ÇAĞLA AKTÜRK

SÖZLEŞME

-I-

agapi

SÖZLEŞME

Çağla Aktürk

agapi

Her şeyin başlamasına neden olan hayallerime...

Bölüm 1

Saatin alarmının çalmasına daha yarım saat vardı. Sıcak yaz gününden bunaldığımdan, yatağımda yüzüstü yatıyordum. Evin rutubet kokusu burnuma doluyordu ve astım hastası olduğum için beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Evdeki rutubetin artmasında Ulaç'ın da payı vardı, çünkü ne kadar uyarsam da evin bakımıyla yeterince ilgilenmemişti.

Ulaç en yakın arkadaşımdı ve bizim arkadaşlığımız, daha doğrusu dostluğumuz Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan bu zamana kadar geliyordu. O, her zaman sırtımı yaslayabileceğim güvencemdi. Ailem yoktu, yardıma ihtiyaç duyduğumda yanımda olan tek kişi her zaman o olmuştu.

Ne yazık ki son zamanlarda yanımda değildi. Benden iki yaş büyüktü, doğal olarak benden önce mezun olmuş, göreve başlamıştı ve ayrı düşmüştük. Ben de yurda verecek param olmadığı için onun evine yerleşmiştim. Bu ev Ulaç'ın ailesine aitti. Anne ve babası iş yerlerinde çıkan bir yangında hayatlarını kaybetmişlerdi, başka akrabası olmadığı için de Ulaç yurda gönderilmişti. On sekiz yaşına geldiğinde de yurttan ayrılarak aile evine yerleşmişti.

Çalar saatimin sinir bozucu sesi odayı doldurmaya başlayınca

hızla yataktan kalktım ve onu susturdum. Koridorun solunda bulunan banyoya ilerledim. On dakikalık bir duş beni kendime getirmeye yetti, yoksa bütün gün bir sarhoş gibi baygın olacaktım. Henüz yazın başındaydık ama hava çok sıcaktı.

Odama döndüğümde buz rengi kotumu ve lacivert tişörtümü üzerime geçirdim. Aynanın karşısına geçerek, kabarmış olan saçlarımı zorla da olsa düzene sokmaya çalıştım. Bu iş neredeyse yirmi dakikamı almıştı ama en sonunda güzel bir şekilde atkuyruğu yapmayı başarmıştım. Çantamı omzuma taktığım gibi evden çıktım. Neyse ki ev giriş kattaydı da bir de asansör ya da merdivenle uğraşmıyordum.

Hastanedeki stajıma tam zamanında yetişip, stajyer anestezi öğrencileri için ayrılan odaya doğru yürümeye başladım. En yakın arkadaşım olan Tusem bana doğru geliyordu, yüzündeki ifadeye bakılırsa bir şeyler olduğu belliydi. Yanıma geldiğinde hocası Doğan Bey'i taklit ederek, "Lattem nerede, Tusem? Lattemi hemen masamda istiyorum," dedi. Sonra sinirle soludu. "Bu adam otuz günlük stajı bana zehir edecek. Tusem şunu yap, Tusem bunu yap! Sanki ben buraya hasta bayıltmaya değil de adamın özel işlerini yapmaya geldim!"

Onun bu sinirli hali çok hoşuma gidiyordu. Yüzüme inadına bir gülümseme yerleştirerek, "Tamam, sakin ol," dedim. "Sadece biraz daha dayanacaksın, sık dişini."

"Gülme, Asya! Gülme! En iyi hocaya sen düştün, rahatsın tabii."

"Tamam, haklısın, bir şey söylemiyorum. Hadi git de hocanın lattesini hazırla. Benim de hazırlanmam gerekiyor."

Bir anda sinirli bakışları gitti ve uzanarak yanağıma bir öpücük kondurdu. "Haklısın, sonra görüşürüz," dedi ve hızla uzaklaştı.

Soyunma odasına girip, okul tarafından verilen üniformamı giydikten sonra Timuçin Bey'in odasına gittim. Kapıyı tıklatarak yavaşça açtım ve odanın boş olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Hocam çok iyi ve rahat bir adamdı ama ondan sonra gelmeyi sevmiyordum. Derslerime de hocadan sonra girdiğim bir veya iki kez ancak olmuştu. Eğitim hayatım boyunca hiçbir zaman hata yapma izni vermemiştim kendime. Biliyordum ki arkamda bana destek çıkacak kimsem yoktu. Kusursuz olmak ve elimden gelenin en iyisini yapmak zorundaydım.

Timuçin Bey'in odasına girdiğim zaman ilk dikkatimi çeken

şey masanın üzerinde duran, doldurulmuş fakat toparlanmamış evraklardı. Hepsini çabucak toparlayıp dolaba yerleştirdim. Tam dolabı kapatırken Timuçin Bey elinde her zamanki siyah çantasıyla odaya girdi.

"Günaydın, Asya," dedi ve masasına doğru yürüdü. Kendini rahat deri koltuğuna bıraktı.

"Günaydın, Timuçin Bey," dedim. Timuçin Bey genel cerrahtı ve alanının en iyilerindendi. Tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyordum ama otuzlu yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyordum.

"Bugün öğleye kadar polikliniktеki hastaların kontrollerini yapacağım ve senin de benimle gelip not tutmanı istiyorum."

İşi ve hastaları söz konusu olduğunda Timuçin Bey otoriter bir havaya bürünüyordu. Bu tutumunu staja başladığım ilk günden anlamıştım. "Timuçin Bey, ben ameliyathanede olsam daha iyi olmaz mı?" diye sordum. Neticede anestezi öğrencisiydim, 1. sınıfı yeni bitirmiştim. Söylediği şey için yanına hemşire alması daha doğruydu.

"Yanıma hemşire almak istemiyorum, Asya, seninle daha iyi anlaşıyorum. Dün ameliyathanede yeteri kadar çalıştın, bugün benimle hastaların yanına geleceksin."

Benimle iyi anlaşmasının nedeni kimseyle doğru düzgün konuşmamamdı, bunu biliyordum. Sadece Ulaç ve Tusem'le konuşur, sohbet ederdim. Onlar konuşmadığı zamanlarda da yine susarak kendi halimde takılırdım. Aslında kurumda, etrafımda çocuklarla büyümüştüm ama o zaman bile yalnızlığı seçer, yatağıma uzanır, ailemin beni neden terk ettiğini düşünürdüm. İçimdeki Asya, *"Annen kesin bir fahişeydi ve parası olmadığı için seni aldıramadı ve doğurdu. Sonra da bakamayacağını anladı, bir kâğıda adını ve soyadını yazıp, karakola yakın bir sokağa bıraktı,"* derdi. Haklıydı da galiba, yoksa hangi anne iki aylık bebeğini bırakacak kadar vicdansız olabilirdi ki?

Düşüncelerimi bir kenara itip, "Nasıl isterseniz," dedim.

Timuçin Bey beyaz önlüğünü giydi, sonra yürümemi işaret ederek odadan çıktı. Asansöre binip en üst kata çıktık ve iki binayı birbirine bağlayan tünelden geçerek, yatan hastaların bulunduğu B bloğa girdik. Hastane özel olduğu için devlet hastaneleri kadar kalabalık olmuyordu. Stajımı burada yapmak istememin asıl nedeni de buydu, kalabalığı sevmiyordum.

Timuçin Bey'in hastalarının bulunduğu kata geldiğimizde kontrole 204 numaralı odadan başladık. Hastaları gerçekten çok şanslılardı, onun gibi başarılı bir cerrah tarafından ameliyat edilmişlerdi. 209 numaralı odaya geldiğimizde Timuçin Bey cebinden telefonunu çıkardı ve kulağına götürdü. Bu hareketi beni şaşırtmıştı, vizite sırasında telefonunu asla cevaplamaz, hatta sesini bile açık bırakmazdı. Önemli bir şey olmalıydı.

"Efendim, Erdinç. Neredesin? Tamam, tamam, hemen geliyorum. Odanın kapısını kilitleyin," dediği gibi telefonu kapattı ve bana dönerek, "Asya, çabuk benimle gel," dedi.

Hızlı adımlarla peşinden ilerlemeye başladım. Odasına geri döndüğümüzde kapıyı çaldı, açılır açılmaz da içeri girdi. Ne olduğunu anlayamadan ben de kendimi içeride buldum, kapı arkamdan kapatılıp kilitlendi.

Sedyenin üzerinde bir adam yatıyordu. Timuçin Bey telaşla ona doğru yaklaştı. "Erdinç, bu ne hal, oğlum? Ne oldu sana?" diye sorarken, bir yandan da adamın üzerindeki kanlı beyaz gömleği çıkarıyordu.

Adının Erdinç olduğunu öğrendiğim adam, "Bu sabah işe giderken karşı tarafın adamları yolumuzu..." Timuçin Bey yarasına tampon yapınca adamın sesi acıyla kesildi. "...kestiler. O arada oldu."

Adamın yüzünü göremiyordum ama sesinden anladığım kadarıyla sinirliydi. Olayın şokunu atlattıktan sonra odadaki diğer iki adamı fark ettim. Siyah takım elbiselerinin içinde fazla resmî ve gergin görünüyorlardı. Sedyenin iki ucunda dikilmişlerdi, ellerini arkalarında birleştirmiş, Erdinç denen adamı izliyorlardı.

Timuçin Bey, "Asya, ağrı kesici ve iğne hazırla hemen," diyerek bana döndü.

Aynı anda, Erdinç doğrulmaya çalıştı ve öfkeyle soludu. "Bunun burada ne işi var?" Sanki beni tanıyordu da, hiç karşılaşmak istemediği biriymişim gibi çıkmıştı sesi. "Sana yalnız gelmeni söylemiştim," diye tısladı.

"Bir şey olmaz. Burada gördüğün her şeyi unutacaksın, değil mi Asya?"

Timuçin Bey'in sorusuyla birlikte bütün gözler üzerime çevrilmişti. "Hayır, unutmayacağım," desem, sağımda duran siyah takım elbiseli silahını çekip alnımın ortasından vuracakmış gibi bakıyordu. Evet, silahı olduğunu biliyordum. Timuçin Bey'in cümlesi bittiği

anda ceketini sıyırıp göstermişti. Korktuğumu belli etmemeye çalışarak Timuçin Bey'e baktım. "Unutmamak gibi bir şansım var mı?" dedim ve dolaba ilerleyerek, az önce istediği şeyleri hazırlamaya başladım. Sedyenin yanına döndüğümde Erdinç denen adamla göz göze geldim. Bakışlarındaki sertlik insanı rahatsız etmeye yetiyordu. Onu görmezden gelerek yaranın üzerindeki tamponu kaldırdım ve iğnenin ucunu yaranın üst kısmına bastırıp, şırıngadaki sıvının boşalmasını bekledim. Kurşun yarası olduğu belliydi, kanaması hâlâ devam ediyordu ama hayati tehlike yaratacak gibi görünmüyordu. İğneyi geri çekerken adamla bir kez daha göz göze geldim, sert bakışları hâlâ üzerimdeydi.

Timuçin Bey, "Erdinç, şanslıymışsın," dedi. "Kurşun sıyırmış, birkaç dikişle işi bitiririz."

Erdinç bakışlarını kısa bir an için üzerimden çekince rahatladığımı hissettim ama bu uzun sürmedi. Yeniden bana dönüp, azarlar gibi bir sesle, "Sen hemşire misin?" diye sordu.

Bu adamın derdi neydi? Vurulup, yaralı halde hastaneye gelmişti ve sinirini benden çıkarmak ister gibi ikide bir azarlıyordu. Sinirimi bozmaya başlamıştı. İçinde bulunduğum durumdan korktuğumu belli etmemeye çalışarak, onunki gibi sinirli bir sesle, "Hayır, değilim," diye cevap verdim. "Anestezi öğrencisiyim." Bakışları sanki olabilirmiş gibi daha da sertleşmişti.

"Asya, dikiş işi bitti. Yarayı sarmak için bant ve sargı bezi getir."

Timuçin Bey'in hangi ara dikişi attığını anlayamamıştım. Erdinç denen sinir bozucu adam dikkatimi dağıtmış olmalıydı. Gerekli malzemeleri getirdikten sonra yarayı kapatmasına yardım ettim. Bakışlarını hâlâ üzerimde hissedebiliyordum.

O sırada, diğer adamlardan birinin telefonu çaldı. Adam telefonu açtı ve hiç konuşmadan karşı tarafı dinledi. Sonra Erdinç'e baktı. "Abi, adamı yakalamışlar. Ne yapalım?"

Ne tepki vereceğini merak ettiğim için, sargıya bir bant daha yapıştırırken sinir bozucu adama göz ucuyla baktım. Gözlerini benden ayırmadan, "Mekâna getirsinler," dedi.

Gözlerimi kaçırarak başımı öne eğdim, masanın üzerinde duran sabit telefonun çalması da imdadıma yetişti. Ahizeyi kaldırarak, "Efendim?" dedim.

"Asya, 5 numaralı ameliyathaneye gel. Berk biraz rahatsızlanmış, yerine sen bakacaksın."

Ameliyathanenin sekreteriydi arayan. "Tamam, geliyorum,"

dedim ve telefonu kapattıktan sonra Timuçin Bey'e döndüm. Her zamanki rahat halinin aksine endişeli görünüyordu, nedenini tahmin etmek pek de zor değildi. Erdinç her kimse, onun için önemli biri olmalıydı. "Beni ameliyathaneden çağırıyorlar, gitmem lazım," diye açıkladım. Timuçin Bey hiçbir şey söylemeden başıyla onayladı. Odadan çıkmak üzereyken de, "Hastanın kaydı için birini gönderirim," diye ekledim.

Timuçin Bey tam cevap verecekken sedyede yatan Erdinç atıldı. "Gerek yok, kayıt tutulmayacak."

"Bu ilk kez olmuyor, Asya. Kayıt tutulmayacak ve sen gördüklerini unutup, kimseye bir şey söylemeyeceksin."

Timuçin Bey'in ilk defa bu kadar sert bir sesle konuştuğunu duyuyordum. Başımla onaylayarak Erdinç'e öfkeli bir bakış attım. O da aynı ifadeyle bana bakıyordu. Kilitli kapıyı açıp dışarı çıktım, kapıyı kapatmak üzereyken bir kez daha sesini duydum.

"İş için bu kızı istiyorum."

Tam geri dönmüştüm ki diğer adamlardan biri kapıyı suratıma kapatıp kilitledi.

Bölüm 2

Ameliyathanede monitöre bakarken aklım duyduğum sözlerdeydi. Ne işinden bahsediyordu ki? Hem kimdi bu adamlar? Ben bunları düşünürken içimdeki Asya yine isyan etmişti. *"Ne çok düşündün! Öğrenmen gerekiyorsa zamanı geldiğinde öğrenirsin."* Düşünmemek elimde değildi, nasıl bir işe bulaştırılmak istendiğimi merak ediyordum. Ben korkak, ürkek bir kızdım, öyle tiplerle muhatap olmak istemezdim.

Üç saatin sonunda nakil ameliyatı nihayet bitmişti. Nakil ameliyatlarını genelde Timuçin Bey yapardı ama sanırım o sert bakışlı yüzünden bugün ameliyatı Doğan Bey yapmıştı. Ameliyathaneden çıkıp, dinlenme odasına doğru bitkin bir şekilde yürümeye başladım. Odanın boş olmasını fırsat bilerek dolaptan kıyafetlerimi aldım, tam pantolonumu giymiştim ki kapı birden açıldı, neyse ki gelen Tusem'di. İfadesine bakılırsa fazlaca yorulmuştu.

Karşımdaki yeşil koltuklardan birine kendini bırakırken, "Benimle kahve içmeye geliyorsun, itiraz istemiyorum," dedi.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Maalesef gelemem, antrenmanım var. Biliyorsun, ekersem Ulaç'ın dilinden kurtulamam."

Oturduğu yerden kalkıp kendi dolabına doğru yürüdü. "Hakl
sın, ama fazla yorgun görünüyorsun."

Haklıydı, hem zihinsel hem de fiziksel olarak fazla yorucu bir
gündü. Ne kadar yorgun ve bitkin olsam da antrenmana gidip, ka
günkü sert bakışlının bende yarattığı sinirli kum torbasından çıkar
mam lazımdı. Tabii ona vurmayı tercih ederdim ama...

Hastaneden çıktığımızda Tusem otoparka doğru beni sürükle
meye başladı. "Hadi, seni spor salonuna kadar ben bırakacağım."

Kolumu elinden zorla kurtarıp, "Hayır, gerek yok," dedim. "Yol
üzerinde işlerim var, başka zaman bırakırsın." Yalan söylemek zo
runda kalmıştım, çünkü her zaman böyle yapıyordu. Neden yap
tığını anlıyordum ve iyi niyetli olduğunu da biliyordum. Devlet
tarafından verilen 350 liradan başka gelirim yoktu. Çok çalışmış,
üniversiteyi burslu kazanmayı başarmıştım. Tusem'in amacı bana
yardımcı olmak olsa da buna gerek yoktu. Bu zamana kadar kend
başımın çaresine bakmıştım.

Tusem'in tek sorunu öz güveninin fazla gelişmiş olmasıydı.
Bunda da haklıydı. Zengin bir ailenin kızıydı, burslu öğrenci değildi
ve arabası vardı. Tüm bunlar yetmezmiş gibi çok da güzeldi; mas-
mavi gözler, onlara uyum sağlayan uzun, sarı saçlar.

"İnanmadım ama bu seferlik böyle olsun," dedi.

Biraz alınmışa benziyordu, küçük bir vicdan azabı duysam da,
"Kendine dikkat et," dedim ve yanağına bir öpücük bırakıp yürü-
meye başladım. Yirmi dakika sonra, spor salonunun bulunduğu
sokağın başına gelmiştim. Bu sokağı sevmiyordum, içlerinde ne
iş yapıldığı belli olmayan, terk edilmiş gibi görünen fabrikalar ve
binalarla doluydu. Ulaç beni spor salonuna yazdırdığını söylediği
zaman böyle bir yere göndereceğini tahmin etmemiştim. Ama
salona girdiğimde neden burayı tercih ettiğini çok iyi anlamıştım.
Bulunduğu yerle tamamen zıtlık içerisindeydi, gayet modern bir
yerdi, tek sorunu bulunduğu sokaktı.

Saat muhtemelen altıyı geçiyordu ve sokakta sadece ben var-
dım. Bunun nedenini de iyi biliyordum, bu sokaklarda gece saatle-
rinde yasal olmayan işlerin döndüğü mekânlar bulunuyordu. Yani
bu saatlerde ortalıkta kimse görünmezdi. Salona yaklaşmıştım ki
yanımda siyah bir Jeep durdu, daha ne olduğunu anlamadan için-
den inen iki adam beni kollarımdan ve bacaklarımdan tutup, bez
bebekmişim gibi arka koltuğa attılar.

Çığlık atmak için ağzımı açmıştım ki aynı hızla geri kapattım

Çünkü yanımdaki adam silahını bana doğru çevirmişti. "Eğer çığlık atmaya ve kaçmaya çalışırsan seni susturmak adına canını yakarım."

"Nereye götürüyorsunuz beni?" diye sordum, ağladığımı da kendi sesimi duyduğumda fark ettim. "Siz kimsiniz?"

"Soru sormayı kes, gittiğimizde görürsün."

Bugün nasıl bir gündü böyle? Önce hastanedeki adamlar, şimdi de bunlar... Koltuğa sindim ve yanımda oturan adamı incelemeye başladım. Hastanedeki adamlardan birinin sağ yüzük parmağında gördüğüm dövmenin aynısından bu adamda da vardı; üst tarafı geniş, alta doğru daralan, ucu sivri bir pırlanta. Ne yani, konuşmayacağımdan emin olamadıkları için mi beni kaçırmışlardı? Başıma geleceklerden korkmaya başlamıştım.

Araba, tahminimce yarım saat sonra, çevresi ağaçlarla çevrili, kocaman bahçesi olan bir evin önünde durdu. Kapısında yine siyah takım elbiseli iki adam bekliyordu. Arabanın kapısı açıldı ve adamlardan biri kolumdan tutup beni indirdi. Sonra da eve doğru sürüklemeye başladı. "Bırak beni! Canımı yakıyorsun!" diye bağırdım ama umurunda değildi. "Ben bir şey yapmadım. Ne istiyorsunuz benden?" derken artık çırpınmaya başlamıştım. Bir yandan da adama vurmaya çalışıyordum. Hiçbiri işe yaramadı, adam evin kapısını açtı ve geniş hol boyunca yürüyerek iki kapılı bir odanın önünde durdu. Odanın önünde de iki adam bekliyordu. Sanırım buradaki adamların hepsi siyah takımlıydı.

Kolumdan tutan adam, "Abiye haber ver," dedi.

Kapıdaki adamlardan biri kapıyı yavaşça çaldı, sonra aralayıp kafasını içeri uzattı. "Abi, istediğin kız geldi."

İçeride beni kimin beklediğini bilmiyordum ama sıradan bir insan olmadığını tahmin ediyordum. Benim burada ne işim vardı? Benden ne istiyor olabilirlerdi ki?

İçeri haber veren adam kapının tek kanadını ardına kadar açtı. "İçeri geçin."

Bacaklarım o kadar çok titriyordu ki yürüyebileceğimden emin değildim. Beni buraya getiren adam da durumu anlamış olacak ki sırtımdan hafifçe itti ve içeri girmemi sağladı. Başımı önüme eğmiştim, karşımdakini görmeye cesaret edip kaldıramıyordum. Kapının arkamdan kapatıldığını duyduğumda gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Ayaklarımın altındaki kahverengi zemine düşen yaşları görebiliyordum. Görüş açıma başka bir çift ayak girdi ve tam karşımda durdu.

"Kafanı kaldır."

Gözlerimi döşemeden ayırıp başımı yavaşça kaldırdım. O tanıdık, sert bakışlarla karşılaştığımda neye uğradığımı şaşırdım. Bütün cesaretimi toplayıp, "Neden buradayım?" diye sordum.

Sert bakışları bir an için yumuşar gibi oldu, sonra eski haline geri döndü. "Ağlamayı bitirdiysen oturalım."

Cevap vermemi beklemeden de arkasını dönüp pencerenin önündeki büyük masaya doğru yürümeye başladı. Ürkek adımlarla peşinden yürürken etrafa bakındım. Tavanı yüksek odanın iki tarafı tamamen camdı. Masanın önüne, masanın rengiyle uyumlu kahverengi deri koltuklar yerleştirilmişti. Odanın diğer ucunda, sekiz sandalyenin çevrelediği büyük bir toplantı masası vardı. Büyük şömine çok şıktı ve odanın geri kalanıyla uyum içindeydi.

Erdinç masanın arkasındaki deri koltuğa kendini bıraktı. Masanın önündeki koltukları işaret ederek, "Buraya gel, otur," dedi. Bu, ricadan çok bir emir cümlesiydi.

Gösterdiği koltuğa oturdum ve titrediklerini saklamak için ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım. "Neden buradayım?"

Masasının üstünde duran siyah dosyayı eline aldı ve yerinden kalkıp karşımdaki tekli koltuğa oturdu. Elindeki dosyayı küçük cam sehpanın üstüne atıp bana doğru itti. "Seninle bir sözleşme imzalayacağız."

Ona ilk defa dikkatle baktım. Uzun boyluydu, buğday tenliydi ve gözleri kahverenginin isim veremediğim bir tonuydu, sanki her an kırmızıya dönecekmiş gibi duruyorlardı. Lacivert gömleği kol kaslarını ve biçimli bedenini sarıyordu. "Seninle sözleşme falan imzalamak istemiyorum, bırak beni gideyim," dedim.

Sanki böyle bir cevap vermemişim gibi, gözlerini üzerimden ayırmadan devam etti. "İki ay yanımda çalışacaksın. Benim emirlerime uyacaksın ve istemediğim ya da izin vermediğim müddetçe evden dışına çıkmayacak, başka bir yere gitmeyeceksin." Bir süre yüzüme baktı, ben tepki vermeyince konuşmasını sürdürdü. "Bunun karşılığında oldukça yüksek miktarda para alacaksın. İki ay içinde seni iş için muhtemelen dört kere çağıracağım. Çağırdığımda uğraştığın işi o an bırakıp buraya geleceksin."

Şimdi gerçekten de aklım karışmıştı. Bu adamın ne işine yarardım ki? Ne o beni tanıyordu ne de ben onu. Belki de tanımayan bendim, o beni gayet iyi tanıyordu. Çekinerek, "Ne iş yapacağım?" diye sordum. Gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmamıştı, gece-

nni kaçıran ben oldum.

"Hiç yapmadığın bir şey değil. Zamanı geldiğinde öğreneceksin ne yapacağını," dedi ve gözlerini ilk kez benden çekerek sehpada duran dosyaya çevirdi. "Şimdi imzala."

Bu adam neden bahsediyordu hiçbir fikrim yoktu ama beni pis işlere bulaştırıyormuş gibi hissediyordum. Bu kadarı beni aşardı. "Beni ne tür bir işe bulaştırdığını bilmiyorum," dedim. "İmzalamayacağım!"

İfadesi bir anda sertleşti, anlaşılan sözünün dinlenmemesini sevmiyordu. Ben de verdiğim tepkiye inanamıyordum, normal şartlarda korkudan, ne söylerse yapmam gerekiyordu. İnat etmiştim ve ne iş yapacağımı öğrenmeden imzalamayacaktım.

"Sana seçenek sunmuyorum. Tek bir seçeneğin var, o da imzalamak."

"Seninle çalışmayacağım," dedim. Sonra ayağa kalkıp kapıya doğru hızla yürümeye başladım.

Tabii o rahat deri koltuktan kalkmadan önce kapıdaki iki korumayı hesaba katmamıştım. Hadi onları atlattım diyelim, peki evin kapısından nasıl çıkmayı düşünüyordum ki? Ama yine de pes etmeye niyetim yoktu, denemekten de zarar çıkmazdı herhâlde. Tam parmaklarım kapı kolunu saracakken, belime kadar uzanan kumral saçlarımda güçlü bir elin varlığını hissettim. O kadar sıkı kavramıştı ki dudaklarımdan fırlayan feryadı engelleyemedim. Beni az önce kalktığım koltuğa sert bir şekilde oturttu ve elini saçımdan çekmeden yüzümü yüzüne çevirdi.

"Sözümü bir daha sakın tekrarlatma. İnan bana senin zararına olur!"

Sözünü bitirdiği anda elini çekti. Canım o kadar çok yanmıştı ki direnşem de gözyaşlarımı durduramıyordum. Karşısında ağlamak, gücünün bende yarattığı etkiyi gösterip onu mutlu etmek istemiyordum. Ama gözyaşlarım bana ihanet edercesine akmaya devam ediyordu.

Karşımdaki koltuğa tekrar oturdu, bana doğru hafifçe eğildi. "İmzala!"

Bundan kaçış yoktu, uzattığı kalemi titreyen elimle aldım, üzerinde adımla soyadım yazılı olan kâğıdı çekinerek imzaladım. "Oldu mu?" dedim öfkeyle.

Bir anda neşesi yerine gelmişçesine kendini toparlayıp arkasına yaslandı. Gözlerini yüzüme sabitledikten sonra, "Oldu," dedi.

Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi rahatlamış görünüyordu. Bakışlarına huzur gibi, sevinç gibi bir duygu yayılmıştı. Bense az öncesine göre çok daha huzursuz ve mutsuzdum. Başıma gelecekleri endişesini yaşıyordum. "Artık gitmek istiyorum."

"Daha işimiz bitmedi. Ağlaman bittiyse sana göstermem gereken birkaç şey var."

Bir anda nasıl bu kadar rahat davranmaya başlamıştı aklım almıyordu. Sinirden dilimi ısırıyordum. "Ne göstereceksen bir an önce göster, bu evde daha fazla kalmak istemiyorum," dedim. Bakışlarım istemsiz şekilde ona sabitlenmişti. Gözlerinde farklı bir tını vardı, insanı istemeden ona bakmaya zorluyordu.

Sehpanın üzerinden dosyayı alıp ayağa kalktı. Sağ yüzük parmağındaki dövme de o anda dikkatimi çekti; pırlanta dövmesi. Diğer iki adamda gördüklerimin aynısıydı ama daha büyük ve belirgindi. İşin garip yanı dövme ona ayrı bir hava katmıştı ve göz alıcı görünüyordu. Masasının arkasına geçerek çekmecelerden birini açtı ve dosyayı kilitledi. "Hadi kalk, görmen gereken yerleri göstereyim," dedi.

Ses tonunun tatlılığı her şeye bedel olacak türdendi, neşesi resmen yerine gelmişti. İstediği şey gerçekleştiğinde huysuz ve sinirli olmadığını da böylece öğrenmiştim. Yine de az önce yaşadıklarımı unutacak değildim. Buradan bir an önce kurtulmak, Ulaç'ın küçük ama huzur veren evine gitmek istiyordum. Vakit kaybetmeden ayağa kalkıp, yüzüne hiç bakmadan, "Tamam," dedim. Yürümem için elini belime koyduğu an ondan uzaklaştım. Bunun sebebi hem bana dokunmasını istememdi, hem de belimdeki o hassa noktaya dokunulduğunda gıdıklanıyor olmamdı. Uzaklaşmamı da umursamadı, bu sefer elini sırtıma koyarak yürümemi sağladı. Kapıya geldiğimizde diğer eliyle kapıyı açtı. İçimdeki Asya yine konuşmaya başlamıştı. *"Hadi yine iyiyiz, işin karşılığında iyi para vereceğini de söyledi. Sinirli ve değişken olsa da fazla yakışıklı. Onunla çalışmak o kadar da kötü olamaz."*

İşte bu, içimdeki Asya'nın bana ihanetiydi. Erdinç'in yakışıklı olduğunu kabul etmek istemesem de öyleydi ve içimdeki Asya bunu dışa vuruyordu. Bir yandan da iş için iyi para alacağım için sevinmiyor değildim. Neticede paraya ihtiyacım vardı ama hangi işin karşılığında alacağımı gerçekten de merak ediyordum. Ve bir o kadar da korkuyordum.

Kapının iki yanında bekleyen korumalar Erdinç'i gördüklerinde hemen ceket düğmelerini iliklediler. Bu adamların parmaklarında

da aynı dövmeden vardı. Erdinç beni merdivenlere doğru yönlendirdi. Adamlara hiç bakmadan, otoriter bir sesle, "Zehra Hanım'a söyleyin, masayı hazırlasın," dedi.

Ev fazla büyük ve gösterişliydi. Merdivenleri çıkmaya başladığımızda başım da garip bir şekilde dönmeye başlamıştı. Bunun nedeni, lanet olası merdivenlerin dönemeçli olmasıydı.

Erdinç arkamdan beni takip ederken kendimi son derece tedirgin hissediyordum. Vücudumun her bir noktası buradan gitmem gerektiğini bağırıyordu. İkinci kata geldiğimizde üst kata çıkan bir merdiven daha gördüm. Çıktığımıza oranla küçüktü, sanırım çatı katına çıkıyordu. Sırtımdaki elin varlığı kaybolduğunda ona döndüm. Gözlerini yine bana sabitlemiş, hareketlerimi izliyordu. Konuşmaya başladığında da gözlerini hiç çekmedi.

"Bu kat bundan sonra sana ait."

"Anlamadım?" dedim. Gerçekten de anlamamıştım. Bu katta kapıları kapalı üç oda vardı. Bir şey söylemeden bileğimi tuttu ve ortadaki odaya ilerleyerek kapısını açıp içeri girmemizi sağladı. İçerisi o kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordum. Kapının arkamızdan kapandığını duyduğumda korkuyla bir nefes aldım. Erdinç ışıkları açtığındaysa gördüğüm manzara karşısında ağzım açık kaldı. Odaya, hiç gerçekleşmeyecek olan hayallerimdeki gibi, beyaz ve pudra pembesi hâkimdi. Tam ortasında çift kişilik bir yatak vardı ve üzerine pudra pembesi şık bir yatak örtüsü serilmişti. Arka bahçeye baktığını tahmin ettiğim pencerenin iki kenarında da yatak örtüsüyle uyumlu kalın perdeler asılıydı. Camı ise beyaz bir tül kapatıyordu. Zemin beyaz halıyla kaplıydı ve bir duvarı boydan boya beyaz bir dolap süslüyordu.

"Burası senin odan," dedi. Anlamayan bakışlarımı ona çevirdiğimde, "Malların ne zaman geleceği belli olmuyor, senin işinin ne zaman biteceği de. Gerektiği durumlarda burada kalmak zorunda kalacaksın," diye ekledi. "Kattaki diğer odaların bir tanesi çalışma, diğeri ise ayakkabı, çanta ve aksesuar gibi şeylerin için hazırlandı."

Bu adam ne saçmalıyordu? Benim o kadar eşyam veya kıyafetim yoktu ki, belki de tüm kıyafetlerimi toplasam yanında durduğum beyaz dolabı bile doldurmazdı. En önemlisi de, nasıl bir iş için bu kadar büyük bir hazırlık yapılmıştı? Ayrıca bu adam kim oluyordu da benim burada kalıp kalmayacağıma karar veriyordu? "Bu kadar şeye gerek yoktu. İşim neyse, yaptıktan sonra evime gitmek istiyorum. Zorla imzaladığım o sözleşme yüzünden her istediğini yapacak değilim," dedim. Tabii sonradan olacakları hesaba katmamıştım.

Kolumdan tutup sırtımı duvara yasladı, önüme geçip ellerini iki yanıma sabitledi. Dişlerinin arasından tıslayarak, "İş zamanlarında burada kalacaksın, eğer ben istersem iş dışında da burada kalırsın ve sana, buna itiraz etme hakkı da vermiyorum," dedi.

Şu an korkudan ölüyor olsam da gözlerimi gözlerinden çekmedim. İki ay boyunca bu adamın emrinde olacaktım ve itiraz etme şansım yoktu. Bana, imzalattığı sözleşmedeki maddeleri okuma şansı bile vermemişti. Şimdi de istekleri karşısında elim kolum bağlı kalmıştı. Söyleyeceğim şeyi dikkate almayacağını biliyordum. Yine de, "Gitmek istiyorum," diye mırıldandım.

"Yemek yedikten sonra seni eve bırakırım," dedi ve ellerini duvardan çekti. Hiçbir şey olmamış gibi sakin bir tavra büründü, sonra alaycı bir ifadeyle yüzüme baktı. "İki ay boyunca seninle işimiz var gibi görünüyor." Elini yine sırtıma yerleştirip beni odadan çıkardı. "Merak etme, söylediklerimin dışına çıkmamayı da öğreneceksin."

Merdivenlerden inerken başıma neler geleceğini düşünüyordum ve işte şimdi gerçekten korkmam gerekiyordu.

Bölüm 3

Evdeki bütün eşyalar, zengin birine ait olduklarını haykırır gibi etrafımı kuşatmıştı. Oturduğum sandalye bile benim için fazla rahattı. Siyah, gri ve bordonun hâkim olduğu kocaman salonsa beni âdeta büyülüyordu. Tam ortada L şeklinde gri bir koltuk vardı, karşısındaki tekli koltuklarla inanılmaz modern görünüyordu. Zemini siyah ve bordo tonlarında bir halı süslüyordu, üzerinde ise siyah, cam bir sehpa duruyordu. Koltukların karşısındaki duvarı kocaman bir televizyon ünitesi kaplamıştı. Televizyonun ise kaç ekran olduğunu tahmin bile edemiyordum. Salonun diğer köşesindeki ahşap siyah masanın bordo sandalyelerinde karşılıklı oturuyorduk. Erdinç'e kaçamak bakışlar atarken yemek yemeye çalışıyordum. Fazla yakışıklı ve fazla göz alıcıydı. Bir anda kafasını yemeğinden kaldırıp bana baktı. Bir saat önce saçımdan sürükleyen adam o değilmiş gibi, "Beğenmediysen başka bir şeyler yaptırabilirim," dedi.

İçimden 'keşke hep böyle nazik ve kibar olsa' diye geçirmeden edemedim. Sanki beni ona çeken bir şey vardı. Bana kötü davranıyordu ama sinirim bir şekilde geçip gidiyordu. "Hayır, hepsi lezzetli ve güzel," dedim. Masanın üstünde en az beş çeşit yemek vardı. Benim gibi, yetimhanede büyümüş biri için de gayet iyi bir masaydı.

Kapıya doğru pek de yüksek sayılmayacak bir sesle bağırdı: "Zehra Hanım!"

Çok geçmeden kısa boylu, orta yaşta bir kadın üzerinde mutfak önlüğüyle içeri girdi. "Buyurun, Erdinç Bey." Kadının sesi çok yumuşak bir tonda sahipti. Erdinç'in erkeksi ve sert sesinden sonra ruhumu yumuşatmıştı.

"Asya'nın suyu bitmiş."

Kadın hiçbir şey söylemeden masanın üzerinden sürahiyi alıp bardağımı doldurdu. Garipti ama Zehra Hanım'ın da sağ yüzük parmağında aynı dövmeden vardı. Kadın başka bir ihtiyaç olup olmadığını sorduktan sonra, geldiği gibi sakince kapıdan çıktı. Bu evde sakin birinin olduğunu görmek beni sevindirmişti, madem buraca iş yapacaktım, Zehra Hanım'la da arkadaş olabilirim diye düşündüm.

Sorup sormama arasında gidip gelirken kendimi tutamadım. "Erdinç, bir şey sormak istiyorum," dedim. Ona ilk kez adıyla hitap ediyordum, acaba *bey* sıfatını da eklemeli miydim? Ama artık çok geçti, laf ağızdan çıkmıştı.

Dikkatli bakışlarını yüzüme çevirdi. "Sor."

"Herkesin parmağında neden aynı dövmeden var?"

Yemeğinden birkaç lokma daha aldı. Sonra sakince, "Benim için çalıştıklarını gösteriyor," dedi.

"Senin dövmen neden farklı?"

"Onları yöneten kişi benim. Patron benim. Dövmemin büyük ve belirgin olma nedeni de bu," dedikten sonra ayağa kalktı. "Yemeğini bitirdiysen seni evine bırakayım."

O kadar normal ve rahat davranıyordu ki, sanki zorbalık yapan ve bana zorla sözleşme imzalatan o değildi. Sakince ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladım. Erdinç de tam arkamdaydı. Dışarı çıktığımızda araba hazır bir şekilde bekliyordu.

Evimi hiç tarif etmememe rağmen yarım saat sonra tam önündeydik. Yol boyunca tek kelime etmemiştik. Şu anda da bir şey söylemeye niyetim yoktu. Arabadan indim ve binaya doğru yürüdüm. Birkaç basamak çıkmıştım ki, "Bekle," diye bağırdı. "İş için ne kadar para istediğini söylemedin."

Durdum ve arkamı döndüm. Ne ara arabadan inmiş, peşimden gelmişti? İki basamak aşağıda duruyordu, boylarımız eşitlenmişti ve tam gözlerinin içine bakıyordum. Gözlerindeki kahverengiyle teniyle uyumu o kadar can yakıcıydı ki, insan bu güzellikte birinin

kötü olacağını aklına asla getiremezdi. "Bana ne yaptıracağını bilmiyorum. İmzayı zorla attırdığına göre, ne kadar vereceğini de düşünmüşsündür," dedim. Bu adamdan korkuyordum ama bu ukala ve ben ne istersem o olur tavırlarından nefret etmiştim.

"İyi bir miktar alacaksın, bundan şüphen olmasın," dedikten sonra binaya şöyle bir göz attı. "Zemin katta oturduğunu biliyorum. Camlarında demir olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım."

Ne demek istediğini de, neden bu kadar sinirlendiğini de anlamamıştım. Sakin kalmaya dikkat ederek, "Benim sorunum değil," dedim. "Ulaç'ın ailesi taktırmamış."

"Ulaç kim?"

"Ev arkadaşım." Gözlerinde beliren ifadeyi görünce söylediğim şeyden pişman olmuştum.

"Sen bir erkekle aynı evde mi kalıyorsun?"

Bakışlarla bir insan dövülebilirse bunu başaran yegâne insan Erdinç olmalıydı. Titrememek için kendimi tutarak cevap verdim. "Hayır. İki aydır yalnız kalıyorum," dedim ve ona neden hesap verdiğimi anlayamadım.

"Ulaç, senin erkek arkadaşın mı?"

Ona neydi ki Ulaç'ın benim için ne anlam taşıdığından? "Hayır, sadece arkadaşım," dedim ve bir kez daha ona cevap verdiğim için kendime kızdım. "Şimdi izin verirsen evime gidip uyumak istiyorum. Malum, bugün bir maganda tarafından kaçırıldım, sonra da saçımdan sürüklendim." Elbet bugünün acısını çıkaracağım zaman gelecekti, kendimi kimseye ezdirmeyecektim. Binaya girmek için arkamı döndüm ama kolumdan tutup durdurdu.

"Bu evde yalnız kaldığını mı söyledin az önce?"

Kolumu kurtarmaya çalışarak, "Evet. Artık bırak da eve gireyim," dedim ama boşa çabaladığımı anlayınca, sönen bir balon gibi, hareket etmeyi bıraktım.

"Bu evde tek başına kalamazsın, güvenli değil."

Bu adam ne saçmalıyordu? Ona neydi ki benim nerede kaldığımdan? Onun için iki ay çalışacak ve eski hayatıma geri dönecektim. Bu kadar büyütmesini ve önemsiyormuş gibi davranmasını gerektirecek bir şey yoktu. "Burası evim ve güvenli olup olmaması da umurumda değil. Kafamı sokacağım ve soğuktan korunacağım bir yer olması benim için yeterli. İyi geceler," dedim ve kolumu hızla çekerek binaya girdim. Evime girince ışıkları açmadan pencereye yaklaştım, hâlâ gitmemişti. Birkaç dakika sonra arabasını çalıştırıp hızla uzaklaştı.

***

Sabah kalktığımda aynadan bilerek uzak duruyordum. En gözlenen ve zaten beyaz olan tenimin daha da solgun halini görmeye hazır değildim. Bütün gece gözümü kırpmadan Erdinç'i düşünmüştüm. Adam bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Beni nasıl bir işe dahil etmiş olduğum merak ediyordum.

Hastaneye gittiğimde Timuçin Bey'in bir hafta izin aldığını öğrendim. Aslında ondan Erdinç hakkında bilgi almak istiyordum ama şansıma izne çıkmıştı. Akşama kadar Tuğsem'le birlikte Doğan Bey'e yardım ettim. Bir yandan da böyle olması iyi oldu çünkü Tuğsem çok konuştuğu için aklımı dağıtıyordu ve Erdinç'i düşünmeme de engel olmuş oluyordu.

Staj çıkışı yorgun şekilde eve gittiğimde binanın önünde Sora kalktım. Evimin pencerelerinde ustalar çalışıyordu. Şaşkın şekilde "Burada ne oluyor?" diye sordum.

İçlerinden bir tanesi başından savar gibi, "Abla görmüyor musun, demir takıyoruz," dedi. Sanırım ben meraklı bir komşu bakır sanmıştı. Burada olanları birinin bana güzelce anlatması gerekiyordu. Burası benim evimdi. Bir an aklıma Uluç geldi, belki de Konya'dan gelmişti. Bu düşünceyle binaya girdiğimde bir kez daha donakaldım. Evin eski ahşap kapısı gitmiş, yerine sağlam bir çelik kapı takılmıştı ve ardına kadar açıktı. Uluç'u göreceğim düşüncesiyle içeri baktım. Salona girdiğimde ise üçüncü kez donakaldım. Evimiz, evimdeki tek koltuğa rahat bir şekilde kurulmuş, oturuyordu.

"Hoş geldin," dedi.

Bugün o da siyah takım elbise giymişti ve çok yakışıklı görünüyordu. Zor da olsa gözlerimi ondan ayırmayı başarıp, asıl konuya odaklanmaya çalıştım. "Senin burada ne işin var?"

"Senin için bu evi yaşanabilir hale getirmeye çalışıyorum."

İşte şimdi gerçekten sinirlenmiştim. Bu adam kendini ne sanıyordu? "Bundan sana ne? Benden izin almadan evime ne hakla girebiliyorsun?"

Ayağa kalktı ve yanıma gelip tam önümde durdu. Genelde tüfekle başımı kesmiş yüzüne bakmam sağlıklı. Gözlerimin sinirlerime hâkim olmamı kolaylaştırdı çok şükür. Bu adam bana ilk günden ne yapmış bilmiyordum ama gözlerine bakmak sinirlerimi bozmama yeterli oluyordu.

"Bu evde kalıyorsan güvende olman gerekiyor. Eğer bu ev

ırdıklarıma itiraz edecek olursan benim evimde kalmak zorunda kalırsın."

"Bırak," diyerek çenemi parmaklarından kurtardım. Sinirimin yok olmasını istemiyordum. "Bana haber verilebilirdi. Böyle anidden öğrenmeme gerek yoktu," dedim, sesim istediğim kadar sinirli çıkmamıştı.

"Sana söyleseydim de değişen bir şey olmayacaktı. On dakikaya kalmaz ustaların işi biter. Benim gitmem gerekiyor. Tahminen bir hafta sonra iş için geleceksin, o zaman görüşürüz," dedi ve anlam veremediğim bir bakışla beni süzdükten sonra gitti.

* * *

Bir hafta boyunca Erdinç'i hiç görmemiştim. Pazartesi günü hastaneye gittiğimde üstümü değiştirdikten hemen sonra Timuçin Bey'in odasına çıktım. Henüz gelmemişti, ben de telefonumda oyun oynamaya başladım. Telefonda oyun oynamak çocukluğumdan gelen bir tutkuydu benim için, pek arkadaşım olmadığı için oyunlarla zaman geçirirdim, bir de benim için büyük önemi olan kitaplarla.

Timuçin Bey hızla odasına girdi ve gözleri beni bulduğunda gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Asya, iyi ki buradasın, hemen hazırlan, gidiyoruz."

Şaşkınlıkla, "Nereye ?" diye sordum.

"Erdinç aradı, iş için çağırıyor. Hemen hazırlan. Bugün burada olamayacağımız için bir belge hazırlayacağım."

Bir anda aklım karışmıştı. Erdinç'le yapacağımız işin içine Timuçin Bey'in de dahil olduğundan daha yeni haberim oluyordu. Eğer önceden bilseydim, korkunun bir haftadır içimi kemirmesini engelleyebilirdim, çünkü Timuçin Bey'in yanlış bir işin içinde olacağını zannetmiyordum.

Yirmi dakika sonra Timuçin Bey'in arabasındaydık. Fırsattan istifade ederek, "Erdinç'le arkadaş mısınız?" diye sordum.

Fazla hızlı gittiğimiz için gözlerini yoldan ayırmıyordu ve neden bu kadar acele ettiğini hâlâ anlamamıştım. "Erdinç'le çok yakın dostuzdur," dedi ve sustu.

Başka bir şeyler daha söylemesini bekledim ama konuşmak yerine gaza basıyordu. Hız sınırı 80'di ama biz 120'yle gidiyorduk. "Neden bu kadar hızlı gidiyorsunuz?"

"Erdinç işleri konusunda taviz vermez," dedikten sonra bana

kısa bir bakış attı. "Sana bir tavsiye de bulunayım, sakın Erdinç'in sözünün dışına çıkma ve en önemlisi de onu sinirlendirme, yoksa iyi şeyler olmaz."

Bunları söylerken fazla ciddiydi. Aslında haklı olduğunu biliyordum, saçımdan sürüklendiğimde bunu anlamıştım. Çok geçmeden artık tanıdık olan o evin önünde durduk. İlk gelişimde çekiştirilerek içeri sokulduğum için evin dış görünüşünü inceleme fırsatım olmamıştı. Bugüne kısmetmiş diye düşünerek dikkatle bakmaya başladım. Kocaman bir bahçenin ortasında duruyordu, üç katlıydı ve dış cephesi kahve-krem tonlarında boyanmıştı. Bütün pencere camları da tavandan tabana kadardı. Evin ihtişamından dolayı küçük dilimi yutmak üzereyken kendime geldim ve Timuçin Bey'i takip ederek eve girdim. Geçen geldiğimde Erdinç'le yemek yediğimiz salona geçtik. Erdinç gri koltuğa oturmuş, elinde içkisiyle bizi bekliyordu.

Timuçin Bey, Erdinç'in sağındaki koltuğa kendini attıktan sonra, "Geldiler mi?" diye sordu.

"Aşağıdalar," dedi Erdinç ama Timuçin Bey'e hiç bakmamıştı. Gözlerini elindeki kadehe dikmişti, dalgın ve düşünceli gibiydi.

Tam bir haftadır onu görmüyordum, nedenini bilmiyordum ama gözlerimi ondan ayırmak istemiyordum. Elimde olmadan onu incelemeye başlamıştım. Üzerinde siyah bir pantolon ve siyah bir gömlek vardı, üst iki düğmesini de açık bırakmıştı. Kadehini seh- , bırakmak için eğildiğinde kasları gömleğinin altında gerildi. En fazla yirmi altı, yirmi yedi yaşında olmalıydı. Belki de biraz daha gençti ama kıyafetleri onu olgun gösteriyordu. Tekrar arkasına yaslandığında, "Hazır mısın?" diye sordu. Sesi çok sakin çıkmıştı ve derinlerde bir yerlerde farklı bir duygu gizlenmiş gibiydi. Bu ruh hali garip bir şekilde beni tedirgin ediyordu.

"Neye hazır olmam gerektiğini bilmiyorum," dedim. Gözlerimi ondan çekmeyi bir türlü başaramıyordum. İçimden bir ses 'onu özlemişsin' diye fısıldıyordu kulağıma ama böyle bir şey olamazdı, onu özleyemezdim. O, benim için fazla korkutucuydu.

"O zaman sana neye hazır olman gerektiğini gösterme vakti geldi," dedikten sonra ayağa kalktı. Gözlerimiz hâlâ birbirini terk etmemişti. Yanıma geldiğinde elini sırtıma yerleştirip salonun çıkışına doğru yürümemi sağladı.

İnce tişörtümün üstünden elinin sıcaklığını hissedebiliyordum. İçimdeki Asya ona çoktan asılmaya başlamıştı bile. Beni ne tür bir işe bulaştırdığını bilmeden ona kendimi kaptıramazdım, böyle bir

şey olamazdı. İçimdeki Asya'ya elime aldığım kızgın sopayla vurup, erken davranmamasını söyledim. İçimdeki Asya ile olan sohbetim küçük yaşlarımda başlamıştı. Yetimhanede kaldığım yıllarda ne zaman yalnız kalsam zihnimde beliriyordu. Bu, bir hastalık olabilirdi ama beni rahatsız etmiyordu.

Evin bodrum katına indiğini tahmin ettiğim merdivenlerden aşağı inerken, Timuçin Bey'in de arkamızdan geldiğini fark ettim. Basamakların sonunda karşımıza demir bir kapı çıktı. Erdinç elini sırtımdan çekti, cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Sonra da içeri girmem için öne doğru hafifçe itti. Bir adım attım ama içeridekileri gördüğüm anda öylece kaldım, ikinci adımı atamıyordum. Önümde on metrelik bir koridor uzanıyordu. Sağ tarafa yoğun bakım ünitesini andıran beş oda sıralanmıştı. Sol tarafta ise hastanedekileri aratmayan bir ameliyathane vardı. Ağzım resmen açık kalmıştı. Şaşkın bakışlarımı Erdinç'e çevirdim, tepkilerimi gözünü kırpmadan izliyordu.

Şimdi Erdinç'ten gerçekten korkma zamanım gelmişti. Aklımdan gecen şeyin doğru olduğuna inanmak istemiyordum, beni böyle bir işe bulaştırmış olamazdı, bu kadar kötü olamazdı. Gözlerimi ondan ayırmadan, korkuyla geriye doğru bir adım attım. Buradan bir an önce çıkmam gerekiyordu, yoksa pis işlerine daha fazla bulaşacaktım.

"Siz ne yapıyorsunuz?" diyebildim, dilim dolanıyor, konuşmakta güçlük çekiyordum. Timuçin Bey de gözlerini dikmiş, bana bakıyordu.

"Ne görüyorsan onu."

"Nesin sen? Organ mafyası mı?" diye bağırdım. Bana yaklaştığını fark edince geriye doğru adımladım. "Yaklaşma bana! Sadece cevap ver."

Beni dinlemesini beklemiyordum ama durmuştu. "Evet," dedi. "Tahmin ettiğin şeyim." Bunu söylerken ne sesinde ne de gözlerinde duygu kırıntısı vardı. Gitmek için harekete geçtiğimde kolumdan tuttu. "Ve kimsenin organlarını zorla almıyorum. Aksine, almam için yalvarıyorlar." Ne saçmalıyordu bu? Hangi insan, organlarının alınması için yalvarırdı? "Buradaki görevin Timuçin'e yardım etmek," dedi. "Hastaların uyutulmasıyla ve uyandırılmasıyla ilgileneceksin. Ve bana iğreniyormuş gibi bakmayı da kes."

İşte, yine dişlerinin arasından tıslamıştı. Hem ondan iğrenmemden neden rahatsız oluyordu ki? Ayırca ne bekliyordu, pis işlerini kendi rızamla kabul etmemi mi? Kolumu zorla kurtarıp Timu-

çin Bey'e döndüm. Onun nasıl olup da böyle bir işe bulaştığını anlayamıyordum. "Bunu nasıl yaparsınız?" dedim. "Bu resmen suç!"

İkisi de bir şey söylemiyordu. Buradan bir an önce çıkmam, bu işten kurtulmam gerekiyordu. Sonu görünmeyen bir kuyuya atılmışım gibi hissediyordum. Gece gibi bir karanlık çökmüştü kuyunun ağzına, çıkış yolumu tamamen kapatıyordu, sıkışıp kalmıştım. Bana yardım edebilecek bir tek Ulaç vardı ama onun da Erdinç'le başa çıkabileceğini sanmıyordum, onun karşısında ikimiz de birer hiçtik.

Timuçin Bey halime acımış olacak ki konuşmaya başladı. "Asya, hiçbir şey göründüğü gibi değil. Erdinç doğru söylüyor, burada kimsenin organlarını zorla almıyoruz. Böyle bir şey söz konusu bile olamaz."

Erdinç'e güvenmektense Timuçin Bey'e güvenmeyi tercih ederdim ama şu anda ikisi de inandırıcı gelmiyordu. Derin bir nefes alarak yutkundum, bitmiştim ben. "Size inanmıyorum," dedim. Gözyaşlarıma engel olamıyordum. Bakışlarımı Erdinç'e çevirdim. "Lütfen, bırak gideyim. Beni bu işlere bulaştırma. Söz veriyorum, kimseye bir şey söylemeyeceğim."

Erdinç dik duruşunu biraz olsun bozmadı. "Hiçbir yere gidemezsin, iki aylık sözleşmemiz var. Gidip hazırlan, ameliyatlara birazdan başlayacaksınız."

Gerekirse yalvaracaktım. "Yapamam, lütfen bırak beni," dedim. Sesim artık boğuluyormuşum gibi çıkıyordu ama Erdinç'in bakışlarından, kararının kesin olduğunu anlıyordum. Beni bırakmaya niyeti yoktu. "Lütfen bırak beni. Hem ben daha 1. sınıfı yeni bitirdim, tek başıma kimseyi uyutamam, zarar veririm." Bir umutla konuşuyordum ama sesim fazla savunmasız çıkıyordu. Boşa nefes tüketiyordum onun karşısında.

Erdinç susuyordu, Timuçin Bey tekrar konuştu. "Asya, ağlanacak bir durum yok. Boşuna ağlıyorsun, hadi kendini toparla, işe başlamamız gerekiyor."

O kadar umursamaz ve sakin konuşuyordu ki yumruğumu suratına geçirmemek için kendimi zor tutuyordum. Timuçin Bey'i çok yanlış tanımıştım. Bu sırada Erdinç de sabrının sonuna gelmişti, kolumdan tuttuğu gibi beni ameliyathanenin içine sürükledi. Canımın acısından çığlık çığlığa bağırıyordum. Beni savurup bırakınca dizlerimin üzerine düştüm, şimdi canım daha çok yanıyordu. Ameliyat masasının kenarındaki metal tepsiden bir bisturi aldı, sonra saçlarımı eline dolayıp başımı arkaya yatırdı, bisturiyi

de boynuma dayamıştı. İçimdeki Asya bile kaçacak delik arıyordu. İşte Erdinç buydu; organ mafyasının lideriydi ve insanlara korkuyla diz çöktürüyordu. Görüntüsünden etkilenmiş, beni kötü bir şeye bulaştırmaz diye düşünmüştüm ama şimdi kötülüğün ta kendisi olarak başımda dikiliyordu.

"Şimdi bu işi yapıyor musun, yapmıyor musun?"

Gözlerinde psikopatları andıran bir bakış vardı. Hayır dersem şah damarımı ikiye ayırıp, beni burada ölüme terk edecekmiş gibi bakıyordu. Hıçkırıklarım bütün bodrumu kaplamıştı, bu işe bulaşırsam kendimi asla affedemeyecektim. Boynumdaki metalin baskısı biraz daha arttığında başka çarem kalmamıştı. "Tamam," dedim. "Yapacağım."

İmza attığım yetmiyormuş gibi bir de sözlü olarak kabul etmiştim. Şimdi, önümdeki iki ayı en az hasarla atlatmaya çalışacaktım.

Bölüm 4

Boğazımdaki metali çekip, saçlarımı bıraktıktan sonra kollarımdan tutup beni yerden kaldırdı. Gözyaşlarım beni öyle bir ele geçirmişti ki hıçkırıklarımın arasından güçlükle nefes alabiliyordum. Boğazımdaki metalin tenimdeki hissini hatırladıkça korku tüm bedenimde titremeye neden oluyordu.

Erdinç az önce yaptıklarına inat bir nezaketle çenemden tutup başımı kaldırdı. "Sözümü ikiletmemeni söylemiştim," dedi. Diğer eliyle de gözyaşlarımı siliyordu. Bu hareketiyle nereye varmaya çalıştığını anlamamıştım. Önce ağlatıyor, sonra yerden kaldırıp gözyaşlarımı siliyordu. Ondan uzaklaşmak için geriye doğru adım atmaya çalıştım ama çenemdeki elini çekip sırtıma koydu, uzaklaşmama izin vermiyordu. "Ayakta zor duruyorsun. Otur şuraya," diyerek, ameliyathanenin köşesindeki ikili koltuğa ilerlemeye başladı. Eli hâlâ sırtımdaydı ve beraberinde beni de yürütüyordu. Bedenim koltukla buluştuğunda dirseklerimi dizlerime dayayıp ellerimle yüzümü kapattım. Erdinç yanıma oturmamıştı ama karşımda durduğunu hissedebiliyordum. Bir süre sonra nefesim düzene girdiğinde, "Şunu iç," diye emretti.

Ellerimi yüzümden çekip ona baktım. Elinde su dolu bir bar-

dak vardı. Beni düşündüğünden böyle davranmadığını biliyordum ameliyathanede yardıma, doğal olarak da bana ihtiyaçları vardı. Titreyen elimle bardağı aldım, birkaç yudum içmeyi başardım ama daha fazla tutamadım, bardak büyük bir gürültüyle sert zeminde parçalandı. Eğilip parçaları toplamak istedim fakat Erdinç engel oldu. Omuzlarımdan tutup sırtımı koltuğa yasladı. "Toplamana gerek yok." Bakışlarında sanki endişe vardı. "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Beni öldürecektin."

Ellerini ceplerine yerleştirdi. "Söylediklerimi yapman gerekirdi."

"Pis işlerine dahil olmamı istedin. Ne bekliyordun? Hiçbir şey söylemeden kabul etmemi mi?"

"O pis iş için kimseyi zorlamıyorum ben."

Bu söylediğini aklım bir türlü almıyordu. "İnsan kendi isteğiyle organlarını neden verir ki?" dedim. Sesim yavaş yavaş eski gücüne kavuşmaya başlamıştı.

"İstediği miktarda para hemen eline veriliyorsa isteğiyle verir."

Haklıydı, para için her şeyi yapabilecek insanlar vardı. Madem kendi istekleriyle veriyorlar, o zaman katlanabilirim diye düşünmeye çalıştım ama olmuyordu. En kısa sürede bu işten sıyrılmanın yolunu bulmam lazımdı. "Bu iş yasal değil," dedim. "Bir aksilik olur da yakalanırsam kendimi kurtaramayabilirim."

"Eğer öyle bir şey olursa sana zarar gelmesini engellerim, korkma."

Hapislerde çürümeme gönlü razı olmaz, beni bırakır diye düşünerek söylemiştim ama adamın elbette umurunda değildi. Ayrıca bunları hiç tereddüt etmeden söylemişti, o kadar güçlü müydü gerçekten? "Daha 1. sınıf öğrencisi olduğumu biliyorsun. Ya hastanın ölümüne sebep olursam?"

"Merak etme, Timuçin sana yardım edecek."

***

Yirmi dakika sonra hazır bir halde ameliyathanede, gelecek olan kurbanı bekliyorduk. Gerçi onlara kurban da denemezdi, sonuçta kendi istekleriyle geliyorlardı. Kısa süre sonra kapı iki yana doğru kayarak açıldı ve korumalardan biri ameliyat önlüğü giymiş olan hastayı içeri soktu. Hasta gayet sakin bir şekilde elindeki dosyayı bana uzattı, ardından da ameliyat masasına uzandı. Şaşkınlığı

mı attıktan sonra dosyasını inceledim, anestezi dozunu ayarladım ve ameliyat başladı. Kırk dakika sonunda adamın sol böbreği alınmıştı. Acaba o böbreği kaça satıı diye düşünmeden edemedim.

İlk hasta yoğun bakıma alındığında ikinci hasta geldi. Elli beş yaşında bir adamdı, onun böbrek ameliyatı da bir saate yakın sürmüştü. Üçüncü hasta geldiğinde artık fazlasıyla yorulmuştum, oturmak, dinlenmek istiyordum. Timuçin Bey ise halinden gayet memnun görünüyordu. Belli ki bu ameliyatlardan ciddi bir gelir elde ediyordu. Daha fazla dayanamayarak, "Timuçin Bey, kaç kişi daha var?" diye sordum. Bir an önce eve gidip, güzel bir duşla kendimi bu pisliklerden arındırmak istiyordum. Sonrasında da güzel bir uyku çekip bugün olanları düşünmemeye çalışacaktım.

"Muhtemelen bir ya da iki kişi kalmıştır," dediğinde ameliyathanenin kapısı bir kez daha açıldı. Bu kez gelen genç biriydi.

Dosyasını alır almaz kaç yaşında olduğuna baktım. On dokuz yaşındaydı, aynı yaştaydık... Bu yaşta tek böbrekle mi kalacaktı yani? İyi de bu yaşında neden paraya ihtiyaç duyuyordu ki? Çalışıp kazanması için önünde uzun yıllar vardı. Yanına yaklaştım. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum.

"Bu hayattan kurtulmak için paraya ihtiyacım var," dedi.

Masmavi gözlerini hüzün kaplamıştı, nedenini merak ederek, "Ne varmış hayatında?" dedim.

"Üniversite sınavında çok iyi bir derece yaptığım için yurt dışında bir okuldan davet aldım. Ben yetimhanede büyüdüm, masraflarımı karşılayıp beni okutacak kimsem yok. Bu fırsatı tepemezdim, ben de bir böbreğimden vazgeçtim."

Okumak ve o çok iyi bildiğim yoksulluktan kurtulacaktı, onu anlıyordum. Koluna serumunu takarken, "Ne kadar alacaksın?" dedim.

"İki yüz bin."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Bu büyük bir rakamdı. Gözlerindeki hüzün silinmiş, yerini mutluluk almıştı. Belli ki hayalleri, geleceğe dair umutları vardı. Benim de söyleyecek sözüm kalmamıştı. Anesteziyi vermeye başladım, Timuçin Bey de kesiği atmak için bekliyordu ama monitörden gelen sesle birden panikledi. "Ne oluyor?" diye sordum.

"Anestezi alerjisi," dedi.

Elim ayağıma dolaşmıştı, on dokuz yaşında bir gencin ölümüne neden oluyor olamazdım. "Neden? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Timuçin Bey, hastaya müdahale etmekle meşguldü, beni duymuyor gibiydi. Her ne yapıyorsa işe yaramıyor olmalıydı, çünkü monitörden gelen ses iyice kötüleşmişti. Hiçbir şey yapamıyor, öylece bakıyordum. Birkaç dakika sonra o gürültülü ses kayboldu, tek düze bir bipleme ameliyathanenin içinde yankılanmaya başladı. Nefesimi tutup bakışlarımı monitöre çevirdim, kalp atışlarını simgeleyen hiçbir şey yoktu, sadece yeşil, düz bir çizgi vardı. Ölmüştü. On dokuz yaşında, mavi gözlü, yurt dışında okuma hayalleri olan çocuk ölmüştü.

Ameliyathaneden koşarak çıktım ve demir kapıyı açıp merdivenleri hızla tırmandım. Sanki birisi boğazıma yapışmış, nefes almamı engelliyormuş gibi hissediyordum. Salondan geçip, arka bahçeye açılan kapıyı açtım ve bahçeye inen geniş merdivenleri sendeleyerek inmeye başladım. Tam karşımda kocaman bir havuz duruyordu, orada boğulmak istiyordum. Az önce yaşadığım olayla yaşamak işkence olurdu bana. Son basamağı indiğimde ayağım kaydı ve popomun üzerine oturdum. Canım yanmıştı ama umurumda değildi. Gencecik bir adamın ölümüne sebep olmuştum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken nefes almakta güçlük çekiyordum. Bu şekilde ağlamaya devam edersem astımım tutacaktı ve nefessiz kalıp ölecektim. Vicdan azabı çekmektense ölmeyi tercih ederdim. Omzumda hissettiğim elle birden fırlayıp ayağa kalktım.

"Ne oldu, neden ağlıyorsun?"

Erdinç tam karşımda duruyordu. Şu an görmek istediğim son insan oydu. Birkaç adım geri giderek, "Senin yüzünden," diye bağırdım.

"Ne benim yüzümden?" diye sordu şaşkınlıkla. Halimden korkmuş olacak ki ifadesi değişmişti.

"Senin yüzünden katil oldum! Ben böyle biri olamam, masum birinin ölümüne sebep olmuş olamam," diye bağırdım. Yumruklarım Erdinç'ın göğsünü dövüyordu. Krize girmiştim, kendimi tanıyamıyordum. Enerjim tükendiğinde kollarım iki yanıma düştü. "Seni affetmeyeceğim," diye mırıldandım.

Gözlerini benden ayırmadan kollarını bedenime sardı. Hiçbir şey yapamadan öylece kaldım, istesem de tepki veremiyordum. Kafasını başımın üstüne, başımı da göğsüne yasladı. Ondan nefret ediyordum ama kollarındaydım işte. Hıçkırıklarım hâlâ kesilmemişti. Bir süre sonra nefesim yavaşladı ve en sonunda kesildi. Bunu fark edince kollarını gevşetip beni kendinden uzaklaştırdı. Omuz-

larımdan sarsıyor, "Asya! Asya, kendine gel!" diye bağırıyordu. Sesinde bir tuhaflık vardı, üzülüyor, korkuyor gibiydi. Ama onun gibi bir adamın benim için korkması mümkün değildi. Sanırım beynime oksijen gitmediği için saçmalıyordum. Onun korkunun ne anlama geldiğini bildiğinden bile emin değildim.

Kalan son gücümle, "Çantamda," diyebildim.

Yere uzanmama yardım ettikten sonra, "Korkma, hemen geleceğim," dedi.

Masmavi gökyüzünü karga sürüsü kaplamaya başlamış gibi, gözlerimin önüne siyah noktalar doluşmuştu. Ellerimi boğazıma götürüp, bir gram havayı ciğerlerime çekmeye çalıştım. Yangına bir nebze olsun su atmak için uğraşırken Erdinç'in ayak seslerini duydum. Çantamda ne aradığını bilmeden içinde ne varsa yere boşaltti. Astım ilacını gördüğünde ne olduğunu anlamıştı. Telaşla dudaklarıma yaklaştırdı. İlacımdan birkaç derin nefes çektikten sonra gözlerimi kapattım. Hıçkırıklarım kesilmişti ama gözyaşlarım istemsizce akmaya devam ediyordu. Sırtımın sert zeminden uzaklaştığını hissedince Erdinç'in kucağında olduğumu anladım. "Senin yüzünden," dedim bir kez daha. Hiçbir şey söylemeden merdivenleri çıkıp salona girdi. Beni koltuğa yatırdığında Timuçin Bey'in telaşlı sesini duydum. Ama o kadar yorulmuş ve bitkin düşmüştüm ki kafamı kaldıramıyordum. Uykuya dalmadan önce Erdinç ve Timuçin Bey'in konuşmasını duydum.

Erdinç, "Ne oldu? Asya neden bu kadar çok ağladı?" diye sordu.

"Çocuğun vücudu anesteziyi kaldırmadı. Asya da kendi suçu olduğunu düşündü. Ama onun suçu değildi, çocuk parayı almak için dosyasındaki bilgileri değiştirmiş olmalı. Anesteziye alerjisi olan biri o raporu alamazdı."

Uykuya dalmadan önce son düşündüğüm şey benim suçum olmadığıydı.

***

Gözlerimi açtığımda havanın kararmış olduğunu gördüm. Dirseklerimden kuvvet alarak doğruldum.

"Daha iyi misin?"

Erdinç elinde bir kadehle tekli koltuklardan birinde oturuyordu. Saçları dağılmıştı, gömleğinin üç düğmesini açık bırakmıştı ve yorgun görünüyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum, nasıl olu-

yordu da bu kadar yakışıklı ve erkeksi görünmeyi başarıyordu? İçimdeki Asya değişiklik yapıp beni uyarmayı seçti. *"Bugün olanları unutma."* Haklıydı, unutmamalıydım. "Eve gitmek istiyorum," dedim ve cevap vermesini beklemeden kapıya doğru yürümeye başladım.

"Ben seni bırakırım."

Arkamı döndüğümde, elinde tuttuğu çantamı bana uzattı. Geçen sefer olduğu gibi araba hazır bekliyordu. Kapıda bekleyen adamlardan biri arabanın ön kapısını açtı, ayakta daha fazla kalacak dermanım yoktu, bu yüzden de itiraz etmeden bindim. Yol boyunca tek kelime etmeden dışarıyı izledim. Evimin önüne geldiğimizde de kapımı açtım, tam inecekken kolumdan tuttu.

"Yüzüme bak."

Sesi sinirli çıkmıştı ve ona bakmam için rica etmemişti, emir vermişti. Ona doğru dönüp istediğini yerine getirdim ve tam gözlerinin içine baktım. Bunu yapmasaydım beni bırakmayacağını biliyordum ve bir an önce evime gitmek istiyordum.

"Kendini suçlu hissetme, senin hatan yoktu," dedi.

Sadece gözlerinin içine bakmakla yetindim. Cevap vermeden arabadan indim ve arkama bakmadan binadan içeri girdim. Eve girip kapıyı kapattığımda, kendime mavi gözlü çocuğu düşünme yasağı koydum. Sabah mayalamış olduğum hamur aklıma gelince mutfağa geçtim ve akşam yemeği için kıymalı poğaça yapmaya başladım, düşüncelerimi dağıtmam gerekiyordu. İşim yarım saatte bitmişti. Tepsiyi fırına koyduktan sonra banyoya geçip, üstümdeki her şeyi kirli sepetine, kendimi de sıcak suyun rahatlığına attım. Yirmi dakika sonra duştan çıkmış, mavi şortumu ve beyaz atletimi giymiş, saçlarımı havluya sarmış şekilde mutfağa geri döndüm. İçeri girdiğim anda da çığlığı bastım. Erdinç mutfak masasının başında oturuyordu.

Hızla ayağa kalktı. "Korkma, benim."

Serseri herif, yüreğimi ağzıma getirmişti resmen. Elimi, yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimin üzerine koydum, ritmini yavaşlatmaya çalışıyordum. "Sen nasıl girdin evime?"

"Kapını değiştirdiğim zaman kendime de bir anahtar yaptırmıştım," dedi. Sanki çok normal bir şey söylüyormuş gibi rahattı.

"O anahtarı bana veriyorsun ve bir daha da evime girmiyorsun."

Emir cümlemi çok da ciddiye almış gibi değildi. Birbirimize

kötü bakışlar atarken fırının alarmı çalınca gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Fırının kapağını açınca mutfağımı poğaçalarımın kokusu kaplayıverdi. Tepsiyi tezgâhın üzerine koydum.

Erdinç şaşırmışa benziyordu. "Bunları sen mi yaptın?"

"Evet." Ona hâlâ sinirliydim, hem bana yaşattıkları için hem de evime izinsiz girdiği için.

"Beceriksiz birine benziyorsun," dedi. Eğlenir gibi bir hali vardı.

"Sen de korkutucu, inatçı, gıcık birine benziyorsun."

"Öyleyim zaten. Sen de, o korkutucu, inatçı, gıcık adamın yanında çalışmaya mecbur olan korkak bir kızsın."

Aslında haklıydı, onun yanında çalışmaya mecburdum ve fazlasıyla korkaktım. Dolaptan iki tane tabak çıkardım, onun tabağına iki, kendi tabağıma da bir tane poğaça koyup karşısındaki sandalyeye oturdum. "Bak bakalım beceriksizmiymişim."

Erdinç'le bir haftadır tanışıyorduk ve farklı bir anlaşma sitili geliştirmiştik resmen. Kavga eliyorduk, bağırıyorduk, ben ağlıyordum, sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranıyorduk. Normalde, kavga ettiğim veya atıştığım biriyle bir süre asla konuşmazdım ama Erdinç buna izin vermiyordu.

"Beni şaşırttın, küçük kız."

Bunu söylediğinde kalbimin teklediğini hissettim. "Afiyet olsun." Sadece bu kelime çıkabilmişti ağzımdan. Ben poğaçamdan bir ısırık daha almamıştım daha ama Erdinç'e ikincisini yiyordu. Ayı, dedim içimden. İkinciyi de bitirip ayağa kalktı ve poğaça tepsisini tezgâhın üzerinden alıp masaya bıraktı.

"Biraz daha yemem sorun olmaz değil mi?"

Sanki *olur* desem beni dinleyecekti de. "Hayır. Afiyet olsun," dedim ve şaşkın bakışlarla onu izlemeye başladım. İlk kez bir erkeğin bu kadar yediğini görüyordum. Hoş, tanıdığım erkek sayısı da çok azdı zaten. Bir Ulaç vardı işte, o da çok yemezdi.

Erdinç tepsiden iki poğaça daha yedikten sonra arkasına yaslanıp, "İşe her gelişinde bunlardan yapmanı istiyorum," dedi.

Kafayı yemişti herhâlde, pis işlerini yaptığım yetmiyormuş gibi, bir de hizmetçiliğini yapacaktım beyefendinin. "Zehra Hanım'a söyle, o yapsın," dedim.

"Ben, senin elinden yemek istiyorum ve yapmak zorundasın."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim."

"Ben istiyorsam yapmak zorundasın."

Bu adamın gözlerine baktıkça içimde bazı şeyler mızmızlık yapan bir çocuk gibi kıpırdıyordu. Emir veriyor, sinirlerimi zıplatıyordu ama çok yakışıklıydı. O kötü biri Asya, kendine gel diye geçirdim içimden. Onun hakkında böyle şeyler düşünmemeliydim. "Canım isterse yaparım," dedim. Onunla daha fazla göz teması kurmak istemediğim için kalkıp tabakları aldım ve lavabonun içine bıraktım. Sonra popomu tezgâha yaslayıp, "Sen neden gelmiştin?" diye sordum.

"Arabadan inerken iyi görünmüyordun. Nasıl oldun diye bakmak istedim."

Bu adamın ne yapmaya çalıştığını anlamanın imkânı yoktu. Beni o hale getiren kendisiydi, sonra da nasıl olduğumu merak edip evime geliyordu. "Beni düşünmene gerek yok. Senin yarattığın depremin artçı şoklarını küçük hasarlarla atlatmaya çalışıyorum," dedim.

Yerinden kalkıp bana doğru yürüdü, ellerini iki yanıma, tezgâha koydu. Yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdı. "Eğer yeniden büyük bir deprem yaşamak istemiyorsan, söylediğim her şeyi yapacaksın. Yoksa küçük hasarlarla kurtulamazsın, küçük kız," dedi. Sonra dudaklarını boynumdaki o hassas noktaya hafifçe dokundurup geri çekildi. Ardından da, "İyi geceler," dedi ve çekip gitti.

Bölüm 5

Erdinç'in dün akşam gitmeden önce söylediği sözler ve boynumda bıraktığı sıcaklığın etkisinden çıkamamıştım. Bana yaklaştığı zaman ona dur diyecek gücü kendimde bulamıyordum. Öyle bir yaklaşıyor, öyle bir duruyordu ki, itiraz etsem de işe yaramayacağını anlıyordum. Ve böyle düşünüyor olmam da saçmaydı.

Dün yaşadıklarımdan sonra hastane ortamı fazlasıyla sakin gelmişti. Öğle yemeği için Tusem'le yemekhaneye giderken ne kadar suskun olduğu dikkatimi çekti. Onu böyle sessiz görmeye alışık değildim. Bir şeye morali bozulmuş gibi görünüyordu, sessizliğine eşlik eden bir de mutsuzluğu vardı. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Yerken anlatırım," dedi. Yemeklerimizi alıp boş bir masaya oturduk. Derin bir nefes aldı. "Furkan'ın çocuğu varmış."

Ağzıma götürmek için kaldırdığım kaşık havada asılı kaldı. Furkan, Tusem'in sevgilisiydi ama Tusem'i sevmediğini biliyordum. Ne zaman dışarı çıksak gözlerinin başkalarında olduğunu görüyordum. Yine de bunu hiçbir zaman Tusem'e söyleyememiştim. Söylemeye çalıştığımda onu ne kadar çok sevdiğini anlatıp duruyordu, ben de Furkan'ın düzelmesini umarak her seferinde sessiz

kalıyordum. Çocuğunun olduğuna da pek şaşırmamıştım, sadece Tusem'in adına üzülmüştüm. "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Dün akşam sahile yürüyüşe çıkmıştım, parkta onu gördüm. Yanına gittiğimde yüzü bir anda değişti, sonra da yanındaki çocuk ona *baba* dedi."

Ağlamamak için kendini tuttuğunu görebiliyordum. "Kötü olmuş," diyebildim sadece. Başka ne diyebilirdim ki, boş ver, kafana takma da denmezdi ki.

"Asya, Timuçin Bey ameliyathanede bekliyor, hemen gelmelazım."

Sesin geldiği tarafa döndüm, ameliyathane görevlisi olan kız yemekhanenin kapısında durmuş, bana el sallıyordu. Koşturmuş olacaktı ki nefes nefese kalmıştı. Başımla onayladıktan sonra Tusem'e, "Çıkışta beni bekleme," dedim. "Muhtemelen geç çıkarım."

Yorgun sesiyle, "Tamam, sonra görüşürüz," diye cevaplarken yüzündeki mutsuzluğa içim acımıştı.

Tahmin ettiğim gibi ameliyat uzun sürmüştü, işimiz bittiğinde saat, altıyı birkaç dakika geçiyordu. Üzerimi değiştirmek için soyunma odasına geçtim, herkes çoktan gitmişti. Hızla hazırlanıp odadan çıktım. Geçen hafta malum durumlardan dolayı antrenmana gidememiştim, biraz çalışmak iyi gelebilirdi. Hastaneden çıkmak üzereyken Timuçin Bey önüme çıktı.

"Dünkü olaydan sonra konuşamadık. İyi misin?"

O konuyu konuşmak istemiyordum, eğer konuşacak olursam gözlerimin dolacağının farkındaydım. Ama Timuçin Bey gayet iyi görünüyordu. Sanki dün yasal olmayan bir şey yaparken genç bir adam ellerinde ölmemiş gibiydi. "Daha iyiyim," dedim ve uzatmak istemediğim için yürümeye devam ettim.

"Gideceğin yere bırakayım," diye seslendi arkamdan.

Gülümsemeye çalışarak başımı iki yana salladım. "Spor salonuna gidiyorum, çok uzakta değil, teşekkür ederim."

"Salon nerede?"

"Birkaç sokak aşağıda, Gece Sokağı'nda."

Yüz ifadesi değişmişti. "Tamam, dikkat et kendine," dedi.

"İyi akşamlar," diyerek tekrar yürümeye başladım. Birkaç dakika sonra telefonum çaldı, tanımadığım bir numara arıyordu. "Efendim?" dedim.

"Nereye gidiyorsun?"

Artık aşina olduğum o sinirli ses soruyordu bu soruyu. "Neden soruyorsun?"

"Bana cevap ver!"

"Spora gidiyorum."

"Gitmiyorsun. Hemen evine git."

Dişlerinin arasından tıslayarak konuştuğunu anlayabiliyordum. Bir haftadır hayatımda olmasına rağmen nereye gittiğim, nerede oturduğum, ne yaptığım onu ilgilendiriyormuş gibi davranıyordu. Bu tavırları canımı sıkmaya başlamıştı. "Spora gitmek istiyorum ve gidiyorum. Bunun için senden izin almama gerek yok," dedim. Ben de sinirlenmiştim ve telefonu suratına kapattım. Ama on saniye bile geçmeden telefon yeniden çaldı. Kararlıydım, spora gidecektim ve onun sinirli sesini şu an duymak istemiyordum. Bana her istediğini yaptıramazdı. Telefonu açmamıştım ama bu, mesaj göndermesine engel olmamıştı.

'Eğer o spor salonuna gidecek olursan oraya gelir, canın çıkıncaya kadar seni çalıştırır, onunla da yetinmeyip akşam bir de benim için çalışmanı sağlarım.'

Mesajı okurken yürümeyi kesmiş, olduğum yerde kalakalmıştım. Piç herif! Spor salonunu bulamama gibi bir ihtimal yoktu ve söylediklerini yapacağından da emindim. Pis işleri için hayatıma burnunu soktuğu yetmiyormuş gibi, özel hayatıma da karışıyordu. Ondan korkuyordum, başıma daha fazla şey gelmesini de istemiyordum. Bu yüzden kararımdan vazgeçip evime doğru yürümeye başladım.

Kurt gibi acıkmıştım, eve girer girmez yemek hazırlamaya giriştim. Karnımı doyurduktan sonra da bir bardak meyve suyu alıp odama geçtim. Kitabımı alıp yatağıma uzandım, keyif yapacaktım ama bir süre sonra günün yorgunluğuyla gözlerim kapanmaya başlamıştı. Boş bardağı komodinin üzerine koydum ve kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Gözlerimi tekrar açtığımda hava çoktan kararmıştı. İçeride ışık açık olmadığı için hiçbir şey göremiyordum. Uyku sersemliğiyle ayağa kalktım, boş bardağı da elime alıp odanın kapısına doğru yürüdüm. Kapıdan çıktığım anda biriyle çarpışmam bir oldu. Elimdeki bardağı can havliyle karşımdaki karaltıya fırlattım. Acıyla inlemesine bakılırsa denk getirmiştim. Sokak kapısına doğru bir hamle yaptım ama saçlarımdan kavradığı gibi beni geri çekti. Acının ve korkunun etkisiyle avaz avaz bağırmaya başlamıştım. Çok geçme-

den elinin biri ağzımın üzerine kapandı, salona girip beni yere savurdu. Gözlerim karanlığa alışmaya başlamıştı, sokak lambasının ışığında onu seçebiliyordum. Uzun saçları, kirli sakalı, karanlıkta kopkoyu görünen gözleriyle dehşet vericiydi. Yüzüme sert bir tokat indirdi, dengemi kaybedip başımı sehpaya çarptım, hissettiğim acı dayanılmazdı. Acıyı görmezden gelmeye çalışarak yerde geri geri gitmeye başladım. O da üzerime gelmeye devam ediyordu. Bir anda ikinci bir karaltı belirdi, saldırganın tam arkasında duruyordu. Onu ensesinden tutarak kendine çevirdi ve suratının ortasına yumruğunu indirdi. Saldırgan şimdi yerdeydi, üzerinde siyah takım elbise olan kurtarıcım da yanı başına diz çökmüştü. Cebinden çıkardığı kelepçeyi bileklerine geçirdi.

"Asya Hanım, iyi misiniz?" Bilincimi kaybetmemeye çalışırken bu yabancı adamın adımı nereden bildiğini merak ettim. Adam cevap verebilecek durumda olmadığımı anladığında konuşmaya devam etti. "Ben, Erdinç Bey'in çalışanıyım."

Başımda gümbürdeyen bir ağrı oluşmuştu, bir sis bulutu yavaş yavaş gözlerimin önünü kapladı. Dirseklerimden güç alarak ayağa kalkmaya çalıştım ama başaramıyordum. Bir anda tanıdık ve öfkeli bir ses yankılandı. "Asya!"

Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim, Erdinç tam karşımdaydı, elleri iki yanında yumruk olmuştu ve yüzü kaskatı kesilmişti. Bir şey söyleyemeden elimi başıma götürdüm, ıslaktı. Parmaklarımdaki kanı gören Erdinç'in bakışları saldırgana çevrildi.

"Seni adi pezevenk!" diye haykırdı ve hâlâ baygın yatan adamın karnına sert bir tekme attı. Adam baygındı ama tekmenin gücüyle acıdan inlemişti. Erdinç, yakasından tutup adamı ayağa kaldırdı ve kurtarıcıma doğru itti. "Bunu mekâna götürsünler. Ben gelmeden de bir şey yapmasınlar. Kendi ellerimle geberteceğim."

Gözlerim kararmaya başlamıştı, geriye doğru düşeceğim sırada Erdinç harekete geçti ve başımı yere çarpmadan beni yakaladı. "Asya! Asya, gözlerini aç!" Sesinde bariz bir telaş vardı. "Dayan, küçük kız. Hastaneye gidiyoruz."

Onu duyabiliyordum ama bir türlü cevap veremiyordum. Beni kucağına alarak yerden kaldırdı, burnuma temiz hava dolduğunda dışarı çıktığımızı anladım. Nazik bir şekilde beni arabanın ön koltuğuna bıraktı ve direksiyona geçip gaza bastı.

Dakikalar sonra Erdinç'in kolları oturduğum koltuktan beni ayırdı. Bu ani hareket canımı çok yakmıştı, inleyerek kollarına so-

kuldum. "Az kaldı," dedi, koşuyordu. "Hastanedeyiz, birazdan acın dinecek." Birkaç saniye sonra bir daha bağırdı. "Sedye! Hemen sedye getirin!"

Burada da mı emir veriyordu bu adam? Tahminimce herkesi başımıza toplamıştı. Kulağıma dolan sesler anlamsız bir gürültü halini alırken, beni korkumun elinden alabilecek olan karanlığa kendimi teslim ettim.

***

Gözlerimi loş bir ışığın aydınlattığı hastane odasında açtım. Duvardaki büyük saat sabaha karşı dördü gösteriyordu. Bakışlarımla odayı taradım, Erdinç rahatsız bir şekilde koltukta uyuyordu. Yorgun görünüyordu, koltuğun kolçağına dirseğini dayamış, başını da eline yaslamıştı. Her zamanki gibi siyah takım elbisesi üzerindeydi, bu defa beyaz gömleğine benim kanım bulaşmıştı. Dağınık saçlarıyla bile çok yakışıklı göründüğünü düşünmeden edemedim.

Erdinç'in adamı yetişmeseydi şimdi muhtemelen cenaze hazırlıklarımı yapıyor olacaklardı. Aklıma Ulaç geldi, kim bilir nasıl üzülürdü... Zaten böyle bir durumda arkamdan ağlayacak bir tek o vardı. O, benim bu hayattaki ilk ve tek dayanağımdı. Benim tek kişilik ailemdi.

Kolumdaki serumu çıkarıp yataktan yavaşça kalktım. Verdikleri serumdan dolayı çişim gelmişti. Tuvaletten çıkarken, kolu elimden kayınca kapı sert bir şekilde çarparak kapandı. Erdinç'in gözleri hemen açılmıştı. Uykulu gözleri direkt yatağa çevrildi.

"Merhaba," dedim. Ne kadar aptaldım, durduk yere hiç merhaba der miydi insan?

"Merhaba. Ne zaman uyandın?"

Yatağa uzandım ve serumu tekrar takarken, "Fazla olmadı," dedim. "Tuvalete gitmek için kalktım."

Başımın sol tarafındaki kocaman sargıyı gösterdi. "Başın nasıl? Ağrın var mı?"

Ağzım açık ona bakıyordum, karşımda oturan kişinin Erdinç Sakman olduğundan şüpheliydim. Bildiğim ve tanıdığım Erdinç, bana bu kadar iyi davranmazdı. İçimden dua edip hep böyle kalmasını diledim. "Daha iyiyim. Doktorlar bir şey söyledi mi?"

"Röntgenlerinde bir şey çıkmadı. Bu gece müşahede altında tutuyorlar, yarın da taburcu olacaksın." Sözünü bitirdiğinde telefonu çalmaya başladı. Ceketinin cebinden çıkardığı telefonu kulağına

götürüp, "Ne oldu?" diye sordu, sesi hiçbir duyguyu barındırmıyordu. Gözüm tekrar saate kaydığında dördü çeyrek geçtiğini gördüm, bu saatte kim arıyor olabilirdi ki? Bir süre dinledikten sonra, "Tamam, geliyorum," deyip telefonu kapattı. "Yarın sabah seni hastaneden çıkarmak için geleceğim. Sakın tek başına çıkmaya kalkışma."

"Nereye gidiyorsun?" Beni ilgilendirmiyordu ama yanımdan gitmesini istemiyordum. Yaşanan olaydan sonra yalnız kalmaya korkuyordum.

"Seni bu hale getiren pezevengin hesap verme vakti geldi," dedi. Gözlerini yine sinir kaplamıştı.

"Neden seni ilgilendiriyor ki?" Aklımı kurcalayan soruyu sonunda sorabilmiştim.

Yatağa birkaç adım yaklaştıktan sonra ellerini iki yanıma yerleştirip, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Sıcak nefesini dudaklarımda hissettiğimde kalbim yavru bir kuş gibi kanat çırpmaya başlamıştı. Bende böyle bir etki yaratması sinirimi bozuyordu ama hoşuma da gidiyordu.

"İki ay boyunca benim emrimdesin ve ben ne dersem o olur. Benden başkası sana zarar veremez, dokunamaz, yaklaşamaz." Konuşması boyunca gözlerimiz birbirinden ayrılmamıştı. Emir verici sesiyle, "Şimdi uyu," dedi ve ben az önceki yakınlığının kırıntılarıyla boğuşurken odadan çıkıp gitti.

Sabah gözlerimi açtığımda dün geceye göre daha iyi hissediyordum. Kibar şekilde kapımın tıklatıldığını duydum, ardından odaya hemşire girdi. "Günaydın," dedi ve dosyamı eline aldı. "Asya Armağan, doktorunuz Timuçin Bey bugün taburcu olabileceğinizi söyledi."

Timuçin Bey'in adını duyunca biraz şaşırmıştım. Onu dün gece Erdinç çağırmış olmalıydı. "Teşekkürler," diye mırıldandım. Hemşire odadan çıktıktan kısa süre sonra kapı tekrar açıldı. İçeri girenin Erdinç olduğunu görünce nedense içim rahatlamıştı. Üzerini değiştirmiş, kendine çekidüzen vermişti. Onun kötü bir adam olduğunu unutabilsem ona çoktan kapılacaktım, biliyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Sesi, düşüncelerimi dağıtmıştı. "Evet, gidebiliriz," dedim ve yataktan kalktım. Tusem sabah temiz kıyafetler getirmişti. Kanlı kıyafetlerimi koyduğum poşeti aldım.

"Stajın için Timuçin'le konuştum. Sana üç günlük rapor verdi."

"Üç gün fazla değil mi? Bugün dinlensem yeter," dedim. Erdinç'in gözlerine baktıkça kalbim hızlanıyordu. Gözlerindeki kahvelerin beni daha fazla içine çekmemesi için gözlerimi ondan ayırmak zorunda kaldım.

"Dün geceki halinden sonra üç gün az bile," dedi.

Ona bakma cesaretini kendimde bulduğumda kaçamak bir bakış attım. Yüzünde, dün geceyi gözlerinde canlandırıyormuş gibi bir ifade vardı. Gözlerindeki kahveler kızıla dönüp ateş saçacaktı neredeyse. Daha fazla bir şey söyleyemedim, kapıya yönelince beni takip etmeye başladı. Başımdaki sargıyı ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da yanımdan gecen insanlar bakıyordu. O bakışları da görmemek için arabaya binene kadar gözlerimi ayaklarımdan ayırmadım.

Sessiz bir şekilde eve doğru yol alırken, Erdinç'in evime giden sokağı pas geçtiğini gördüm. Bir anda ona doğru döndüm. "Evimi geçtin, ileriden geri dönmen lazım."

"Biliyorum."

Bana bakmamıştı bile. Her zamanki sert bakışlarıyla arabayı kullanmaya devam ediyordu. Kendimi tutamayarak, "O zaman neden dönmüyorsun?" diye bağırdım.

Sert bir frenle arabayı durdurdu. "O evde tek başına yaşamana izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Az önceki bağırmam, Erdinç'in gürlemesinin yanında kedi miyavlaması gibi kalmıştı. "Benim evim orası, başka yerde kalamam."

"Benim yanımda kalacaksın."

O kadar kesin söylemişti ki, sanki buna mecburmuşum gibi hissettim. "Böyle bir şeye gerek yok," dedim kendimden emin bir şekilde. "Hem neden kalacakmışım seninle?" Kaşlarım çatılmıştı. Kim oluyordu da benim ne yapmam gerektiğine karar veriyordu?

"Ben öyle istiyorum. O evin güvenli olmadığını sana söylemiştim, dün gece de kanıtlanmış oldu."

Arabayı tekrar çalıştırdığında konunun kapandığını anlamıştım. Yenilgiyi kabul etmem gerekiyordu, belli ki iki ay boyunca o ne derse, o olacaktı. "Dün akşam senin adamının evimde ne işi vardı?"

"Sözleşmeyi imzaladığımız günden beri kapında adamlarım var."

İçimdeki Asya sevinçten deliye dönerken benim ağzım açık

kalmıştı. İşlerinin aksamaması için başıma bir şey gelmesini istememiş olmalı diye düşüdüm. Tamam, kötü biriydi ama kusursuz da, benim gibi sıradan, ürkek bir kızı başka bir nedenle düşürecek değildi.

Erdinç'in evine geldiğimizde, kapıda bekleyen adamlardan biri kapımı açtı. Yavaşça inip, Erdinç'in yanıma gelmesini bekledim içeri yalnız girmek istemiyordum. Her zaman yaptığı gibi, elini sırtıma yerleştirdi ve yürümeye başladık. Kendimi hâlâ yorgun hissediyordum, büyük koltuğa kendimi bırakıp dizlerimi kendime çektim başımı da koltuğun yumuşak yastığına yasladım.

"Solgun görünüyorsun," dedi. Sonra koltuğun köşesinde duran pikeyi alıp bana doğru attı. "Üzerini ört."

Pikeyi üzerime örterken, naziklik edip kendi örtse eline yapışırdı sanki diye düşündüm. Hoş, ondan niye ilgi bekliyordum ki? "Kanı kaybettiğim için solgun görünmem normal," dedim.

"Zehra Hanım'a söylerim kan yapıcı bir şeyler hazırlar." Odanın diğer tarafına doğru yönelmişti. Oradaki şık dolabı daha önce görmemiştim. Dolabı açıp kendine bir kadeh viski doldurdu.

O sırada içeri giren koruma, elinde tuttuğu kâğıdı Erdinç'e uzattı. "Abi, kapının önüne bırakılmış," dedi.

Erdinç kâğıdı aldı ve adamın suratına bile bakmadan gitmesini işaret etti. Evet, çok kaba bir hareketti ama ona ayrı bir çekicilik katıyordu. Kendini beğenmiş piç diye geçirdim içimden. Elindeki kadehi sehpanın üzerine bıraktı, kâğıtta her ne yazıyorsa canını sıktığı belliydi, bir süre sonra buruşturduğu kâğıdı avucuna hapsetti. Kahvelerinin kızıla döndüğüne yemin edebilirdim. Pikenin altına saklanmamak için kendimi zor tutuyordum. Nedense sinirini benden çıkaracakmış gibi geliyordu. Sanki o mektubun gelmesinde de benim de payım varmış gibi...

Bölüm 6

Erdinç'in ölüm saçan bakışlarından kaçmanın en iyi yolu, bana ait olduğunu söylediği odaya kendimi kapatmaktı. Oda o kadar güzel ve sevimli görünüyordu ki sert bakışlardan kaçıp buraya sığınmak beni rahatlatmıştı.

Standart çift kişilik yataklardan daha geniş olan yatağa uzandım, içinde kaybolacakmışım gibi hissediyordum. Yorgundum, dün yaşananların gerginliği de üzerimdeydi hâlâ. Hastanede yalnız kaldıktan sonra da doğru düzgün uyuyamamıştım. Daha fazla direnmeden gözlerimi kapattım.

Gözlerimi kırpıştırarak tekrar açtığımda odanın içine karanlığın çökmüş olduğunu gördüm. Komodinin üzerindeki saat sabaha karşı üçü gösteriyordu. On iki saatten fazla süredir uyuduğuma inanamıyordum. Yataktan kalkıp odanın ışığını açtım. Üzerime giymek için rahat bir şeyler bulma umuduyla dolabın karşısına geçtim. Kapakları açtıkça şaşkınlıktan ağzım açık kalıyordu. Dolap tıka basa kıyafet doluydu ve hepsi de aynı renk tonlarındaydı; beyaz ve pudra pembesi.

Pudra pembesi bir atletle, yine aynı renk bir pijama altı seçtim. Üzerimden çıkardıklarımı da dolabın bir köşesine yerleştirdim.

Acıkmıştım, karnımda resmen mehter marşı çalıyordu. Mutfağa gitmek için odadan çıktım. Merdivenlerden inerken, Erdinç'le karşılaşmamayı umuyordum, çünkü sinirli bakışlarının odak noktası olmak istemiyordum.

Mutfağın kapısına yaklaştığımda ışığın açık olduğunu görmemle, Erdinç'in sesini duymam bir oldu. Sesinden anladığım kadarıyla öfkesi hâlâ geçmemişti. Ama sabahki kadar da sinirli değil gibiydi. Sessizce odama geri dönmeyi düşünürken başka birinin sesini duydum.

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Hiçbir şey. Aynı şekilde devam edeceğim. Bakalım nereye kadar dayanabilecekler."

Bu konuşmanın neyle ilgili olduğunu merak etmiştim, sırtımı duvara yaslayıp dinlemeye başladım. Pusuya yatmış bir aslan gibiydim, kulaklarımı açmış, avımın hareketlerini dinliyordum. Tabii biri beni yakalarsa ne olacağını da düşünmek istemiyordum.

"Seni mektupla tehdit ettiklerine göre pek de iyi tanımıyorlar."

Erdinç'i tehdit edecek kadar aptal olanın kim olduğunu merak etmiştim. Ayrıca konuşmanın sabahki mektupla ilgili olduğunu da anlamıştım.

"Muhtemelen canına susamış," dedi Erdinç. "İşlerimi bozmaya kalkarsa yaşatmam, gerçi onun gibi bir pisliği her hâlükârda yaşatmayı düşünmüyorum."

"Sadece senin yanında olduğunu biliyorlar. İşlerline dahil ettiğini bilmiyorlardır."

"Bilseler de umurumda değil. Bildiğim tek şey, onu yanımdan alamazlar."

Erdinç konudan sıkılmış gibiydi. Cam bir şeyin masaya sertçe çarptığını duyunca yerimde sıçradım. Gitmeyi düşündüm ama Erdinç'in vermeyi istemediği şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordum. İçimdeki Asya, *"Acaba sen olabilir misin?"* diye dürtmeye başlamıştı. Öyle olması hoşuma giderdi sanırım ama benimle alakalı olmadığından da emindim.

"Sen öyle diyorsan öyledir," dedi diğer adam ve mutfakta bir hareketlilik başladı.

Parmak uçlarımda koşarak merdivenleri tırmandım. Birinci katın merdiven başına geldiğimde karanlığa gizlenip bekledim, diğer adamı görmek istiyordum. Hafifçe öne eğilerek aşağı baktım. Erdinç kadar olmasa da uzun boylu, yapılı bir adamdı, sarı saçları

kısa kesilmişti. Bulunduğum yerden yüzünü göremiyordum ama onun da yakışıklı bir adam olduğunu tahmin ediyordum.

Adam kapıya geldiğinde Erdinç'e döndü, "Kendine dikkat etmeni söylemeyeceğim," dedi. "Sadece fazla kan dökme, sonra pişman olabilirsin."

Şimdi yüzünü görebiliyordum, tahminimde yanılmamıştım, gerçekten de yakışıklıydı. Yakalanmak istemediğim için geri çekilmek zorunda kalmıştım, oysa yüzünü biraz daha incelemek isterdim. Panikten Erdinç'in ne cevap verdiğini duyamamıştım. Çok geçmeden kapı kapandı, bu da demek oluyordu ki Erdinç birazdan bu merdivenleri tırmanacaktı. Odama geri dönmeyi düşündüm ama hissettiğim açlık dayanılır gibi değildi. Bütün cesaretimi toplayıp aşağı inmeye karar verdim. Birkaç basamak inmiştim ki Erdinç de ilk basamakta belirdi.

Beni şöyle bir süzdükten sonra, "Neden kalktın?" diye sordu.

Ses tonu öyle bir çıkmıştı ki kendimi suçlu bir çocuk gibi hissettim. Bana soğuk davrandığında kasılıyordum. "Acıktım," dedim.

"Tabii acıkırsın. Hiçbir şey yemeden çıktın odana."

Şimdi neden sinirlenmişti ki bir anda? Altı üstü onun gazabından kaçarken uykuya dalmıştım.

Kolumdan kavrayıp beni mutfağa doğru çekiştirmeye başladığında tepki veremedim. Hemen yanında yürüdüğüm için üzerine sinmiş olan alkol kokusu burnumu doldurmuştu ama onun tenin-den geldiği için hiç rahatsız edici değildi.

Mutfağa girdiğimizde şaşkınlığımı gizlemek için elimden geldiğince direnmem gerekti. Bu nasıl bir zenginlikti? Mutfak neredeyse Ulaç'ın evinin tamamı kadardı. Yemek yapmayı sevdiğim için her zaman böyle bir mutfak hayali kurmuştum; sağda ve sola birer tezgâh, ortada güzel bir ocak ve masa. İşte, hayalini kurduğum mutfak şimdi tam karşımdaydı.

Erdinç çift kapılı buzdolabından yiyecek birkaç şey çıkarırken, ben de masanın yüksek taburelerinden birine oturdum. "Bunları ısıt, şimdilik seni tok tutar. Sabah da güzel bir kahvaltı yaparsın."

Önüme koyduğu üç tencereye uzaylı görmüş gibi baktım, biraz fazla değil miydi? Yine de itiraz etmedim, tencereleri ocağın üzerine koyup altlarını yaktım. Çorbayı karıştırmak için tezgâhın üzerindeki tahta kaşığı alırken, Erdinç taburelerden birine oturdu. "Yemek yapmayı nereden öğrendin?"

Şu anda yemek yapmıyordum ama bu soruyu sorması hoşuma

gitmişti. Benimle ilgili bir şeyler öğrenmek istediğini düşündüm ama çok da ümitlenmek istemiyordum. Belki de sadece laf olsun diye soruyordu.

"Ben yetimhanede büyüdüm. Sevmediğim yemekler çıktığında da aç kalıyordum. Bu yüzden de mutfağın bir köşesinde kendime yemek hazırlamak için aşçımız Ayşe Teyze'den izin istemiştim. Yemek yapmayı da öğrenmiş oldum işte." Bunları Erdinç'e anlatırken bir anda on yaşındaki Asya gözümün önüne gelmişti. Korkak, hiç tanımadığı annesini özleyen ve beceriksizce yemek yapmaya çalışan Asya.

"Neden yetimhanede büyüdün?"

"Bilmiyorum," dedim. Doğrusu buydu, ailem hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Sana onlar hakkında hiçbir şey söylenmedi mi?"

Erdinç'in bakışlarında kuşku var gibiydi. "Tek bildiğim, iki aylıkken karakola yakın bir yere bırakıldığım ve bir kâğıda da adım ve soyadımın yazıldığı. Onun dışında hiçbir şey bilmiyorum." Gözlerimi Erdinç'ten kaçırıp elimdeki kaşığa sabitledim. Ailem hakkında bilgi sahibi olmamak beni üzüyordu. Gözlerimin istemsizce dolmasına neden oluyordu. Onlar vicdanları sızlamadan beni bırakmışlardı ama ben onlar için gözyaşı döküyordum, bu adil değildi.

"Kimliğinde anne baba adın ne yazıyor?"

Neden ailem hakkında soru sorup duruyordu ki? Hoşuna mı gitmişti çöpsüz üzüm olmam? Belki de iki ay sonra benimle işi bittiğinde hiç kimseye bir şey söylememem için beni öldürecekti. Şimdi de yokluğumda beni arayıp soran olacak mı diye yoklama yapıyordu. "Kimliğimi çıkardıklarında rastgele iki isim yazmışlardır herhâlde," dedim. "Belki de o kâğıtta onların adı da yazıyordu, bilmiyorum."

Çorbanın altını kapattıktan sonra masanın üzerindeki renkli kâselerden bir tane alıp doldurmaya başladım. "İster misin?"

"Olur," dedi.

Aile konusunun kapanmasını istiyordum, konuşmak canımı sıkıyordu. Bir kâse daha çorba doldurup önüne bıraktım. Sonra da sessizce çorbamı içmeye başladım. Erdinç çorbasını çoktan yarılamıştı bile, ne kadar hızlı yemek yiyordu böyle? Şaşırdığımı belli etmemeye çalışarak diğer yemeklerin de altını kapattım. Canım başka bir şey yemek istemiyordu. Ayağa kalkıp kâseleri almak için hamle yaptığımda beni durdurdu.

"Bu evde yalnızca kendi işini yapacaksın. Zehra Hanım sabah toplar, bırak."

"Ben hallederim," dedim.

"Kendini yormayacaksın. Üç gün içersinde eski halinden daha iyi olmanı istiyorum, duydun mu?"

Cevap vermemi beklemedi, elimdeki kâseleri alıp masanın üzerine bıraktı, sonra kolumdan çekiştirerek odama kadar götürdü. İçeri girmemesini umuyordum ama tabii ki girdi ve beni zorla yatağa yatırdı. Elim, ayağım titremeye başlamıştı. Alkol kokusunu hâlâ alıyordum ama sarhoş gibi de görünmüyordu. Saldırırsa ne yapacağımı düşünürken üzerimden eğildi ve yatağın diğer tarafında duran pikeyi aldı. Eğildiği anda vücudunun bütün sıcaklığını hissetmiştim. Bu hisle bütün bedenime iç organlarımı titretecek bir dalga yayılmıştı. Pikeyi üzerime örttüğünde kendime gelebildim.

Elini başımdaki sargıya uzattı, sonra yüzünü iyice yüzüme yaklaştırdı. "Yarın kendin çıkarır mısın, yoksa hastaneye gidelim mi?" diye sordu.

Nefesini yüzümde hissederken sanki kaçabilirmişim gibi başımı yastığa daha çok bastırdım. "Ben hallederim," diye mırıldandım. Şu an fazla yakındık, gözlerimi ondan alamıyordum.

Bir anda geri çekilip, "Tamam, şimdi uyu ve dinlen," dedi. Sonra da çıkıp gitti.

Farkında olmadan tuttuğum nefesi hızla dışarı verirken gözlerimi duvara sabitlemiştim. Bu adamın kısa zamanda üzerimde bıraktığı etki fazla büyüktü.

***

Sabah gözlerimi açtığımda saatin on bir buçuk olması beni şaşırtmamıştı, vücudumun uykuya ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum. Yataktan kalkıp odamın içindeki banyoya girdim ve başımdaki sargıyı çıkarttım. Hafifçe kabarmış olan saçlarıma şekil verdikten sonra pijamalarımı çıkarıp büyük beyaz dolabın karşısına geçtim. Yine ilk düşündüğüm şey kıyafetlere neden bu renklerin hâkim olduğu oldu. Pudra pembesi bir tişört ve açık renk bir kot seçtim, giyindikten sonra da aşağı inmek için odadan çıktım.

Erdinç'in işte olduğunu düşündüğüm için içim rahattı. Ama aklımda bir anda soru işareti belirmişti. Erdinç'in başka bir işi var mıydı?

Merdivenlerden indikten sonra direkt mutfağa yöneldim, dün

akşamki çorba beni doyurmuştu ama şimdi yine acıkmıştım. İçeri girdiğimde Zehra Hanım'ın yemek yaptığını gördüm. Beni gördüğünde yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. Bu evde gülen bir yüz görmek beni mutlu ediyordu.

"Günaydın, Asya Hanım. Aç mısınız?"

Adımı unutmamış olmasına sevinmiştim. "Günaydın, Zehra Hanım," dedim. Benim de onun adını hatırladığımı göstermek istemiştim. "Açım ama siz işinize devam edin, ben kendime bir şeyler hazırlarım."

Yüzündeki tebessümden hiçbir şey kaybetmeden, "Olur mu öyle şey, siz oturun, ben korumalar için hazırladığım öğle yemeğinden bir tabak hazırlarım hemen," dedi.

Elinde tuttuğu kaşığı tezgâhın üzerine bırakırken, krem renk mutfak dolaplardan benim için bir tane kâse çıkardı. Önüme koyduğu mercimek çorbasının kokusu içimi garip bir şekilde huzurla doldurmuştu. Aile saadeti yaşamış biri değildim ama nedense kendimi mutlu yuvasında küçük bir kız çocuğu gibi hissetmiştim. "Sizin için zor oluyordur bu kadar insana yemek hazırlamak," dedim. Çünkü evin neresine baksam bir koruma vardı, kaç kişi olduklarını tahmin edemiyordum.

Tencerede her ne varsa, onu karıştırırken bir kez daha gülümsedi. "Pek zor olduğu söylenemez, alıştım. Yılların alışkanlığı diyelim."

"Ne zamandır Erdinç'in yanında çalışıyorsunuz?"

"Beş yıl oldu," dedi ve yemeğin altını kapatıp karşımdaki tabureye oturdu. "Sinirlenmediği müddetçe çok iyidir. Duygularını kesinlikle belli etmez. Yaptığı işlerin iyi şeyler olmadığını biliyorum ama okutmam gereken çocuklarım var."

Zehra Hanım'ın samimi açıklamaları hoşuma gitmişti. Yine de ne iş yaptığını bildiği halde burada olması garipti. Zorunlu olmasaydım bir dakika bile burada durmazdım. Çorbamı bitirdikten sonra, "Elinize sağlık, çok güzel olmuş," dedim. Aslında merak ettiğim çok şey vardı ama fazla soru sorup dikkat çekmek istemiyordum.

"Afiyet olsun, başka bir şey ister misiniz?"

İki gündür çorbayla ayakta durmama rağmen canım hiçbir şey istemiyordu. "Hayır, teşekkür ederim. Ben artık odama çıkıp biraz dinleneyim, siz de rahat rahat işinizi yapın," dedim ve mutfaktan çıktım. Erdinç evde yoktu, spor salonuna gitmek istiyordum ama dışarı çıkmama izin vereceklerini sanmıyordum. Korumalar yemek

için mutfağa girdiklerinde bir şansım olabilirdi.

Odamdan çantamı aldıktan sonra hızla aşağı indim. Merdivenlerin başına geldiğimde ortalığı kontrol ettim, kimsecikler görünmüyordu. Sokak kapısına kadar sessizce geldim, kapıyı aralayıp başımı dışarı uzattım. Burada da kimse yoktu. Dışarı doğru bir adım atıp gözlerimle bahçeyi taradım, sol tarafta, ağaçların arasında iki koruma vardı ama bu tarafa bakmıyorlardı. Kapıyı yavaşça kapatıp hızlı adımlarla bahçe kapısına ilerledim. Ancak kapının yanına geldiğimde bir anda gözüm korktu, çünkü kapı gerçekten çok büyüktü ve ağıra benziyordu. Umarım açarken çok gürültü çıkarmazdı. Yavaş ama hızlı olmaya çalışarak kapıyı çıkabileceğim kadar sağa doğru ittim. Dışarı çıktığımda da kapıyı tekrar kapatıp derin bir nefes aldım. Adrenalin ve heyecan yüzünden başım biraz zonklamaya başlamıştı ama buna değerdi. Salona gitmek ve çalışmak bana iyi gelecekti. Tabii Erdinç bunu öğrendiğinde çıldıracak, bana çok kızacaktı ama kimin umurundaydı? Bütün gün o sıkıcı evde duramazdım. Hem hiç dönmemek üzere kaçmamıştım ya, birkaç saat sonra geri dönecektim. Dönmesem de Erdinç'e neydi ki? İki aylık patronluğu bu kadar büyütmesine gerek yoktu.

Bir saat sonra Gece Sokağı'na ulaşmıştım. Sabah saatleri olduğu için ortalıkta yine kimsecikler yoktu. Buraya son gelişim gözlerimin önünde canlanır gibi oldu. Erdinç'in adamları tarafından kaçırılmış, o salak sözleşmeye imza atmam için zorlanacağım o eve götürülmüştüm. Aklımda bu düşüncelerle salona doğru ilerledim.

Salonda her zaman olduğu gibi yüksek sesle müzik çalıyordu. Başımın hafiften ağrımasına sebep olmuştu ama pek de rahatsız edici değildi.

"Asya."

Arkamdan gelen tanıdık sese döndüğümde dövüş hocam Aslan hemen arkamda duruyordu. Bu adam gerçek mi diye her seferinde kendime sormadan edemiyordum. Sporcu olduğunu belli eden muhteşem fiziği ve uzun boyuyla manken gibi görünüyordu.

"Merhaba. Naber?"

"Ben iyiyim de sen neden uzun zamandır derslerini aksatıyorsun?"

Aslan iyi bir dövüşçü olacağıma her zaman inanmıştı. Derslerimi aksatmama da asla izin vermemişti. *Bir piç yüzünden* demek istesem de Erdinç'ten bahsedemezdim. "Bazı özel nedenlerden dolayı aksattım ama bir daha olmayacağına söz verebilirim," de-

dim. Sonra mahcup bir gülümseme atıp devam ettim. "İsterser hemen hazırlanayım, derse başlayalım."

"Tamam, çabuk ol. Her zamanki ringde seni bekliyorum," dedi ve omuzlarımdan tutup, küçük bir kedi yavrusuymuşum gibi, hiç zorlanmadan etrafımda döndürüp soyunma odalarına doğru itti.

Dolabımdaki pudra pembe taytımı ve beyaz sporcu atletimi üzerime geçirip aynanın karşısına geçtim. Ringe çıkmadan önce saçlarımı atkuyruğu yapmak alışkanlık olmuştu. Odadan çıkmadan önce taytıma bir kez daha baktım; aynısından Erdinç'in evindeki dolapta da vardı.

Tam kapıdan çıkacaktım ki dolaba koyduğum çantamın içinden telefonumun çalma sesi geldi. Arayanın Erdinç olduğunu biliyordum, çünkü onun için özel bir melodi ayarlamıştım. Evden kaçtığımı öğrenmiş olmalıydı, sinirli sesiyle kükreyecek, emirler yağdıracaktı. Bu yüzden de telefonu açma zahmetine girmedim, biraz bekleyebilirdi.

Ringe çıktığımda Aslan her zamanki ciddiyetiyle saldırıya hazır bekliyordu. Tam karşısında durduğumda meydan okuyan bir bakış attı. "Hazırsan saldır."

Aslan'ın verdiği emirle kendimi tutamayıp, karşımda Erdinç varmışçasına yumruklarımı sertçe savurmaya başladım. Kalın eldivenler olduğu için ellerim acımıyordu ama indirdiğim yumruklar Aslan'ın etinde kızarıklığa neden oluyordu. Aslan yumruklarımdan çevik hareketlerle kaçmaya çalışırken, "Birkaç ders kaçırmana rağmen gayet formdasın,"dedi.

Aslan'ın ataklarımı beğenmiş olması hoşuma gitmişti ama hâlâ karşımda onu değil de Erdinç'i görüyormuş gibi hırsla yumruklarımı sallıyordum. Geriye doğru çekilip gardını indirdi. "Sakin ol, şampiyon. Ben düşmanın değilim."

Sırıtıyordu ama içimde başka şeyler döndüğünü de anlıyor gibiydi. Bir süre daha böyle devam ettikten sonra, "Ben ısındım, artık sen de karşılık versen olur mu?" dedim.

Antrenmanlarımız hep böyle olurdu, önce ısınır, sonra gerçek bir dövüşe başlardık. Başımdaki sızı biraz daha artmıştı ama tam ısınmışken dersi yarıda kesemezdim.

Aslan, "Tamam, saldır," dedi.

Salonda yankılanan müzik insanı daha da havaya sokuyordu. Her dövüşte Aslan beni yenerdi ama bu defa yenilmeyecektim çünkü hâlâ karşımda Erdinç'i görüyordum. Ellerimi yüzüme doğru

kaldırıp, çıplak ayaklarımla ona doğru bir iki adım attıktan sonra sol tarafına bir yumruk savurdum ama hemen kendini geri çekti. Ben eski yerime doğru kayarken çevik hareketlerle üzerime gelmeye başlamıştı. Tam kafama yumruk yiyecektim ki son anda kolunun altından geçerek kendimi kurtardım. Erdinç'in saçlarımdan sürüklediği an geldi gözlerimin önüne, o zaman canımın acısıyla karşılık verememiştim, şimdi hırsımı çıkarma zamanıydı. Aslan'ın sağ bacağına öyle bir tekme geçirdim ki benim de ayağım acıdı. Bir anlık olsa da dengesini kaybetti ama çabucak toparlandı. Ayağımı kendime doğru çekerken, Aslan bileğimden yakalayınca kendimi bir anda havada buldum. Beni tam yere yapıştıracaktı ki tanıdık bir ses salonu inletti.

"Sakın! Yavaş ol!"

Sesle birlikte hızım kesildi ve Aslan beni yavaşça yere yatırdı. Canım yanmadığı için halimden memnundum. Ama arkadaşının oyuncağını kırmış da, babasından yiyeceği azarı bekleyen bir çocuk gibi, Erdinç'ten korkuyordum. Nasıl bulmuştu ki beni?

"Erdinç Bey, yanlış bir şey mi yaptım?"

Aslan'ın sesinde korku ve huzursuzluk vardı. İyi ama Erdinç'i nereden tanıyordu? Erdinç onu hiç duymamış gibi bana baktı. "Çabuk yanıma gel."

Yavaşça bırakıldığım yumuşak zeminden ağır hareketlerle kalkıp ringden indim. Tam karşısına geldim ama hâlâ yüzüne bakmamıştım. Kolumu sıkıca kavradı ve üst kata çıkan merdivenlere yöneldi. Yukarı çıktığımızda Erdinç'i gören hocalar ayağa kalkıp, neredeyse bir ağızdan, "Hoş geldiniz, Erdinç Bey," dediler. Peki onlar Erdinç'i nereden tanıyordu? Kafam iyice karışmıştı. Tam karşımızdaki odanın kapısını açtı, beni de beraberinde içeri soktu. Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra beni koltuğa savurdu. Ellerini iki yanıma, kolçaklara sabitlemişti. Alev saçan gözlerini gözlerime dikti. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Hiçbir şey yapmıyorum," dedim. Sesim istemsizce titrek çıkmıştı. Lanet olsun, güçlü olmalıydım onun karşısında.

"Hastasın ve evden habersizce kaçıyorsun. Bunlar yetmezmiş gibi bir de telefonlarıma cevap vermiyorsun." Sinirden delirmiş gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Bu öz güveni nereden buluyorsun?" diye sordu.

Gözlerinin kahveleri bu sefer gerçekten kızıla dönmüş gibiydi. Birazdan ağzından alevler çıkarmaya başlarsa şaşırmayacaktım.

"Sadece biraz hava almak istedim. Uzun zamandır da spora gelmiyordum. Hem beni nasıl buldun?"

Doğruldu ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Küçük kızın canı sıkılmış," diye mırıldandı, bana değil de kendi kendine söylüyormuş gibiydi. Sonra yeniden gözlerime baktı. "Bu sokağın sahibi benim. Buradaki tüm barlar, salonlar, tüm pis mekânlar benim emrim altında. Tıpkı senin gibi," dedi. Az önceki pozisyonuna geri dönmüştü. "Kimse benim sözümden çıkamaz ama sen çıktın. Şimdi, bir daha yapmayacağına dair söz mü verirsin, yoksa gece benim için çalışmayı mı tercih edersin?

Piç herif, hep aynı şeyi yapıyordu. Gece onun için çalışmamdan kastı onunla birlikte olmamdı. Bunu seçeceğime gerçekten inanıyor muydu? "Senden iğreniyorum," dedim.

"Bu, beni durdurmaz."

Gözleri beni öldürecek derecede öfke taşıyordu. Tehdidinde son derece ciddiydi ve bu, beni deli ediyordu. Dişlerimi sıktım ve tükürür gibi, "Söz veriyorum, bir daha yapmayacağım," dedim.

Bir süre beni süzdükten sonra masanın arkasındaki koltuğa oturdu. "Başın nasıl?"

Başımdaki yarayı tamamen unutmuştum. Parmaklarımla yokladım ve kanadığını fark ettim.

Oturduğu yerden kalktı. "Aptalsın! Tam bir aptal! Evde dinlenmen gerekiyordu," dedi. Sonra kapıyı açıp dışarıda bekleyen adamlarına bir şeyler söyledi.

Derdinin işlerinin aksamaması olduğunu biliyordum. "Merak etme," dedim. "İşlerin aksamayacak."

"Bir daha sözümü dinlemeyecek olursan canını çok fena yakarım."

Söylediklerinde ciddi olduğunun farkındaydım ama sabah kalktığımda kendimi iyi hissediyordum ve bütün gün dört duvarın arasında da oturamazdım. Ben düşüncelerimle boğuşurken kapı açıldı, korumalardan biri ilk yardım malzemeleri getirmişti. Erdinç, adamın elindekileri alıp çıkmasını işaret etti. Sonra da gelip başıma dikildi. Yarama güzelce pansuman yaptı ve küçük bir sargı beziyle üzerini kapattı. Elime bir ağrı kesici tutuşturup, "İç şunu," dedi.

Ayağa kalkıp ilacı masanın üzerine bıraktım. "İçmeyeceğim. Başım ağrımıyor."

"O ilacı hemen içiyorsun."

Uzatmamın bana bir faydası olmayacaktı. İlacı bıraktığım yerden aldım, masanın üzerindeki pet şişeyi de alarak içtim. Bu adamın haklı çıkması sinirimi bozuyordu ama ayağa kalkınca fark etmiştim ki yorulmuştum. Başım da hafiften dönüyordu. Erdinç'e belli etmemeye çalışarak kapıya yöneldim. Her zamanki hareketini yaptı, yani elini sırtıma yerleştirdi ve yürümeye başladık. Korumaları da peşimizden geliyordu.

Erdinç'in arabasına bindiğimde, dolaba bıraktığım çantamın arabada olduğunu gördüm, oysa aklımdan tamamen çıkmıştı. Araba hareket ederken, bir daha gelemeyeceğim spor salonuna baktım. Gelemeyeceğimi biliyordum, Erdinç bir daha bu sokağa girmeme izin vermeyecekti. Sinirle soludum. "Bu sokağı senin işlettiğine hiç şaşırmadım. Senin gibi bir adamdan da böyle pis bir şey beklenirdi zaten."

"Öyle mi dersin?"

Böyle bir cevap vermesini beklemiyordum. Bu adam, insanı deli ederdi. Bir an öfkeden deliye dönüyor, bir an sonra sakin bir havaya bürünüyordu. "Evet, öyle," dedim. "Senden iyi bir şey asla beklenmez." Adam resmen karanlıklar prensi gibiydi, onda beyaz aramak hata olurdu.

"Yanılıyorsun, Armağan. Yasal bir işim de var."

Bana soyadımla mı hitap etmişti o? Kusursuz dudaklarından dökülen soyadım daha önce hiç bu kadar çekici gelmemişti kulağıma. "Neymiş o yasal iş?" diye sordum.

"Mücevher tasarlıyorum."

Onunla tanıştığımdan beri duyduklarım arasında en çok şaşırdığım şey bu olmuştu. "Mücevher mi?" diyebildim.

Yüzüme kısa bir bakış atıp yeniden yola döndü. "Çok şaşırmış görünüyorsun."

Onu tanımasam sırıttığını düşünebilirdim. "Yani."

"Benim gibi bir adamın böyle ince bir iş yapıyor olması imkânsız mı geldi?"

Erdinç ve mücevher tasarımı... Bu iki zıt şeyi bir araya getiremiyordum. "Madem böyle bir hünere sahipsin, neden saçma sapan işler yapıyorsun?" diye sordum. Ses tonumun aşağılayıcı, hatta yargılayıcı çıkmasına engel olamamıştım.

"Kötü dediğin işler, iş dünyasında bana saygınlık kazandırdı. İnsanlar önümde diz çöker oldular. Elbette çok sayıda düşmanım da oldu ama akıllarına bile getiremeyecekleri miktarlarda para kazanmaya başladığımda benimle baş edemeyeceklerini anladılar."

Trafik sıkışıktı ama şikâyetçi değildim, onun hakkında bir şeyler öğreniyor olmak hoşuma gidiyordu. "Sen de kötü olmaya devam edeyim mi dedin?"

"İnsanları yargılamak için erken davranma. Kötü işlere karışmış olmak beni rahatsız etmiyor. Ben hep böyleydim, korkulan, bulaşılmayan bir tiptim. Ve şimdi yaptığım işlerden de memnunum."

Kötü olmaktan memnun oluşunu aklım almıyordu. Bu işlere en başından nasıl bulaştığını merak etmiştim ama bunu başka zamanlarda da öğrenebilirdim. "Yanında çalışan herkesin parmağında neden pırlanta dövmesi olduğunu şimdi anladım," dedim. "Ama neden böyle bir şey yapma gereği duyduğunu anlamadım."

"Bizim piyasada kimin kime darbe vuracağı belli olmaz. Kimse benim adamım olduğunu herkesin bilmesi lazım."

Eve yaklaşmak üzereydik ve bu sohbetin bitecek olmasına üzülüyordum. Onun iş hayatı ve varlığından haberim olsa da hiçbir bilgimin olmadığı o dünya hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. "Sana darbe vuran oldu mu?" diye sordum ama ona kafa tutacak birini gözümde canlandıramıyordum. Bir yandan da ona zarar vermek isteyenlere karşı içimde nefret belirmeye başlamıştı.

Çarpık bir şekilde sırıtarak, "Henüz buna cesaret edecek biri karşıma çıkmadı," dedi.

Piç herif, gamzeleriyle fazla can yakıyordu, benim dışımda birine gülümsediğini ve gamzeleriyle onlara güzelliğini sunuyor olduğunu düşünmek içimde sıkıntıya yol açmıştı. İçimden dua ederek, sadece bana gülümsemesini diledim. "Buna sevindim."

Yolun devamında ikimiz de sessizliğe bürünmüştük. Erdinç hem yeraltı dünyasının hem de iş dünyasının gözdesi çıkmıştı. İki işinden de memnundu ve çok para kazandığı belliydi. Ben de onun ilerlemesine katkı sağlayan çalışanlarından biriydim. İşin kötü yanıysa, ilerlediği başarılı yolda kötü olan işine dahildim. Belki de değildim, en azından kalıcı olmayacaktım. Bana, dövme yaptırmamla ilgili tek kelime etmemişti. Demek ki beni iki ay sonra gidecek olan geçici bir çalışan olarak görüyordu. Böyle görmesi de iyi bir şeydi, çünkü o dövmeyi asla yaptırmazdım.

Bölüm 7

Eve geldiğimizde de aynı sessizlik devam etti. Erdinç çalışma odasına geçti, ben de odama çıkıp sıcak duşun altında huzur bulmaya çalıştım. Banyoda işim bittiğinde, duvarda asılı olan kalın ve yumuşacık pudra pembesi havluya sarındım. Erdinç'in siyah ve lacivert gibi koyu renkleri tercih etmesine karşın benim eşyalarımı pudra pembesi seçmiş olmasının sebebini merak ediyordum. Odamda bir süre daha oyalandıktan sonra akşam yemeği için alt kata indim. Erdinç masada oturmuş, bekliyordu. Üzerinde yine siyah bir takım elbise vardı ve yine muhteşem görünüyordu. Gün içindeki sinirli halinden eser kalmamış gibiydi, en azından gözlerindeki kızıllık yerini o tatlı kahvelere bırakmıştı yine. Bu adamı hiç bıkmadan izleyebileceğim geçti aklımdan. Sonra böyle düşündüğüm için kendime kızarak karşısındaki sandalyeye oturdum. Gözlerimi kaçırmasam onun arsızlık yaparak kaçırmayacağının farkındaydım. Bakışlarımı ondan güçlükle ayırıp tabağıma çevirdim.

Yemek boyunca neredeyse hiç konuşmadık. Sadece bir kere başımın nasıl olduğunu sordu, o kadar. Karnımı doyurunca yine hiçbir şey söylemeden odama çıktım. Çantamın içinde telefonumu ararken gözüm turuncu defterime ilişti. Malum dönemime az

kaldığını tahmin ediyordum ve hazırlıklı olmak adına kontrol et mek istiyordum. Yanılmamıştım, iki gün kalmıştı ve pedlerim kenç evimdeydi.

Saat dokuza geliyordu, marketler hâlâ açık olmalıydı ama ev den çıkmak için Erdinç'ten izin almam gerekecekti. Kaderime raz olup odadan çıktım, merdivenlerden inerken Erdinç'e ne söyleye ceğimi düşünüyordum. 'Erdinç, malum günüme birkaç gün var ve benim markete gitmem gerekiyor,' diyemeyeceğime göre geçerli bir yalan bulmalıydım. Çalışma odasının kapısında her zamanki gibi iki koruma bekliyordu. Zaten sadece bu kapıda bekliyorlardı buranın haricinde evin içinde bekledikleri başka bir yer yoktu.

"Bir şey mi istemiştiniz, Asya Hanım?" dedi esmer olan koru ma. Kaçırılıp getirildiğim gün de geldiğimi Erdinç'e haber veren bu adamdı.

"Erdinç'le konuşmam gerekiyor," dedim. Bu yaşıma kadar kimseden izin istemeyen ben, markete gitmek için daha on beş gündür tanıdığım adamdan izin isteyecektim.

"Haber vereyim." Kapının arkasından adamın özür diler gibi konuştuğunu duyabiliyordum. Tekrar yanıma geldiğinde, "Girebilirsiniz, Asya Hanım," dedi ve içeri girmem için kapıyı açık tuttu.

Edinç masasının başına oturmuş, önündeki dosyalara gömülmüştü. Beyaz gömleğinin kollarını dirseğine kadar kıvırmıştı ve her zamanki gibi üstten iki düğmesi açıktı. "Umarım çalışmamı böldüğün için geçerli bir sebebin vardır," dedi yüzüme bakmadan.

"Markete gitmem gerekiyor. Haber vermek için gelmiştim." İzin istiyorum demeyi yedirememiştim.

"Ne istiyorsan kapıdaki korumalara söyle alsınlar."

Beni başından atmak ister gibi bir hali vardı ama işime yarayacak olan şeyi korumalara asla söyleyemezdim. "Benim almam lazım."

Ayağa kalkıp, oturduğu koltuğa astığı ceketini aldı. "Beraber gidiyoruz o zaman."

Alacağım şeyi Erdinç'in yanında alma düşüncesi kâbus gibiydi. "Gerek yok. Korumalarla da gidebilirim," dedim aceleyle.

"Ben götüreceğim. Hazır mısın?"

Üzerime şöyle bir baktım, gri eşofmanımı ve yine pudra pembesi sweatimi giymiştim, bunlarla dışarı çıkabilirdim. "Hemen geliyorum," dedim ve odama çıkıp, çantamdan bir miktar para alarak aşağı indim. Kapı açıktı ve Erdinç ortada görünmüyordu, muhte-

melen dışarıda bekliyordu. Yanılmamıştım, araba kapının önündeydi ve ön kapısı açık bir halde beni bekliyordu. Arabaya bindiğimde hiçbir şey söylemeden gaza bastı.

On dakika sonra marketin önündeydik ve içim içimi yiyordu. O şeyi onun yanında alıp kasaya gideceğimi hayal edemiyordum. Son bir umutla Erdinç'e döndüm. "Senin gelmene gerek yok, ben hemen gelirim. Burada bekle, olur mu?"

Kusursuz kaşları çatılmıştı. Ondan bir şey sakladığımı anlamış olmalıydı ama itiraz etmedi, başını sallayarak onayladı. Kararını değiştirmesinden korktuğum için arabadan hızla indim ve marketten içeri koşar adımlarla yürümeye başladım. Aradığım şeyi bulmaya çalışırken çikolata reyonunun önünden geçtim, sonra aynı hızla geri döndüm. Bu dönemde canım tatlı şeyler çekiyordu. En sevdiğim çikolatalardan birkaç tane seçtim ve çocukluğumdan beri vazgeçilmezim olan Tofitaları aramaya başladım. Hemen sağımda, üçüncü rafta olduğunu görünce her çeşidinden birkaç paket aldım.

"Hâlâ çocuk gibi Tofita mı yiyorsun?"

Sesinde alaycı bir ton vardı, yüzünde ise yine o çarpık gülümsemesi. Hem, hani arabada bekleyecekti bu? "Herkes Tofita yiyebilir," dedim. "Çünkü tadı çok güzel."

Kendimi savunuşum yüzündeki gülümsemenin büyümesine sebep olmuştu. Gerçekten de gülüşü insanı büyülemeye yetiyordu. Yan tarafındaki rafa uzandı ve birkaç paket bitter çikolata aldı. "Tofita'yı genelde çocuklar yer, hiçbir yetişkin şekerli ve yumuşak şeylerin dişlerine yapışmasını istemez."

Tamam, belki haklı olabilirdi ama Tofita benim için vazgeçilmez bir şeydi. Beni çocuk yerine koyup daha fazla aşağılamasını engellemek için konuyu değiştirmek istedim. "Hani arabada bekleyecektin?"

"Sıkıldım," dedi ve elindeki çikolata paketlerini kucağımdaki paketlerin üzerine koydu.

"Bana söyleniyorsun ama sen de çocuk gibi çikolata alıyorsun," dedim. Bitter çikolata seviyor olmasına şaşırmıştım ama Erdinç Sakman'dı o, şekerli ve yumuşak bir şeyleri sevmesi beklenemezdi.

"Asya, çikolatayı herkes sever. Hadi, işin bittiyse gidelim," dedi ve kasaya doğru yürümeye başladı.

İyi de ben almam gereken şeyi alamamıştım ki daha. "Şey... Benim almam gereken bir şey daha var," dedim. Utançtan yerin dibine girmek üzereydim.

Durup bana baktı. Yüzümdeki değişimi fark etmiş olacak ki kaşları merakla havalanmıştı. "Tamam, al ne alacaksan."

Artık bu iş bitmeliydi, madem beni yalnız bırakmıyordu, o zaman elimden bir şey gelmezdi.

Yürümeye başladığımda Erdinç'in arkamdan geldiğini biliyordum. Kafamı önüme eğmiş, kızarmamak için kendimle savaş veriyordum. Sonunda aradığım reyonun önüne geldiğimde, işime yarayacak olan şeyin markasına dahi bakmadan gözüme düşen ilk paketi aldım. Gururum yerlerdeydi ve toplayamayacak kadar utanıyordum. Erdinç gibi, gururum da arkamdan gelirken, sessizce yürüyordum.

Kasaya geldiğimizde kucağımdakileri kasaya bıraktım. Erdinç beni öne doğru iterken dudakları kulağımı teğet geçti. "Sen aldıklarımızı poşete koy."

Hiçbir şey demeden kasanın ucuna geçtim. Erdinç parayı öderken ben de aldıklarımızı poşete koymuştum. Arabaya doğru yürürken başım hâlâ yerdeydi ve sesimi çıkarmamaya devam ediyordum. Arabaya binmek için kapıyı açacaktım ki sırtımı arabaya yaslayıp önüme geçti. "Başını kaldır," dedi ve çenemden tutup başımı yukarı kaldırdı. "Böyle saçma bir şey yüzünden benden utanma."

İki yıla yakın bir süre Ulaç'la aynı evde kalmamıza rağmen hiçbir zaman özel günlerimi ona hissettirmemiştim. Ama on beş gündür tanıdığım adam daha ilk ayımda her şeyimi gün yüzüne çıkarmıştı. Gözlerime bakmaya devam ediyordu, sesimi duymadan da pes edecek gibi değildi. "Tamam," dedim ama sesimi ben bile zor duymuştum. Burnuma dolan kokusu da işimi kolaylaştırmıyordu. İnsanın içine çekip bir daha dışarı bırakmak istemeyeceği bir kokuydu. Onun kokusu ciğerlerimi doldururken, başka bir şeyi koklamak onun kokusuna ihanetmiş gibi geliyordu. Bu koku insanı ölmeye razı ederdi.

Kapıyı açıp beni arabaya bindirdiğinde kendime gelmeye çalışıyordum. Geliş yolumuz gibi gidiş yolumuz da sessiz geçmişti. Eve geldiğimizde elimdeki market poşetiyle hızla odama çıkıp kendimi yatağa attım. Bugünün bir an önce bitmesi gerekiyordu. Günü bitiren şey ise uyku oldu, düşünmemek için kendimi uykunun kollarına bıraktım.

•••

Gözlerimi açtığımda, insana mutluluk bahşeden geniş odamı yaz güneşinin kusursuz sıcaklığı ve canlı ışıkları doldurmuştu. Yataktan kalkarken dün geceki utanç verici olayı düşünme yasağı

koydum kendime. Çikolata ve Tofita paketlerini de alıp aşağı indim. Erdinç'in işe gittiğini düşündüğüm için kendimi rahat hissediyordum.

Zehra Hanım mutfakta koşuşturuyordu. "Günaydın. Bu ne telaş, Zehra Hanım?"

"Size de günaydın, Asya Hanım. Erdinç Bey sizi kahvaltı için bahçede bekliyor."

Elindeki kahvaltılıkları tepsiye yerleştirirken yüzünü bana dönüp sıcak bir gülümseme eklemeyi unutmamıştı. Elimdeki paketleri masanın üzerindeki şık kâseye boşalttım. Mutfaktan çıkmadan önce Zehra Hanım'a yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum. Yardımımı nazikçe reddettiğinde arka bahçeye çıkmak için salona doğru yürümeye başladım. Birden tüylerim diken diken oldu, bu bahçeye çıktığım gün mavi gözlü çocuk ölmüştü ve ben şiddetli bir astım krizi geçirmiştim. Derin bir nefes alarak düşüncelerimi dağıttım.

Erdinç masanın başında oturmuş, gazetesini okuyordu. Geldiğimi fark etmemişti. Karşısına otururken, "Günaydın," dedim.

Gazetesinden gözlerini bir anlığına kaldırdı. "Günaydın."

Her zamanki gibi duygusuz bir sesle kısa bir cevap vermişti. "Ne okuyorsun?" diye sordum. Konuşmayı sevmeyen Asya, onunla konuşmaya çalışıyordu. Ulaç bu halimi görseydi büyük ihtimalle hasta olduğumu falan düşünürdü.

"Ne okuduğumu söylesem muhtemelen anlamayacaksın, Asya."

Söylediklerıyle aşağıladığı yetmezmiş gibi bakışlarıyla da aşağılamıştı. Spor sayfasını okuduğunu görebiliyordum. Yetimhanede kızlar evcilik oynarken, ben Ulaç'ın peşinde top koştururdum. Ulaç hiçbir zaman benden şikâyetçi olmamış, başından atmak gibi bir girişimde bulunmamıştı. Aksine benimle maç yapmak için fırsat kollardı. Erdinç'in aşağılayıcı bakışları yüzümde dolaşırken, "Herhangi bir yorumda bulunursan rahatlıkla anlarım. Ayrıca iyi bir futbol oyuncusuyumdur," dedim.

Biçimli, kusursuz kaşları hayret ve şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. "Ne yani, iyi futbol oynadığını mı iddia ediyorsun?"

"Bu, bir iddia değildi," derken elimdeki çatalla masanın ortasında duran salatalıklara uzanmaya çalışıyordum. Bir türlü yetişemeyince Erdinç elindeki gazeteyi masanın kenarına koyup tabağı bana doğru itti.

"Hiçbir kız, bir erkek kadar güzel futbol oynayamaz," dedi. Kesin ve net konuşmuştu. Eline aldığı çatalıyla tabağındaki peyniri ağzına atıp iki kez bile çiğnemeden yuttu. Ayı gibi yediğini her seferinde kanıtlıyordu.

"Bu kadar emin olma."

"Peki, o zaman akşama hazırlan, ikimiz maç yapacağız."

Bakışlarım anında tabağımdan ayrılıp Erdinç'e kaymıştı. Ben Erdinç'le maç yapacaktım. Bu adam benim en az iki katımdı, ne hız olarak ne de güç olarak onunla kendimi aynı kefeye koyabilirdim. "Tamam, ama bir şartım var," dedim. Bu adam bana bakarken mantıklı düşünme yetimi kaybediyordum anlaşılan. Nasıl olur da onunla maç yapmayı kabul ederdim?

Anında kaşları çatılmıştı. Erdinç Sakman'ın kendi isteği dışında gelişen olayları sevmediği ortadaydı. "Neymiş şartın?"

"Eğer ben kazanırsam istediğim herhangi bir şeyi yerine getireceksin."

Sinirini belli edercesine çatalının ucuyla masaya vurmaya başlamıştı. Gözlerinde meydan okuyan bakışlarla kısa bir süre baktıktan sonra, "Tamam kabul, zaten yenileceksin," dedi.

Kazanacağı kesindi ama pes etmeyecektim. "Sen kazanırsan bir şey istemeyecek misin?" diye sordum. Bu soruyu sorma amacım da ondan korkmadığımı göstermekti, umarım sorduğuma pişman etmezdi beni.

Sorumu cevaplamadan önce tabağındaki kahvaltılıklardan son bir çatal alıp ayağa kalktı, bana doğru yürümeye başladığımda korkudan ağzımdaki lokmayı çiğnemeyi unutmuştum. Yanımdan geçerken yavaşça duraksayıp alaylı bir yüz ifadesi takındı. "Kazanacağım için isteklerim ağır olacak. Kendini hazırlasan iyi olur."

O uzaklaşırken, ağzımdaki lokma boğazıma takıldı. Masanın üzerindeki suya can simidiymiş gibi yapışıp içtim. Zaten Erdinç'in lafının üzerine de ancak bir bardak su iyi giderdi. Hayvan herif, kim bilir ne isteyecekti? Tamam, ben kaşınmıştım ama... Şimdi ne isteyeceğini düşünmekten kendi kendimi yiyecektim. Ulaç her zaman, başlanmamış oyunun kaybedeni de belli değildir derdi. Üzülmeme gerek yoktu, elimden gelenin en iyisini yapıp Erdinç'i yenebilirdim.

Akşama kadar televizyon izleyip, Erdinç'in çalışma odasındaki kitapları kurcalamıştım. Kitap seçimleri ona yakışır şekildeydi ve edebi romanlar da ağır basıyordu. Önceden okumuş olduğum Suç ve Ceza'yı elime alıp birkaç bölümü yeniden gözden geçirdim. Ak-

şam saatlerinde mutfaktan gelen yemek kokuları acıktığımı hatırlattı bana, kitabı yerine bırakıp mutfağa geçtim. Zehra Hanım her zamanki gibi koşturuyordu. "Yine mis gibi kokular geliyor," dedim tabureye otururken.

"Tadına bakmak ister misiniz, Asya Hanım?"

"Biraz yiyebilirim aslında."

Zehra Hanım eline bir tabak alıp, yeni pişirdiği brokoli yemeğinden koydu, sonra tabağı önüme bıraktı. Mis gibi kokuyu içime çektim. "Afiyet olsun," dedi gülümseyerek. Brokolilere bakarken yüzümde hafif bir tebessüm oluşmuştu. Çocukken Ulaç'la benim için bu, *küçük ağaçlar yemeğiydi,* ilk kim bitirecek diye yarış yapardık. Eski günlerin hatıraları eşliğinde yemeğimi yerken Erdinç kapıda belirdi.

Zehra Hanım hemen atıldı. "Hoş geldiniz, Erdinç Bey. Size de bir tabak hazırlamamı ister misiniz?"

Erdinç cevap vermek yerine başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Taburelerden birine oturduktan sonra, sabah kâseye koyduğum çikolatalardan birini açıp yemeye başladı. "Yemeğini bitirdin mi? Hazır mısın?"

"Hazırım," dedim ama stres ve yenilme korkusu sarmıştı. Bu da yetmezmiş gibi Erdinç'in gözlerinde afacan bir çocuğun gözlerindeki parıltı belirmişti.

Çikolatasını bitirdikten sonra, "Zehra Hanım, su," dedi. Anlaşılan rica etmeyi bu adama kimse öğretmemişti. Sadece emir vermeyi biliyordu, karşısındaki de yapmak zorundaydı, çünkü başka bir seçenek sunmuyordu. Suyunu içip elindeki boş paketi buruşturup attı. "Hadi."

"Üzerimi değiştireyim."

Ayağa kalkıp elimi tutarken, "Gerek yok," dedi. Sonra da beni mutfaktan çıkardı.

Elim avucunda minicik kalmıştı, tıpkı onun yanında kendimi hissettiğim gibi. "Bu kıyafetlerle rahat oynayamayacağımızın farkındasın, değil mi?"

Evin kapısından çıkarken bıkkın bir sesle konuşmaya başladı. "Hiçbir şey söyleme."

"Maç yapacağımızı sanıyordum. Neden arka bahçeye gitmiyoruz? Nereye götürüyorsun beni?" Kendi sesimin de onunki gibi bıkkın çıkmasını istemiştim ama meraklı çıkmaktan öteye gidememişti.

Arabasının yanına geldiğimizde, "Bin," diye emretti.

Yerden bir taş alıp kafasına geçirmek istedim ama buna cesaret edecek kadar deli değildim. İtiraz da edemedim, binip sessizce oturdum. Yarım saat sonra bir halı sahanın önüne gelmiştik. Elbette korumaları bizden önce gelmiş, yerlerini almışlardı. Bir tanesi yanımıza geldi. "Abi, saha kapatıldı, güvenliği de sağladık. İstediğiniz eşyalar da soyunma odasında hazır."

Erdinç başıyla onayladı. "Ters bir şey olursa haberim olsun," dedi.

"Buraya neden geldik ki?" dedim. "Evinin arka bahçesi de burası kadar büyüktü." Gerçekten de öyleydi, tek eksiği kalelerdi ama o da sorun değildi, Ulaç'la yaptığımız gibi taşları kullanabilirdik.

"Geldik işte," dedi. Bu arada içeri girmiş, soyunma odalarının bulunduğu yere gelmiştik. "İçeri girip üzerini değiş. Beş dakika sonra sahada ol."

Emredersiniz dememek için kendimi zor tuttum. Odaya girince yeni bir şaşkınlık yaşadım tabii. Pudra pembesi bir şort ve aynı renkte kramponlar vardı. Asıl şaşırdığım şeyse üzerime giymem için alınan şeyin Beşiktaş forması oluşuydu. Tamam, Beşiktaşlıydım ama bunu Erdinç'e hiç söylememiştim. Ayrıca bu adamın pudra pembesine olan düşkünlüğünü de anlamış değildim, komikti. Düşünceme gülümseyerek üzerimi değiştirdim, sonra da sahaya çıktım. Erdinç benden önce çıkmış, ayağına aldığı topla ısınıyordu. Onun üzerinde de Beşiktaş forması vardı, altına da siyah bir şort giymişti. Bu haliyle bile çekici görünmesi beni şaşırtmamıştı. Topa, abanır gibi vurup kaleye gönderdiğinde yutkunmadan edemedim. Geldiğimi fark edince gelip tam önümde durdu.

"Yakışmış," dedi.

"Beşiktaşlı olduğumu nereden bildin?"

"Evini güvenli bir hale getirmek için geldiğimde odana girmiştim. Kalemlerini, anahtarlıklarını falan gördüm."

Evime izinsiz girdiği yetmezmiş gibi bir de odamı karıştırmıştı. Sonuçta orası benim özel alanımdı, mahremiyetimdi. Odama girip, özel eşyalarımı görmüş olması rahatsız ediciydi. "Ne yani, odamı mı karıştırdın?" dedim.

"Varsayalım karıştırdım. Bana engel olmak gibi bir şansın var mıydı?" Sıkıldığını belli etmek ister gibi duraksadı, sonra, "Artık başlayalım, çift kale maç yapacağız ve beş gol atan kazanır," diyerek sahanın ortasına yürüdü.

İkimiz de sahanın ortasında dikiliyorduk. Erdinç topu ayağının altına almıştı. "Başlamadan önce, kazanırsam senden isteyeceğim şeyi söyleyeyim," dedim. "İki ayın sonunda, yani sözleşmemiz bittiğinde bir daha karşıma çıkmayacağına söz vermeni istiyorum." İstediğim şey tam olarak bu muydu bilmiyordum ama olması gereken şeyin bu olduğunu biliyordum. Erdinç'in karşıma çıkmaması benim için daha iyi olacaktı. O, karanlığın lideri iken, ben normal dünyanın sıradan bir insanıydım.

Hiçbir şey söylemedi, yüzündeki ifadenin adını koyamıyordum. Bu ifadede sinir vardı, evet, ama bunun yanında hayal kırıklığını anımsatan bir şey de vardı. "Başlıyoruz," dedi ve topu ayağıma itti.

Topu alıp kaleye doğru ilerlemeye başladım, aramızı açtığım için rahattım ama birden koşmaya başladı. Ayağımdaki topu almak yerine kaleye yöneldi, attığım topu kaleye girmeden durdurup kendi ayağına aldı. Piç, resmen benimle dalga geçiyordu. Benim kaleme doğru gitmeye başladığında ona doğru hızla koştum. Tahmin ettiğim gibi, fazla hızlıydı ama Ulaç'tan deneyimim olduğu için fazla zorlanmamıştım. Tam ayağındaki topu almak için hamle yapacaktım ki topla birlikte dönüp beni oynatmaya başladı. Bir süre beni böyle oyaladıktan sonra sahanın ortasından penaltı atar gibi, boş kaleye topu fırlattı. Tam doksandan gol olmuştu. "1-0," dedi.

Sesimi çıkartmadan kaleden topu almak için sahanın ucuna doğru koşmaya başladım. Moralim bozulmuştu ama kazanmak için daha dört gol atması lazımdı. Sahanın ortasından hızla koşarak Erdinç'in kalesine doğru ilerledim. Bu sefer golümü durdurmasına izin vermeyecektim, bana doğru gelmek yerine yine kaleye yöneldi. İlk atışımdaki hataya düşmemek için Erdinç'e doğru yaklaştım ve aramızda biraz mesafe bırakarak, sağa doğru vurur gibi yapıp kalenin sol tarafına topu attım. Pembe kramponlarım uğurlu gelmiş olacaktı. "Gol!" diye ciyaklamaya başladım.

Erdinç'in yüzünde, sağ gösterip sol vurma taktiğimden dolayı bir şaşkınlık belirmişti. Hiç beklemediğim bir şey yaparak, "Tebrik ederim, gayet iyiydi," dedi.

İçimden Ulaç'a teşekkürler yağdırırken Erdinç'e bakıp sırıttım. Her golden sonra topu bana verip, benim başlamama izin veriyordu. Yeniden sahanın ortasından kaleye doğru yöneldiğimde Erdinç de değişiklik yapıp bana doğru gelmeye başladı. Bir anda heyecana kapılıp yalpalayacak gibi olsam da hemen kendimi toparladım. Ayağıyla topu almaya çalıştığında fazla direnemedim, topu ayağına aldığında da direkt benim kaleme doğru koşturmaya başladı.

Ben de arkasından koşuyordum ama ona yetişemeden ikinci go lümü de yedim.

Yediğim golden sonra maça kaldığımız yerden devam ederken, kendi kalelerimiz arasında koşturup durduk. Daha doğrusu Erdinç, peşinde kedisi varmış gibi, ayağında topla beni bir aşağı, bir yukarı koşturdu. Oyuncağıymışım gibi benimle oynaması canımı sıkmaya başlamıştı, arkasından yakalayıp formasını çektim. Bu hareket kurallara aykırıydı ama o da beni oynatarak kuralları bozuyordu. Sesini çıkartmadan ayağındaki topu almama müsaade etti. Tabii bu bir şeyi değiştirmedi, üçüncü golü de yine o attı. Yüzündeki ifade dördüncü golüne kadar hiç değişmemişti. Artık maçı almasına bir gol kalmıştı, elimden geldiği kadar ve beni uyarmadığı müddetçe onu itiyor, çekiyor ve arada bir de çimdikliyordum. Yaptığım hiçbir şeye tepki vermeden maça devam ediyordu. Tam kaleme yaklaştığında sırtından öyle bir çektim ki, dengesini kaybetseydi direkt üzerime düşecekti. Sonuç olarak da ev yerine hastaneye gitmek zorunda olacaktık.

Erdinç elimden pek de çaba sarf etmeden kurtulduğu gibi topu benim kaleme yolladı. File titreşerek beşinci golümü yediğimi ilan ediyordu. Yenilmiş olmanın siniriyle soyunma odasına gitmek için yanından geçerken bir anda kolumdan tutu, beni yeşil çimlerin üzerine yatırıverdi. Üzerime oturup bacaklarını iki yanıma açarak bedenimi altında sıkıştırdı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Çabuk kalk üzerimden!" diye bağırdım. Bir yandan da çırpınıyor, onu üzerimden atmaya çalışıyordum. Ellerimi de hapsederek başımın iki yanına sabitledi. Keyfi yerine gelmiş gibiydi, dudaklarında o çarpık gülümsemesi belirirken, gözleri de eğleniyor olduğunu gösteriyordu.

"İkinci golden sonra beni ellemeye başladığını fark etmedim sanma, Armağan."

Maç sırasında yaptığım hareketleri yanlış anlamış olduğunun yeni farkına varıyordum. Yüzümün kızarmasını umursamamaya çalışarak, "Yok öyle bir şey. Sen yanlış anlamışsın," dedim. Yüzü bu kadar yakınımda duruyorken kendimi pek de iyi savunduğumu iddia edemezdim. Gözlerimi, bana yaklaşmakta olan yüzünden ayırıp sağ koluna çevirdiğimde kaşlarım istemsizce çatıldı. Kolunda, yeni yapıldığı belli olan üç tane tırnak izi vardı. Yoksa çekiştirirken ben mi tırmalamıştım?

Erdinç kaşlarımın çatılma nedenini görmek için hafifçe kafasını benden uzaklaştırıp, yapmış olduğum tırnak izlerine baktı. "Dü-

şündüğümden daha dişi çıktın, küçük kız," dedi ve yine üzerime eğildi. "Bu tür hareketler bana başka şeyleri düşündürüyor. Yerinde olsam dikkat ederdim."

"Kalk üzerimden," diye bağırdım öfkeyle. Beni umursamıyor, yüzünü yüzüme yaklaştırmaya devam ediyordu. Dudaklarıma yöneldiğinde beni öpmemesi için dua ederken, bir yandan da dudaklarının arasından gelen sıcak nefesini daha yakınımda istiyordum.

Dudaklarıma küçük bir öpücük bırakıp hafifçe geri çekildi. "Bu arada, iki ay boyunca yanımdasın. Ama sözleşme bittiğinde bırakmak istemezsem hiçbir güç seni benden alamaz. Bunu da kafana soksan iyi edersin."

Bölüm 8

Maçı kaybettiğim için iş yerinde bir gün boyunca çalışmamı istemişti. Bu yüzden de sabahın altısında zorla kaldırdı ve sadece üzerimi değiştirecek kadar zaman tanıyıp, sonrasında yanında çekiştirerek arabaya bindirdi. Bu adama isyan edememek çok canımı sıkıyordu.

Kırk dakika sonra arabadan indiğimde karşımda yükselen binaya hayretle baktım, görünen o ki Erdinç sandığımdan çok daha zengindi. *Sakman Holding*. Otuz katlı binanın dış cephesi tamamen camdı. Ben arabanın yanında ağzım açık öylece kalmış şekilde dikiliyorken, Erdinç ben yokmuşum gibi içeri doğru yürümeye başladı. Peşinden ilerlemekten başka şansım yoktu. Binanın içi de dışı kadar gösterişli ve şıktı. Girişteki bütün duvarlarda tasarım mücevherlerin yer aldığı tablolar asılıydı. Asansöre bindiğimizde Erdinç en üst katın düğmesine bastı.

İndiğimiz katta karşılıklı yerleştirilmiş iki sekreter masası vardı. Esmer sekreterler, "Günaydın," diyerek ayağa kalktılar ama Erdinç onları duymazdan gelerek ofisine doğru yürüyüp içeri girdi. Ben de hâlâ arkasından takip ediyordum.

Ofise adımımı attığım anda büyük pencereye yöneldim, tüm

şehir ayaklarımın altına serilmişti. Erdinç'in masası, evdeki masası gibi gösterişli ve büyüktü. Camın önüne geniş bir toplantı masası yerleştirilmişti. Bakışlarımı yeniden Erdinç'e çevirdim, masasının koltuğuna oturdu ve dahili telefonu eline alıp birkaç tuşa bastı. "Bu yılın başından bugüne kadar gerçekleşen tüm satışların dokümanlarını istiyorum," dedi.

Bakışlarımı şehrin sabah güneşiyle aydınlanmış güzelliğine çevirip izlemeye başladım. "Ne iş yapacağım?" diye sordum bıkkın bir şekilde.

"Birazdan görürsün."

Sanki dudakları dudaklarıma hiç değmemiş gibi, beni umursamayan tavrı devam ediyordu. Onun için son derece normal bir şey olabilirdi ama benim için değildi, bu yaşıma kadar beni kimse öpmemişti. O gece olan da aslında tam bir öpücük sayılmazdı, üzerine çok fazla anlam yüklemeye gerek yoktu. Belki de beni sadece kullanıyordu. Bu düşünce midemi bulandırınca düşüncelerimi dağıtmak istedim. "Timuçin Bey'le hiç görüştün mü?" diye sordum.

Başını önündeki dosyadan kaldırmadan, "Görüştüm," dedi. "Raporunu dört güne çıkarmasını istedim."

Bu sırada kapı hafifçe tıklatıldı ve az önce dışarıda gördüğüm sekreterlerden biri elinde dosyalarla içeri girdi. "İstediklerinizi getirdim, efendim." Sonra göğüslerini Erdinç'e sergilemek ister gibi masanın üzerine eğilerek elindekileri bıraktı.

Erdinç oralı olmasa da sinirlerim bozulmuştu. *"Pis kaltak!"* İçimdeki Asya hemen dişlerini göstererek tısladı. Erdinç'i kıskanmaya hakkım yoktu. Tamam, yakışıklıydı ama benim değildi, zaten onun gibi bir adamın beni sevmesi için kafayı yemiş olması lazımdı. *"Erdinç senin ve benim için kötü adam."* Dişlerini gösteren Asya'ya hatırlatmamı yapıp Erdinç'in yanına doğru gittim.

"Sen gidebilirsin," dedi sekreterine.

Esmer, bana küçümser bir bakış atmayı ihmal etmeden, topuklarını tıkırdatarak odadan çıktı. "Ne yapmam gerektiğini artık söylesen," dedim. Sesimin sinirli çıkmasına engel olamamıştım.

"Bu dosyalardaki evrakları tarih sırasına göre düzenleyeceksin." Yüzümün aldığı şekil nasıldı tahmin edemiyordum ama anladığım kadarıyla Erdinç'in hoşuna gitmişti. Soğuk bakışlarına yakışmayan çarpık gülümsemesiyle, "Bana bakmayı kesip işe başla. Akşama kadar ancak yetiştirirsin," dedi.

Hiçbir şey söylemeden dosyaları kucağıma aldım ve camın

önündeki toplantı masasına geçtim. İşe başlamadan önce, "Televizyonu açabilir miyim?" diye sordum. Bu sessizlikte oturmaya devam edersem Erdinç'le ilgili düşüncelerim beni ele geçirecekti, kafamı dağıtmam gerekiyordu.

"Evet, ama sesini fazla açma," dedi.

Bir süre sonra fark etmiştim ki bu iş fazla sıkıcıydı. Öğleye kadar iki yüz kadar evrağı ancak sıralayabilmiştim.

"Acıktın mı?"

Sesini duyunca arkama yaslandım ve hafifçe gerinerek, "Biraz," dedim.

Masasından kalkıp yanıma geldi. Önümdeki evraklara şöyle bir göz atıp, "Ne yemek istersin?" diye sordu.

Gözlerim, televizyonda helikopterden atlayan insanlara takılmıştı, kendilerini gökyüzünden aşağı atıp adrenalin yaratıyorlardı. Kendimi o kadar yüksekten aşağı düşerken hayal ettiğimde bile korkuyordum. "Fark etmez," dedim.

"İskender söylüyorum," derken bakışlarımı takip edip ekrana baktı. "Eğlenceli olmalı."

Bakışlarımı ona çevirdim. "O kadar yüksekten atlamanın hiçbir yeri eğlenceli olamaz."

Gözlerindeki o afacan parıltı geri gelmişti. "Neden, korkar mısın?"

"Evet, korkarım. Her insan korkar." Korkak bir insandım ama bunu Erdinç'e itiraf edecek değildim. Beni her haliyle korkuturken, bir de ona korkak olduğumu söyleyip, üzerimde daha fazla baskı yapmasına ortam hazırlayamazdım.

"Her insan korkmaz. Sadece senin gibi korkaklar korkar."

Yüksekten de korkuyorsam ne olmuştu yani? Her insanda olabilecek bir şeydi bu. "İyi o zaman, ben korkarım. Şimdi izin ver de işimi bitireyim," dedim. Yemeklerimiz geldiğinde kendi yemeğimi masaya alıp, bir yandan yerken, bir yandan da işime devam ettim. Sıradaki makbuza geldiğimde dudaklarımdan istemsiz bir, "Yuh!" fırladı. "Bir milyon dolar mı?" Tek bir gerdanlığa bu para ödenir miydi?

Erdinç masasında oturmuş, neye bu kadar şaşırdığımı sorgular gibi bakıyordu. "Neden bu kadar şaşırdın?"

"Bu kadar zengin insanların var olduğunu görmek beni şaşırtıyor," dedim. Gerçek buydu, ben ve benim gibiler zorla geçinirken, bir gerdanlığa bir milyon dolar vermek akıl işi değildi.

"Oradaki makbuzların hepsi özel tasarımların satış fiyatlarını gösteriyor. Bu kadar şaşırmana gerek yok."

Özel tasarım da olsa, dünyada eşi benzeri olmasa da o kadar para ödenmesi normal değildi. "Hepsini sen mi tasarladın?" diye sordum. Eğer tasarımları bu kadar para ediyorsa işinde mükemmel bir noktada olmalıydı.

"Bu holding benim. Benim tasarladığım ve istediğim şeyleri hazırlayıp satmak zorunda olduğunu unutma."

"Yani senin tasarımların, öyle mi?"

"Evet, Asya, benim tasarımlarım."

Bıkkın ve susmamı ister gibi bir tonlamayla konuşmuştu. Aldığım cevapla susup önüme döndüm. Saat beşe geldiğinde işimi bitirmiştim, ayağa kalkıp ofisin içinde dolaşmaya başladım, tutulan bacaklarımı açmam gerekiyordu.

"Sıkıldın mı?"

Sonunda dosyalarından kafasını kaldırabilmişti. Sesinde de tuhaf bir şekilde şefkat vardı.

"Evet, gidelim mi?"

Oturduğu yerden kalkıp bana doğru geldi. Nazik sayılacak şekilde elimden tutup beni ofisin çıkışına doğru götürdü. Yüzünde tüm gün taşıdığı o sert bakış nedense yumuşamıştı. Dışarı çıktığımızda hafif kararmaya başlayan gökyüzüne baktım. Erdinç'in arabası holdingin önünde, ön iki kapısı açık şekilde bekliyordu. Arabaya bindiğimizde eve gittiğimizi sanıyordum ama arabayı yol üzerindeki bir sahil restoranının önüne park etti.

Arabadan indiğimde, "Neden eve gitmedik?" diye sordum.

"Zehra Hanım üç günlük izne ayrıldı."

Sesindeki ve yüzündeki sakinlik beni korkutmaya başlamıştı. Erdinç'in ne planladığını daha anlamamıştım ama korku yavaş yavaş vücuduma yayılıyordu. Yanıma gelip elini sırtıma yerleştirdiğinde lüks restorana doğru yürüdük. Yanımıza gelen garsona iki kişilik bir masa ayarlamasını söyledi.

Cam kenarında, denize karşı güzel bir masaya oturduk. Siparişlerimiz hazırlanıp gelene kadar da hiç konuşmadık. İyi pişmiş etim geldiğinde bir çatal alıp, "Sözleşmeyi imzalayalı neredeyse iki hafta oldu," dedim. "İkinci ameliyata ne zaman gireceğim?" Bu işi yapmaktan elbette memnun değildim ama yanında boş yere kalmak da istemiyordum.

"Yarına üç tane mal gelecek."

İnsanları mal olarak adlandırıyor olması hoşuma gitmese de bir şey söylemeyip yemeğime devam ettim. Kızarmış etler ağzımda dağılıyorken yarısını dahi yemediğim iskender aklıma geldi.

"Çocuk gibi, üzerine yemek döküyorsun."

Kafamı kaldırıp ona baktığımda kusursuz kaşlarını çatmış şekilde tişörtüme bakıyordu. Bakışlarını takip ederek üzerime baktım, bir parça yemek dökülmüştü. "Belli ki çok acıkmışım," dedim ve peçetemle silmeye çalıştım.

"Daha çok pislettin."

"Önemli değil, eminim ki o dolapta buna benzer başka bir tişört bulabilirim."

"Pudra pembesinden şikâyet ediyor gibisin."

Yemeğimden yeteri kadar yemiştim, daha fazla yemek istemediğim için elime suyumu alıp arkama yaslandım. Ben de severdim pudra pembesini ama Erdinç'in başka bir takıntısı var gibiydi. "Şikâyet etmiyorum, sadece neden her şeyin o renkte olduğunu merak ediyorum o kadar."

"Seni ilk gördüğümde üzerinde o renk vardı. Sana ve tenine o kadar uyumluydu ki dikkatimi çekmiştin."

Yeni yudumladığım su beni boğmak ister gibi soluk boruma kaçtı. Nefes alabilmek için birkaç kez öksürmem gerekti. Ben onu ilk kez hastanede görmüştüm ve o gün üzerimde beyaz stajyer üniformam vardı. Daha öncesinde onu gördüğümü de hiç hatırlamıyordum. "Beni ilk kez hastanede görmedin mi?" diye sordum.

Gözlerinde komik bir şey canlanmış gibi sırıttı ve başını iki yana salladı. "Hayır, seni ilk kez iki buçuk ay önce spor salonunda gördüm. Aslan'la çalışma yapıyordun, aslında çalışma da denmezdi. Aslan'a öyle bir vuruyordun ki, küçücük bedenini neyin bu kadar sinirlendirdiğini merak etmiştim. Gerçekten de o gün neden o kadar sinirliydin?"

Hangi günden bahsettiğini düşünmeye başladığımda aklıma ilk gelen şey spor salonundaki ilk günümdü. Ulaç'ın tayin nedeniyle gittiği günden bahsediyordu. İlk kez o gün spor salonuna gitmiştim ve istemeyerek de olsa Ulaç'ın beni bırakıp gitmesi ağırıma gittiği için sinirlenmiştim ve salona gelip tüm hırsımı karşımdakinden çıkarmaya karar vermiştim. "Ulaç gittiği için sinirliydim," dedim.

İfadesi bir anda sertleşmişti ama kısa sürede eski haline döndü. Yine de her an, her şeyi yıkmaya hazırmış gibi görünüyordu. "Ulaç'a âşık mısın?"

Sorusunu duymazdan geldim. "Sırf o anda üzerimde olduğu bana yakıştırdığın için mi bütün dolap o renk?"

"Soruma cevap ver."

Yüzündeki sakinliği koruyordu ama gözlerindeki sinirli engelleyemiyordu. "Erdinç, sana daha önce de söyledim, Ulaç benim arkadaşım."

O da yemeğini bırakıp arkasına yaslandı ama eti kesmek için kullandığı bıçağı bırakmamıştı. "Neden gitmesi seni o kadar sinirlendirdi o zaman?"

Kendimi, gözlerindeki derinlikte boğuluyormuşum gibi hissediyordum, kahveleri beni çekiyordu âdeta. "Çünkü kendimi bildim bileli yanımda olan tek kişi oydu. Bir anda gidişiyle yalnız kalmak beni üzdü."

"Peki, Ulaç'la sonunuz ne olacak?"

Bu soruyu sorarken gözlerini bir milim bile oynatmadan bana sabitlemişti. Elindeki bıçağı ters çevirip sivri ucuyla masayı deşmeye başlamıştı. Bu soru beni ileriye doğru taşımıştı. Ulaç yakışıklı bir adamdı, bunun farkındaydım ama onunla sevgili olmak, evlenmek gibi düşünceler asla aklımdan geçmemişti. Geçemezdi de zaten, Ulaç benim hiç var olmamış ağabeyim, babam gibiydi. Dışarıdan bakıldığında bizi yakıştıranlar olurdu. 1.65 boyum vardı, kısa sayılmazdım. Fazlasıyla beyaz bir tene sahiptim, tenim, üzerimde kar taneleri taşıyormuşum gibi ışıldardı. Erdinç'in kahvelerini gördükten sonra açık kahve olan gözlerim bana çekici gelmeyi bırakmıştı. "Ulaç'la sonumuz için düşündüğüm tek şey, ileride evleneceği kişiyle iyi anlaşmam," dedim. Ulaç'tan vazgeçemezdim.

"Sen evlenmeyecek misin?"

Cevabı hiç düşünmeden verdim. "Kesinlikle hayır."

"Büyük konuşuyorsun, Armağan."

Evlenip evlenmeme konusunu Erdinç'le konuşacak değildim. "Sorumu cevaplamadın. Pudra pembesi olayına hâlâ açıklık getiremedik."

"Küçücük bedeninin beyaz teninde, pudra pembesi gibi saf bir rengin seksi durduğunu ilk kez sende gördüm."

1.65'lik boyuma küçücük demesini bir kez daha duymazdan geldim. Gerçi onun yanında kısa kalıyordum ama bu, bana kısa demesini haklı çıkarmazdı. Bir dakika, az önce bana seksi mi demişti? Demişti, evet, ama bunu da duymazdan gelecektim. "Bir kez görmene rağmen hastanede beni nasıl tanıdın?" Ne kadar dikkatini

çekmiş olsam da iki buçuk ayın ardından beni tanıması ilginçti. Ya da gerçekten güçlü bir hafızası vardı. Cevap vermesini veya açıklama yapmasını beklemiyordum. Erdinç Sakman'a yakışır şekilde konuyu kapatmasını bekliyordum ama öyle yapmadı, konuşmaya devam etti.

"Salondan senin geldiğin günlere ait kamera kayıtlarını istedim. Hakkında yaptığım kısa bir araştırmanın ardından da nerede yaşadığını, hangi okula gittiğini falan öğrendim," dedi dürüstçe.

Erdinç, beni merak etmişti. İçimden bir yerlerden sevinç çığlıkları yükseliyordu. Kalbim üç kat fazla kan pompalıyor olmalıydı. Yine de korkmam gerektiğini kendime hatırlattım, bu adam saplantılıydı.

"Sonra baktım ki dikkatimi çeken kız aslında aptalın tekiymiş," dedi. Dudakları alayla kıvrıldı. "Bir kadının seksi olduğunu düşünüp ilk kez yanılıyordum. Böyle bir hataya düştüğüm için kendime kızdım. Fazla saf, korkak ve sıradan çıktın."

Erdinç konuşmaya devam ettiğinde ne kadar aptal olduğumu bir kez daha anladım. Hayal kırıklığının ezici yanı can sıkıcıydı. Bunu belli etmemek ise tam bir işkenceydi. "Haklısın, fazla saf, korkak ve sıradanım." Özelliklerimi reddedip de onu neşelendirmeyecektim. Tüm neşem kaçmıştı, eve gidip kendimi yatağa atmak istiyordum. "Artık kalkalım mı? Eve gitmek istiyorum."

"Daha gün bitmedi ve benim için yapman gerek birkaç şey daha var."

Beni o kadar aşağılamasına rağmen, güzel yüzüne yerleştirmiş olduğu sakin ifade ve elinde tutuğu bıçakla fazla seksi görünüyordu. Kim bilir o sakinliğin altında benim için nasıl bir kötülük saklıyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordum. Günün bir an önce bitmesini istiyordum, zaten yormuştu beni gün boyu, daha ne isteyebilirdi ki?

"Gidince görürsün." Elindeki bıçağı masanın üzerine bırakarak ayağa kalktı. Cüzdanından çıkardığı yüklü miktarda parayı da bıçağın altına sıkıştırdı. Restorandan çıktığımızda arabaya yöneldim ama beni durdurdu. "Gideceğimiz yer bu tarafta," diyerek sahil tarafını gösterdi. O tarafa ilerledik ve deniz kenarındaki banklardan birine yöneldik. "Biraz oturalım," dedi.

Deniz bütün mavîliği ile insana huzur veriyordu. Son haftalarda yaşadığım korku ve üzüntüleri unutmak için gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alarak huzurun kokusunu içime çektim. Gözleri-

mi yavaşça açtığımda Erdinç beni izliyordu. Batmakta olan güneşin yaydığı kızıl ışıklar buğday teninin parıltısını artırıyordu. "Artık gitsek mi?" dedim.

Yüzümden çektiği bakışlarını karşımızdaki denize sabitledi. "Henüz değil."

Bir süre daha öylece oturup etrafı izledik. Saatime baktığımda bir buçuk saat geçtiğini fark ettim. Tam konuşmak için ağzımı açmıştım ki Erdinç'in telefonuna gelen mesajın sesi benden önce davrandı. Mesajı okuduktan sonra, "Gidelim," dedi.

Eve gittiğimizi umarak onu takip etmeye başladım ama arabanın olduğu yerin aksi yönünde yürüyordu. Lunaparkın içine girdiğinde daha fazla dayanamadım. "Ne o, çocukluğunu mu özledin?"

"Yerinde olsam dalga geçmeden önce bir süre beklerdim."

Garip olan şey lunaparkta kimsenin olmamasıydı. Tüm oyuncakların ışıkları yanıyordu ama ortalıkta kimsecikler yoktu. Erdinç lunaparktaki en korkutucu şey olan asansöre doğru yöneldiğinde içim bir anda buz tuttu. Ben o aletin yanından bile geçmeye korkuyordum.

Aletin yanında bekleyen korumalardan biri bize doğru ilerledi. "Abi, her şey tamam. İstediğin gibi, kimse giremeyecek. Etraf da denetim altında."

Erdinç her zamanki gibi başını sallayarak onayladı, elini sırtıma yerleştirip, "Yürü," dedi.

"Ne yapıyorsun? Aklından neler geçiyor bilmiyorum ama ben buna binmem," diye itiraz ettim. Metrelerce yükseğe çıkacaktım ve ardından da boşluğa düşer gibi, o yere çakılma hissini tadacaktım. Bu korku ve adrenalin benim için çok fazlaydı.

Bir kez daha, "Yürü," dedi ve bedenimi kollarının arasına hapsetti.

"Erdinç! Hayır! Erdinç, bırak beni! İstemiyorum!"

Bütün isyanım boşunaydı, bağırmak, çırpınmak işe yaramıyordu. Güçlü kollarının arasından kurtulmama imkân yoktu. O sakin maskenin altında sakladığı şey nihayet ortaya çıkmıştı. Şu anda beni zorlayan, istediğini yaptırmak için güç kullanan adam gerçek Erdinç'ti işte.

Her adımda asansöre biraz daha yaklaşıyorduk. Başka çarem kalmamıştı, başımı hafifçe yana doğru çevirip kolunu ısırmaktan başka. Ağız dolusu küfür savurarak kollarını gevşetti. İstediğim de buydu işte. Hızla ondan uzaklaştım ve parkın çıkışına doğru koş-

maya başladım. Arkamdan gelmiyordu, yerinden bile kıpırdamamıştı. Sadece bağırmıştı. "Yakalayın!" Ve daha kapıya ulaşamadan ıı koruma yolumu kesti. Geriye doğru adımlamaya başlamıştım ama kaçacak yer yoktu. Adamlardan ikisi kollarıma girdiler ve resmen ayaklarımı yerden keserek Erdinç in yanına doğru götürmeye başladılar. Korku gözyaşlarım çoktan akmaya başlamıştı.

Tam önüne getirildiğimde Erdinç bana biraz daha yaklaşıp baş parmağıyla gözyaşımı sildi. "Ağlama, korkak prenses," dedi. "Benim yanımda çalışıyorsan hiçbir şeyden korkmaman lazım."

Son sözü söylemişti, adamlar beni asansöre götürüp koltuğa oturttular ve emniyet kemerlerini bağladılar. Sonra da Erdinç'in yanına geri döndüler. Erdinç bir tanesine bir şeyler söyleyince, adam asansörün yanındaki, kulübeye benzeyen şeyin içine girdi. Çok geçmeden de asansör hareket etti. "Erdinç, lütfen!" diye bağırdım bir kez daha. Erdinç'in bana kıyamayacağını falan mı sanmıştım? Asansör yukarı doğru çıkarken aşağı bakmıyordum. Bacaklarım oturduğum koltuktan boşluğa doğru sallanıyordu, dizlerimi kendime doğru çekmemek için kendimi zor tutuyordum. Yükseğe çıktıkça etrafı daha iyi görebiliyordum, şehrin ışıkları, ayın denizin üzerindeki yansıması, her şey çok güzeldi. Ama gözüm aşağı kaydığında dehşetle çığlık attım. Kaç metre yukarı çıkmıştım? Yüz mü? Yüz elli mi? Bir de bu yükseklikten aşağı düşecektim. Bu düşünceyle çığlığım daha da güçlendi.

Asansörün sonuna ulaştığımda derin bir nefes alıp, bağlanmış olduğum kemerlere daha sıkı tutundum. Etraftaki güzelliklere son kez baktıktan sonra gözlerimi sıkıca yumdum ve boşluğa düşme hissinin gelmesini bekledim. Bütün vücudum titriyordu ve gözyaşlarım da hâlâ dinmemişti. Kalbim kulaklarımda atıyordu resmen ve galiba kalbimde bir sorun vardı; kanı pompalıyordu ama o kan vücuduma yayılmıyor gibiydi, uyuşmuş, hissizleşmiştim.

Asansör bir anda aşağı doğru düşmeye başladığında çığlığım tüm şehirde yankı bulmuş gibi etrafı doldurdu. Tüm organlarımın içi boşalmış, havasız kalmış, ölmüş gibi hissettim. Düşüşümün hızıyla nefes almayı unutmuştum ama çığlığıma yetecek kadar da nefesim vardı. Sona ulaştığımda bitmiş haldeydim, harabeydim, tükenmiştim. Sıkıca kapattığım gözlerimi bir süre açamadım. Yanıma yaklaşan ayak seslerini duyduğumda zorla araladım. Erdinç kemerimi çözerken ona bakmıyordum, çünkü neye baktığımın bilincinde değildim, düşmenin etkisi hâlâ geçmemişti. Beni ayağa kaldırıp kollarını bedenime doladı, ayakta duramayacağımı anlayınca da kendine doğru çekti.

"Korkularınla yüzleşmek seni büyütecek, küçük kız. Kendini buna hazırlasan iyi edersin."

Bir şey söyleyemedim, yüzümü göğsüne yasladım. Hüzün veren kokusu bile işe yaramıyordu. Kıpırdamadan kendime gelmemi bekledi. Ne kadar süre öyle kaldık emin değildim ama geri çevrildiğinde ayakta duracak gücü bulduğumu fark ettim.

"Çok mu korktun?"

Soru muydu şimdi bu? Ne kadar korktuğumu gerçekten anlamamış mıydı? "Artık eve gitmek istiyorum," dedim.

"Gün hâlâ bitmedi. İstediğim son şeyi de yaptıktan sonra serbestsin."

Her seferinde acımasızlığının dozunu artırıyordu. Bitmiş hadeydim, benden daha ne bekliyordu ki? "Artık bitsin. İstediğin şeyi yapacak dermanım kalmadı," dedim. Hâlâ kollarının arasındaydım. Söylediğim şeye vereceği tepkiyi görmek için kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

"Sen yapmayacaksın zaten, ben yapacağım."

Kollarını benden ayırdı, elini belime yerleştirip yürümem için yardımcı oldu. Parkın çıkışında arabanın bizi beklediğini görünce sevinmiştim. Çünkü restorana kadar yürüyecek halim kalmamıştı. Oturduğum ön koltukta kollarımı kendime sarıp başımı cama doğru çevirdim. Dışarıdaki insanlar sevinçle gülüp eğleniyorken benim, yanımdaki zorba tarafından korkutuluyor olmam adil gelmiyordu.

Arabadan inip eve doğru yürürken Erdinç arkamdan geliyordu. Kapıda bekleyen korumadan bir şey alıp cebine soktu ama ne aldığını görememiştim. Erdinç'in bana acıması ve son isteğinden vazgeçmesi için dua ederken, odama çıkıp duş almayı planlıyordum. Daha sonrasında aşağı indiğimde isteyeceği son şeyle yüzleşebilirdim.

Yalpalayarak odama çıktım, tam içeri girecekken Erdinç'in arkamda olduğunu fark ettim. "Banyo yaptıktan sonra istediğin son şeyi de yapacağım. Şimdi beni rahat bırak," dedim. Yüzündeki ifade ve bakışları öyle bir hal almıştı ki birkaç adım gerilemek zorunda kaldım. Anlaşılan istediği şeyi ertelemeye niyeti yoktu. Düşündüğüm şeyi yapmayı planlıyor olamazdı. Kollarımdan tutup beni kendine çektiğinde çığlık atıp kurtulmaya çalıştım ama nafileydi. Tüm gücüm asansörden düşerken tükenmişti. Şimdi Erdinç'e karşı koyacak gücüm kalmamıştı.

Sırtımı göğsüne gelecek şekilde kendine yasladı, kollarıyla da kollarımı etkisiz hale getirdi. Sonra elindeki beyaz şeyi burnuma bastırdı. Beni bayıltacaktı ve sonrasını düşünmek bile istemiyordum.

Ne yapacaktı bana?

"Yarın sabah uyandığında, geri kalan ömrünü benim olarak yaşayacaksın."

Son duyduğum buydu, gözlerimin önüne siyah bir perde çekildi ve kendimi baygın şekilde Erdinç'in kollarına bıraktım.

Bölüm 9

Yaz güneşinin odamı aydınlattığını gözlerimi açmadan anlayabiliyordum. İlk hissettiğim tatlı dokunuş tenime değen ipek çarşaflardı. Yatakta hareket ettikçe beni şımartırcasına tenimi okşuyorlardı. Tatlı dokunuşları bozan uğursuz sızı ensemde ve kasığımda dolanıyordu. Yatakta her dönüşümde ve hareketimde sızı biraz daha yayılıyordu. En son yaşadıklarım aklıma geldiğinde gözlerim bir anda açıldı. Erdinç dün akşam eve geldiğimizde beni bayıltmıştı. Kulağıma fısıldadığı kelimeler beynimde yavaş yavaş yankı bulmaya başladı. Yattığım yerden hızla doğrulup etrafıma baktım, Erdinç ortalıkta yoktu. Ev her zamanki gibi sessiz ve ruhsuzdu. Yataktan çıkmak için bacaklarımı aşağı doğru kaydırırken kasığımdaki sızı daha da fazla artmıştı. Hareketlerimi yavaşlattım, bacaklarımı tamamen sarkıttığımda bu ağrının kaynağının ne olduğunu çözememiştim.

Erdinç'in bana tecavüz ettiği düşüncesi aklıma gelse de hemen kovuyordum. Böyle bir şey olsa yatak, izlerini taşıyor olurdu, gözlerimi yatakta gezdirdiğimde içim tekrar rahatladı. Boynumu oynatarak geriye doğru esnediğimde ensemdeki ağrı da artmıştı. Bana neler oluyordu? Neden kasığım ve boynum durduk yere ağrımaya

başlamıştı? Ayağa kalkıp dün gece hangi ara giydiğimi hatırlamadığım pijamamı bacaklarımdan sıyırdım, acının kaynağını bulmam gerekiyordu. Gördüğüm şeyle gözlerim kocaman açıldı ve tiz bir çığlık attım. Piç herif, sol kasığıma kendi simgesi olan pirlanta dövmesinden yaptırmıştı. Ömür boyu onun olarak yaşayacağını söylerken bunu kastettiğini hiç düşünmemiştim. Ne hakla benim vücuduma kalıcı bir iz bırakabilirdi?

Sinirle kafamı kaldırdım. Beyaz dolabın aynasının karşısına geçtim. Aynada dövmeme bakarken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. İtiraf etmek gerekirse de fazla seksi duruyordu. Gözyaşlarımı engellemek için başımı geriye attığımda ensemdeki sızı varlığını bir kez daha hissettirdi. Uzun saçlarımı toplayıp başımı çevirdim ve aynaya baktım. Hemen ardından da bir çığlık daha attım. Aynı dövmeden bir tane de ensemde vardı. Odamdan hızla fırladım ve merdivenlerden aşağı indim. Bu adam sınırı aşmıştı artık. Kendine ait izleri ne hakla bedenime bırakıyordu?

Salona girdim, Erdinç orada yoktu. Çalışma odasına doğru giderken ellerimi sinirden yumruk yapmıştım. Korumalara aldırmadan kapıyı açmaya yeltendim ama kolumdan tutup durdurdular. Erdinç içerideydi, "Tamam, bırakın," dedi.

İçeri girip, "Vücuduma ne hakla kalıcı izler bırakırsın?" diye bağırdım öfkeyle. Sonra da hızlı adımlarla üzerine gidip göğsünden ittirdim. "Hem de iki tane!"

Bileklerimden yakalayıp beni kendine çekti. "Bana sesini yükseltmemen gerektiğini hatırlatmamı mı istiyorsun?" dedi bütün ciddiyetiyle.

Bense pembe pijamalarımla çocuk gibi duruyordum karşısında ama içimde onu parçalamak isteyen bir canavar vardı. Kollarından kurtulmak adına bir hamle yaptım. Boşa çabaydı. "Bana dövme yaptırmaya hakkın yoktu," dedim bir kez daha.

"Sana, istediğim her şeyi yapmaya hakkım var," dedi. Kusursuz kaşları ona karşı gelemeyeceğimi belirtircesine havaya kalkmıştı.

Sinirden kudurucasına yutkundum. "Sana bu hakkı kim veriyor? Bu vücut benim ve senin simgeni taşımak istemiyorum! Anladın mı?" Kollarından güçlü bir hamleyle tekrar kurtulmaya çalıştım, sıcak göğsünün bende bıraktığı etkiden kaçmak istiyordum.

Bakışları daha da derinleşmişti. "Simgemi taşımak zorundasın. Benim için çalışıyorsun ve ben yanımdan gitmeni ne zaman istersem, o zamana kadar simgemi taşıyacaksın."

Artık sıcaklığından ve sinirimden nefesim sıkışıyordu. "Madem öyle, neden o zaman benim de diğer çalışanlar gibi sadece parmağımda dövme yok? Hem boynumda hem de..."

Ben konuşmamı yarıda keserek gözlerimi kaçırdığımda Erdinç konuşmaya başladı. "Sen diğer çalışanlarımdan farklısın." Çok sakin söylemişti bu sözleri gözlerimin içine bakarken. "İki dövmen var, boynundaki dövmeyle sadece benim için çalıştığını göstereceksin. Diğer dövmene gelecek olursak, onu da sadece ben görebilirim ve bu da bedeninin de sadece bana ait olduğunu gösterir. Anladın mı?"

Söyleyecek sözüm yoktu, öyle bir psikopatın ellerine düşmüştüm ki aklımı kaçıracaktım. Kolları şu anda bana sarılı olan adam, işi dışında da beni istiyordu. Onun olmamı ve utanç verici şeyler yapmamı istiyordu. Ondan kaçmanın ve kendimi korumanın zamanı gelmişti artık. Ama bunu nasıl yapacağıma dair bir fikrim yoktu. O, ormanların kralı aslandı, ben de üzerimde onun yemeği olduğumu simgeleyen bir işaretle gezen ceylan. Bu saatten sonra ormanın neresine kaçarsam kaçayım bir şekilde yakalanıp ona getirilirdim. "İstediğin şeye asla sahip olamayacaksın. Bana hiçbir zaman sahip olamayacaksın," diye haykırdım.

Benim sinirimin aksine sakin bir sesle, "Ben istediğimi her zaman elde ettim, yine edeceğim," dedi. O kadar rahattı ki benimle oynuyor gibiydi. "Üzerinde benim işaretim varken hiçbir yere gidemezsin. Gitsen bile, saklandığın yerden çıkarılıp yine yanıma getirilirsin."

Bunu tahmin ediyordum ama kendimi ona vermek istemediğimi de biliyordum. "İki ay boyunca bu söylediğinde haklı olabilirsin. Ama o sürenin sonunda beni tutamayacaksın."

"Bu evden ancak ben istediğim zaman çıkabilirsin. Ve benim olmadan da çıkamayacaksın."

Son sözünü yine söylemişti. Beni bırakıp masasına doğru yürüdü. Odanın ortasında öylece kalakaldım, midem bulanıyordu. Bütün bunlar çok fazlaydı.

"Git kahvaltını yap," dedi. "Birazdan Timuçin gelecek, işe başlayacaksınız."

"Midemi bulandırıyorsun," dedim ve öfkeyle girdiğim kapıdan yenilgiyle geri çıktım. Aklına koymuştu, beni elde etmeden eski hayatımı geri vermeyecekti. Onunla olduktan sonra da ben asla eski Asya olamayacaktım. Onunla olma fikri kanımı donduruyordu.

Zehra Hanım izinli olduğundan mutfak sakindi, insanın karnını acıktıran yemek kokuları da yoktu. Kendime bir sandviç hazırlayıp taburelerden birine oturum. Sonra da salona geçip Timuçin Bey'i beklemeye başladım.

***

Öğle saatlerinde Timuçin Bey ve ben ameliyathanede hazırdık. Çok geçmeden de korumalardan biri yanında yine kırklı yaşlarında bir hastayla kapıda belirdi. Anestezi hazırlığı yapmaya başlamıştım ama mavi gözlü çocuk gözlerimin önünden bir türlü gitmiyordu.

Sol böbreği alınan adamın ameliyatı fazla uzun sürmemişti. İkinci hasta yine sol böbreğini veren bir kadındı. Öğleden sonra saat dörtte son hastamız geldi, bu sefer korumanın yanında değil, kucağındaydı. Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilememiş bir halde bakakalmıştım. Dosyasına baktığımda şaşkınlığım bir kat daha arttı; kız bebek sadece üç aylıktı. Hangi organının alınacağını okuduktan sonra dosyayı hızla kapattım. "Timuçin Bey, bunu yapamayız!" dedim.

Benim aksime o gayet sakindi. Daha üç aylık bir bebeğin, hiçbir şeyden haberi yokken, anne ve babasının isteği üzerine kalbinin alınıp ölüme terk edilmesi haksızlıktı. Vicdansızlıktı. Korkulacak bir durumdu.

Timuçin Bey duygusuzdu. "Asya, bize söylenen şey bu, mecburuz," dedi. Hiçbir şeyden haberi olmadan mışıl mışıl uyuyan bebeğe şöyle bir baktı, sonra yine bana döndü. "Belli ki annesi yaşamasını istemiyor. Kalbini para karşılığı satmış."

Annesi para ihtiyacını çocuğunu satarak mı karşılayacaktı? Ve ben de bunun bir parçası olacaktım, öyle mi? Bu çok yanlıştı. Nasıl anneler vardı bu dünyada, kendi zevklerinin bedelini istemeden dünyaya gelen çocuklarına ödetiyorlardı. "Annesi sattı diye bizim onu öldürmeye hakkımız yok," dedim. Kimse, kimsenin canını alamazdı. Hiçbirimiz masanın üzerinde yatan ve hiçbir şeyden haberi olmayan masum bir meleğin kalbini alamazdık. Onu ölümün kollarına atamazdık.

"Asya, bunu tartışmayacağız. Anesteziyi hazırla, başlayalım."

Timuçin Bey'i her ameliyat da daha iyi tanır olmuştum. İyi bildiğim adam aslında paragöz ve kendini düşünen biri çıkmıştı. Ama bunu yapmasına izin vermeyecektim. Kesin bir dille, "Hayır!" dedim. Masanın üzerinde melek gibi uyuyan bebeği kucağıma aldığım gibi arkamı dönüp ameliyathanenin çıkışına yöneldim.

"Asya, bebeği getir buraya, onu Erdinç'in elinden kurtaramazsın!" diye arkamdan bağırdığında ben çoktan bodrum katın merdivenlerinden yukarı çıkmaya başlamıştım bile. Şansım vardı ki Erdinç'in korumaları bodrum katının kapısında değillerdi. Evin giriş katına ulaştığımda Timuçin Bey'in bir kez daha, "Asya!" diye bağırdığını duydum. Bu adama da artık sinir olmaya başlamıştım. Kucağımdaki küçücük bebeğin ölmesini istemeyen bir tek ben miydim? Zemin kattan odama çıkmak için merdivenlere yöneldiğimde gözüme kapının yanındaki bebek çantası takıldı. Erdinç'in çalışma odasından çıktığını görünce çantayı alıp koşarak odama çıkmaya başladım. Erdinç ne yaptığımı anlamış olacak ki birinci katın merdivenlerini bitirdiğim sırada arkamdan koşmaya başladı.

Odama girdiğimde bana yetişmişti, ben kapıyı kapatmaya o da açmaya uğraşıyorduk şimdi. Kucağımda bebekle Erdinç'in gücüne karşı koyamıyordum. Sırtımı kapıya yaslayıp ayaklarımdan destek alarak kapatmaya çalıştım. Bebek de huysuzlanmaya başlamıştı artık. Daha fazla dayanamadım ve kapının arkasından çekildim. Erdinç kapıyı duvara sertçe çarparak açtı. "Bebeği bana ver," diye bağırdı.

"Masum bir bebeği öldüremezsin!"

Erdinç'in gözleri en korkutucu haline bürünmüştü. Ben birkaç adım geriye doğru giderken o da bana doğru yürümeye başlamıştı. Karşısında savunmasız olsam da söz konusu olan şey masum bir bebeğin hayatıydı. Canım pahasına da olsa onu öldürmesine izin vermeyecektim.

"Benim emirlerime karşı gelemeyeceğini hâlâ anlayamadın mı?"

"Senin emrin masum bir bebeğin canına kastetmek." Kucağımda uyumaya devam eden bebeğe göz ucuyla baktım. Öyle masumdu ki şu an annesini elime verseler gözümü kırpmadan öldürürdüm. Nasıl bir anne bebeğini para karşılığı satardı aklım almıyordu?

"Ben malın ne olduğuna bakmam, işime yarayacak olan şeyi alırım."

"İstediğin şey sadece kalp mi?"

"Evet, istediğim şey işime yarayacak olan bir kalp ve kimden alındığı da umurumda değil."

"Benim kalbimi al," dedim. "Tek bir isteğim var, bebeği gözlerimin önünde yetimhaneye teslim et ve benim kalbimi al." Neticede

istediği şey kalpti ve kimden alındığının onun için bir önemi yoktu. Benim ölümüm kimseyi üzmezdi, Ulaç birkaç gün ağlar, ardından eski hayatına geri dönerdi. Kucağımdaki bebeğin öldürülmesine yardım edersem içimdeki Asya'yı da öldürmüş olurdum. Her iki seçenekte de kendimden bir şey kaybedecektim.

Sözlerimi bitirdiğimde Erdinç'in bakışları bir kat daha ateş saçar olmuştu. Ne yapacağını korkuyla bekliyordum. Bir süre sessiz kalarak yüzüme baktı, sonra kapıya yöneldi. "Bir daha işlerime burnunu sokarsan olacaklardan sorumlu değilim. Bu sondu," dedi ve kapıyı sertçe kapatarak odadan çıktı.

Titreyen bedenimi yatağın kenarına bıraktım, daha fazla ayakta kalacak gücüm kalmamıştı. Hâlâ uyumakta olan bebeği yatağın üzerine yatırdım. Teni benim tenim kadar olmasa da beyazdı, uyumadan önce ağlamış olacaktı ki gözlerinin etrafı kızarmıştı. Minicik burnu ve ona uyumlu dudaklarıyla tam bir masumluk abidesiydi. Yavaşça yanına uzandım, yorgun düşen bedenim fazla dayanamayarak uykuya teslim oldu.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum ama uyanmamı sağlayan şey bebeğin mızırdanmaları oldu. Büyük ihtimalle acıkmıştı. Bebeği kucağıma aldım, çantasını da yanıma alarak odadan çıktım. Alt katta kimse yok gibiydi, hiçbir yerden ses gelmiyordu. Bebeği salondaki büyük koltuğa yatırdım ve mutfakta mamasını hazırladıktan sonra tekrar yanına döndüm. Kucağıma alıp karnını doyurmaya başladığımda Erdinç kapıda belirdi.

"Ben uyurken ağlayacak olursa bu defa elimden kurtaramayabilirsin."

Bakışlarımı bebekten ayırmadan, "Merak etme," dedim. "Seni rahatsız etmeyeceğiz."

"Bebek bakmayı nereden biliyorsun?"

Sorusu beni şaşırtmıştı. "Bakıcılık yapmıştım," dedim.

Bir süre sessiz kaldı. Sonra bize doğru gelip koltuğun diğer ucuna oturdu. "Aileni neden hiç araştırmadın?"

"Beni terk edip giden insanları neden araştırayım?" dedim. Onlara öyle kızgındım ki, bir şeyler öğrenmek istediğimden bazen emin olamıyordum. "Bana çok benziyor," diye mırıldandım.

"Anlamadım."

"Ben de terk edildiğimde bu kadarmışım," dedim. Gözlerimden süzülen yaşları silerek devam ettim. "Yetimhanede yaşayacaklarını düşününce kalbim sıkışıyor. Oysa tek suçumuz annelerimizin

sorumsuzluğu yüzünden dünyaya gelmemiz."

"Annenin sorumsuz olup olmadığını bilemezsin."

"Annem olacak kadın sorumluluk sahibi olsaydı, beni dünyaya getirdiğinde bakmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Ama o ne yaptı? Beni sokağa attı. Onu savunmaya hakkın yok, çünkü haklarında hiçbir şey bilmiyorsun," dedim ve kucağımda bebekle ayağa kalktım. Erdinç'in ailem hakkında konuşması canımı sıkıyordu.

Odama çıktım ve bebeği yatırıp etrafını yastıklarla destekledim, tam yanına uzanmıştım ki Erdinç içeri girdi ve yatağın kenarına oturdu. Hafifçe doğrularak, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Tekrar uzanmamı sağladıktan sonra üzerime uzandı. "Sessiz ol, bebek uyanacak," dedi.

Tamamen üzerime yatmıştı. Sol bacağını bacaklarımın arasına yerleştirdi, ellerimi de başımın iki yanına sabitledi.

Altından kurtulmaya çalıştım. "Kalk üzerimden, boğuluyorum."

"Hareket etmeye devam edersen bebek uyanacak ve sonrasında olacaklara katlanmak zorunda kalacaksın."

Bir süre sessiz ve hareketsiz kaldım ama daha fazla dayanamadım. "Neden geldin?"

"Yetimhaneye verene kadar bebeğin başına bir şey gelirse sorumlusu biz oluruz ve senin ona bakabileceğinden emin değilim."

"Üzerimde yatıyor olmanın açıklaması bu mu?"

"Yumuşaksın ve ben yastığıma sarılıp uyurum."

Beni bir yastık yerine koymadığı kalmıştı. Bu adamı asla anlayamayacaktım sanırım. Bir kez daha, "Kalk üzerimden," dedim. "Yanımızda bebek var."

"Annenin seni bıraktığı günü hatırlıyor musun?"

Şaşkınlıkla, "Hayır," dedim.

"O zaman bebek de bu geceyi hatırlamayacak."

Onun uyumak istediğinin farkındaydım ama üzerimde böyle yatarken benim uyumam mümkün değildi. "Acımasızlığını görmekten hoşlanmıyorum," dedim. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum ama hissettiğim şey buydu. Onun kötü biri olması canımı yakıyordu.

"Ben buyum, Asya," dedi. "Kötülük kanımda, beynimde. Beni iyi biri olarak göremeyeceksin."

Haklıydı, olmasını istediğim şeyle gerçekte olduğu şey birbirin-

den çok farklıydı. Bu konuda konuşmak da onu değiştirmeyecekti. "Bari ellerimi bırak," dedim. Sürekli alakasız şeylerden bahsetmemin farkındaydım ama içinde bulunduğum durumda sağlıklı düşünemiyordum. Söylediğimi yaptı, ellerimi serbest bırakırken boynuma bir öpücük kondurdu. Donup kalmıştım, bana neden böyle davrandığını anlayamıyordum. Ama madem aynı yatakta uyuyacaktık, keyfini çıkarabilirdim. "Saçlarımla oynar mısın?" dedim.

"Nereden çıktı şimdi bu?" diye sordu, şaşırdığı sesinden belli oluyordu.

"Saçlarımla oynandığında çabucak uykuya dalıyorum."

"Çocukça hareketlerden bıkmadın mı?" dedi ama parmaklarını saçlarımı bulmuştu bile. Kendimi bu güzel hisse bırakıp gözlerimi kapattım. Uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordum. Parmakları hâlâ saçlarımdayken dudakları bir kez daha boynumu buldu. Hiç tepki göstermeden öylece kaldım. Tepkisizliğim uyuduğumu düşündürmüş olmalıydı ki kendi kendine mırıldandı.

"Kalbini alacağım ama senin kastettiğin gibi değil."

***

Sabah uyandığımda Erdinç'in ağılığını ve sıcaklığını üzerimde hissedemeyince gözlerimi açıp yatağa baktım, o da bebek de yoktu. Yataktan panikle fırladım ve koşar adımlarla odadan çıkıp alt kata, salona indim. Gördüğüm manzara dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdi. Bebek yerde, yastıkların üzerinde yatmış, elindeki oyuncakla oynuyordu. Erdinç'se koltuğa oturmuş, gazete okuyordu. Bakışlarını gazeteden kaldırıp bana çevirdiğinde gülümsememi hemen sakladım.

"Ne oldu, bebeği öldürdüm diye mi korktun?" dedi.

Cevap vermeden bebeği kucağıma aldım. "Bebeğe de mi pudra pembesi giydirdin?"

"Evet. Sana benzediğini söylemiştin. O halde aynı rengi giyecek. Bugün alışverişe çıkacağız, çünkü çantasındaki her şeyi çöpe attırdım."

Bu minik melek için her yere giderdim. "Tamam," dedim. "Önce karnını doyurayım."

Kısa süre sonra hazır bir şekilde arabada yerimizi almıştık, bu şirin şey için bir şeyler yapıyor olmak çok hoşuma gidiyordu. Bebek, kucağımda sessizce yatmış, etrafı inceliyordu. "Erdinç, bu bebek neden hiç ağlamıyor?"

"Bunu bana mı soruyorsun?"

"Haklısın, ama hiç ağlamıyor."

"Merak etme, sabah beni uyandıran şey kucağındaki canavarın ağlamasıydı."

Komikti ama bunu duymak içimi rahatlatmıştı. Alışveriş merkezine gidene kadar bir daha ne ben konuştum ne de bebekten bir ses çıktı. Bizim araba yolculuklarımız nedense her zaman sessiz geçiyordu. Alışveriş merkezine geldiğimizde, bebek eşyaları satan bir mağazaya girdik. Erdinç yanımıza gelen görevliye, "Bu bebeğin üç yaşına kadar neye ihtiyacı olacaksa hepsini istiyorum," dedi.

Bir saat sonra mağazadan çıkmış, eve dönmek için arabaya binmiştik. Erdinç'in sayesinde, mağazada pudra pembesi olan ne kadar şey varsa hepsini almıştık. Eve gelince paketleri arabada bırakıp içeri girdik. Doğruca mutfağa geçtim, çünkü bebeğin karnı acıkmıştı. Erdinç de hemen arkamdaydı. Bebeği onun kucağına verip mamayı ve biberonu aldım. O anda aklıma gelen şeyle Erdinç'e baktım, bunun daha önce aklıma gelmemiş olmasına inanamıyordum. Bebeğin dosyasına baktığımda da hiç dikkat etmemiştim. "Erdinç," dedim. "Bebeğin adı ne?"

"Asya," dedi.

"Bana benzettiğin için adını Asya koyamazsın. Gerçek adını soruyorum."

"Gerçek adı Asya. Kaybolmuş ikizin olabilir, biliyorsun, bazen sende çocuk gibi davranıyorsun."

"Çok komik," diyerek suratımı astım ve bebek Asya'yı kucağından aldım. Odama çıkarken bebeğin adının Asya olduğuna hâlâ inanamıyordum ama Erdinç yalan söylediyse bile doğruyu öğrenmemin imkânı yoktu. Minik Asya'yı yatağa bıraktığımda saate bakmak aklıma geldi, ne ara on olmuştu? Günün nasıl geçtiğini anlamamıştım. Pijamalarımı giyip yatağa, bebeğin yanına uzandım. Çok geçmeden odanın kapısı açıldı ve Erdinç altında gri eşofman altı, üzerinde siyah bir tişörtle içeri girdi. "Yine mi?" dedim bıkkın bir halde.

Elbette cevap vermedi, dün gece yaptığı gibi üzerime uzandı, bacağını bacaklarımın arasına yerleştirip ellerimi başımın iki yanına hapsetti. Bu gece ona karşı koyacak, onunla didişecek dermanım yoktu. Aklım minik Asya'daydı. Yarın onu yetimhaneye teslim edecektik. Orada neler yaşayacağını, nasıl hissedeceğini çok iyi biliyordum ve bunları bilmek canımı yakıyordu. Benim gibi bir hayatı olmamasını dileyerek gözlerimi kapattım.

Bölüm 10

İki gündür aklım her an küçük Asya'daydı. En son onu kucağımdan alırlarken ağlıyordu, kim bilir ne zaman susmuştu ve kim bilir ne zaman o melek gibi görünmesine yol açan uykusuna dalabilmişti. Kendimle savaş verip Asya'yı görmeye gitmesem de, biliyordum ki başına gelecek en küçük bir olayda Erdinç'e haber verilecekti. Asya'yı yurda teslim ettikten sonra Erdinç'ten zorla söz alıp, Asya on sekiz yaşına gelene kadar tüm masraflarını üstlenmesini istemiştim. Normal şartlarda Erdinç'ten kendim için asla bir şey istemezdim ama konu küçük Asya'ydı, onun da benim gibi bir yurt hayatı olsun istemiyordum. Başta mızıkçılık yapsa da ısrarlarıma dayanamayıp kabul etmişti.

Erdinç'in iki gecede üzerimde bıraktığı etkinin izleri devam ediyordu, derin uykuya dalamıyordum. Erkeksi kokusunu, sıcak tenini, üzerimde hissettiğim ağırlığını arar olmuştum. Zor da olsa yatakla vedalaştıktan sonra banyoya geçip kısa bir duş aldım ve hastaneye gitmek için hazırlandım. Dar bir kot kapri ve pudra pembesi bir tişört giymiştim. Neredeyse üç haftadır aynı renkte çeşit çeşit kıyafetler giyiyordum. Bu renkten sıkıldım mı bilmiyordum ama geçen gece bana verdiği on bin lirayla istediğim renklerde kıyafet-

ler alabilirdim. Evet, bana on bin lira vermişti. Gecenin bir yarısı odama gelip komodinin üzerine şişkince bir zarf bırakmıştı. Ne olduğunu sorduğumda da umursamaz bir tavırla ilk maaşın demişti. Sözleşmem bittiğinde çok fazla param olacaktı. Bu, beni ne kadar sevindirse de yaptığım iş hâlâ canımı sıkıyordu.

Odamdan çıkıp sessizce bahçeye indiğimde saat sabahın altısıydı. Hastaneye gitmeme daha üç saat vardı. Bahçenin yeşil çimleri üzerindeki salıncağa giderken havuzun yanındaki kalın ip dikkatimi çekti. Yetimhanedeki kızlar tatil zamanlarında ve güzel havalarda bahçede ip atlarken hiçbir zaman onlara katılmamıştım. Salıncağa giden ayaklarım yön değiştirip havuzun yanındaki ipe doğru yürümeye başladı. Elime aldığım kalın ipi açıp, havuzdan biraz uzaklaştım ve atlamaya başladım. Çocukluğunu yaşayamamış olan içimdeki Asya şimdi özgürdü. Yedi yaşında ip atlamaktan mahrum ettiğim çocukluğumun benden hesap sormaya hakkı varmış gibi hissetmeye başlamıştım. Çünkü ip atlamanın verdiği eğlence içimde mutluluk yaratmıştı. Ayaklarım yerdeki yumuşak çimden ayrılıp birkaç saniye havada duruyorken, evin bahçeye doğru açılan kapısından o tanıdık erkeksi ses duyuldu.

"Ne o, çocukluğunu mu özledin?"

Alaycı sesin geldiği yöne baktığımda ip atlamayı bırakmıştım. Erdinç'in üzerinde hiçbir şey yoktu, sadece altında belinden düşecekmiş gibi duran siyah bir eşofman altı vardı. Elindeki sigarayı dudaklarına götürdü ve bana doğru yürümeye başladı. Erdinç'i üzerinde takım elbisesi olmadan her gördüğümde şaşkına dönüyordum. Gözlerim çıplak göğsüne takılı kalmıştı. Şişkin kasları insanı bakmaya davet ediyordu. "Bakma Asya," dedim kendi kendime. Zor da olsa gözlerimi ondan ayırıp, "Sabah sabah neden sigara içiyorsun, başka işin yok mu?" diye sordum.

Elindeki sigaradan derin bir nefes alıp dumanını yavaşça dışarı verirken gözlerimiz buluştu. "Aslında seninle yapılacak çok güzel işlerim var ama isteyeceğini pek sanmıyorum," dedi. Pis sırıtışı yüzüne yayılırken, beni baştan aşağı süzercesine baktı.

Edepsiz bakışlarını üzerimden çekmesini belirtircesine iğrenir şekilde, "Sapık," dedim.

Sigarasından son kez derin bir nefes alıp, izmariti yanımızdaki gösterişli havuza attı. "Öyle mi?" dedi ve hızla yanıma gelip beni bir anda çimenlerin üzerine yatırdı. Bacaklarını yine iki yanıma sabitlemişti.

"Kalk üzerimden. Beni öldürmek mi istiyorsun?" Az önce atla-

dığım ipi altımdan çekerek eline aldı, ellerimi havada sertçe birbirine bastırıp bağlamaya başladı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Çöz beni çabuk!"

"Neden çözeyim? Zaten sapık olduğumu düşünüyorsun. Bence dikkatli olmalısın."

"Üzerimden kalk, nefes alamıyorum."

"Madem bana sapık dedin. Cezasını çekmen gerekiyor."

Bakışlarını takip ettiğimde havuza baktığını gördüm. Üzerimden kalkarken beraberinde beni de kaldırdı. Karnımdaki ağırlığı kaybolunca ciğerlerime derin bir nefes çektim. "Hayır! Erdinç, sakın beni suya atma," diye bağırmaya başladım. Ellerim bağlıyken yüzmeme imkân yoktu. Ona sapık dediğim için beni boğmaya da hakkı yoktu.

"Son zamanlarda işlerime çok karışır oldun. Şimdi sana ders vermenin zamanı geldi."

Havuzun kenarına geldiğimizde artık kurtuluş olmadığını anlamıştım, beni ittiğinde ona sıkıca tutundum ve ikimiz birlikte havuzu boyladık. İçim rahatlamıştı, ben suyun içinde çırpınırken onun kenarda beni izlemesine izin veremezdim.

Suya battığımda tekrar yukarı çıkabilmek için ayaklarımı oynatmaya başladım. Başımı kısa sürede suyun üzerine çıkarmayı başarmıştım, derin bir nefes aldım. Erdinç'in tam yanımda suyun yüzüne çıktığını görünce can havliyle ona sıkıca tutundum.

"Sen ne yaptın az önce?" dedi. Sesinde belirgin bir şaşkınlık vardı.

Yaptığım şeyden pişmanlık duymayarak sırıttım. "Boğulmamı zevkle izlemene izin veremezdim."

"Şimdi sana yapacaklarımdan sonra boğulmayı seçmediğine pişman olacaksın." Korkudan açılmış gözlerimle ona bakarken bağlı ellerimi kafasından geçirip beni kendine doğru çekti. "Eğer kollarını çekecek olursan seni kendi ellerimle boğarım."

Tehditkâr ve acımasız konuşmuştu. Onu daha da seksi gösteren ıslak saçları ve sinirli bakışlarıyla beni susuz da boğuyordu zaten. Sol koluyla beni kendine sıkıca bastırdı, sağ koluyla da havuzun kenarına doğru yüzmeye başladı. Havuzun mermeri ve Erdinç'in bedeni arasına sıkışmıştım şimdi. Gözleri gözlerimden ayrıldı, önce dudaklarıma, sonra boynuma kaydı ve minik öpücükler kondurmaya başladı. Dili de anlamsız hareketlerle boynumda dolanıyordu. "Bacaklarını belime sar," dedi fısıltı gibi bir sesle.

"Erdinç, yapma," dedim. Benim sesimin de onunkinden farkı yoktu. Mermerin beni içine çekip yutmasını diledim.

"Sana hiçbir şey yapmamış olmama rağmen bana sapık dedin. O kelimeyi hak etmem gerekiyor." Boynumu emmeye başladığında kendimi geriye doğru çekmeye çalıştım ama kollarım boynumda olduğu için onu daha fazla kendime çekmiş oldum.

"Erdinç, lütfen." Tenimi emerken diliyle yaptığı hareketler beni havuzun içinde çöle düşmüş gibi kavurmaya başlamıştı. Boynumu biraz daha sert bir şekilde emdi ve sert bir ısırık bıraktı. Bunu bacaklarımı hâlâ beline sarmadığım için yapıyordu. Söylediğini yavaşça yaptım.

"İşte böyle," dedi, sesi memnuniyetini ele veriyordu.

"Özür dilerim," dedim. Yaptığı şeyi bir an önce kesmesini istiyordum.

"Kabul edilmedi."

Bu durumda olmaktan memnun değildim, canım yanıyordu, öfkeliydim ama bunların yanında adını koyamadığım başka bir his daha vardı. Parmakları tişörtümün altına kaydığında nefesimi tuttum, sütyenimin kopçasına geldiğinde ise panikten ölmek üzereydim. Benim çırpınışlarıma rağmen yaptığı şeyden vazgeçmedi, dudakları boynumdaki hareketlerine devam etti. "Erdinç, korkuyorum," dedim. Beklediği kelime buymuş gibi aniden durdu ve alnını alnıma yasladı.

"Benden korkuyor olman iyi bir şey. Ne yapman ve ne söylemen gerektiğini sana hatırlatır."

"Havuzdan çıkmak istiyorum," dedim. Söylediği şeye cevap vermek istemiyordum, ondan korkuyor olmam, onun istediklerini yapacağım anlamına gelmezdi. Tişörtümün altındaki elini yavaşça çekti, ben de belindeki bacaklarımı çözdüm. Kollarımı da serbest bıraktıktan sonra beni bir hamlede havuzun kenarına oturttu. Kendi de zıplayıp yanıma oturdu. Hiçbir şey söylemeden bileklerime bağladığı ipi çözmeye başladı. Ellerim özgürlüğüne kavuştuğunda yavaşça ayağa kalktım, eve doğru yürümeye başladım.

"Bunlara alışsan iyi edersin, küçük kız," dedi arkamdan. "Çünkü eninde sonunda bana daha fazlasını vereceksin."

O istediği kadar böyle düşünebilirdi, öyle bir şeyin olmasına izin vermeyecektim. Bu beden benimdi ve istediğim kişiye teslim etmekte özgürdüm. Düşüncelerimle birlikte odama çıkıp kendimi duşa attım. Duştan çıkıp aynanın karşısına geçtiğimde gördüğüm

manzara gözlerimin dolmasına sebep oldu. Erdinç'in emip ısırdığı yerler kızarmış, hatta morarmaya başlamıştı. Bu halde insan içine nasıl çıkacaktım ben? Piç herif, sert olduğunu her yaptığı hareketle ve davranışta belli etmek zorunda mıydı sanki?

Saçlarımı söylenerek kuruttuktan sonra hepsini omzuma toplayıp morarmış olan yerleri kapatmaya çalıştım. Odamdan çıkarken Erdinç'in çatı katından indiğini gördüm. Üç haftadır bu evde olmama rağmen çatı katına çıkmayı hiç düşünmemiştim. Evden ayrı bir yanı var gibi görünüyordu, evin diğer merdivenlerinden farklı olarak ince ve tek kişilik bir merdivenle oraya çıkılıyordu. Erdinç tam yanıma geldiğinde, "Çatı katında ne var?" diye sordum. Yarım saat önceki ıslak ve yarı çıplak hali gitmiş, yerine mafya lideri olan hali gelmişti. Siyah takım elbisesi içinde yine nefes kesiyordu.

"Seni ilgilendirmeyen birçok şey," dedi.

Sorumdan rahatsız olduğu her halinden belli oluyordu. Erdinç'i ilk kez böyle huzursuz gördüğümden dolayı çatı katında neler olduğunu merak etmemek elde değildi. "Yani oraya çıkamaz mıyım?"

Uzun zamandır bu evde yaşamama rağmen hiçbir zaman ikinci kattaki odaların dışında bir odaya girmemiştim, daha doğrusu kendi odamdan başka bir odaya girmemiştim. Evin Erdinç'le kullandığım odaları dışında dikkatimi çeken tek yer çatı katı olmuştu.

"Oraya çıkman yasak, Asya. Sakın aksini yapayım deme."

Konuyla ilgi son uyarısını yaptıktan sonra beni de peşinde yürümeye zorlayarak aşağı indirdi. Arabaya bindiğimizde büyük bir özenle saçlarımla boynumdaki morluğu kapattım. Erdinç düzenli olarak her gün beni hastaneye bırakıp holdinge geçiyordu. Hastanenin önünde durunca arabadan inmek için harekete geçmiştim ki, "Bu akşam bir parti var, çıkışta seni evde bir kuaför ve tasarımcı bekliyor olacak. Ben biraz geç geleceğim. Hastaneden çıkar çıkmaz eve geç," dedi.

"Ya gelmek istemiyorsam?"

"Öyle bir şansın yok. Şimdi arabadan in ve akşam eve erken gel."

Emredici sesi, biçimli dolgun dudaklarından çıkarken sabah yaptıkları aklıma geldi. Utançla başımı çevirip arabadan indim.

***

Akşama kadar hastanede koşturduktan sonra yorgun düşmüştüm. Dinlenme odasında bacaklarımı uzatmış otururken bu yor-

gunlukla eve nasıl gideceğimi düşünüyordum. Eve gitmekle de bitmiyordu, dinlenip yorgunluğumu atamadan Erdinç'in davetli olduğu partiye gidecektik. Derin bir nefes alıp bedenimi koltuktan ayırdım.

Eve gittiğimde Erdinç'in söylediği gibi, beni bekleyenler vardı. Her şeyimle ilgilenip akşam için hazırlanmamı sağladılar. İki buçuk saatin sonunda saçlarım maşayla şekillendirilmiş ve önden iki tutamı arkada birleştirilmişti. Üzerimdeki pudra pembesi straplez elbise diz kapaklarımdan dört parmak yukarıdaydı. Ayağımdaki pudra pembenin en açık tonu olan platform topuklularla akşamki partiye hazırdım.

Salonda aynanın karşısında kendime hayran hayran bakarken arkamda Erdinç'in belirdiğini gördüm. Gözleri aynadaki görüntümde gezindikten sonra boynumda takılı kaldı. "Benim izlerimi taşıman hoşuma gidiyor," dedi ve yavaş adımlarla yaklaşarak güçlü kollarını ince belime sarıp beni kendine doğru hafifçe çekti.

Ben tepkisizliğimi korurken, aynadaki yansımamızı izleyen Erdinç sabah yaptığı morluğa doğru eğildi. Kurtulmak için öne doğru çekilsem de dudakları izin üzerine nazikçe dokundu. "Benim hoşuma gitmiyor," dedim.

Söylediğimi duymazdan geldi. "Tenlerimizin uyumu seni, benim için daha bir ilgi çekici kıldı."

Kastettiği bu muydu bilmiyordum ama tenlerimiz gerçekten de uyumluydu. Ben ne kadar beyazsam, o da bir o kadar koyu tenliydi. İstemsizce gülümsedim; ikimiz de Beşiktaşlıydık ve takımımızın renklerini tenlerimizle yakalamıştık. "Bu hoşuma gitti," dedim. İtirafıma şaşırsa da bir şey söylemedi, elimden tuttu ve kapıya doğru yürüdü.

Arabaya bindiğimizde elbisemin yukarı sıyrılan eteğine şöyle bir baktı. "Elbisenin bu kadar kısa olmamasını söylemem gerekirdi." Bacaklarımda hissettiğim bakışlarıyla yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Yanımdan ayrılır veya eğilirsen, insanların dikkatini çekecek bir şey yaparak sana bakmalarını sağlarsan pişman olursun," diye ekledi.

Ruh hastası! "Merak etme, ben de insanların dikkatini çekmeye meraklı değilim."

İçimdeki oynak Asya uzun zamandır kendini göstermiyordu ama Erdinç'in verdiği tepkiyle yine gün yüzüne çıktı. *"Asya, kıskançlık seziyorum, tatlım. Erdinç seni seviyor olmasın?"* Konuşma-

ve başladığında eski yerine dönmesini ve mümkünse bir daha gün yüzüne çıkmamasını rica ettim. Sonra Erdinç'e döndüm. "Partideki insanlar kim? Senin gibi mafya mı yoksa iş dünyasının saygın insanları mı?"

Cevap vermeden önce yüzüne en sevdiğim gülümsemesini yerleştirdi. "Hepsi benim gibi, iş dünyasının saygın insanlarıymış görünen ama gerçekte pis işlerini yürüten insanlar."

Başarılı iş adamları sandığımız insanları aslında ne olduklarını bilmeden örnek alıyor olmamız ne içler acısı bir durumdu. "O zaman bu parti ne için? Kendi aranızda, kimleri kandırıp organlarını alsak ya da uyuşturucuyla zehirlesek diye mi konuşacaksınız?"

"Şunu o küçük aklına sok, Armağan; ben kimseye zorla bir şey yaptırmıyorum."

"Şaka yapıyorsun!" dedim dalga geçer bir tonda. "Bir insana zorla neler yaptırabildiğini biliyorum."

Hiçbir şey söylemedi. Arabayı lüks bir otelin önünde durdurdu ve arabadan inip, her zaman yaptığı gibi elini sırtıma koyarak yürümeye başladı. Şık ve olağanüstü büyük bir lobiden geçip balo salonuna girdik. Bugüne kadar gördüğüm en gösterişli yerdi ve hatırı sayılır derecede kalabalıktı. Bize ayrılan masaya doğru ilerledik, yerlerimize otururken Erdinç, "Dikkatli ol," diye fısıldadı.

Beni kıskanıyormuş gibi davranmasının tek nedeni açıkça ortadaydı, onun yanında çalışıyordum ve bedenimde onun simgelerini taşıyordum.

"İlk defa Erdinç'in çalışanlarından birinin dövmesinin parmağından başka bir yere yapıldığını görüyorum."

Erdinç de ben de sesin geldiği tarafa döndük. Çakma bir sarışın itici bir şekilde sırıtıyordu. Üzerinde kısacık siyah bir elbise vardı ve altında nasıl bir surat olduğunu saklayan yoğun bir makyaj yapmıştı. Birden aklıma dank etti; bu kadın dövmemi nasıl görmüştü? Aslında görebilirdi, çünkü boynumdaki morlukları saklamak için saçlarımı yine tek omzuma toplamıştım.

Erdinç'in sesi düşüncelerimi dağıttı. "Hemen geri döneceğim. Bir yere ayrılma."

Masadan ayrılırken çakma sarışına iğrendiğini belli eden bir bakış atmayı da ihmal etmemişti. Onun uzaklaştığını fırsat bilen sarışın, "Şanslı kızsın," dedi. "Erdinç dövmesinin yerini hiç değiştirmezdi. Sevgili falan mısınız?"

Erdinç'e, beni bu kadınla yalnız bıraktığı için içimden küfreder-

ken gülümsedim. "Hayır, sevgili değiliz. Ben de emrinde çalışan biriyim."

"Erdinç'i tanıdığım kadarıyla çalışanı olan birini böyle bir davete getirmezdi. Benden saklamana gerek yok, sana da bize davrandığı gibi davrandığına eminim."

Beni hangi kategoriye dahil ettiğini anlamamış olsam da iyi bir şeye dahil etmediğini anlamıştım. "Biz derken neyi kastediyorsun?"

Çakma sarışının suratındaki sevecen ifade kayboldu, yerini itici bir ifadeye bıraktı. "Erdinç'le yatanları ve ona zevk vermeye çalışanları kastettim canım."

Erdinç'in önceden seviştiği kadına ağzım bir karış açık bakarken şok olmuştum. İçimde anlamsız bir sızı belirmişti. Kıskançlığın verdiği ateşle, "İkimizi aynı gruba dahil edemeyiz, dedim. "Sen, Erdinç'e zevk veremediğin için hayatından atılanlar grubundansın. Bense vücudumun her bir noktasıyla ona zevki tattıran kişiyim."

Karşımdaki çakma sarışın içten olmayan bir kahkaha attı. "Belli ki yaşından dolayı sana nazik davranmış ve sen de onu mutlu edebildiğini düşünmüşsün. Erdinç'in seks sırasında nasıl davrandığını hâlâ görmedin mi? Onun sertliğine dayanabilen en fazla bir hafta kaldı yanında. Bunu biliyor muydun?"

Çakma sarışın, Erdinç'in hiç bilmediğim ve öğrenmeyi de istemediğim özelliklerini söylerken çok ciddi görünüyordu. Madem bir işe kalkışıp yalan söylemiştim, sonunu da getirmem gerekiyordu. "Yoksa sen de mi korkup kaçanlardansın?"

"Evet. Erdinç'in namını duyduğumda merak ederek bir gecemi ona verdim," dedi ve o geceyi anımsamış gibi gülümsedi. "Gerçekten de söyledikleri kadar acımasızdı yatakta."

Çakma sarışının ağzından çıkan her söz midemin bulanmasını tetikliyordu. Son noktayı koyup yanından ayrılmak istiyordum. Hiç bilgim olmayan bir konu hakkında fazla konuşmuş ve yorumda bulunmuştum. Bu kadarı yetmezmiş gibi Erdinç'in seks hayatı hakkında da bilgi sahibi olmuştum. "Ah, tatlım, ne yazık ki Erdinç bana, fahişelerine davrandığı gibi davranmıyor," dedim ve masadan kalkıp salonda Erdinç'i görmeye çalıştım ama anlaşılan çakma sarışın son sözü söylemekte kararlıydı.

Yanıma gelerek, "Erdinç şu an seni eğitiyor ama altında inleyerek can vereceğin zamanlar gelecek, ensendeki dövme yüzünden kendini fazla değerli sanma," dedi ve uzaklaştı.

Kadının arkasından boş boş bakakaldım. Salon geldiğimizden daha kalabalıktı şimdi ve ben, lanet olası Erdinç'i hiçbir yerde göremiyordum. Az önce o çakma sarışınla aramızda geçenler yüzünden eve gidince kendime kızacak ve ceza verecektim. Ama önce başıma bu işleri açan Erdinç'i bulmam gerekiyordu.

Salondaki herkes kılık kıyafetiyle *ben zenginim* diye bağırıyordu resmen. Kalabalığı yararak ilerlemeye çalışırken Erdinç'i gördüm. Onun kadar şık bir adamla sohbet ediyordu. Yavaş adımlarla yanına ilerledim, konuşmasını yarıda kesmek istemediğim için bir adım gerisinde durdum. Geldiğimi hissetmiş gibi o da geriye bir adım attı ve elini sırtıma koydu. Karşısındaki adam beni şöyle bir süzdü. "Erdinç, her seferinde yanındaki bayanla çekiciliğine parıltı katıyorsun,"dedi.

Adamın iltifatına nazikçe gülümseyerek karşılık verdim. İçimden de kim bilir nasıl pis işler yapıyor diye düşünüyordum.

"Bulunduğum ortamda her zaman parlamayı severim, bilirsin."

Erdinç'in ukalalığına gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Adam elindeki kırmızı şaraptan bir yudum aldı ve bacaklarımdan başlayıp yavaş bir şekilde yüzüme kadar beni süzdü. Erdinç'in sırtımdaki elinin gerildiğini hissedebiliyordum. "Evet, bilmez miyim?" dedi adam. Sonra da, "Görüşürüz, Erdinç," diyerek yanımızdan uzaklaştı.

"Orospu çocuğu, zorla tüm işlerinin içine ettirecek!" diye homurdandı Erdinç ve beni kendine çevirdi. "Sana masada beklemeni söylemiştim."

"Çakma sarışınına daha fazla dayanamadım."

"Bir şey mi söyledi?"

Bir şey değil, pek çok şey söylemişti ama bunları ona anlatacak değildim. Yüz ifadesi değişmişti, sanki öğrenmemem gereken şeyleri öğrenmemden korkarmış gibi bir hal almıştı. "Hiçbir şey söylemedi," dedim. "Artık gidebilir miyiz?"

"Bizi yan yana görmesi gereken kişiler henüz bizi görmedi, Armağan."

Gözlerini benden ayırıp, cümlesinin içinde geçirdiği kişileri arar gibi etrafına bakındı. Böylece beni buraya neden getirdi diye düşünmeme de gerek kalmamıştı. "Kimi arıyorsun?" diye sordum. Madem buraya birileri bizi görsün diye gelmiştik, o halde onların kim olduğunu da öğrenmeye hakkım vardı.

Erdinç cevap veremeden başka bir ses duyuldu. "Demek dövmenden yaptırdın."

Bakışlarımı yanımıza gelen çifte çevirdim. Kadın kırklı yaşlarının sonunda, adam da ellilerinin ortalarında gibi duruyordu. Erdinç kolunu belime doladı. "Evet, benim için çalışıyor," dedi.

Adamın konuşmasına benden bahsederek başlaması garipti. Yüzüne dikkatle bakarak daha önce karşılaştık mı diye düşündüm. Kadınsa bana içten bir şekilde tebessüm ederek bakıyordu. Gülümseyerek karşılık verdiğimde sevgi dolu bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Ne zaman bırakacaksın?"

Adamın sesi de Erdinç'inki kadar otoriter çıkmıştı. Gözlerim kadehini tutan parmaklarına kaydı, yüzük parmağında bir kaplan dövmesi vardı. Yanında kaç kişi çalıştırdığını merak ettim. Bırakmaktan kastettiği acaba ben miydim? Erdinç'in tepkisinden çekindiğim için konuya da dahil olamıyordum.

"İşim ne zaman biterse ya da canım ne zaman isterse," dedi Erdinç. Sesi sakindi ama karşısındaki adama her an yumruk atacakmış gibi de duruyordu.

"Daha ne kadar değerli olduğunu çözememişsindir belki de." Kadın ilk kez konuşuyordu, sesi kendinden emin çıkmıştı.

"Dikkat et, yanından çalabilirler," diye ekledi adam. Üçü de yanlarında olduğumu unutmuş gibilerdi.

"Beni karşısına almak istemeyen insanlarla etrafım sarılıyken, deli cesaretiyle ortaya çıkıp aptallık yapan birkaç kişiyi ortadan kaldırmak benim için sorun olmaz."

Erdinç'in sesi buz gibi soğuk, jilet kadar keskin çıkmıştı. Tehditkâr sesi karşımızdakileri benim kadar korkutmuşa benzetiyordu. Kaslı kolları beni kendine bastırırken, burnunu saçlarımda hissettim.

"Sen yine de dikkatli ol derim."

Erdinç, adama şöyle bir baktı. "Benim olan şeyi kimse elimden alamaz. Hele ki bedeninde benim simgem varsa ben yaşadığım müddetçe kimseye vermem," dedi ve beni de beraberinde götürerek yürümeye başladı. Gösterişli salona girdiğimiz kapıdan dışarı çıktık, otelin başka bir bölümüne doğru yürümeye başladığımızda, Erdinç cebinden telefonunu çıkarıp birini aradı. "Otelin etrafındaki koruma sayısını iki katına çıkar. Otelin barının kapısına dört korurma gönder ve o orospu çocukları bu daveti terk edip gidene kadar

her hareketlerinden beni haberdar et," dedi.

Otelin barı neredeyse boştu. Erdinç bara geçmemi işaret ettikten sonra yanımdan ayrıldı. Bar taburelerinden birine oturdum. Onun sinirini benden çıkarmasından korkuyordum. Otel güvenliği bardaki diğer insanları dışarı çıkarmaya başlamıştı. Ben de ayağa kalkıp Erdinç'i görmek için etrafıma bakınarak kapıya yürümeye başladım.

"Nereye gidiyorsun?"

Erdinç'in sesinin geldiği tarafa döndüm. "Sanırım barı kapatıyorlar," dedim.

Elimden tutup az önce kalktığım tabureye geri oturttu. "Boşaltmalarını ben söyledim. Sabaha kadar buradayız."

O, barmenden içkisini isterken etrafıma bakındım, bar tamamen boşalmıştı. "Neden?" diye sordum.

"Gereksiz birkaç insan kendini benden daha akıllı sandığı için."

Kadehindekini tek dikişte bitirip şişeye uzandı. Belli ki bu gece her zamankinden sinirliydi. "Ben de ondan içmek istiyorum," diyerek elindeki şişeyi gösterdim.

Kusursuz kaşlarını çatarak bana baktı. "Ağır gelmesin?"

"Merak etme, daha önce de içtim." Bu, büyük bir yalandı. Ulaç'ın yanında birkaç kez hafif alkollü bir şeyler içmiştim ama tekilanın tadını bile bilmiyordum.

Kaşları hayretle havalanırken, "Yanında kim vardı?" diye sordu.

"Ulaç. Benden iki yaş büyük olduğu için alkol almakta sorun yaşamıyordu. Onun yanında içmem koşuluyla da tadına bakmama izin veriyordu."

"Bundan sonra alkol aldığını duymayacağım. Daha küçüksün."

"Sen benden çok mu büyüksün sanki."

"Evet, yedi yaş kadar," dedi.

Yirmi altı yaşında olduğunu da böylece öğrenmiştim. "Neticede ikimiz de reşitiz, yani alkollü içki kullanmam yasalarca uygun," dedim ve bar tezgâhının üzerinde duran şişeye uzanmaya çalıştım.

Şişeyi almamı engelledi. "Şu an benim kurallarım varken yasalar kimin umurunda?"

Madem bu kadar inatçıydı ben de başka yollar denerdim. "Peki, sana bir teklifim var."

"Benimle yatmaya bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum."

Elindeki kadehi bitirdikten sonra bara sertçe bıraktı ve kravatını çıkarmaya başladı.

"Dur, dur," dedim telaşla. "Üstünü başını hemen çıkarma, bir başka bir teklifte bulunacaktım."

Kravatını da şişenin yanına bıraktı. "Ne saçmalıyorsun sen? Seninle burada sevişeceğimi falan mı sandın?"

Ah salak Asya! Durduk yere rezil oldun! Başımı önüme eğerken konuşmaya çalıştım. "Soyunuyorsun sandım, ne yapayım..."

"Kaldır başını. Madem seninle yatmamı istemiyorsun, o zaman teklifin ne?"

"İçtiğim her bardak tekila için bana bir soru sorma şansın olacak." İçmek istiyordum, çünkü bugün olanları aklımdan çıkarmam lazımdı. Hem o çakma sarışını, hem de o çifti. Alkol damarlarıma yayıldıkça beni rahatlatacak, düşünmemi engelleyecekti.

Erdinç kısa bir süre yüzüme bakıp düşündükten sonra, "Madem bütün gece buradayız ve benim yanımdasın, o zaman içebilirsin," dedi.

Sadece birkaç soru soracaktı, ben de baştan savma cevaplar verecektim. Çok zor olmasa gerek diye düşündüm. Erdinç benim için tekila doldururken derin bir nefes alıp beklemeye başladım.

"Öğrenelim bakalım bana ne kadar uygunsun," dedi ve bardağımı uzattı.

Bölüm 11

Boş bir bar, loş ışıklar ve önümde hazır bekleyen on bardak tekila... Bunlardan daha ilgi çekici olup dikkatimi dağıtma özelliği taşıyan şey ise yanımdaki taburede oturan Erdinç'ti.

"İlk sorunu sormadan önce bir şey söyleyeceğim," dedim. Söyleyeceğim şeyin şu anki konumumuzla ve işimizle hiçbir ilgisi olmasa da söylemek istiyordum.

"Ne o, yoksa henüz sormadığım sorulardan korktun da kaçacak yol mu arıyorsun?"

Erdinç'i ve soracağı soruları gözümde büyütüp kaçacak değildim. Zaten söyleyeceğim şeyin sorularıyla da bir ilgisi yoktu. Gözlerimi devirdim. "Sorularından kaçmaya çalışmıyorum. Sadece aldığımız Tofitaların ve bitter çikolataların bittiğini söyleyecektim. Bir ara yenilerini alsak iyi olur."

Bir aradan kastım yarındı. Ne kadar önemsiz ve gereksiz bir istek gibi gözükse de benim için önemliydi. Her sabah işe gitmeden önce masanın üzerindeki Tofitalarımdan bir tane yanıma alıyordum. Bugün de sonuncu Tofita'mı almıştım. Erdinç'in yediği bitter çikolatalar ise benim Tofitalarımla doğru orantılı gidip aynı şekilde

bitmişti. Buradan şunu anlıyordum ki Erdinç de her gün bitter çikolata yiyordu.

"Alırız." Alkol ona iyi gelmiş olacaktı ki benimle dalga geçmeyip güzelce cevap vermişti.

Önümde duran tek yudumluk tekila bardaklarından birini elime aldım ve içindeki acı sıvıyı içtim. Bir alev topu ağzımdan mideme inerken nefes almaya çalıştım. Tadı iğrençti ve midemi bulandırmıştı. "Sor!" dedim.

İnsanı kendine âşık eden gözleri loş ışıkta gözlerime sabitlendi. "Ailen bir anda karşına çıksa ne yaparsın?"

O kadar içten ve merak dolu bir sesle sormuştu ki ben de ciddi bir ruh haline bürünmek zorunda kaldım. Fazla da düşünmedim. "Yüzlerine bile bakmazdım," dedim.

"Ya seni benim elimden kurtarabileceklerini söylerlerse?"

"Buna cevap vermemi istiyorsan bir tekila daha içmem gerek, anlaşma böyle."

"Sen ilk kez tekila içiyorsun değil mi?"

Daha önce içtiğimi söylemiştim ama ilk bardaktan sonra yüzümün aldığı şekilden daha önce içmemiş olduğumu anlamış olmalıydı. "Evet." İnkâr etmeme gerek yoktu. İkinci bardağı elime aldım. "Sorunu cevaplamak için içiyorum," dedim ve iğrenç sıvının bir kez daha boğazımı yakmasına izin verdim.

"İyi bari, ilk denemeni benim yanımda yapmış oldun."

Boğazımın yanması geçene kadar bekledim. "Muhtemelen beni senin elinden kurtarana kadar yüzlerine bakardım, sonrasında da eski hayatıma geri dönerdim." Hiçbir zaman ortaya çıkmayacak olan ailemin beni Erdinç'in elinden kurtarma düşüncesi iyi gibi görünse de onun buna izin vereceğini sanmıyordum.

"Sen, beni hiç tanımıyorsun, Armağan. Seni benim elimden alabilecek güçte insan daha bu piyasaya çıkmadı."

"Kendine çok güveniyorsun. Unutma ki iki ayın sonunda sözleşmemiz bittiğinde beni yanında tutmak için bir gerekçen kalmayacak."

"Ben sadece zevklerime ve isteklerime göre hareket ederim, Armağan. Yani iki ayın sonunda seni yanımda tutabilmek için bir gerekçe aramam." Kahverengi gözlerinin üzerine biçimli ve güzel bir şekilde yerleştirilmiş olan kaşları 'şimdi sesini kes' der gibi havaya kalktı.

Tekilalardan bir tanesini daha içtikten sonra Erdinç'e döndüm. "Başka soru?" Erdinç zevklerime göre hareket ederim dediğinde çakma sarışınla olan konuşmam aklıma gelmişti.

"Ulaç'la kaç kez seviştin?"

Midemdeki sıvılar az daha geri geliyordu. Uzun bir öksürük nöbetinin ardından sorusunu tekrarladım. "Ulaç'la kaç kez seviştim mi?" Daha önce hiç seviştin mi diye sormak yerine kaç kez diye sormuştu. "Sana Ulaç'ın arkadaşım olduğunu söylemiştim."

"Arkadaş olduğunuzu söyledin ama sonuçta bir erkekle aynı evde kaldın, seninle yatmamış olma olasılığı çok düşük."

Erdinç konuşurken yüzündeki kaslar geriliyordu ama bunun nedenini sorgulamayacaktım. Bu adamın kafası ne kadar yatak odaklı çalışıyordu böyle! Bir erkekle aynı evde kalan herkes birlikte mi olmak zorundaydı? Sinirle elime aldığım dördüncü bardağı da kafama dikip mideme gönderdim. Sanki herkes onun gibi seks düşkünüydü. "Şunu aklına sok; ben Ulaç'la gerçekten arkadaşım. Bizim aramızda senin düşündüğün gibi bir şey asla yaşanamaz. Yetimhanede büyümüş olmam, anne babamın olmaması, önüme gelenle yatacağım anlamına gelmiyor." Öyle biri olduğum izlenimine nereden kapıldığını düşünmeden edemiyordum. Erdinç'in beni her önüne gelenle yatan biri olarak görmesi ağırıma gitmişti.

"Ne yani, sen şimdi kimseyle seks yapmadın mı?"

O kelimeyi söylerken hiç utanmıyor muydu? O söylerken resmen ben utanıyordum. "Sana ne?" Ona hesap verecek değildim.

"Sen bakire misin?"

"Olamaz mı?" dedim. Erdinç'in tepkisi karşısında neredeyse bakire olmanın suç olduğunu düşünecektim.

Yüz hatları bir anda gevşedi, bununla da kalmayıp içten bir kahkaha attı. "Sen tahminimden daha temizsin." Bara oturduğumuz zamandan bu ana kadar elindeki içkiyi hep sinirle bitirmişti, şimdi ise keyifle ve dudaklarında küçük bir tebessümle içiyordu.

"Bir tane daha içmek istiyorum," dedim ve bardaklardan birini daha yudumladım.

"Sevgililerin seks yapmadan seninle ilişkilerini nasıl devam ettirdiler?"

Artık şu iğrenç konun kapanması gerekmez miydi? Bu adam hangi hayatta yaşıyordu da her sevgiliyle birlikte olmayı bekliyordu acaba? Buradan bile yaşam tarzlarımız arasında uçurum olduğu belliydi. Az önceki sorusunun aksine rahatlıkla cevap vermeyi seçtim. "Hiç sevgilim olmadı."

"Oradan baktığında saf mı görünüyorum?"

Ona cevap vermek istemiyordum. Zaman geçtikçe vücudumdaki alkol kendini daha bir gösterir hale gelmişti. "Ulaç, sevgilim olmasına izin vermezdi," dedim.

Erkeklerle işim olmazdı ama arada bir ilgimi çeken birileri oluyordu. Böyle durumlarda da Ulaç en sert tepkisini verip 'senin sevgilin olamaz' diye söyleniyor, başlamadan tüm ilişkime son veriyordu. Bundan dolayı da hiçbir zaman sevgilim olmamıştı. Ben de bu durumdan şikâyetçi değildim, çünkü erkek arkadaş ve sevgili işleri benim gibi birinin kişiliğine ters ve aykırı olan şeylerdi. Konuşmayı sevmezdim, hesap vermekten hoşlanmazdım, aklıma koyduğum şeyleri mutlaka yapardım. Böyle bir karakterim varken sevgili yapsam herhâlde bir haftada beni hayatından çıkarırdı.

Fark etmiştim ki alkol bana iyi gelmişti. Canımı sıkan her şeyi unutmuştum. Hepsi karanlık bir köşeye fırlatılıp atılmış gibiydi. Ben tekila içmeye devam ediyordum ama Erdinç soru sormayı bırakmıştı. Sanırım verdiğim cevaplar ona düşünecek çok şey vermişti. Ben de daha fazla içmesem iyi olacak gibiydi. Midem bulanmaya başlamıştı, ağzım ve dilim uyuşmuş gibi hissediyordum. Parmaklarımı dudaklarıma götürüp hafifçe çekiştirdim, gerçekten de onları hissetmiyordum. Ama bunlara rağmen kuş gibi de hafiflemiştim.

Erdinç'in kısık sesi kulağımın dibinde çınladığında küçük çaplı bir korku yaşadım. "O dudaklarla oynamayı bırak, ben de oynamaya başlarsam kötü olur."

Kendimi geri çekip, benden bağımsızca çatılan kaşlarla ona bakmaya başladım. "Dudaklarımı hissetmiyorum."

"Hissetmene yardımcı olabilirim."

Erdinç'in beni dudaklarımdan öpme düşüncesi elimin istemsizce dudaklarımı kapatmasına sebep oldu. "Hayır, istemiyorum."

"Sen kimseyle de öpüşmedin değil mi?"

Gözlerinin içine bakmadan, sesimi kısık tutmaya çalışarak cevap verdim. "Seni ilgilendirmez." Vücudumdaki alkol ne kadar artarsa artsın ona karşı olan korkumu geri plana atmıyordu. Erdinç'in bir iki saat öncesindeki sinirinin yerinde yeller esmeye başlamıştı. Beyefendi benim sıfır tecrübeye sahip olmamdan gayet hoşnut ve mutlu görünüyordu.

"O dudaklar da tüm bedenin gibi ilk benim olacak."

Kafamı yerden kaldırıp ona bakmamı sağladığında, farklı tonlardaki kahverengi gözlerimiz loş ışıkta buluştu. Ben sinirle ona

bakarken, o keyfili bir ifadeyle bakıyordu. Zıtlık taşıyan bakışlar böylece devam ederken bu durumu bozan ürkek ses aramıza girdi.

"Abi, davet dağıldı. İstediğin üzere takip de edildiler ve şu anlık bir sorun yok."

Karşımızdaki koruma, Erdinç'in bakışlarıyla daha bir ürkekleşirken, Erdinç az önceki yaşadığımız anın neşesini kaybetmişti. "Arabamı hazırlat. Geliyorum."

Oturduğum bar taburesinden kalkmadan elimle Erdinç'e gidebilirsin gibi bir işaret yaptım. "Sen git, ben biraz daha içmek istiyorum." Gerçekten bu cesaret bana nereden gelmişti de Erdinç'e emir verir gibi bir hareket yapmıştım? Beynimden mantıklı bir emir almayan elim, Erdinç'e doğru hareket etmeye devam ederken, Erdinç bileğimi sıkıca kavrayıp ayağa kalkmamı sağladı. Ağzımdan çıkan inlemeyi bölen şeyse sesi oldu.

"Eğer bu elini koparmamı istemiyorsan hemen yürümeye başla."

Erdinç'in bileğime yaptığı baskı kan akışını durdurmuş gibiydi. Başımı onaylar anlamda sallayıp bileğimi kurtarmaya çalıştım. Parmaklarını gevşetip zayıf bileğimi serbest bıraktığında ancak bir iki adım atabildim, o kadar tekilanın ardından ayakta durmayı bile beceremez hale gelmiştim.

Kollarımın altından tutup ayakta kalmamı sağlarken sinirle söylenmeye başladı. "Ayakta durmaya hali yok, bir de ben içeceğim, sen git diyor."

Erdinç'in sayesinde ayakta kalmayı başardığımda güçlü kollarını ince belime dolayıp, beni kendine çekti. Barın çıkışına doğru yürürken susmanın en iyi yol olduğuna karar verdim. Kafamın içinde dolaşan beyaz bulutlar gökyüzünde süzülüyormuşum gibi hisler yaratmaya başlamıştı. Belime sarılı olan kolları beni kendine daha çok çekerken, erkeksi kokusu kafamdaki bulutların çoğalmasına neden oluyordu.

Hayatımda bir daha gelemeyeceğim kadar lüks olan otelden çıktığımızda Erdinç'in arabası kapıları açık vaziyette bizi bekliyordu. Rahat deri koltuklara yavaşça oturmamı sağlayan Erdinç, benim tarafımdaki kapıyı kapatıp kendi yerine geçti.

"Kemerini tak," dedi. Emniyet kemerini elime aldım ama çift görmeye başladığım için bir türlü takamıyordum. Kemeri elimden aldı, yerine takarken, "Bir daha ağzından alkolle ilgili bir şey duyarsam üzerine benzin döker yakarım. Anladın mı?"

"Bir insanı canlı canlı yakmak da zaten sana yakışacak bir hareket olurdu."

"Sana, anladın mı dedim!"

Erdinç'le yarışamayacağımı bildiğim için, "Anladım," demekle yetinip önüme döndüm. Başımı cama yaslayıp bugünün analizini yaparken, Erdinç çoktan arabayı çalıştırıp boş yolda hızla ilerlemeye başlamıştı. Düşüncelerinden sıyrılmış olan beynim kendini rahata kavuşmuş gibi hissediyordu, tabii bir konu hariç; beni onun olmaya zorluyordu. Hiçbir şey bilmiyorken onun deneyimine ve gece hayatına dahil olamazdım. Bir süre daha bu tür düşünceler kafamın içinde dolaşırken araba aniden durdu. Kafamı kaldırıp uyku akan gözlerimi Erdinç'e çevirdim.

"Sessizce otur, geliyorum."

Erdinç her ihtimale karşı uyarısını yapıp arabadan indiğinde, etrafa bakmaya bile tenezzül etmeden kafamı yine arabanın koltuğuna yaslayıp gözlerimi kapattım. Arabanın kapısı bir süre sonra açılıp kapandı, poşet sesine benzer bir hışırtı duydum. Tekrar gözlerimi aralayıp yan koltuğumda oturan Erdinç'e baktım, elindeki beyaz poşeti arkadaki koltuğa bıraktı.

"Poşette ne var?"

"Çok sevdiğin Tofitaların."

Verdiği cevapla ağzım bir karış açık kalmıştı. Erdinç kendisinden beklenmeyen bir hareket yapıp bana jest yapmıştı. Gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedim.

Erdinç neden bu kadar sevindiğime anlam verememiş gibi baktıktan sonra yeniden yola koyuldu. "Bir Tofita'ya bu kadar sevinen bir tek sen olmalısın."

Eve gidene kadar bir daha konuşmadık. Evin önüne geldiğimizde büyük demir kapıların açılmasını beklerken midemin bulantısı artmaya başlamıştı. Erdinç önce kapımı açtı, sonra emniyet kemerimi çözüp beni kucağına aldı. "Midem bulanıyor," dedim, sesim kedi yavrusu gibi çıkmıştı.

"Kusacak mısın?"

"Hayır."

Eve yürürken korumalara, "Arabanın arkasındaki poşeti mutfağa getirin," dedi.

Başımı Erdinç'in omzuna yaslayıp, yatağımla buluşacağım o güzel anı beklemeye başladım. Ama fark ettim ki merdivenlerden

çıkmıyorduk. Nereye geldiğimizi anlamak için gözlerimi araladım; mutfaktaydık. Beni taburenin üzerine bırakırken, "Türk kahvesi içersen miden daha iyi olur," dedi.

"Çikolatalı süt içersem daha iyi olur," dedim. Bu saatte içmek istediğim son şey acı kahveydi. Aslında süt de midemi yatıştırırdı ama sade sütü sevmiyordum.

Erdinç söylediğim şeyin gerçek olup olmadığını sorgular gibi yüzüme bakarken, mutfak kapısında beliren koruma elindeki poşetle içeri girdi. "Abi, istemiştin," deyip poşeti masanın üzerine, benim yanıma bıraktı, sonra da gitti.

Erdinç, "Sütü sade içemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Bir yanda da midemden gelen acı suyla yüzümü buruşturdum. Erdinç başını iki yana sallayıp, gerçek olup olmadığımı düşünürken arkasını bana dönüp iki kapaklı buzdolabına doğru yürüdü.

Gözlerim masanın üzerindeki poşete kayınca içinde sadece Tofita olmadığını gördüm. Erdinç benimle dalga geçiyordu ama kendine de bitter çikolata almayı unutmamıştı. Yüzümdeki sırıtışla öne doğru eğilip masaya kafamı koydum. Gözlerimi kapatıp midemdeki yanmayı unutmaya çalıştım. Ses çıkarmak için masaya kasten vurulan bardakla kafamı yeniden kaldırdım.

"Dua et ki Zehra Hanım'ın on yaşındaki kızı arada bir buraya ziyarete geliyor." Önümdeki bardağa bakınca gülümsemeden edemedim. Nesquikli süt tam karşımda duruyordu. "Sen astım hastası değil misin? Neden kendine dikkat etmeyip tekila içiyorsun?" Kusursuz kaşları yine sinirle çatılmıştı.

Bana dikkat etmemi söylerken kendinin bana neler yaptığını unutmuştu herhâlde. Alkolün damarlarımdaki varlığına kapılıp bağırarak konuşmaya başladım. "Bana, kendine dikkat et demeye, beni düşünmeye hakkın yok. Lunaparkta asansöre zorla bindirdiğinde de astım krizi geçirebilirdim, ölebilirdim," dedim. Sonra da bardaktaki sütü bir dikişte içtim.

Erdinç yaslanmış olduğu tezgâhtan ayrılıp yavaş adımlarla yaklaşmaya başlayınca, damarlarımdaki alkol bile saklanacak hücre aramaya başladı. Acaba kalkıp kaçsam mı diye düşünürken ölüm saçan bakışıyla masanın diğer ucuna gelip bana doğru eğildi. "Eğer bana sesini bir daha yükseltecek olursan, alkollü olduğunu falan umursamam, dilini koparır başkasına nakil ettiririm," dedi. "Ayrıca seni asansöre bindirirken de, havuza atarken de yanımda ilacın vardı."

"Asya, benim düşündüğümü sen de düşünüyor musun, tatlım? Erdinç sana kötülük yaparken, aynı zamanda başına gelebilecek olan olumsuzluğun önlemini neden alıyor ki?"

İçimdeki Asya yine beni kışkırtıyordu, alkollü olsam bile onunla baş edip uyarımı yaptım; Erdinç'in önlem almasının tek nedeni işlerinin aksamaması, başka bir şey arama altında.

Bir süre sonra, "Midenin bulantısı geçti mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak, "Hı, hı," dedim. "Biraz daha dinleneyim sonra çıkarım odama."

"Çocuk gibisin, Asya," diyerek beni yeniden kucağına aldı. "Her şeyden hemen etkilenip hasar alıyorsun."

Erdinç'in dudaklarını başımın üzerinde hissedebiliyordum. Odama girdiğimizde mide bulantım da azalmıştı. Yatağıma yavaşça bırakılırken gözlerimi artık açık tutamıyordum. Sessiz ve karanlık ortam uyku için kaçınılmaz bir durum yaratırken, üzerimde hissettiğim sert ve ağır beden gözlerimin yeniden açılmasına neden oldu. Sesim uykunun verdiği mahmurlukla kısıktı. "Ne yapıyorsun?"

"Kıpırdanmayı kesersen uyuyacağım."

Üzerimdeki yerini iki gece önceki gibi sabitlerken hiç yanlış bir şey yapıyormuş gibi durmuyordu. "Burası benim odam, defol, istemiyorum seni." Sesimi ne kadar sinirli çıkarmaya çalışsam da olmuyordu. İçimde bulunan farklı bir yer onu üzerimde istiyorken, mantıklı yanım üzerimde olmaması gerektiğini bağırıyordu.

"Bir şeyi atlıyorsun, küçük kız. Bu ev benim ve istediğim yerde yatarım."

Doğru da söylüyordu aslında, ev onundu ve istediği yerde yatabilirdi. "Tamam, o zaman yatakta yat, üzerimde değil." İki bacağımın arasında bulunan bacağı yatakta daha fazla huysuzluk çıkarmamam için baskısını artırmıştı. Yüzünü boynuma gömdüğünde tepkisiz kalıp erkeksi kokusunu daha derinden hissetmeye çalıştım.

"Yumuşaksın, yastık olarak seni kullanmak istiyorum. Artık kes sesini de uyuyalım." Konuşmasını bitirmeden önce de iki gece yaptığı gibi ellerimi başımın hizasında yatağa sabitledi. İşte yine aynı durumdu, hiçbir şekilde kıpırdayamıyordum. Bir süre kendimi tutup sessiz kaldım, mide bulantımın yeniden başlamasından korktuğum için hemen uykuya dalmam gerektiğini biliyordum. Ama Erdinç Bey sayesinde uykuya dalmama imkân yoktu. "Erdinç?" Sonunda konuşmuştum.

"Söyle." Konuşurken sıcak nefesi boynumdaki morluğa değiyordu.

"Saçlarımla oynar mısın?" Sesimi sevimli çıkarmaya çalışmıştım. Belki Erdinç bana acır ve saçlarımla oynayıp hemen uykuya dalmamı sağlardı.

"Yine mi?" Sitem eder gibi konuşmasına rağmen bir elimi bırakıp açık olan saçlarıma doğru uzandı.

Tüm saçlarımı yatağa serercesine okşamaya başladığında hazırda bekleyen uykum hemen kendini göstermişti.

"Şimdi uyu, Asya."

Nefesi yeniden boynuma değerken ben de boşta kalan elimle üzerimi işgal eden Erdinç'in saçlarına uzandım. "Sende uyu, Erdinç."

Erdinç saçlarımla oynamaya devam ederken, ben de ipeksi saçlarını parmaklarımın arasından geçiriyordum. Bu yaptığım hareketin yanlış olduğunun farkındaydım ama üzerimde yatarken ve mis gibi kokusu burnumu doldururken ona dokunma isteği gelmişti içimden. Yaptığım hareket yanlış da olsa göz ardı edip, kısa saçlarını bir bebek sever gibi okşamaya devam ettim.

Ne kadar süre birbirimizin saçlarıyla oynamıştık anlayamamıştım ama bir süre sonra ikimizin de nefesleri uyum içinde, karanlıkta bizi bekleyen uykularımıza daldık.

Bölüm 12

Sözlü olarak rahatsız olduğumu dile getiriyor olsam da, Erdinç gibi sinirli, sürekli çatık kaşlı, her istediği olması gereken, insanları emrine amade etmiş birinin ağır bedeninin üzerimde olması iyi hissettiriyordu. Evet, bunu kabul ediyordum ama asla sesli olarak itiraf edemezdim. Bu olay çok saçma da olsa gerçek buydu; Erdinç'in varlığı beni mutlu ediyordu. Tabii çoğu zaman mutluluğun yerini korku alıyordu ama şu an üzerimdeyken, içimde mutluluk ve mis kokusunun huzuru vardı.

Yaz güneşinin gülümseyen ışıkları benliğimi ayağa kaldırırken gözlerimi yeni güne yavaşça açmaya çalıştım. Uykumdan sıyrılıp, alkolden ağrıyan başımı hareket ettirdim. Yaptığım hareketle, Erdinç'in boynuma gömülmüş olan saçları gıdıklanmama neden oldu. Kendimi onun altından kurtarmayı planlarken ikimizin de bacaklarının birbirine dolanmış olduğunu fark ettim. Telaşla kıpırdanıp, üzerimdeki ağır bedenden kurtulmaya çalışırken daha fazla panik yapar olmuştum. Nedeni ise üzerimdeki kısa elbiseydi. Şimdi ise elbise kalçalarıma kadar ulaşmıştı ve Erdinç'in bacakları da açıkta kalan bacaklarımı sarmalıyordu.

"Kalk üzerimden, boğuldum." Ne ses veriyor ne hareket edi-

yordu. "Of, gerçekten boğuldum, Erdinç! Lütfen uyan." Erdinç uykulu şekilde bir şeyler söyleyip, üzerimde rahatsız olduğunu belli edercesine mırıldanmaya başlamıştı. Erdinç Sakman tarihe geçecek şekilde, ciddi ciddi mırıldanmıştı. Her zaman gür sesiyle bağıran adam şimdi uykusundan uyanmamak için direnerek mırıldanıyordu.

"Ölmezsin. Kıpırdanmayı kes."

"Erdinç gerçekten çok sıcak."

Bir dakika, gerçekten de hissettiğim şey Erdinç'in çıplak bacağıydı. Dün geceye geri dönüş yaparak düşündüm; Erdinç üzerime yatarken takım elbisesi hâlâ üstündeydi. Ama şimdi üzerinde sadece bir boxer vardı. Lanet olsun, demek ki dün gece ben uyurken kıyafetlerini çıkarmıştı ve yine yanıma gelip uyumaya devam etmişti. En sonunda kendimi tutamadım, omzuna dişlerimi geçirip ısırdım. Erdinç acıyla irkilip geriye doğru çekilirken küfretmeyi de ihmal etmemişti. Doğruyu söylemek gerekirse dişlerim gerçekten de acı vericiydi, Ulaç beni ne zaman sinir etse ona da aynısını yapardım.

"Siktir."

Verdiğim acıyla tamamen uykusu dağılmıştı ama ölüm saçan gözleri intikamını alacak gibi duruyordu. Tam bana doğru atılacakken ellerimi havaya kaldırıp sanki çok önemli bir şey söyleyecekmişim gibi, "Bir dakika," dedim.

Erdinç çatık kaşlarıyla söyleyeceğim şeyi beklerken afallamasından yararlanıp hızla yataktan kalktım. Odanın içindeki banyoya doğru koşmaya başladığımda yataktan çıktı. Arkamdan geldiğini yere sertçe vuran çıplak ayaklarından anlayabiliyordum. Banyonun kapısını tam kilitleyeceğim sırada kapıyı iterek açmaya çalıştı. Şansım vardı ki tam gücünü veremeden önce anahtarı çevirip kendimi güvene almıştım. Kim bilir beni yakalasaydı ne yapacaktı?

"Şu kapıyı kırmadan hemen dışarı çık."

"Çıkarsam ne yapacaksın?"

"Çık, ne yapacağımı göstereceğim."

Sırtım banyonun fayansına değdiğinde korkum daha da artmıştı. Kapana kısılmıştım, kaçacak bir yerim kalmamıştı. Şu an tek dileğim kapının kırılmaması ve Erdinç'in içeri girememesiydi. Benim akılsız kafam, ne diye omzunu ısırıyordum ki? "Git buradan, kapıyı kıracaksın. Hem boşuna zorlama, açılmayacak, ben de açmayacağım." Emindim ki şu anda kapıya tüm gücünü vermiyordu,

çünkü beyaz tahta kapıyı kırmak onun için çok da zor değildi.

"Buradan çıktığında gözüme görünmesen iyi edersin, küçük kız, çünkü seni dövmeyi düşünüyorum."

Sözlerini bitirdiğinde kapıya hızla bir kez daha vurdu, uyguladığı güç karşısında kapının menteşeleri oynamıştı. Erdinç'te tam bir hayvan gücü vardı. Bir süre, yaslandığım fayanstan ayrılmayıp içeriden gelen sesleri dinledim. Erdinç'in gittiğini ayak seslerinden anlamıştım ama yine de kendimi riske atmaya niyetim yoktu. Biraz daha sonra kapıyı aralayıp odanın içine baktım, belli ki sakinleşmek adına gerçekten de odadan ayrılmıştı. Dolabıma gidip temiz iç çamaşırları ve bir kotla tişört aldım. Tekrar banyoya girip kapıyı da her ihtimale karşı kilitledim.

Dün gece aldığım alkolden dolayı başımda bir ağrı vardı ama dayanamayacağım şekilde değildi. Kısa duşumun ardından üzerimi giyindim, ardından kafama sarmış olduğum yumuşak havluyla odama geçtim. Beyaz komodinin üzerindeki saate baktığımda Erdinç'le kavgamızın üzerinden bir saate yakın zaman geçmişe benziyordu. Aşağı insem mi, inmesem mi diye düşünürken en iyisinin inmek olduğuna karar verdim. Ne de olsa kaçarak bir yere ulaşamazdım.

Zemin kata vardığımda yavaşça salona doğru yürümeye başladım, içerinden çatal bıçak sesleri geliyordu. Anlaşılan Erdinç kahvaltı yapıyordu. Kafamı içeri uzatıp, "Hâlâ sinirli misin?" diye sordum.

"Emin ol tüm etlerini ısırarak koparacak kadar sinirliyim."

Aslında masaya gidip kahvaltı yapmak istiyordum, acıkmıştım ama Erdinç'in siniri beni korkutmuştu. Arkamı dönüp salonun kapısından ayrılacağım sırada, "Afiyet olsun," dedim.

"Buraya gel ve kahvaltını yap, birazdan çıkmam lazım, seni de hastaneye bırakırım."

Masada hemen onun karşısına oturup kahvaltımı yapmaya başladım. Erdinç kahvaltısını bitirmiş, sabah kahvesini yudumlarken beni seyrediyordu. Bir süre sessizliğimizi koruyup masada birbirimize kaçamak bakışlar atmaya devam ettik. Daha doğrusu o gözlerini hiç çekmeden bana bakıyordu, ben de gözleri hâlâ üzerimde mi diye arada bir kontrol ediyordum. Ağzıma attığım son lokmanın ardından elimdeki çatalı yavaşça masaya bıraktım. "Doydum, gidelim istersen."

"Başındaki havluyla mı gitmeyi düşünüyorsun?"

Elimi başıma götürdüm, doğru söylüyordu havlu hâlâ başımdaydı. Erdinç gibi bir adamla uğraşıyorken insanda akıl kalmıyordu ki. Oturduğum sandalyeyi geriye doğru gürültüyle itip ayağa kalktım. "Korkutmaktan insanda akıl bırakmıyorsun ki." Kendi kendime sessizce konuşup isyan ederken Erdinç'in duyabileceğini hiç akıl edememiştim.

"İnan bana gerçekten sinirli halimi görsen bana kafa tutmaya çalışmanın ne kadar büyük bir aptallık olduğunu anlarsın."

"Bana sinirli halini çok kez gösterdin,"dedim.

"Beni birçok kez sinirlendirdin, bunun karşılığı olarak da bir takım şeyler yaşadın ama emin ol hiçbiri gerçek sinirimi yansıtmıyordu. Beni sinirlendirmiş olmana rağmen sana hak ettiğin cezayı neden vermediğimi bilmiyorum. Bir tek şunu biliyorum, sana gerçek bir ceza verirsem canını kimsenin acıtamayacağı kadar acıtırım. Tek sorun, senin canın yanarken benimki de eşlik edecekmiş gibi hissetmem."

Son söylediğini sanki kendi kendine itiraf etmiş gibiydi, söylediğine inanamıyormuş gibi de biraz şaşırmıştı. Ama böyle şeyler söyleyerek aklımı karıştırmaya çalışıyordu, bundan emindim. Zaten her seferinde benimle birlikte olacağını dile getiriyordu, bu söyledikleri de beni yatağa atmak için olmalıydı. Acınacak durumdaydım, gözlerinin içine bakarken, keşke orada bana ait bir duygu görsem de az önceki sözleri için doğruluk payı çıkarabilsem diye düşünüyordum. Düşünüyordum, çünkü anlam veremediğim duygularım her seferinde beni Erdinç'e itiyor, yaptıklarından sonra onu affetme isteği uyandırıyordu. Çoğu zaman bu duygudan nefret ediyordum. Ona karşı bu kadar savunmasız olmak hoşuma gitmiyordu. Gözlerimin dolmaya başladığını anladığımda bir adım daha geri çekildim. "Saçlarımı kurutup geliyorum," diyerek odama çıktım. Ben duyguları olmayan biri olarak büyütmüştüm kendimi. Ulaç dışında kimseye güvenmeyen, sevgi nedir bilmeyen, hiçbir zaman aşkı tatma isteği olmayan bir kızdım. Şimdi ise hayatımda hiçbir yere sahip olmayan sinir bozucu bir adam beni kandırmaya çalışıyordu. Ona kanmayacaktım, insanın aklını başından alan kahverengi gözlerine ve kusursuzca kurduğu cümlelere kanmayacaktım. Ben güçlüydüm, ne kadar korkak olsam da güçlüydüm. Derin bir nefes alarak gözyaşlarımı bastırdım, saçlarımı kurutup hemen aşağı indim.

Erdinç ortalarda görünmüyordu, arabasında beklediğini tahmin ederek dışarı çıktım ve ağzım bir kez daha açık kaldı. "Oha!"

dedim istemeden. Evet, arabada bekliyordu ama bu araba her zaman bindiğimiz araba değildi. Bu araba, her gördüğümde imrenerek baktığım arabanın ta kendisiydi. Range Rover'a doğru yürürken, bir gün böyle bir arabaya sahip olmayı diledim. Binerken de, "Yeni araban hayırlı olsun," dedim.

Arabayı çalıştırıp hızla yola çıkarken, "Yeni değil," dedi.

"İlk kez gördüm."

"Garajımdaydı."

"Garajın büyük olduğunu dışarıdan görüyorum ama içine hiç girmedim," dedim.

Bende bir sorun varmış gibi yüzüme baktı. "Hâlâ evi merak edip de gezmediğine inanamıyorum, Asya. Merak edip dolaşsaydın garajdaki tüm araçları görebilirdin."

Omuzlarımı silktim. "Evde merak ettiğim tek yer çatı katı."

"O kata çıkman yasak," derken vücudu kasılmıştı.

"Tamam," dedim, uzatmanın anlamı yoktu. Ama merakımın da önüne geçemiyordum. O evden ayrılmadan önce çatı katını mutlaka görmem gerekiyordu.

Yolun geri kalanını sessizce bitirdik. Hastaneye yaklaşırken, stajımın bitmesine çok az bir zaman kaldığını düşünüyordum. Sonrasında yaz tatilinin tadını doya doya çıkaracaktım. Hastanenin önünde durduğumuzda, "Görüşürüz," diyerek arabadan indim.

Üzerimi değiştirip Timuçin Bey'in odasına çıktım. Saat henüz erkendi, gelmemiş olacağını düşünüyordum ama kapının önüne geldiğimde yanıldığımı anladım. Yanında bir kadın vardı ve tartışıyorlardı.

"Erdinç onu vermese bile elinden alınacak. Söyle ona, daha fazla yanında tutmasın kızı, yoksa tamamen çıkmaz bir kuyuya sürüklenirler ve kızı kurtarmak artık imkânsız olur." Kadının sesi uyarı doluydu ve sesi telaşlı gibiydi, sanki biraz da korkuyormuş gibi...

"Erdinç'le hiçbiri baş edemez, onun hangi konumda olduğunu hâlâ anlayamadıysanız bu sizin aptallığınız. O kızı asla vermeyecek." Timuçin Bey'in sesi kadına oranla daha bir kendinden emin ve korkusuz çıkmıştı.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde ikisi de dönüp bana baktılar. Ben de şaşkınlıkla onlara bakıyordum. Bu kadın dün gece partide gördüğüm kadındı ve dün geceki kadar şık ve bakımlıydı. "Özür dilerim, Timuçin Bey," dedim. "İsterseniz daha sonra geleyim."

Timuçin Bey ayağa kalkıp, "Hayır, Asya. Çıkmana gerek yok, zaten hanımefendi de gidiyordu," dedi. Bir eliyle de karşısındaki kadına önünde durduğum kapıyı gösteriyordu.

Kadın, bakışlarını uzun süre üzerimden ayırmadı, ardından Timuçin Bey'e döndü. "Söylediklerimi Erdinç Bey'e iletirsin. Tekrar görüşeceğiz," dedi ve kapıya yürüdü. Tam önüme geldiğinde beni şaşırtarak durdu. "Kendine dikkat et," dedikten sonra çıkıp gitti.

"Timuçin Bey, bu kadın kimdi?" diye sordum.

"Önemsiz biri, Asya," dedi ve masasının üzerinden aldığı birkaç dosyayı bana uzattı. "Şunları düzenlemen gerekiyor, sonra da ameliyathaneye ineceğiz."

Uzattığı dosyaları sertçe aldım. Erdinç'le başladığım organ ameliyatlarından sonra Timuçin Bey'in gözümdeki değeri düşmüştü. Ona karşı olan saygım artık ince bir saç teline dönüşmüştü ve gün geçtikçe de zayıflamaya devam ediyordu, ne zaman kopacağını ise zaman gösterecekti.

Öğleye kadar olan tüm ameliyatlar bitmişti, saat on ikiyi birkaç dakika geçiyorken karnımdan gelen sesleri dinleyerek yemekhaneye indim. Tusem birden önüme çıktı. "Bana bir açıklama yapman gerekiyor. Dün gece sana geldim ama kapıcı birkaç haftadır evde kalmadığını söyledi. Benim haberim olmadan nerelerde kalıyorsun sen?"

Erdinç'le yaşadığım hiçbir şeyi Tusem'e anlatmamıştım, Ulaç'a ya da polise anlatmasından korkuyordum. Gerçi polise gitse bile Erdinç'in işin içinden sıyrılacağını tahmin ediyordum, sonrasında cezasını da bana ödeteceğinden emindim. "Şu an çok açım, Tusem. Yemeklerimizi alalım sonra anlatayım nerede kaldığımı," dedim. Ne anlatacağımı bilmiyordum. Tusem en yakın arkadaşımdı ama ona dürüst davranamaz; ne tür bir belanın içinde olduğumu söyleyemezdim.

Yemek tepsimi tıka basa doldurup boş bir masa aramaya başladım, Tusem de yanımda sabırsızlıkla bekliyordu. Sonunda boş yer bulup oturduğumuzda arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Seni dinliyorum."

Anlaşılan benim evde kalmama olayıma fazla takılmıştı. Ağzıma attığım sıcak yemeği düşünceli şekilde yutup elimdeki kaşığı masaya bıraktım. "Pek büyütülecek bir olay değil, sadece yeni bir işe başladım. Patronum da her çalışanına yaptığı gibi, onun evinde kalmam gerektiğini söyledi. Ben de evimdeki su, elektrik ve yemek

masraflarından kaçınmak için kabul ettim."

Tusem yaptığım açıklamanın doğru olup olmadığını tartar gibi suratıma bakmaya devam etti.

"Ne iş yapıyorsun?"

Telaşımı bastırmaya çalışıp ağzıma bir lokma daha attım. Yutana kadar geçen zamanda da yeni bir yalan bulmaya çalışıyordum. Sonunda ağzımdaki lokmayı yutup, "Bir iş adamının mutfağında çalışıyorum," dedim. Vereceği tepkiyi beklerken daha inandırıcı olması açısından konuşmaya devam ettim. "Birkaç hafta önce iş ilanlarına bakarken aşçı arandığını gördüm, şansımı deneyip aradığımda da kabul edildim." Bakışlarımı ondan ayırmadan, inandı mı diye bakarken yüzündeki endişenin yavaşça kaybolduğunu gördüm. Anlaşılan inanmıştı.

"Neden yeni bir işe başladın ki?"

Bu sefer söyleyeceklerim yalan değildi. "Paraya ihtiyacım var, Tusem. Hastaneden kazandığım para yetmiyor."

"Benden her zaman yardım isteyebileceğinin farkındasın değil mi?"

"Biliyorum ama ben kendim de çalışıp para kazanabilirim."

"Peki bu yeni işinden Ulaç'ın haberi var mı?"

"Hayır, lütfen ona söyleme, Tusem. Biliyorsun, bir sürü baş ağrısı yaratır." Bundan emindim, yeni bir işe başladığım kulağına gitse garanti, 'ne gerek var, ben istediğin parayı gönderirim, çabuk o işten ayrılıyorsun' gibi bir sürü laf söyleyip başımı ağrıtacaktı. İşin kötü tarafıysa beni işten almaya çalışırken Erdinç gibi biriyle uğraşacak olmasıydı. Doğrusu Erdinç uğraşma zahmetine girmez Ulaç'ı öldürebilirdi. Ulaç'ın ölmesi düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. Tusem yeni işimle ilgili sorular sorup detayları öğrendiğinde ancak rahatlamıştı. Tüm öğle yemeğimi ona açıklama yaparak geçirmiştim ve en sonunda kaçarcasına masadan kalkıp ameliyathaneye gittim.

Kısa süren üç ameliyatın ardından sonunda staj saatimin sonuna gelebilmiştim. Üzerimi değiştirmek için soyunma odasına gittiğimde birkaç öğrencinin daha benim gibi yorgunluktan şikâyetçi oluşlarını dinledim. Hazırlanıp çıktığımda Range Rover kapıda beni bekliyordu. Erdinç arabaya yaslanmış, sigara içiyordu.

Yanına gittiğimde, "Yine sinirli görünüyrsun," dedim. Sigarasının dumanını havaya bırakırken dudaklarının aldığı şekil bütün yorgunluğumu sildi.

"Seni beklemeyi sevmiyorum."

"Sana söylüyorum, beni almana gerek yok, eve tek başıma da gelebilirim."

Beni azarlamak için ağzını açmıştı ama arkamızdan gelen ses onu susturdu. "Pamuğum!"

Ulaç gelmişti ve Erdinç bu durumdan hiç de hoşlanmışa benzemiyordu.

Bölüm 13

Elinde valiziyle birkaç metre ötemde duran, ailem dediğim adam, yüzünden eksik etmediği gülümsemesiyle bana bakıyordu. Aylardır görmediğim gülücüklerini bir yıldır görmemişçesine hasretle baktım. Koşar adım boynuna atlayacaktım ki kolumdan tutulup sertçe döndürüldüm.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Onun için çalışıyor olabilirdim ama aylardır görmediğim arkadaşımla arama girmesine izin vermeyecektim. "Erdinç bırak," dedim. "Arkadaşım gelmiş." Ulaç çok uzağımda değildi muhtemelen neler olduğunu öğrenmek için birazdan yanımda olacaktı.

"Hemen arabaya biniyorsun. Eve gidiyoruz."

"Asya, neler oluyor?" Ulaç, Erdinç'in beni tutan ellerine bakıp çırpındığımı görünce valizini hemen yere attı. "Ne yaptığını sanıyorsun lan sen? Bırak kızı!" diye bağırdı ve yumruğunu savurdu.

Erdinç sanki bu yumruğu bekliyormuş gibi ani bir hareketle kenara çekildi ve hiç vakit kaybetmeden Ulaç'a kafa attı. Ulaç da iri bir adamdı ama darbenin etkisiyle yere yığılmıştı. "Erdinç, yapma!" diye bağırdım ve yerde yatan arkadaşımın ikinci bir darbe almaması için aralarına girdim. "Lütfen dur!"

Gerçekten korkutucu görünüyordu, gözleri dipsiz kuyuları andıran siyahlara bürünmüştü. "Hemen arabaya biniyorsun!" diye homurdandı. İtiraz istemediğini belli edercesine dişlerinin arasından konuşmuştu.

Gözüm, yerde kanlar içinde yatan Ulaç'a kaydı, canı yanıyordu. Derin bir nefes alıp cesaretimi toplamaya çalıştım. "Ulaç'ı bu halde bırakamam. Git, söz veriyorum en geç iki saat sonra evde olacağım."

Daha da sinirlendiğini vücudunun kasılmasından ve gözlerindeki siyahların daha da artmasından anlayabiliyordum. "Eğer onu parçalara ayırmamı istemiyorsan hemen arabaya geç."

"Onu taksiye bindirmem gerekiyor, bu halde burada bırakamam." Konuşurken sesimi yükseltmiş olmam Erdinç'in sinirlerini daha da zorluyordu. Arkamı dönüp, yerde yatan Ulaç'ın yanına diz çöktüğümde burnundan oluk oluk kan aktığını gördüm. "Ulaç, hastaneye girelim mi? Kırık olabilir," dedim. Bir elimle ona destek olarak yerden kaldırırken, diğer elimle de çantamdan çıkartmış olduğum mendille burnuna tampon yapıyordum. Zor da olsa ayağa kalktığımızda Erdinç'e bakmamaya özen gösterdim. Emindim ki şu anda sinirli gözleriyle beni yercesine bakıyordu, henüz onunla baş edecek durumda değildim.

Ulaç ağırlığını bana vermemeye çalışarak, "Hayır, gerek yok," dedi. "Kırılmışa benzemiyor, eve gittiğimde kendim hallederim."

Yerde duran valizi aldım ve ilerideki boş taksiye elimi salladım. Ulaç'ı arka koltuğa oturttum, valizini de yanına koyduktan sonra çantamdan çıkardığım temiz mendili ona uzattım.

Ulaç mendili alırken, "Asya, o adam kim bilmiyorum ama onunla gitme, benimle birlikte eve gel," dedi.

Taksi şoförüne beklemesini söyleyerek Erdinç'in yanına gittim, durması gereken yeri artık öğrenmeliydi. Ulaç beni korumak istediği için bu durumdaydı ve onu yalnız bırakmayacaktım. "Bu akşam eve gelmeyeceğim," dedim. Bu öz güven bana nereden gelmişti? "Ulaç'ı uzun zamandır görmüyorum, bu gece onun evinde kalacağım, zaten bu olanlardan sonra ona bol yalanlı bir açıklama da yapmam gerekiyor."

"Gidecek olursan bunu sana da, o Ulaç pezevengine de ağır şekilde ödetirim."

"İstediğini yap, umurumda değil."

"O zaman, o çok sevdiğin Ulaç'ın gerçek yüzünü görmeye ken-

dini hazırlasan iyi edersin," dedi ve arabasına binip gaza bastı.

Siyah araba yokuştan aşağı inerek gözden kaybolurken bir süre arkasından baktım. Ne demek istemişti şimdi? Erdinç'in Ulaç'la ilgili bir şeyler biliyor olması garipti, benim bilmediğim ne biliyor olabilirdi ki? Bunları daha sonra düşünecektim, şimdi arkadaşımla ilgilenmem gerekiyordu. Geri dönüp taksiye bindim.

Ulaç mavi gözlerini bana çevirdi. "O adamla nereden tanışıyorsunuz? Her şeyi bilmek istiyorum."

"Eve gidelim, her şeyi anlatacağım," dedim. Elbette gerçekleri anlatmayacaktım.

•••

Eve geldiğimizde ilk işimiz Ulaç'ın kanamasını durdurmak oldu. O duşa girdiğinde ben de akşam yemeğini hazırlamak için mutfağa geçtim. Bir yandan yemek yapıyor, bir yandan da söyleyeceğim yalanları düşünüyordum.

Çok geçmeden Ulaç mutfağa geldi, masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturdu. "Ben buralarda yokken başına ne gibi belalar açtığını tek tek anlat," dedi.

Bu evde olmak garip hissettirmişti. Haftalardır Erdinç'in lüks evinde kalıyordum, bu durum gerçek benliğimi zedelemişe benziyordu, çünkü şimdi bu ev gözüme küçük ve eski görünüyordu. Böyle düşündüğüm için kendimden utanmıştım. Utanmam da gerekiyordu, benim asıl hayatım buydu. Kendimi savunmaya başladığımda sesim, bana inanması için tam olması gereken tondaydı. "Lütfen beni suçlama, Ulaç," dedim. "Paraya ihtiyacım vardı." Tamam, bu tam olarak yalan değildi, yine de mutlu değildim, çünkü Ulaç'la birbirimizden hiçbir şey saklamazdık.

Alındığını belli eden bakışlarını bana yollarken, sakin bir şekilde konuşmaya başladı. "Ah be beyaz pamuğum, benden para istesen tüm maaşımı sana gönderirim. Ne diye öyle bir adamın yanında çalışmaya başladın ki?"

Haklıydı, ondan para istesem hemen çıkarır verirdi ama hiçbir zaman böyle bir şey istemezdim. "Bilmiyorum Ulaç, seni de zorlamak istemedim." Özlemiş olduğum maviş gözleri Erdinç'in aksine sıcacık bakarken içim burkuldu. Ulaç bana en sevdiğim bakışını atıyordu ve ben onun gözlerine bakarak yalan söylüyordum.

"Ne yapıyorsun o adamın yanında? Yani hangi işini yapıyorsun?"

Tüsem'e söylediğim yalanı devam ettirmek zorundaydım. "Mutfağında çalışıyorum, akşam yemeği, sabah kahvaltısı falan hazırlıyorum. Hem iyi para veriyor, hem de pek yorulmuyorum." Ulaç'ın söylediğim yalandan şüphelenmesine imkân yoktu, çünkü o da biliyordu ki ben çok iyi yemek yapardım.

"Hangi saatler arasında çalışıyorsun?"

En sevdiğim bakışlarının yerini öfke alacağa benziyordu. Derin bir nefes aldım ve, "Ben orada kalıyorum ama sadece ben değil, yani adam yanında çalıştırdığı herkesin kalmasını istiyor," dedim.

Ulaç oturduğu yerden kalktı. Küçük mutfağında endişeyle dolaşırken bakışları yeniden beni buldu. "Hiç tanımadığın bir adamın evinde nasıl kalırsın, Asya?" İnanamıyormuş gibi, bir tur daha atıp tekrar bana döndü. "O adamın yanında ne zamandır çalışıyorsun?"

"Birkaç haftadır," dedim.

Gözlerinden, sanki aradığı cevabı bulmuş gibi bir ifade geçti. "Birkaç haftadır beni neden aramadığın şimdi anlaşıldı," dedi. "Seni merak ettim pamuğum, haftalardır beni aramadın, sırf seni görmek için iki gün izin alıp geldim."

Benim ona düşkün olduğum kadar onun da bana düşkün olduğunu görünce gülümsemeden edemedim. "Geldiğine çok sevindim ama gelmeden önce arayabilirdin. Yaşadığımız o çirkin şeyi de yaşamazdık."

"Artık onun yanında çalışmanı istemiyorum, eve geri geleceksin ve paraya ihtiyacın olduğunda da beni arayacaksın. Anlaştık mı?"

Ben de bunu istiyordum ama Erdinç beni bırakmazdı. İki aylık sözleşmemizin sonuna gelmeden ondan ayrılmama imkân yoktu. Aslında ayrılmak isteğim tek şey yasa dışı olan işimdi, Erdinç'in yanından ayrılmak istemiyordum. "Hayır, Ulaç," dedim. "İşimi seviyorum, yaz tatili bitene kadar çalışayım. Zaten sonra okula başlayacağım." Yapacağım şey için Ulaç'tan izin alacak değildim ama yine de onun da onaylamasını istiyordum.

"O adamı gözüm hiç tutmadı, Asya. Sana nasıl davrandığının farkında değil misin?"

"Biliyorum, bugünkü davranışı için bir bahanem yok ama o iyi biri. İşim dışında bana karışmıyor ve evinde de rahat ediyorum. Hem merak etme, bana bir şey olmaz, sadece bir iki ay daha yanında çalışacağım o kadar."

Derin bir nefes alarak kafasını geriye doğru attı. "Tamam ama

bir daha sana öyle davranacak olursa hemen işten ayrılacaksın. O adamın senin güzel yemeklerini yemeye hakkı yok."

Ulaç sonunda onaylayınca omuzlarımdan büyük bir yükün kalktığını hissettim. "Tamam, eğer öyle bir şey olursa işten ayrılacağım," dedim.

"Hadi gel de sana doya doya bir sarılayım."

Kollarımı onun yapılı bedenine sararken tanıdık parfüm kokusunu içime çektim. Erdinç istemsizce aklıma gelmişti, onun kokusu başka bir mutluluk, huzur veriyordu. Kendime kızdım, o adamı düşünmemem gerekiyordu. Geri çekilip Ulaç'a baktım. "Ne zaman gideceğim demiştin?"

"Cuma günü işte olmam gerekiyor."

"O kadar erken mi yani?"

"Merak etme pamuğum, seninle gece kulübünde dans etmeden gitmeyeceğim."

Yemeklerimizi servis ederken bu söylediğine gülümsemeden edemedim. Lise yıllarımda bir arkadaşıma özendiğim için Ulaç'la birlikte dans kursuna yazılmıştık. Kurs parasını nereden bulduğunu bana hiç söylememişti ama eğlenceli bir dönem geçirmiştik. Aslında Ulaç hep böyleydi, ben neye özensem hemen onu gerçekleştirirdi. Devlet ona da bana ödediği kadar para veriyordu ama sanki onun parası hiç bitmek bilmiyor gibiydi. Bir gün bu paranın nereden geldiğini sorduğumda 'geliyor işte, boş ver,' deyip sorumu geçiştirmişti. Ben de bir daha sormamıştım. "Sabırsızlanıyorum o zaman," dedim.

Yemeğimi yerken aklımda yine Erdinç vardı, o da bu mutfakta, şimdi Ulaç'ın oturduğu sandalyde oturmuştu. Acaba şu anda ne yapıyordur diye düşünürken kafamı iki yana sallayıp, düşünme Asya diye geçirdim içimden. Yemek bitene kadar da onu bir daha düşünmemeye çalıştım.

Ulaç burnuna son kez pansuman yapıp yattıktan sonra salona geçip oturdum. Günün analizini yaparken aklım Erdinç'in son söylediği sözlere kaydı. Erdinç, Ulaç'ı tanıyor muydu? Tanışıyor olsalardı Ulaç onun hakkında bana soru sormazdı. Bu da demek oluyordu ki sadece Erdinç, Ulaç'ı tanıyordu. Ama asıl soru nereden tanıdığıydı.

Günün yorgunluğuna daha fazla dayanamayarak odama geçip yatağıma uzandım. Küçük ve rahatsız yatağımı özlemiştim. Uykuya dalmak üzereydim ki davetsiz misafir gibi Erdinç yine süzüldü

düşüncelerime. Şimdi küçük odamda tek başıma, üzerimde ağır bedeni olmadan yatarken, onun yokluğunu sadece bedenim değil saçlarım da arıyor gibiydi. Gözlerim karanlığa daha fazla dayanamayıp kapanırken, ben de düşüncelerimden ayrılıp uykunun merhametli huzuruna kendimi bıraktım.

***

Telefonumun sinirlerimi bozarak kulaklarımı işgal eden alarmını kapatıp yataktan kalktım, sonunda tavuğun sesi susmuştu. Çabucak üzerimi giyinip elimi yüzümü yıkadıktan sonra, hâlâ uykusunda olan Ulaç'a kısa bir not bırakıp, akşama erken gelmeye çalışacağımı ve kulüp için hazırlanacağımı yazdım. Ardından omzuma taktığım çantamla evden dışarı çıktım. Binanın ağır demir kapısını açmaya çalışırken, Erdinç'in evinde böyle bir şey yaşamadığım için bunu hiç özlememiş olduğumu fark ettim.

Binanın dışına çıktığımda arkamdan kapanan demir kapının sesini işitirken, tam karşımda duran tanıdık arabayı görmek olduğum yerde donmama neden oldu. Sabah sabah Erdinç'in burada ne işi vardı? Onu görmezden gelerek durağa doğru yürümeye başlasam büyük ihtimalle peşimden gelirdi ve zor kullanarak beni arabaya bindirirdi. En iyi yolun yanına gitmek olduğuna kanaat getirip yürümeye başladım. Siyah arabanın kapısını açıp kendimi krem rengi deri koltuğa bıraktım ve yüzüne baktım. Gözleri kızarmıştı, hiç uyumamış gibi görünüyordu. "Neden geldin?"

"Dün gece ne yaptınız?"

"Konuştuk sonra da uyuduk." Erdinç'in dün gece ne yapmış olabileceğimize takılmış olması kaşlarımın çatılmasına neden olmuştu.

"Aynı yatakta mı uyudunuz?"

Sabır dileyerek, "Hayır, ben kendi odamda, Ulaç da kendi odasında uyudu," dedim. Öfkenin hâkim olduğu gözler yüzümde dolaşırken, sinirli ama ifadesiz yüzünü izlemeye başladım. Sadece bir gece ayrı kalmamıza rağmen öfkeli gözlerini özlemiş gibiydim.

"Bu gece eve geliyorsun."

Üzerinde dünkü takımının olduğunu o anda fark ettim. "Dün gece eve gitmedin mi?" diye sordum, onu ilk defa böyle dağınık görüyordum.

"Seni ilgilendirir mi?"

Bakışlarını yola odaklamıştı. Aklıma partideki çakma sarışın

gelince gerildim. Geceyi onun gibi bir kadının yanında geçirdiyse böyle dağınık ve yorgun görünmesi normaldi, geceleri bayağı hareketli geçmiş demekti. Belki de başıma gelebilecek kötü şeylerden beni korumak için bütün gece Ulaç'ın evinin kapısında beklemişti. İkinci seçeneğin gerçek olmasını istesem de Erdinç'in beni düşünüp bütün gece arabanın içinde beklemesi imkânsız gibi duruyordu. İçimdeki amansız acı büyüyüp gıcık bir hisse dönüşürken yüzümde mutsuz bir ifade belirmişti. "Hayır, ilgilendirmez. Sadece kötü görünüyorsun, ondan sordum."

"Eve gelmiş olsaydın böyle görünmezdim," diye mırıldandı, muhtemelen söylediğini duymadığımı düşünüyordu. "Bu akşam iş çıkışı direkt eve geliyorsun, yoksa o evi basar, saçından sürükleyerek dışarı çıkarırım," dedi.

Bütün cesaretimi toplayıp, "Bu akşam da gelmeyeceğim," dedim. "Ulaç yarın gidecek, bir gece daha evde kalacağım."

"Gece yatarken kapını kilitleyeceksin, sana sarılmasına veya öpmesine izin vermeyeceksin. Eğer akşam bir yere gidecek olursanız da bana haber vereceksin."

İtiraz edecek olursam sorun çıkaracağını artık biliyordum. Bu yüzden de başımı sallayarak onayladım. Yine de akşam gece kulübüne gideceğimizi ona söylemeyecektim.

Hastanenin önüne geldiğimizde arabadan inerken, "Teşekkür ederim," dedim. Hastaneye doğru yürürken arkama dönüp hiç bakmamıştım, kapıdan geçip, Erdinç'in beni göremeyeceği bir noktaya ulaştığımda kafamı çevirdim ve göz ucuyla baktım. Hâlâ oradaydı ve içeri girdiğimden emin olduktan sonra arabayı çalıştırıp gözden kayboldu.

Soyunma odasına girdiğimi gören Tusem, "Artık tatil istiyorum, o Doğan denen herifin yüzünü görmek istemiyorum," diye söylendi.

"Az kaldı, kurtulacağız."

"Senin kurtulman gereken sinir bir hocan yok, Asya."

Gülümsedim, benim hocamın nasıl biri olduğundan haberi yoktu tabii. "Biliyor musun, dün Ulaç geldi."

"Gerçekten mi? Neden haber vermediniz?"

Haklıydı ama dün yaşananlar yüzünden Tusem tamamen aklımdan çıkmıştı. "Dün hastaneden çıktığımda bir anda karşıma çıkıp sürpriz yaptı. Ben de bütün akşam şokun etkisindeydim, sana haber vermek aklıma gelmedi, özür dilerim," dedim.

"Neyse, iyi mi bari? Şu an nerede?"

"Evet, iyi. Şimdi evinde uyuyor, akşama da gece kulübüne gidiyoruz. Sen de geliyorsun tabii."

Tusem başını sallayarak onaylarken yüzünde güller açıyordu. "Üçlü takılmayı özledim, tabii ki geleceğim."

Üzerimi değiştirip Timuçin Bey'in odasına doğru yürümeye başladığımda bugünün fazla yorucu geçmemesi için dua ediyordum. Bugün yorulmak istemiyordum, çünkü akşama enerjimin olması lazımdı, emindim ki Ulaç kulüpte canımı çıkarana kadar benimle dans edip geceyi öyle sonlandıracaktı. Hastanede zaman hızla akıp geçerken saat sonunda beş olmuştu. Her gün lüks arabalarla alınmaya sanırım alışmıştım, çünkü durağa yürümek hiç de keyif vermiyordu.

Eve girdiğimde Ulaç bacaklarını uzatmış, kucağında bir tabak dolusu patlamış mısırla televizyon izliyordu. "Hoş geldin, pamuğum," dedi gülümseyerek. Sonra mısır tabağını bana uzattı. "İster misin?"

Yanına oturdum. "Hayır, istemem," dedim. Kafamı koltuğa yaslayıp rahat biz pozisyon aradım. "Gerçekten merak ediyorum, bana pamuğum demekten ne zaman vazgeçeceksin?"

Ağzına attığı bir avuç dolusu patlamış mısırı çiğnerken kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. "Bu beyaz tenin esmer olana kadar senin adın pamuk."

Gözlerimi devirdim, bu söylediğinin mümkün olmadığını biliyordum. Kendimi Ulaç'ın kolunun altından çekip, kıvırcık saçlarını elime doladım. "O zaman sen de hep kıvırcık kafa olarak kalacaksın," dedim kıkırdayarak. Birbirimize sataşmalarımızı özlemiştim. Arkadaşımı şöyle bir süzdüm, uzun boyu, mavi gözleri, sarı saçlarıyla İngilizlere benziyordu. "Hadi, kalkalım," dedim. "Ben hazırlanırken sen de yiyecek bir şeyler hazırla."

Ben odama doğru yürümeye başladığımda o da yerinden kalktı. "Tamamdır, sen keyfine bak."

Odama girip, neredeyse yıkılmak üzere olan gardırobumu açtım. Giyeceğim kıyafetleri hazırlayıp kendimi banyoya attım. Kısa bir duşun ardından giyinip aynanın karşısına geçtim. Üzerimdeki gece mavisi askılı elbise diz kapaklarımın beş parmak yukarısındaydı. Son doğum günümde Ulaç hediye etmişti. Bacaklarımı göz önüne seren elbisenin göğsünden göbeğine kadar uzanan, rengârenk saçakları vardı. Saçaklar her hareketimde sallanıyordu. Bütün

gece tüm dikkatleri üzerime çekecektim.

Mutfağa girdiğimde Ulaç, "Ooo, pamuğum, yine yakıyorsun," dedi.

Onun aldığı elbiseyi giymem hoşuna gitmişti. Aslında bu elbiseyi çok da sevdiğim söylenemezdi. Sevmeme nedenim çirkin bulmam değildi, aksine çok güzel ve pahalı bir elbiseydi ama benim tarzım değildi. İnsanların dikkatini çekecek şeyleri sevmezdim. Bu gece giymiştim, çünkü Ulaç'ı mutlu etmek istiyordum. "Teşekkürler," dedim gülümseyerek. Sonra bir şeyler atıştırıp, saçımı ve makyajımı yapmak için masadan kalktım. Birkaç adım atmıştım ki Ulaç'ın sesiyle yerimde kalakaldım.

"Pamuğum, senin ensendeki dövme mi?"

Elim istemsizce başıma gitti, saçlarımı havluyla sarmıştım ve ensem açıktaydı. Acele etmeden yüzümü Ulaç'a döndüm. "Evet. Güzel olmamış mı?"

Yavaş adımlarla bana yaklaştı ve omuzlarımdan tutup sırtımın ona dönmesini sağladı. "Gerçekten de güzel olmuş. Pırlanta şeklinde yaptırmak nereden aklına geldi?"

Dövmeyi incelemesi bittiğinde tekrar ona döndüm. Yüzünden anladığım kadarıyla çok beğenmişe benziyordu. Acaba bu dövmenin aynısından bir tane de en mahrem yerimde olduğunu söylesem nasıl tepki verirdi? "Dövmecideki katalogda gördüm."

"Hayırlı olsun," dedi ama gülümsemesi bir anda soldu, kaşları çatıldı. Bakışlarının nerede olduğunu fark edince nedenini anlamak da zor olmadı. Boynumdaki morluğu tamamen unutmuştum ve o da yeni görüyor olmalıydı. "Asya, bunu kim yaptı sana?"

"Şey... Saç tokamla oynarken etimi sıkıştırdım," dedim. İyice yalancı olmuştum, bugün çarpılmazsam bir daha çarpılmazdım sanırım.

"Dikkatli ol," dedi. "Yerinden dolayı çok yanlış bir izlenim veriyor."

İki saatin sonunda, daha önce hiç gelmediğimiz bir kulüpte oturuyorduk. Müziğin ritmiyle kendilerinden geçen insanlar hayatın kötü yanlarını unutmuşa benziyordu.

"Bir arada olmayı gerçekten de özlemişim," dedi Tusem içkisinden bir yudum alırken. Sonra Ulaç'a bir kez daha sarılıp öptü.

Ulaç bıkmış yüz ifadesiyle geri çekilip yanağını sildi. "Artık yeter ama Tusem, anladım, çok özlemişsin ama her dakika yanağıma tükürüklerini bırakmak zorunda değilsin."

Ulaç oturduğu yerden kalkıp benim yanıma gelirken, Tusem de ben de kendimizi tutamayıp kahkaha atmaya başladık. İkimiz de çok iyi biliyorduk ki o öpülmekten nefret ederdi.

Ulaç kollarını belime dolayıp yanağıma çok küçük bir öpücük kondurup Tusem'e dil çıkardı. "Beni sadece pamuğum sulu öpebilir," dedikten sonra yanağını bana uzatıp Tusem'e inat öpmemi istedi.

Yanağına sulu olmayan bir öpücük bıraktım, onların bu didişen hallerini seviyordum. İstediğini alan Ulaç ayağa kalktı. "Hadi, şimdi dans zamanı." Kolumdan tutup benim de kalkmamı istedi ama başımı olumsuz anlamda salladım, henüz kendimi dans etmeye hazır hissetmiyordum. "Tamam, on dakika sonra geri geleceğim," diyerek piste gitti. İnsanların içine karışarak müziğin ritmine ayak uyduran Ulaç'ı izlerken, böylesine pahalı ve tam anlamıyla zengin işi olan bir yere nasıl girdiğimize şaşırıyordum. Tamam, artık kendi işi vardı, para kazanıyordu ama giriş için kişi başı biner lira ödemesi de biraz fazlaydı. Ya gerçekten de felekten bir gece çalmak istemişti ya da bu para başka bir yerden geliyordu. Gözlerimi, deliler gibi eğlenen insanlardan ayırıp Tusem'e çevirdim. Karşıda bir yere gözlerini dikmiş, dikkatle bakıyordu. Koltukta yana kayarak ona yaklaştım. Hareketimi fark edince, "Galiba âşık oldum," dedi.

Bakışlarını takip ederek, baktığı yeri buldum, barın ucundaki özel bölmede oturan bir grup vardı. "Hangisi?"

"En baştaki, sarışın olan."

Renkli ışıklar siyahın hâkim olduğu salonda yanıp sönerken, karşı köşede oturan adama daha bir dikkatli baktım. "Gerçekten yakışıklıymış," dedim. Zaten Tusem'in zevkinden şüphe etmeye gerek yoktu. Sarışın adamın bakışları bir an için bana kaydı, önce gözlerini kısıtı, sonra kocaman açtı. Verdiği anlamsız tepkiyle gözlerimi kaçırırken fark ettim ki bir yerden tanıdık geliyordu. Nereden olduğunu anlamak için bir kez daha baktığımda telefonla konuşuyordu.

"Artık o yalancıyı unutmamın zamanı geldi."

Bakışlarımı adamdan çekerken, "Haklısın," dedim. Sevgilisinin çocuğu olduğunu öğrendiğinde ne kadar üzüldüğünü hatırlıyordum.

Ulaç dağılan saçlarını düzeltmeye çalışarak yanımıza geri döndü ama oturmak yerine elimden tutup ayağa kalkdırdı. "Hadi bakalım, şimdi pistin tozunu alma zamanı geldi."

Kaçış olmadığını biliyordum, elini tutup piste doğru yürüdüm. Göz ucuyla bir kez daha sarışın adama baktım, telefonu kapatmıştı, bakışları Tusem'le benim aramda gidip geliyordu.

Ulaç gelmiş olduğumuz dans pistinde beni kendine doğru çevirdi, en sevimli gülümsemesiyle gözlerime baktı. "Ne dersin, en kıvrak dansımızı yapıp insanları güzelliğin ve kıvraklığınla büyüleyelim mi, pamuğum?"

Uzun zamandır dans etmiyordum aslında, özlemiştim. Vücudumun üzerinde böyle hâkimiyet kurmayı seviyordum. Pistin tam ortasına gelip müziğe kendimizi bıraktık. Sanki daha dün dans etmişim gibi figürlerin hepsi aklımdaydı, birbirini takip ederek bedenimde can buluyordu. Kendimizden geçercesine dans ediyorduk. Etrafımıza hayran bakışlarla bizi izleyen kalabalığı yine toplamıştık. Müziğin sonuna geliyorduk, bitiş hareketinin zamanı da geliyor demekti. Ulaç beni bacağının üzerine yatırdı, boynuma gelecek olan öpücüğü beklemeye başladım. Bir anda etraf karanlığa gömüldü. İnsanlar ne olduğunu anlamak için sessizliğe gömülseler de fazla uzun sürmeden çığlık sesleri ve itiş kakış başladı. Ulaç'la birlikte neler olduğunu anlamaya çalışırken, hâlâ dansımızın son bulacağı figürde asılı kaldığımızı fark ettim. Ben Ulaç'ın bacağına hafifçe yaslanmış, aşağı sarkıyordum, o da üzerime eğilmiş, birkaç santim ötemde, karanlıkta bana bakıyordu.

Ani bir hareketle geriye doğru çekildim, Ulaç'ın kucağından ayrılırken aynı şekilde Ulaç'ın da biri tarafından geriye çekildiğini anlamıştım. "Bırak beni!" diye bağırmaya başladım, bir yandan da kollarımı kurtarmaya çalışıyordum.

"Asya! Asya, iyi misin?" Ulaç'ın endişeli sesi karanlıkta yankılandı.

Beni tutan kişi çoktan kalabalığı yarıp beni dışarı sürüklemeye başlamıştı bile. "Bırak, canımı yakıyorsun," diye bağırdım bir kez daha. Tutuşu daha da sıkılaşmıştı. "Kimsin sen?" Cevap vermesine gerek kalmadı, aydınlık çıkışa adım attığımız anda beni tutan kolların sahibini gördüm; Erdinç'ti. Onun olması içimi rahatlatmıştı ama korkudan da ölmek üzereydim. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdım. Yine cevap vermedi, hızlı adımlarla arabasına doğru yürüyordu. "Ulaç'a ne yaptın?"

Arabasına geldiğimizde beni ön koltuğa fırlatır gibi bindirdi ve direksiyona geçip, bütün hırsını alır gibi gaza yüklendi. Kendinde değil gibiydi. Kaza yapmaması için dua ediyordum, yanımızdan geçen arabaları bir saliseliğine flu bir şekilde görüyordum. Evine

gidene kadar tek laf etmedi. Evin önünde durduğunda arabadan indim, anında yanımda bitip beni salona çekiştirdi. Şimdi karşılıklı duruyorduk ve öfke saçan gözleri gözlerimdeydi. "Neden bu kadar sinirlendin?"

"Çünkü sözümden çıktın!" diye bağırdı.

"Seni arayıp rahatsız etmek istemedim."

Yalan söylediğimi anlamış gibi gözlerini kıstı. "Sana benden başka kimsenin dokunamayacağını söylemiştim. Sen benimsin. Bana aitsin, benim için çalışıyorsun!"

Beni mal olarak görmesine deli oluyordum. O sözleşmeyle beni satın aldığını sanıyordu. Hayatımda onun dışında birilerinin de olduğunu kabul etmesi lazımdı. Yine de bunları dile getirecek cesareti bulamadım. "Sadece dans ediyorduk," diye mırıldandım.

"Bu üzerindeki kıyafet ne peki?"

"Ulaç'ın hediyesi."

"O çocuğu en sonunda öldürteceksin bana! Ama suç bende, dün burnuna vurmak yerine çenesini kıracaktım ki, bugün sana uzatmaya kalkıştığı dudaklarını oynatamayacaktı."

"Saçmalıyorsun," diyebildim.

Bana doğru yaklaştı, nefesi tenimi yakıyordu. "Şunu küçük beynine sok, Asya; bu ten de, beden de benim. Benden önce bu bedene kimse dokunamaz, dokunacak olanın derisini yüzerim ve aynısı benim olduktan sonra da geçerli." Erdinç'in beni bu denli sahipleniyor oluşu gözümü korkutuyordu. Hafifçe eğilerek dudaklarını boynuma bastırdı. "Bu tene değen yabancı dudakların sahibini yaşatmam."

Derin bir nefes aldım. "Ulaç'a ne yaptın?" diye sordum bir kez daha.

Boynumdaki dudakları yavaşça aralandı, yumuşak etimi dişlerinin arasına aldı. Sonra bir adım geri çekildi. "Onun adını bir daha ağzına almayacaksın. Şimdi odana çık ve o üzerindekini çıkarıp çöpe at. Bu gece bir daha gözüme görünme."

Ayaklarımı yere vura vura odama doğru yürümeye başladım. Bana yaptıklarından dolayı Erdinç'e bir şey yapamıyor olmak beni deli ediyordu. Ve aklımda tek şey vardı; Ulaç'a ne olmuştu?

Bölüm 14

Üzerimdeki elbiseden kurtulup yüzümdeki makyajı temizlerken aklım Ulaç'taydı. Erdinç, Ulaç hakkında sorduğum sorulara cevap vermeyi bırak, ağzımdan Ulaç'ın ismi çıktığında deliriyordu. En sonunda üzerimi değiştirmeyi başardığımda banyodan çıktım. Yaptığım dans ve ardından gelen olayların yarattığı korku, bedenimin halsiz düşmesine neden olmuştu. Yatağın içine girip düşüncelerimle boğulmaya hazırlanırken Erdinç'in Ulaç'tan hâlâ intikamını almadığını biliyordum. Bir başka konu ise Erdinç'in onun gerçek yüzü hakkında söyledikleriydi. Ulaç'ın benden bir şey sakladığına inanmıyordum ama Erdinç'in kendinden emin oluşu beni ikileme düşürüyordu. Acaba gerçekten de Ulaç'ın benden sakladığı başka bir yanı mı vardı?

Yatakta dönüp dururken bahçeye giren arabanın sesini duydum. Bu saatte kimin gelmiş olabileceğini görmek için yataktan kalktım. Bu zamana kadar bu eve misafir geldiğini hiç görmemiştim. Perdeyi hafifçe aralayarak aşağı baktım. Lüks bir beyaz araba evin önünde duruyordu. Arabadan ineni görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kulüpteki sarışın adamdı bu. Erdinç yanına gelerek tam önünde durdu, ne konuştuklarını duyabilmeyi diledim. O

anda adamı nereden tanıdığımı hatırladım, geçen gece mutfakta Erdinç'le konuşan adamdı. Konuşmaları bir süre daha devam etti, sonra samimi bir şekilde vedalaştılar. Adam arabasına binip giderken, Erdinç de içeri girdi.

Yatağıma geri uzandım ama gözüme bir türlü uyku girmiyordu. Bu yetmezmiş gibi çok susamıştım. Yataktan kalktım, odamdan çıkıp sessiz olmaya çalışarak aşağı indim. Salonun ışığının açık olduğunu görünce yavaş adımlarla o tarafa yöneldim. Erdinç masanın başında oturuyordu, elinde bir viski kadehi vardı ve fazlasıyla düşünceli görünüyordu. Ona karşı hissettiklerimi engelleyemiyordum, yanına gitmek, ona sıkıca sarılmak, her şeyin yoluna gireceğini, onun için elimden gelen her şeyi yapacağımı söylemek istiyordum. Ama bunu yapamazdım. Sessizce oradan uzaklaşıp mutfağa geçtim. Tam kendime bir bardak su almıştım ki evin kapısı çalmaya başladı. Çalmak da değildi, kapı resmen yumruklanıyordu. Kimin buna cesaret edebildiğini düşünürken Ulaç'ın sesini duydum. "Asya nerede?" diye bağırıyordu.

Elimde su bardağı öylece kalmıştım. Erdinç'in vereceği tepkiyi hayal bile edemiyordum. "Bırakın gelsin!" diye bağırdı. Hemen ardından da, "Şimdi dışarı çıkın, bizi yalnız bırakın," diye ekledi.

Çok geçmeden Ulaç bağırdı. "Ona böyle hükmetmeye hakkın yok!"

Erdinç'in elinde tuttuğu kadehi sertçe masaya vurduğunu çıkan sesten anlamıştım. "Benim evimi basacak kadar cesarete sahip olduğuna göre Asya'yı çok seviyor olmalısın." Sesi sakin çıkıyordu ama ben bu sesin arkasında bir ejderha olduğunu biliyordum.

"Asya nerede?"

"Onu benden alamazsın. Hadi aldın diyelim, gerçekleri öğrendikten sonra ilk geleceği yer yine benim yanım olacaktır."

"Ne gerçeğinden bahsediyorsun?"

"Ailesini tanıdığından ve ona karşı olan gerçek hislerinden bahsediyorum."

"Saçmalıyorsun!"

"Saçmalamadığımı çok iyi biliyorsun. Onun hakkındaki her şeyi biliyorum. Etrafındaki herkesi tanıyorum. Ona nereden zarar geleceğini biliyorum."

Kısa bir sessizliğin ardından Ulaç, "Tam olarak ne biliyorsun?" diye sordu.

Bu, onun geri adım attığını gösteren bir soruydu. Yani Ulaç

bunca yıldır benden bir şeyler saklamıştı.

"Senin ona âşık olduğunu biliyorum," dedi Erdinç. "Ailesinin emriyle onu koruduğunu, bunun karşılığında para aldığını biliyorum. Hatta ailesini bulamaması için önüne engeller çıkardığını da biliyorum."

Elimdeki bardak büyük bir gürültüyle yere düştü. Etrafa dağılan kırık cam parçaları kalbimdi âdeta. Bacaklarımı hissetmiyordum ama salonun kapısına kadar gelmeyi başardım. Beni gördüklerinde ikisinin de bakışları üzerime sabitlendi. Ulaç... Ulaç benim için güneşli bir sabahtan karanlık bir geceye dönmüştü. Ulaç benim fırtınam olmuştu, beni yakmış, yıkmış, yerle bir etmişti. Bana doğru bir adım attığını gördüğümde elimi kaldırarak onu durdurdum. "Ailemi tanıyor musun?"

"Asya, her şeyi açıklayabilirim."

İnkâr etmemişti, doğruydu, ailemi tanıyordu. Bu da yetmezmiş gibi onlarla iş birliği yapmıştı. Gözyaşlarım onun ihanetine isyanımı ortaya sermek ister gibi akmaya başladı. "Yaklaşma bana," dedim. "Benim yanımda olmak için onlardan para mı aldın?" Şu hayatta gerçekten de yapayalnız olduğumu asıl şimdi öğreniyordum. Destek bildiğim, ailem bildiğim insan aslında yoktu.

"Pamuğum, aldım ama-"

"Bana pamuğum deme!" Ben onun pamuğu falan değildim, sadece gelir kaynağıydım. "Sana sadece bir kez soracağım, Ulaç. Ailem kim?"

"Söyleyemem Asya. Senin iyiliğin için söyleyemem."

Hızlı birkaç adımla tam karşısına dikildim. "Ulaç söyle! Yalvarırım benden saklama."

Ulaç yaşlı gözleriyle bana bakıyordu. "Özür dilerim," dedi. "Seni kandırdığım için özür dilerim. İnan başka çarem yoktu. Senin iyiliğin için onların istediklerini kabul etmek zorundaydım."

"Anlamıyorum, Ulaç... İyiliğimi istediğini söylüyorsun. Öyleyse her şeyi anlatman gerekmiyor mu? Neden benden uzak duruyorlar?"

Ulaç ani bir hareketle kollarını bana doladı ve küçük bedenimi kendine çekti. Çırpınıp ondan kurtulmaya çalıştım ama buna izin vermedi. Çenesini başımın üzerine dayayıp öylece kaldı. İkimiz de bunun son sarılışımız olduğunun farkındaydık.

"Bunu sana açıklayamam. Çok isterdim ama açıklayamam," dedi ve dudaklarını saçlarıma bastırıp derin bir nefes aldı.

Bundan sonra yine yalnızdım, sokağa bırakılan iki aylık Asya gibi... "Bana son bir iyilik yap, Ulaç. Her şeyi anlat, lütfen," dedim ve ondan uzaklaştım.

"Yapamam, Asya. Sana itiraf edebileceğim tek şey var, o da sana âşık olduğum. Sonra ailen çıktı karşıma, her zaman yanında kalıp sana göz kulak olmamı istediler. Benim de istediğim buydu, hep yanında olmak. Bu yüzden de tekliflerini kabul ettim."

Kulaklarım söylediklerini duymak, zihnim algılamak istemiyordu. Bu, benim Ulaç'ım olamazdı. Ve şu an karşımda duran yabancıyı hayatıma kabul edemezdim. "Ulaç, git," dedim.

"Yapamam..."

"Sana git dedim!" diye bağırdım ve salondan çıkmak için arkamı döndüm.

"Asya'yı artık rahat bırak." Erdinç ilk defa konuşmuştu.

"Asya'yı senden aldıktan sonra yine bana verecekler." Ulaç'ın son söyledikleri beni dehşete düşürmüştü. Az önce ağlamaklı çıkan sesi şimdi meydan okuyordu. Döktüğü gözyaşları da rolmüydü diye düşünmeden edemedim. Ama Ulaç için o kadar da değersiz ve önemsiz olmadığıma inanıyordum, daha doğrusu inanmak istiyordum.

Erdinç yumruğunu Ulaç'ın suratının ortasına indirdi. Bu kadar zaman iyi dayanmıştı. "Bu yumruk evime adam gibi girmediğin içindi," dedi. Hemen peşinden ikinci bir yumruk geldi. "Bu da kulüpte Asya'yı öpmeye çalıştığın ve şimdi onu ağlattığın içindi."

Devamını izlemek istemedim, hızlı adımlarla odama çıkıp kendimi yatağın üzerine attım. Boğazımdan firar eden hıçkırıklar tüm bedenimi sarsıyordu. Kendimi küçük, savunmasız bir çocuk gibi hissediyordum. Bir süre sonra kapı açıldı, Erdinç'in sırtımı sıvazlayan sıcak eli az da olsa sakinleşmemi sağladı. "Sana ihanet edip kırmasına izin verecek kadar kimseye güvenmemelisin," dedi.

"Güvenebileceğim bir tek o vardı."

"Artık ağlama, gerçekleri öğrendin. Bundan sonra kime güveneceğine dikkat edersin."

Yüzümü ona döndüğümde elini yanağıma uzattı. Gözlerinde ilk kez öfke görmüyordum. Aklıma gelen gerçekle kaşlarımı çatarken, yanağımdaki elini geriye doğru ittim. "Sen de ailemi tanıyorsun."

"Evet, tanıyorum."

"Ailemin kim olduğunu bana söyleyeceksin, Erdinç," dedim.

Genelde Erdinç emir verirdi ama sıra bendeydi, bu konu öylesine geçiştirilecek bir konu değildi.

"Söylemeyeceğim."

"Neden? Bana bunu yapmaya hakkınız yok. Lütfen sen saklama, Erdinç."

"Onlar seni hak etmiyorlar, Asya. Seni artık ne onlara ne de bir başkasına vereceğim."

Bunu yapmaya kimsenin hakkı yoktu. Ben de ailemin kim olduğunu, beni neden bıraktıklarını öğrenmek istiyordum. Gidip boyunlarına atlayacak değildim ama beni neden terk ettiklerini öğrenecektim. Sonra da eski hayatıma devam edecektim. "Kimsem kalmadı, Erdinç," dedim. "Kendimi uçurumdan düşmüş, kimsenin ulaşamayacağı bir yerde, bedenimdeki ve ruhumdaki yaralarla tek başıma kalmış gibi hissediyorum." Gözyaşlarımı silip, boğazımı yakan bir hıçkırığı daha serbest bıraktım.

Erdinç yanıma oturup kollarını sıkıca bana doladı, yüzünü saçlarıma gömüp kokumu derin bir nefesle içine çekti. "Ailenin kim olduğunu söylemeyeceğim, çünkü seni başkalarıyla paylaşmak istemiyorum. Senin tek ailen ben olacağım."

Mis kokusunu içime çekerken, "Bencilsin," dedim.

"Bencil değilim, Asya. Benim olanı paylaşmıyorum, hepsi bu."

Erdinç, Ulaç'ın gerçek yüzünü bana gösterip son kimsemi de benden almıştı. Belki de başından beri istediği şey buydu. Beni ayakta tutan tüm yelkenlerimi kırmıştı. Bense onun kasırgasından medet umarcasına hâlâ kollarının arasındaydım.

Şimdi gerçek anlamda Erdinç'ten başka kimsem yoktu.

Bölüm 15

Gözlerimi açtığımda, içimdeki boşluğu doldurabilmek için yanımda duran yastığa sıkıca sarılıp göğsüme bastırdım. Ulaç'ın ihanetinin yarattığı boşluk çok büyüktü, yerini doldurmak için ne yapsam olmayacak, yaklaşık on iki yılın boşluğu asla dolmayacaktı.

Duyduğum gerçekler boğazıma sarılmış bir yılan gibi beni boğuyordu. Gerçeklerle başa çıkabilecek kadar güçlü değildim. Belki elimden tutup bana güç verecek biri çıkardı karşıma. Hoş ona da Erdinç izin vermezdi. Dün gece söyledikleri beni sevdiğini düşündürse de bunu kabul etmiyordum. Onun bedenimin peşinde olduğu çok açıktı. Yine de dün gece hiç öyle davranmamıştı. Saçlarımı okşamış, gözyaşlarımı silmiş, astım krizim tutarsa diye tetikte beklemişti. Hatta eğer kriz geçirirsem Ulaç'ı yaşatmayacağına dair bir şeyler bile söylemişti.

Düşüncelerimi dağıtıp yataktan çıktım. Ayaklarımı sürüyerek aşağı indim. Erdinç salonda oturmuş, bir şeyler çiziyordu. "Günaydın," dedim.

Bakışları kısa şortumdan bacaklarıma kaydı. "Dikkatimi dağıtıyorsun," dedi.

Koltuğa oturup bağdaş kurdum. "Ne yapıyordun ki dikkatin dağıldı?"

Kucağındaki dosyayı toparlarken yüzüme bakmadı. "Yakında tasarımlarımın sergisi var, son birkaç parçayı bitirmeye çalışıyorum." Kurşun kalemini de içine attığı dosyayı sehpaya fırlatırken bakışlarını bana çevirdi.

Ah, o kahvenin en güzel tonundaki gözler dün gece yaşadığım acıyı bile bir anlığına unutturmuştu. Dosyayı işaret ederek, "Baka bilir miyim?" diye sordum.

"Bakacak olursan kafanı koparırım. Çünkü içinde senin için tasarladığım bir şey var ve görmeni istemiyorum."

"Bana bir şey mi tasarlıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. Erdinç'in benim için uğraş ve emek harcaması sabahtan beri asık olan suratımda hafif bir tebessüm oluşturmuştu. Holdinge gittiğimde tasarımlarını görmüştüm, hepsi birbirinden güzel ve ince detaylara sahipti. Şimdi benim için de bir şeyler tasarladığını öğrenmek içimde deli bir heyecana yol açmıştı.

"Evet," dedi ve dosyayı da alıp ayağa kalktı.

"Erdinç, sadece birkaç saniye baksam."

"O zaman verdiğim gün bir değeri kalmaz."

"Neden benim için böyle bir şey yaptın ki?"

"Bilmiyorum. Boş kaldığım içindir muhtemelen."

Keşke bu cevap yerine 'Değer verdiğim için' deseydi. Ne iyi gelirdi şu anki moral bozukluğuma. Yine saçmalıyordum kendi kendime. Neden Erdinç'ten öyle bir cümle duyma ihtiyacı hissetmiştim ki? Benim Erdinç'in sevgisine, bana değer vermesine ihtiyacım yoktu ama yine de içimde bir yerlerde, karanlık bir duvarın arkasında bekleyen Asya o cümleyi duymak istemişti.

"Asma suratını, yakında göreceksin."

"Kendini beğenmiş ressamlar gibi, çizdiklerini saklıyorsun."

Sabrı taşmış gibi derin nefes alıp, "Ben ressam falan değilim. Mücevher tasarımcısıyım ve evet, kendimi beğeniyorum. Sergide görürsün, konu kapanmıştır," dedi.

Erdinç'in tasarladığı her neyse, bana verdiğinde bileğimden veya boynumdan çıkarmyacaktım, onda Erdinç'in emeği olacaktı, onun dokunuşu, onun düşüncesi. Kesinlikle benim için büyük önem taşıyacaktı. Bu düşünce yüzümü güldürse de dün gece yaşananlar aklıma gelince bütün keyfim kaçtı. Artık tamamen kanadı

kırılmış bir kuş gibiydim. Ulaç'la birlikte çocukluğumu da kaybetmişim gibi hissediyordum.

"Ne kadar daha yas tutacaksın?"

Umursamaz bir şekilde omuzlarımı silktim. "Sadece düşünüyordum," dedim.

"Normalde de çok sevimli olduğun söylenemez, Asya. Bir de suratını asınca hiç çekilmiyorsun."

Bir kez daha omuzlarımı silktim. "Çekmek zorunda değilsin."

Ruh halime de karışmaya başlamıştı. Beni sinir ettiğinin de farkında gibiydi, yüzüme hiç bakmıyordu. Bir süre sonra cebinden telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastı. Karşı taraf cevap verince de, "Ekrem," dedi. "Senin mekân bu akşam bana lazım. Saat dört gibi orada olurum. İçeride kimse olmasın." Sonra bana döndü. "Akşama rahat şeyler giyin, bir yere gideceğiz." İki yudumda elindeki içkisini bitirip kadehi sehpaya koydu.

"Nereye gideceğiz?"

Ceketini alıp salondan çıkarken, "Senin yüzünü güldürmenin birkaç yolunu deneyeceğiz," dedi. "Aynı çatı altında kaldığım bir kızın asık suratını ve sinirli halini çekmek zorunda değilim."

Bu adam tam bir kibir yumağıydı. Ben de onun sinirli suratını görmekten memnun değildim ama... Aslında o çatık kaşları yüzüne çok yakışıyordu.

***

Üzerime yine pudra pembesi desenli bir tayt ve takımı olan salaş tişörtü giymiştim. Nereye gittiğimizi bilmeden arabada Erdinç'in yanında oturuyordum. En sonunda, "Geldik," dedi.

Arabadan inip etrafa göz gezdirdim ve şaşkınlıkla sırıttım; bovlinge gelmiştik. Erdinç elimden tutup, korumaların açtığı kapıya doğru yürümeye başladı. Benim spor kıyafetlerimin aksine onun üzerinde yine takım elbise vardı. Her anlamda birbirimize zıt olduğumuzu düşünmeden edemedim.

Uzun zamandır bovling oynamamıştım, gerçekten de Erdinç beni neşelendirmenin en iyi yolunu bulmuştu. Bovling en sevdiğim oyundu. Salona girdiğimizde bizi karşılayan adam, "Abi, hoş geldin," dedi. Adamın eğilerek selam vermesi yüzümü buruşturmama sebep oldu.

"Hoş bulduk."

"İstediğin gibi, içeride kimse yok, abi. Siz salondayken de kapıda bekleyip, kimseyi içeri almayacağım."

Adamın bakışları, üzerimde durması gerekenden fazla kalınca Erdinç'in bedeni kasılmıştı. Belime sarılmış olan kolu beni daha çok kendine çekip, sahiplenici duruşunu sergilerken konuşmaya başladığında sert ses tonu adamı kendine getirmişti. "Önümden kaybol, çağırmadan da içeri girme." "Neden insanların girmesine izin vermedin ki? Başkaları varken de oynayabilirdik," dedim adam uzaklaşınca.

"Erkekler sandığın kadar güzel düşünceler beslemiyorlar, Asya. Sen eğilirken izlemeleri de beni rahatsız eder."

Geri kafalı olduğunu söyleyip, erkek milletinin aptallıklarını sıralamayı düşündüm ama sonrasında başıma gelecekleri düşününce sessiz kalmanın daha iyi olacağına karar verdim. "Bana kimin bakacağı seni alakadar etmez," dedim homurdanarak. Umursamaz gibi davranıp ayakkabılarımı değiştirdim, sonra da toplara yönelip bir tanesini elime aldım.

"Senin en küçük hücrene bakan kişi bile beni ilgilendirir," dedi.

"Senin görüşlerini dinlemek istemiyorum." Buraya moralimi düzeltmek için gelmiştik ama uyuzluk yapıp keyfimi kaçırıyordu.

"O zaman bir daha tayt giydiğinde üzerine daha uzun şeyler giy."

Ona dönüp, "Senin hatan, dolabım bu tür kıyafetlerle dolu," dedim.

Hızla iki adım atıp omuzlarımdan tuttu ve beni lobutlara doğru çevirdi. "Dolabını da bu hafta sonu halledeceğim."

Dolabımı yeniden farklı kıyafetlerle doldurması ciddi anlamda saçmaydı. Daha dolabın içindeki kıyafetlerin yarısını bile giymemiştim. Neyse ki konuyu fazla uzatmadan kapatmayı başarmıştık.

"Elindeki top senin için çok ağır. Değiştir, bir de atış yaparken düşmeni izleyemem."

Doğru söylüyordu, elimdeki yeşil top gerçekten ağırdı. "Sen oynamayacak mısın?" diye sordum.

"Oynamayacağım."

"Ben de oynamayacağım o zaman, tek başıma oynamayı sevmiyorum." Her zaman Ulaç'la oynardık ama bunu Erdinç'e söylemeyecektim.

"Bugün başıma gerçekten bela olmak için mi uyandın?" dedi

ve yeni yaktığı sigarasını söndürüp ceketini çıkardı. "Elli yapan kazanır. Bir an önce bitsin." Kendi kurallarını koyup beyaz gömleğinin kollarını kıvırdı. Topu atmak için hazırlandığım sırada da, "Ayaklarını yere sağlam bas, topu atarken kendin de uçma," diye ekledi.

Uçacak kadar aptal değildim. Atış pozisyonumu alıp topu dikkatle yuvarladım. Ama sağa kaydı ve lobutlardan sadece beş tanesini devirdi.

"Beceriksiz."

"Sinirimi bozduğun için oldu."

"Bir dahaki atışını sabırsızlıkla bekliyorum o zaman," dedi ve elindeki topu yuvarladı. Bütün lobutlar yıkılmıştı. "Geç bakalım, sıra sende."

Oyun boyunca çok da başarılı olduğum söylenemezdi. Her seferinde ya dikkatimi dağıtıyor ya da sinirimi bozuyordu. Bu hallerimden keyif aldığı da belliydi. Telefonu çalınca oyunumuz da yarıda kesilmiş oldu.

"Ne oldu?" diye sordu karşıdaki kişiye. Sonra ondan daha önce hiç duymadığım endişeli bir sesle, "Durumu nasıl?" diye ekledi. "Tamam, hemen geliyorum."

Telefonu kapattıp cebine atarken elimden tutarak yürümeye başladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Soru sorma."

Erdinç'i üzebilecek bir şey aklıma gelmiyordu ama endişeli görünüyordu. Arabaya bindiğimizde de bir şey söylemedi. Yol da bitmek bilmiyordu, neredeyse iki saattir yoldaydık. En sonunda büyük bir villanın önüne geldiğimizde arabayı durdurdu ve beni beklemeden inip villaya doğru koşmaya başladı. Ben de hızla inerek peşinden gittim. Kapıyı aceleyle çalarken, arkasında beklemeye başladım.

Çok geçmeden kapı açıldı, Erdinç içeri girerken, "Doktor nerede?" diye bağırdı.

Kapıyı açan çalışan, "Annenizin yanında, Erdinç Bey," dedi.

Bu cevapla beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Nedense Erdinç gibi bir adamın bir anneye sahip olabileceğini hiç düşünmemiştim. Onun bir ailesi olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Erdinç gözden kaybolurken, kapıyı açan çalışan, "Bir şey ister misiniz?" diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım ve onu takip ederek, geçme-

mi işret ettiği salona ilerledim. Koridorun sonundan Erdinç'in sesi geliyordu. "Durumu nasıl?"

"Erdinç Bey, annenizin durumu şu an iyi, endişe etmeyin. Son zamanlarda kafasına bir şey takmış olmalı. Anlaşılan bu da onu yormuş."

Erdinç'i görmek için koridora çıktım, ifadesini görmek istiyordum ama yine istediğimi göremedim. Gözleri de yüzü de hiçbir duygu barındırmıyordu. "Kendini ne zaman toparlar?" diye sordu.

"Uzun zaman almaz. Birkaç güne toparlamış olur. Aslında Erdinç Bey, annenizle birkaç dakika görüşseniz çok daha çabuk toparlayacaktır."

"Gidebilirsiniz."

İşte, Erdinç'ten beklenen cevap da buydu zaten. Tamam, ona akıl verilmesinden hoşlanmıyor olabilirdi ama söz konusu olan annesiydi. Doktor uzaklaştığında Erdinç odanın önünde durup, aralık olan kapıdan içeri bakmaya devam etti. Annesinden neden uzak durduğunu merak etmiştim. Onun yanına girmiyor, onu görmüyordu ama o kadar yolu telaş ve endişe içinde gelmişti. Madem onu görmeyecekti, doktorla telefonla da konuşabilirdi. Kafamı iyice karıştırmıştı. Ben böyle düşünürken Erdinç odaya giriverdi.

"Hoş geldin, oğlum. Erdinç'im, seni çok özledim, oğlum."

Kadını çok merak etmiştim, Erdinç'in beni görmesini umursamayarak kapının önüne kadar geldim. Yataktaki yaşlı beden gerçekten de solgun görünüyordu. Ama tıpkı Erdinç'inkine benzeyen kahveleri sıcacık bakıyordu. Saçlarının bir kısmına aklar düşmüştü ve yaşına oranla yüzü çok güzeldi.

"Kendinizi kısa zamanda toparlayıp iyileşmeniz gerekiyor. Beni buraya gelmek zorunda bırakmayın."

Erdinç'in sesi o kadar soğuktu ki ben bile üzülmüştüm. Annesini bu kadar düşünüyorken bu denli uzak durması kalbimi acıtmıştı. Acaba annesiyle ne yaşamıştı da şimdi bu durumdaydı?

"Böyle uzak durma benden, oğlum. Seni özlüyorum."

Annesinin son sözlerini duyunca onu kendime benzettim. Ben de Erdinç'ten sevgi görmek istiyordum. Erdinç öyle biriydi ki sanki tüm iyi niyetli duygular sömürülerek vücudundan alınmıştı.

"Kendinize dikkat edin. İyi akşamlar."

Erdinç'in son sözleri bunlar olmuştu. Aniden odadan çıktı ve karşısında beni gördü. Hiçbir şey söylemedi, kolumdan tuttu ve

yürümeye başladı. Arabaya bindiğimizde de hızla yola çıktı. Daha fazla dayanamadım. "Annene de bana davrandığın gibi acımasız davranmamalısın," dedim. Bunu söylemekle hata yapmış olabilirdim ama hasta bir kadını böyle üzmesine de sessiz kalamazdım.

"Ona acımasız davrandığımı mı söylüyorsun? Onun bana ne yaptığını bilmeden yorum yapma, Asya. O korkağın teki. Bana bakmaktan korkup, beni sekiz yaşımda yetimhaneye bırakan kadın. Hiçbir şey bilmeden onun hakkında yorum yapma ve gördüklerini bir daha hatırlamamak üzere unut."

Hırçın ve sinirli Erdinç'im, benim gibi yetimhanede mi büyümüştü şimdi? "Sen yetimhanede mi büyüdün?"

"On dört yaşıma kadar."

"On dört yaşında yetimhaneden nasıl çıkabildin?"

"Pişman olduğunu söyleyip beni geri aldı. Sanki çok kolaymış gibi, benimle yeni bir hayata başlamak istediğini söyledi."

"Peki neden korkmuştu?"

"Yalnızlıktan. Babam ölmüştü, tek başına bana bakamamaktan korktu. Söylesene Asya, sen olsan terk edildiğini unutup, anneni bağrına basabilir miydin?"

Unutamazdım... Anne özlemi çektiğim geceleri, aç kaldığım günleri, aile hasretimi, hiçbir şeyi unutamazdım. Bunu ona da itiraf ettim. "Unutamazdım," dedim.

"Ben de unutamadım. Yetimhanede yediğim dayakları, annemin özlemiyle artan hırçınlığımı bastıramayıp yaptığım kavgaları, aldığım hasarları unutamadım. Tek arkadaşımın bir sokak kedisi olduğu günleri asla unutamadım."

Erdinç'in acılarını dinlerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Ona her şeyi unutturmak, acılarını dindirmek istiyordum. Şimdi onun neden bu kadar sert ve öfkeli olduğunu anlıyordum. Hayata karşı güçlü durmak için yapmıştı, güçlü olmak için insanlığını kapatmıştı. Hırsı, başarısını katlamasına yardımcı olmuştu. Sevmeyi, sevgi göstermeyi bilmiyordu, çünkü onun için bu duygular zayıflık demekti. "Ama anneni hâlâ seviyorsun," dedim. Bunu inkâr edemezdi, çünkü bugün gözlerinde gördüğüm endişe bunu belli etmişti.

"Sekiz yaşıma kadar en sevdiğim, güvendiğim insan oydu. Ama sadece sekiz yaşıma kadar. Onun yüzünden sevginin nasıl bir şey olduğunu unuttum. Onun yüzünden kimseye 'seni seviyorum' demedim."

"Bu zamana kadar kimseye seni seviyorum demedin mi?"

"En son sekiz yaşımda, beni bırakmadan hemen önce ona söylemiştim."

"O zaman kadınlar seninle nasıl birlikte oluyorlar?" Bu soruyu nasıl sorduğumu anlayamamıştım ama ağzımdan fırlayıvermişti.

Neşesi yerine gelmiş gibi sırıttı. "Birlikte olduğum kadınlara o iki kelimeyi söyleseydim, hepsi evimin karşısında kamp kurardı."

Ben de gülümsedim ve bu sıkıcı konulardan uzaklaşmak için, "Evdeki Tofita ve çikolatalar yine bitmiş. Alalım mı?" dedim.

En sonunda neşeli bir kahkaha attı. "Çok şeker tüketmiyor musun? Daha birkaç gün önce aldım, ne çabuk bitirdin? Hastalanıp da başıma iş çıkarma."

"Hatırlatırım ki senin de çikolataların benimkilerle aynı anda bitiyor, yani sen de hastalanıp başıma iş çıkarmasan iyi edersin."

"Bak sen küçük hanıma, alınıp trip de atarmış."

Sesinde neşe tınısını yakalayınca yüzümde istem dışı gülücükler baş gösterdi. "Ne trip atacağım sana? Ben kendim için söyledim, neticede aynı evde kalıyoruz. Hastanedeki hastalarla uğraştığım yetmezmiş gibi bir de evde seninle mi uğraşacağım?" Yüzümdeki aptal sırıtışı bastırmaya çalışıp kendimi savunurken Erdinç'in az da olsa neşesinin geri gelmesi içimi rahatlatmıştı.

"İyi bari, öyle olsun," dedi ve yol üzerinde gördüğü ilk markete girdi. Geri döndüğünde elinde bize aylarca yetecek Tofita ve çikolata vardı.

"İki ay içinde bir daha Tofita isteyecek olursan çok ciddiyim seni döverim. Her gün bir tane yiyeceksin."

Bir şey söylemeden gülümsemekle yetindim. Evin önüne geldiğimizde arabadan inip içeri girdik. Kucağımdaki paketleri mutfağa bıraktım ve çilekli Tofitalardan bir paket alıp salona geçtim. Büyük koltuğa yerleşerek televizyonu açtım. Bugün öğrendiklerimi yarın düşünecektim. Kanallar arasında gezerken güzel bir filme denk gelince keyifle sırıttım, aklım dağılacaktı. Film bittiğinde saat gece yarısını gösteriyordu, Erdinç ortalıkta hiç görünmemişti. Televizyonu kapatıp odama gitmek için salondan çıktım. Tam Erdinç'in odasının önünden geçiyordum ki kapı birden açıldı ve beni içeri çekti.

Yaşadığım şokla küçük bir çığlık atarken kapının kapanma sesi geldi. "Erdinç?" dedim. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Uykum geldi," dedi ve yatağa uzanıp beni de yanına çekti.

"Madem uykun geldi yat uyu, ne yapayım yani, ayağımda mı sallayayım?" dedim.

"Ayağında sallamana gerek yok, kokun o işi görüyor."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi, günler geçtikçe birbirimize alışıyor gibiydik. Birbirimize daha çok bağlanacak mıydık, yoksa soğuyup uzaklaşacak mıydık bilmiyordum. Karanlık geceden tek isteğim, iki ayın sonunda Erdinç'in yanından kendi isteğimle ve acı çekmeden ayrılmaktı.

Bölüm 16

Son zamanlarda yaşadığım tüm olaylar bedenimden çok ruhuma zarar vermişti. Ulaç'ın gerçekleri, Erdinç'in bilinmeyen yönleri, karmakarışık duygular. Yattığım yerde rahat duramayıp bir sağa, bir sola dönerken, Erdinç'in kokusu her harekette daha da keskinleşip beni ele geçiriyordu. Bundan şikâyetçi değildim, sert ve erkeksi kokusunun ciğerlerimi doldurması hoşuma da gidiyordu doğrusu.

Dün gece aklıma gelince gözlerim birden açıldı, birlikte uyumuştuk ve Erdinç'in odasındaydık. Yanımda olmadığını anlayınca dirseklerimin üzerinde doğrulup gözlerimi odanın içinde gezdirdim. Erdinç'in ruhunu yansıtan siyah her yerde hâkimdi. Geniş odada fazla eşya yoktu. Sadece yatak, halı, dolap ve televizyon. Kapının yanındaki duvara gömülü olan cam raflarıysa sonradan fark ettim ve yataktan yavaşça kalktım. Rafların her birinde küçük metal arabalar vardı, hepsi de siyah ve gri tonlarındaydı. Anlaşılan Erdinç'in içinde sakladığı çocuk, arabalara âşıktı. Odasını ondan izinsiz daha fazla karıştırmak istemiyordum, bu yüzden de kendi odama gitmek için dışarı çıktım.

Evi şöyle bir dinledim, salondan konuşma sesleri geliyordu.

Seslerden biri Erdinç'e aitti ama diğerini tanımıyordum. Onları rahatsız etmemek adına direkt mutfağa yöneldim. Salonun önünden geçerken misafirin sesini duydum.

"Asya da uyanmış. Artık bizi tanıştırmanın vakti gelmedi mi, Erdinç?"

Adımı duyduğum anda yerimde çakılı kaldım ve bakışlarımı o tarafa çevirdim. Kulüpte Tusem'in bakıştığı o adam tam karşımda duruyordu. Gülümseyerek, "Günaydın," dedim.

Erdinç, "Yanıma gel," diyerek oturduğu koltuğu işaret etti. İtiraz etmeden içeri girip yanına oturdum.

Sarışın adam elini uzatıp, "Ben Özgür," dedi.

Uzattığı eli sıkarken, "Biliyorsunuz ama ben de Asya. Tanıştığıma memnun oldum," dedim.

Özgür, bakışlarını Erdinç'e çevirdi. "Abi, buraya gelme nedenimi açıklayacaktım. Her yıl olduğu gibi beklenen gün geldi, ne zaman gideceğiz diye soracaktım."

Erdinç her zaman yaptığı gibi bakışlarını bana sabitlemişti. "Her şeyi ayarla, bugün yola çıkalım." Özgür'e cevap verirken bile hâlâ bana bakıyordu.

"Tamam abi, ben saati ayarlar, sana bildiririm," dedi ve ayağa kalktı. "Sonra görüşürüz, Asya."

"Görüşürüz."

Özgür salondan çıkar çıkmaz Erdinç'in yüz ifadesi yumuşamıştı. "Odamı çok karıştırdın mı?"

"Hayır, neden karıştırayım ki?" Sadece yataktan kalktığımda görünürde olan birkaç şeyi yakından incelemiştim o kadar. Konuyu dağıtmak için, "Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Yalnız gitmiyorum, sen de geliyorsun."

"Şehir dışına gelemem, stajım var. Hem ben neden geliyorum seninle?"

"Hafta sonunda stajın yok, Asya. Pazar gecesine kadar dönmüş oluruz. Kendine valiz hazırlama, Zehra Hanım o işi nasıl halledeceğini biliyor."

Her şeyin ayarlamasını zaten yapmıştı kendi kafasında, benim ne dediğimin yine bir önemi yoktu. "Beni neden yanında götürüyorsun? Buna gerek yok, evde kalabilirim. Merak etme, senin yokluğundan yararlanıp kaçmam veya özel eşyalarına bir şey yapmam."

Konudan sıkıldığını belli ederek derin bir nefes alıp sıkıntıyla dışarı verdi. "Seni yanımda istiyorum dediysem neden arama. Geleceksin dediysem bitmiştir." Ayağa kalkınca da tam önümde durdu. "Kaçmaya çalışsan bile beni aşıp da bu evden dışarı çıkamazsın. Özel olduğunu düşündüğüm eşyalarımı da kimsenin ulaşamayacağı şekilde saklarım."

Erdinç'in gücünden her geçen gün biraz daha korkuyordum. "Bari nereye gideceğimizi söyle."

"Gittiğimizde görürsün."

***

Havaalanının pistinde bizi bekleyen uçağa doğru ilerlerken esen hafif rüzgâr saçlarımın arasından geçiyordu. Elimi sıkıca tutarak yürüyen Erdinç siyah takım elbisesinin içinde ciddi halinden taviz vermezken, ben ilk kez uçağa bineceğim için heyecandan ölüyordum.

Uçağa çıkan merdivenleri tırmanıp koltuklarımıza oturduk. Havaalanında buluştuğumuz Özgür de hemen önümüzde bize doğru bakan koltuğa yerleşti.

Erdinç bana doğru eğilip kemerimi bağlarken, "Nereye gittiğimizi hâlâ söylemeyecek misin?" diye sordum. Kemerimi bağladığı için saçları burnumun hemen dibindeydi. Kokusunu içime çektim,

kararmış ruh halime bir anda ışık oldu.

Geri çekilirken, "Birazdan anlarsın," dedi.

Özgür telefonunu kapattı, kemerini bağladıktan sonra Erdinç'e baktı. "Abi, korumaların uçağı şimdi inmiş, bizi bekliyorlar."

"O adamın gelmeyeceğine eminsin değil mi?"

Kısa bir an ikisinin de bakışları bana kaydığında, ne olduğunu anlamadan benim bakışlarım da ikisi arasında gidip geldi.

"Gelmeyeceğini belirtmiş, abi."

Uçağın son hazırlıkları tamamlanıp kapılar kapandığında, uzun koridorda pilotun konuşması duyuldu. Söylediklerileyle çok ilgilenmemiştim ama Las Vegas dediğinde dikkat kesildim. Gideceğimiz yeri düşünürken yurt dışını hiç hesaba katmamıştım. "Nereye gidiyoruz dedi?"

Erdinç'ten önce Özgür bana doğru eğilip, çok büyük bir sır veriyormuş gibi fısıldayarak, "Şeytanın yuvası olan şehre gidiyoruz," dedi.

Nasıl gidiyorduk, neden gidiyorduk, benim pasaportum mu vardı? Kafamda deli sorular, "Ne yapacağız orada?" dedim şaşkınlıkla.

Özgür verdiğim tepkiye güldü. "Şeytan şehrinde ne yapılırsa onu, yani günah işlemeye gidiyoruz."

Söylediği sözcükler beni korkuturken arkama yaslanıp düşünmeye başladım. Gözlerim boşluğa dalmıştı. Las Vegas herkesin bildiği gibi, kumarhaneleriyle meşhur, kötülüklerin döndüğü şehirdi. Şimdi ben de Erdinç'in yanında sürüklenip, Las Vegas'ta işleyeceği günahları izleyecektim.

Demek ondan dolayı korumalarını bizden önce göndermişti. Kim bilir aklında ne gibi planlar vardı. İçimdeki Asya karanlığından çıkıp kafasını bana çevirirken, *"Ah be Asya, ne yapacağız biz?"* diye sorup kendini düşünmeye başladı.

Uçak daha kalkmamışken Erdinç'e dönüp bir umutla sordum. "Erdinç, ben gelmesem olmaz mı?" Ne olurdu yani beni bir kere yanından ayırsaydı? Sözleşme bitti mi zaten ayrılacaktık. Aslında korkmuyordum, Erdinç yanımda olduğu müddetçe bana bir şey olmazdı ama hiç bilmediğim ve adıyla dahi insanı korkutan şehre gitmek hiç çekici gelmemişti.

"Yolumuz uzun, bir an önce uykuya dalmaya çalış."

Kendi bilgilerimi süzgecimden geçirip, okuduğum kitaplardan hatırladığım kadarıyla Türkiye ile Vegas arası on beş saatti. Bu zaman diliminin tamamını uyuyarak geçirebilirsem kendimi şanslı sayacağım kesindi. Uçak pistte yavaşça ileri doğru gidip havalandığında heyecanım da aynı şekilde kanatlanmıştı. Ellerimi bacaklarımın arasına koyup, içimden 'korkulacak bir şey yok' derken, Erdinç ve Özgür'ün sakin sakin oturduklarını gördüm. Derin nefesler alıp usulca dışarı verirken ellerimi bacaklarımın arasından çıkarıp göğsümde bağladım. Sakin olabilirdim.

Artık uçak bulutların üzerinde süzülüyordu, beynim ve düşüncelerim de ona bulutların üzerinde eşlik ediyordu. İçim rahatlamış, beynim boşalmıştı sanki. Saatlerdir hiç konuşmadan yanımda oturan Erdinç evden getirdiği birkaç dosyayla ilgileniyordu. Saat bayağı geçmiş olacaktı ki gözlerim kapanmaya başlamıştı ama bu koltukta rahat edemiyorken, nasıl uyuyup on beş saati geçirecektim? Bir süre daha kollarım göğsümde bağlı şekilde oturdum, en sonunda uykuya teslim olmak için başımı yana kaydırdım. Nereye ulaşacağını tahmin edemediğim kafam Erdinç'in omzuna hafifçe çarpıp durdu. Onun hareketsiz kaldığını hissedince kendimi uykuya bıraktım.

Ne kadar süredir uyuduğumu bilmiyordum ama gözlerimi araladığımda ilk hissettiğim saçlarımda dolaşan parmaklardı. Bulanık gören gözlerimi kırpıştırıp görüşüme netlik kazandırırken, başımın bir çift dizin üzerinde olduğunu fark ettim, bacaklarım da uyumadan önce oturduğum koltuktaydı. Üzerimde de yumuşak bir örtü vardı. Muhtemelen uyuduktan sonra beni yatırıp, uyanmamam için, elde olanlarla rahat bir pozisyon yaratmıştı. Garip olan şeyse evde olduğu gibi saçlarımla oynayıp, uykumun daha da derin olmasına çalışmasıydı.

Doğrulup hafifçe gerinerek, "Ne zaman ineceğiz?" diye sordum. Erdinç'in kusursuz yüzüne şöyle bir baktım, hiç uyumadığı belliydi, gözleri kızarmıştı.

"Birazdan ineriz, kemerini bağla."

Uyandığım gibi sağlama alınıyordum. Sesi de biraz gergindi. Hemen karşımızdaki koltuğa uzanmış olan Özgür halinden memnun şekilde uyuyordu. Keşke Erdinç de biraz uyusaydı. Kemerimi bağlarken göz ucuyla Erdinç'e baktım. "Hiç uyudun mu?"

Gözlerini ovuşturup, "Birkaç saat." dedi. Kusursuz sesi kısık çıkmıştı. Verdiği cevapla da içim rahatlamıştı, hiç olmazsa beyni dinlenmiştir diye düşündüm.

Bir süre sonra Özgür uyanmış, uçak inmiş, Vegas'ın havaalanında bizi bekleyen arabaya doğru yürüyorduk. Oturmaktan yorulmuş bacaklarım ve popom yeniden arabanın koltuğunda oturur vaziyeti aldığında isyan edercesine ağrıdı. Vegas'ın şehir merkezinden geçip kalacağımız otele geldiğimizde yol boyunca dışarıyı izleyip, İstanbul dışında ilk kez gördüğüm farklı yerleri inceledim.

Arabadan indik ve yerlerimizin çoktan ayırtıldığı otele doğru yürümeye başladık. Erdinç elimi hiç bırakmıyordu.

Özgür resepsiyondan anahtarlarımızı aldıktan sonra yanımıza geldi. "Abi, ben korumalarla ilgileneyim, akşam buluşuruz."

Uçaktan indiğimiz gibi etrafımızı saran korumlar hâlâ yanımızda duruyorlardı. İstanbul'da olduğu kadar fazla olmasa da, Erdinç buraya da korumalarının büyük çoğunluğunu getirmiş gibiydi. Asansöre bindiğimizde Erdinç'in yirmi sekizinci katın düğmesine bastığını görünce küçük bir şaşkınlık yaşadım. Yirmi sekizinci kat mı?

Odamıza girdiğimizde büyülenmiş gibi etrafıma bakındım. Vegas tüm muhteşemliğiyle ayaklarımızın altındaydı. "Burası rüya gibi."

Erdinç, valizlerimizi getiren korumanın dışarı çıkmasını bekledikten sonra, "Beğendiğine sevindim," dedi. "Yorgun musun?"

Uçakta uyumamasına rağmen dinç duruyordu ama ben yorgun hissediyordum. Yine de, "Fazla değil," dedim.

"Uyu, dinlen. Akşam çıkar etrafı gezeriz."

Dik duruşunu bozmadan konuşurken onun da bakışları Vegas'ın üzerindeydi. Ama benim aksime her zaman görmeye alışık olduğu yere bakıyordu. Uykum yoktu ama Erdinç'in uyumasını sağlayabilirdim. "Sen de benimle uyursan, uyurum." Ben uyumadan Erdinç'in uyumayacağına adım kadar emindim, en iyi yol ikimizin de dinlenmesi olurdu.

"Üzerini değiştir, böyle rahat uyuyamazsın."

Kabul ettiğini bildirdiğinde, kendi yorgunluğumdan çok onun yorgunluğu gideceği için sevinmiştim. Hemen siyah valizimin yanına gidip Zehra Hanım'ın koyduğu kıyafetleri karıştırdım ve giyeceklerimi alıp banyoya geçtim. Geri döndüğümde Erdinç de üzerini değiştirmişti.

Altında siyah bir eşofman altı vardı, üzerine bir şey giymemişti. Kusursuz vücudunu tüm ihtişamıyla sergiliyordu. Gözlerimi kaçırıp, biraz da utanarak yatağa girdim. Erdinç de hemen yanıma gelip, evindeki gibi üzerime çıkarken, burada da mı aynı şekilde yatacağız diye geçirdim içimden. Yine de şikâyet etmeden, öylece yatmasına izin verdim. Başı boynuma gömülmüş uyumaya çalışırken, izin verdiği kadarıyla başımı kaldırıp sırtına baktım. Önceden olduğu belli olan birkaç tane yara izi vardı. Kanamış, kabuk bağlamış ve dökülüp kalıcı izler bırakmış... Gözümden dökülen yaşlar yastığa damlıyorken Erdinç yorgunlukla kısa zamanda uykuya dalmıştı. Elimi kaldırıp sırtındaki izlerin üzerinde dolaştırdım, sanki benim canım yanmış gibi daha hızlı akmaya başladı gözyaşlarım. Benim Erdinç'im büyüyüp, bu acımasız bedenine bürünmeden önce ne kadar acılar çekmişti. Gözyaşlarımı silip ince kollarımı bedenine sararak, küçük çocuğummuş gibi saçlarından öptüm. Erdinç uykuda olduğundan dolayı ne yaptığımı tam olarak anlamasa da boynumu öperek karşılık verdi. Beni kendine daha çok çektiğinde gözlerimi kapattım ve uykunun beni sarmasına izin verdim.

Bölüm 17

Bir elim Erdinç'in elinde, bir elimde pamuk şekeri, Vegas'ın sokaklarında dolaşıyordum. Hava kararmış, insanlar sokaklara dökülmüş, Vegas'ın hakkını verircesine eğleniyorlardı. Yılın üç yüz altmış beş günü güneşli olan Vegas, aynı şekilde sıcak havasıyla insanları ısıtıyordu. Coğrafyasıyla çöl gibi kurak görünen şehir, ışıklandırmaları ve eğlenceli gece hayatıyla tam bir rüya şehrine dönüştürülmüştü.

Pamuk şekerimin son parçasını da bitirip, arkamızdan ayrılmayan korumalara, pamuk şekerimden arta kalan çubuğu uzatarak atmalarını rica ettim. Erdinç her zamanki sinirli halinden ödün vermeyip söylenmeye başladığında, etrafımızda market aramaya başlamıştım bile. "Sana söylemiştim almayalım diye, zaten çok fazla şeker tüketiyorsun," dedi. En sonunda, az ilerimizde duran marketi görünce Erdinç'in sinirli halini umursamadan elimi avucundan kurtarıp su almak için o tarafa doğru ilerledim. Hemen arkamdan gelerek kolumdan yakalayıp beni kendine çevirdi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Güzelim şehri bana zehir etmesine izin vermemek için alttan

aldım. "Su almaya gidiyordum." Bir yandan da gözlerimle az uzağımızda duran marketi işaret ettim.

Korumalara döndü. "Marketten su alın." Sonra bakışları yine beni buldu. "Yanımdan ayrılmayacaksın."

Saat akşamın dokuzunu geçiyorken şehir daha da bir hareketlenmeye başlamıştı. İnsanların arasından öylece geçip kalabalıkta dolaşırken, böyle bir şehirde yaşamanın ne kadar avantajlı bir şey olduğunu geçirdim zihnimden, insanın morali bozuk olsa dahi bu kalabalıkta dolaşmak, etrafında dönen eğlenceyi izlemek moralini düzeltirdi. Aslında benim karakterime zıt olan kalabalık şu anlık gözüme güzel gözükse de, her zaman sakin bir hayat ilk tercihimdi. "Erdinç, şuna bak," diye cıyakladım. Hemen önünden geçtiğimiz hayvanlarla dolu sergi dikkatimi çekmişti. Bir sürü kedi, köpek, kuş ve en nefret ettiğim sürüngenler. Kafeslerin içinde sıralanmış, alıcı bekliyorlardı. En üst kafesteki beyaz ve krem rengi karışımı küçücük köpek yavrusu beni kendine âşık etmişti. "Ne kadar tatlı," dedim ve daha yakından görebilmek için yaklaştım. Üzerindeki fiyat dudak uçuklatacak cinstendi. Yine de bu tatlı şey için o rakam bile azdı. Küçücüktü ve bedeninden kat kat fazla olan yumuşacık tüylerle kaplıydı. Ağzı, burnu görünemeyecek kadar küçükken, gözleri misket gibi yuvarlaktı.

"Hiç de tatlı değil."

Erdinç'ten aldığım cevap beni şaşırtmazken, kendi evinin bahçesinde olan vahşi köpekleri daha tatlı bulduğuna emindim. Elini bırakıp köpeğin yanına geldiğim için hemen arkamda duruyordu.

"Bence çok tatlı ve çok pahalı," dedim. Bakışlarımı küçük köpekten zorla ayırırken yüzüm düşmüştü, emindim ki Türkiye'de böyle bir köpek cinsine rastlayamazdım. Bundan dolayı, gitmeden önce son kez bir daha baktım.

"Artık gitmemiz lazım, bu gece işlerimizi var." Erdinç konuşurken korumasının getirmiş olduğu suyu açıp bana uzattı.

Elindeki suyu alırken, "Ne işimiz var?" diye sordum. Biliyordum ki Özgür'le buraya gelme amaçları Vegas'ın ünlü kumarhanelerinden para kaldırmaktı.

Erdinç'in Vegas'ta kiraladığı araba önümüzde durunca kendimizi içine attık. "Biraz oyun oynayacağız." Bakışları tepkimi ölçerken yüzünde çarpık gülüşü vardı.

"Hakkınız olmayan parayı kazanıp, harcıyorsunuz." Erdinç'in pis işler içinde olduğunu en başından beri zaten biliyordum ama

bu yolla kazanacağı para çok fazla rahatsız etmişti beni.

"Hakkımız olmayan parayı kazandığımız doğru. Paranın, değerini bilmeyenlerde durması saçmalık olur. Biz de değerini bilenlere veriyoruz, Asya."

"Nasıl yani?" Erdinç'in çok fazla parası vardı zaten, istese bir kısmını rahatlıkla iyilik yapmak için harcayabilirdi, böyle zahmete girmesine gerek yoktu.

Yüzünü cama doğru dönüp sinirlenmemeye çalışır gibi konuştu. "Burada oynayan herkes ülkesinin önde gelen hırsızlarından, biz de onları nasıl oynatacağımızı iyi biliyoruz. Sadece ellerindeki paranın yarısını alıp, kendi ülkemiz için küçük bir iyilik yapıyoruz."

"Onlar senin gibi mafya değil mi?" Ben başından beri böyle düşünüyordum, hırsız olduklarını aklımdan hiç geçirmemiştim.

"Olanları var ama bizim işimiz hırsız olan tayfayla."

En sonunda otelimizin önüne gelip durduğumuzda gece yeni başlıyordu. Erdinç'le odamıza çıktık, yatağın üzerinde siyah kılıflarında bizi bekleyen yeni kıyafetlerle karşılaştım. Kılıflardan birini bana uzattı. "Şunu al, giy."

Kendi de diğer kılıfı eline alırken banyoya doğru gitmeye başladım. Geniş ve ferah banyo, beyaz konseptiyle içime ferahlık yayıyordu. Kılıfı kapının arkasına astıktan sonra fermuarını açtım. Elbisenin üst kısmı siyahken, belden aşağısı beyazdı ve etek uçlarında siyah detaylar vardı. Biraz zorlanarak da olsa elbisenin içine girmeyi başardım ve aynanın karşısına geçtim, neredeyse bacaklarımın tamamını gözler önüne sermişti. Umursamayarak saçlarıma şekil vermeye çalıştım. Makyajımı yapmaya başlayacaktım ki malzemelerimi içeride unuttuğumu fark ettim. İçeri geçtiğimde Erdinç ortalıkta görünmüyordu ama kapının önünde bekleyen bir kadın vardı.

"Merhaba, Asya Hanım. Saç ve makyajınız için gelmiştim."

Erdinç'in bu kadar iyi görünmemi neden istediğini anlamamıştım ama itiraz etmedim. "Türk müsünüz?" diye sordum.

"Evet, ama burada yaşıyorum," dedi gülümseyerek.

"Anladım. Saçlarımı ben yaptım. Sadece makyajımı yapmanız yeterli."

"Nasıl isterseniz, Asya Hanım ama ojenizi özel olarak süreceğim. Erdinç Bey'in özel emri."

Bir saat sonra kadın işini bitirdiğinde tırnaklarıma şaşkınlıkla bakıyordum. Erdinç yine yapacağını yapmıştı, tırnaklarımın üzerin-

de pırlantalar vardı. Tam o anda üzerinde siyah takım elbisesiyle Erdinç içeri girdi. "Hazır mı-" Sorusunu tamamlayamadı, bakışları bacaklarıma kaydı ve yüzü garip bir hal adı. "Hemen siyah çorap giyiyorsun."

Küçük çantamı elime alıp kapıya doğru yürürken, "Giymiyorum," dedim.

"Beni deli etme, Asya. O bacaklarını hemen kapatıyorsun."

Eğer siyah çorap giyecek olursam elbisenin güzelliğini kapatıp boğmuş olacaktım. Bunu yapmak istemiyordum. "Giymiyorum."

"Uslu uslu giymezsen ben giydiririm ve bu, senin için iyi olmaz."

Erdinç'in bana çorap giydirmeye çalıştığı görüntü gözlerimin önünde canlanınca gülmemek için kendimi zor tuttum. Sanırım kendim giysem daha iyi olacaktı. "Tamam," dedim sinirle.

Odadan çıktığımızda, topuklarımı yere vurarak yürümeye başladım. Erdinç de tam yanımdaydı tabii. "Siyah giymen hoşuma gitmiyor," dedi.

"Ne yani, bir tek sen mi siyah giyebilirsin?"

"Beyaz tenini siyahla kapatman hoşuma gitmiyor." Elini belime koyup beni kendine çekerken açıkta kalan boynuma dudaklarını sürttü. "Tenin beni bu denli kendine çekerken siyahla kapatman haksızlık."

Boynuma sürten dudakları bacaklarımın titremesine sebep olmuştu. Şimdi söyleyeceğim şey onu sinir edecekti ama... "Sadece sana değil, başkalarında da haksızlık oluyor o zaman."

Hâlâ boynumda olan dudakları aralandı, etimi dişlerinin arasına aldı. "Bu tene benden başkasının dokunamayacağını söylemiştim."

"Manyak herif," diye mırıldandım duymamasını umarak.

"Bunu odaya döndüğümüzde konuşacağız, anlaşılan dilin çok uzamış."

Duymasa şaşardım zaten ama ben de kaşınmıştım. Otelin önünde bizi bekleyen Özgür telefonla konuşuyordu. Başıyla bizi selamladıktan sonra arabamızı işaret etti. "Asya, ne güzel olmuşsun. Seni yanımızdan ayırmayalım. Malum, buralar pek tekin değil."

"Teşekkür ederim," dedim utanarak. Erdinç de uyarı dolu sahte bir öksürükle ona susması gerektiğini hatırlattı.

Arabayı Erdinç kullanıyordu. Ben önde, Özgür de arkada oturuyorduk. Bir süre sonra Erdinç elini arkaya uzattı. "Benim emaneti ver."

Özgür'ün uzattığı silahı gördüğümde korkuyla kapıya doğru çekildim. "Bu gece bunu kullanmayacaksın değil mi?"

Silahı beline yerleştirdi. "Gerek duyarsam kullanırım. Güvende olman, olmamız gerekiyor." Erdinç'in işi gereği bir silahı olması gayet normaldi ama hayatımda ilk defa bu kadar yakından silah görüyordum. Bu geceyi silahsız ve olaysız geçirmemiz için dua etmeye başladım ama Erdinç'in yanında olaysız bir gece geçirme ihtimalinin düşük olduğunu biliyordum.

Gideceğimiz kumarhanenin nasıl bir yer olduğunu korku ve heyecanla bekliyordum, yol bitmek bilmemişti. Şehrin dışına çıktığımızı tahmin edebiliyordum, evler seyrekleşmiş, karanlık bir vadinin içine girmiştik. En sonunda kocaman bir villanın önünde durduk. İçeriyi henüz görmemiş olsam da, dış görünüşünün ihtişamı ağzımı açık bırakmaya yetmişti.

Ayağımdaki topukluların müsaade ettiği kadar zarif şekilde arabadan inmeye çalışırken, Erdinç hemen yanımda bitti. "İçeri girmeden önce uyarılarımı yapayım." Elimden tutup koluna girmemi sağlarken kısık sesle konuşmaya devam etti. "İçeride hiç konuşmamaya çalış, bir yere eşlik etmeni isterlerse kesin bir dille geri çevir, yanımdan bir adım bile ayrılmamaya dikkat et," dedi ve evin ihtişamlı kapısından girerken, "Buradaki herkes sadece kendi çıkarını düşünür," diye ekledi.

Uyarıları korkmama yetmişti. Koluna sıkıca yapıştım ve altın sarsının hâkim olduğu geniş mekân bizi içine alırken derin bir nefes aldım. İçerinin de her yerinden gösteriş ve ihtişam akıyordu. Sadece davetliler değil, krupiyeler ve garsonlar bile göz alıcıydı. Herkes oldukça rahattı, benim dışımdaki herkes böyle ortamlara fazlasıyla aşina gibiydi.

"Erdinç!" Şaşkın ve gördüğünden memnun kadın sesi üçümüzü de durdurdu. "Özlemişim."

Kadın, Erdinç'in boynuna sarılırken midemin kıskançlık ve iğrenmeyle kasıldığını hissettim. Hâlâ Erdinç'in kolundaydım ve düpedüz görmezden geliniyordum.

"Özel odalara gideceğim," dedi Erdinç, sesi buz gibiydi.

"Tabii, gidelim," dedi kadın ve önümüzden yürümeye başladı. Dar bir koridordan geçip bir kat aşağı indik. Burası üst kata göre

daha loş ve daha sessizdi. Sadece üç tane demir kapı vardı. "Seni bu gece iki numaraya alacağım," dedi kadın.

"Şimdi kaybol, Rüya."

Kadın, bozulmak şöyle dursun, suratına yılışık bir gülümseme yerleştirip Erdinç'in kulağına eğildi. "Geçen geldiğinde yaşadığımız gecenin tekrarını istersen yukarıda olacağım," dedi. Sonra da o koca kalçalarını sallaya sallaya uzaklaştı.

Elin Vegas'ında neden bu kadar çok Türk olduğunu sormak istedim ama bunu daha sonra da öğrenebilirdim. Şimdi tek istediğim bu gecenin bir an önce bitmesiydi.

Özgür üzerinde iki yazan demir kapıyı açtı. "Eğlence başlasın," dedi gülerek.

İçeri girdiğimiz anda Erdinç'in kasıldığını hissettim. "Hani burada olmayacaktı?"

Özgür onun ne kastettiğini anlamak için içeriyi gözleriyle taradı. "Hadi be! Abi, bana gelmeyeceğini söylemişlerdi."

Erdinç sinirli bakışlarıyla Özgür'ü resmen dövüyordu. Sanki içeride kalmakla dışarı çıkmak arasında kalmış gibiydi. Ortada büyük bir oyun masası vardı, etrafında oturanlara şöyle bir göz attım ama hiçbirini tanımıyordum. Adamlardan biri bizim olduğumuz tarafa döndü ve bozuk bir Türkçe ile, "Erdinç Sakman," dedi.

Erdinç pek istemeyerek de olsa cevap verdi. "Evet, uzun zaman oldu," dedi ve masaya doğru yürümeye başladı. O da Özgür de çok gergin görünüyorlardı.

Adam, beni şöyle bir süzdü. "Sanırım sevgilin için masamızda yer yok."

Bakışlarını görünce, çorap giymem konusunda ısrar ettiği için içimden Erdinç'e teşekkür ettim. Adamın bakışları yüzüme çıkıp gözlerimi bulduğunda bakışlarımı kaçırdım. Özgür masaya bir sandalye yaklaştırınca Erdinç yürümemizi sağladı ve oturmam için sandalyeyi çekti. "Sevgilime her zaman yer bulurum."

Duvar kenarlarında bekleyen adamları yerime oturduğumda fark ettim, masadakilerin korumaları olmalı diye geçirdim içimden.

"Hiç değişmiyorsun, Erdinç Sakman," dedi adam. Adamın beş parmağında da dövme vardı ama loş ışıkta şekilleri seçemiyordum.

"Ne tesadüf ki sen de, kumarhanen de hiç değişmemişsiniz, Leyton." Erdinç ciddiyetini ve dik duruşunu bozmadan karşımızda-

ki göbekli ve yarı kel adama cevap verirken göz temasını hiç bozmamıştı.

Demek bu pis kumarhane bu çirkin adamındı.

"Yıllar bizi eskitemiyor, Sakman." Konuşurken elindeki içkisini yudumluyordu. "Artık masayı da dörtlediğimize göre oyunumuza başlasak mı?" Masadaki diğer yüzlere tek tek bakıp onay alırken, eliyle arkasında kalan sarışın afete işaret etti. "Kâğıtları dağıt."

Sarışın afet hemen harekete geçip kâğıtları masada oturan dört adama dağıtmaya başladı. Dikkatler hazır dağılmışken, hemen yanımda oturan Erdinç'e biraz daha yaklaştım. "Ne zaman biter?"

Gözleri masaya dağıtılan kâğıtlardaydı, dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Korkma, birkaç saate işimiz biter." En sonunda güven vermek adına gözlerini bana çevirdiğinde güzel gözlerinin yoğunluğuyla içime güven aşıladı.

"Tamam." Erdinç'e güveniyordum. Aslında fazla korkmamıştım ama ortamın gerginliği beni rahatsız etmişti.

"Bakalım sevgilin şansını açacak mı, Sakman?"

Adının Leyton olduğunu öğrendiğim adam, bana ve Erdinç'e tuhaf bir bakış atarken, şans ve benim varlığımın ilişkisi komik gelmişti. Şans denilen kelimenin anlamını bile tam olarak kavrayamamıştım hayatım boyunca.

"Her zaman açtı, şimdi de açacaktır."

Erdinç duygusuz ve boş bakışlarını karşımızda oturan adamdan çektiğinde, yüzüme beni seviyormuş gibi bakıp boynuma küçük bir öpücük bahşetti. Sarışın afet işini bitirdiğini belli etmek ister gibi, "Herkese bol şans," deyince oyun başlamış oldu. Konuşmasında bir bozukluk yoktu. O da Türk olmalıydı ama fiziği yabancılara benziyordu.

Özgür eline gelen kâğıtlara bakıp sırıtırken, "Bu gecenin şanslısı benim gibi görünüyor," dedi.

Bakışlarımı Erdinç'in yüzüne çevirip ruh halini anlamaya çalıştım. Sonra önündeki kadehe uzanıp bir yudum içtim. Yüzüme çevrilen bakışlarını görünce, "Sinirlenme, sarhoş olmayacağım," dedim.

Saatler boyunca oyun tüm hızıyla devam etti. Kimileri oyundan çekiliyor, kimileri yeni giriyordu. Ortada çok para döndüğünün farkındaydım. Masanın ortasına yığılan fişler küçük bir dağ

oluşturmuştu. Sessizliği bozan Özgür'ün çalan telefonu oldu. Kısa konuşmasının ardından telefonu kapatıp Erdinç'e baktı. "Abi, korumalarla ilgili bir sorun çıkmış."

"Ben hallederim, sen burada kal," dedi Erdinç ve bana döndü. "Hemen dönerim."

Erdinç'in gidişi beni huzursuz etmişti. Başına bir şey gelmesinden endişe ediyordum. Leyton fırsattan istifade eder gibi, "Erdinç gibi bir adamın sevgilisi var. Adını öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Tereddüt etsem de, "Asya," dedim. Özgür'ün yüzü şekilde şekle giriyordu, sanki susmamı işaret ediyor gibiydi.

"Soyadın?"

"Armağan."

Adam gözlerini kısıp yüzüme dikkatle baktı. "Kaç yaşındasın?"

"On dokuz," dediğim sırada Erdinç içeri girdi.

Adam hızla ayağa kalkıp, oturduğu sandalyeyi gürültüyle yere devirdi. "Demek Armağan sensin!"

Erdinç çoktan yanıma gelmişti bile. "Aradığın Armağan değil," dedi.

"Benden kaçmayı başaran tek avı demek sen buldun." Adam gözlerini bana sabitlemişti. Yüzünde sabırsız ve sinirli bir ifade vardı.

"Ben buldum. İntikam almak için başka yollar ara, Leyton."

"Zorluk çıkarmadan kızı bana ver ve git, Sakman."

"Kız artık Armağanların değil, benim. Ve bilirsin, benim olan, iznim olmadığı müddetçe alınamaz."

"Ne yazık ki kızın buradan canlı çıkamayacak, Erdinç Sakman."

Adam, arkasında bir yerlere işaret edince karanlıktan çıkan koruma üstüme atılmaya kalkıştı. Erdinç reflekslerinin hızıyla beni arkasına alırken, üzerime gelen adama yumruğunu geçirdi. Hemen yanımda biten Özgür de gardını çoktan almıştı. Koruma birkaç yumrukla daha etkisiz hale geldiğinde Erdinç belinden silahını çıkarttı. "Yılların tanışıklığını bir kenara bırakıp burada gebertirim seni, Leyton. Kız, benim. Elini sürmeyeceksin."

"Ancak bu kız öldüğünde intikamım bitecek."

Burada neler döndüğüne akıl sır erdiremiyordum. Erdinç konuşmayı daha fazla uzatmadı, kolumdan tutarak, yürümem için yöneldirdi. Arkamızı kollayan Özgür'e baktığımda elindeki silahla masada kalan iki adamı hedef alıyordu. Olaylara karışmayan zayıf

adam konuşmalar boyunca sesini çıkartmadan, gösteri izler gibi bizi izlemişti.

Bodrum katın merdivenlerine gelip üst kata çıkmaya başladığımızda Özgür de Erdinç de etrafımızı kolluyorlardı. Üst kattakiler silahları gördükleri halde aldırış etmeden oyunlarına devam ettiler. En sonunda evin çıkış kapısına ulaştık ve bizi bekleyen arabaya kendimizi attık. Arkamızda bir hareketlilik olmuştu ama Erdinç gaza basıp evden uzaklaştı.

Erdinç'in yüz hatları sertleşmişti, Özgür de bariz bir şekilde telaşlıydı. Korkumun beni felç ettiğinin farkındaydım, uzun bir süre konuşamadan oturdum. Ben kendimi tanımıyordum ama Erdinç'in benim hakkımda her şeyi bildiği bir kez daha gözlerimin önüne serilmişti. Daha fazla dayanamadım. "Neler oluyor? O adam kimdi?" diye sordum ama arabada ölüm sessizliği vardı. "Bana cevap ver!" diye bağırdım.

"Kes sesini!"

Erdinç'in sesi benim aksime fısıltı gibi çıkmıştı. Aynadan arkaya bir bakış attım. "Arkamızdaki adamlar kim?"

Özgür de dönüp arkaya baktı. "Bizim korumalar."

İçime rahatlık akarken gözlerimi kapatıp derin nefes aldım. Son zamanlarda yaşadığım olaylar, on dokuz yıldır yaşayamadığım tüm belaların toplamı olarak karşıma çıkmıştı sanki. On dokuz yıllık bilinmezliklerim küçük bir damlayken, şimdi elimde bir okyanus vardı. Ve o okyanusa atılıyor, boğulmaya makûm ediliyordum.

"Uçağı ayarla, bu gece yola çıkıyoruz. Leyton rahat durmayacaktır."

"Tamam, abi."

Leyton'ın gücünden korkmaya başlamıştım. Erdinç bile onun gelmesinden korkuyorsa... Daha yirmi dört saat bile kalmadığımız Las Vegas'tan aklımın almadığı olaylar yaşayıp ayrılıyordum. Umarım sağ salim uçağa binebilir, Türkiye'ye dönebilirdim.

"Korkma, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi Erdinç bakışlarını bana çevirip.

Araba hızla Vegas'ın merkezinde bulunan otele ulaştığında hiç vakit kaybetmeden odamıza çıktık. Özgür de yanımızdan ayrılmayıp peşimizden gelirken elinden telefonu hiç düşürmemişti. "Abi, uçak iki saat sonra kalkıyor, hazırlanıp çıksak iyi olur."

Özgür kısa zamanda gideceğimizi haber verdiğinde sevinçten neredeyse ağlayacaktım.

Odamıza girdiğimizde ayağımdaki on beş santimlik topukluları çıkarıp Erdinç'e döndüm. Bir şeyleri öğrenmemin zamanı gelmişti, artık konuşması lazımdı. Sakinleşmek için kendine bir kadeh hazırlamıştı, bedenini düşünceli bir halde koltuğa bıraktı. "O adam kimdi?" diye sordum bağırarak. "Benden ne istiyor?" Cevap vermiyordu ama buna izin vermeyecektim. Yavru kedinin aslana kükreme zamanı gelmişti. "Bana her şeyi anlatmanın zamanı geldi," dedim.

"Ne kadar az bilirsen o kadar iyi."

Sinirden deliye dönmemiş, bağırma dememişti. Sakinliği daha da korkutucuydu. Ailemi resmen benden saklıyordu. Allah aşkına, on dokuz yıldır benim etrafımda ne dönüyordu? "Benim iyiliğimi düşünme. Anlat! Benden neyin intikamını almak istiyor?"

"Şimdi bile korkuyorsun, Asya. Neler olduğunu öğrenmek sana iyi gelmeyecek. Sadece şunu bil yeter, senin için en güvenli yer benim yanım."

"Ben kimim, Erdinç?"

Evet, aslında bilmediğim ve öğrenmem gereken belliydi, ben kimdim? On dokuz yıldır yalanlar içinde yaşayan, bilmediğim kişilerden saklanan, tek başına büyümüş olan Asya kimdi? Hayatımın sorusunun cevabını beklerken Erdinç'in güzel ve beni korumaya çalışan yüzüne baktım. Bu adam gerçekten beni düşünüyor muydu? İyiliğimi istiyor muydu? Beni bilinmezlerin içinde bırakırken, bunun en güvenli yol olduğundan emin miydi?

Bölüm 18

Her yeri aydınlık olan dünyanın bir yerini özellikle karartıp, beni içine mahkûm etmişlerdi sanki. Herkes aydınlıkta kendini görerek, bilerek yaşıyorken, ben karanlıkta kendimi bilmeden yaşamaya çalışıyordum. İşte benim hayatım buydu, ne olduğumu, nereden geldiğimi, kime ait olduğumu bilmeden yaşayıp, sürüklenen bir varlıktım.

Üzerimi değiştirip rahat bir şeyler giymiştim, uçağın özel bölümünde kalkış saatini bekliyorduk. Moralim bozuktu, bir kasın bile oynamadığı somurtkan yüzümle havaalanının pistini inceliyordum. Erdinç'in yüzümün bu halimden nefret ettiğini biliyordum, yüzümün asık olması onu rahatsız ediyordu ama umurumda değildi. Gerçek ben buydum işte, her zaman ve herkese karşı asık yüzlü Asya.

Erdinç'le tanışıp yanına taşındıktan sonra yüzümdeki diğer kasları da kullanmaya başlamıştım. Çatık kaş, sinirli bakış, korkulu ifade, ağlama ve nadiren gülücük. Bu ifadelerin hepsi bana aykırıydı. Benim gerçek yüzüm somurtkan olanıydı. Gözyaşları da bana aykırıydı. Ben ağlamazdım, ne olursa olsun, her olaya karşı duygularımı kapatır, dik duruşumu bozmazdım. Ama Erdinç hayatıma girdiğinden beri gözümden yaşlar süzülüyordu. Çocukluğum-

da serbest kalamadıklarından dolayı, Erdinç'in üzerimde yarattığı korku ve baskı kendilerini içimden bir hışımla dışarı atmalarını sağlamıştı.

"Yüzünü güldürecek bir şey geldi."

Yanımda oturan Erdinç'le otelden ayrıldığımızdan beridir konuşmuyorduk. Ona kim olduğumu sorduğumda başından savma cevaplar verip geçiştirmişti ve yine beynimde milyonlarca soru işaretiyle beni yanında sürüklüyordu. Şimdiyse nedeni olduğu asık suratımı düzeltmeye çalışıyordu. Neden moralimi gerçekleri anlatarak düzeltmeyi denemiyordu ki? Ya da neden benim moral bozukluğum umurundaydı?

Beni kumarhanedeki adama vermeyip yanında götürme nedenini anlayabiliyordum, zaten söylemişti de; onun yanında ve emrinde çalışıyordum, eğer Leyton'ın istediğini yapıp beni ona bırakmış olsaydı kendi adını zedeleyecekti ve Leyton'ın ondan daha güçlü görünmesine yol açacaktı. Ama bu Erdinç'ti, kimse ondan üstün ya da güçlü olamazdı. İstediği her şeyi sadece o yapabilirdi ve yanındakiler sadece onundu.

"Hiçbir şey istemiyorum," dedim uçağın camından dışarı bakmaya devam ederken. Kucağıma canlı ve küçük bir şey bırakıldığında kokuyla sıçradım.

"Artık senin."

Kucağımdaki şeyi görünce gülümsemeye başladım. Sergide gördüğüm yavru köpek kollarımın arasındaydı. "Erdinç, bu çok güzel ve... Pahalı."

"Yüzündeki somurtkan ifadeyi yok edebildiyse fiyatı umurumda değil," dedi. Uçağın yumuşak koltuğunda arkasına yaslanmış, çocuk gibi sevinmemi izlerken o da rahatlamıştı.

"Teşekkür ederim."

"O ite fazla değer verirsen hiç acımam, biliyorsun değil mi?"

"Tofita'mı kıskanma," dedim gülümseyerek.

"Adını Tofita mı koydun? Tam senden beklenecek hareket."

"Sen anlamazsın. Tofita çok tatlı ve yumuşak, aynı köpeğim gibi," dedim. Minicik hayvanı kıskanması hoşuma gitmişti. Hediye ettiğine pişman olduğuna emindim.

Özgür yerine oturdu ve kucağımdaki şeye gülümseyerek baktı. Sonra Erdinç'e dönüp, "Abi, korumalar havaalanına yerleştirildi. İndiğimizde bizi bekliyor olacaklar," dedi.

Erdinç ve Özgür'ün bu kadar yakın ve iyi anlaşıyor olmaları da çok tuhaftı. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama araları gayet iyiydi.

"Gözün, kulağın Leyton'da olsun. Türkiye'ye mutlaka gelecek tir. Geldiği gibi de işini bitireceğiz."

Tofita'yı Özgür'ün kucağındaki taşıma kutusuna yerleştirdim. Erdinç'in katil olduğunu düşünmek kanımın akışını yavaşlatmıştı. Özgür aldığı emri onaylarken, kısık çıkan sesimle Erdinç'e baktım. "Onu öldürecek misin?"

Bakışlarını yüz hatlarımı ezberler gibi suratımda gezdirdi, kollarını bana doğru uzatıp yerimden kaldırdı ve kucağına çekerek, bacaklarımı az önce kalktığım koltuğa uzatmamı sağladı. "Onu bugün o kumarhanede öldürmüş olmam gerekiyordu, Türkiye'de olsak şu anda yaşıyor olmazdı ama yanımda yeterli koruma yoktu. Türkiye'ye dönmemiz lazım." Sıcak dudaklarını saçlarıma bastırırken kollarıyla beni kendine daha çok çekti. "Seni almak için peşimizden gelecek, en uygun zamanda da ellerimle ölümü tattıracağım ona." Erdinç'i birinin canını alırken düşündüm; yakışıklı ve sinirle dolu Azrail, onun olana sahip çıkmak uğruna birini öldürürken. "Seni kimse elimden alamayacak."

Aklımda başka düşüncelere de yer vardı. Örneğin Leyton'ın Erdinç'e zarar verme düşüncesi. Beynimden vurulmuş gibi Erdinç'in sıcak kucağında kıpırdandığımda başımı boyun girintisine daha çok gömdüm. Sessizce oturmuş, düşüncelerimin içinde aydınlık ararken uçak havalanmıştı ama Erdinç kucağından indirmemişti beni. "Uyu, yolumuz uzun," dedi.

Gözlerim kapalı, içim Erdinç'in kokusuyla dolup taşarken son duyduğum kelimeler Erdinç'in dudaklarından bana ulaşanlardı. Yaşadığım stres beynime ve bedenime fazla gelmiş olacaktı, çünkü uçak yolculuğum boyunca Erdinç'in kucağında kesintisiz uyumuştum.

Ayağa kalkmak için bacaklarımı aşağı sarkıttığımda güçlü kollar bedenimi sarıp kalkmama izin vermedi.

Erdinç, "Geldik mi?" diye sordu uykulu sesiyle.

"Bilmiyorum, galiba geldik," dediğim sırada karşımızdaki Özgür sırıttı.

"Günaydın uykucular, bir ara komaya girdiniz sandım," dedi. Erdinç'in bakışlarıyla sustu. "Pardon abi, birazdan inmiş oluruz."

Az bir süre daha uçak yolculuğumuz devam etti, ardından havaalanında inmemizi bekleyen korumalar eşliğinde Erdinç'in evine

gelip rahat bir nefes aldım. Bizi kapıda karşılayan Zehra Hanım, Erdinç'in sinirini Vegas'tan Türkiye'ye taşıdığını görünce sadece, "Hoş geldiniz," deyip bana yöneldi ve direkt kucağıma baktı. "Hayırlı olsun, Asya Hanım."

"Teşekkürler, Zehra Hanım," diyerek içeri girdim. Erdinç hemen salona yöneldi, peşinden gidip, kendine içki hazırlamak üzere olduğunu görünce, "Sabah sabah içmesen," dedim.

"Bir şey olmaz." Doldurduğu bardağıyla yanımdaki boş koltuğa gelirken, gözleri Tofita'ya kaydı. "Onunla ilgilenmeyi bırak da kendinle ilgilen. Kahvaltını yap, üstünü değiştir, duşunu falan al." Beni düşündüğü kadar kendini düşünüp elindeki içkisini bıraksa daha iyi ederdi aslında. "Yaparım birazdan." Uçaktan gelen yorgunlukla ayaklarımı koltuğa uzatırken Erdinç'e değmemesine özen gösterdim. Tekrar Tofita'ma dönüp yumuşacık tüyleriyle uğraşmaya başladığımda Erdinç'in telefonu çaldı.

Asık suratımdaki ifadeyi bozup yerine gülücükler konduran köpeğimi ve beni izleyen gözlerini üzerimizden ayırmadan telefonunu cevapladı. "Efendim?" Karşı taraftan konuşan kişinin kadın olduğunu duyduğumda kaşlarımı çatıp onun tepkilerini izlemeye başladım. "Geri götürmeyin, ben geliyorum," dedi ve elindeki kadehi sehpaya bırakıp ayağa kalktı. "Ben iki saate gelirim, geldiğimde banyon yapılmış, kahvaltın bitmiş, üstün değişmiş olacak. Aksi takdirde kucağındaki itle son görüşmen olur."

Tofita'ma it dediği için ona öldürücü bakışlar yolladım. Onaylar gibi başımı salladığımda, telefonla konuştuğu kadının yanına gitmek için evden ayrıldı. Aklım buluşmaya gittiği kadında, yerimden kalktım. Bahçeye çıkıp korumalara, "Bahçede yedek kulübe varsa arka tarafa kurabilir misiniz?" diye sordum. Erdinç'in bahçesini koruyan hırçın köpekleri ön tarafta duruyorlardı. Minik köpeğimi yanlarına bırakırsam sabaha canlı bulamayabilirdim.

"Garajda yedek kulübe olacaktı, hemen arka bahçeye kurdururuz, Asya Hanım."

İçeri girerken gülümsemeden edemedim, beni buraya sürükleyerek getiren adamlar şimdi bana hanım diyorlardı. Gerçekten de hayatın ne getireceği belli olmuyordu.

Odama çıkıp Tofita'yı yatağımın üzerine bıraktım, sonra banyoya geçerek ılık ve kısa bir duş aldım. Geri döndüğümde yataktan inmiş, odanın içinde geziniyordu. "Yeni evini sevdin mi, kızım?" dedim onu kucağıma alırken. "Buradaki herkes sinirli ama sen onlara aldırma tamam mı, yuvana girip saklan." Her ihtimale karşı kö-

peğime kendini Erdinç'ten korumayı öğretmeliydim. Onu yeniden yatağa bırakıp dolabımı açtım. Erdinç söylediğini yapmış, dolabımı yenilemişti. Artık bütün üst kıyafetlerimin boyu uzamıştı. Gülümseyerek tişörtlerden birini giydim, altıma giymek için de rahat taytlarımdan birini seçtim.

Aşağı indiğimde Erdinç hâlâ gelmemişti. Arka bahçeye kulübenin kurulduğunu görünce Tofita'yı içine bağlayıp mutfağa geçtim. Zehra Hanım beni görünce, "Kahvaltınız hazır, Asya Hanım. Kahve mi, portakal suyu mu istersiniz?" diye sordu.

"Zahmet olmazsa portakal suyu," dedim. Kahvaltımı bitirmek üzereydim ki kapının açıldığını duydum. Kimin geldiğini görmek için eğilip baktığımda Erdinç'in kucağında bir şey taşıdığını fark ettim. Ne olduğunu tam göremediğim için de merakla peşinden gittim. Kucağındaki küçük ufaklığı gördüğümde çok mutlu olmuştum. "Asya nereden çıktı?"

Erdinç, bebek Asya'yı bana verirken gülerek kafasını iki yana salladı. "Bir insan, küçük canlıları gördüğünde bu kadar nasıl sevinebilir hâlâ anlayamıyorum."

Kucağımdaki Asya'dan gözlerimi ayıramıyorken biraz büyümüş olduğunu fark ettim. "Nasıl aldın yetimhaneden? Yani neden aldın?"

"Cuma akşamı ateşlenmiş, hastaneye kaldırmışlar. Biz de Vegas'ta olduğumuzdan dolayı ulaşamamışlar ama müdire hanım, ne olursa olsun beni bilgilendir dediğim için bugün hastaneden çıkarlarken tekrar aradı. Bir gece burada kalacak."

"Teşekkür ederim," dedim. Gerçekten de iyi düşünmüştü, küçük Asya bir gece de olsa rahat ederdi. Ben onu güzelce beslerdim. "Karnın acıktı mı senin? Doyuralım mı karnını?" Gülerek Asya'yla konuşurken, özlemiş olduğum tombul yanaklarını mıncıklıyordum. O sırada, yeni çıkan iki dişini fark ettim. Neden hasta olup, ateşinin çıktığını anlamıştım. Her bebekte olduğu gibi, diş çıkarma döneminde hastalık görülmesi normaldi.

"Ben de açım," dedi Erdinç kıskançlıktan kaynaklı sitemli bir sesle.

"Seni kucağıma alamam ama elimden tutar, sözümü dinleyen uslu bir bebek olursan karnını doyururum," dedim. Bakışlarım Erdinç'in sinirli suratındayken hâlâ gülüyordum. Kesinlikle Erdinç de sevgiye ve ilgiye muhtaç, huysuz bir çocuktu.

Boynuma bir öpücük kondurup kolunu belime doladı. "Uslu

kelimesi bana pek uymadı ama karnımı doyurursan memnun olurum."

Kucağımda Asya, yanımda Erdinç'le birlikte mutfağa girdiğimde Zehra Hanım'ı yüzümüzdeki gülücüklerle şok ettiğimizi anladım. Erdinç elini belimden çekmeden, "Zehra Hanım, yemekleri bugün Asya yapacak," dedi.

"Tabii Erdinç Bey, nasıl isterseniz."

Zehra Hanım mutfaktan çıkınca Erdinç kucağımdan Asya'yı aldı. "Şimdi ikimizi de doyur bakalım."

Bebek Asya, Erdinç'in kaslı kollarının arasında olduğundan da minik görünüyordu, karşımdaki manzaraya gülümsemeden edemedim. "Önce küçükten başlıyorum," dedim. On dakika sonra Asya'nın maması hazırdı. Biberonu ona uzattım. "Sen içir, ben de senin yemeğini hazırlayayım."

Biberonu sağa sola çevirdi. "Bunun tadının güzel olduğunu sanmıyorum, yazık çocuğa," dedi. "Et, tavuk falan yedirsek ya."

"Seninle evlenecek kadına gerçekten acıyorum. Küçücük bebek nasıl et yiyecek?"

Bu sefer itiraz etmeden biberonu Asya'nın içmesi için uzattı. "Senin it nerede?"

"Tofita'ya it deyip durma." Sinirleneceğimi bildiği için inadına yapıyordu. "Senin köpeklerinin yedek kulübelerinden bir tanesini arka bahçeye kurdurdum."

"Küçük itine söyle, ortalıkta fazla dolaşmasın. Benimkiler onu parçalarına ayırır."

Lazanyayı fırına sürdüm ve it demesine gerçekten sinirlendiğimi göstermek için ona döndüm. Ama gördüğüm manzara karşısında bütün sinirim uçup gitti. Asya ellerini ve bacaklarını sallayarak Erdinç'e gülüyordu, o da gülerek karşılık veriyordu. Bu sahneyi beynime kazıyıp, görmemiş gibi yaptım ve tezgâhı toplamak için arkamı döndüm. Kim bilir onu bir daha ne zaman böyle görecektim? Belki ileride kendi çocuklarıyla böyle oynayacaktı ama onu da görebilme şansım yoktu.

Yemek faslı bitip hepimizin karnı doyduğunda salona geçip Asya'yla oynamaya başladım. Erdinç işleri nedeniyle kendini çalışma odasına kapatmıştı. Asya'yı tekrar yetimhaneye yollamak istemiyordum ama başka ne yapabilirdim ki? Ayrı kalacağımız zamanların acısını çıkarmak ister gibi onu bol bol öpüp kokladım. Yetimhanede nasıl büyüyeceğini düşünüyordum, çünkü çok sakin ve sessiz bir bebekti.

"Bebekle oynamayı bırak da uyut, saat geç oldu."

Kötü işleri için mi çalışmıştı, yoksa mücevher mi tasarlamıştı merak ettim, çünkü çok yorulduğu belli oluyordu. Ben bacaklarımı koltuğa uzatıp Asya'yı sallamaya başladım, Erdinç de ayaklarımın ucuna oturup televizyonu açtı. Bacaklarımdaki kanatsız meleğe imrenerek baktım. "Ben hiç ayakta sallanmadım," dedim. Yetimhanede hiçbir bakıcının bebekleri özel olarak sallamadığını ve uyutmaya çalışmadığını biliyordum. Vakti geldiğinde bebeği yatağına yatırır, arkalarına bakmaz çıkar giderlerdi. Bebek ister ağlasın, ister uyusun, umurlarında olmazdı. Ben de onlardandım işte, vakti geldiğinde yatağına yatırılıp, ağlayarak uykuya dalan bebek.

Erdinç söylediğimi ya duymamıştı ya da duymazdan gelmişti. Umursamadan, uykuya dalan Asya'yı kucağıma alıp salondan çıktım. Onu yatağımın ortasına yerleştirdim, düşmesin diye de etrafını yastıklarla doldurdum. Aşağı indiğimde Erdinç bacaklarını uzatmış, televizyon izlemeye devam ediyordu. Ayaklarının ucuna oturmak için yaklaştım ama bileğimden yakalayıp beni kucağına çekti. Sonra da bez bebekmişim gibi bacaklarının üzerine yatırdı. Ağzımdan küçük bir çığlık kaçarken, başımın altına sırtındaki yastığı koyup sallamaya başladı. "Sen de bebek sayılırsın, zaten küçücük bir şeysin," dedi.

Ben saniyeler içinde gerçekleşen olayın şokundayken, Erdinç yüzümde oluşan ifadeye alttan alttan sırıtıyordu. "Erdinç saçmalama, kaldır beni," diyerek doğrulmaya çalıştım ama izin vermedi. Bir yandan da dalga geçer gibi uyusun da büyüsün ninni diyordu. Kahkahalarım tüm evi doldurdu.

Erdinç gülümseyerek, "Bakıyorum hoşunuza gitti, Asya Hanım," dedi.

"Hayır, hiç hoşuma gitmedi." Yalan söylüyordum, çünkü şu an, annesi olan tüm çocukları kıskanıyordum.

"Demek öyle, bakalım bu hoşunuza gidecek mi?" dedikten sonra bacaklarını araladı, sırtım koltukla buluştuğunda da beni bacaklarının arasına sıkıştırdı.

Ne yapacağı korkusuyla beklerken gıdıklamaya başladı. Bir yandan çığlıklar atıyor, bir yandan da kahkahalarla gülüyordum. Hayatım boyunca bu kadar gülmemiştim ben. O da bana eşlik ediyordu, onun böyle güldüğünü ilk defa duyuyordum.

"Astımın olmasaydı bu kadar erken kurtulamazdın elimden," dedi ve gıdıklamayı bıraktı.

Nefesimi düzene sokmaya çalışırken hâlâ bacaklarının arasında yatıyordum. Tofita'nın havlamalarını duyunca, "Bak," dedim. "Sahibini rahatsız ettiğin için sana kızıyor."

Tek kaşını kaldırarak sırıttı. "Sahibinin, sahibi olduğumu unutuyor ama."

Söylediği şeye takılmadım, beni sinir etmeyi sevdiğini artık öğrenmiştim. Kendine içki almak için kalktığında ben de oturur pozisyona geçtim. "Ben de içebilir miyim?" diye sordum.

"Gece bebeğe kim bakacak, Asya?"

Minik Asya'yı tamamen unutmuştum. "Haklısın," dedim ve ayağa kalkıp bahçe kapısına yöneldim. "Tofita'ya bakıp geliyorum." Durduk yere bağırıp, bahçeyi cılız sesiyle doldurma nedenini görmem lazımdı. Belki de sabahtan beri boynunda olan tasmadan kurtulmak istiyordu. Karnı da acıkmış olabilirdi. Kulübenin yanına gelip gördüğüm manzarayla dehşete düşerken, ağzımdan güçlü ve acı bir çığlık fırladı, arka bahçeyi doldurup, etrafımızdaki ağaçların arasından gökyüzüne ulaştı. Çığlığımla bahçeye fırlayan Erdinç bana doğru koşarken, evdeki tüm korumalar da bana doğru koşturmaya başladılar. Küçük Tofita'mın minicik kafası kesilmişti. Cansız bedeni ise çimlerin üzerine öylece bırakılmıştı. Gördüğüm manzara gözyaşlarımı durduramıyorken, hıçkırıklarım boğazıma dizildi. Erdinç'in kolları korku ve üzüntüyle sarsılan bedenimi sıkıca sardı. "Tamam, tamam ağlama, sakin ol." Derken korumalarından biri Erdinç'e bir şey uzattı. "Abi, okusan iyi olur."

Erdinç eline aldığı kâğıdı okumadan korumalarına sinirle bağırdı. "Hepiniz ayakta mı uyuyordunuz lan puştlar! Bunu yapanı bulup önüme getireceksiniz! Hemen!"

Erdinç'in sinirden deliye dönmüş olduğunu anlıyordum. Bir elini kolunu sallayarak evine girmiş, meydan okurcasına zarar verip, çekip gitmişti. Erdinç bunu kendine yediremezdi. Onun yanında olan bir şeye başkası dokunamazdı ama şimdi Tofita ölmüştü. Erdinç ona bırakılan notu okumaya başladığında göğsünden kafamı kaldırıp kâğıda baktım.

'Sıra sahibine de gelecek...

Leyton'

Küçük beyaz kâğıdın üzerine siyah kalemle yazılmış olan cümle beni ölümüne korkuttu. Erdinç bedenimi kollarının arasına sıkıca hapsederken, şimdi ne yapacağım diye düşündüm.

Bölüm 19

Zihnimdeki düşüncelerle bir haftadır balon gibi şişip, kendi kendimi yiyordum. Tofita'm ölmüştü, sıra bana geliyordu ama neden dolayı intikam malzemesi olduğumu bilmiyordum. Erdinç'i yeniden sıkıştırıp 'neden peşimdeler' diye sormuştum ama daha fazla korkmamam ve endişelenmemem için bilmememin en doğrusu olduğunu söyleyip geçiştirmişti.

Leyton kafayı bana takmıştı, intikamı için kesin olarak canımı alacaktı. Erdinç her an diken üzerindeydi. Gözlerini dört açmış korumalarını etrafımdan bir saniye dahi eksik etmiyordu. Her sabah staja giderken kendi bırakıp, hastanenin kapısına dört koruma dikiyordu. Israrı üzerine, hâlâ hayatta olduğumu saat başı attığım mesajlarla ona bildiriyordum ve bunun karşılığında korumalarını içeri göndermiyordu. Her staj çıkışında da gelip beni alıyordu.

Bu kadar güvenlik önlemi varken Leyton'ın yanıma yaklaşmasına imkân yoktu. Erdinç bu kadar üzerime düşüp, bana zarar gelmemesi için uğraşırken yüzüm bir saniye bile gülmüyordu. Her an asık suratımla, somurtarak günlerimi geçiriyordum. Bebek Asya'yla da güzel ilgilenemediğim bir gecenin ardından, onu yurduna gönderirken tombul yanaklarından son kez öpmüştüm.

Hafta sonunu değerlendirmek için arka bahçedeki salıncağa ayaklarımı uzatmış, yeni başladığım aşk kitabını okurken öğle güneşi tenimi ısıtıyordu. Birkaç metre ötemde duran üç korumanın gözleri her an üzerimdeydi ve bu durum geçen hafta yaşadığım olayı unutmama fırsat vermiyordu.

Erdinç, elindeki sigarayla bahçenin kapısında belirip yanıma gelmeye başladığında korumalar geriye doğru çekildi. Muhteşem vücuduna her zamanki gibi oturmuş takım elbisesi ve erkeksi güzelliğiyle beni büyülüyorken, kendimi ona kaptırmamalıydım.

Bacaklarımı elleriyle tutup kaldırdı ve salıncağa oturdu. Ardından bacaklarımı dizlerinin üzerine bıraktı. "Şu somurtkan suratın hiç düzelmeyecek mi?"

"Kitap okuyorum, rahatsız etme beni!"

Sigarasını dolgun dudaklarının arasından çekip beyaz dumanı serbest bırakırken, gözlerim okuduğum kitaptan ona kayıyordu.

"Kendini geliştireceğin kitaplar okumalısın," dedi.

Her şeyime karışan huysuz adam, şimdi de okuduğum kitaba laf ediyordu. "Bu tarz kitapları seviyorum," dedim.

Erdinç'in evde olmadığı bir gün çalışma odasındaki kütüphanesini karıştırıp kendime uygun bir kitap bakmıştım ama hepsi benim tarzımın dışında olan kitaplardı. Kütüphane, klasik edebiyat romanları, işi için kendini geliştirmek adına ticaret, işletme ve muhasebe kitaplarıyla doluydu.

"Aşkı yaşayamadığın için bu tür kitaplar okuman normal."

Alay eder gibi konuşup, aşk hayatıma laf attığında ona dil çıkarmamak için kendimi zor tuttum. "Ne yani, sen aşkı çok yaşadığın için mi bu tür kitaplar okumuyorsun?" diye sordum. Beni küçük görmesi sinirime dokunmuştu. Elindeki sigarasını bitirip salıncağın yanındaki sehpanın üzerinde duran kül tablasında söndürdü. Çıplak olan bacaklarımda parmaklarıyla daireler çizerek onları okşamaya başladı.

"Aşk yaşama isteği duymadığım için genelde tek gecelik ilişkiler yaşadım."

Bacağımın üzerinde oynayan parmakları içimi ayağa kaldırıp hareketlendirirken, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Tek gecelik ilişkiler yaşadığını biliyordum ama bunu açıkça dile getirdiğinde başka kadınların onun vücuduna dokunma düşüncesi kaşlarımın derinden çatılmasını sağlıyordu. "Neden aşkı yaşama isteği duymadın?" Birini sevememesinin ve o tür sözcükler kullanamaması-

nın nedenini biliyordum ama her insanın aşkı yaşaması gerektiğini düşünüyordum. 'Aşkı yaşamak' tabirini karakterime zıt olduğu için kendime yakıştırmasam da, aşk günün birinde yaşamak istediğim bir duyguydu.

"Şu zamana kadar tüm kadınlar paramı yemek için yanıma yaklaştılar. Geceleri de fiziksel zevkleri için benden faydalandılar. Aşkı yaşamak gibi saçma düşünceler içine hiç girmedim, çünkü her gece yanımda evime gelebilmek için can atan kadınlar vardı."

Bakışlarımız birbirinden ayrılmıyorken Erdinç'i parası için seven kadınların hepsini toplayıp, dipsiz bir kuyunun içine atarak benzinle yakmak istedim. Tamam, kaba, dediğim dedik, sinirli ve kaşları sürekli çatık olan bir adam olabilirdi, bütün bunlar ve parası onu çekici yapıyor da olabilirdi ama para için bir gecelerini vermek de bu kadar kolay olmamalıydı. Parmakları hâlâ bacağımda hareket ederken kendimi daha fazla tutamayıp bacaklarımı karnıma doğru çektim. Tenimle biraz daha uğraşsaydı kötü şeyler olabilirdi.

"Para için kendilerini sana veriyorlarsa bu, yanındaki kadınların aptallığı." Kitabımı kapatıp doğruldum. Oturur vaziyete geldiğimde üzerimdeki askılı atleti düzelttim. "Umarım karşına sana gerçek aşkı yaşatabilecek biri çıkar," dediğimde bunu pek de içten söylememiştim. Erdinç'in yanında başka birini hayal etmek bile içimde garip duyguları körüklüyordu.

"Aslında çıktı."

Gözleri az ötemizdeki havuzu izliyorken, düşünceli bir şekilde konuşmuştu. Bir nevi kendiyle konuşuyor gibiydi. Karşısına çıkmış olan kişiyi itiraf ederken kucağımdaki kitabın sayfalarını sinirden mi, kıskançlıktan mı olduğunu bilmeden sıkarak kırıştırmaya başladım. Cevap verme veya soru sorma isteği içimden gelmeyince de ayağa kalkıp eve doğru yürüdüm. Arkamdan Erdinç'in de ayaklandığını duyar gibi oldum ama ona bakmadan havuzun yanından geçip, eve doğru ilerlemeyi sürdürdüm. Yaz aylarının ortasında olduğumuzdan hava sıcaklığı en üst seviyedeydi ve alnımda ter damları oluşmaya başlamıştı.

"Asya!"

Erdinç'in az arkamdan gelen sesi hiç duygu barındırmıyordu. Ona doğru döndüğümde daha ne olduğunu anlayamadan yüzüme çarpan soğuk suyla ciyakladım. Bahçenin hortumuyla beni ıslatmaya başlamıştı. Piç herif! "Erdinç, yapma!"

Ellerimle suyun yüzüme gelmesini engellerken, sıcak havada biraz da serinlemiştim doğrusu.

Koşmaya başlayıp bahçenin ağaçlarla kaplı bölümüne kaçtığımda elindeki hortumu bırakmadan arkamdan geliyordu.

"Korumaların yanında şort ve atlet giymenin cezasını çekmeden eve giremezsin!"

Arkamdan gelen sesi intikam aldığını belli ederken, bu kadar takıntılı oluşuna lanet ettim. Ne olurdu yani evin içinde olduğumda şort ve atlet giyseydim? Zaten dışarıda hep popomu kapatan şeyler giydiriyordu.

"Erdinç, yeter!" Vücudumun her yerinde hissettiğim tazyikli ve soğuk su üşümeme yol açmaya başladığında bahçenin sonuna geliyordum.

"Henüz sinirim geçmedi."

Sesi sinirli ve aksi tonda çıkarken kaçacak yerim kalmamıştı.

"Siktir!"

Erdinç'in sinirle söylediği sözün nedenini anlarken ağzımdan küçük bir kahkaha kaçtı. Hortum artık benim kaçtığım yere kadar uzanmıyordu. Evet, şimdi intikam alma sırası bana geçmişti. Sinirli olduğuna aldırmadan, "Erdinç bir gelir misin?" diye sordum. Planımın sorunsuz işlemesi için de gülmemi bastırıp, ellerimi ıslak bedenime sarıp üşüyormuş gibi yaptım.

"Cezanın burada bittiğini sanma! Devamı daha sert bir şekilde gelecek."

İşe yaramayı bırakan hortumu yere atıp bana doğru gelmeye başladığında, "Ne oldu?" diye sordu. En pis sırıtışımı atıp ellerimi çözerek hemen altında durduğumuz ağacın dalına uzandım. Kendimi dökülen yaprakların uzağında tutarken elimdeki dalı sallamaya başladım. Ağaçtan kopsa da yere henüz düşmeyen tüm yapraklar Erdinç'in kafasından aşağı yağmaya başladığında bir haftadır gülmeyen yüzüm, kahkahamla aydınlanmaya başlamıştı.

En sonunda tüm yapraklar döküldüğünde Erdinç'in ölüm saçan sesi duyuldu. "Asya, sen bittin!"

Gülmeyi kesip, elimdeki dalı serbest bıraktım. Sinirle bana bakan Erdinç ne kadar korkutucu gözükse de mükemmel güzellikteki saçlarının kirlenmiş olması hoşuma gitmişti.

"Sen de hak ettin!"

Artık Erdinç'e gitgide alışıyordum ve o korkak kız kendini geri çekip inadını öne sürüyordu. Bu, gerçek bendim işte! Bana kötülük yapana karşılığını mutlaka ödeten gerçek ben. Ama şunu unut-

muştum ki karşımdaki kişi Erdinç'ti. Üzerime doğru atıldı ve nasıl olduğunu anlamadan beni yere yatırdı. Bacaklarını iki yanıma açıp karnımın üzerine oturdu.

"Senin cesaretin de dilin gibi gün geçtikçe uzayıp büyümeye başladı. Artık onu durdursam iyi olacak."

Kollarım güçlü ellerinin arasında mahsur kalmışken onları azıcık bile oynatamıyordum. O, bana verebileceği en ağır cezayı düşünürken, dikkatimi kafasının üzerindeki bir şey çekti ve gülmeye başladım.

"Birazdan acı çekecek kişi olmana rağmen neşen oldukça yerinde," dedi.

Gülmemle Erdinç'in siniri biraz kaybolsa da kollarımı tutan eli daha da sıkılaştı. "Şimdi söyleyeceğim şeyi de canımı yaktığına say. Saçlarına karınca girmiş."

Ağacı salladığımda yapraklarla birlikte onlar da düşmüş olacak ki Erdinç'in saçlarında karıncalar geziniyordu. Kollarımı sıkan elleri bir anda gevşeyip saçlarına giderken üzerimden kalktı.

"Siktir!"

Başındaki karıncaları düşürmek için elleriyle saçlarını karıştırırken sesi aşırı sinirli çıkıyordu. Ben hâlâ ıslak kıyafetlerimle yerde yatıyorken ona bakıp gülüyordum. Oh olmuştu ona. Bana yaptığı bunca şeye saysın.

Saçıyla uğraşmayı kesip üzerime gelirken, "Yaptığın şeyi temizleyeceksin!" dedi ve kolumdan tuttuğu gibi beni yerden kaldırdı. Peşinden gitmem için yanında sürüklerken ara sıra bana ölümcül bakışlar atıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Öz güvenim bir anda yıkılırken Erdinç'in bana ne yapacağını merak ediyor, çaresizce yanında yürüyordum. Eve girip merdivenleri çıkarak odasına girdiğimizde üzerindekilerden kurtulmaya başladı. Bedenimdeki korku daha da artıp, kötü düşünceler üretmeme sebep olurken birkaç adım geriye doğru gittim. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında sesim istem dışı pürüzlü çıktı. "Neden soyunuyorsun?"

Bir eliyle odasındaki banyoyu gösterirken diğeriyle dolaplarını karıştırmaya başladı.

"Banyoya geç ve beni bekle."

"Neden banyoya geçiyorum?"

Korkum daha da artarken Erdinç'in bana izinsiz dokunabilece-

ği düşüncesi gözlerimi doldurmaya başlamıştı. Karıştırdığı dolabından kafasını kaldırıp sinirle baktı. "Sana banyoya geç dedim!" diye bağırdı.

Sesinin yüksek çıkmasından korkup hızla banyoya girdim. Banyonun da odasından farkı yoktu. Yerler siyah mermerle kaplanmış, duvarlara da siyah-gri fayanslar döşenmişti. Banyonun köşesinde ise çok büyük, beyaz bir jakuzi duruyordu. Banyoda beyaz olup parlayan tek şey oydu.

"Gel benimle."

Banyoda inceleme yaparken Erdinç'in sinirli sesiyle kendime geldim. Kolumdan tutulup uzun banyonun en ucundaki jakuziye doğru götürülürken, ne olacağını hâlâ kestirememiştim.

"Erdinç, ne oluyor?"

Kolumu bıraktığında gözlerim giydiği eşofman altına takıldı. Üzerine zaten hiçbir şey giymemişti. "O pis hayvanları saçıma nasıl soktuysan öyle de çıkaracaksın."

Jakuziye doğru uzanıp sıcak suyu açtığında ciddi gözüküyordu. Ne yani, onun saçlarını mı yıkayacaktım? "Banyo yap, aksın gitsin işte," dedim.

Karıncaların saçtan çıkmasının girmesi kadar kolay olmadığını duymuştum. Ama şu durumda bunu Erdinç'e söyleyemezdim.

"Saçlarımı, kafamda bir tane bile karınca kalmayacak şekilde yıkayıp temizliyorsun!"

Son emrini de verip suyun ısısını ayarlarken, sırtındaki yara izleri yine gözüme takıldı. Kendimi toparlayıp, yara izlerinin nasıl oluştuğunu düşünmeyeceğim, derken gözlerimi Erdinç'ten kaçırdım.

"Dizlerinin üzerinde yere otur ve kafanı küvetin içine uzat," dedim. Yapacağım işten kaçışım olmadığını anlamıştım, bir an önce bitmesi için de başlamam gerekiyordu.

Erdinç söylediklerimi yapıp kafasını küvetin içine doğru uzattı. Başı karıncalardan kaşınıyor olacaktı ki kısa bir an kaşınıp ellerini indirdi. "Çabuk ol, işe gideceğim," dedi.

Hâlâ sinirli çıkan sesine aldırmadan, banyonun içinde bulunan raflardan bir tane şampuan aldım. Raflarda, Türkiye'de bulunmadığından emin olduğum şampuanlar, duş jelleri, bakım ürünleri diziliydi ve hepsinin birbirinden pahalı olduğu belliydi. "Tamam, başlıyorum."

Küçük çocuk gibi her an mızmızlık yapması beni de sinirlendiriyordu. Elimdeki şampuandan kafasına azıcık döküp suyla ıslattım. Saçlarını köpürtmeye başladığımda her yer bir anda Erdinç kokmaya başladı. Güzel ve baştan çıkarıcı kokusu burnumdan içeri nüfuz ederken nefesimi dışarı vermek istemedim. Kendimi toplayıp işime odaklandığımda ilk kez Erdinç'in sessiz sessiz beni beklediğini, azarlamadığını veya bağırmadığını fark ettim. Sanki uslu bir çocuk gibi, annesinin başını yıkamasını bekliyordu.

Saçını durulayıp tekrar şampuanladığımda, bana yaptıklarını ödetmek adına tırnaklarımla saç derisini kazımaya başladım. Canının yanması biraz umurumdayken biraz da değildi. Ailemi benden saklamasına ve şu an hâlâ üzerimde olan ıslak kıyafetlere sayabilirdi. Bakmak istemesem de gözlerim sırtına kayarken kendimi tutamadım. "Erdinç?"

"Söyle."

Sesi, sinirli tınısını hâlâ kaybetmemişti. Biraz çekinerek konuştuğumda acaba sussam mı, diye içimde geçirdim ama yine de sordum. "Sırtındaki izler yetimhaneden kalma mı?"

Arabadaki konuşmamızda bana, 'yediğim dayakları unutamam' demişti ama kimden şiddet gördüğünü söylememişti.

"Evet."

Sesi bir anda soğukluk kazanırken bedeni kasılmıştı. Bir kez daha köpürttüğüm saçlarını durularken şansımı zorladım. "Kim yaptı peki?"

"Bir kısmı yurtta ve dışarıda ettiğim kavgalarda oldu. Bir kısmını da yetimhanenin görevlisi yaptı."

Sesi duygu barındırmıyorken, o konuştukça saçını yıkamakta uyguladığım sertliği yumuşatmaya başlamıştım. Bu konuyu konuşmanın canını sıktığı, gerilen sırtından belliydi.

Şu anda Erdinç'in karşısında, bir zamanlar kavga ettiği herkes bir hiçken, çocukluğunda küçük görülüp yetimhane görevlisi tarafından şiddet görmesi sinirden gözlerimi doldurmaya başlamıştı. Bu durumda, çocukluğunda bile hırçın olup kavga etme meraklısı olan Erdinç'in, büyüdüğünde mafya lideri olması normaldi.

"Görevliyi şikâyet etmedin mi?" diye sorarken küçük bir an kendimi şanslı biri olarak gördüm. Benim yetimhanemde şiddet uygulayan görevli hiç olmamıştı.

"Onun yerine bu zamanı bekleyip, canını almayı seçtim," dedi.

Adam öldürmeyi normal, günlük hayatta yaptığı bir şey gibi

söylerken çok rahattı. Of Allah'ım! Erdinç, benim bütün tahminlerimden çok daha tehlikeliydi. "Adamı öldürdün mü?" Sesim şaşkın ve kırgın çıkarken bir anda duraksadım. O adamın ceza çekmesi gerekiyordu ama Erdinç'in kendi ceza metodunu uygulaması ağır gelmişti.

"Hak etmişti."

Hayvan herif! Kendin ceza vereceğine suçluyu adaletin önüne sunsaydın ya diye geçirdim içimden. Erdinç'in katil olduğunu bildiğim halde onun yanında kalmaya mahkûmdum ve kaçacak bir yerim de yoktu. Bu katil beni kendine tutsak edip günden güne bağlıyordu. Saçlarını durularken, "Hiç kimse, yaptığı hatadan dolayı ölümü hak etmez," dedim. "İşim bitti, kalkabilirsin," diye de ekledim.

Geri çekileceğim sırada doğrulup belimden tuttu ve küvetin içine yatırdı. "Saçımı ikinci yıkamanda ne yapmaya çalıştığını anlamadım sanma, Armağan."

Soğuk bedenim sıcak suyun içinde gevşerken Erdinç sırıtarak bana bakıyordu. Piç herif! Gerçekten de beni küvete sert düşürmüştü.

"Bu yaptığını bir ara ödetirim," dedi ve kafasına havlu sarıp banyodan çıktı.

Pislik herif, yine son anda yapacağını yapmıştı. Ama tahmin ettiğim gibi çok zekiydi. Saç derisini, canını acıtacak şekilde inadına sert yıkadığımı anlamıştı. Islak kıyafetlerimle banyodan çıkıp odasına geçtiğimde ıslak saçlarını kurutmakla meşgul olduğunu gördüm. Bir insan ıslakken nasıl bu kadar seksi görünebilirdi? Gözlerimi zorlukla üzerinden çekip, hiçbir şey söylemesine fırsat vermeden odama çıktım. Islak kıyafetlerimden kurtulup temizlenmek için kendi banyoma girdim.

***

Cumartesi günüm Erdinç'le uğraşarak geçmişken, pazar günüm oldukça sakin ilerliyordu. Sabah kalkmış, kahvaltımı yapmış, tekrar odama çıkıp yatağıma uzanmıştım. Erdinç ise çalışma odasından çıkmadan işleriyle uğraşıyordu.

Dün gece geç saatlerde gelmişti. Ben uyurken odama girip her zaman olduğu gibi, üzerimdeki yerini alırken uykumdan uyanmama neden olmuştu. Söylenerek uykuma geri dönmeye çalışırken, beni dinlemeden uykuya dalmıştı. Sabah uyandığımda ise yanımda yoktu. Kahvaltı yapıyor olmalı diye düşünüp aşağı inmiş, kah-

valtında ona eşlik ettikten sonra tekrar odama çıkıp yatağıma uzanmıştım. Şimdi yeniden uyandığımdaysa saat iki olmuştu.

Birazcık ders çalışmak adına ikinci sınıf notlarımı çıkartıp göz attım. Artık üniversitede son sınıfa geçmiştim ve bu yılı da alttan ders bırakmadan tamamlayıp mezun olmam lazımdı. Bir an önce kendi paramı kazanıp ev tutmalı ve kendime bakmalıydım. Çünkü Ulaç'ın evine dönemezdim. Erdinç'in yanından ayrıldıktan sonra da yurda yerleşecektim.

Saat ikiden yediye kadar hiç ara vermeden konulara göz gezdirip, bir kısmını ezber yaptıktan sonra karnımın acıktığını hissettim. Aşağı indiğimde Erdinç'in salonda oturmuş, gazete okuduğunu görünce yoluma devam edip mutfağa girdim.

"Sabahtan itibaren kahvaltı dışında bir şey yemediniz acıkmış olmalısınız."

Zehra Hanım beni gördüğünde gülümseyerek konuştuğu için, ben de asık olan suratıma hafif bir tebessüm yerleştirdim. "Evet birazcık," derken, Zehra Hanım yaptığı yemeklerden bana güzel bir tabak hazırlamaya başlamıştı bile.

"Afiyet olsun."

Hazırlamış olduğu mis kokulu tabağı bana verirken mutfakta yemek yerine Erdinç'in yanına, salona gitmeyi seçtim. "Ellerinize sağlık," diyerek mutfaktan çıktım. Erdinç az önce gördüğüm gibi, gazetesini yüzünün önünde tutmuş, haberleri inceliyordu. Açık olan televizyonun karşısına geçip sessizce yemeğimi yerken bana baktı.

"Masada oturularak yemek yendiğini bu yaşına kadar öğrenemedin mi?"

Aşağılaması bittiğinde gazetesini okumaya kaldığı yerden devam etti. Elimdeki tabağı ona fırlatmamak için sabır diledim. "Öğrendim ama bugün değişiklik yapmak istedim. Bir sorun mu var?"

"Şu anda sorun yok ama yemeği koltuğa dökecek olursan olabilir."

Sinirli görünmemeye çalışarak sorduğum soruya gazetesini indirmeden cevap verdiğinde, aldığım yanıttan ziyade ses tonuna daha çok sinirlenmiştim. Hem umursamazlığı hem de sesinin gıcık tonu tepemi daha çok attırırken, dilimi ısırıp, içimden 'boş ver, Asya' dedim.

Şimdi sırf ona inat elimdeki güzelim yemeği koltuğa dökmek vardı ama karnım açtı. Yemeği boşa harcayamazdım. Bir süre, ben

televizyon izleyip yemeğimi yerken, Erdinç de çaprazımdaki koltukta başını kaldırmadan gazetedeki haberleri okumaya devam etti. Sonunda yemeğim bittiğinde boş tabağı önümdeki sehpaya bırakmak için eğildim. Üzerimde dolaşan garip kırmızı ışığı da o anda fark ettim. "Erdinç?" dedim panikle.

"Ne var?"

"Bu üzerimde dolaşan şey ne?"

Erdinç, neyi kastettiğimi anlamak için gazetesini indirdiğinde, gözleri kalbim ve kafam arasında gidip gelen kırmızı noktayı buldu.

Her şey onun bana baktığı saniyeler içinde birbirini takip ederek hızlı bir şekilde gerçekleşti. Erdinç elindeki gazeteyi kenara attığı gibi, oturduğu yerden kalkıp üzerime atıldı ve kendiyle birlikte beni de oturduğum koltuğun arkasına düşürdü. Biz daha yere düşmeden odanın içinde duyulan gürültüyle ağzımdan küçük bir çığlık kaçtı. Çıkan gürültünün, duvar yerine camla kaplı olan kısımdaki camın kırılması sonucu ortaya çıktığını anlarken, camlar her yere uçuştu.

"Asya, iyi misin?"

Erdinç'in bağırarak çıkan sesi hemen üzerimden geliyordu. Yere düşerken ben altta, Erdinç hemen üzerimde yere kapaklanmıştık. Ama Erdinç tüm ağırlığını vermemişti. Ayağının üzerine yüklenmişti, yoksa kaburgalarım sağlam kalamayabilirdi. Sertçe düştüğümüz koyu renk zeminde Erdinç üzerimi kalkan gibi kaplarken, salonun içinde birkaç patlama sesi daha duyuldu. Ben, kısacık zaman diliminde yaşadığımız olayın şokundayken sadece, "O da neydi?" diye sorabildim. Üzerimden kalkmaya çalışan Erdinç'in yüzünde hoşnutsuz bir ifade yakaladım ama kendini hemen toparladı.

"Birisi ateş etti."

Üzerimden kalksa da arkasında durduğumuz koltuğun korumasından ayrılmadık. Erdinç, cevabını alamadığı soruyu tekrar sordu. "Asya, sen iyi misin? Bir şey olmadı, vurulmadın değil mi?"

Bu sefer sesi daha yüksek ve telaşlı çıkmıştı. Benden cevap beklerken gözlerini üzerimde gezdirip, yaralanmış mıyım diye kanıt arıyordu. Vücudumda, yere düşünmenin etkisiyle oluşan acı dışında bir acı yoktu. Erdinç benim için telaşlanmış mıydı? "Ben iyiyim, bir şey olmadı ama kim, neden bana saldırmak istesin ki?"

Ağzımdan çıkan korkutucu gerçekler gözlerimi karartmıştı. Eğer Erdinç erken davranıp üzerime atlamasaydı, şu anda belki

de kanlar içinde, acı çekerek kıvranıyor olacaktım. Belki de çoktan ölmüştüm. Bu düşünceler bile rengimi soldururken, bu işi kimin yaptığı açıkça ortaydı.

Leyton!

Geçen hafta köpeğimi öldürmüş, intikamını alacağını ve sıranın bana geldiğini yazan bir not bırakmıştı, ama bu kadar cesaretli olup da Erdinç'in evine tekrar geleceğini hayal edemezdim. Ne için intikam arıyorsa bu, onun gözünün dönmesine sebep olmuştu. Sorumun cevabı ikimizin de gözlerinden okunurken, birbirimize bakmak dışında herhangi bir şey yapamadık.

"Abi!"

Salonun kapısından gelen sese döndüğümüzde korumaların etrafı sardığını gördüm. Onlar da amansız saldırının etkisiyle harekete geçmişlerdi ve gözleri patronlarının üzerindeydi.

"Silahımı getirin odamdan. Evin her yerini koruma altına alın. Asya'yı benim odama çıkarın ve kapısına, oradan asla ayrılmayacak dört koruma yerleştirin," dedi ve kolunu uzatıp beni kendine çekerken, "O silahı kullanan kişiyi daha fazla uzaklaşmadan yakalayıp, bu gece önüme getiriyorsunuz," diye ekledi. Sesi sinirliydi ama başka bir şeyler de saklıyordu içinde.

"Abi, silahın..."

Erdinç, korumanın getirdiği silahı almak için uzandığında sağ omzundan süzülen kanları gördüm. "Erdinç, vurulmuşun!" dedim panikle. Beni öldürecek olan kurşun onun omzuna isabet etmişti ve kendinden önce beni güvene alabilmek için hiçbir şey söylemiyor, korumalarına emirler veriyordu. Bu adam gerçekten deliydi!

Söylediğim şey umurunda değilmiş gibi, kapıda duran korumalarına baktı ve, "Hemen Asya'yı buradan çıkarın," dedi.

Bana doğru gelen korumalara aldırmadım. "Erdinç vurulmuşsun, önlem alman gerek." Kan kaybedip, canı yanarken bile dik duruşunu bozmuyordu. Ama benim sesim kendim vurulmuşum gibi acı ve telaş doluydu.

"Asya, odama çıkıp banyoma giriyorsun. Camlardan uzak dur ve ben gelene kadar bekle."

"Gitmiyorum! Sen de benimle geleceksin." Benim yüzümden vurulmuşken onu böylece bırakamazdım.

Erdinç, emrine uymadığım için sinirlenirken elinde tuttuğu silahı daha çok sıktı. "Asya, çabuk buradan uzaklaş!"

Dişlerini sıkarak konuştuğunda sesindeki tondan da çenesinin kasılmasından da korkmuştum ama geri adım atmadım. "Erdinç vuruldun, kan kaybediyorsun. Benimle gel. Korumaların zaten bunu yapanı bulacaktır."

İkna etmeye çalışırken elim kanayan yarasına doğru gitti ama kendini geri çekip başımda duran ve gözlerini dört açmış, elindeki silahlarla bekleyen korumalara baktı. "Götürün!"

Emriyle korumalar kollarımdan tutup beni kaldırırken, Erdinç de kimseden yardım almadan ayağa kalktı. Dört bir yanımı çeviren etten duvarla birlikte Erdinç'in odasına çıkartıldım. Aklım Erdinç'te, bedenim korumaların arasında odaya girmeden önce yanımdaki dört korumaya döndüm. "Bana aşağıdaki ameliyathaneden lokal anestezi iğnesi, dikiş seti, oksijenli su ve portegü getirin," dedim. Erdinç benim yanıma geldiğinde ilk iş olarak omzundaki kurşunu çıkartıp, sonra da yarasını kapatmam gerekecekti. Kendini düşünmeyen adamı bu kadar düşünmem normal sayılmazdı ama benim yüzümden vurulmuştu.

Korumalardan biri isteğimi yerine getireceğini söylediğinde odaya girip banyoya gittim. Bu adam tam bir deliydi. Vurulduğu halde kendisiyle ilgilenmeyi bırakmış, bunu kimin yaptığını bulmakla uğraşıyordu. Tamam, bulması lazımdı ama bunun için bir sürü adamı ve koruması vardı. Zaten kimin yaptığı da ortadaydı.

Kafayı yiyecek vaziyette banyodaki klozetin üzerine oturmuş, Erdinç için endişelenirken içimden usulca 'keşke üzerime atılmasaydı' diye geçirdim. Erdinç'in vurulduğunu, omzundan kan aktığını gördüğümde içimde büyüyen acı ve sızının tarifi mümkün değildi. O kadar büyüktü ki kelimelere sığdırılamayacak boyuttaydı. Hiç düşünmeden üzerime atılıp hayatımı kurtarırken, bir an bile tereddüt etmemişti. Lazerleri gördüğü an bana koşmuştu.

Peki, ama Erdinç yanındakileri koruyup, bu kadar sahip mi çıkıyordu?

Oturduğum soğuk banyo düşüncelerimi dondurup kalıplaştırırken, yaşadığım olay her geçen saniye beynimi daha çok işgal ediyordu. Banyonun kapısına hafifçe vurulduğunda yerimden kalkıp koşarak kapıya gittim.

"İstediklerinizi getirdim, Asya Hanım." Karşımdaki koruma elindekileri bana uzatırken, istemeyi unuttuğum sargı bezini de getirmişti.

"Teşekkür ederim." Elindekileri dikkatle alıp kucağımda sabitlerken gitmesine izin vermeden konuştum. "Erdinç nerede?" Bir

an önce odasına gelmek zorundaydı. Kurşun yarasıyla dolaşması vücuduna büyük zararlar veriyordu.

"Birazdan yanınıza gelir, Asya Hanım. Siz banyodan çıkmayın lütfen," derken oldukça kibardı ve görevi gereği korumacı davranıyordu.

Kucağımda tuttuğum malzemelerle başımı sallarken, bu eve geldiğim ilk günle şu anı kıyaslamadan edemedim. Az önce önümde kibar ve saygıyla konuşan korumalar, bundan yaklaşık bir ay önce beni sürükleyerek Erdinç'in önüne atmışlardı. Şimdi ise hepsi emrime amadeydi ve bana karşı saygıda kusur etmiyorlardı.

Eski davranışlarını ne değiştirmişti?

Banyoda, hiç kıpırdamadan on dakika kadar Erdinç'i bekledim. Sonunda içeriden gelen sesleri duydum. Dolapların açılma kapanma sesi ve birkaç küfür... Bu sesin Erdinç'e ait olduğunu anladığım an banyodan çıkıp kendimi odanın içine attım. Beyaz gömleğinin sağ tarafı koyu kırmızıya dönmüştü, bunu gördüğümde içimde tarif edilemez bir duygu kendini gösterdi.

Üzerinden gömleği çıkarmaya çalışırken canı daha çok yanıyordu, biliyordum ama dişlerini sıkarak bunu dışarı yansıtmamaya çalışıyordu. Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremesem de durumun bu olduğunu çenesinin kasılmasından anlıyordum. Kucağımda tuttuğum malzemeleri yatağa atıp önüne geçtiğimde parmakları üçüncü düğmede kalmıştı. Ben sağ elini tutup yavaşça aşağı indirirken gözleri yüzümden ayrılmıyordu.

"Bunu yapan bulundu mu?" diye sordum. Sesim odanın loş ışığında kısık çıkarken, Erdinç'in gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Her açtığım düğmede kusursuz vücudu daha çok ortaya çıkıyordu ve gözlerimi ondan almakta zorlanıyordum. Son düğmeye ulaşıp onu da açtığımda gömleği üzerinden yavaşça sıyırdım. Gözlerini hâlâ yüzümden ayırmadığının farkındaydım. Her yaptığım hareketi gözünü kırpmadan izliyordu.

Kasılmış olan çene hatlarını zor da olsa düzelterek, "Bulundu," diye cevap verdi. Ben aldığım cevapla başımı sallarken tepkisiz kalmaya çalıştım. Çünkü bunu yapanın şu anda yaşamıyor olduğuna emindim.

En sonunda kanlı gömlekten kurtulup yere attığımda, "Yüzüstü yatağa uzan," dedim. Sesim bir türlü normal düzeyde çıkamıyordu. Erdinç'in bakışları ve odanın loş ışığı sesimin kısık çıkmasına neden oluyordu.

Altında sadece takım elbisesinin pantolonu vardı. Dediğimi yapıp yatağa uzandığında, canı hiç yanmıyormuş gibi tepkisizdi. Yatağın üzerine attığım malzemeleri toplayıp komodinin üzerine koydum. Oksijenli suyu elime alıp şişeyi açtım.

"Bu iki oluyor," dedi yüzündeki küçük tebessümle. Erdinç'in güzel yüzü komodine dönük şekilde duruyorken, sırtındaki yaradan kanlar yavaşça akıp yatağa ulaşıyordu. Daha fazla kan kaybetmemesi lazımdı.

Neyi kastettiğini bildiğim için, "Evet, artık vurulup bana gelmenden bıktım," dedim. Yüzümde gülümseme oluşurken onu ilk gördüğüm zaman aklıma gelmişti. Şimdi tek fark, bu kez benim yüzümden vurulmuş olmasıydı. O gün yaptığım gibi, bugün de yarasını tedavi edecektim.

"Senin yüzünden vurulmuşken şikâyet etmeden beni kurşundan kurtarman gerek, biliyorsun değil mi?"

Sesinde alaycılık olsa da canının yandığının farkındaydım. "Evet, biliyorum." Daha fazla vakit kaybetmemek adına elimde tuttuğum oksijenli suyu yaranın üzerine döküp etrafını temizlemeye başladım. "Kıpırdamamaya çalış," derken vücuduna yapışmış olan kanın çözülüp, kırmızı çizgiler halinde yatağa dökülmesini izledim.

Erdinç'in bedeninin kasılmasını parmaklarımın altında hissederken durup bekledim. Canının acıması benim de içimi parçalıyordu, bu yüzden kendini toparlamasını bekleyip ikimize de zaman verdim. İlk dokunuşun etkisini atlattığımızda oksijenli suyu yeniden yaranın etrafına damlattım.

"Umarım elin hafiftir, küçük kız."

Oksijenli suyu kenara koyduktan sonra, kurşunu çıkarırken acı çekmemesi için lokal anestezi iğnesini hazırlamaya başladım. Hastaneye gitmekle vakit kaybetmediğimiz için, anestezi okuduğuma şükrediyordum. "Merak etme, elim gayet hafiftir," dedim.

Yaranın biraz dışından iğneyi sokup, canını yakmamak adına yavaş davranıp anestezinin vücuduna dağılmasını bekledim. Yaranın etrafında da aynı işlemi tekrarladım. İğneyi çekip Erdinç'in beni izleyen yüzüne baktığımda, gözlerinde anlam veremediğim yoğun bir bakış vardı. Hangi ara bana doğru döndüğünü anlamamıştım.

"Kendin gibi elinde yumuşacıkmış," dedi.

Başı yastıkta olduğu için dudakları çok güzel bir hal almıştı. Kendimi işime vermem gerektiğini bilip toparlanırken komodinin üzerindeki portegüyü elime aldım. "Canın biraz yanabilir," diye uyardım. Gözlerine tekrar bakmak zorunda kaldığımda, o kurşunu

canını yakmadan nasıl çıkarabileceğimi planlıyordum. Yüzüm düşüncelerimle nasıl bir hal almıştı göremesem de Erdinç tebessüm edip alayla konuştu.

"Korkma, canımı yakarsan karşılığını ödetmem."

Her yaptığım kötü şeyde ve onu her sinirlendirmemde karşılığını ödetiyorken, ikilemimden bana acıyıp göz ardı etmiş olmalıydı. İğneyi vurduktan sonra, daha fazla kan kaybetmemesi için kanayan yaranın üzerine bastırdığım beyaz havluyu çekmeden, "Anestezinin yayılmasını bekliyorum,"dedim. Vücudundan çıkan kan her damlada, sinirle dolmuş olan beynimin içindeki kovaya akarken yüzüm daha çok asılıyor, kaşlarım çatılıyordu.

Leyton'dan nefret ediyordum. Beni, neyin intikamı için kullanıyorsa yanlış yaptığı kesindi. Ben suçsuzdum. Doğduğumdan bu zamana kadar ben bilmeden arkamdan neler döndüğünün farkında değildim belki ama suçsuz olduğumun farkındaydım. Belki de ailemin yaptığı bir hata yüzünden beni canımdan etmeye çalışıyordu. Her hamlesinde de suçsuz olanları yaralayıp işi karıştırıyordu. Hemen yanımda kan kaybetmeye devam eden Erdinç'i düşündüğümde Leyton'a ve hiç haberim olmayan aileme daha çok sinirleniyor ve onlardan daha çok nefret ediyordum.

"Dört ay önce seni ilk gördüğümde, hocan olacak Aslan'a da böyle bakıyordun." Konuştuğunda gözlerimi komodinin üzerindeki aynadan alıp Erdinç'e çevirdim. "Üzgün ve nefretle... Sinirle yaptığın hareketler seni izlememi sağlarken, her hareketten sonra durup nefes aldığında dudaklarının aldığı şekil... Gerçekten kendine çekmiştin beni." Kısa bir an duraksadıktan sonra konuşmasını devam ettirdiğinde, o anki görüntü gözünün önüne gelmiş gibi gözleri donmuştu. Ve tüm bunlar Erdinç'in beni ilk kez hastanede görmediğini hatırlattı.

Ben, yaralanarak hastaneye gelen Erdinç'i ilk kez orada görürken, o beni kendi spor salonunda görmüş ve hakkımda araştırma yaptırmıştı ama sonradan kendisine uygun biri olmadığımı anlayıp, tüm bu çabanın boşuna olduğunu düşünmüştü. Bunları ise bana futbol iddiamızdan sonra yediğimiz akşam yemeğinde söylemişti. Bir de hiç seksi olmadığımı, aksine sıradan bir kız olduğumu da yüzüme vurmuştu.

"O dudaklara hiç sahip olamayacak olman senin açından çok kötü," derken bakışlarımı kaçırdım.

"Sen öyle san! Ben Erdinç Sakman'sam seni kimseye vermeyeceğim!"

Artık anestezinin yayılmış olması lazımdı, çünkü bu konuyu daha fazla konuşamazdım. Hem de Erdinç bu durumdayken

Havluyu yaranın üzerinden çekip portegüyü yaklaştırdığımda derin bir nefes aldım. Zaman gelmişti. Yaranın içindeki kurşun dışarı çıkmalıydı. "Kıpırdamamaya çalış."

Elimdeki metali yaraya yaklaştırırken derin bir nefes aldım. Metal, yaradan içeri girip derine doğru inerken elim kalbimle oranti kurup delice titredi. Staj yaparken daha önce birçok kez insanların vücudundan kurşun çıkartmışlığım vardı ama Erdinç'e yaparken ellerim benim emrim dışında hareket ediyordu. Daha doğrusu kalbim bile hiç acımadığı kadar acıyor ve göğüs kafesimi zorluyordu.

Erdinç'imin acısı benim de içimi kanatıyordu.

En sonunda metal alet yaranın içinde sert bir şeye çarptığında, kurşunu iki dişin arasına tutturup yukarı doğru çekmeye çalıştım. İlk çekişimle Erdinç'in sırtı kasıldı, boğazından kısık bir inilti duyuldu. Elimde tutuğum portegüyü bırakıp, ona daha fazla acı çektiremeyeceğimi düşünürken pes etmemem gerektiğini kendime hatırlattım. 'Kan kaybediyor ve kurşun vücuduna zarar veriyor. Asya. Pes etme!'

Gözlerimi kapatıp boynumdan aşağı akan teri yok sayarak bir kez daha kurşunu yukarı çekmeye çalıştım. Aynı anda Erdinç'ten ilk inlemesinden daha kısık bir inleme duyuldu. Hastanede yaptığım kurşun çıkartma işlemlerinde inleyen hastaların acı çekmesi umurumda olmazken işimi yapar, bir çekişte çıkartırdım. Ama Erdinç'in kasılması tüm bedenimi parçalıyordu. Erdinç acı çektiğini pek belli etmiyorken, sırtının kasılmasıyla ben daha çok terliyordum ve nefesim hız kazanıyordu.

"Tek çekişte çıkar. Korkma!"

Erdinç, dişlerini sıkarak titreyen elime baktığında, gözlerimi kapatıp bir damla terin daha boynumdan göğüslerime indiğini hissettim. Ardından kurşunu kavrayıp tek seferde yukarı çektim.

Erdinç, kurşunun çıkmasına tepki vermeden yatıyordu. Bense tuttuğumu o an fark ettiğim nefesimi dışarı vermekle meşguldüm. Gözümden habersizce akan yaş yanağımdan süzülürken, kana bulanmış elime aldırmadan onu sildim.

"İyi misin?"

Erdinç'in sesi beni bulurken, bu soruyu benim sormam gerekirdi diye düşündüm. "İyiyim sanırım," dedim. "Çok ağrın var mı? Bir anestezi daha verebilirim," diye sorduktan sonra da dikiş atmak için iğneyi hazırladım.

"Neden gözlerin kızardı?" diye sordu.

"Bilmiyorum, yoruldum sanırım."

"Yalancı!"

Artık anestezinin tam etkisiyle gözleri kapanmaya başlamıştı. Ben de cevap vermemeyi seçip elimde hazır bulunan dikiş ipiyle yaraya doğru uzandım. "Uyu, Erdinç," diye mırıldandım. Sesim hem kısık çıkmıştı hem de tüm acıyı ben çekmişim gibi yorgundu. Elimde tuttuğum iğneyi bir yere değdirmemeye çalışarak kanlı havlunun temiz kısmıyla yüzündeki terleri sildim. Ardından da daha fazla kanamaması gereken yarayı dikmeye başladım. Uykuya daldığı için dikişin acısını tam hissetmese de anestezinin etkisiyle anlaşılmayan birkaç kelime sayıklıyordu. Yarasına yedinci dikişi atıp bitirdiğimde ben de bitmiştim.

"Asya..."

İşimi bitirmiştim, üzerimi değiştirmek, lanet kandan kurtulup uyumak istiyordum. Bugünün bir daha aklıma gelmemesini istiyordum ama Erdinç'in ağzından adımı duyduğumda durup, uykuda sayıklayan haline baktım.

"Kendimden çok seviyorum..."

Bu sevgi kelimelerinin kimin için olduğunu söyleyemeden yeniden uykuya daldı. Seviyorum demeden önce adımı söylemişti. Acaba beni mi kastetmiştir diye yüzünü izlerken, benim adımı öylesine sayıkladığına karar verdim. Yoksa Erdinç'in beni sevmesi imkânsız bir şeydi.

Erdinç'in kanıyla boyanmış ellerimi yukarıda tutarak odama çıktım ve kendimi duşun altına attım. Onunla birlikte canım yandığı için kendime kızıyordum. Neden onun canı yanıyorken kendi canımın da yanmasına izin veriyordum ki? O, beni yanında zorla tutup kötü işlerine dahil eden acımasız bir adamdı. Onu düşünmemem lazımdı... O, bana yasaktı... O tehlikeliydi.

Kendime kızarak duştan çıktığımda, üzerimi giydim ve su içmek için aşağı indim.

Korumalar evin içinde her yerdeydi, merdiven başlarında, kapıların yanında ve odamdan çıktığım andan itibaren arkamda takipteydiler. Suyumu doldurup yavaşça yudumlarken arkamda olan koruma yokmuş gibi davranıyordum. Yalnız kalmak adına, elimde su bardağımla üst kata çıkmak için mutfaktan ayrıldım. Erdinç'in kapısının önünden geçerken duraksayıp, acaba girip kontrol etsem mi diye ikilimde kaldım.

İçimdeki Asya yine Erdinç'ten taraf olup, odama gitmememi söyleyince ona uyup Erdinç'in odasına girdim. Bıraktığım şekilde yüzüstü yatıyordu. Uyurken bile çatık kaşlarının duruşu bozulmamıştı. Güzel yüzüne sinirli ifadenin ne kadar yakıştığını kendime itiraf ettim. Evet, kötü adam Erdinç'in güzel yüzüne sinirli ifade her zerresiyle yakışıyordu.

Esmer teninin üzerinde kuruyup kalmış olan kendi kanı sinirlerimi bozmaya yeterken, banyosuna girip bulduğum havluyu ıslattım. Geri döndüğümde yatağın kenarına oturdum ve kurumuş kanları yavaşça silmeye başladım. Islak ve soğuk havlu sıcak tenine değdiğinde gözleri açıldı. Beni görse de tepkisiz kaldı ve gözlerini tekrar kapatıp uyumaya devam etti. Kanları temizlerken, sırtındaki izlere bir tane daha eklendiği için kendimi suçladım.

İşimi bitirip odama dönme için harekete geçtiğim sırada, "Gitme," diye mırıldandı. "Yanımda uyu."

Sesi, beni öylesine kendine çekip sarmalıyordu ki ne yapsam diye düşünerek öylece bekledim. Yaralı haliyle kenara kaydığını gördüğümde daha fazla beklemeye gerek olmadığına karar vererek, "Kıpırdama," dedim ve yanına uzandım. Yaptığı ani hareketle yarasının açılmasından korkmuştum, bu düşünceyle kendimi ona uzanırken buldum. "Daha dikişlerini yeni attım."

Umurunda değilmiş gibi, beni sağlam koluyla yanına çekip, başını boynuma yerleştirirken ilk defa tam anlamıyla üzerime çıkmadı. Sadece vücudunun yarısını üzerime itip başını boynuma yerleştirdi. "Uyu, Asya."

Kendi gibi benim de uyumamı isterken güzel nefesi tenimi okşuyordu. "Çabuk iyileş," dedim. Onu böyle anestezi almış şekilde görmek lanet olası canımı yakıyordu.

"Merak etme, yarına bir şeyim kalmaz. Vücudum alışık."

İçimden 'inşallah öyle olur' diye geçirdim.

"Yarın sabah kahvaltıda kıymalı poğaçandan görmek istiyorum."

Bu halde bile sesine emredici bir ton katıp beni sinir etmeyi başarıyordu. Sanki rica etse yapmayacaktım. "Bir ara yaparım."

Ben sesimi düz tutmaya çalışırken o, boynumdaki kafasını oynatıp bana baktı. "Yarın sabah kahvaltıda istiyorum."

Kahverengi gözleri kaçarım olmadığını belirtirken, benim için vurulduğunu göz önünde bulundurup güzel yüz hatlarına baktım. "Tamam, yapmaya çalışacağım," dediğimde kafasını tekrar boynuma yasladı.

Evime izinsiz girip kıymalı poğaçalarımdan yedikten sonra, onları bir de özel olarak yapmamı istiyordu. Ama işine geldiğinde beceriksiz demeyi ihmal etmiyordu. Başımı iki yana sallayıp uykunun gelmesini bekledim. Boynumda yatan Erdinç'ti işte. Ne durumda, hangi durumda olursa olsun, her zaman söylendiğinin yapılması gereken, aldığı hasarlarla daha çok güçlenen ve önünde sonunda intikamını alacak olan Erdinç.

Şimdi intikam alma sırası gelmişti. İkinci yaptığı saldırıdan sonra silahı ateşleyeni öldürmekle kalmayıp, ona o emri verene de cezasını çektirecekti. Tek isteğim Erdinç'in intikamını alırken başkasına zarar vermemesiydi. Boynumda yatan adamın kanlı ellerine, bir de masumların kanının bulaşmamasıydı.

Bölüm 20

Kendimi, sağlam olmayan bir kayığa gizlice binmiş yavru kedi gibi hissediyordum. Başıma neler geleceğini bilmeden denizin üzerinde sallanan bir dünyaya girmiş, uçsuz bucaksız sulara açılmıştım. Başıma geleceklerden habersiz, saklanmış olduğum küçük deliğimden dışarıyı izlerken işler düşündüğüm gibi gitmemişti. Kayık, büyük dalgalarla yerle bir olduğunda ben de saklandığım delikten gün yüzüne savrulmuştum. Hırçın dalgaların sürüklemelerine kapılıp, elime gelen ilk dala sarılarak karaya ulaşmak için sabırla beklemiştim.

Karaya ulaştığımda hayatımın daha iyi olacağını sanıyordum fakat hayat bana yine ters köşe yapmıştı. Yavru kedi gibi vurduğum, bilinmeyenlerle dolu karada, her şeyle tek başıma savaşıp, kendimi büyütmeye uğraşmıştım. Büyüdüğümde her şey düzelir, çektiğim açılar yok olur, anne baba hasreti biter, yokluklarını sorgulamam diye düşünmüştüm ama tam tersi olmuştu.

Şimdi, sorguladığım her şey tüm kötülüğüyle karşıma çıkıyor, kilitli kapılarımın anahtarlarını bana veriyordu ama hepsini beceriksizce Erdinç'e kaptırıyordum. Gerçek buydu. Son bir aydır kendi kurduğum dünyamdan çıkmış, on dokuz yıl önceki, sırlarla kaplı

dünyama adım atmıştım. Önümde kilitli kapılar vardı ve anahtarları canlı kişiler olarak karşıma çıkıyordu. Tek yapmam gereken o kişileri konuşturmaktı fakat Erdinç inatla izin vermeyerek onları benden uzak tutuyordu.

Kararmış ve yıllanmaya hazır düşüncelerimin arasından çekilerek, hüsranla dolu gerçek dünyama dönmemi sağlayan ses Erdinç'e aitti.

"Eğer şimdi yemeğine başlamazsan bir tane bile bırakmam sana."

Erdinç salondaki yemek masasında, sabah erkenden kalkıp yaptığım kıymalı poğaçaları yerken nefes dahi almıyordu. Bu adam gerçekten ayı gibi yiyordu.

Dün gece yatmadan önce istediği kıymalı poğaçaları sabah hazırlayarak fırına koymuş, Zehra Hanım'dan piştiğinde haber vermesini rica etmiş, tekrar Erdinç'in yanına çıkmıştım. Uyuyup tekrar uyandığımda ise Erdinç ortalarda yoktu. Onu salonda, kocaman tepsiyi önüne almış, poğaça yemekle meşgul şekilde bulmuştum. Dün gece uykuya dalmadan önce dediği gibi, sabaha sapasağlam kalkmış, mükemmel vücuduna oturan takım elbisesiyle işe gitmek için hazır bekliyordu.

"Sana afiyet olsun, ben yemeyeceğim" dedim.

Gözlerim, Erdinç'in tüm hareketlerini izliyordu. Vurulduğu omzundan dolayı sağ kolunu rahat oynatamıyorsa da diğerini güzelce kullanıyor, acı veya ağrı hissetmiyor gibi duruyordu. Tamamen sağlıklı bir hali vardı.

"Haftada üç gün bunlardan yapacaksın," dedi. Beşinci poğaçasını yerken hâlâ doymamış gibiydi.

"Oldu paşam! Az ye de kendine hizmetçi tut," dedim. Oturduğumuz masadan kalkmıştım. Televizyona doğru giderken sinirlenmemeye çalışıyordum. İnsan bir gecede nasıl bu kadar iyi bir şekilde ayağa kalkabilirdi ki?

"Zaten hizmetçim var. Önemli olan senin elinin değmiş olması."

Demek Erdinç Bey, benim yaptığım yemekleri beğeniyordu. Bundan mutlu olmuştum. Benim yaptığım bir şeyin Erdinç'e güzel geliyor olması beni sevindirmişti. "Bir gün yaparken içine zehir atarım, senden de kurtulurum," dedim.

Arkası bana dönük olduğu için rahatça konuşarak, boş boş yalanlar uyduruyordum. Yoksa ben ve bir insanı zehirleyerek öldür-

mek... Hem de o kişi Erdinç'se kesinlikle hayatta yapacağım son şey olurdu.

"Her yaptığını ilk olarak sana yedirerek denetirim," dedi.

Kendini nasıl koruyacağını iyi biliyordu. Daha fazla laf yetiştirmek istemediğim için televizyonu kapatıp ayağa kalktım. Erdinç'e doğru yürürken iştahla yemesi canımı çektirmişti. Tepsideki en küçük poğaçayı aldım. "Senin bugün dinlenmem lazım, işe gitmemelisin," dedim.

Bakışları beni süzerken söylediğimin bir önem arz etmediği kesindi. "Git üzerini giy. Seni de hastaneye bırakacağım."

Sonunda altıncı poğaçasını da yedikten sonra doyduğunda tepsiyi önünden itti. Elimde tuttuğum kıymalı poğaçamı bitirip başımı salladım ve odama gitmek için salondan çıktım. Merdivenleri çıkarken, bütün gün aklımın Erdinç'le kaplı olmaması için onu umursamamaya çalıştım. Ama yarası ve dikişleri daha yeniydi, sorumsuz bir hareketinde dikişleri atabilirdi.

Erdinç'i bekletmemek adına üzerime hızla pudra pembesi, salaş ama çok güzel bir elbise giydim. Ayaklarıma da üzerimdeki elbiseyle takım alındığı belli olan sandaletleri geçirdim. Elbise bol kesim olduğu için sıcak yaz gününde giyilebilecek en ideal seçim olmuştu. Boyunun da Erdinç'i çok rahatsız edeceğini düşünmüyordum, dizimin üzerinden üç parmak yukarıdaydı.

Zemin kata indiğimde Erdinç'in evin çıkışında bulunan aynada kravatını düzeltiyordu. Yansımamı görünce yavaşça bana döndü. "Yanıma gel."

Kravatını bırakıp yüzümü incelerken, acaba elbiseyi çok kısa buldu da kızacak mı diye düşünüyordum. Başımı dikleştirip, kavgaya hazır şekilde bekledim. "Kızmaya başlamadan önce söyleyeyim, elbise kısa değil, askılı da değil. Boşuna kavga çıkartma."

Elimden tutup beni aynanın önüne çekti. Kendi de siyah takım elbisesiyle hemen arkamda duruyorken aynadaki yansımamıza baktım. Erdinç; hiçbir kusur barındırmadan, tüm zarafetiyle gönülleri fethedecek konumdayken, ben küçük bir kız çocuğu gibi kalmıştım. Boyum hemen çenesinin altında bitmiş, geniş omuzları ve vücudu bedenimin kenarlarından taşmıştı. Onun siyahının üzerine gölge düşürürcesine, pudra pembesi elbisemle önünde öylece duruyordum.

Aynadaki yansımamızı izlerken her detaya tek tek göz gezdirdi. "Kızmayacağım," dedi usulca ama gözlerinde adını koyamadığım

bir duygu vardı. "Sadece, tenin bu elbisenin içinde ay gibi parlarken seni dışarı çıkartsam mı diye düşünüyordum."

Erdinç'in cümlesi bittiği anda gözlerim güzel yüzünü buldu. Gerçekten de gözüne ay kadar parlak mı görünüyordum ya da ay kadar güzel? Kendime, böyle bir şeyin mümkün olamayacağını söyleyip bakışlarımı kaçırdım, bu güzel iltifatların amacını kendime hatırlattım. İki ayın sonunda onunla birlikte olmam için beni kandırıyordu. İçimden, kanma diyerek yerimde kıpırdanıp kapıya doğru yürüdüm. "Staja geç kalacağım."

Arkama bakmamaya özen gösterirken, uzun ve gür saçlarımı sağ omzumdan geriye attığımda sırtımda salınmaya başladılar. Arabaya doğru ilerlerken korumanın kapıyı açık tuttuğunu gördüm, yerime oturdu ve Erdinç'in gelmesini bekledim. Bu arada beni izlediğinden de emindim.

Acele etmeden arabaya bindiğinde, tek eliyle nasıl kullanacak diye endişelendim. Ama sanki dün gece vurulmamışçasına rahatlıkla kullanmaya başladı.

Yol boyunca konuşmadık. Sıcak yaz gününde sabah güneşinin, deniz üzerinde dans edişini izledim. Dalgalar, yansıyan güneş ışığıyla daha bir canlı görünürken, güneş de bundan zevk alıyormuşçasına daha bir aydınlatıyordu İstanbul'un güzelliğini.

Staj yaptığım özel hastanenin yokuşundan çıkan araba tam kapıda durduğunda Erdinç'e kısa bir bakış attım. Gözleri çoktan üzerimdeydi ve rahat oturuşumdan dolayı yukarı çıkan elbisemden açıkta kalan beyaz tenime sinirle ve kararmış, yoğun gözlerle bakıyordu. Elbisemin eteklerinden tutup düzelttim ve çekinerek, "Görüşürüz," dedim. Ardından cevap beklemeden arabadan indim.

Hastaneye girdiğimde hemen üzerimi değişip ameliyathaneye geçtim. Bugün Timuçin Bey'in ameliyat günüydü. Bütün gün monitörler ve bip sesleri beni bekliyordu. İşimi seviyordum ama gerçek bir ailem olsaydı kesinlikle bu mesleği seçmezdim. Hayalimdeki meslek kendimi bildim bileli her yeri romanlarla dolu, kitap kokusuyla harmanlanmış güzel bir kitabevi işletmekti. Güzel, şirin ve sıcak bir kitabevi... Ama en kısa yoldan para kazanıp hayatımı sürdürmeye mecburdum. Bunun için de iki yıllık anestezi okumayı seçmiş, bir an önce para kazanmayı amaçlamıştım.

Ellerimi uzun uzun yıkarken aklımda Erdinç vardı. Elime eldivenleri, ağzıma mikrop kapmamak ve bulaştırmamak için maskemi taktıktan sonra üzerime yeşil önlüğü geçirip ameliyathaneye girdim. Timuçin Bey içerideydi ve beni gördüğünde hafifçe tebes-

süm etti. Ben de aynı şekilde karşılık verdikten sonra ameliyata başladık. Saat dokuzda girdiğimiz ameliyathaneden öğle tatili saatlerinde ancak çıkabildik.

Öğle arasında pek bir şey yaşanmazken, Tusem'in hocası yüzünden yemeğimi yalnız yemek zorunda kaldım. Tusem'i bırakmamış, öğle arasında da çalışmaya zorlamıştı. Arkadaşım gerçekten de çok şanssız bir staj dönemi geçiriyordu.

En sonunda öğle yemeğim de sona erdiğinde Timuçin Bey'i bulabilmek için odasına çıktım. Kapısını hafifçe tıklatıp kafamı içeri uzattım, masasında oturmuş, yemek yiyordu. "Gelebilir miyim?" diye sorarken yemeğini böldüğüm için suçluluk duydum. Bugün, ameliyathanedeki herkes gibi o da epey bir yorulmuştu.

"Tabii gelebilirsin," derken elindeki suyunu kafasına dikti.

İçeri girip kapıyı kapattım ve, "Timuçin Bey, dün olanlardan haberiniz vardır mutlaka," dedim. "Ben, bugün bir saat erken çıkıp Erdinç'in yarasına pansuman yapmaya gidebilir miyim diye soracaktım."

Timuçin Bey başıyla onaylayıp ayağa kalktı. "Evet, haberim var, Özgür dün gece saldırıdan haberdar etmişti beni. Sen de sıradaki ameliyata girip gidebilirsin," dedi.

İzin vereceğini zaten biliyordum. Erdinç'e zarar gelmesini asla istemezdi, çünkü Erdinç onun için çok iyi bir gelir kaynağıydı. "Teşekkür ederim, Timuçin Bey," dedikten sonra arkamı dönüp odadan çıktım.

Öğleden sonra girdiğim akciğer ameliyatı dört saat sürmüştü ve sonra erdiğinde kendimi tam bir un çuvalı gibi hissediyordum. Başımı dik tutmakta zorlansam da yine de aceleyle üzerimi değiştirdim. Hazırlamış olduğum pansuman malzemelerini çantama atıp hastaneden çıktım.

Uzun zaman sonra ilk kez tek başıma sokakta dolaşırken, Leyton'ın veya başka kötü adamların karşıma çıkma ihtimallerini düşünüp, etrafımı kollayarak yürüyordum. En sonunda Erdinç'in holdingine gidebilmek için beklediğim metro geldiğinde binip, ineceğim durağı takip etmeye başladım. Gözlerim metronun camına sabitlenmişti ama aklımda Erdinç'in dün geceki görüntüsü vardı. Onunla birlikte çektiğim acı içimi dağlamıştı. Esmer teninden akıp ellerime bulaşan kanı kalbimi yıkarken, kurşunu olduğu yerden çıkartmak hayatımdaki en zor işmiş gibi gözümde büyümüştü. En sonunda kurşun etinden kopup portegünün ucunda kaldığında, kalbim de onunla birlikte kopup dışarı çıkmıştı.

Metroyla yarım saatlik yolculuğumun ardından ineceğim durağa ulaştım ve etrafımı kollayıp yürümeye başladım. Şimdilik görünürde tehlike arz edecek biri yok gibiydi. Erdinç'in holdinginin önüne ulaştığımda devasa binaya bakıp kıskandım. Ben de bu holdingde maaşlı eleman olarak çalışıp rahatça hayatımı sürdürmek isterdim.

İçeri girdiğimde kapıdaki güvenlik görevlisi ve resepsiyonda çalışanlar, daha önce Erdinç'le birlikte geldiğim için bir şey söyleyemezken, belirli aralıklarla dizilmiş mücevher fotoğraflarına bakarak asansöre doğru yöneldim. Asansör yukarı çıkarken Erdinç'in müsait olmasını umdum. Sonunda en üst kata ulaştığımda kapılar iki yana açıldı. Sabah giydiğim elbiseyi aynada düzelterek dışarı çıktım.

Holdinge ilk geldiğim zaman bu katta iki sekreterin olduğunu iyi hatırlıyordum ama şu an ikisi de görünürde yoktu. Adımlarımı Erdinç'in odası olduğunu bildiğim kapıya çevirdiğimde etraf oldukça sakindi. Çalma gereği duymadan kapıyı yavaşça araladım ve gördüğüm manzara karşısında nefesim kesilirken olduğum yerde öylece kaldım. Erdinç, iddia nedeniyle geldiğim zaman gördüğüm, düzenlemem gereken dosyaları getiren sekreteriyle öpüşüyordu.

Masasının deri koltuğunda tepkisiz bir şekilde oturuyordu. Sekreter olacak kadın, ona doğru uzanmış, dudaklarıyla dudaklarını kapatmıştı. Mini eteği sadece kalçalarını kapatırken, üzerine giydiği gömleğinin düğmeleri de açıktı. Erdinç'in eli kadının çıplak bacağına uzandığında daha fazla bakmaya dayanamayıp kapıyı kapattım ve asansöre doğru sarhoş gibi yalpalayarak ilerledim.

Zaten ilk geldiğim gün o kadının Erdinç'e asıldığını, dosyaları verirken sergilediği hareketlerden anlamıştım ama hiç böyle bir şeye şahit olabileceğimi aklımdan geçirmemiştim. Asansör zemin kata ulaştığında gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Akan yaşı silerek sinirle koşmaya başladım. Holdingden bir an önce uzaklaşmak istiyordum.

"Asya!"

Karşı caddeden birinin bana seslendiğini duyduğumda yavaşlayarak o yöne baktım. Bağıran kişi Özgür'dü ama umurumda değildi. Muhtemelen holdinge Erdinç'in yanına gelmişti. Yüzüm nasıl bir ifadeyle kaplıydı bilemesem de Özgür'ün bakışları endişe doluydu. Yeniden önüme dönüp hızla yürümeye başladığımda kendime kızıyordum. Aptaldım. Büyük bir aptaldım. O bana bir sürü yasak koyarken kendinin de o yasaklara uyacağını mı sanmıştım?

Bir aydır, yanında çalışmaya başladığım günden beridir tek bir erkekle konuşup muhabbet edemiyorken, kendisi yanında çalışan sekreteri götürüyordu. Ama buraya kadardı. Artık Erdinç'ten korkmayacaktım, dediği her şeyi yerine getirmeyecektim. Hatta bugün evden ayrılacaktım. Yüzünü görmek istemiyordum. Beni böyle kullanmaya hakkı yoktu. Geceleri yatağıma gelerek oyuncağıymışım gibi sarılarak uyuyup, gündüzlerini de başkalarıyla geçirmesi midemi bulandırmıştı.

Gözünde hiçbir değere sahip değildim. Ben stajımı yarım bırakıp, endişeyle yarasını pansuman yapmaya gelmişken, piç herif gayet sağlıklı bir şekilde oynaşıyordu. Semtin işlek caddesine çıktığımda boş bir taksi çevirdim ve Erdinç'in evine gittim. Aslında evinin yakınına dahi uğramayacaktım fakat iş için bana verdiği on bin lirayı almam lazımdı. Ondan ne kadar kaçabileceğimi bilmediğim için bu para işime yarayabilirdi.

Sonunda eve ulaştığımda sinirle akan gözyaşlarımı durdurmuştum. Aslında sinirden mi, yoksa başka bir duygudan dolayı mı aktıklarından da emin değildim. Sinirle girdiğim evde karşıma çıkan Zehra Hanım kötü bir şeyler sezmişçesine, "Asya Hanım, iyi misiniz?" diye sordu.

Gerçekten de iyi miydim? Beynim iyi olmam gerektiğimi söylüyor olsa da duygularım çığlık atarak kötüsün diye bağırıyorlardı. Aslında ben de beynime uymak istiyordum. Erdinç'in bir kadınla öpüşmüş olmasının beni üzmemesi ve sinirlendirmemesi gerektiğini düşünmek istiyordum fakat lanet duygularım buna engel oluyordu.

Yüzüme sahte bir tebessüm yerleştirip, "İyiyim Zehra Hanım, endişelenecek bir durum yok," dedim. Ardından Erdinç'in eve gelmesi korkusuyla ışık hızında odama çıktım. Üzerimdeki pudra pembesi elbiseyi çıkartıp, şu anki psikolojimi yansıtacak siyah kıyafetler aramaya başladım. Dolabın bir bölümünde siyah kıyafetler olduğunu biliyordum ama günlük kullanım için değillerdi. Daha çok iş yemeği ve toplantılarda giyilecek kıyafetlere benziyorlardı. Rafları karıştırmaya başladım, elime gelen ilk siyah kotu ve üzerine giymek için de siyah, kolsuz, sırtı ipli bluzu aldım. Dolapta siyah deri ceket görünce sevinmiştim. Ayakkabıların durduğunu söyledikleri odaya geçip yüksek topuklu, metal detayları olan botları seçtim.

Yirmi dakika sonra tamamen hazırdım. Evden kaçacak planımı uygulayabilmek için zemin kata inerek arka bahçeye çıktım. Erdinç,

geçenlerde sinirlenip elindeki hortumla arka bahçenin derinliklerine doğru beni kovalarken, gizli ve küçük bir çıkış kapısı görmüştüm. Etrafımı kolladıktan sonra kimsenin olmadığını gördüğümde koşarak çıkış kapısına ulaştım.

Ve birkaç saniye sonra özgürdüm.

Bana sınırlar koyup, kendinin gönlü istediği gibi eğlenmesinin cezasını çekmek zorundaydı. Elimdeki küçük çantamla nereye gideceğimi bilmeden Erdinç'in evinden uzaklaşmaya başladım. Kafamı dağıtmam gerekiyordu, yoksa duygularımı toparlayamazdım.

Muhtemelen Erdinç yarım saat içinde evine ulaşacak ve benim kaçtığımı anlayacaktı. Ardından da adamlarını İstanbul'un tüm sokaklarına dökecekti. Benim gideceğim yer Erdinç'in asla aklına gelmemesi gereken bir yer olmalıydı.

Ama o yer neresiydi?

Elbette onun mekânlarıydı. Gece Sokağı'na gidecek, takılacak bir yer bulacaktım. O mekânlardaki adamlarının beni tanıma ihtimali elbette vardı ama üzerimdeki kıyafetlerle biraz zor görünüyordu. Saat yediyi geçerken indiğim metrodan, tekin olmayan sokağa doğru ilerlerken üzerimdeki kıyafetlerden dolayı fazlasıyla dikkat çekiyordum.

Ah be benim aptal kafam, Erdinç'e sinirlenerek giydiğim siyah kot tüm bacaklarımı ortaya sermişti. Tabii ki serserilerin bakışları üzerimde olurdu.

"Hey yavrum be! Seni yerler buralarda!"

Hemen yanımdan geçen ve leş gibi içki kokan otuzlu yaşlardaki adamın bana asılmasıyla geri çekildim ve koşmaya başladım. Bir an peşimden koşacakmış gibi olsa da içkili kafasıyla kendini toparlayamayıp yere yığıldı. Ben de daha hızlı hareket ederek yanından uzaklaştım. Bir süre daha sokağın, iyice gece hayatına dönmesini beklerken, gireceğim barın az aşağısında bir köşeye saklandım. Kalabalık bir grup halinde eğlenmeye gelen birileri olmasını bekleyecektim, çünkü kapıda Erdinç'in korumaları vardı. Kalabalığın arasına karışacak, korumaların yüzümü görmesini engelleyecektim.

Saklandığım köşeden barın girişini izlerken, Erdinç'le sekreterinin öpüşme anı gözlerimin önünde canlandı. İçime tarifi olmaz bir sızı yayılmaya başlamıştı. Ben onun isteklerini harfiyen yerine getirirken, bana malı gibi davranıyorken, beyefendinin başkalarıyla öpüşmesi içimi acıtmıştı. Ama nedenini bir türlü anlayamıyordum. Bu duygu sadece beni kısıtladığı şeyleri onun özgürce yapmasıyla

alakalı değildi. Hissettiğim o duygunun içinde itiraf edemediğim başka şeyler de vardı ama adını koyamıyordum.

Sonunda saat dokuz olduğunda etraf daha fazla kalabalıklaşmaya başladı. Ben de saklandığım yerden çıkarak, barın içine girebilmek için, gelen bir kalabalık grubun arasına karıştım. Kapıya geldiğimiz sırada korumaların yanından geçerken uzun kumral saçlarımı yüzümü kapatacak şekilde önüme aldım ve içeri adım attım. Artık Erdinç'in mekânında, holdingde gördüklerimi kendime rahatlıkla unutturabilirdim. Tıklım tıklım olan mekânda, sağlam olmayan iğrenç tiplerin arasından geçip bara ulaştım.

"Bana en ağır içkinizden ver," dediğimde barmen kısa bir an yüzüme baktı ve isteğimi başıyla onayladı.

İçi para dolu olan çantamı önümden ayırmadan içkimi beklerken kısa bir bakışla etrafımı inceledim. Etrafı aydınlatan ışık yetersizdi ve sigara dumanı içerinin havasını daha da bunaltıcı bir hale getiriyordu. Mekânın içine girdiğim andan itibaren yankılanan yüksek sesli müzik kimsenin umurunda değildi. Herkes bir köşeye çekilmiş, ya yiyişiyor ya da iğneyle vücutlarına zehirli maddeler aşılıyorlardı.

Diğerleri ise dans pistinde kafalarına göre takılıyordu.

Barmen içkimi önüme bırakıp, "Afiyet olsun," dedi. Bir şey söylemeden kafamı salladım ve mekânın içinde tanıdık birileri var mı diye etrafa bakındım. Kahretsin! Kapıdaki korumaları atlattığımda içeride başkaları olmaz sanmıştım. Oysaki mekânın her köşesinde koruma vardı. Erdinç, tekin olmayan mekânının içine, herhangi bir kavga durumunda olayı bastırmaları için resmen bir ordu yığmıştı. Ben de dikkat çekmemek adına kendi halimde takılmaya çalıştım. Kafamı önüme eğmeden önce üzerimdeki ceketi çıkartıp yandaki taburenin üzerine koydum.

Gün boyunca Erdinç'i düşünüp, o iğrenç görüntüyü aklımdan atamadığım için başımın arka tarafı ağrımaya başlamıştı. Sırf Erdinç yüzünden başıma ağrılar giriyor diye sinirlenip elimde tuttuğum içkiyi kafama diktim. Gerçekten de iğrenç bir tadı vardı ama yavaşça dilimi uyuşturduğu için hoşuma da gitmişti. Üzerimdeki askısız bluzun arka detayında bulunan iplere birinin eli değdiğinde önüme eğmiş olduğum başımı hemen kaldırdım.

"Başın ağrıyor sanırım, cici kız."

Yirmili yaşlarda olan ve barın içini dolduran tiplerden farkı olmayan sarışın çocuk bana gülümserken, Erdinç'in sert bakışları-

nı takınarak ona baktım. "Elini çek ve yanımdan uzaklaş." Barda dikkat çekmemek için öylece dursam da bu serseri gelip beni bulmuştu. Üzerimdeki kıyafet nedeniylemi yanıma geldi acaba diye düşünsem de, barın içindeki çoğu kız benden daha açık ve seksi sayılacak şeyler giymişti. Tamam, belki üzerimdeki bluz dışarıdan çekici gözükebilirdi fakat içinde ben vardım. Erdinç'in çekici bulmadığı kız! İşte o son kurduğum cümle içimdeki yaraya tuz bastı ve içkimden büyük bir yudum daha alıp boğazımın yanmasına izin verdim.

"Yavaş ol, cici kız. Amacım seni rahatsız etmek değil. Sadece ağrı kesici verebilirim diyecektim."

Başımı yeniden kaldırdığımda sarışın çocuğun yüzüne baktım. Samimi bir gülümsemesi vardı ve bana asılmıyordu. Gerçekten de yardımcı olmak ister gibi bir hali vardı ama bu tiplere güvenmemek gerekirdi. "Bir şey istemiyorum. Rahat bırak beni."

Elimde tuttuğum ve yarısına kadar içtiğim içkimden bir yudum daha alırken, acaba Erdinç ne yapıyor, diye düşündüm. Ardından içimdeki karanlıkta yaşayan Asya ortaya çıkarak elindeki oklavayı gösterdiğinde düşünmekten vazgeçtim. Onun umurunda değildim. Onun için çalıştığımdan dolayı beni kıskanıyormuş gibi yapıyor ve sahipleniyordu. Onun dışında da başka kızlarla gönlüne estiği gibi eğleniyordu.

"Tamam, sen bilirsin ama pek iyi görünmüyorsun." Yüzümü incelerken cebinden, içinde hap olan küçük bir poşet çıkartıp içkimin yanına bıraktı. "Ağrın artarsa bunu iç, pişman olmazsın," dediğinde başımı salladım.

Çocuk yanımdan uzaklaşınca barmene seslendim. "Bana aynısından bir tane daha."

Barmen iki dakika geçmeden yeni kadehi önüme bıraktı. Kafam hafiften uyuşsa da baş ağrım hâlâ yerindeydi. Oturduğum taburede öne doğru eğilip kafamı bara yasladım. "Piç herif! Durduk yere tüm günümü mahvedip, evsiz kalmama neden oldun," diye söylendim. Kendi kendime konuşup bir yandan da geceyi nerede geçirsem diye düşünüyordum. Ulaç'ın evinin anahtarı hâlâ bendeydi ama oraya asla gitmezdim. Beni arkamdan bıçaklayan adamın evine sığınamazdım. Zaten Erdinç'in de ilk bakacağı yer orası olacaktı. "İnşallah öpüştüğün sekreterde kötü bir hastalık vardır da sana da bulaşır," diye homurdandım.

Sinirimi, içtiğim ikinci içki de geçirmezken, baş ağrıma daha fazla katlanamayıp kafamı bardan kaldırdım. Kadehimin hemen

yanında duran hapı küçük poşetinden çıkartıp ağzıma attım. Beyaz tablet boğazımdan aşağı kayarken artık bu ağrıdan kurtulmak istiyordum.

Saat gece yarısına yaklaşırken barın içini daha da tekin olmayan tipler doldurmuştu. Mekânın içindeki müzik sesi de iyice artarak kendini gösteriyordu. Oturduğum yerde ne zaman dans etmeye başladığımı anlamamıştım ama içtiğim hap işe yaramıştı. Başımın ağrısı gitmişti ve kendimi denizin üzerinde salınan kâğıttan bir gemi gibi hissediyordum.

Kendimi daha fazla tutamadım. Barmenden istediğim üçüncü içkimi de bitirip, bir şişe bira istedim. Elimde şişeyle dans edenlere doğru yürümeye başladım, daha doğrusu yürümeye çalıştım. Ayağımdaki topuklularla dengemi sağlayamazken, her iki adımda bir yere kapaklanma tehlikesi atlatıyordum. Sonunda dans edenlerin arasına karıştığımda kendimi yüksek sesteki müziğin ritmine bıraktım.

Erdinç'in bugünkü görüntüsü beni rahatsız etmekten vazgeçmişti ve içtiğim içkilerle kendimi kaybetmiştim. Aslında daha önceden de içki deneyimi yaşamıştım fakat hiçbiri bugünkü kadar etkili olmamıştı, sanki bugünkünde faklı bir şey daha vardı.

Erdinç'in mekânının içinde çalan yabancı müzikte kendimi kaybederken beynim kanat çıkartmış, gökyüzünde sonsuzluğa uçuyordu. Bedenimin ise ortamın etkisiyle, beynime yetişmek istercesine gökyüzünde süzüldüğünü hissediyordum.

Tek başıma, etrafımı sarmalayan çiftlerden bağımsız dans ediyorken belimi yabancı bir kol esir aldı. Başta alkolün etkisiyle rahatsız olmasam da saçlarıma değen dudakları fark ettiğimde kendimi geri çektim. "Uzak dur benden." Ağzımdan çıkan laflar, sarhoşluğum yüzünden anlaşılmıyordu.

"Naz yapmayı kes, birisi gelsin diye dans etmiyor musun?" diyen kişi yeniden bana yaklaştı. Belime sarıldığında kendimi geriye çekmeye çalıştım.

"Bırak beni!"

İğrenç kokan adamın yüzüne bile bakmamışken ellerinin belimi sarmalaması panik yapmama neden olmuştu. "Çek ellerini üzerimden," diye bağırdım.

Çığlığım en sonunda ağzımdan kaçtığında, dansın başından itibaren elimde olan içki şişesini adamın kafasına geçirdim. Şişeyi kafasına vurmamla elleri üzerimden çekilirken acıyla inledi. Ben

de bir anda serbest bırakılmanın etkisiyle topuklu ayakkabılarımın üzerinde geriye doğru yalpaladım.

Adam, başından akan kana elini sürdüğünde üzerime yürümeye başladı. Bakışlarında, beni öldürecek gibi bir hava vardı. "Küçük orospu, bittin sen!"

Adamın üzerime gelen adımlarından kaçmayı hedeflerken ortalık bir anda karıştı. Adamın, bana vurmak için elini havaya kaldırdığı an yüzüne gelen yumrukla yere serilmesi bir olmuştu. Ardından kolumdan tutulup kavganın dışına çekilmem de o anda gerçekleşti.

"Sikerim lan seni! Sen kime orospu diyorsun?"

Erdinç'in sesinin kulağıma gelmesiyle, yerde yatan adamın yüzünü yumruklayan ve bedenine tekme atanın da o olduğunu anladım. Ardından beni kolumdan tutan kişiye baktığımda onun da Özgür olduğunu gördüm. Onun arkasında ise koruma sürüsü tüm mekâna yayılmıştı.

"Asya, sen iyi misin?"

Bakışlarım Erdinç'ten ayrılarak Özgür'e döndü. Yüzünde korumacı bir ifade vardı.

"Bu adam gelene kadar çok iyiydim," dedim.

Bakışlarımı yine Erdinç'e kaydırdım. Onu görmek, unutmuş olduğum sahneyi aklıma getirmişti. Elinin, sekreterinin çıplak bacağına giderkenki hali... Ah! Baş ağrım yine bir bıçak misali saplanıp geri kaçmıştı.

Özgür cevap vermemeyi seçerek susarken, Erdinç de yerde yatan ve kanlar içinde kalan adamın kaburgalarına son kez tekme attı. Adam vurmanın şiddetiyle inlerken, ben olsaydım kesin kaburgalarımın sol kısmı kırılmış olurdu diye düşündüm.

Bir hışımla bana yönelen Erdinç sinirden kavrulan gözleriyle yakarcasına baktı. "Sen hangi cesaretle benim elimden kaçmaya çalışırsın ha?"

Siniri nedeniyle burnundan solurken tüm yüz kasları gerilmişti. Sesi kocaman mekânı doldurucasına yankı yaparken ödüm kopmuştu. Bu sefer gerçekten de sinirden deliye dönmüştü. Bunu en iyi açıklayan şey ise boynunda atan damarlarıydı.

Ölüm saçan melek gibiydi. Elini kaldırmış, bana vurmak isterken Özgür beni arkasına çekip, "Abi, sonradan pişman olacağın bir şey yapma," dedi. Erdinç havaya kaldırdığı elini derin bir nefes al-

dıktan sonra indirdi. Ben de korkudan Özgür'ün arkasında kalmaya devam ettim.

Bakışları, kurtuluşumun olmadığını, bu gece yaptığım aptallığı bana katıyla, hatta yüz katıyla ödeteceğini bildiriyorken bir koruma araya girdi. "Abi, buradaki korumalar yengenin haplandığını söylüyorlar," dediğinde Erdinç'in gözleri büyüdü. Sanki mümkünmüş gibi bakışları delirmişçesine daha da koyulaştı ve ben sadece olanları izlemekle yetindim.

Bilgiyi veren korumasına tamamen gözü dönmüş şekilde bakıyorken sinirle bağırdı. "Ne diyorsun lan sen? Kim haplamış?"

Erdinç'in bakışları tekrar yüzümü bulduğunda Özgür aradan çekilip, içkiden ve haptan uyuşmuş bedenimi Erdinç'e sundu.

Demek ki şüphelenmekte haklıydım. Birkaç içkinin beni bu hale getirmeyeceğini biliyordum. Yanıma gelen samimi gülüşlü çocuk ağrı kesici vermek yerine beni haplamıştı ama şu an iyi ki yapmış diyordum. Hiç olmazsa birkaç saatliğine Erdinç'in o kadını öpüşünü unutmuştum.

Erdinç adım atıp bana geleceği sırada Özgür'den medet umarak arkasına saklandım. Yoksa Erdinç bu geceki siniriyle beni yaşatmayacaktı.

Hemen sağ tarafımızdaki topluluğu yararak gelen iki koruma, kollarından tuttukları genci Erdinç'in önüne getirdiklerinde içlerinden biri, "Abi, hapı veren Tamer'miş," dedi. Üzerime gelen, sinirden deliye dönmüş Erdinç, suçlunun gelmesiyle korumalarına yönelince, ben de Özgür'ün arkasında sarhoş kafamla rahat bir nefes aldım.

İlk yumruğun ardından Tamer denilen çocuk konuşmaya başladı. "Erdinç Abi, valla yengemiz olduğundan haberim yoktu. Sırf müşteri kazanmak için vermiştim bir tane," derken ağzından yere birkaç damla kan damladı. Görüntü midemi bulandırmaya yetmişti.

"Yengeymiş." Bu kelimeyi beğenmediğimi alay eder gibi bildirirken ayakta durmakta zorlanıyordum. Vücudumda hâlâ tarif edilemez bir oynama isteği ve enerji vardı. Akıl sağlığımı soracak olursanız, beynim ona takılan kanatlarla bulutların üzerinde oynuyor beni takmıyordu.

Erdinç yumruğunu bir kez daha sinirle Tamer'in suratına geçirdiğinde korumalarına bağırarak emir verdi. "Bu iki pezevengi de mekâna götürüp beni bekliyorsunuz. Bunlarla işim bitmedi."

En sonunda sıra bana geldiğinde gözlerimi kaçırmayıp başımı dik tutmaya çalıştım ve giydiğim topukluların üzerinde dengemi korumaya uğraştım.

Yanıma gelip kolumu sıkıca kavradı. "İnan bana şu an aklımda sana uygulamak istediğim öyle cezalar var ki, eve gittiğimde yapmamam için yalvaracaksın," dedi ve bir yandan da dengemin bozuk olmasını önemsemeden bütün gücüyle beni çekiştirmeye başladı.

Mekândan çıkıp temiz havaya ulaştığımda, içerinin alkol ve sigara yüzünden boğuk olan havasının genzimi yakmış olduğunu fark ettim. Barın çıkışında bizi bekleyen arabanın ön koltuğuna itildim ve kapı sertçe üzerime kapandı. Ama kimin umurundaydı ki? Beynim ve bilincim yerinde olmadığından sadece Erdinç'in sinirini görüyordum ve ondan korkmuyordum. Korkmam gerektiği halde ona hâlâ sinirliydim ve nasıl hesap sormam gerektiğini kurguluyordum.

Erdinç sürücü koltuğuna geçmek için arabanın etrafından dolaşırken Özgür de bardan çıktı. "Abi, sinirlisin. İstersen ben de sizinle geleyim."

Özgür'ün bakışları Erdinç'in bana zarar vermesinden korkar gibi, bir bana bir de karşısındaki Erdinç'e kayıyordu.

Erdinç, "Sen burayla ilgilen, gelmene gerek yok," dedi ve arabanın kapısını kapatıp son sürat kullanmaya başladı.

Araba, Erdinç'in öfkesiyle kısa zamanda sahil yoluna ulaşırken, vücudumdaki alkol de en üst seviyeye çıkıp mantıklı düşünmemi engellemeye başlamıştı. Yanımda oturan ve sinirden tüm kaslarının gerildiğini bildiğim Erdinç bile korkmamı sağlamazken, alkolün sihrine inanır oldum. Ya da Erdinç her sinirlendiğinde bana verilen haptan içmem lazımdı. Çünkü ateş saçan gözler beni nihayet korkutmuyordu. Hatta umurumda bile değildi. Hap, öyle bir rahatlık bahşetmişti bana.

Ayık olsam ağzımı açmadan eve gitmeyi beklerdim ama kendimi tutamadım. "Seninle gelmek istemiyorum." Damarlarımdaki kan tüm korkaklığımı kaplayıp cesaretimi tetiklemişti.

Bakışlarını bana çevirdi, gözlerimiz birbirine değdiğinde sekreterinin çıplak bacağına giden elinin görüntüsünün de gözlerimin önüne gelmesi bir oldu. "Durdur arabayı!" diye bağırdım.

Ağzımdan çıkan ses beni bile korkutmuştu. Sesim o kadar yüksek ve sinirli çıkmıştı ki bir an önce onun yanından ayrılmak istiyordum.

Erdinç en sonunda tepki gösterip direksiyonu aniden kırdı. Sert bir frenle de durunca savrulmamak için kendimi zor tuttum.

"Sen kime sesini yükselttiğini sanıyorsun ha? Alkollüsün diye göz yummaya çalışıyorum, sabrımı sınama. Bu gecenin hesabını zaten en ağır şekilde verip, nedeniyle açıklayacaksın."

Ne kadar delirdiği umurumda değildi. O da damarıma basıp beni delirtmişti. Pes etmedim ve bağırmaya devam ettim. Bu gece haklı olan kişi bendim ve susmaya niyetim yoktu. "Nedenini mi soruyorsun bir de? Sen benden daha iyi biliyor olmalısın!" diye bağırdım. "Senden bıktım, tamam mı? Bana emir vermenden, ailemi saklamandan, on dokuz yıldır hiçbir olaya ağlamayan Asya'ya bir ayda hiç dökmediği kadar gözyaşı döktürmenden bıktım. Beni emrine amade ederken, sen istediğinle eğlenemezsin. Ben senin oyuncağın değilim. Artık beni rahat bırak!"

Bağırmaktan boğazım acırken Erdinç tepkisizdi. Sözlerimi bitirip arabadan sahil yolunun kaldırımına bir hışımla indim. Onun yüzünü daha fazla görmek istemiyordum. İçimdeki acı onu her gördüğümde daha fazla artıyor ve beni yakıyordu.

Kaldırımın üzerinde topuklu ayakkabıların ve sarhoş beynimin izin verdiği kadar yürümeye çalışıp araban uzaklaşırken Erdinç kolumdan tutup beni kendine çekti. Hangi ara arabadan inip de yanıma gelmişti?

"Zorluk çıkartmadan arabaya yürü," dedi.

Öfkesi yerinde duruyorken bana zarar vermemek adına kendini zor tuttuğu kolumu kavrayışından belli oluyordu. Erdinç de beni umursamayıp arabaya götürmeye devam edince, tekrar bağırıp hırsla kolumu çektim. "Piç herif, senden nefret ediyorum! Sen git, bugün öpüştüğün sekreterini sürükle peşinden," dedim. Kolum sonunda serbest kaldığında geriye doğru birkaç adım yalpaladım.

"Ne sekreteri lan? Neden bahsediyorsun sen?" dedi.

Bilmezden mi gelecek diye düşünürken, yüzündeki ifadeden gerçekten de neyi kastettiğimi anlamadığını fark ettim. "Bugün yarana pansuman yapmak için holdinge geldiğimde öpüştüğün sekreterinden bahsediyorum."

"Bu yüzden mi bu kadar olay çıkardın başıma?"

Erdinç konuşurken ellerini saçlarının arasından geçirip bana doğru yaklaşmaya başladı. Yüzündeki ifade, sanki bu çok mu önemli bir şey der gibiydi. "Yaklaşma bana! Senden nefret ediyorum!" diye bağırdım. "Her gece bana sarılarak uyumandan nefret

ediyorum! Sana yakışan siyah takım elbiselerinden nefret ediyorum! Nadiren güldüğünde yanağında çıkan gamzenden nefret ediyorum! Moralimi her bozduğunda yüzümdeki asık ifadeyi düzeltmek için yaptıklarından nefret ediyorum..."

Ben bunları susmak bilmeden sıralarken Erdinç çoktan yanıma gelmiş, ona vurmaya çalıştığım ellerimin zayıf bileklerini tutup beni kendine çekmişti. Ben nefret ettiklerimi sıralarken içimdeki karanlıktan çıkan Asya, *"Nefret etmiyorsun, nefret etmek istediklerini bağırıyorsun,"* dedi. Bu gerçeği kabul etmek istemiyormuşum gibi kafamı iki yana sallarken alkolün etkisiyle de gözümden iki damla yaş süzüldü.

"Yarın sabah uyandığında hiçbir şey hatırlamıyor olacaksın. Bunun farkında mısın?" Erdinç'in sesi kendini kontrol etmeye çalıştığını bağırıyordu. Konuşmaya devam ettiğinde, "Aslında şu an, bu gece boşuna çıkarttığın karışıklığın hırsını senden almak, seni dövmek istiyorum. Neticede yarın sabah baş ağrısıyla gözlerini açtığında, benim seni dövmüş olduğumu bile hatırlamayacaksın."

Kollarımı zorlayarak Erdinç'ten yeniden kurtulduğumda, "Piç herif," dedim. Tam bir piçti!

"Ve benden nefret etmiyorsun, Asya. Edemezsin de!"

Kendi bildiğini okumaya devam edip sinirlerimi körüklerken, yaptığım hakaretlere alınmıyordu. "Senden nefret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun."

Ayakta durmaya zorlanan bedenimle Erdinç'e doğru bir adım atıp hemen önünde durdum.

Gözlerinin içine bakarken, dediği gibi yarın hiçbir şey hatırlamadan mı gözlerimi açacağım diye kendimden korktum. Beynim olayları resetleyip yeni sayfayı açarken, birazdan yaşayacağım itiraf geceme gölge mi düşürecekti? "Evet lanet olası, senden nefret etmiyorum. Senden her şeye rağmen nefret edemiyorum," dedim. Bir an duraksayıp meydan okumak ister gibi tekrar gözlerinin derinine baktım. Madem beni deli etmeyi başaran adama karşı bu kadar küçük düşecektim, bundan sonra ne olacaksa olsundu. Onu var gücümle omuzlarından itip, "Seni seviyorum, oldu mu?" dediğimde kısık sesim son kelimelerde yükselerek Erdinç'in yüzüne çarptı. Artık hatırlayacak olursam da suçu alkolün üzerine atacaktım.

Erdinç itirafımla kollarımı daha sıkı tutup beni kendine çekerken, gözlerini yüzümden ayırmadan baktı. Gücüne daha fazla kar-

şı koyamayıp hareket etmeyi kestiğimde, güçlü kollarının arasına zayıf bedenimi hapsedip, gerçekten öyle bir şey söyledim mi diye gözlerini gözlerimden ayırmadan bana bakmaya devam etti.

Ne zormuş severken susmak. Oysaki şimdi, sevgimi Erdinç'e itiraf ederken kendimi gayet rahatlamış hissediyordum. Erdinç ise afallamış şekilde gözlerime bakıyordu. Gerginliğin yarattığı tuhaf çekim bizi birbirimize daha çok yaklaştırıyordu. Erdinç'in dudakları bir anda dudaklarıma kapandı. Beklenmeyen öpücüğüne tepki veremiyorken öylece kalakaldım.

Sıcak ve ne yaptığını bilen sinirli dudaklar beni kendine hapsediyordu. Dudakları, benim beceriksiz ve acemi dudaklarımı aralamaya çalışırken, bir çocuğun yeni aldığı oyuncağını keşfetmesi gibi yavaş ve tedbirliydi. Hızlı davranıp bir yerini kırmaktan korkar gibi sakin olmaya çalışıyor ama bir an önce oyuncağının hünerlerini çözmeyi istiyordu.

İşte Erdinç'in beni öperken takındığı tutum tam da buydu. Acele etmek istemiyordu ama kendini zor tuttuğunu da belli ediyordu. En sonunda dudaklarımı hafifçe aralayıp karşılık verdiğimde alt dudağımı dişlerinin arasına alıp usulca ısırdı ve çekti. Dudağımdan yayılan acı inlememi sağlarken, Erdinç de en piç sırıtışını atıp son kez dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Geri çekilmesiyle elim dudağımda sızlayan yere kaydı. Tabii ki Erdinç, öküzlüğünü gösterip kanatmıştı dudağımın kenarını.

"Bana o iki kelimeyi söylememiş olsaydın, eve gittiğimizde sana vermek istediğim öyle cezalar vardı ki, bilsen şu an bana bu kadar rahat sarılamazdın."

O, kelimelerini kulağıma fısıldarken, beynim aniden yağan yağmur sonrasında denizde oluşan bulanıklık gibi pusluydu. Söylediklerini ve bana vermek istediği cezaları göz ardı edip, kollarının arasında sevgi ararken "Uykum var," dedim.

Sıkı sıkıya sardığı kollarını gevşetip birazcık geri gitmeme izin verdiğinde kaşlarını çattı. "Beni sevdiğini söyledin. Ben şimdi seninle ne yapacağım?"

"Sana söylediğim iki kelimeyi sen de bana söyleyebilirsin."

Uykuyla kapanmak isteyen gözlerimi açık tutmakla uğraşıp Erdinç'e baktığımda hiç utanmıyordum. Alkol ve hap tüm duygularımı imha edip arkalarında sadece cesareti bırakmışlardı.

Önerimi sunarken ben de onun ağzından o iki kelimeyi duymayı deliller gibi istiyordum. Kaşları daha derinden çatılıp belimden tuttuğunda, arabaya doğru yürümeye başladık.

"Ben o kelimeleri söylediklerimi hep kaybettim. Tekrar söyleyerek seni de kaybetmeyeceğim."

Fazla uzaklaşmamış olduğum arabanın kapısına ulaşmıştık. "Eğer söylersen beni kaybetmezsin, Erdinç. Seni bırakıp gitmem." dedim.

Kolumdan tutup, ayakta zor duran bedenimi arabaya soktu. "Yarın sabah uyandığında hiçbir şey hatırlamayacaksın zaten, söylememem bir anlamı yok," dedi.

"Sen de bir gün söyleyeceksin," diye mırıldandım.

Oturmanın verdiği rahatlıkla kafamı koltuğa yaslayıp, gözlerimi kapattım. Araba çalıştığı sırada Erdinç kendi kendine cevap verince ne dediği kulağıma tam olarak ulaşmamıştı. Ya da uyku beni sarmaladığı için hepsini duyamamıştım.

"Söylemeden de anlatıyorum aslında."

Duyduğum cümle, hayal meyal hatırlasam da böyle bir şeydi.

***

Gözkapaklarım kanımda dolaşan alkolden dolayı açılmayı reddediyorken, oturduğum rahat koltuktan yükseldiğimi hissettim.

"Rahat dur, birazdan yatağında olacaksın."

Erdinç'in erkeksi gür sesi kulağımın dibindeydi. "Erdinç, sanırım kusacağım." Gözlerimi açmadan yüzümü ekşitirken, boğazımı yakan iğrenç sıvı ağzıma kadar çıktı.

"Biraz tut kendini. Geldik odana," derken bir yandan da ayağıyla odamın kapısını itiyordu.

Ağzıma kadar çıkan sıvıyı zorlukla geri gönderdiğimde, kusmak yerine uyumak istediğimi fark ettim. Beni yatağıma bıraktı ve ayağımdaki topuklulardan kurtulmamı sağladı. "Kalk şimdi. Banyoya gitmen gerekiyor."

Kendinden geçmiş bedenim beni kaldırmaya çalışan ellerini geri iterken anlamsız sesler de çıkartıyordum. "Vazgeçtim kusmayacağım. Uyumak istiyorum," dedim ama kucakladığı gibi beni banyoya götürdü.

Çıplak ayaklarım banyonun soğuk zeminine temas ettiğinde uykulu gözlerim isyanla açıldı. Kolları da bedenimden ayrılırken, huysuzluk yapıp banyonun çıkış kapısına yöneldim. Dilim ağzımın içinde zorla dolanıyordu. "Kusmak istemiyorum, bırak beni," diye isyan ettim. Sesim çocuk sesi gibi çıkıyordu. Yarı baygın gözlerle

beni durduran kollara karşı koyamayıp klozete doğru döndürüldüm. Gerçekten de arabadan inerken boğazımı yakan kusma isteği şimdi kaçmıştı.

Erdinç bugünlük sabrının son damlalarıyla yanımda kalıyorken, derin bir nefes alarak kollarımı arkamda birleştirdi. "Midendeki hapı çıkartmadan uyumana izin vermem."

Ağzından çıkan sözler sinir yüklü olsa da yarattığı etki öyle değildi. Tatlı nefesi, kulağımın en hassas olan yerinden teğet geçerken kasılıp kendimi biraz daha ona yasladım. "Kusma isteğim gitti," dedim. "Kusamam."

Arkadan tutmuş olduğu ellerimi bırakması için oynatırken, iki elimi de tek eliyle kavrayıp, önünde durduğumuz klozetin kapağını açtı. Ben bulanıklaşmış kafamı zorla dik tutarken tek eliyle çenemi kavrayıp güçlü parmaklarının yardımıyla ağzımı açtı. Sonra da parmağını boğazıma kadar soktu. Boğazıma ulaşan parmağın yarattığı iğrenç hisle bir anda öne doğru atılıp, midemin içinde ne var ne yoksa klozete boşaltmaya başladım.

"İşte böyle, güzelim."

Erdinç'in memnun çıkan sesini boğuk bir şekilde duyuyordum. Bir eliyle beni tutarken, bir eliyle de saçlarımı tutuyordu. Midemdekileri boşaltırken arada bir de hıçkırıyordum. En sonunda bayılacak hale gelmiştim, klozetin kenarından tutunmaya çalıştığımda fark ettim ki güçlü kolları düşmeme zaten izin vermeyecekti. Dik durmamı sağladıktan sonra lavaboya yöneldi ve suyu açıp yüzümü yıkadı.

"Senden nefret ediyorum," dedim bir kez daha.

Tamamen bitmiş vaziyetteydim. Saçım başım dağılmış, makyajım tamamen akmıştı. Erdinç'in kolları arasında zombi gibi duruyordum. Ağlamanın ve kusmanın verdiği etkiyle de tenim daha bir beyazlamıştı.

"Hapı vücudundan atman gerekiyordu," dedi. Sesinde, yaptığı hareketten dolayı en ufak bir pişmanlık yoktu. Elleri sırtıma kaydı ve bluzumun arkasında bulunan ipleri açmaya başladı. Kısa bir an aynada yüzüme baktı. "Üzerinde bir daha böyle bir şey görürsem sana ne yapacağımı hayal bile edemezsin," dedi. İması iticiydi ama gözlerinden dahi ne demek istediğini anlayabiliyordum. "Duydun mu beni, miniğim?"

Piç gülüşü kaybolup, mekânındaki sinirini aratmayacak şekilde bana bakıp, sırtımdaki ipleri canımı acıtacak şekilde koparır-

ken beni kendinden ayırmıyordu. Cümlesinde söylediği onur kırıcı tehdit, bulanık beynimde dahi öfkeyi tetiklerken ağlamaklı sesimle ileri doğru yürüdüm. "Bırak beni!" Ne yapmış olursam olayım bana öyle bir imada bulunmaya hakkı yoktu. Hem de bu gece, beni kendi isteğiyle öpmüşken.

Üzerime giydiğim bluz, Erdinç'in sayesinde iplerinden koparılıp üzerimden düşerken, sütyenimle kalmamak adına onu elimle tutmaya çalıştım. Ne yapmaya çalıştığımı fark edince bluzu elimden hızla çekti. Bu rezaletin içinde daha fazla kalamazdım. Arkamı döndüm ve yalpalayarak odama geçmeye çalıştım. Tam o sırada kolumdan tuttuğu gibi sırtımı duvara yasladı. Soğuk fayans sırtımı üşütmüştü. Hemen önümde durup bedenimi kaplarken kendini olabildiğince bana yasladı. İki elimi de hemen başımın üzerinde tek eliyle sabitlemişti. Yüzümü kaldırmamla burunlarımız hafifçe birbirine sürtündü. Boşta kalan diğer elinin parmakları şakağımı buldu. "Burası sadece beni düşünebilir," dedi. Sesi kısık çıkmaya başladığında aramızdaki elektrik de elle tutulur hale geldi ve tüylerimi diken diken etmeye yetti.

Sonra parmaklarını çıplak karnımdan göğsüme doğru yavaşça çıkarttı. Gözlerimiz bir an olsun birbirinden ayrılmazken, bedenimdeki tüm kaslar gerilerek uyarılmaya başlamıştı. Eli, sol göğsüme çıkıp sütyenimin üzerinden kalbimi işaret etti. "Burası da benim," dedi. Kısık ve erkeksi sesiyle beni yine baştan çıkarıyordu. Erdinç'in sertleşmiş bedenini rahatlıkla hissedebiliyordum. Nefesim hızlansa da dokunuşlarıyla kendimi kaybetmemeye çalışırken, Erdinç'in kararmaya başlayan gözlerinden gözlerimi ayıramıyordum.

"Erdinç, yapma!" diye fısıldadım. Ama aslında, yaz akşamının sıcaklığını artıran bedenlerimizi hissederken, Erdinç'in dokunuşlarının vücudumda kalması için kısık sesle yalvarıyordum.

Durmamayı seçti. Hünerli parmaklarıyla pantolonumun düğmesini açarak fermuarımı indirdi, bedenim istem dışı bir şekilde ona daha çok yapışmıştı. Avucu içinde sıkıca tuttuğu bileklerim artık kurtulmak istiyordu. Parmakları en sonunda istediği şeye ulaştı. İç çamaşırımın içinden, kendi yaptırdığı simge olan dövmeye dokunurken, dudakları yeniden aralandı. "Ve burası da benim!"

Bedenimin tamamen onun olduğunu belirtmişti. İstemsizce gözlerimi kapattım. Erdinç'in her yerimi kaplayan ellerini unutmaya çalıştım.

"Gözlerini aç."

Sesi, yaşadığımız anın etkisiyle boğulup, yoğun çıkarken ben-

den habersiz kapanmış olan gözlerimi zorla açtırdı. Birkaç milim karşımda duran kararmış kahverengi dünyaları gördüm. Konuşurken dudakları dudaklarıma değiyordu.

"Ben bencil bir adamım ve sadece kalbinle yetinmem." Tek kaşı havaya kalkarken bayılacak gibiydim. Artık dayanamıyordum. "Zihninden benden başka bir adamı geçiremezsin. Kalbin benim için atacak ve burası her zaman bana ait olacak."

Son cümlesinde neyi kastettiğini belirtmek için eliyle kasığıma bastırmıştı. Artık alkolün, yuttuğum hapın ve anın yoğunluğuyla beynim kendinden geçerken, ayaklarımdaki tüm dermanın eriyip yok olduğunu hissettim. Bacaklarım görevini yapmayı reddediyordu. Artık gün son bulmalı ve Erdinç'in dediği gibi, yarın da hiçbir şeyi hatırlamamalıydım. Bu gece yaşadığım tüm olaylar fazlasıyla ağır olsa da benim için gerçek olamayacak kadar güzeldi. Kendimi en sonunda Erdinç'e bıraktığımda bu gece bir daha gözlerimi açmamak üzere kapattım. Aynı anda Erdinç de beni kucağına alıp yavaşça odama taşıdı. Sırtım, özlem duyduğu yatağa kavuşup kıvrılırken son sözleri uyarıyla tenime çarptı.

"Son olarak, bu gece söylediğin tüm küfürleri unutacağım ve bir daha o güzel ağzından kötü söz duyacak olursam iyi bir dayak seni bekliyor olacak."

Erdinç konuşurken hiç gözlerimi aralamamış, tepki vermemeyi seçip öylece durmuştum. Bugün ikinci kez dudaklarıma değen sıcak dudaklarının ardından, "Anladın mı?" diye sordu.

Sesi benim bu gece yaşadıklarımla dalga geçer gibiydi. Ben de bu geceden sadece şu küçücük anı unutmamayı dileyip, "Hı, hı..." diyebildim.

Bölüm 21

Beynime gönderilen elektrik şokları yüzünden gözlerimi açmamak için yatağımın içinde direniyordum. Beynimdeki damarlara amansızca giren ağrı her hücremi rahatsız ederken, yattığım yerden ağlamaklı yüz ifademle doğruldum. Gözlerimi aralayarak etrafa şöyle bir baktım. İçinde bulunduğum oda, dün bir daha dönmemek üzere ayrıldığım odanın ta kendisiydi.

Beni dün gece yine kim getirmişti Erdinç'in evine?

Dün gece yaşadığım karışıklığın tek nedeni olan sekreteri hatırladığımda usulca düşündüm. "Belki güzel bir açıklaması vardır," dedim kendi kendime. Ardından kendime tokat atma isteğiyle kafamı iki yana salladım. "Sekreteri öpmesinin ne gibi bir açıklaması olabilir ki, Asya? Saçmalama!"

Kendi içimdeki kavgaya yüksek sesle cevap verip öylece otururken, Erdinç'in dün gece için bana ne kadar sinirlenmiş olduğunu kestirebiliyordum. Adım kadar emindim ki derimi yüzecekti. Tabii o benden intikam alırken ben de sekreterle ne işler karıştırdığını öğrenecektim ama henüz değildi. Şu anda tek düşünebildiğim şey başımdaki ağrı ve onu nasıl yok edeceğimdi. Ağrım geçtiğinde de en ince detayına kadar sekreter işini araştıracaktım.

Yatakta oturur vaziyette başımı ellerimin arasına alıp dün gece yaşadıklarımı hatırlamaya çalıştım. Son hatırladığım şey Erdinç'ın mekânında ağrı kesici içtiğimdi. Bir de kesik sahneler şeklinde Erdinç'in kavga edişi vardı. Ondan sonra neler olduğuyla ilgili beynimde en ufak bir kalıntı yoktu.

"Lanet olsun! Dün gece ne yaptım ben?" diye mırıldandım.

Boğazımdan çıkan kısık sesli konuşmam bile büyük bir gürültüyle kulaklarıma ulaşırken içtiğim içkilere lanet okudum. Resmen, en ufak bir gürültü beynimin içinde orkestraya dönüyordu.

Yattığım yerden kıvranarak kalktım ve banyoya doğru paytak paytak yürüdüm. Elimi yüzümü yıkamak için lavaboya eğildim ve soğuk suyla biraz daha kendime geldim. Kafamı kaldırıp karşımda duran aynaya baktığımda ise gördüğüm görüntünün hayal olmasını dileyip gözlerimi kapattım.

"Hayır, bu görüntü bana ait olamaz," diye ağzımın içinde geveleyip başımı iki yana salladım ve gözlerimi tekrar açtım. İşte, yine aynı görüntü karşımdaydı. Saçlarım darmaduman, gözlerimin altı simsiyahtı ve dudağımda kanayarak kurumuş bir yara vardı. Üzerimde de sadece sütyenim...

Bana dün gece neler olmuştu?

Aynadaki görüntümden daha fazla korkmak istemeyip arkamı döndüğümde, dün giydiğim ipli bluzun, ipleri kopmuş vaziyette banyonun bir kenarında öylece durduğunu gördüm. Artık beynime savaş açmıştım. Küvete girdiğimde dün neler yaşamış olduğumu daha derinden düşünmeye çalıştım. Ama lanet olsun ki hiçbir şey hatırlamıyordum.

Acele etmeyip uzun süre küvette kaldım. Dudağımdaki yaranın ağzımı her açtığımda acıdığını hissediyordum. Hatırlayamıyor olsam da bir şekilde Erdinç beni eve getirmişti. Belki de dudağımdaki yarayı sinirini almak için beni döverken yapmıştı. Ondan beklerdim öyle bir hareketi. Dün yaptıklarımın hesabını vereceğimin ve iyi bir cezayla da *ödüllendirileceğimin* farkındaydım. Bundan kaçışım olmadığını bildiğimden, banyodan çıkıp üzerimi giyindim. Başıma havlu sarıp beynimden gözlerime kadar vuran ağrıyı yok saymaya çalışarak merdivenlerden inmeye başladım.

Son merdivene ulaştığımda bir elimi gözlerime siper ettim, çünkü aydınlık iyi gelmemiş, baş ağrımı artırmıştı. Düşmemek adına, diğer elimle de tırabzana tutunup inmeye devam ettim. Hislerime ve yer yön duyularıma göre hareket edip salona geçerken

olan oldu ve sert bir şeye tosladım.

"Sonunda gecenin yıldızı uyanabilmiş."

Erdinç hemen tepemde dikilmiş, anlamsız bakışlarıyla beni süzerken, bir şey söyleyemeden yanından geçip salona girdim. "Ceza vereceksen lütfen iki gün müsaade et. Başımın ağrısından gözlerimi açacak gücüm yok." Konuşurken bir yandan da koltuğa uzanıp başımı yastıklara gömdüm.

Tek isteğim biraz daha uyuyabilmek ve ardından dün gece yaşadığım olayları Erdinç'ten öğrenebilmekti. Tabii bir de sekreteriyle olan öpücüğünü...

"Aslında böyle de bir nevi ceza çekiyorsun. Bu seferlik affediyorum."

Erdinç'in bir şeyler barındıran tuhaf sesinden sonra, yüzüme bastırdığım yastığı çekip gözlerimi ona çevirdim. "Sen ciddi misin?"

Şaşkınlığım baş ağrımı unuttursa da en fazla iki saniye sürmüştü. Erdinç'in beni affetmiş olması tabii ki işime gelmişti ama neden kızıp, bağırıp, saçımdan tutup sürüklemesi gerekirken bir anda affetmek istemişti ki?

Erdinç çaprazımda oturduğu tekli koltukta eğlenen bakışlarını üzerimde gezdirirken başını salladı.

"Erdinç doğruyu söyle, yoksa dün gece ben sarhoşken bir güzel dövdükten sonra mı dudağımdaki yara oluştu?"

Sesim kuşkulu ve ağlamaklı çıkarken Erdinç daha fazla eğlenmeye başladı. Tek nedeni bu olarak görüyorken yattığım yerden zorla kalkıp vereceği tepkiyi izledim. Kahkaha atarken çıkan sesiyle başımı koltuğa gömüp ağlamamak için kendimi zor tuttum. Normalde Erdinç'in gülmesi beni deli gibi sevindirirken şimdi beynimin içindeki orkestraya şeflik yapıyordu.

"Doğruyu söylemek gerekirse düşünmedim değil. Sonrasında birkaç olay yaşanınca vazgeçtim," dedi ve bir anda ciddileşti.

Ben de hatırlamadığım ne gibi olayların gerçekleştiğiyle ilgili korkuya kapılırken ona daha dikkatli baktım. "Ne olayı yaşandı ki dün gece?" Biraz çekinerek sormuştum, umarım rezil olacağım bir şey yapmamışımdır diye de dua ediyordum.

"Dün gece seni haplamışlar. Eğer seni bulmasaydım kim bilir bu sabah gözlerini nerede açacaktın?"

Kendime lanetler okuyup, yanıma gelen çocuğun ağrı kesici

yerine uyuşturucu vermesini anlamamış olmama şaşırıyordum. Ben bu kadar sorumsuz olamazdım değil mi? Daha fazla üsteleme-yip rezilliğimi kapatmaya çalışırken, "Dudağımdaki yara nasıl oldu peki?" diye sordum.

Gözleri direkt dudaklarıma kaydı, o piç gülüşü de kendini gösterdi. "Kapıyla öpüştün," dedi.

"Ne? Kapıyla mı öpüştüm?"

"Ne o, yoksa benimle mi öpüşmeyi tercih ederdin."

Bunu söylerken yüzünden piç gülüşünü bir an olsun silmemişti. Yüzümdeki ifade kötü bir etki yapmış olacak ki kendini toparlayıp, "Eve geldiğimizde sarhoştun. Banyoda kustuktan sonra odana geçerken dengeni koruyamadın, kapıya tosladın,"dedi.

Bir de kusmuş muydum? Kahretsin! Erdinç'in suratına daha fazla bakamayıp kendimi yeniden koltuğa attım ve elimdeki yastığı yüzüme bastırmaya devam ettim. Re-zil ol-muş-tum! "Başım, başım, başım... Başım çok ağrıyor," diye kendi kendime sayıklamaya başladığımda Erdinç'in geceleri o kadar içmesine rağmen sabahları dinç kalkabilmesine hayran oldum.

"Zehra Hanım?"

Erdinç içeri doğru bağırdığında sesi beynimin içindeki nöronlara çarpa çarpa yüz kat daha fazla büyüdü. "Erdinç, bağırma!" dedim.

Benim de sesim Erdinç kadar yüksek çıktığında ağlamak ister gibi yastığı yüzüme daha çok bastırdım.

Erdinç bana cevap veremeden, Zehra hanım salonun kapısına gelmişti bile. "Buyurun, Erdinç Bey."

İşte beynimin aradığı ses tonu buydu; kısık, sakin ve dinlendirici.

"Asya'ya çok çabuk Türk kahvesi ve kahvaltı hazırlayın. Yanına bir tane de benim ağrı kesicilerimden koyun," dediğinde Zehra Hanım'ın ayak seslerinin uzaklaştığını duydum. "Zehra Hanım'ın getireceği her şeyi yedikten sonra güzelce dinlen. Öğleden sonra bir yere gideceğiz," dedi ve yüzümdeki yastığı çekti.

Hemen itiraz edip yastığıma uzanmaya çalıştığımda buna izin vermedi. "Ben gelemem. Staja gitmem lazım."

"Ben, o işi hallettim, öğleden sonra bir yere gideceğiz," diye tekrarladı, sonra da yastığı suratıma atıp gitti.

"Piç herif!"

Ben onun gittiğini ve küfrümü kısık sesle söylediğimi sanırken sinirli sesiyle kapıdan bağırdı. "Dilini koparırım!"

Yattığım koltuğun yumuşak minderlerine kendimi bastırıp kaybolabilmek adına daha çok küçülmeye çalıştım. "Akılsız kafam, biraz daha sessiz ol." Bu sefer tamamen fısıldayıp kendime kızmıştım.

Erdinç evden çıkıp gittikten sonra Zehra Hanım'ın hazırladığı kahvaltıyı afiyetle yedim. Ardından Erdinç'in kullandığı ilaçlardan bir tanesini ağzıma atıp yuttum. Odama çıkıp üzerime, çoğu yere uyum sağlayabilecek türden bir tişört ve dar bir pantolon giydim. Nereye gideceğimizi bilmiyordum ama üzerimdekilerin yeterli olmasını umuyordum. Saçlarımı da açık bıraktım. İşte, kendimde en sevdiğim şey buydu; saçım için asla düzleştirici kullanmama gerek yoktu doğuştan zaten dümdüzdü.

Saate baktığımda on ikiye yaklaşmakta olduğunu gördüm. Ben de Erdinç'i aşağıda beklemeye karar verip odamdan çıktım. Aşağı inecek, Erdinç'i ön bahçede bekleyecektim. Dış kapıyı açtığım anda korumalarla burun buruna gelmem bir oldu.

"Bir şey mi istemiştiniz, Asya Hanım?"

"Hayır, sadece Erdinç'i burada bekleyeceğim," dedim.

İki koruma da başıyla onaylayıp önümden çekilmişlerdi ama dün yaptığım gibi yeniden kaçacağımı da düşünmüş olmalılardı. Fazla üzerinde durmadan yanlarından geçip ön bahçede bulunan salıncağa yöneldim. Çocukluğumdan bu zamana kadar bendeki değerini yitirmeyen tek şeydi salıncak. Kalın halatlara ellerimi yerleştirdim ve yavaşça sallanmaya başladım. Ruh halim durgun ve sakinken bir anda düşüncelerime Ulaç süzülmüştü. Onu göndermek için başımı iki yana salladım ama düşüncelerimi terk etmesi o kadar kolay olmuyordu.

Çocukluğumda ne zaman parka gitsem, her yerde olduğu gibi orada da yanımda olan kişi hep Ulaç olurdu. Ben sıkılana kadar şikâyet etmeden beni sallar, asık suratımdaki ifadenin birazcık değişmesi için her şeyi yapardı. Onca yıl güldürmelerinin, eğlendirmelerinin hepsini koca bir yalanla, para için yaptığını öğrenmiştim. Bu durum kalbimde ve hayatımda geri dönüşü olmayan bir boşluk yaratmıştı.

"Asık suratlıyken gerçekten çirkinsin."

Çimenlerin üzerinde benim ayaklarımın dışında farklı bir ayak görünce kafamı kaldırdım.

Erdinç'i bir aydır ilk defa siyah takım elbisesi dışında bir kıyafetle görüyordum. Üzerine sade ama garip şekillerde çizgileri olan krem rengi gömlek, altına ise rahat görünen siyah bir kot giymişti. Alışılmışın dışında bir tarzdı.

"Güzel bulmadığına sevindim," dedim.

Üzerindekilerle beni şaşırtsa da, sözleriyle kırmıştı. Güzel ve seksi bulmadığını zaten biliyordum ama böyle söylemesi de moralimi alt üst ediyordu. Yüzüm daha da asılırken bana doğru eğilip elimden tuttu ve ayağa kaldırdı.

"Bütün günü ikimize de zehir etmek istemiyorsan yüz ifadeni hemen değiştir."

Evin kapısına doğru giderken gözlerimi devirip içimden, ne demezsin diye geçirdim. "Nereye gideceğiz?" diye sordum. Takım elbisesini çıkartmış olduğuna göre spor yapmaya da gidiyor olabilirdik.

Erdinç, evin kapısının önünde durup korumasından arabasını getirmesini isterken kısa bir an yüzüme baktı. "Pikniğe..."

"Pikniğe mi? Neden?" Yaz aylarının güzel günlerinde pikniğe gitmek çok doğal bir faaliyet olsa da Erdinç'le piknik doğal olmayan bir faaliyetti benim gözümde.

Erdinç bu kadar şaşırmış olmamı göz ardı edip bana döndü. "Astım hastasısın, Asya. Arada bir temiz hava alman beynine de hastalığına da iyi gelir."

Bu adam kurduğu bir cümlede hem aşağılamayı hem de iyi davranmayı nasıl başarıyordu? "Ne yani, sırf astımım için mi pikniğe gidiyoruz?" dedim. Güneş görmüş fasulye filizi gibi içim çiçek açarken ondan gözlerimi ayıramıyordum.

Yüzüne en umursamaz gülüşünü kondurup bana bakarken sorumu da cevapladı. "Kendini önemliymiş gibi görmeye ne meraklısın. Piknik işi aklımda bile yoktu. Özgür bir şey açıklayacakmış ikimize. Ondan dolayı da bir gecelik, kampa benzer bir şey ayarladı."

Çiçek açan filizlerim Erdinç'in öküzlüğüyle solup düşerken önüme döndüm. Piknikten sonra gece de orada kalacaksak büyük ihtimalle çadırda sabahlayacaktık. Oh ne güzel! Başımın ağrısı az gelmişti zaten, üzerine bir de bel ağrısı eklenecekti. Her neyse, kendimi önemli görme mevzusunun üzerini kapatmam lazımdı."Özgür ne açıklayacakmış bize?"

"Bilmiyorum. Ağzında bir şeyler geveledi durdu. Gidince öğreniriz," derken sesinden, Özgür'ün açıklayacağı şeyin pek de umu-

runda olmadığı belliydi.

İkimiz de susup arabayı beklemeye başladık. Garajdan çıkıp önümüzde duran arabayı görmemle ağzımdan istem dışı bir, "Oha-aa!" fırladı. "Bu kadar da zengin olamazsın, değil mi?" Gözlerimi, hemen önümde duran siyah Lamborghini'den ayıramıyorken hiç abartısız görgüsüzlük yapıp ağzım açık halde konuşmuştum.

Erdinç verdiğim tepkiye hafiften tebessüm ederken trilyonluk arabasının koltuğuna oturdu. "Emin ol, tahmininin çok üzerinde bir paraya sahibim, Asya."

Sokakta bile ayda yılda bir rastladığım ve hayranlıkla baktığım arabaya binecek olmamım şokuyla öylece kalakalmıştım ve bir kez daha Erdinç'in araba hastası olduğunu anlamıştım.

"Arabayı izlemen bittiyse bin de gidelim. Yolumuz uzun."

Arabanın içinden Erdinç'in sıkılmış ama dalga gecen sesi duyulduğunda kendimi toparlayıp yanına oturdum. Kemerimi bağlarken ona bakıp, "Sende bir tek ne hoşuma gidiyor biliyor musun?" dedim. "Arabalar konusundaki zevkin."

Şu ana kadar üç farklı lüks arabasını görmüştüm ve hepsi de birbirinden güzel ve pahalıydı.

Erdinç, nadir görülen gülümsemelerinden birini sergilerken, "İstediğin zaman, istediğini alıp kullanabilirsin," dedi.

İşte bu, şu ana kadar Erdinç'ten duyduğum en güzel cümleydi. Ama ne yazık ki o güzelim arabalarından birini bir gecelik de olsa alamazdım. "İlk önce okulumun bitmesi, ardından işe başlamam ve en sonunda ehliyetimi almam lazım. O zaman bu teklifini sana hatırlatırım," dedim. Bakışlarını yoldan ayırıp bana hayretle baktı. "On dokuz yaşında olmana rağmen hâlâ ehliyet almadın mı?"

"Ehliyet alabilmem için paraya ihtiyaç var. Bunun için de ilk önce işe başlamam lazım. Keyfimden ehliyet almıyor değilim."

"Ne yani, tek sorunun para mı?"

Ana yola çıktığımızda hızını artırarak gideceğimiz istikamete yöneldi. Nefesimi dışarı verirken, "Evet," dedim. Ardından başka konuya geçip, "Sen ve Özgür nereden tanışıyorsunuz? Üniversiteden falan mı, yoksa ortak mısınız?" diye soru sordum.

"İkimiz de farklı üniversitelerden mezunuz ama Özgür'ü uzun zamandır tanırım. Güvendiğim için de holdingin güvenlik müdürü olarak işe aldım. Zaten polis akademisi mezunudur."

Özgür'ün, Erdinç'in yanında sürekli korumalarla ilgilenmesin-

den zaten o işte olduğunu tahmin etmiştim. "Sen hangi bölümden mezunsun?"

"İlk üniversitem İstanbul Üniversitesi spor akademisiydi. İkinci üniversiteyi holdingi kurarken okumaya karar verip, Boğaziçi'nde işletme okudum," dediğinde Erdinç'ten beklemediğim şekilde çalışkan olduğunu da öğrenmiş oldum. Daha çok serseri ve dersle işi olmaz gibi görünse de demek ki çok hırs yapmıştı. Bir de ilk okuduğu okulun hakkını güzel vücudu ve fiziğiyle en güzel şekilde veriyordu.

İki üniversite okumuş insan çok vardı ama Erdinç, Türkiye'nin neredeyse en yüksek puanlı okullarını kazanıp okumuştu. "Dışarıdan hiç de o üniversiteleri kazanacak tipe benzemiyorsun."

İtirafımla gülerken bana kısa bir bakış attı. "Serseri ve piç bir herif olabilirim ama oldukça çalışkanımdır," derken *piç herife* ayrı bir vurgu yapmıştı. Demesine de gerek yoktu, belli ediyordu kendini. Sesimi çıkartmamayı seçip güneşli günün güzelliklerini izlerken İstanbul'un çıkışına doğru yol aldık.

"Yolculuğumuz ne kadar sürer?"

"Bu arabayla gitmemiş olsaydık üç saati bulurdu ama birazdan arabalar seyrekleştiğinde bir buçuk saatte orada oluruz," derken trafikten gözlerini ayırmıyordu.

Tamam anlamında başımla onaylayıp koltuğuma biraz daha yaslandım ve güzelim arabanın keyfinin çıkartmaya çalıştım.

Yol boyunca ikimiz de gerekmedikçe konuşmadık. Erdinç de dediğini yapıp, yol sakinleşmeye başladığında gaza bastı ve asfaltta arabayı son sürat hızla yağ gibi kaydırdı. Araba da hiç zorlanmadan öne atılıp tüm arabaları arkasında bırakırken, ilk kez hız yapmaktan korkmadım.

Bir buçuk iki saatin ardından ormana benzer bir yola girmiş, gittikçe gidiyorduk. Yol dikleşmeye başlayıp dağ gibi bir hal alınca da gece burada kalmanın korkutucu olabileceğini düşündüm. Biraz daha devam edip tanıdık bir arabanın yanına park ettiğinde, "Geldik," dedi.

Ben etrafıma bakınıp Özgür'ü ararken tek gördüğüm şey ıssız ağaçlarla çevrili ormandı. "Erdinç, Özgür nerede?" Sesim kuşkulu çıkarken biraz korkmuştum.

"Yanına gitmek için ormanın içinden kısa bir yürüyüş yapacağız."

İkimiz de arabadan inip kapıları kapattığımızda Erdinç bagaj-

dan bir şey çıkartıp omzuna attı.

"Nereye varacağız sonunda?" diye sordum.

Hava soğuk olmamasına rağmen çok sıcak da diyemezdik. Şu an tek düşüncem şuydu; madem geldim, umarım çektiğim yola ve yürüyüşüme değerdi.

"Açıklığa benzer güzel bir alan var. Orada güzel mangal yapıldığı için genelde buraya geliriz."

Erdinç arabasını kilitleyip elimi avucunun içine aldığında, o önde, ben arkada ağaçlara doğru yürüdük. Yarım saatlik yürüyüşümüzde arada bir ayağımın takıldığı yerler, düşme tehlikesi geçirdiğim alanlar oldu ama hepsinde Erdinç'in elinden tuttuğum için yere kapaklanmadan ayakta kaldım. Normalde çıt kırıldım bir tip değildim ama toprak yol ıslanmıştı ve kayıyordu.

"Ooo, bizimki yine yapmış yapacağını."

Erdinç önümde olduğu için bahsettiği şeyi göremiyordum. "Neden bahsediyorsun?" diye sorarken nefes nefese kalmış şekilde önüne geçtim. Gözlerim etrafı tararken ilk dikkatimi çeken şey piknik için en güzel yere gelmiş olduğumuzdu. Ağaçlarla çevrili kocaman bir alan ve ortasında büyük bir boşluk vardı. Ardından gözlerim açıklığın ortasında duran iki kişiye kaydı. İkisi de birbirlerine gülümseyerek mangalı ve yemeği hazırlamaya çalışıyorlardı. Daha dikkatli bakıp iki kişiden birinin Özgür, diğerininse Tusem olduğunu anladığımdan ağzım açık şekilde Erdinç'e döndüm. "Yuh! Bunlar çıkıyor mu?"

Sesim hayretle gayet yüksek çıkarken, Erdinç de verdiğim tepkiye yarım ağız gülüp elimi tekrar avucuna aldı. Özgür'ü burada görmeyi bekliyordum ama Tusem benim için tam bir sürpriz olmuştu.

Erdinç'le açıklığa, Özgürlerin yanına giderken Tusem'e, bana yeni sevgili yapmış olduğunu haber vermediği için kırılmıştım. İkisinin de arkası bize dönük olduğu için geldiğimizi henüz fark etmemişlerdi. Hazırladıkları yiyeceklerden birbirlerinin ağzına birkaç parça koyarken Erdinç gözlerini devirip, "Ne itici bir çift olmuşlar," dedi.

Bense ses tonundaki iğrenir tınıya gülerken, ikisinin çok tatlı göründüklerini düşünüyordum. Biraz daha yaklaştığımızda Erdinç, geldiğimizi belli eder gibi yüksek sesle öksürdüğünde ikisi de toparlanıp hemen bize döndüler.

"Asya!"

Tusem, oturduğu tabureden kalkıp bana doğru gelirken Erdinç'in elini bırakıp ona sarıldım. "Umarım yeni sevgilini böyle tanıştırdığın için güzel bir açıklama yaparsın," dedim.

Birbirimizden ayrılırken Tusem tüm güzelliğiyle bana gülümsedi. "Aslında stajda söyleyecektim ama hocam olacak gıcık adam bir türlü boş vakit bırakmıyor ki bana."

Tusem, sinir olduğu hocasından bahsederken yüzünü düşürmüştü. Ardından kendini toparlayıp her şeyi anlatmak adına en güzel anı bekledi.

"Abi, biz çadırımızı kurduk. Mangalı yakmak için odun toplamaya gelir misin benimle? Geldiğimizde sizin çadırı da kurarız," dedi Özgür.

Tusem, Özgür'ün yanına geçtiğinde Erdinç yanıma yaklaştı ve cebinden çıkarttığı çakıyı bana verdi. "Bunu yanından ayırma. Bir şey olursa da çığlık at. Çok uzaklaşmayız."

Elime koyduğu çakıya bakıp onu onaylasam da, başıma bir şey gelse dahi birine zarar veremeyeceğimi biliyordum. "Tamam," dedim sadece ve elimdeki çakıyı pantolonumun arka cebine sıkıştırdım.

Erdinç de arkasını dönüp Tusem'le oynaşan Özgür'e bağırdı. "Oğlum, geceyi bekle. Hadi ne alacaksak alıp gelelim."

Erdinç'in sözleriyle birbirinden ayrılan yeni âşıklar kahkaha atarak gülmeme neden olsa da elimden geldiğince sessiz olmaya çalıştım. Tusem, Erdinç'in sözleriyle renk değiştirip yanıma gelirken, Erdinç de Özgür'le uzaklaşmaya başladı.

"Evet Tusem Hanım, anlatın bakalım, Özgür Bey'le yeni aşka nasıl başladınız?"

İkimiz de sırıtarak birbirimize bakarken mangal için almış oldukları etleri soslamaya başladık. Tusem elinde tuttuğu bıçakla bana dönüp gözlerini kısarak, "Sen de ünlü iş adamı Erdinç Sakman'la çalıştığını benden sakladın. Senin de iyi bir açıklama hazırlaman lazım," dedi.

"Erdinç'le benim aramda, seninle Özgür'ün arasındaki gibi bir şey yok. Bizimki patron çalışan ilişkilisi," dedim. Aslında Tusem'in yüzüne bakamıyordum. Erdinç beni çalışanı olarak görüyordu doğru ama ben kendim için aynı şeyi söyleyemezdim.

Tusem bana yaklaşıp omuz atarken inanmayan gülüşünü de sunmayı ihmal etmedi. "Yalancı, adamın gitmeden önce sana nasıl baktığını gördüm. Sana karşı korumacı bir tavrı vardı."

Gerçekten de Erdinç çakıyı bana verirken gözlerinde koruma-cı ve farklı bir hava mı vardı acaba? Off, ben ne saçmalıyordum? Erdinç'ti işte, her zamanki Erdinç; yanındaki çalışanına zarar gelmesini istemeyen adam. "Neyse ne, sen anlat bakalım nasıl oldu Özgür'le senin iş?"

Konuyu kapatıp derin bir nefes alırken Tusem'in anlatmaya başlamasını bekledim. Uzun uzun, hiç sıkılmadan her detayına inercesine Özgür'le olan ilişkisini anlattığında bir saat çabucak geçmişti. Ulaç geldiği zaman gittiğimiz kulüpte zaten bakışmışlardı, bunu biliyordum. Erdinç mekânı bastığında yalnız kalan Tusem'in imdadına da Özgür yetişip onu evine kadar bırakmış. O günden sonra da görüşmeye başlamışlar.

Biz kız kıza sohbetimizin sonuna gelip masayı hazırlamaya başladığımızda Özgür'ün neşeli sesi duyuldu. "Biz geldik."

Tusem, "Hoş geldin," diyerek sevgilisinin yanına gitti ve dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Ben de bakışlarımı kucağında ağaç dallarıyla gelen Erdinç'e çevirdim.

"Ne oldu utandın mı?" diye sordu onları göstererek.

"Hayır, utanmam mı lazım?"

"Bilmem, senin gibi tecrübesiz biri böyle olaylarda genellikle utanır da."

"Bakıyorum tecrübesizliğim seni ne çok eğlendiriyor," dedim. Gıcık olduğumu belli etmemek için elimden geleni yapıyordum.

"İnan bana, nasıl eğlendirdiğini tahmin bile edemezsin."

Sinirlerimi Erdinç'le daha fazla bozmamaya karar verip, sonunda birbirinden ayrılmış olan Tusem ve Özgür'ün yanına giderek mangalı yakmalarını izledim.

Özgür, "Nasılsın, Asya?" diye sordu. "Dün gece pek iyi değildin de."

Dün gece beni toplamaya gelenlerin arasında o da mı vardı diye düşünürken gözlerimin önüne küçük bir kesit geldi. Sanki Erdinç'ten kaçmaya çalışırken Özgür'ün arkasına saklanıyordum. "Düne göre daha iyiyim," dedim.

Tebessüm ederken Tusem'in hiçbir şey sormamasından dün geceki olaylardan haberi olduğunu anlamıştım.

"Dudağında ki yarayı kim yaptı?" Özgür sorusunu sorarken gözleri bir şeyi test eder gibi Erdinç'e kaymıştı.

"Dün gece odama geçerken kapıya çarpmışım." Saf saf aptallığımı anlatırken elime aldığım sopayla mangalı karıştırdım.

"Kapıya değil de kapı gibi bir adama çarpmışa benziyorsun."

Özgür'ün ağzında geveleğiği cümleyi tam anlayamamıştım, kaşlarımı çatıp öylece baktım. "Ne dediğini anlamadım?"

"Şey ya, Erdinç'in evinin kapıları çok serttir... Yani onun gibi bir şey diyordum."

Abuk sabuk şeyler geveleğiğinde kaşlarım daha da çatıldı.

Biz Özgür'le bir yere varamamış öylece birbirimize bakarken az ötemizde oturmuş güneşin tadını çıkaran Erdinç neşesinin gayet yerinde olduğunu belli ederek konuştu. "Övünmek gibi olmasın ama çok serttir evimin kapıları."

Gözlerimin içine bakıp piç sırıtışını atarken gözlerimi devirip, aptal mısın der gibi baktım.

Ne yani, kapı kapıdır işte. Serti, yumuşağı mı olurmuş?

***

"Bu tabak bitecek!"

Mangalda yeni kızarmış olan et ve tavuklarla dolu tabağı önüme koyup yanımdaki tabureye otururken, sıkıyorsa itiraz et de döveyim der gibi bakıyordu.

"Bu kadar yiyemem, Erdinç."

Önümdeki kızarmış ve mis gibi kokan etlere bakarken iştahım açılmıştı. Mangal en sevdiğim yemek olsa da bu kadarını yiyemezdim.

Erdinç karşımızda oturmuş, oynaşan yeni âşıkları görmezden gelip kolumu kavradı ve beni kendine doğru çekti. Bir anda dengemi kaybedip tabureden düşecek gibi olsam da hemen diğer eliyle müdahale edip tuttu ve tabağı da önüme çekti.

"İncecik, küçücük bir şeysin. Yemek ye de büyü biraz," derken tabağımdan aldığı kırmızı eti koparıp ağzıma tıktı.

Et, bir anda çok gelince öğürecek gibi olsam da Erdinç'in zorla içirdiği kolayla kendimi toparladım. Sinirle bakan gözlerim Erdinç'i görmek istemeyince önüme döndüm. Özgür, Tusem'e öperek yemek yediriyordu. Aman ne güzel sahne! Ben burada Erdinç'in zorbalıklarıyla uğraşayım, onlar da gülüşüp elleşsinler.

Ağzımdaki lokmayı zorla çiğneyip yutmakla uğraşırken Erdinç eline aldığı salatalığı Özgür'e attı. "Geceyi bekle demedim lan

sana?" Özgür'le Tusem'in oynaşmaları Erdinç'i germişti belli ki.

"Pardon abi, kaptırmışız." Özgür hemen kendini toparlayıp tabağına yönelirken, Tusem'in yanakları kızarmıştı.

Özgür, Erdinç'in aksine eğlenceli bir tipe benziyordu. Yanımda oturan odun kadar ağır başlı ve sinirli bir ruhu yoktu. Daha çok eğlenmeye ve gülmeye yatkın bir mizacı vardı. Ben, Tusem'in kızarmış suratına bakıp sırıtırken güçlü bir el bir anda ağzımı açtı. "Hanım hanım, çiğneyip durma, çabuk yut."

Ağzıma doldurduğu yeni etle ona doğru dönüp en kızgın hâlimle baktım. "Kendi yemeğini yesene." Ağzım dolu olduğu için ne söylediğim tam belli olmasa da Erdinç ne dediğimi anlamıştı.

"Fazla konuşma! Daha dört parça etin var."

Bir yandan kendi tabağına doldurduğu etleri yiyorken, diğer yandan da ağzım boşaldığı an yeniden dolduruyordu. Yüzümü buruşturup elimi dudağıma götürdüm ve dün kapıya çarparak yaptığım yaranın sızlamasını bastırmaya çalıştım. Erdinç'in sıkmasıyla ve etin tuzuyla biraz sızlamıştı.

"Ne oldu, dudağın mı acıyor?"

Yemeğini bırakıp yüzümü incelediğinde ağzımdaki lokmayı da yuttum. "Öyle sert davranırsan tabii acır."

Özgür'ün Tusem'e davrandığı türden bir ilgi de istemiyordum ama biraz daha nazik olabilirdi.

Yüzüme bakmaya devam edip tepki vermezken tabağıma uzanıp yeni bir et parçasını ağzıma tıktı. Ama bu sefer beklemediğim şekilde biraz daha kibar davranmıştı.

Kırk dakikalık Erdinç işkencesine maruz kalmamın ardından yemek faslımız sona erdi. Dediği gibi, sabırla bekleyip tabaktakilerin hepsini yedirmişti. Yemeğin ardından hava kararıp etrafı simsiyah yaparken biraz korkmaya başlamıştım. Ay ışığı dışında tek aydınlığımız Özgür'ün yaktığı kamp ateşiydi.

Dördümüz de kamp ateşinin etrafında oturmuş, az ilerimizde duran çadırlarımızın içinden Özgür'ün getirdiği pikelere sarılmıştık. Daha doğrusu Özgür'le Tusem aynı pikeye sarılmış ısınıyorlarken, ben de tek başıma onları ve yanan ateşi izliyordum. Erdinç ise hiçbirbirimizi umursamadığını belli edercesine yarım metre ötemde pikesiz, sigarasını içiyordu.

"Asya sınıfta hep somurtarak otururdu. Bir gün yemekhanede yer kalmadığı için yanına oturduğumda şans eseri tanışmış olduk," dedi Tusem. Özgür'e nasıl tanıştığımızı anlatıyordu. Arkamızda du-

ran yemek masasından telefon sesi geldiğinde Tusem bana bakarak, "Asya, çantamdan telefonumu verir misin?" diye rica etti.

Ben de başımla onaylayıp sarıldığım pikeyi bırakmadan ayağa kalktım ve çantasının ön gözünü açtım. Tusem, "Kim arıyor?" diye sordu.

Telefonu elimde çevirip ekranındaki ismi gördüğümde bir an afalladım. "U- Ulaç arıyor."

Yaşadığımız olayın üzerinden haftalar geçmesine rağmen dün yaşamışım gibi içimdeki yaram usulca kanadı. Sesimin nasıl çıktığını umursamayıp telefonu Tusem'e verdim, arkamı döndüm ve Erdinç'in bakışlarıyla karşılaştım. Kaşlarını çatmış, verdiğim tepkiyi ölçüyordu.

"Son olaylardan sonra sürekli arayıp seni soruyor." Tusem mahcup olmuş bir sesle konuşup bana bakarken umurumda değilmiş gibi omuz silkip önüme döndüm.

"Ben biraz dinleneceğim, size iyi geceler," dedim.

Sarıldığım pikeyi duygularıma kalkan olarak kullanmaya çalışırken, hiçbirine bakmadan çadıra yöneldim. Tusem'in Ulaç'la konuşmasını dinlemek istemiyordum.

İki kişi için geniş sayılan çadırın içine girip, pikemi kafama kadar çektim. İçimde ağlama isteği olsa da bu isteği inatla reddedip ağlamadım. Beni kandırıp ailemi saklayan ve bunun karşılığında para alan biri için ağlamam aptallıktan başka bir şey olmazdı.

Çadırın içinde iki saate yakın yatmama rağmen kimse gelmemişti yanıma. Yediğim yemeklerin şişkinliği karnımdan bir an olsun inmediği için de gözlerimi kapatıp uykunun gelmesini bekledim.

Bir süre sonra çadırın fermuarı açılınca gözlerimi aralayıp kim diye baktım.

"Gel benimle." Erdinç çadıra girmeden elini uzatmış, kalkmamı bekliyordu.

"Neden?" diye sordum. Gecenin bir saati ormanın ortasında oturmaktansa, çadırımda yatmak daha güvenliydi.

"Fazla konuşma da ayağa kalk!" Ben kalkacak gibi gözükmeyince Erdinç ayakkabılarıyla çadırın içine dalıp kolumdan tuttu. "Biraz hızlı ol."

Her an sinirlenmeye hazır sesi tedbir almam gerektiğini çağrıştırırken ben de direnmeyi bırakıp çadırın dışına çıktım. "Dur iki dakika da ayakkabılarımı giyeyim."

Apar topar, gümrükten mal kaçırır gibi çadırdan çıkartıldığımda ayağıma taşlar batmıştı.

Yere oturmuş bağcıklı ayakkabılarımı giyerken kafamı kaldırıp Erdinç'e baktım. "Gecenin bu saatinde, orman bu kadar ıssızken beni neden kaldırdığını açıklayacak mısın?"

Yüzüme, hep konuşacak mısın der gibi bakarken aklımı karıştıran açıklamasını yaptı. "Issız ormanın içinde, muşambadan yapılmış çadırda uyuyacağını falan mı sandın?" diye sordu. Nereye varmaya çalıştığını kestiremedim. Çadırda yatan tek biz değildik ki! Tusem'le Özgür de çadırlarında yatıyorlardı.

"Evet, öyle sandım. Gördüğün gibi buralarda apartman veya otel yok. Eğer benim ve kendinin güvenliğine bu kadar önem veriyorsan bugün buraya getirmeyecektin bizi." Uykuya dalmak üzereyken kaldırılmak sinirlerimi en çok bozan şeydi ve şu anda da Erdinç'i alttan alacak değildim.

Erdinç ayakkabılarımı giymem bittiği an koluma sarılıp beni ayağa kaldırdı ve ben çadıra girdikten sonra daha da ıssızlaşan ormana doğru yürümeye başladı.

"Erdinç, nereye gidiyoruz?" Sesim korkumu gizlemezken haklıydı da. Şu anda bulunduğumuz konum gerçekten korkutucuydu.

"Uyumaya..."

Sesini benim aksime düz tutarken ne saçmalamaya başladığını yine anlayamamıştım. "Erdinç, ağaçların tepesine falan çıkacaksak ben yokum. Sen çık uyu, ben de çadıra gideyim." Gitgide ormanın karanlıklarına dalarken gözlerimi dört açıp etrafımdan çıkacak herhangi bir tehlike aramaya başladım.

"Asya, kes sesini de yürü! Nereye gittiğimizi de oraya ulaşınca görürsün."

Elimi sıkıca kavramaya devam edip önden yürürken beni de arkasından ayırmıyordu. "Ben çadırımda kendimi şu andaki konumundan daha güvende hissediyordum. Madem uyumaya gidiyorsun tek başına git, ne yapacaksan yap. Ben senin ne işine yarayacağım?"

Sitem etmeye başladığımda ciddi anlamda korkumun en üst seviyelerindeydim ve her geçen an seviye atlıyordum. Bir dakika geçmeden arkamda ayı mı var düşüncesiyle arkamı kontrol edip duruyordum.

Erdinç en sonunda sinirlenip elimi daha çok sıkarak, önümüze çıkan çalıları da kenara itti. "Sen işime yaramıyorsun. Kokun ho-

şuma gidiyor," dediğinde artık susmam gerektiğini belirtircesine kızmıştı.

"Erdinç?"

"Ne var?"

"Ormanda ayı, kurt falan olur mu?"

"Vardır muhtemelen, neticede ıssız orman," dediğinde hemen elimi avucunun içinden çekip, sağıma soluma bakmaya başladım.

"Ne demek olur ya, karşımıza çıkarlarsa ne yapacağız?" Panik kapılmış bir halde Erdinç'e bakarken konuşmama devam ettim. "Erdinç, gel daha da ilerlemeden geri dönelim lütfen!" Bir ayıyla karşı karşıya gelmek Leyton'ın eline düşmek gibi bir şeydi benim için.

Erdinç elimi kocaman avucunun içine alıp korkudan solmuş yüzüme bakarken, "Gideceğimiz yer az ileride ve korkma, yanımda silahım var," dedi. Yüz hatları sinirlerinin gerildiğini belli ederken dişlerini sıkarak konuşmuştu. Ardından önüne dönüp beni de arkasından gelmeye zorladı.

"Erdinç, içimi kötü hisler kapladı. Kesin bir şey olacak." Sesim ağlamaklı çıkarken artık gideceğimiz yere ulaşmak istiyordum. Karanlık orman, kendimi savunmasız ve güçsüz hissetmeme sebep oluyordu.

"İçindeki kötü hissi..." Cümlesini tamamlamadan sustuğunda dikkatle ona baktım. Öylece kalakalmış arkama bakıyordu. Karanlıkta yutkunduğunu gördüm. "Asya, şimdi sakin ol, tamam mı?"

"Erdinç, ne oluyor?" Sesim onun gibi kısık çıkarken kalbim de yerinden çıkacakmış gibi hızlı atmaya başladı. Nefesimi tutup sakince arkama dönecekken Erdinç dönmemi engelleyip, kısa bir an yüzüme baktı.

"Arkanı dönme!" Tekrar arkamdaki karanlığa gözleri kaydığında, "Az ileride bir şey var," dedi.

O anda içimdeki kötü hissin gerçek olduğunu anladım. Gözümden süzülen yaşlar gecenin tüm korkusunu simgeledi. "Ne var arkamda?" Sesim çatlak çıkarken gözlerimi Erdinç'in yüzünden ayırmıyordum. Ne işimiz vardı sanki ormanın derinliklerinde? Ne güzel çadırımızda uslu uslu yatıp uyuyacaktık.

Ben bu kadar korkarken Erdinç'in yüzünde sadece yapmacık bir endişe vardı. "Kurda benziyor," dedi.

Dudaklarından dökülen tek bir kelime gözlerimin kararmasını

sağlarken kaslı kollarına tutunup zorlukla konuştum. "Erdinç, galiba bayılıyorum." Ve ayaklarım beni taşımayı bıraktılar.

Erdinç yere düşmeden beni yakalayıp kucağına alırken bilincimin açık olan son saniyelerinde bana seslendi. "Güzelim bayılma, şaka yaptım."

İşte, Erdinç'in şakası dahi beni korkutmaya yetip bayıltmıştı.

***

Sırtımın değdiği yumuşak zeminde bilincim yavaşça açılmaya başladı, gözlerimi kırpıştırırken, başıma en son neler geldi diye düşündüm. Yanımda Erdinç vardı ve ormanın içinde yürüyorduk. Ardından arkamda kurt olduğunu söylemişti. Gözlerim anında açılıp yattığım yerden kalkarken etrafıma bakındım.

Çok büyük olmayan kare şeklinde bir odaydı. Duvarı ve yerdeki zemini koyu renk ahşapla kaplıydı. Odanın içinde üzerinde yattığım çift kişilik yatak dışında küçük bir soba ve sallanan bir koltuk vardı. Koltukta oturmuş elindeki sigarasıyla beni izleyen Erdinç'se sanat eseri gibi, güzelliğini sergiliyordu.

"Benim yanımda kalabilecek biri için çok korkaksın."

Korku yaşayarak yorulmuş bedenimi dik tutup ayağa kalkmaya çalışırken, "Beğenmiyorsan yanında tutmazsın," dedim. Boğazım kurumuş olduğundan acımıştı.

"Seni bırakmak yerine, korkularına karşı eğitmeyi düşünüyorum."

Beni güzelce korkutup bayıltmayı başardığı için keyfi yerinde gözüküyordu. Ağrıyan başımla daha fazla Erdinç vakası kaldıramayıp cevap vermedim. Odanın içinde bulunan camın yanına gidip önündeki sürahiden bir bardak su doldurdum ve içtim. Yatağa geri gidecekken sigarasından derin bir nefes çekti.

"Yanıma gel!" Dışarı verdiği dumandan yüzü net görünmezken gözlerinin üzerimde olduğunu rahatlıkla anlıyordum. Ben, yatağa mı gitsem yoksa yanına mı diye öylece ayakta dikilmeye devam ederken Erdinç kesin emir olarak tekrar, "Yanıma gel!" dedi.

Sorun çıkmasını istemeyip yanına gittiğimde beni belimden tutup kucağına çekti. "Ne yapıyorsun? Rahat bırak beni."

Kucağına oturmamla kalkmaya çalışmam bir olunca kolu belimi daha sıkı kavradı. "Uslu kız ol."

Beni kendinden ayırmadan bacağında oturmamı sağlarken, sigarasından derin bir nefes daha çekip yüzüme gelmeyecek şe-

kilde kafasını çevirdi ve dumanı benden uzağa üfledi. İzmariti kül tablasında söndürdükten sonra cebinden bir şey çıkardı. Çıkardığı şeyin krem olduğunu görünce onunla ne yapacak diye beklemeye başladım. Kapağını açıp parmağının ucuna küçük bir parça sıktıktan sonra yüzüme uzattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Rahat dur."

Nefesi, yakınlığımızdan dolayı yüzüme çarparken aramızdaki birkaç santim mesafeden gözlerinin içine baktım. Parmağındaki kremi yumuşak hareketlerle dudağımdaki yaraya sürerken başparmağı hafifçe dudağımda dolaştı. İşi bittiğinde de gözlerini dudağımdan ayırmadı. Ben de bana bu kadar yakınken ne yapacak diye nefesimi tutmuş bekliyordum. Bir anda gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve, "Kendini topla," dedi.

Ağzının içinde gevelediği kelimeyi kendine söylerken, gözlerini açıp yüzüme baktı. Kahverengi gözleri şu ana kadar görmediğim şekilde yoğunlaşmış bana bakıyordu. Aramızdaki kısa mesafeyi kapatıp dudaklarını öpmemek için kendimi zor tutuyordum. Erdinç'e karşı olan hislerim artık içimde saklayamayacağım boyutta yön değiştirmişti.

Erdinç belimdeki elini gevşetip beni kucağına aldı ve ayağa kalkarak yatağa ilerledi. Beni yavaşça yatırdıktan sonra da yanıma uzanıp uyku pozisyonumuzu almamızı sağladı. Şimdi ne olmuştu ki durup dururken? Kendi aptallığım sonucunda yaptığım yarayla neden bu kadar ilgilenmişti?

Boynuma gömmüş olduğu kafasını oynatıp burnunu boynuma sürterken kokumu içine çekti. "Ben seninle ne yapacağım?"

Bu soruyla aklıma gelen tek cevap *beni sev* demekti ama Erdinç'e bunu itiraf edemezdim. Utanırdım. Beni reddedip küçük düşürmesinden korkardım. Bugün Tusem'le Özgür'ün gözlerinin içinin güldüğünü görmek biraz kıskanmama neden olmuştu. Onlara her baktığımda içimden, acaba bir gün Erdinç'le biz de böyle olabilir miyiz diye geçirmeden yapamamıştım. "Aklıma bir şey geliyor ama seninle paylaşmayacağım," dedim. Gülümsediğini hissedebiliyordum. "Neden gülüyorsun?"

"Aklına ne geldiğini tahmin edebiliyorum," dedi.

"Neymiş tahmin ettiğin?" Muhtemelen benimle oynuyordu. Yoksa nereden gelecekti aklına beni sevmesini istediğim.

"Ben de seninle paylaşmayacağım," dedi. En sonunda uyuya-

cağını belli edip üzerimde kıpırdandığında, boynuma bir öpücük kondurup sessiz kaldı. Ben de yumuşacık saçlarına dudaklarımı bastırdım. Ardından onun gibi gözlerimi kapatıp uykuyu bekledim.

Sabah, kuş sesleri pencereden içeri girip doğanın güzelliklerini bize taşırken Erdinç'in çalan telefonuyla huzurumuz bozuldu.

Erdinç hâlâ üzerimdeyken uykusundan uyandırıldığı için huysuzdu. Pantolonunun cebine uzandı. "Ne var?" Sesi uyku mahmuru çıkarken üzerimden kalkmamak için direniyordu.

"Tamam, siz gidin. Biz sonra döneriz," dediği gibi telefonu kapatıp yatağın içinde bir yere fırlattı.

"Kimdi?"

"Özgürler dönüyormuş, biz de sonra gideriz."

"Tamam o zaman, kalk da ben de kendime geleyim." Konuşurken bir yandan da onu üzerimden atmaya çalışıyordum.

Ellerimi yakalayıp yatağa sabitlerken hâlâ gözleri kapalıydı. "Ben uyandığımda kalkarsın," dedi.

Sesindeki tını yüzümü güldürürken direnmeyi bırakıp uyanacağı zamanı beklemeye başladım.

Şu anda Erdinç'in görüntüsü tam anlamıyla ilkokul üçe giden yaramaz bir çocuğun beş dakika daha uyuyayım, kalkacağım demesini andırıyordu.

Erdinç Bey'in uykusundan uyanması, gece baygın halde girdiğim kulübeden çıkmamız ve arabayı park ettiğimiz yere ulaşmamız yaklaşık iki saatimizi aldı. Kulübenin kimin olduğunu merak etmiştim. Erdinç'e sorduğumda çalışanlarından birinin olduğunu, istediği zaman kullandığını söylemişti. Sonunda arabaya ulaşıp ormandan kurtulduğumuzda içim rahatlamıştı.

"Sonunda gelebildik," dedim.

Erdinç arabanın anahtarını bana attı. "Geç direksiyona."

Ben dediğiyle donup kalırken kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. "Erdinç, ben araba kullanmayı bilmiyorum ki."

Beni duymazdan gelip ön koltuğa oturdu ve direksiyona geçmemi beklemeye başladı. Bu adam bana şaka olarak mı gönderilmişti? "Erdinç, ben kime diyorum?"

Erdinç oturduğu koltuğun camını indirip bana baktı. "Araba kullanamadığını biliyorum. Bu yüzden orada dikilmeyi bırak da gel öğren," dedi.

Bölüm 22

"Erdinç arabadan inerek sürücü koltuğuna geçer misin?"

Yaklaşık yirmi dakikadır ön koltuğun yolcu kapısında dikilmiş, onu arabadan indirmeye çalışıyordum.

"Eğer arabadan inersem seni saçından tutup sürükleyerek sürücü koltuğuna oturturum. Şimdi, on saniyen var, yoksa kötü şeyler olacak."

Arabanın açık camından ahkâm kesercesine bakarken söylediklerinde ciddi olduğunun farkındaydım. "Erdinç, bir servetle araba kullanmayı öğrenmek delilik... Ya bir yere çarparsam?" Lamborghini gibi spor bir arabanın direksiyonuna oturmak, hem de benim gibi hiç deneyimi olmayan biri için büyük bir riskti.

"Araba benim, çarpacak olursan da o zaman düşünürüm. Şimdi direksiyona geç."

Kesin kafaya koymuştu, bana araba sürmeyi öğretecekti ama bu arabayla ilk deneyimimi yaşamak gözümü korkutuyordu. Dediği gibi araba Erdinç'indi ve ısrar edende oydu. En iyisi deneyip öğrenmekti. Daha fazla üstelemeyip arabanın önünden dolandım ve sürücü koltuğuna oturdum.

"Kemerini tak."

En ufak bir tepki bile göstermeden yan koltuğumda oturmuş, yapmam gerekenleri emrediyordu. Başımı iki yana sallayıp sabır dilenirken, ikiletmeden söylediğini yerine getirip kemerimi taktım. Ardından arabalar hakkında en ufak bilgim olmadan Erdinç'e döndüm. "Bence hiç başlamadan vazgeçmeliyiz." Sessiz kaldığını görünce panele şöyle bir göz attım. Sadece düğmeler bile pes etmemi sağlamak üzereydi.

"Bu araba diğer arabalardan farklı olarak anahtar sistemi ile çalışmıyor. Şuradaki düğmeye basıp çalıştır," dedi.

Direksiyonun yanındaki düğmeye baktım. Anahtar ve debriyaj sorunu olmadığı için sevinmiştim. Siyah düğmeye bastığımda önümdeki göstergeler bir saniye bile denmeyecek kadar kısa sürede devreye girip ışıklandılar.

"Şimdi vitesi D'ye getirmen lazım," dedi.

Dediğini yapıp elimi vitese koydum ve D'ye getirebilmek için kolu geriye çektim. "Tamam, hallettim."

"Ayağının altında iki pedal var, sağdaki gaz, soldaki fren. Her iki pedalı da sağ ayağınla kullanacaksın. Sol ayağının pedallara gittiğini görmeyeyim," dediğinde sol ayağımı hızla geri çektim.

"Şimdi, bu araba hız için ayarlanmış olduğundan ayağını gaza çok hafif bas ve sakin ol."

"Anladım," dedim ve içimden de, Allah'ım sen yardımcım ol diye söylenmeden edemedim. En sonunda cesaretimi toplayıp sağ ayağımı gaza değdirdiğimde birazcık yüklenip neler olacağını izledim.

Ayağımın gaz pedalını birazcık ileri itmesiyle birlikte arabanın hız kazanıp ileri doğru atılması da bir oldu. Arabanın hareketiyle panik yapıp ayağımı gazdan hemen çektim, araba hafifçe sarsılıp durdu. Ben yüzümü asmış, olmayacak diye karalar bağlamaya başlarken, Erdinç hiçbir şey olmamış gibi tamamen bana döndü.

"İlk deneme için fena sayılmaz. Sadece gaza biraz daha az yüklen, ilerlemeye başladığında da korkup ayağını çekme." Erdinç sabırlı biri değildi ama şu anda Oscar ödüllük bir performans sergiliyordu. "Şimdi tekrar dene."

"Erdinç..."

Yüzüm düşmüş vazgeçelim diyecektim ki, Erdinç elini havaya kaldırdı. "Sakın ilk denemede mızmızlanma. Araba kullanmayı öğreneceksin."

Konuşurken attığı bakışını biliyordum. Bu bakış kaçarımın olmadığı zamanlarda attığı bakışın aynısıydı ve benim de boyun eğmekten başka çarem yoktu. Aslında ben de araba kullanıp, kimseye ihtiyaç duymadan kendi işimi halletmek istiyordum. Ama bir yandan da korkuyordum. Neticede şu ana kadar hiç deneyimim yoktu. Üzerine bir de çok mu çok pahalı bir arabanın direksiyonunun başındaydım. Kim bilir bir yerine bir şey yapsam ne kadar masraf açardım.

Derin nefes alıp tekrar en baştan aldım. Elimi direksiyonun yanındaki düğmeye götürüp bastım ve bekledim. Ardından ışıklar tekrar yanıp kendine geldiğinde gaza hafifçe bastım.

Pür dikkat beni izleyen Erdinç konsantrasyonumun bozulmaması için kısık sesle, "Evet, acele etme," dedi. Erdinç'in gözleri üzerimde tedbirli bir hoca gibi davranıyorken, araba bir anda ileriye doğru gitmeye başladı.

"İşte benim kızım."

Araba ormanın boş yollarında sakince ilerlemeye başladığında tuttuğum nefesimi usulca dışarı verdim. Hâkimiyetini kaybetmemek adına Erdinç'in memnun olmuş güzel suratına bakmamaya da özen gösterdim.

"Erdinç, araba falan çıkmaz önümüze değil mi?"

Yol bomboş ve ıssızdı ama her ihtimale karşı sorma isteği duymuştum. Bir anda önüme çıkan arabaya normal tepki veremeyebilirdim.

"Merak etme, gelse de ilerlediğimiz çizgiden çıkmadığın müddetçe sorun yok."

Onu, başımı sallayarak onayladım. Direksiyonun hâkimiyeti ellerimin arasındayken kendimi garip şekilde mutlu hisseder olmuştum.

"Zevkli miymiş?" diye sordu. Öğretmesiyle gelen egonun yarattığı kendini beğenmiş tavır dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasını sağlıyordu.

Hafifçe gülüp, "Evet," derken bir an duraksayıp Erdinç'e çok kısa bir bakış attım. "Şimdi nasıl duracağım?" Güzelce ilerlediğim yolun, bir de bitişini hesaba katmam gerekiyordu.

"Otomatik vites arabalarda sol ayağını işin içine hiç katmıyorsun. Tek yapman gereken sağ ayağını gazdan kaldırıp yavaşça frene basmak olacak."

Sesi ciddiyet kazanıp kaşlarını çatarken araba kullanmanın en

önemli kuralını bildirdiğini anlamıştım. Dediğini yapıp sol ayağımı işin içine hiç katmadan sadece sağ ayağımı gazdan kaldırıp, frene koydum ve yavaşça bastım. Arabanın durmasıyla gülerek Erdinç'e baktım. "Durdu." Kalkışım kadar sorunlu olmaması şaşırtmıştı beni.

"Zaten durması gerekiyordu."

Sevinç içeren tepkime en ufak bir şey yapmadan bakıyorken ben de önüme döndüm. Tepkisiz piç!

Bugünlük çalışmamızı sonunu getirdiğimizi düşünüp emniyet kemerime uzanırken, "Bir kez daha arabayı çalıştırıp ilerle. Pratik yapman lazım, sonra ben geçeceğim direksiyona," dedi.

Konuşurken cebinden çıkarttığı sigarasını dudaklarında sabitleyip çakmağıyla yaktı. Hocalık yapmak Erdinç'i sıkmaya başlamıştı.

İtiraz edip sinirlenmesinden korktuğumdan bir şey söylemeden arabayı tekrar çalıştırdım. Üçüncü denememem olduğu için biraz daha rahat kalkış yaparken, yeniden boş yolda ilerlemeye devam ettik. Arabanın içi Erdinç'in sigara dumanıyla grileşirken astımımdan dolayı rahatsız olup öksürmeye başladım. Erdinç öksürüğümden anlayıp üzerime doğru eğildiğinde uzun koluyla benim kapımdaki birkaç düğmeye bastı, ardından arabadaki tüm camlar aşağı kayıp, temiz havayı yüzüme çarptı.

Ben içime çektiğim havayla öksürüğüme veda ederken Erdinç'in telefonu çalmaya başladı. Hemen aramızdaki boşlukta olan telefonuna bakışlarım kayarken ekranında yazan adla kaşlarımı çatıp Erdinç'e baktım.

Gelen Arama; Şirket Sekreteri...

Tüm kaslarım bir anda iki gün önce gördüğüm manzarayla kasılmıştı. Erdinç de bir anda huzursuz olup anında kendini toplarken ileri bakıp bana bağırdı. "Asya, dikkat et!"

Sesindeki uyarı dolu tonla korkup önüme baktığımda arayana sinirlenip araba kullandığımı unutmuştum. Erdinç'in dikkat et diye bağırdığı şey yolun ortasındaki köpekken panikle direksiyonu sağa doğru kırıp fren yapmaya çalıştım. Erdinç de aynı anda üzerime atılıp direksiyonu kırarken şaşkınlıkla sağ ayağımla gaza basıp ardından sol ayağımla da frene abandım.

Son anda frene basmış olsam da araba aldığı hızla ormanlığa dalmış, önüne ilk çıkan ağaca sert bir şekilde çarpmıştı. Ağaca çarpmadan birkaç saniye önce Erdinç'in beni sabitlemesiyle fazla havalanmazken kaburgalarım direksiyona çarptı. Erdinç ise kapının

üzerinde duran kola tutunup kendini savrulmadan engellemişti.

En sonunda tamamen durup yaşadığımızı idrak ettiğimizde Erdinç kemerini açıp eğdiğim başımı kaldırdı. "Asya, iyi misin?"

Sesinde korkuyu andıran bir şey vardı. Acıyan kaburgalarımla yüzümü ekşitip ben de kendi kemerimi çıkarttım. Erdinç'in sorusunu göz ardı edip arabadan inerken bir yandan da kaburgalarımı tutuyordum. Arabanın vurduğum ön kısmına ulaştığımda gördüğüm manzarayla acım daha çok arttı.

"Erdinç, çok özür dilerim, arabanı berbat ettim."

Arabanın ön sol kısmı resmen dağılmıştı ve bunun tek suçlusu benim dikkatsizliğimdi. Aslında tam olarak benim sayılmazdı. O pis sekreter arayarak hem sinirlerimi bozmuş hem de dikkatimi dağıtmıştı.

Benden sonra araban inip yanıma gelen Erdinç beni kendine çevirip gözlerini vücudumun her zerresinde dolaştırdı. "Asya, sana iyimisin dedim?" Endişeyle kaplanmış yüzü kollarımla sardığım kaburgalarımda takılırken endişesi daha bir arttı.

"Ben iyiyim ama arabanı çok kötü hale getirdim."

Erdinç hafifçe rahat bir nefes alıp kollarını bana sardı. "Arabayı bırak da cevap ver, neren acıyor?"

Benden uzaklaşıp tekrar yüzüme baktığında gerçekten de arabası için hiç üzülmüş gibi değildi. "Sadece kaburgalarımı biraz sert çarptım, o kadar. Önemli bir şeyim yok."

"Gel buraya!" dedi ve beni kendine çekip arabaya götürdü. Arka koltuğa geçebilmem için ön koltuğu ileri itip oturmamı bekledi. "Sen dinlen."

Arabanın ön tarafından telefonunu eline aldı. Aradığı kişi birkaç çalışta açtığında, "Özgür, neredeysen hemen geri dönüp yol üzerinden bizi alıyorsun. Ufak bir kaza yaptık. Asya biraz yaralandı. Çabuk buraya geri dönüp bizi bul," dedi.

Aceleyle konuşup Özgür'ü geri çağırırken ben de arka koltukta kaburgalarıma sarılmış öylece oturuyordum. Erdinç, Özgür'ün sorduğu birçok soruyu cevaplayıp telefonu kapattığında yanıma gelip açık kapıdan bana baktı.

"Erdinç, köpeği ezmemişim değil mi?" diye sordum.

"Hayır, ezmedin."

Yüzündeki endişe hâlâ yerinde duruyorken bana bir adım daha yaklaşıp, "Yana kay," dedi.

Arabanın arka koltuğunda biraz ileri gidip onun için yer açtım. Yanıma oturup kollarını bana uzattı. "Gel buraya."

Ben tam olarak ne yapacağını kestiremeyip kollarının arasına doğru giderken, kıvrak hareketlerle beni kucağına oturtup iki bacağımı yana açmamı sağladı. Beklenmedik yakınlığın getirdiği hareketlilikle kaburgalarıma hoş olmayan bir ağrı girdi. Yüzüm buruşup rahatsız olduğumu gösterirken bir an duraksadı.

"Ne oldu? Çok mu ağrın var?"

Tüm yüz hatları donmuş beni izlerken rahatlaması için hafifçe tebessüm ettim. Aslında benim için bu kadar endişe etmesi bende garip duygular uyandırmıştı. Neden bu kadar panik yapıp, yüzünün değiştiğiyse benim açımdan anlamsızlık doğuruyordu. "Hayır, çok değil," dedim.

Bunu söyler söylemez beni yavaşça kendine çekti. Başımı omzuna yaslayıp öylece dururken kazanın bir diğer nedeni beynimi yaktı. Kendimi sinirle ve hızla ondan uzaklaştırırken öfkeyle suratına baktım. "O arayan hangi sekreterdi?" Konuşurken sesimde duygu barındırmamaya özen göstermiştim.

Ondan uzaklaşmamla sinirlenip kollarını tekrar belime sararken, "Öpüştüğümü kastediyorsan arayan kişi oydu. İşe tekrar alınmak için yalvaracaktı," dedi.

Az önceki pozisyonumuza geri dönüp başımı omzuyla boynu arasına yasladım. Öpüştüğü sekreteri kovduğunu söylemişti değil mi? "Sekreterini mi kovdun?"

"Evet, kovdum," dedi.

"Neden kovdun?"

En son gördüğümde gayet samimiydiler neticede. Erdinç en ufak değişiklik göstermeden ağrıyan kaburgalarımı okşamaya devam ederken, "Bana asıldığının zaten farkındaydım. O gün de üzerime gelip öpünce... Bir de senin olayları... Sinirlenip işten attım." Dudaklarını başımın üzerinde hissederken devam etti. "Başıma durduk yere işler açtı."

Yüzümde Erdinç'in görmemesini istediğim hafif bir tebessüm oluşurken yüzümü boynuna gömdüm. "Bana o kadar yasak koyup, bir başkasıyla seni o halde gördüğümde..." İçimde o an hissettiğim acı sesime yansırken birkaç saniye duraksadım. "İnan bana, deli oldum o an."

Erdinç'in 'neden deli oluyorsun' diye sormaması için içimden sessiz bir dua ettim. Eğer soracak olursa cevabını nasıl vereceğimi,

altından nasıl kalkacağımı hesaplayamıyordum.

Erdinç sesimdeki acı tonu yakalayıp belimdeki eliyle beni kendine daha çok bastırırken, kaburgalarımın üzerindeki eli vücudumu daha yumuşak okşadı. "Konu sensen eğer, koyduğum yasakların hepsine benim de uyduğumu bil, Asya." Dudakları tekrar başıma değdi. "Bunu ilk ve son kez söylüyorum, deli olmana gerek yok."

Ben, kaltak sekreterden kurtulduğuma sevindiğimi belli etmemeye özen gösterirken, en iyi kaçış yolunun da başka bir konu olduğuna karar verip, "Özgürler ne zaman gelir?" diye sordum.

"Bir iki saate gelirler."

Konuşurken dudakları başımın üzerinde hareket ettiği için vücudumdaki tüm hücreler aynı yüklü elektrik kutuplarına dönüşüp birbirlerini itiyorlardı. Tamam anlamında başımı oynatıp, "Bugün için tekrar özür dilerim," dedim.

"Asya, artık ağzından özür kelimesini duymak istemiyorum."

"O zaman bugünkü öğretmenliğin için teşekkür ederim."

Gerçekten de bugün kendinden beklenmeyen bir sabır ve ilgi gösterip, araba kulanabilmem için çabalamıştı.

"İstanbul'a dönelim tekrar devam edeceğiz," dedi.

Dudakları yukarı doğru kıvrılırken kendimi kucağının sıcaklığına bırakıp öylece onu izledim.

Bölüm 23

Yaz sıcağında kaburgalarıma sardığım sargı bezi tenimi yakarken, şikâyet etmemeye çalışarak televizyonun karşısında Tofitalarımı yiyordum. Dünkü kazanın ardından kurtarıcılarımız gelip bizi İstanbul'un merkezinde bir hastaneye ulaştırdıklarında doktorlar kaburgalarımın birkaçının ezilmiş olduğunu söylediler. Bundan dolayı da Erdinç'in emri üzerine üç günlük, hafta sonunu da sayarsak beş günlük rapor almış oldum. Bu beş günü şimdi yattığım koltukta kamp kurarak geçirmeyi planlıyordum.

"Ben Asya'nın doktoruyla konuştum, uçak yolculuğu yapmasında bir sorun yokmuş. Onun da biletini ayırt."

Erdinç kulağında telefonla salona girerken bana bakmadan içkilerin olduğu bölüme yöneldi.

Benim de adımın geçtiği telefon konuşmasında nereye gitmekten bahsettiğini bilmeden öylece bakıyordum. Telefonla benim için önemsiz olan birkaç görüşme daha yapıp elindeki içkisiyle karşıma geçtiğinde soru soran gözlerle baktım.

"Ne var?" dedi.

"Bir yere mi gidiyoruz yine?" diye sordum.

"Bu hafta Londra'da yeni sezon mücevherlerimin sergisi olacak, oraya gideceğiz."

Londra'ya ilk kez gideceğim için sevinirken, tasarladığı mücevherleri göreceğim için de ayrıca heyecan yapmıştım. Bakalım bana göstermediği meşhur tasarımları nasıl şeyler olacaktı?

"Neden Londra'da?" Holdingin kurucusu oydu. Kendi tasarımlarını ilk olarak Türkiye'de sunması daha mantıklı geliyordu bana.

"Orada birkaç şirketle anlaşmam var. Mücevherleri oradaki açık artırmada bir gecede satıyorum. Benim de işime geliyor."

Umursamaz haliyle karşımda oturmuş, başından savar gibi cevap verirken daha fazla soru sormadan kucağımda kalan son Tofitalarımı yedim.

"Bu akşam yeni mallar gelecek. Kendini iyi hissetmiyorsan, Timuçin tek başına ameliyatları halletsin," dedi.

Ben de sondan bir önceki ameliyatlar ne zaman acaba diye merak etmeye başlamıştım. "İyi olur aslında. Ayakta durduğumda kaburgalarıma ağrı giriyor," diye yalan söyledim. Yanında kalmayı ve onunla uyumayı seviyordum ama beni zorla bulaştırdığı işinden kesinlikle nefret ediyordum. Hazır ayağıma fırsat da gelmişken para karşılığında organlarını satan insanlardan uzak durmak istiyordum.

Başıyla onaylayıp kahverengi gözlerini yüzüme sabitleyerek öne doğru eğildi ve tehdit edercesine tek kaşını havaya kaldırdı. "Yattığın yerden kalktığını görürsem hiç acımam, on ameliyata üst üste sokarım seni anladın mı?" dedi.

Ağzımdaki Tofita'yı sakince yutup başımı olumlu anlamda salladım. Erdinç de elindeki içkisinden arta kalan son yudumu başına dikip ayağa kalktı. Hemen önünde duran sehpaya boş bardağı sertçe bıraktı ve üzerime doğru yürümeye başladı. Yanlış bir şey yapmadığımdan emin olmama rağmen yine ne olmuş olabilir diye düşünürken, karnımın üzerinde ki son üç Tofita'mı eline alarak kaşlarını çattı.

"Sana çok fazla şeker tüketme demedim mi? Başıma iş mi açacaksın?"

Babasından azar yemiş altı yaşındaki çocuk gibi yüzüm asık ona bakarken, "Bir şey olmaz, onları geri ver," dedim. Yatarken tek eğlencem Tofitalarımken elimden alınmasına gıcık olmuştum.

Ağzımdan çıkan sözler Erdinç'e ulaşmamış gibi arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı. "Sakın seni ayakta görmeyeyim,"

dediğinde ise yüzüme bile bakmadan çalışma odasının olduğu yöne döndü.

Kollarımı göğsümde bağlayıp ağzımın içinden, "Piç herif," diye mırıldandım. Yine giderayak beni gıcık etmeyi başarıp keyfimi bozmuştu.

***

Sabah saat altıda kalkmış, erkenden havaalanına gelip uçaktaki yerimizi almıştık. Dün bütün gün yattığım için Zehra Hanım, Erdinç'in de benim de valizlerimizi hazırlamıştı. İkinci kez yaptığım uçak yolculuğumda ilkine oranla stresim daha azdı. Kollarımı göğsümde birleştirmiş, geçen seferki gibi gökyüzündeki bulutları inceliyordum. Yan tarafımdaki koltuğuna oturmuş tabletinden Türkiye'de yarım kalan işlerini hallettiğini tahmin ettiğim Erdinç kendi halindeydi. Özgür ise bizim yanımızda koltuk bulamadığı için uçağın arka taraflarında bir yerlerde tek başına yolculuk yapıyordu.

"Erdinç?"

"Hı?"

İsmini anmaktan dahi korktuğum ve hatırlamak istemediğim adamın adını telaffuz etmeden önce sakince yutkundum. "Leyton'dan haber var mı?" En son beni vurdurmaya çalışmasından sonra sadece tetiği çeken adam cezasını bulmuştu ama Leyton'ın adı hiç geçmemişti.

Gözleri tabletinden kopup bana kaydı. "Hâlâ arıyoruz ama ortalıkta yok. Türkiye'den çıkış yapmadığına eminiz. Bir yerde saklanıyor." Erdinç sorduğum sorunun cevabını yüzüme bakarak verirken bu işin peşini bırakmayacağını belli ediyordu. "Korkma Asya, bundan sonra sana yaklaşmasına müsaade etmem."

İçimdeki duygular yüzüme yansımış olacaktı ki Erdinç kesin ve kuşku barındırmayan sesiyle bana garanti verdi. Kafamı tekrar uçağın camına doğru çevirip, hiçbir pislik ve kötülük barındırmayan beyaz bulutlara baktım. "Tamam," derken de Erdinç'ten en ufak bir şüphe etmedim.

Las Vegas gibi Londra'nın da uzak olmadığına şükrediyordum. Londra'ya uçakla dört saatte varmış olacaktık. Uçakta yanımda Erdinç olmasına rağmen sessizlik ve dingin ortam beni yaşadıklarımı düşünmeye itiyordu. Yanımda her zamanki siyah takım elbisesiyle oturmuş, ciddiyetinden ve sertliğinden bir an olsun ödün vermeyen Erdinç'le yaşadığım bir ay... Hayatımın on dokuz yılının bilinmezliklerinin her detayından haberi olan adam... Sakladıkla-

rıyla beni koruyup, korkutmasıyla kendine muhtaç bırakan adam. Bu adam bana bu kadar kötü davranıp, bilinmezliklerimle uçsuz bir okyanusun ortasında yaşatırken, ona karşı adını koyamadığım duygular besliyordum. Aslında adını koyamıyor da değildim. Yanımda ki adamı gerçek anlamda seviyordum.

***

Otelimizin önünde arabadan inerken Erdinç, "Ağrın var mı?" diye sordu, elini bir an olsun belimden çekmiyordu.

"Hayır, uçağa binmeden önce aldığım ağrı kesicinin etkisi hâlâ sürüyor."

Yalan söylemediğimi anlaması için gözlerinin içine baktım. Bunca zamandır birbirimize ne kadar sinirlenip, hakaret yağdırma derecesine gelsek de gözlerimiz buluştuğunda ikimiz arasında çıtırtılı bir elektrik akıp içimizi ısıtıyordu. Ya da bu sadece benim için geçerliydi. Aramızdaki göz temasını bozmak için tam zamanını bulan tanımadığımız sese ikimiz de dönmek zorunda kaldık.

"Erdinç Bey, hoş geldiniz, biz de sizi bekliyorduk." Büyük bir özenle selam verip elini Erdinç'e uzatan adam konuşmasına devam etti. "Türkiye'den iletmiş olduğunuz tüm istekleriniz tamamlandı. Davetli listesi, ikramlar ve mekân hazır. Bu sabah siz yola çıkmadan önce de tüm tasarımlarınızı yoğun güvenlik önlemleri eşliğinde odanıza çıkarttırdım. Mankenlerinizse on dakika içerisinde burada olurlar."

İşi gereği her şeyi yaptığını bildiren kumral adam en son kurduğu cümlesine kadar çok güzel gidiyordu. Nereden çıkmıştı şimdi mankenler? Bu, tasarımların sergisi değil miydi? Erdinç neden manken de istemişti ki? "Ne mankeni?" diye sordum.

Erdinç konuşmadan önce karşısındaki adama tamam anlamında başını salladı ve belimden iten eli beni yürümeye teşvik etti. "Tasarımlarımı takıp, açık artırmada sunacak olan mankenler," dediğinde asansöre çoktan varmıştık bile.

"Anladım." Bu sözü hiçbir duygu belirtmeden söylediğimde Erdinç'in bakışları yüzüme indi.

"Bir sorun mu var?"

'Hımm, çok büyük sorun var, Erdinç Bey. Kim bilir o gelen mankenler ne kadar güzel olacak ve her gece benimle birlikte uyumanı ertelemeni sağlayacaklar. Her geceni mankenlerden biriyle geçirirsin gibi düşüncelerimde bir sorun var. Oldu mu?' demek istememe

rağmen gözlerimin içine bakan kahverengi gözlerinden bakışlarımı kaçırıp, "Bir sorun yok," dedim.

İçinde bulunduğumuz asansörün kapıları açılıp yirmi altıncı katta çıktığımızda koridorda sadece iki tane kapı vardı. Biz sağda olan kapıya yöneldiğimizde, hemen karşımızdaki kapı açıldı ve içeriden Özgür çıktı. "Abi, ben takıları kontrol ettim. Bir sorun yok, hepsi burada," dedi.

Otele girdiğimiz gibi ortadan kaybolan Özgür'ün amacını şimdi anlamıştım. Erdinç kalacağımız odanın kapısına kartı okuturken, "Gelecek olan mankenleri kendi odana al, geldikleri zaman da beni çağır," dedi. Ardından odanın kapısını açıp benimle birlikte içeri girdi. Zavallı Özgür de koridorda öylece kalakalmıştı. Bu çocukla kaderimiz Erdinç yönünden benzerlik taşıyor gibiydi.

Odanın içine doğru yürüyüp, çift kişilik geniş yatağı göz ardı ettikten sonra balkona yöneldim. Temiz havaya adım atıp yirmi altı kat yükseklikten Londra'ya baktığımda gülümsedim. Rüya gibiydi. Ufuk çizgisinde gözüken Londra'nın meşhur dönme dolabı ve lüks binaları, güzel havası... Bu şehir söylendiği kadar mükemmeldi.

"İçeri gel, yirmi altıncı kattan aşağı çakılıp da sergi günümü berbat etme."

Balkonun kapısında durmuş, arkamdan beni izleyen Erdinç yine tüm gıcıklığıyla konuşup, güzelim manzarayı berbat etmişti. Söylediği lafların üzerinde durmamayı seçip ürkütücü derecede yüksek gözüken balkon korkuluklarından uzaklaştım. Manzaraya dalıp aşağı bakmayı akıl etmediğimden dolayı da ne kadar yüksekte olduğumu fark edememiştim. Yanına doğru yürüyüp önünde durduğumda, "Sergi bu akşam mı?" dedim.

"Bu akşam." İçeri geçmem için kapıdan çekilirken, "Mankenler için gelecek olan modacı sana da gece için kıyafet getirecek. Kuaförün de onunla birlikte gelir muhtemelen," dedi. İkimiz de tekrar odanın içine geçtik.

"Gerek yoktu, Zehra Hanım eminim ki elbise falan koymuştur."

Her seferinde benim için gelen kuaförler ve tasarımcılar on dokuz yıllık hayatımda alışık olmadığım lükslerdi. Cebinden çıkarttığı sigarasından bir dal yakıp içmeye başladığında yatağın karşısındaki tekli koltuğa oturdu. Ama söylediğim şeye cevap vermeyeceği belliydi, çünkü o ayarlamıştı. Daha fazla konuşmaya veya tartışmaya gerek yoktu.

Ben de yatağın ucuna oturup odayı incelemeye başladım. Eski

zamanlardan kalma bir saray odasına benziyordu, fazla ihtişamlıydı. Genel olarak altın sarısı, kırmızı ve kahverengi tonlarındaydı. Odayı bırakıp, Yunan heykellerini kıskandıracak kadar güzel işlenmiş, sanat eseri gibi duran Erdinç'e baktım. Bu adam gerçek miydi? Bu kadar güzel miydi ya da ben mi bu kadar güzel görüyordum?

Ben dalmış, onun sigara içişini izlerken odamızın kapısı hafifçe tıklatıldı. Kapıyı açtığımda karşımda Özgür vardı. "Erdinç'e soyler misin, mankenler geldi. Odama gelsin," dedi.

Tam o anda Erdinç de arkamda belirdi. "Tamam, geliyoruz."

Özgür'ün gülen yüzüne oranla Erdinç'in duygusuz sesi gözlerimi devirtmişti. Ruhsuz herif, azıcık da olsa gülsen ne olurdu sanki? Tusem'in ne kadar şanslı olduğuna bir kez daha onay verdim. Kendi gibi güler yüzlü ve pozitif birini bulmuştu. Erdinç ellerini yıkayıp, ıslak ellerini kuruladığı havluyu yatağa attı ve elini uzatıp, "Gel benimle," dedi.

Ben de ikiletmeden elini tuttum, içimdeki renkli kelebekler midemden birden havalanıp boğazıma kadar kanat çırptılar. Karşımızdaki odaya geçerken de ayrı bir heyecan yaşıyordum. Acaba mankenler ne kadar güzeldi? Şu an iyi yönden bakacak olursam da Özgür'ün odasına el ele giriyorduk ve mankenler de bizim sevgili olduğumuzu düşünebilirlerdi.

Özgür bizi gördüğünde az önceyi silmiş gibi, "Hoş geldin, abi," dedi. Erdinç'se sadece kafasını salladı. Odanın içinde ilerleyip bizi bekleyen beş mankenin karşısına geçti. Ben de hemen yanındayken, karşımdaki görüntü yüzünden gürültüyle yutkundum.

Heyyy maşallah, Allah güzellik verirken hiçbirini esirgememişti sanki. Boylarının bir yetmiş beşin altında olmadığı kesindi. Saçlar desem hepsinin kalçalarına geliyordu. Esmeri, sarışını, kumralı ayrı ayrı güzeldi.

Elimi bırakmamaya devam eden Erdinç tek tek hepsini süzüp gözden geçirerek Özgür'e döndü. "Manken sayısının altı olması gerekmiyor muydu?"

Konuşmasıyla sinirlerinin yavaş yavaş gerilmeye başladığını anlamıştım. Gece için istediği bir ayrıntı ters gidiyor gibiydi.

Özgür çekinir gibi olup bir adım geri attı. "Abi, mankenlerden biri dün ayağını kırmış," dedi. Erdinç'in kaşları en derinden çatılmıştı. "Ne demek oluyor bu? Yok muymuş başka mankenleri?"

Siniri kesin olarak gelmişti işte. Zaten bu önemli gününden dolayı her zamanki halinden daha asabiyken, şimdi kendini bir şeye

zarar vermemek için tuttuğunu anlayabiliyordum. Koleksiyonuna ve tasarımlarına bu kadar emek verip, bugüne kadar geldikten sonra sorun çıkmasına sinirlenmeye haklıydı da. Mücevher işine ve tasarımlarına verdiği önemi, o gün o kadar yalvarmama rağmen çizimleri bana göstermemesinden anlamıştım.

"Abi, hepsi bugün için doluymuş."

"Sikerim lan böyle işi, hiç mi yokmuş işini iptal edecek bir manken?"

Erdinç sinirden odanın içinde dönmeye başladığında Özgür de ben de ondan uzak durmaya özen gösteriyorduk. Özgür sesini çıkartamayıp başını iki yana sallarken gözleri bana takıldı. Bir süre de öyle kalıp, bir şeyleri tartar gibi düşündükten sonra ardından yine Erdinç'e baktı. Fakat farklı olarak gözleriyle bir şey söylemeye çalışıyordu.

"Ne diyorsun lan sen? Açık konuş," dedi Erdinç.

"Abi, manken olarak Asya'yı mı kullansak?"

"Ne? Ben mi?" diye atıldım. Özgür ciddi miydi? Görmüyor muydu odanın içinde ki beş mankeni? Beni onlarla bir tutarak nereye ulaşmaya çalışıyordu?

Erdinç kafasını iki yana sallayıp bana döndü. "Asya olmaz," dedi. İlk kez olumsuz yaklaştığı bir konudan memnun olmuştum. Özgür pes etmeyip, manken konusunu çözmekte ısrarcı davranarak, güzel dille ve Erdinç'i ikna etmek ister gibi tekrar şansını denedi.

"Neden olmasın abi? Sadece açık artırmada sahneye çıkıp mücevheri gösterecek, o kadar. Hem altıncı tasarımı görmek isteyen bir sürü müşteri var."

Ben öylece durmuş Özgür'ü yemek ister gibi bakarken, Erdinç de bir koltuğa oturup son anda ortaya çıkan aksiliğe sövüyordu. Yerden kaldırdığı bakışlarını bana çevirdiğinde başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Ben yapamam, yani anlamam mankenlikten," dedim. Bir yandan da Erdinç'in içten içe son anda çıkan aksiliğe üzülmesine üzülüyordum. Özgür tekrar konuştuğunda elime odanın içindeki vazolardan bir tanesini alıp kafasına indirmemek için kendimi zor tuttum.

"Asya, senin yapman gereken bir şey yok zaten. Sadece takıyı takıp, açık artırmaya çıkacaksın, o kadar. En fazla beş dakika sürer zaten."

Uzlaşmacı yol bulma arayışlarına kanmadan tekrar başımı iki yana salladım. "Hay-"

Lafım yarıda kesilip ağzıma tıkanırken Erdinç konuştu ve son noktayı istemeye istemeye koydu. "Asya, altıncı manken olacak!"

Bölüm 24

1.65'lik boyumla, mankenlik yapıp Erdinç'in tasarımlarını sunacaktım. Evet, yanlış anlamamıştım ve ortadaki manken sorunu da böylece çözülmüş olacaktı.

Aman ne güzel!

Özgür'ün odasına gelmiş olan modacı, her mankeni özenle giydirip kuaförün yanına gönderiyorken sıra son olarak bana gelmişti. Elime verilen uzun, balık kesim elbiseyi giyinmek için odanın içindeki banyoya giderken Erdinç oturduğu koltuktan seslendi.

"O elbise olmaz, başka verin."

"Erdinç Bey, tasarımlarınızın en iyi şekilde öne çıkması için bu elbiseleri özenle seçtim. Beğenmediğiniz bir husus mu var?" dedi modacı.

Adam yeni öğrenmeye başlamış olduğu Türkçesiyle konuşmaya çalışırken, işiyle ilgili bir yerin sorun yarattığı konusunda şüpheye düşmüştü. Ben de Erdinç'e anlam verememiş şekilde bakıyordum. Elimdeki elbise gayet hoş ve güzeldi. Beğenilmeyecek veya açık artırmaya uymayacak bir yanı yoktu.

"Göğüs kısmı açık, daha kapalı elbiselerinizden verin."

Oturduğu koltuktaki kaçıncı sigarasını içiyordu sayamasam da dudaklarından dökülen duman odayı boğmaya başlamıştı.

"Erdinç, saçmalama."

Kimsenin dikkatini çekmeyen husus Erdinç'in gözüne batmıştı. Bu adam bu kadar detaycı olmak zorunda mıydı?

"Sen kes sesini, zaten sinirliyim."

Sigarasını yanındaki kül tablasında söndürürken bana uyarıcı bakışlarını atıp, yerinden kalktı.

Mankenlik yapmamı istemiyordu, bu her halinden belliydi ama mecbur kalmıştı. Şimdi de elinden geldiğince beni kapatıp, göze çarpmamı engellemeye çalışıyordu. Sorun ise göze çarpacak bir tarafımın olmamasıydı.

Ayağa kalkıp özel olarak tutulan modacının yanına yaklaştığında getirdiği tüm elbiseleri tek tek gözden geçirip, pudra pembesi, salaş, kısa bir elbise seçip bana uzattı. "Bunu giy."

Yüzümü buruşturup ona bakarken, "Yine mi pudra pembesi?" dedim. Artık üzerimde farklı renkler görmek istiyordum.

"Konuşmayı bırak da git giyin," dediğinde gözlerimi abartarak devirip arkamı döndüm.

Banyoya girip üzerimi değiştirdim ve elbisenin çok da kötü durmadığına karar verdim. Hatta balık modeli elbiseden bile daha güzeldi. Kolları yarım kol olarak gelip salaş kesimle canlandırılmışken, boyu Erdinç'i sinir edecek derecede kısaydı. Erdinç Bey göğüs dekoltemi kapatmaya çalışırken bacaklarımı ortaya çıkarmıştı. Elbise göğüs altından sonra bollaşıp tüllerle kaplanırken, beyaz tenimle müthiş denebilecek şekilde uyum içindeydi. Ve pudra pembesi olmasına rağmen şık ve ağır duruyordu.

Banyodan çıkıp odaya geçtiğimde Erdinç'in yeni yaktığı sigarası dudaklarının arasındaydı. Beni görmesiyle gözleri bacaklarıma inerken hafifçe yutkunduğuna şahit oldum. Gözleri bacaklarımdan yukarı doğru çıkarken az ilerisinde bekleyen modacıya sinirle sordu. "Başka elbiseniz yok mu?"

"Son tasarımlarımız bunlar, Erdinç Bey. Sizin mücevherlerinizi de ancak bu tür elbiseler kaldırabilir."

Sigarasını söndürüp bana doğru gelirken, "Bugünün hemen bitmesi lazım," diye kendi kendine söylendi.

Mankenler akşam için son hazırlıklarını yaptırıyorlardı. Beş

manken de üzerlerine güzelce oturmuş, birbirinden şık elbiseleriyle odanın içinde dolaşırlarken Erdinç'in koluna girdim. Bunu neden yaptığımın mantıklı bir açıklaması olmasa da Erdinç'in dikkatini üzerime çekmiştim.

"Ne oldu, kıskandın mı?"

"Çok kıskandım, anlatamam," dedim.

Kolunu elimin altından çekerek omzuma attı. "Merak etme, hiçbiri ilgimi çekmiyor. Bu tiplerden yatağımdan çok geçti," dedi.

Yüzüme bakıp dalga geçen ifadesini devam ettirirken, dirseğime hâkim olamayıp karnına geçirdim. Piç herif, karın kaslarını o kadar şişirip iyi bakmıştı ki ona zarar vermek yerine kendi canımı yakmıştım. Yaptığım harekete sinirlenmesi gerektiği halde daha çok neşelenip beni önüne aldı. Arkadan ellerini belime sararken de çenesini başıma yasladı.

"Tamam, bakma o zaman," dedim. Hemen karşımızda hazırlıklarına devam edilen beş mankenden Erdinç'i uzak tutmaya çalışırken başımın üzerindeki kafasını başka yöne çevirip, Londra'nın manzarasına sabitledim.

Verdiğim tepkiye ve ses tonuma kısık bir kahkaha atıp beni de kendiyle birlikte Londra'nın manzarasına çevirdiğinde, balkonun yere kadar olan camından dışarıyı izlemeye başladık.

"Oldu mu?"

"Oldu," dedim.

Bir süre beş mankenin hazırlıklarının bitmesini bekledikten sonra Özgür, "Abi, sıra Asya'da," dedi.

Erkek kuaförü de yanımıza alarak kendi odamıza geçtik. İçeri girdiğimizde Erdinç, "Sen hazırlan," diyerek çelik kasaya yöneldi. Kuaför saçlarımı ıslatıp taramaya başladığında da elindeki mücevher kutularıyla yanıma gelip, "Ben birazdan gelirim," diye ekledi. Odadan çıktığı anda da iki koruma gelip başımıza dikildi.

Ah be Erdinç, kuaförden de mi dedim içimden.

Yarım saat boyunca aynasız şekilde saçıma ne yapıldığını bilmeden öylece oturup, saçlarımdaki son kusurların tamamlanmasını bekledim. Sıra makyajıma geldiğinde elbisemle aynı tonda ruj sürüldü, siyah kalem çekilip, beyaz olan tenimin fondötenle daha da beyazlayıp parlaması sağlandı.

Oturduğum sandalyeden kalkıp odanın köşesinde bulunan boy aynasının karşısına geçmek üzereyken Erdinç içeri girince aynaya

bakmadan ona döndüm. Gözlerindeki bakış hafifçe yoğunlaşıp yüzüme sabitlenirken bana doğru yürümeye başladı.

"Eksik bir şey mi var?" diye sordum. Sesim cılız çıkmıştı, çünkü beğenmemesinden korkuyordum.

"Evet, bir şey eksik," dedi.

Eksik olan şeyin ne olduğunu anlamak için aynaya döndüm ve kendimdeki eksikliği aradım. Somurtmak yerine yansımama şaşkınlıkla tebessüm ettim. Saçım ve makyajım o kadar uyumlu olmuş, beni o kadar şirin göstermişti ki, bu şirinliğin içinde seksi olduğumu bile düşüneceğim bir pay bırakmıştı. Saçlarım sarmal şekilde topuz yapılmış, doğal görünmesi için birkaç tutam serbest bırakılıp maşalanmıştı. Ben kendimi daha dikkatli incelemeye koyulup, Erdinç'in eksik bulduğu noktayı ararken, arkamda belirmesi bir oldu. Gözlerini yüzümden ayırmadan elinde tuttuğu şeyi önümden geçirip boynuma taktı.

Gerdanlık genişti ve gümüş renk hâkimdi. Adını bilmediğim renkli ve pahalı taşlarla süslenmişti. Dağınık bir dizaynı varmış gibiydi aslında son derece simetrikti. İp halkası modelinde bir zinciri vardı. Erdinç öyle bir tasarım yapmıştı ki mükemmeldi.

"Şimdi tamamlandı," dedi.

Elim gerdanlığın üzerindeyken renkli ve pahalı taşlara dokunmaya korkup, parmaklarımı üzerinden çektim. "Açık artırmada bunu mu sergileyeceğim?"

Gözleri yüzümde sabitlenmişti. "Evet."

"Değeri ne kadar?"

"Yedi yüz elli bin," dedi. Hâlâ gözlerini yüzümden çekmemekte ısrar ediyordu.

"Peki, bunu düşürür veya kaybedersem ne olur?" diye sordum. Korkmuştum. Hayatımda yedi yüz elli bin lirayı bir arada bile görmemişken, boynumda asılı olması boğazımı kurutmuştu.

Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Biraz canın yanabilir o kadar," dedi.

İçime su serpmişti! Gerdanlığı çıkarmak için uzandım. "Ben bunu en iyisi açık artırmaya çıkarken takayım. Ne olur ne olmaz," dedim.

Erdinç anında ellerime engel olup indirirken kolyeyi çıkartmama izin vermedi. "Korkma, diğer beş mankenin başında bekleyecek olan korumalar gibi senin de başında bekleyecekler. Yani dü-

şürür ya da kaybedersen müdahale edilecek."

Bıkkın tavrıyla öylece başımda dikiliyorken, bileğimden tutup çıkışa yürümeye başladı. Ben de tek çare olarak ona ayak uydurdum. Ben ve diğer mankenler, Erdinç'in milyonluk tasarımlarını taşıyacakken tabii ki başımızda korumlar eksik olmayacaktı. Bu kadar pahalı ve gösterişli mücevherlerin korumalığı yapılmak zorundaydı. Kim bilir, belki de mankenlik yapmaya gelenlerden bir tanesi hırsız çıkıp, tasarımı çalabilirdi. Eğer hırsızlığı yapan kişi benim gibi sıradan bir hayat sürüyorsa o para ona ömür boyu yeterdi.

Boynumdaki ağırlıkla Erdinç'in peşinden yürümeye devam ederken, taktığım kolyeyi alacak olan kişiye şimdiden deli gözüyle bakmaya başlamıştım. Hangi akıllı insan bu kadar pahalı bir kolyeyi alıp, bir de bununla dolaşmak için riske girerdi ki? Türkiye'de olsak muhtemelen böyle bir kolyenin sahibinin evi basılır, kolyeyi çalmak için de onu öldürürlerdi. Yani hem parandan olmuş olacaktın hem de canından. Bence bir kolye için bu kadar hasar ve risk gereksizdi.

Asansörü çağırdığımızda Özgür de odasından çıkıp, yeni giymiş olduğu takım elbisesiyle bize yaklaşmaya başladı. "Abi, kızlar korumalarla gönderildi," dedi.

Asansör aşağı inerken, "Ne kadar sürecek?" diye sordum.

"Açık artırmanın dışındaki tasarımlar için ilk önce sergi olacak. Sergi iki saat falan sürer. Açık artırma bir saati geçmez," dediğinde şaşırmıştım. Erdinç'in sadece altı tasarımı olduğunu zannediyordum ama bunların dışında sergi açabilecek kadar çok çizim yapıp tasarlamıştı. Kalbimdeki tarifsiz heyecan beni sararken, Erdinç'in eşsiz zekâsından çıkan tasarımları görmek için sabırsızlanıyordum. Benden büyük bir özenle saklayıp, en son hallerini herkesle birlikte görmem için gizli tutmuştu ama şimdi o tasarımlara çok yakındım. Hatta bir tanesi boynumdaydı. Erdinç ve onun kusursuz zihninden çıkan güzel tasarımlar.

***

Saat yediyi geçmişti. İnsanlar sergi salonunun içindeki masalarda ayakta dikilmiş, ellerindeki şampanyaları yudumlarken etraflarındaki mücevherleri inceliyorlardı. Bulunduğumuz mekân Londra'nın en ünlü otellerinden birinin sergi salonuydu ve Erdinç'in sergisi için de özel olarak hazırlanmıştı.

Yanımdan bir an olsun ayrılmayan Erdinç, buraya geldiğimizde özel olarak gelen yeni takım elbisesini giyip hemen yanıma gelmişti.

"Gerçekten bu yıl da bizi tasarımlarınıza hayran bıraktınız, Erdinç Bey."

Yan masalardan birinden bize doğru gelip Erdinç'e elini uzatan adam, Erdinç'i gönülden tebrik etti. Erdinç de kendinden ödün vermeden her zamanki soğuk tavrıyla gülümseyip, adamın uzatmış olduğu elini sıktı. "Beğenmenize sevindim."

Adamın yanına gelen yirmili yaşlardaki esmer kadın da Erdinç'e elini uzanıp aynı şekilde tebrik etti. "Eşimle zekânıza gerçekten hayran kaldık, Erdinç Bey."

Kadın elini uzattığında sinir olsam da, ardından söylediği *eş* kelimesiyle rahatlamıştım. Demek ki evliydiler.

"Umarın açık artırmadaki tasarımlar da hoşunuza gider."

Kadın, kocasının koluna girerken, "Biz bir tasarımınızı az önce satın aldık. Eğer açık artırmada beğeneceğimiz bir şey olursa, benzeri olmayan mücevherleri kaçırmayız," dedi.

Demek Erdinç'in tasarımları şimdiden sahiplerini bulmaya başlamıştı. Erdinç'in elini tutup ona daha çok yaklaşırken, yanımıza gelen samimi gülüşlü adamın bakışları bana kaydı. "Eşiniz mi, Erdinç Bey?" diye sordu. "Evlendiğinizi duymamıştık."

Adamın ağzından çıkan sözler beni utandırmaya yeterken, Erdinç ne tepki verecek diye kafamı hafifçe kaldırıp yüzüne baktım. Erdinç de bakışlarını bana çevirdi, sonra adama döndü. "Henüz evlenmedik, kendisi sevgilim," dedi.

Verdiği cevapla gözlerim kocaman olmuştu, Erdinç halime yarım ağız güldü.

"Tanıştığıma memnun oldum," dedi adam ve, "Size kolay gelsin, Erdinç Bey, tekrar görüşmek üzere," dedikten sonra eşiyle birlikte yanımızdan ayrıldı.

Yanımızdan uzaklaştıkları gibi elimi avucundan ayırıp, "Demek sevgilinim," dedim alaylı bir tonla.

Erdinç ciddileşip bana doğru bir adım atarak kulağıma eğildi. "Bu gece kimsenin sana alıcı gözle bakmaması adına, bir gecelik sevgilimsin."

Bir gecelik de olsa Erdinç'in sevgilisi olmayı, belli etmesem de memnuniyetle kabul ettim. Erdinç ve ben... sevgili... acaba bir gün gerçek olur muydu? Gülümseyerek sergi bölümüne ilerledim ve yirmiye yakın tasarımı tek tek incelemeye başladım. Bu süre boyunca Erdinç de arkamdan hiç ayrılmamıştı. Tasarımların hepsi birbirinden güzeldi, renkleri ve modelleriyle içimi açmışlardı. Son

parçayı da inceledikten sonra Erdinç'e döndüm. "Bu kadar yetenekli olduğunu tahmin etmemiştim," dedim. Tasarımlarının güzellikleriyle resmen büyülenmiştim.

Verdiğim tepkiye sevindiğini gözlerindeki ifadeden belli ediyordu ama duruşu ve konuşmasıyla bozuntuya vermiyordu. Elleri cebinde, "Artık açık artırmanın olduğu mekâna geçmemiz gerekiyor," dedi.

Bakışlarıyla bulunduğumuz sergi alanını gösterdiğinde tek tük insanın kalmış olduğunu gördüm. "Tamam, geçelim," dedim.

Eliyle önüne geçmemi işaret edip yolumdan çekildiğinde, yüksek topuklu ayakkabılarımla küçük adımlar atarak önüne geçtim. Serginin yapıldığı salonun çıkışına geldiğimizde elimi yeniden avucunun içine aldı. Otelin başka bir kanadına geçiş yapıp, açık artırma için hazırlanmış salona baktığımda biraz hayal kırıklığı yaşadım. "Sergiye oranla az kişi yok mu?" diye sordum. Yaklaşık olarak kırk kişi, yüksekte bulunan sahneye doğru dönmüş, açık artırmanın başlamasını bekliyorlardı. Sergide yüzü aşkın kişi olmasına rağmen burası daha durgundu.

"Boynundaki kolye de dahil olmak üzere altı tasarım seçkin kişilere sunulacak ve herkesin bütçesi yetemeyecek kadar pahalılar."

İkimiz de sessizce konuşup, sahneye doğru ilerlerken etrafımdaki her çifte milyonerlermiş gözüyle bakıyordum. Demek altı tasarım da seçkin kişilere sunulacaktı. Karşımıza çıkan Özgür tebessüm edip selam verdi. "Abi, her şey hazır, seni bekliyorduk," dedi. Özgür otele geldiğimizden beri yanımıza uğramayıp, açık artırmayla uğraşırken yorulmuşa benziyordu.

"Asya'yı diğer mankenlerin yanına bırakıp geliyorum," dedi Erdinç ve beni sahnenin arka tarafına götürdü. Siyah bir kapının kolunu aşağı indirip odanın içine girdiğimizde, beş takım elbiseli koruma ile beş manken hemen görüş alanıma girdiler. Beş mankenin de boynunda asılı olan gerdanlıklar birbirinden göz alıcı gözüküyorken, sergideki tasarımlardan daha pahalı oldukları her hallerinden belliydi. Özgür güvenliğe bu kadar önem verip, bir an olsun başlarından ayrılmıyor olmakta haklıydı.

"Abi, bir sorun mu var?"

Erdinç'i gören tüm korumalar anında önlerini ilikleyip saygıda kusur yapmazlarken, Erdinç tepkisiz kalıp boş yere doğru beni yönlendirdi. "Bir sorun yok. Gözlerinizi ayırmayın şunlardan yeter," dedi.

Erdinç benim dışımdaki beş mankeni kastedip aşağılar gibi baktığında, yüzümde elimde olmadan kendini beğenmiş bir gülümseme oluştu. Erdinç'in görmesini istemeyip kendimi saniyeler içinde toplarken beş mankene de ayrı ayrı baktım.

Sabah Özgür'ün odasında gözüme çarpan esmer manken, bir yetmişin üzerindeydi ve Erdinç'i her gördüğünde beni sinir etmeye yetecek kadar yaklaşıp, sırnaşmaya çalışıyordu ama şimdi yüzündeki o güven ifadesi, Erdinç'in aşağılayıcı bakışıyla son bulmuştu.

Korumaların hepsi aldığı emri başıyla onaylayıp, "Tabii abi," dediklerinde Erdinç de odadan çıkıp gitti.

Her mankenin başında olası bir hırsızlık ve tasarımın kaybolma riskiyle korumalar duruyorken, benim başımda kimse yoktu. Anlaşılan Erdinç bana güveniyordu. Pek büyük olmayan odada bekleyip krem rengi duvarları seyrederken siyah kapı açıldı ve içeri Özgür girdi. "Bir numara gelsin."

Özgür her zamanki sempatikliğiyle bana göz kırparken, elindeki kâğıttan yabancı bir isim okudu. Adı okunan sarışın manken ayağa kalktı ve başındaki korumayla birlikte Özgür'ü takip edip odadan çıktı.

Zaman öylesine akıp geçerken ikinci manken de adının okunmasıyla odadan çıkıp gitti. Açık artırmadan dönen her mankenin üzerindeki takılar alınıp özel kutularına konulduğunda, başında bekleyen koruma aldığı mücevherle birlikte mankeni serbest bırakıyordu. Sıra ilerleyip, beşinci manken de odadan çıktığında az biraz heyecanlanmıştım. Oturduğum tekli koltuğa sığamaz olup ayağa kalktım ve odanın içinde tur atmaya başladım.

Elbisemin tüllü eteklerini düzeltip, odanın içindeki aynada kendime baktığımda saçımın, makyajımın ve kıyafetimin düzgün olduğunu gördüm. Topuzumun ne durumda olduğunu görebilmek için hafif yana döndüğümde boynumda parlayan pırlanta dövmesi saçımdan önce dikkatimi çeken şey oldu. Dövme ne büyük ne de küçüktü ve seksi göründüğü bir gerçekti.

Kendimi incelememe devam ederken odanın kapısı açıldı. Özgür, "Hazır mısın, Asya?" diye sordu. Zavallı, koşturmaktan zor nefes alıyordu.

"Hazırım," dedim ve derin bir nefes alıp Özgür'ün koluna girdim. Kendi kendime, "Sakin ol," diye mırıldandım.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu. Sahnenin bulunduğu kapıya doğru ilerlerken adımlarımdaki titremeyi fark etmiş olacaktı.

"Biraz," dedim.

Gülümseyip onaylarken sahnenin kapısından içeri girdik. Özgür bir an olsun kolumdan çıkmadan, kırk kişilik grubun önüne beni getirdi ve, "Stres yapma, biz buradayız. Sadece karşıya bak ve bir şey düşünme," diye fısıldayıp yanımdan ayrıldı.

Kendimi annesiyle birlikte pazara gidip, annesini kaybetmiş bir kız çocuğu gibi hissederken, etrafımı incelemeye başladım. Kırk kişilik grup tam karşımda oturuyordu, birkaç metre ötemde de sunumu yapan şık giyimli bir kadın vardı. Üzerinde dar kalem eteği ve ceketiyle çok resmî duruyordu.

"Diğer beş tasarımda olduğu gibi eşi benzeri bulunmayan bir tasarım daha. Üzerindeki özel taşlar farklı ülkelerden ithal edildi. Bu taşların birinci sınıf bir işçilikle buluşması da işte bu muhteşem gerdanlığı yarattı..."

Kadın, konuşmasının devamında bütün taşların isimlerini tek tek saydı. Konuşması bittiğinde aynı konuşmayı bir de İngilizce olarak yaptı. Bu sırada gözlerim tek bir kişiye sabitlenmişti. En arkadaki kırmızı koltuklardan birine oturmuş, kollarını göğsünde birleştirmiş, gözünü dahi kırpmadan beni izliyordu. Kahverengi gözlerindeki düşünceli bakıştan canını bir şeyin sıktığı belliydi. Şu anda sigara içmek veya evindeki pahalı içkilerinden yudumlamak istediğini anlayabiliyordum.

Erdinç'i bir aydır tanıyordum. Bakışlarından ne yapmak istediğini anlıyordum artık. Canı sıkıldığında ve bir şey kafası takıldığında sigara veya alkol kullanırdı. Sinirliyse cevap açıktı; sinirlerini bozan kişiyi öldüresiye döverdi. Şimdi de öyleydi işte. Sanki o güzel beynini bir şey kurcalıyordu.

"Açık artırmayı sekiz yüz bin liradan açıyorum."

Sahnedeki kadın bir anlık konuşmasıyla tüm dikkatimi kendine çekerken, gözlerim fal taşı gibi açıldı. İlk başta rakamı İngilizce olarak söylediğinde tam anlayamamıştım ama bir de Türkler için telaffuz ettiğinde şok olmuştum. Boğazımda takılı olan kolyenin en düşük değeri sekiz yüz bin lira mıydı yani? Ah, bu insanlar gerçekten geri zekâlıydılar.

Kendimi toparlayıp başımı tekrar çevirdiğimde Erdinç'e de bakmamak için kendimi zor tuttum. Birkaç metre ötemde duran kadın, "Var mı artıran?" diye ince sesiyle sorduğunda, orta yaşlı, beyaz saçlı bir adam, "Sekiz yüz elli bin lira," dedi. Bir yandan da elinde tuttuğu yirmi iki numaralı kartı havaya kaldırdı.

"Önder Bey sekiz yüz elli bin dedi. Var mı artıran?"

Kadın her söylediğini hem Türkçe hem İngilizce olarak tekrarlarken, ilk artırmayı bir Türk'ün yapmasına şaşırmıştım. Demek ki Türklerde de az para yoktu hani.

On altı numaralı kart havaya kaldıran adam İngilizce bir şeyler söyledi. Otuzlu yaşlarında gibiydi ve iğrenç bir gülüşü vardı. Gözlerini benden alamıyor olmasına da sinir olmuştum.

İngilizcem olmadığı için ne dediğini anlamıyordum, mecburen açık artırmayı sunan kadının Türkçe konuşmasını bekleyecektim. Adam konuşmasını bitirdiği gibi salondaki herkesten anlamsız gülüşler ve şaşırma sesleri çıkarken, benim gözlerim Erdinç'e kaydı. Gözleri kararmıştı ve İngilizce konuşmayı bildiği için adamın dediklerini anlamıştı.

Sanırım benim dışımdaki herkes anlamıştı.

Erdinç'in tüm yüz hatları belirginleşmişti ve oturduğu yerde dikleşip, çenesini ovmaya başladı. Adamın söylediklerine sinir olduğu belliydi. Ve yerinden kalkıp adama dalmamak için kendini zor tutuyordu. Bunu, sallanmaya başlayan sağ bacağından anlamıştım.

En sonunda açık artırmayı sunan kadın da garip şekilde gülümsedi. "İlk defa böyle bir şey yaşıyorum doğrusu," dedi. Sonra bana döndü. "Beyefendi dokuz yüz bin lira teklif etti. Kolyeyi satın aldığı takdirde de sizinle bir akşam yemeği yemek istedi," dedi.

Kadının ağzından dökülen kelimelerle tekrar Erdinç'e döndüm; elinde telefon, sinirle bir konuşma yapıyordu, küplere binmiş gibiydi.

Erdinç'in buna izin vermeyeceğini zaten biliyordum. Bu yüzden büyük bir rahatlıkla, "Beyefendi çok nazikmiş ama böyle bir şey istemiyorum, lütfen kendisine teşekkür ettiği söyleyin," dedim. Bu sırada arkalardan bir yerden tanıdık bir ses duyuldu.

"Bir milyon."

Ben aşinası olduğum sesin nereden geldiğini ararken, elindeki kırk bir numaralı kartı kaldırmış olan Özgür'ü gördüm.

Özgür!

Kendi de yaptığı şeyden emin değil gibiydi, bir Erdinç'e bir bana bakıp duruyordu. Bu şapşal haline gülmeden edemedim. Erdinç'in kendi tasarımını satın almasına ise hiç şaşırmamıştım. Beni herhangi bir adamla yemeğe göndermeyeceğini biliyordum ama kendi tasarımını satın almış olması ayrı bir olaydı.

Hâlâ sinirden kuduran bedenini zor tutuğunu görüyordum, yemek teklifi yapan adamdan gözlerini ayırmıyordu. Adam bilmeden canına susamıştı.

"O zaman özel yapım, eşi benzeri olmayan gerdanlığı kırk bir numaralı alıcımıza satıyorum, satıyorum... ve sattım."

Kadın aynı filmleri andıran sahnelerden birini gerçekleştirip elindeki tokmağı önünde duran kürsüye vurdu. Görünüşte Özgür olan ama asıl sahibi Erdinç olan gerdanlığı sattığını ilan etti.

***

Ayağımdaki topuklular canımı okumaya devam edip, damarlarımı bir kalp gibi attırırken, misafirlerle konuşan Erdinç'in yanında dikiliyordum. İngilizce bilmediğim için de canım sıkılmıştı, çünkü hiçbir şey anlamıyordum.

Erdinç'le konuşan adamlardan fırsat bulup kulağına fısıldadığımda yalvarır gibi konuştum. "Ben otele döneyim, lütfen. Ayakta duracak halim kalmadı."

Ardı arkası kesilmeyen iş adamlarının konuşmaları midemi bulandırma aşamasına getirmişti.

Erdinç yüzümü inceleyip, tamam der gibi başını salladığında arkasını dönüp birine işaret etti. "Odaya girdiğinde kapını kilitle ve beni bekle."

Beni tembihleyip uyarırken, yanına çağırdığı korumasıyla birlikte gitmem için arabasına yönlendirdi. Yanımdaki korumayla birlikte, kalacağım otele geldiğimde yirmi altıncı kattaki odama çıkıp, içeriden kapımı kilitledim. Neticede Erdinç'te de kart vardı. Ayağımdaki yüksek topuk ayakkabıları fırlatıp direkt yatağa uzandım.

Bütün gece dinlenme nedir bilmeden Erdinç'in yanında ayakta dikilmiş, ya tasarımlarını incelemiş ya da sunmuştum. Ayaklarımın atından gelen ağrı tüm bacaklarımı sarmaşık misali kaplarken, temiz hava almak için yataktan kalkıp balkona yöneldim.

Bir ay önce bana Londra ve Las Vegas'a gideceksin deseler güler geçerdim. Erdinç hayatıma girdiğinden beri orta noktam yoktu. En kötü durum ve en iyi durum arasında bir orta nokta seçememiştim. Ya tam anlamıyla kötülüklerini saçıp beni mahvediyordu ya da dünyadaki güzellikleri önüme serip dünyanın en mutlu insanı yapıyordu. Beni böylece dengesizliğinde sürükleyip kötü durumlara düşündürdüğünde bile içimde ona karşı nefret barındıramıyordum. Vücudumun sol kısmı on dokuz yıllık somurtkan kıza

ihanet edip, her seferinde Erdinç'in yanında oluyordu.

Odaya girdiğimde üşengeçlik yapıp üzerimi değiştirmemiştim. Şimdi peri masalındaymışım gibi Londra'yı tepeden izliyordum.

Sırtım kapıya dönükken, açıkta kalan boynuma birinin dudaklarının değdiğini ve bir kolun belime sarıldığını fark ettiğimde iç çektim.

"Dalmışsın."

Erdinç boynumdaki dövmesinden dudaklarını ayırdığında, arkadan sardığı ellerini belimden çekmeden konuştu. Boynuma değen dudakları kalbimin kanat çırpmasını artırırken, başımı omzuna yasladım. "Günün yorgunluğu," dedim ve ardından ekledim. "Satışlar istediğin gibi gerçekleşti mi?"

"Yüzde doksanı satıldı, diğerleri de Türkiye'de bir iki ayda satılır büyük ihtimalle."

Umurunda değilmiş gibi omuz silkerken Erdinç'in bu gece yüklü miktar para kazandığına kalıbımı basardım. Bir elini belimden çekip cebine götürdüğünde küçük lacivert bir mücevher kutusu çıkarttı. "Bu senin. Senin için bir şey tasarladığımı söylemiştim. Tasarımlarımı yapan firma hepsiyle birlikte seninkini de göndermiş," derken düşünceli bir hali vardı.

Beklenmedik anda elime verilen hediyeyle küçük çaplı heyecan yaşarken acele etmeden lacivert kutunun kapağını açtım. Dikdörtgen kutunun ortasında duran küçük zarif kolyeyi çıkarıp elime aldığımda Erdinç'e gülerek baktım.

Yüzümdeki ifadeyle düşünceli hali yok olurken, "Beğendin mi?" diye sordu.

"Bayıldım."

Beğenmememe imkân yoktu. Diğer tasarımlarının tamamen dışında bir çalışma yapmıştı. Gösterişsiz ve çok zarif bir kolyeydi. Gümüş renkli, ince zincirli kolye beyaz altından yapılmış bir prenses modeliyle son bulmuştu. Kolyenin ucunda duran küçük prenses motifine daha dikkatli baktığımda ise küçük bir detay daha dikkatimi çekti. Prensesin sol üst göğsünde işaret vardı. Ben avucumdaki kolyeyi daha dikkatli bakmak adına kendime yaklaştırdığımda, prensesin kalbinin tam üzerinde Erdinç'in pırlanta dövmesinin simgesi olduğunu gördüm.

Ilık Londra akşamının hafif esintili rüzgârında, Erdinç'in zihnine ve sahiplenici ruhuna hayran olurken, gözlerimi onun kusursuz güzel yüzüne çıkarttım.

"Seni her şeyinle sahipleneceğim, Asya." Belimdeki eliyle beni kendine daha çok çekerken bakışlarımızı avucumdaki kolyeye çevirdi. "Seni sahiplenmeye önce buradan başlayacağım," derken parmağıyla prensesin kalbini işaret ediyordu. "Ardından zihnine sızıp, benden başka birini düşünemez hale getireceğim. En sonunda da tüm bedenine sahip olup seni kimseye vermeyeceğim."

Erdinç kısık sesiyle konuşurken her kelimesinde bana daha çok yaklaşıyordu. Tuttuğum nefesim başımı döndürmeye başlamıştı. Konu ben olduğumda bir kez daha bencilliğini dile getiriyordu. Sarmalanmış mumya gibi, tepki veremeden gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Bana yaklaşmasını bekledim.

Rüzgâr saçlarımın arasından geçip yüzüme çarparken, Erdinç'le buluşmasına santimler kalmış dudaklarımızın arasından geçmiyordu sanki. Tuttuğum nefes başımın dönmesini de geçip, gözlerimi karartmaya başladığında dudakları dudaklarımı kapattı.

İlk kez öpüşmenin verdiği duyguyla öylece durdum, belimdeki eli beni kendine daha çok çekti.

Erdinç ve ben... Rüya gibi bir anın içinde dudakları dudaklarımda. Ayaklarımın yere bastığından dahi emin değildim. Bir süre Erdinç'in öpmesine karşılık vermeye çalıştığımda nefessiz kaldığımı bile anlamamıştım. Geri çekilip nefes almam için zaman verirken dudakları sadece birkaç santim ötemde duruyordu ve burnu burnuma değiyordu.

Kalbim ağzımdan çıkacak kadar deli atıyorken, "Erdinç," dedim. Sesim güzel bir rüyanın son sahnesinden kopmak istemiyor gibi çıkmıştı.

"Hı?" Gözleri dudaklarımda dolanıyorken, boğazından çıkarttığı ses bedenimi sarmaladı.

"Kalbim neden yerinden çıkacakmış gibi atıyor?" Sesim nefes nefese ve kısık çıkarken, ağzımdan dökülen her kelimeyle dudaklarım Erdinç'in dudaklarına teğet geçiyordu.

"Beni seviyorsun," dedi.

Kalbimin hızlı atma nedenine açıklık getirdiğinde ellerim omuzlarına tutunmak ister gibi havada kaldı. *Beni seviyorsun.* Erdinç'i seviyor muydum? Aslında ben sevgi nedir biliyor muydum? İki aylıkken yetimhaneye bırakılmış, sevgi nedir bilmeden tek başına büyümüş bir kızdım. Şimdi ise karşıma aniden çıkan adama âşık olmuştum ama bunu bile anlamayacak kadar sevginin tanımına uzaktım.

Erdinç hâlâ gözlerini dudaklarımdan ayırmamış cevap beklerken, kendime bile ilk kez itiraf ederek, "Seni seviyorum," dedim. İlk itirafı ben yapmıştım ama Erdinç'in de söyleyeceği günler gelecektir diye içimden geçirdim.

İşte, Erdinç hedefinin birinci aşamasını geçmişti. Avucumun içindeki prensesin kalbindeki dövme artık benim kalbimde de kalıcı yer etmişti. Dudaklarımdan dökülen kelimelerle Erdinç'in dudakları zafer kazanmış edasıyla tekrar dudaklarımı sahiplendi ve bu sefer biraz daha sert davrandı.

Erdinç'ti işte bu, hayatıma vurulmuş en güzel fırça darbesi gibiydi. Fırçasının ucunda ise hayatını yansıtan renk vardı; siyah. Zaten kararmış olan hayatıma bulaştırdığı saf renk.

Bölüm 25

Sabahın altısında uçaktan inmiş, beynim yerinde olmadan, önden giden Erdinç'i takip ediyordum. Havaalanından çıktığımızda bizi bekleyen aracın kapıları açıktı. Erdinç, "Geç," dedi, her zamanki asabi ve sinirli haliyle.

Dün gece Londra'daki öpüşmemizin ardından avucumdaki kolyeyi alıp boynuma takmıştı. 'Çıkarttığını görmeyeceğim,' deyip uyarıda bulunmuştu. Bütün gece güzel geçmiş, sarılıp uyumuştuk ama sabah kalktığımda dün gece hiç yaşanmamış gibi davranmaya başlamıştı. Sanki ona 'Seni seviyorum' dememişim de, o da beni hiç öpmemiş gibi, her zamanki sinirli haliyle bana emirler verip kısıtlıyordu. Erdinç'ti işte, ne bekliyordum ki?

Bir şey söylemeden dediğini yapıp arabaya geçtiğimde kendi de bir değişiklik yapıp arka koltukta yanıma oturdu. Bizi almaya gelen şoför ise başıyla selam verip yola koyuldu.

Bilmediğim bir ülkenin, bilmediğim şehrinin sokaklarına bakıyordum. Bu duyguyu üçüncü kez yaşıyordum ama bu farklıydı. Çocukluğumdan beri görmek için hayalini kurduğum, yurtta yatağımın başına fotoğrafını astığım şehirde, Paris'teydim.

Paris... İnsanlarıyla, iki yüz bin yıllık kültürüyle, yemekleriyle,

eğlencesiyle ve sanatıyla tam anlamıyla gezilip görülmeye değecek şehir. Aşk şehri. Özel arabayla geçtiğimiz yollarda evleri incelerken hepsinin en fazla altı katlı olup, gökyüzünü kapatmadığını görüyordum; İstanbul'un aksine. Tüm evler sanat eseri edasıyla ahşap ve güzel renklerle uyum yakalamışken Paris'in büyüsüne kapılıp öylece dışarıyı izledim.

Tabii şimdi soracaksınız Londra'dan neden Paris'e geçtiniz diye? Benim de uçağa binene kadar haberim yoktu. Erdinç'in işi nedeniyle Paris'e de uğramamız gerektiğini uçakta öğrendim. İş dünyasında ve cemiyette ünlü bir iş adamı olan Erdinç Sakman, mücevher işinden sonra mafya kimliğine bürünüp, beni de Paris'e sürükledi.

Aslında iyi de yaptı, ilk defa Erdinç'in bir işi benim için iyi sonuç vermiş, hayalimdeki şehri görmeme fırsat tanımıştı. Paris'teydim; aşk şehrinde.

Şehir merkezinden başlayan araba yolculuğumuz otuz beş dakika sürdü. Sonunda iki katlı, bahçe içinde şirin bir evin önünde durduk. Ormanın içinde olan ev, bağ evi havasındaydı.

İkimiz de arabadan inmiş, önden giden Özgür'ü takip ediyorduk. "Otel de kalmayacak mıyız?" diye sordum.

Erdinç'in yine 'hiçbir şey umurumda değil' havası üzerindeydi. "Buraya geldiğimde evimde kalmayı tercih ediyorum," dedi. Ben yürümeyi bırakıp doğru mu anladım diye bir kez daha eve bakarken sözlerini zihnimden geçirdim. Demek ki pis işleri nedeniyle Paris'e sık sık geliyordu.

"Orada dikilmeyi kes de eve gir."

Hızlı adımlarla yürüyüp içeri girdim. Yanından geçerken göz ucuyla dahi bakmamıştım. Dün gece hiçbir şey yaşanmamış gibi davranması canımı sıkıyordu.

Eve adım attığım gibi önüme çıkan koridoru takip edip, koridorun sonundaki kapıdan nereye ulaşacağımı bilmeden ilerlemeye devam ettim. Koyu renk ahşap kapıdan, ne büyük ne de küçük denilebilecek salona girdim. Özgür kanepelerden birine uzanmış, mesajlaşıyordu. Belli ki Tusem Hanım'la aralarından su sızmıyordu.

Kendimi tekli koltuklarından birine bırakıp etrafı incelemeye başladım. Erdinç'in İstanbul'daki evine göre çok küçüktü ve oraya kıyasla çok sade döşenmişti. Odanın içinde bir tek şömine ve koltuk takımı varken, birkaç tane de yer minderi şöminenin önüne

öylece bırakılmıştı. Odadaki renkler ise İstanbul'daki renklerle aynıydı; gri, bordo ve siyah.

Erdinç de arkamdan gelip Özgür'ün karşısındaki iki kişilik kanepeye oturdu. Cebimden telefonumu çıkartıp ne var ne yok diye sosyal medyaya bir göz attım. Tanıdıkların, tatillerini güzelce geçirip, gezip tozduklarından başka bir şey yoktu. Aslında dışarıdan bakılacak olursa ben de gayet güzel geziyordum ama tozduğum söylenemezdi.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Erdinç oturduğu koltuktan kuşkulu şekilde bana bakarken, tanıdık kaş çatışı yüzündeydi.

"Sevgilimle," dedim. Kısık bir sesle söylemiş, sinirlenmesi için de sırıtmıştım. Yol boyunca tek kelime etmemişken şimdi hesap soruyordu. Oturduğu yerden kalktı ve iki adımda yanıma gelip telefonumu elimden aldı. "Hey! Ne yapıyorsun?" Telefonumu aldığı gibi arkasını dönüp sakince dışarı çıktı. Yerimden fırladım ve peşinden üst kata çıkan merdivenleri tırmanmaya başladım. Bir yandan da elinden telefonumu almaya çalışıyordum. "Telefonumu ver!"

Arkasından uzattığım elimi geriye itip karıştırmasına devam ederken beni umursamadığı çok belliydi. Merdivenlerin sonunda karşımıza çıkan odanın kapısını açıp içeri girdi ve gıcıklık olsun diye, ben içeri giremeden kapıyı yüzüme kapattı.

Sinirle ve sert bir hareketle kapıyı açtım. Kapı, arkasındaki duvara hızla çarptı. Yüzünden, böyle bir tepki beklemediğini belli eden bir ifade geçse de umursamadı ve yatağa uzanıp telefonumu karıştırmaya devam etti. Madem orta yolu bulamayacaktım, ben de beklerdim. Yatağa ilerleyip yanına oturdum. Sesimi en sakin tonda tutup, "İşin bitti mi?" diye sordum. Sesimi her ne kadar sakin tonda tutmaya çalışsam da çenemin gerilmesine mani olamamıştım.

"Anıl kim?"

WhatsApp'ımdaki konuşmaları okuduğunu anlamıştım. "Sınıf arkadaşım," dedim.

Benim arkadaşım olmazdı ama Anıl her seferinde benimle arkadaşlık kurmaya çalışan biri olmuştu, sürekli olarak da mesaj atar halimi hatırımı sorardı.

Erdinç'in gözleri bana kayıp kısa bir an baktıktan sonra tekrar telefona dönüp bir şeyler yaptı. "Bir daha o Anıl'la konuşmuyorsun. Telefonunu da sildim, eğer ki ezkaza konuştuğunu görürsem Anıl'ı gebertirim, seni de elimden kimse alamaz."

Ciddiyetini belli etmek için konuşmasının sonlarında tek kaşını havaya kaldırıp, meydan okurcasına yüzüme baktı. Benden habersiz telefon listemdeki bir ismin silinmesine sinir olurken, yine kendimi tuttum, başımı olumlu anlamda salladım. Zaten Anıl benim için pek de önemli biri değildi.

Erdinç söylediğinin onayını alıp tekrar telefonumu kurcalamaya başladığında ben de öylece yanında oturdum. Aklımdan geçen düşünceyi acaba söylesem mi diye düşünmeye başladım. O an fark ettim ki ilk defa ondan bir şey isteyecektim. "Erdinç..."

Sesimdeki garipliği sezmiş olacaktı ki telefondaki işini bitirip kapattı ve bana doğru döndü. "Söyle?" İstemeyip vazgeçsem mi diye ikileme düşmeye devam ederken en iyisinin istememek olduğuna karar vermiştim ki Erdinç tekrar, "Söyle," dedi. Sabrı taşıyordu.

"Şey... İşin yoksa Paris'i gezebilir miyiz?"

Suç işlemiş çocuk gibi çekiniyorken, kendime suç atmamam gerektiğini biliyordum. Çünkü ben yetimhanede büyümüş biriydim, her şeyimi kendim halleder, kendim başa çıkardım. Şimdi birinden bir şey istemek zoruma gidiyordu, bir nevi, bünye alışık değildi.

Erdinç de ondan ilk defa bir istekte bulunduğumun farkında olduğundan dolayı kısa bir duraksamayla yüzümü incelerken doğrulup yataktan kalktı. "Bunun için mi bu kadar kendini kasıyorsun, Asya? Üzerini değiştir de çıkalım."

Sevincim had safhada, yataktan kalkıp önüne geçtim ve parmaklarımın üzerinde yükselip, yanağına küçük bir öpücük bıraktım. "Teşekkür ederim."

Somurtkan kızın yüzünde sırf dışarı çıkacak diye gülücükler açıyordu. İlk kez birinden bir şey isteyip geri çevrilmemiştim ve Paris'i gezecektim; aşk şehrini, hayallerimdeki şehri. Bundan büyük sevinç mi olurdu?

Anlamsızca yanağına konan öpücüğümü, coşkumu ve sevincimi çatık kaşlarını yumuşatıp, şaşırmış yüz ifadesiyle izlerken Erdinç'in dudakları yukarı kıvrılmıştı. Hemen ardından yüzümü avuçlarının içine alıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Ani temasıyla kalbim havalanmaya hazır uçak gibi hızlanırken, yüzümdeki gülen ifade donup kaldı. Bir anda şok olmuştum. Erdinç kısa bir süre daha dudaklarımı yokladıktan sonra geri çekildi.

"Bir dahakine beni öpeceksen böyle öp," dedi en pis sırıtışıyla. Piç herif, yine yapacağını en beklenmedik anda yapmıştı.

***

Yaklaşık iki saati aşkın süredir Paris'in en bilindik sokak ve caddelerinde dolaşıp, bir çocuk edasıyla sevincimi yaşıyordum. İki gündür üst üste gelen öpüşmelerimiz, bana dokunması ve beklenmedik anlarda yaptığı davranışlara dudaklarım gibi kalbim ve duygularım da acemice karşılık veriyordu ve bunlara hiç alışamayacağımı düşünüyordum.

Paris'i Paris yapan Eyfel Kulesi'nden sonra gelen Seine Nehri üzerindeki köprüden geçerken, hâlâ hayal mi görüyorum diye kendi kendimi çimdikleme isteği duyuyordum. Daha bir saat öncesinde Erdinç'le birlikte Eyfel Kulesi'nin altındayken, şimdi Seine Nehri'nin üzerinden geçiyorduk.

Aşk şehrinde, sevdiğim adamla el eleydim ve onun beni sevip sevmediğini, hatta bana karşı ne hissettiğini bile tam olarak bilmiyordum.

"Sevincinin karşılığı kadar güzel miydi?" Elimden tutmuş köprüden aşağı inerken bakışları benim üzerimdeydi.

Kendime mani olamadan şehrin güzelliğiyle güldüm. "Fazlasıyla," dedim.

Erdinç hâlâ içimdeki coşkuya anlam verememişken tepeden bakarak beni izlemeye devam etti. "Aç mısın?"

Sorusuyla kendimi dinleyip, midemi gözden geçirdim. Londra'da kahvaltıda atıştırdıklarım dışında bir şey yemediğimi fark ettim. "Sanırım açım," dedim.

"Karnını doyuralım." Erdinç sırıtarak gittiği yöne doğru beni de çekiştirirken, benim yabancısı olduğum şehri çok iyi bildiğinden nereye gittiğinin farkında olarak ilerlemeye başladı.

"Ne yiyeceğiz?" diye sordum. Yanında yürüyüp Erdinç'e ayak uydurmaya çalışırken, hayattaki en büyük sorunum olan yemek yeme işiyle ilgili bilgi almaya çalışıyordum.

"Senin de yiyebileceğin bir şeyler buluruz."

Erdinç'in yanında kalmaya başladığım zamandan bu zamana kadar neler yiyip, yemediğimi bir nevi analiz edip anlamıştı. Çünkü ben normal insanlar gibi her yemeği yiyip, yemek seçmeyen bir tip değildim. Aksine sabah kahvaltısından nefret eder, peynir, zeytin, reçel ve kaşar tüketmezdim. Tabii bir de brokoli ve fasulye yemeği dışındaki sebze yemeklerini ağzıma sürmezdim. Aslında yetimhanede büyüyen biri olarak yemek seçmemem ve ne bulursam yemem lazımdı ama öyle olmuyordu işte.

Erdinç de otelde kaldığımız zamanlarda sabah kahvaltılarında özel olarak krep ve omlet yaptırıp karnımı doyurmaya çalışıyordu. Aynı Ulaç'ın bir zamanlar yaptığı gibi. Ulaç da yemek sorunum olduğunu bildiği için, yemekhanede bana uygun yemek çıkmadığında gidip ekmek arası döner falan alırdı ve bahçede oturur yerdik. Paramızın olmadığı zamanlarda da tek çözüm olan yemekhanecimize gider yalvarır ve kendime yemek hazırladım.

En sonunda eski bir mimariye sahip olan restorandan içeri girdiğimizde karşılaştığım atmosfer karşısında içimi huzur kapladı. Restoran cıvıl cıvıl renklerle süslenmişti, otantik bir hava yayarken içimi açmıştı.

Erdinç içeri girdiğimizde elimi bırakıp belime sardığı koluyla bana yön vermeye başladığında, mekânın en ucundaki iki kişilik sessiz bir masaya yerleştik.

"Burası çok güzel," dedim.

Uzun zaman sonra bugün yüzümden eksik olmayan gülücükler bir şey olacak da solacak diye o kadar korkuyordum ki içimden dua etmeden duramadım.

Erdinç'in gözleri de benim gibi, mekânda dolaştı. "Paris'e her geldiğimde buraya mutlaka uğramaya çalışırım. Gerçekten de dinlendirici, ayrı bir havası var."

Çatık kaşları bir an yumuşayıp içimi ısıttı. Demek ki Erdinç'in de arada bir ruhunu dinlendirecek aktivitelere ihtiyacı vardı. "Çok sık gelir misin Paris'e?" Erdinç hakkında çok fazla bilgi sahibi olmadığım aşikardı, en azından küçük bilgileri böyle edinebilirdim.

Mekândan gözlerini çekip yüzüme baktığında kahverengi gözleri bir kez daha kalbimi tekletti. "Yılda en az üç kez gelmem gerekiyor," derken, kalbimi yakan kahverengi dünyalar dudaklarıma kaydı. İstem dışı yutkunduğumda, beyaz tenimde oluşan kızarıklığın artmaması için başka yöne çevirdim başımı. "Buraya mücevher işinden dolayı gelmediğimizi söyledin. Organ nakilleri için mi geldik?"

"Hayır, bu başka konu." Canı sıkılmış gibi eliyle garsona işaret edip, tekrar bana baktı. "Sen bunları düşünme. Senin bu işten uzak durman lazım." Yanımıza gelen garsona Fransızca olarak siparişlerimizi verdi.

"İyi bir iş değil ama değil mi?" Konuyu kapatmak istemesi gözümden kaçmamıştı. Mücevher işi için gelmemiştik buraya. Organ işi için de gelmediysek ne için gelmiştik ki?

Erdinç konuyu uzatmama sıkılıp, "Evet Asya, kötü bir iş için geldik ve senin de bu işle bir ilgin yok," dedi. Tam anlamıyla son noktayı koymuştu.

Sinirlenmesiyle geri adım atıp, konuyu kapatmaya karar verdim. "Tamam." Sesim umurumda değilmiş gibi çıkarken, bana kızmasıyla kalbim kırılmıştı.

Erdinç'e sevgimi itiraf ettikten sonra yaptığı tüm kötü davranışlar daha çok canımı yakıp, kırmaya başlamıştı. Türkiye'ye döndüğümde bunun çözümünü bulacak, tüm duygularımın üzerini örtecektim ve karşımdaki koca adamın her zamanki davranışlarını ve alışkanlıklarını eskiden olduğu gibi göz ardı edecektim. Yoksa bu duyguyla başa çıkamazdım.

Sinirli çıkışından sonra ikimiz de sessizliğimizi takınıp konuşmazken, önümüze konulan ızgarada kızartılmış kırmızı etle içim rahatladı. En azından dediğini yapıp bana uygun yemeği sipariş etmişti. Yemeklerimizi afiyetle yiyip, özenle birbirimize bakmazken ilk bitiren her zamanki gibi Erdinç oldu ve kırmızı şarabını eline alarak arkasına yaslandı.

"Bir tabak daha sipariş edelim mi?" diye sordu.

Yemeğimi bitirmiş arkama yaslanırken, sen ciddi misin bakışı attım. "Saçmalama, tabağımdakileri zor bitirdim," dedim. Normal şartlarda bu kadar yemeği hayatta yiyemezdim ama anlaşılan karnım gerçekten de çok acıkmıştı.

"Sana bir çözüm bulmam lazım," dedi. Gözlerinde düşünceli bir ifade oluşmuştu.

"Ne çözümü?" Yine başlamıştı benim hayatım için planlar yapmaya.

"Çok zayıfsın, Asya. Yemek de yemiyorsun. Bundan dolayı da vücudun vitaminsiz kalıyor. İleride hamile kaldığında nasıl ayakta kalabilmeyi düşünüyorsun?"

Konu durduk yere ilerideki yaşamıma gelince, Erdinç resmen çocuk azarlar gibi beni azarlamaya başlamıştı. Şaşmış şekilde bakakalmıştım. "Sana ne benim hamileliğimden ya? Hem yemek istemiyorum, böyle de iyiyim."

Kısılmış gözleriyle yüzüme bakarken, "Senin her halin beni ilgilendir küçük hanım, tepemi attırma. Bundan sonra sana iyi bir yemek listesi hazırlayacağım," dedi. Kadehindeki içkinin dibini getirip masaya koyduğunda ayağa kalkıp beni bekledi.

Ben de ayağa kalkmaya hazırlanırken kendimi tutamayıp, "İle-

rideki kocama bu kadar yardımcı olduğun için teşekkürler," dedim Sinir olacağını bildiğim için inadına söylemiştim.

"İlerideki kocammış, siktirme kocanı!"

Yüzü gerilip beni taklit ederken kendini tutamayıp sonunda küfrünü de eklemişti. Ardından cebinden çıkarttığı bir miktar parayı masaya bırakıp, elimi avucuna aldığı gibi dışarı sürükledi. Tutuşu sinirini belli ederken, yeniden Paris sokaklarında gezmeye başladık. Tüm şehri kaplayan, müzeyi andıran yapıları ve en fazla altı katlı binalarıyla şehir göz dolduruyordu. En çok dikkatimi çekense ara sokaklardı. Sanki şehir caddelerden değil de ara sokaklardan oluşuyor gibiydi.

Az ötemizdeki ara sokağın başına kurulmuş olan bir stant dikkatimi çekerken Erdinç'e baktım. "Şunu deneyelim mi?"

Siniri hâlâ geçmemiş olan Erdinç'e sunduğum teklifin bugün için fazla gelmemesini umarken, gerçekten de bu şehrin bana bir öz güven getirdiğine şahit oldum. Hoşuma bir şey gitse ve onu çok istesem bile dile getiremezdim ama Erdinç'ten bugün ikinci kez bir şey istiyordum.

"Atış mı yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Başımla onaylayıp, standın üzerindeki hediyelere baktım. Çeşit çeşit ayıcıklar ve oyuncaklar vardı. Altı üstü yapay silahla karşısındaki dart tahtasına atış yapıp puanımıza göre hediye seçecektik. Erdinç konuştuktan sonra tepkisiz kalınca kabul etmediğini sanıp yürümeye başladım.

"Tamam, gel." Giydiğim tişörtün kenarından tutup beni kendine çekti ve standa doğru yürümeye başladı. Kabul etmesiyle neşe bulurken Erdinç'e alttan bakıp sırıttım. Bakışlarımı yakalayıp kendi de çaktırmadan çapkın gülüşünü attığında standın önüne gelmiştik.

Erdinç, görevli adamla konuşup bir miktar para verirken, yabancı dillerinin bu kadar akıcı oluşuna ve güzel konuşmasına hayran kaldım. Bu adam her şeyin en güzelini yapmak zorunda mıydı?

Okul hayatım boyunca yabancı dillerden nefret etmiş, hep düşük notlar almıştım. Bir gün yurt dışına çıkacağım o zamanlar hiç aklıma gelmemişti. Hem nereden gelecekti ki? Yetimhanede büyüyen biri o kadar yüksek hayaller kurmazdı. İlk hedefi her zaman en kısa yoldan para kazanıp, kendini ayakta tutmak olurdu. Ama şimdi anlıyordum ki yabancı dil şartmış.

"Nasıl atış yapıldığını biliyor musun?"

Erdinç parayı ödedikten sonra aldığı tüfekle yanıma geldiğinde, "Ulaç'la bir gün sahilde atış yapmıştık ama atış yaptığım tüfek bundan daha büyüktü," dedim.

Ağzımdan çıkan Ulaç kelimesi ikimizde de yan etki yaparken benim yüzüm asılmıştı. Aklıma onunla geçirdiğim o güzel zamanlar gelmişti. Erdinç'in ise vücudu gerilmişti.

"Yanımda onun adını anma," dedi.

Sinirini saklamak gibi bir çabaya girmeden direkt dışa vururken, arkama geçip ellerimin arasına tüfeği yerleştirdi. ve ellerini ellerimin üzerine koyup nasıl atış yapmam gerektiğini gösterdi.

Üç metre ilerimizdeki dart tahtası normal dart tahtalarından biraz daha büyüktü. Erdinç tam dartın ortasını isabet alıp, "Hedefe odaklandıktan sonra tetiği çek," dedi

Nasıl yapmam gerektiğini güzelce gösterip, isabet ettirmem gereken yere de odakladıktan sonra geri çekildi. Erdinç'in dokunuşunun yokluğuyla afallayıp tetiğe çektim. Tüfeğin ucundan fırlayan okun isabet ettiği yere heyecanla baktım ama lanet olsun, resmen tahtanın en dış halkasına atmıştım.

"Gerçekten uyuşuksun, Asya. Sen insanları nasıl bayıltıp ayıltıyorsun?"

"İlk denememdi bir kere, bunu saymıyorum."

Bilmişlik yapıp tüfeği tekrar dart tahtasına döndürdüğümde Erdinç de gelip az önceki konumunu aldı. "Eğer ki bir şey yapacaksan karşılığında en iyisini elde etmek zorundasın, unutma."

Sanki öğrencisini LYS sınavına hazırlıyordu da, işledikleri konun en önemli kısmını öğrencinin zihnine kazıması için üstüne basa basa kulağına fısıldıyordu.

Tüfeği hedefe sabitlerken, az önce yaptığı gibi, ellerini ellerimin üzerine koydu. Doğru nişan aldığımızdan emin olmak için de hafifçe eğildi. Başı yanağımın hizasına geldiğinde mis gibi okyanus ve erkeksi kokusu burnuma çarptı. Gözlerimi dart tahtasından çekip, hemen yanağımın yanında olan yüzüne çevirdim. İş yoğunluğu nedeniyle tıraş olmaya vakit bulamayan sevdiğim adamın sakalları çıkmaya başlamıştı. Yüzüm hafif ona dönükken dudaklarımla yanağının arasında beş santim bile yoktu ve tüm konsantrasyonum bozulmuştu.

Ben kendimi kısa zamanda toparlayıp yüzümü dart tahtasına tam çevirdiğin sırada Erdinç'in yüzü bana döndü. Tam zamanında davranıp önüme döndüğüm için kendimi tebrik ediyorken, dön-

memiş olsaydım şu anda ne durumda olurduk düşünmek bile istemedim.

İkimiz de karşımızdaki dart tahtasına gözlerimizi sabitleyebildiğimizde, derin nefes aldım. "Tamam mı?" diye sordum nişan aldığımdan emin olduktan sonra.

"Evet, şimdi sakince atış yap."

Kulağımın hemen dibinde dudakların duruyorken çok sakin şekilde atış yapacaktım!

En sonunda belirlediğim orta noktaya doğru tetiği çektiğimde, dartın tam merkezi olmasa da biraz uzağını vurmayı başarmıştım. Tetiği çekip okun saplanmasının ardından çıkan sesle başıma yumuşak bir cismin düşmesi bir olmuştu.

Elimdeki tüfeği korkuyla yere bırakırken, başıma düşen şeyin küçük bir panda olduğunu gördüm. Başımı kaldırıp yukarıya baktığımda ise rengârenk ayıcıkların sıralanmış, attığın puana göre yere düşen bir düzenek kurulmuş olduğunu fark ettim.

"Kendin gibi yumuşacık peluşu bulmayı başardın." Sinirle Erdinç'in yüzüne baktığımda hem dalga geçiyordu, hem de küçük görür gibi bir hali vardı. "Çok tatlı," dedi.

Umurumda değilsin edası takınırken, pandanın kulaklarıyla oynuyordum. Avuç içi kadar küçüktü, şirindi, tatlıydı.

Başını iki yana sallayıp, "Evet, Asya aynı sen," derken çapkın gülüşü yine dudaklarında belirdi.

Yere eğilip elimden düşen tüfeği aldığında, sırtını bana tam dönmeden nişan aldı. Bir anda o kadar ciddileşip, kaşlarını çattı ki dart tahtasına bakarken birini mi hayal ediyor diye düşündüm. Erdinç gözlerini kısmış, kendini odaklarken benim de onu izleyen gözlerim kısılmıştı.

Onun elinde ilk kez silah görmüyordum ama katil gibi bakışlarıyla silahı tutuşunu ve hedef alışını ilk kez görüyordum. Gerçekten korkutucuydu. Aslında beni korkutan Erdinç'in gözünü kırpmadan birini öldürecek olmasıydı, bu gerçekti. Birkaç adım ötemdeki adam, ben kabul etmek istemesem de bir katildi.

Düşüncelerimin içinde yoğrulup maya tutmaya hazırlanırken yapay olan tok ses duyuldu ve ikimizin de gözlerini dart tahtasına sabitledi. Eli silaha alışık olan katil, tam on ikiden hedefi vurmayı başarmış, en yüksekteki puana ulaşmıştı.

Dart tahtasının ışıkları on ikiden vurulmasıyla yanıp sönerken, standın başındaki adam gözden kaybolup bir yere gitti.

Gözlerim dart tahtasında asılı kalıp öylece izlerken Erdinç elini omzuma koydu. "İyi misin?"

Bir anda düşüncelerimden yüzeye savrulup sıçradım. "İyiyim. Gidelim mi?" dedim.

Evet, iyiydim. Karşımdaki insan değildi ve Erdinç de bir canlıyı vurmamıştı. Sadece Erdinç'in kötü işlerindeki konumunda kendini ne kadar iyi geliştirmiş olduğuna şahit olup, keskin bir nişancı olduğunu görmüştüm.

Peki ya bundan korkmuş muydum?

Evet, hem de çok.

"Araba az ileride," dedi.

Erdinç'in bakışlarında şüphe varken yanımıza gelen stant görevlisine döndük. Kucağında benim boyuma ulaşabilecek kadar büyük ve geniş, pudra pembesi bir ayıcık vardı. Genç adam kollarını sardığı ayıcığı Erdinç'e verdiğinde, Erdinç başıyla onaylayıp ayıcığı bana verdi.

"Bu oyunda da en iyisi bu ayıydı. Onu da elde ettiğimize göre gidebiliriz," dedi.

Çapkın gülüşü yeniden dudaklarından yukarıya uzandı ve kötü düşüncelerimin hepsi yok olup buharlaşarak uçtu.

İşte bu adamın benim üzerimde etkisi de buydu; bir gülücüğüne yumuşayacak kadar saf olmam.

Ben de yüzümdeki olumsuz ifadeyi silip gülerken, "Bazen sonumuz ne olacak diye gerçekten korkuyorum," dedim ve kucağımda benimle yarışmaya aday ayıcığımla bizi bekleyen arabaya doğru önümü görmeden yürümeye başladım.

Elini belimden ayırmayıp görmediğim yolda bana yön veriyordu. "Sonumuzun nasıl biteceğiyle ben ilgileneceğim, sen kafana takma," derken kendi kazandığım pandamı elimden çekip aldı. "Madem benim kazandığım senin oldu, bu da benim."

Beğenmiyormuş gibi pandama bakıp cebine atarken, dil çıkarmamak için kendimi zor tuttum.

Hem beğenmiyor hem de iznim olmadan alıyordu.

***

Paris'e ayak bastığım zamandan itibaren karnımda sürekli olarak dolaşan bir ağrı vardı. Arada bir vurup giderken, bazen bir saat devam ediyordu ama dayanılmayacak veya yürümemi engelleye-

cek türden bir ağrı değildi. Sadece huzursuzluk veriyordu o kadar

Erdinç'in Paris'teki evinin önüne gelip bir koruma tarafından kapım açıldığında kucağımdaki kocaman ayıyla birlikte aşağı indim. Karnımdaki sancı ayağa kalkmamla bir anda kasıklarıma saplanınca yüzümü ekşitip birazcık öne doğru eğildim.

"Ne oldu?"

Hemen yanıma gelen Erdinç ayıcığı boğazından tutup tek kolunun altına aldı ve yüzüme bakıp, diğer elini de sırtıma kaydırdı. Sesinde endişe barındıran bir tını vardı. Ağrı uzun sürmeyip geri çekilirken ben de çabucak kendimi toparlayıp düzeldim. "Sorun yok," dedim.

Kendime güvenip eve doğru ilerlerken, Erdinç de arkamdan bir an olsun ayrılmadı. Evin kapısı kapandığında merdivenlere yönelip üst kata, odamıza çıktım. Yatağın üzerindeki kol çantamı alıp, odanın içindeki banyoya yöneldiğimde karnıma bir sancı daha saplandı ve hafif öne eğilmeme neden oldu. Erdinç'in bakışlarını sırtımda hissediyorken kendimi en kısa sürede toparlayıp banyoya girdim.

Klozetin kapağını açıp oturduğumda ilk iş olarak iç çamaşırımı kontrol ettim. Ve tahmin tuttu, regl dönemim her ay olduğu gibi yine gelmişti ve tek sorun benim ağrımayan karnımın ağrıyor olmasıydı. Normalde her kızın regl döneminde karnı ağrırdı ama benim on üç yaşından beridir iki elin on parmağını geçmeyecek kadar ağrım olmuştu. Ben hiçbir relg dönemimde ağrı çekmezdim ki, şimdi nereden çıkmıştı bu anlamsız ağrı?

Söylenerek çantamın içinden çıkarttığım pedimle işime yarayacak şekilde önlemimi aldıktan sonra banyonun kapısına doğru yürümeye başladım. Her attığım adımda ağrı kasıklarımda yankı uyandırıyorken inlememek için kendimi zor tuttum. Ne olurdu yani Erdinç'in yanında kaldığım iki ayda ağrım olmasaydı? Sonraki bütün aylarda ağrıya razıydım.

Erdinç'in karşısında ağrı çektiğimi belli etmemek için kendimi zor tutup yatağa yöneldiğimde, onun takım elbisesini değiştirmiş, daha ağır duran başka bir takım giymiş olduğunu fark ettim.

"Hazırlan bir davete gitmemiz lazım," dedi.

Dik duruşumu bozmadan yorganın altına girdim. Erdinç'e malum dönemimi belli etmemek için yüzüme her zamanki asık ifadeyi yerleştirdim. "Erdinç, ben bu gece evden çıkmasam..." Kafamı yastığa gömerken yorganı boynuma kadar çektim. Bir yandan da yalvarır gözlerle ona bakıyordum.

Bu akşam kasıklarımda dolaşan ağrıyla kesinlikle dışarı çıkamazdım. Dışarı çıkmayı bırak, ayakta bile duracak dermanı kendimde bulamıyordum.

"Senin neyin var? Rengin daha bir soluk duruyor?"

Gözleri bir anlam çıkartmak ister gibi yüzümde dolaştı ve yanıma doğru geldi. Elini alnıma bastırdığında, "Ateşin de yok, neden böyle bayılacakmışsın gibi bakıyor gözlerin?" diye sordu. Ondan sakladığım şeyle huysuzlanırken gözlerini kısıp cevap bekledi.

"Önemli bir şey değil, sadece dinlenmek istiyorum. Lütfen, bu gece nereye gideceksen beni götürme." Tam o anda kasığımda, Erdinç'in dövmesinin bulunduğu tarafa bıçak saplanınca istemsizce alt dudağımı ısırıp, yorganın altından ellerimle karnıma baskı uyguladım. Allah'ım, benim hiç karnım ağrımazdı ki özel günlerimde, şimdi neden ağrı çekiyordum?

Erdinç'in gözlerinde bulunan endişe artıp, boynuma kadar çektiğim yorganı üzerimden alırken ellerimle karnıma uyguladığım baskıyı gördü. "Asya! Neyin var?"

Elleri hemen yüzüme çıkıp beni ona bakmaya zorlarken içimden kendime sövüyordum. Üzerimden kaldırdığı yorganı tekrar boynuma kadar çektim. "Rahat bırak beni, lütfen!" diye diretip, sırtımı ona döndüm. Hareket etmemle karnımdaki ağrı daha çok yere yayılıp sızladı.

Kesinlikle Erdinç'e o dönemimin geldiğini bir daha belli etmeyecektim. Zaten yanına ilk taşındığım zamanlarda marketten ped aldığıma şahit olmuştu, bir daha o utancı yaşamak istemiyordum.

"Yine mi o malum günün geldi?" Erdinç zekiydi, bunu zaten biliyordum ama bu konudaki ilk tahmininin tutmasını istemezdim.

"Git başımdan," diye mırıldanıp utancımdan kafamı yastığa bastırırken, yatağın, yer yarılıp benimle birlikte içine almasını ve yok edilmesini istedim.

Erdinç hafif bir kıkırtı çıkartıp yatağa oturdu, omzumdan tutup beni kendine çevirdi. "Benden utanmaman gerektiğini geçen ay söylemiştim. Şimdi ağrının geçmesi için ne yapmam gerektiğini söyle ki acı çekmeni durdurayım."

Erdinç konuşup kahverengi dünyalarıyla beni izlerken, gözlerinden ilk defa benim için merhamet geçtiğini gördüm. Gerçekten beni düşündüğünü ve ağrımın geçmesi için ne dersem onu yapacağını biliyordum.

Gözlerinde benim için barındırdığı şefkatle içimden ona sıkıca

sarılmak isteği gelmişti. Dudaklarımdan, "Sadece sıcak su torbası istiyorum," kelimeleri döküldü. Utancımdan kendimi yatağa gömebildikçe gömerken, yüzümü yeniden yastığa bastırdım.

"Ağrı kesici ister misin?"

"Hayır," dedim fısıltı gibi bir sesle.

Eğer ağrı kesici içecek olursam kanamam ya kesilecekti ya da daha uzun sürüp, regl düzenim bozulacaktı. En iyisi sessiz sakin ağrımı çekip uyumaktı.

Erdinç bana doğru kayıp çenemi eliyle kavradı, yüzümü kendine doğru çevirdi ve dudaklarını hafifçe dudaklarıma bastırdı. "Benden utanma."

Kalbim sıcak dokunuşuna tepkisini nefesimin boğazımda gümlemesiyle vermişti. Erdinç'i kendime çekip tekrar dudaklarını hissetmemek için zor tuttum kendimi. Hâlâ yüzüme yakın olan gözlerinin içine baktığımda bana karşı beslediği merhametin kaybolmuş olduğunu ama daha kalıcı bir şeyin varlığını görür oldum. Bu kötü adamın içinde bana karşı sakladığı birden fazla duygu taneciği vardı.

Erdinç yataktan kalkıp bana sıcak su torbası ayarlamaya giderken, ben de arkasından, vücuduna tam oturmuş ve güzelliğine güzellik katan takım elbisesi içindeki kusursuzluğunu inceledim. Bu, kötülük saçıp insanları öldüren bir adam olamazdı.

En sonunda odanın kapısı kapanıp ağrımla baş başa kaldığımda yatakla bütünleşip, büzüşerek kendimi küçücük yapmaya çalıştım. Sanki küçülürsem ağrım da benimle birlikte küçülüp, iç organlarıma sıçramayacakmış gibi hissediyordum. Aslında biraz da işime yaramıştı, tüm ağrı kasıklarımda toplanıp inanılmaz şekilde işkencesini sürdürdü.

Farklı konulardan, farklı şeylere atlayıp ağrımı unutmaya çalışırken, bir süre sonra odanın kapısının açıldı ve içeri biri girdi. Gelen kişinin Erdinç olmadığına emindim, çünkü bu kişi daha ince yapılıydı ve bir şeyi gizlemek ister gibi bir hali vard. Kendini o kadar kaptırmıştı ki benim odada olduğumu bile fark etmedi.

Odanın içinde gecenin karanlığı hâkimiyet kurup, odayı siyaha boyadığı için komodinin üzerindeki gece lambasının yaydığı ışıkla yetinmek zorundaydım. İçeri giren her kimse, elinde siyah bir çanta vardı. Kalbim görüntüyle gümbürdeyip atmaya başladığında, karın ağrımı neredeyse unutmuştum. Karaltı odanın içinde ilerleyip giysi dolabını açtı. Odaya girdiğinden beri sırtı bana dönük ol-

duğu için kim olduğunu anlamazken, dolabın kapağını açtığı sırada Özgür olduğunu fark ettim.

"Özgür?" dedim şaşkınlıkla.

İçim rahatlarken, Özgür'ün neden bu kadar kendini kasıyormuş gibi durduğunu anlayamamıştım. Ve elinde neden bir çanta vardı?

Özgür yerinde sıçrayıp bana döndü. "Asya, sen burada mıydın?" diye sordu. Benim olmamdan rahatsızlık duymamıştı ama yüzünde hâlâ garip bir ifade vardı. Sanki gizli bir iş yapıyordu. Bir de Erdinç'in odasına sessizce girmişti.

"Buradaydım, fark etmedin beni. Ne yapıyorsun?" Tedirgin halleri beni de germişti.

"Erdinç'in istediği şeyleri getirmiştim."

Elindeki çantayı önemsiz bir şeymiş gibi çantayı gösterirken, konuyu dağıtmak istercesine, "Senin neyin var?" diye sordu. "Yüzün bembeyaz olmuş."

Bir dakikalık da olsa unuttuğum ağrımı tekrar yaşamaya başlarken, "Biraz rahatsızlandım," deyip, onun gibi konuyu çabucak kapatmaya çalıştım.

"Geçmiş olsun, Erdinç nerede?" diye sordu.

Özgür'e cevap vereceğim sırada odanın kapısı açıldı ve Erdinç elinde sıcak su torbasıyla içeri girdi. Önce bana, ardından Özgür'e baktı, sonra bakışları Özgür'ün elindeki çantaya kaydı. "Aldın mı?"

Erdinç de Özgür gibi bir anda tedirgin olurken neler döndüğünü kestiremedim.

"Aldık abi, ama biraz sorun çıktı."

"Kasaya koy, aldıysanız sorun yok," dedi ve yatağa yaklaşıp sıcak su torbasını bana uzattı. Özgür elindeki çantayı kasaya koyup odadan çıktı. Sıcak su torbasını karnıma bastırırken, Erdinç'in bana bakan gözlerinden kaçmadım. "O çantada ne var?"

"Karnın nasıl?"

O, benim sorumu duymazdan geliyorsa ben de gelebilirdim. "Çantanın içinde ne saklıyorsunuz?"

"Seni ilgilendirmeyen şeylere karışmamanı daha kaç kez tekrarlamam gerekiyor?" dedi ve bir kez daha, "Karnın nasıl?" diye sordu.

Anlamsız yere kızıp, bağırmasından alınırken yüzümü asıp sertçe, "İyi, uyursam daha iyi olacak," dedim. Daha fazla, çatık

kaşlı ama güzel yüzüne bakmak istemeyip sırtımı ona döndüm. Ne olurdu yani bu dönemimde birazcık nazik davransa? Hareket ettiğim için kasıklarımda toplanan ağrı karnıma doğru yayılırken, kendimi daha çok kasıp büzüldüm.

"Gel buraya."

Erdinç sıkıntıyla nefesini dışarı verirken yatağa uzanıp beni kollarının arasına çekti. Güven veren göğsüne sırtım değdiği anda gevşerken, hâlâ kırgınlığım geçmediği için kendimi kopmak istemediğim kollarının arasından ayırmaya çalıştım. "Sen gitsene, işin yok muydu?" diye sitem ettim. Arkadan belimi saran kolları sıcaklığımı artırıp bedenime iyi gelirken, başımın üzerinde hissettiğim dudakları vücut ısımı daha da artırdı. "Seni uyuttuktan sonra gideceğim."

Sesindeki güler gibi çıkan tondan yüzündeki ifadeyi anlayabiliyordum. Yine dudağı yukarı kıvrılırken çapkın gülüşünü yapıyordu ve o dudak ne zaman yukarı kıvrılsa midem de aynı şekilde kıvranıyordu. Yüzünü görmediğime sevinerek, "Kendim uyurum, ayıcığımı yanıma bırak, git," diyerek kapris yaptım. Yanımda olmasını istiyordum ama ruh sağlığı sürekli olarak değiştiği için yanımda stabil kalabilecek olan ayıcığımı tercih ettim. Artık bedenim sarılarak uyumaya o kadar çok alışmıştı ki, Erdinç'in yokluğu beraberinde uykusuzluk getiriyordu. Çözüm düşünen beynim ise en pratik yol olan ayıcığa sarılmayı seçmişti.

"Ayıcığa sarılmak bana sarılmak gibi olmaz," dedi. Dudakları başımın üzerinde hareket etmişti. Bir eliyle de saçlarımı okşuyordu. "Hem o seni nasıl uyutacağını bilmiyor."

Belimi saran kolu beni kendine daha çok çekip sarmalarken, parmakları saçlarımda, uykumu çağırıyordu. Gerçekten de uykuya nasıl dalacağımı iyi biliyordu. Bir dakika geçmeden esnemeye başladığımda, gözlerim de çektiğim ağrıyla kapanmaya başladı. Erdinç hiç sıkılmadan beş dakikaya yakın belki de daha fazla saçlarımla uğraşıp beni uykuya teslim ederken, vücuduma ve beynime iyi gelecek olan karanlığı mızmızlanmadan kabul edip uykuya daldım.

Aşağıdan gelen patırtıyla gözlerim açılırken huzursuzca yatakta kıpırdanıp döndüm. Karnımın ağrısı biraz da olsa geçmiş gibiydi ama sızısı yerini koruyordu. Az önce yanlış mı duydum diye sessiz kalıp aşağıyı dinlerken kafamı yastıktan kaldırmadım.

Aşağıdan bir patırtı daha geldi, ardından daha da güçlüleri duyulmaya başladı. Kafamı zorlukla yastıktan kaldırıp kapının üzerindeki saate baktığımda gece yarısını birazcık geçmiş olduğunu

gördüm. Patırtıyı yapan kişi de muhtemelen Erdinç'ti ya da korumalarının birkaçı.

Umursamayıp kendimi tekrar yatağa bıraktığımda yan tarafımda bir şey dikkatimi çekti. Erdinç gitmeden önce dediğimi yapıp bugün kazandığı ayıcığımı yanıma bırakmıştı. Dudaklarımda gulucük oluşurken aşağıdan gelen ses bir anda daha yakından gelmeye başladı.

"Tüm odaları, her deliği tek tek arayın!"

Güçlü bir adam sesi beni yattığım yerde sıçratırken, sesi çıkaran kişinin Erdinç olmadığını anlamıştım. Bunlar başkalarıydı ama kimdi?

Aklıma tek seçenek olan Leyton gelirken gözlerim yerinden fırlayacak kadar açıldı ve telefonumu aramaya başladım. Bir an önce saklanmam ve Erdinç'i aramam lazımdı. Çantam görünürlerde yokken yattığım yerden kalkmaya çalıştım. O anda çantamı banyoda bıraktığım aklıma geldi ve zorlukla ayaklarımı yataktan indirip, ağrımı unutmaya çalışarak banyoya yöneldim.

Birden fazla ayak sesi duyulmaya başlamıştı. Kalp atışlarım hızlanırken banyonun kapısına ulaştım. Banyonun kapısını açtığım anda odanın kapısı da gürültüyle açıldı.

"Egemen, burada birisi var."

İçeri giren adam gözlerini benden ayırmadan koridora doğru bağırmıştı. Hemen arkasında bir adam belirdi ve sinirden yanan gözlerle bana baktı.

Ben ağrımdan kıvranmamak için her kasımı sıkıp duvardan destek alırken, adının Egemen olduğunu duyduğum adam üzerime doğru atıldı ve banyoya kaçma girişimimi engelleyip saçlarımdan tutarak beni kendine çekti. Karnımdaki ağrı yetmezmiş gibi üzerine bir de saçlarımın acısı eklenmişti.

"Erdinç nerede?" diye bağırdı. Sesi öfke kokuyordu ve sinirli gözleri gözlerime sabitlenmişti.

"Ben gerçekten bilmiyorum," dedim.

Mavi gözlerini kısarken, "Sen kimsin peki?" diye sordu. "Erdinç, fahişelerini yanında taşımaz."

"Ben çalışanıyım," diyebildim. Eli hâlâ saçımı çekiyorken benim de sinirlerim tavan yapmıştı. Yüzüne tükürmemek için dişlerimi sıkarak konuşurken canım yanıyordu.

Adam inanmadığını belli edip kaşlarını havaya kaldırdı. "De-

mek çalışanısın. Ne işin var o zaman Erdinç'in yatağında? Yoksa gececi çalışanından falan mısın?" diye dalga geçti.

Sırtımı duvara yaslayıp kendini bana doğru iterken var gücümle karşı çıkmaya çalıştım. "Uzak dur benden." Çığlık atarken odanın kapısında başka biri belirip bize baktı.

"Egemen, ben bu kızı Türkiye'de Erdinç'in yanında görmüştüm," dedi. "Bir davette el ele, kol kola dolaşıyorlardı."

Bunu duyan Egemen'in gözlerinin içi güldü. "Bak sen, Erdinç Sakman'ın değer verdiği birini bulduk demek."

İğrenç dudakları yüzüme yaklaşırken kendimi çekebildiğim kadar geri çekip, kafamı başka yöne çevirdim. İçeri yeni gelip de beni tanıyan adam ise muhtemelen beni Erdinç'le ilk gittiğim partide görmüştü.

Bu adamaların neden burada olduğunu anlamamış, korkan bakışlarımla sessizliğimi sürdürürken, Erdinç'in bana değer vermesine takılmıştım. Bahsi edilen kişi Erdinç'ti. O asla kimseye değer vermez, güvenmez ve kimseyi sevmezdi. Bu iki adam da Erdinç'i benim kadar iyi tanımıyorlardı.

Beni tanıyan adam, kapının başında dikilmiş, komik bir sahne izler gibi bize bakarken bir anda tüm yüz ifadesi değişti ve öne doğru savruldu. Adamın, sırtına indirilen darbeyle yere yığılıp savrulması kalbimi tekletirken Erdinç elinde silahla kapıda belirdi.

Duvara sıkıştırılmış bedenim Erdinç'in varlığını hissetmesiyle can bulurken, gözlerimin istem dışı ışıldadığına emindim. Erdinç silahını üzerimi kaplamaya çalışan Egemen'e çevirdi. Gözlerinde bu zamana kadar görmediğim bir ateş vardı ve baktığı yeri yakıyordu.

"Bırak onu!" diye kükredi.

Kükreyişinden benim bile gözüm korkmuştu. Sesi resmen ölüm kokuyordu. Elindeki silahla birinin kanını akıtıp, katil kimliğine yeni bir kurban ekleyecek gibiydi.

Aslında şaşırmamam ve korkmamam lazımdı. Erdinç'i biliyordum, ne gibi işler karıştırdığının ve ne tür bataklıklarda hâkimiyet kurduğunun farkındaydım ama ilk defa elinde silah, gözü dönmüş, hiç acımadan kurşunu sıkıp karşısındaki adamı öldürecek gibi bakıyordu.

Erdinç'in bugün elinde tüfekle dart tahtasına yönelttiği bakışlarıyla, Egemen'e yönelttiği bakışları arasında dağlar kadar fark vardı.

Adam silahın kendine yönelmiş olduğunu görünce beni duvar-

dan çekip önüne siper etti. Tek kolunu boğazıma sarıp, belinden çıkarttığı silahı kafama bastırdı. "Sen çalışanlarına önem verirdin Sakman ama bu kadar önem fazla geldi gözüme," dedi. Sesinde Erdinç'i sinir etmek ister gibi alaycı bir ton vardı.

Kafama silah dayandığında Erdinç'in gözlerinden saf bir korku geçtiğine emindim. Yüzündeki sinirli ifade bir anlığına silindi ve bana odaklandı. Sanki beni kaybetmekten korkar gibiydi. Ardından gelen alev saçan bakışlarındaki volkanlar en deli haliyle lav olup etrafa püskürdü.

"Sana bırak dedim!"

İşte lavlarından biri Egemen'i yakmak için kuyu kazıyordu.

"Benden alınan çantayı geri ver."

Egemen, en son kullandığı alaycı tondan eser kalmadan sesini ciddi tutarken, beni saran kolu daha çok sıklaştı. Kafama dayalı olan silahın korkusuyla ağrım bile yok olurken, içimdeki Asya onu bulamayacağım karanlıklara saklandı. Erdinç de istediklerini yaptırmak için birçok kez bana zor kullanmıştı ama hiçbirinde Egemen'in kafama silah dayaması kadar korkuttuğunu hatırlamıyordum. Ama pes etmek yoktu. Bu geceden sağ çıkana kadar kendimi ağrıya teslim etmeyecektim.

"Karşılığı ödendi. Şimdi kızı bırak."

Erdinç'in silahı bir an olsun hedefini şaşırmamak üzere odaklanmıştı. Esmer teni solmuş, gözleri kararmıştı. Erdinç'i ilk defa böyle farklı duygular içinde görüyordum. Buna yol açan şey neydi?

Adam sabrı kalmadığını belli etmek ister gibi silahı oynattı. "Çantayı bana ver yoksa ona acımam, Erdinç."

İki acımasız adam arasında kalmış, zıtlaşmalarına alet olmuşken, korkum had safhadaydı. En ufak anlaşmazlıkta bile beynimde ölümcül bir delik açılabilirdi.

Erdinç sıkılmış gibi yapıp, ölüm saçan sesinin tonunu değiştirdiğinde dalga geçer gibi adamın yüzüne baktı. "Daha başına silah dayadığın kızın kim olduğunu bilmiyorsun. Bence o tetikteki parmağını indir. Seni yaşatmam."

Erdinç gözleri kısılıp nişan alır gibi bir hale bürününce derin nefes aldım. İkisi de silahlarındaki tetikleri çekmek için fırsat arıyordu.

"Kimmiş bu ufak kız?" diye sordu adam.

Erdinç'in dudakları arasından, "Armağan," kelimesi çıktı ve gözleri adamın vereceği tepkiyi bekledi.

"Armağan mı?" Kulağımın gerisinden gelen inanamayan ses, kısa bir süre durup tutuşunu gevşetirken bir anda yine eski halini alıp sıkıca kavradı. "Asya Armağan mı?"

Erdinç sonunda gözlerini Egemen'den ayırıp bana bakabildiğinde, "Evet," dedi. "Asya Armağan."

Ve o bakışlar tekrar odağına dönerek lavlarını havalandırdı. Adam, silahını indirirken boynumdaki elini çekmedi, beni kendine kalkan olarak kullanmaya devam etti ve kahkaha atmaya başladı. Kimliğim onu nedense eğlendirmişti. Beni bırakıp elindeki silahıyla ense köküme sert bir darbe indirdiğinde inleyerek dizlerimin üzerine yere çöktüm.

Saçlarım önüme dökülüp, ellerimle kendime destek olurken, gözlerimin önüne bulutlardan düşen beyaz ışıklar dökülmeye başladı. Ense kökümden açığa çıkan ağrı kezzap gibi tüm omuriliğimden aşağı inip geçtiği yeri yakarken, karnımla birleşen sızı beni bir kez daha inletti. İkisinin birleşimi vücuduma ağır gelmişti.

Erdinç, benim yere düşüp inlememle ağzından ağır bir küfür savurdu. Önüme düşmüş saçlarımdan görebildiğim kadar ona baktığımda bize doğru bir adım attı ama başıma tekrar silah dayandığında olduğu yerde kaldı.

"Yaklaşma Sakman, yoksa senin ve Leyton'ın başaramadığı işi şuracıkta bitiririm." Ciddiyet tekrar geri gelmişti. "Sahi, Armağan'ın senin elinde olduğundan Leyton'ın haberi var mı?"

Soruyu sorarken cevabın ilgisini çektiği her halinden belliydi. Erdinç yeniden silahını Egemen'e uzatırken ağrıyı yok sayıp başıma silahı dayayan Egemen'e baktım. Yirmilerinin sonunda, kirli sakallı, bir yetmiş boylarında, yakışıklı sayılacak bir adamdı ama elindeki silahıyla Azrail'i oynarken tüm yakışıklılığı kayboluyordu. İşin acı tarafı ise ben hâlâ kim olduğumu, ailemin kim olduğunu bilmezken, binbir yabancım olan adamın beni tanıyıp, kim olduğumu benden daha iyi biliyor olmasıydı.

Gözlerim elindeki silahıyla beni rehin alan adama odaklanmışken yeniden ruh hali değişti ve kahkaha atmaya başladı. "Sessiz kaldığına göre Leyton'ın kızın senin yanında kaldığından haberi var," dedi. Bu olanlara inanamıyormuş gibi kafasını iki yana sallarken, "Gerçekten inanılmazsın, Sakman. Nasıl oldu da öldürmeyi başaramadınız şu kızı?" diye sordu.

"Başaramadınız..."

Erdinç ve beni öldürmek... Bakışlarımın sahibi değişip gözle-

rim Erdinç'e dönerken canımı tek isteyenin Leyton olduğunu zannediyordum. Başımdaki adam Erdinç'i de işin içine katmıştı. Duyduğum kelime kulağımda yankı yapıp her bir nöronuma çarparak rahatsız ediyorken, hayal kırıklığı barındıran bakışlarımı Erdinç'ten almadım. Beni sahiplenen, yanında çalışmaya zorlayan, Leyton'ın elinden kurtarmaya çalışan adam neden canımı istiyordu?

Benim bilmediğim başka intikamlar, sırlar mı vardı?

Erdinç, Egemen'in kurduğu son cümleyle bakışlarına ölüm sessizliğini eklerken bana bakmamak için kendini zorluyordu. Sanki bana bakarsa aylardır sakladığı sırrı açığa vuracakmış gibi duruyordu. Beni kendine âşık eden adamın, bana göstermediği, toprağın altına sakladığı bir yüzü daha var gibiydi.

Ensemden başlayan ağrı omuriliğimi takip edip bir an olsun etkisini azaltmadan etkisini gösteriyorken, bakışlarımı inatla Erdinç'ten çekmiyordum. Bana bakmıyordu, bakamıyordu ama hayal kırıklığına uğramış bakışlarım onu terk etmiyordu. Ensemin kökünde elinde kezzapla bekleyen görünmez ziyaretçi, bir kez daha boynumdan başlayarak omuriliğim boyunca yayılan bir acı dalgası gönderdi. Yaydığı sızıyla gözümden sessiz bir damla yaş süzülürken daha fazla dayanamayıp başımı önüme eğdim.

Odanın içine aceleyle dahil olan telaşlı bir kişinin ayaklarını gördüm.

"Abi!"

Bu, Özgür'e ait sesti ama odanın içindeki durumu gördüğü anda konuşmayı kesti. Ben dizlerimin üzerinde yerde oturmuş, saçlarım önüne düşmüş, her yerden tıkanmış hayatımı temsil ederken, Erdinç avına odaklanmış, silahı yeniden havaya kalkmış, Egemen'i nişan alıyordu. Egemen ise elindeki silahıyla tam kafama gelecek şekilde beni...

"Getirdiğin tüm adamların tutuldu."

Özgür'ün yüzünü görmüyordum ama kendini toparlayıp ciddi bir hale bürünmesi sesine yansıtmıştı. Egemen'in eve tek girmeğini biliyordum, belli ki gelirken yanında korumalarını da sürüklemişti ama karşısındaki kişi Erdinç'ti. Onun gücüyle başa çıkılmazdı.

"Önemli değil. Ben de hepsine karşılık Asya'yı tutuyorum." Adam sesine en ufak korku katmamak için elinden geleni yaparken kenara sıkıştığının farkındaydı.

"O silahı indir." Erdinç'in şu anda tek odaklandığı nokta başımdaki silahtı.

"Kızın ölmesini neden istemiyorsun, Sakman?" Adamın sesi fazla şüpheciydi.

"Buna sevinmen gerekiyor. Yoksa unuttun mu eskiyi?"

İşte, bilinmeyen bir sır daha. Eskide ne yaşanmıştı? Erdinç'le benim ne gibi bir olayım olabilirdi ki? Ben sadece yanında çalışanı ve Leyton'ın intikamıydım. Erdinç'le herhangi bir kötü olayım olamazdı. Hele ki canımı isteyecek kadar.

Kafamın içimdeki tüm yangınlara ve acılara rağmen başımı tekrar kaldırıp Erdinç'in yüzüne baktım. Benim için, haberim olmadan Azrail olacak olan adama. Bu kadar güzelken haberim olmadan bana beslediği nefrete baktım ama benden kaçırdığı bakışlarını yakaladığımda nefret yoktu gözlerinde. Aslında o kahverengi iki dünyada hiçbir duygu yoktu. Tamamen boş bakıyordu.

O anda odanın içini dolduran patlama sesiyle dudaklarımdan dökülen feryat kulak çınlattı. Kendimi kasmış, vücudumun bir yerinde amansız bir sızı ararken hemen yanımda yere düşen metalin sesini duymuştum. Vücudumda var olan karın ağrım ve boynumdaki acı dışında herhangi bir sızı da yoktu. Kendimi yatağa doğru sürükleyip kenara çekilirken, hemen yanımda, Egemen'in silahının yerde olduğunu gördüm. Tabii bir de peşinden gelen acı dolu inlemeler vardı.

Sırtımı yatağa yaslayıp bacaklarımı kendime çektim. İnce kollarımı bacaklarıma sararken, Egemen'in silah tutan elinden vurulmuş olduğunu gördüm. Korkum hâlâ damarlarımda yankılanarak vücudumu dolaşıyordu. Dolan gözlerimi Egemen'in kanayan kolundan çekip Erdinç'e sabitledim. Kurşun Erdinç'in silahından çıkmıştı. Gözlerinde bir el daha ateş etme isteği yeşil ışık gibi parlıyordu. Boğazımdan kaçan korku hıçkırığıyla bana döndü. Öfkeyle yanan gözler ve kasılmış yüz hatları, esmer teninin beyazlamasıyla öne çıkmıştı. Beni bulan bakışlar öfkeden arınıp, başıma silah dayandığı anki gibi boş bakmaya başlayınca ondan korktum. Ciddi anlamda onu tanımıyor olmaktan, benim için düşündüklerinden ve arkamdan çevirdiklerinden korktum. Bir de her şeye rağmen ifadesiz tuttuğu boş gözlerinden...

Egemen yaralı koluna aldırmadan bir umutla odanın kapısına yönelince Özgür üzerine atılıp, sert bir şekilde tutarak acısını artırır vaziyette odadan dışarı çıkarttı. İkisinin kapışmasına aldırmayan Erdinç'le ben de öylece birbirimize baktık.

Ne kadar süre Erdinç'in boş bakışları benim gerçekleri arayan

bakışlarımı sömürdü ve sessizliği iliklerimize kadar hissettik bilmiyorum; ta ki o konuşuncaya dek.

"İyi misin?" Sesi de gözleri kadar ifadesiz ve boştu.

İyi misin?

Cevabı ne kadar kolay verilebilecek bir soru; iyi misin?

Eğer ki, ailen bilindiği halde sana söylenmeyip saklanıyorken, iki aylığına hiç tanımadığın bir adamın yanında zorla çalıştırılıyorken, yanında zorla çalıştırıldığın adamın kurallarına da zorla itaat ettiriliyorken ve bir de bunlarla yetinmeyi bilmeyip, üzerine tadı tuzu olarak Leyton gibi bir adamın intikam kurbanı olarak ortalarda dolaşıyorken, canını, her an alınması korkusuyla elinde taşıyorken iyi olmayı başarabiliyorsam, evet, iyiydim.

Her şeye rağmen hayattaydım ve haberim bile olmadan, canımı isteyen bir düşman daha kazanmıştım.

"Neden canımı istiyorsun?" Dudaklarımdan dökülen kelimeler bıçak olup karnıma bir bir çizik atıyorken acıma aldırmadım.

"Bunlar sonra konuşulacak konular."

Egemen'in ağzından çıkan bilgiyi reddetmemişti.

"Beni öldürecek misin?" İnsanı ne kadar da acınılası duruma düşüren bir soruydu.

İki metre bile sayılmayacak bir mesafede önümde dururken, "Hayır," dedi. Çenesi kasılmıştı ve sözcüklerinde can yoktu.

"Ama öldürmek istedin."

Gözünün önüne hatırlamak istemediği bir anısı gelmiş gibi donarken, robot kadar cansız dudaklarını oynattı. "Evet." Sesi buz kadar soğuk, yüzü heykel kadar ifadesizdi.

"Neden?"

"Bir Armağan olduğun için."

Yanıma gelmiyordu, bana yaklaşmıyordu, hissettiği hiçbir duyguyu dışa vurmuyordu. Sadece boş gözleriyle ağlamamı izliyordu.

İşte yine soyadımın bana getirdiği bela. Bilmediğim, habersizce taşıdığım kaderim, Erdinç'i bile bana düşman eden yedi harfli kelime; Armağan.

Ben kimim?

Etrafımda bunca kötü olay dönüyorken kendimle ilgili aklımda yürüttüğüm onlarca sorunun tek bir cevabını buluyordum. Biyolojik ailem olacak insanların iyi işler yapmadığı ve Erdinç'i, Leyton'ı,

hatta Egemen'i bile kızdıracak türden kötü insanlar olduğuydu.

Ne kadar güvende olduğumu anlamam lazımdı. "Peki, beni öldürmek istediğin konu kapandı mı?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet."

Artık kısa cevapları ve cansız sözleri ruhumu tırmalamaya başlamıştı ama pes etmedim. "Sana güvenmeli miyim?"

"Senin bileceğin iş."

Benim bileceğim iş. Erdinç'e güvenmek. Erdinç'e güvenmek istiyor muydum? Evet, istiyordum. Onun yanında kalmak ve her gece bana sarılan kollarında uyumak istiyor muydum?

Kesinlikle istiyordum.

Tek bir seçeneğim kalıyordu geriye; yanında bir süre daha kalmaya mecbur olduğum adamın sözlerine güvenip, canımı istediği konunun kapanmış olduğuna inanmak.

Ağrı çekmekten morarmış tenim, ağlamaktan kızarmış gözlerimle Erdinç'in karşısında yatağa yaslanmış, kötülüklerin beni bulmaması için küçülebildikçe küçülüyordum. Yetimhanede büyümüş cesarete yenik bedenim, bir itirafı veya kötülüğü daha tatmak istemiyordu. Sadece Ulaç'la birlikte yaşarken hiçbir şeyden haberimin olmadığı mutlu günlerini istiyordu.

Artık Erdinç'e ailemin kim olduğunu sorup, yalvarıp, bir de azar işitmeyecektim, çünkü biliyordum ki şu anki durumda bile sorsam yine ailemin kim olduğunu benden saklayıp, Leyton'la neden intikam istediklerini söylemeyecekti. Ama şu da vardı ki Erdinç ve Leyton'ın ayrı ayrı görülecek hesapları ve alınacak intikamları olduğunu anlamıştım.

Şimdi, ailemi öğrenmek konusunu, karanlığımı da saklamış Asya'nın yanına itip, Erdinç'in beni neden öldürmek istediğini ve neden hâlâ öldürmediğini öğrenmeye yönelecektim.

"Beni neden öldürmedin? Kararını ne değiştirdi?"

Ağlarken dudaklarımdan kaçan hıçkırığımla birlikte sorduğum sorum, sevdiğim adamı bana doğru getirip yanımda diz çökmesini sağladı. Benim gibi, sırtını yatağa yaslayıp, bacaklarının birini uzatıp diğerini de kendine çekerek rahat bir şekilde yerleşirken karşımızdaki duvara baktı.

Şişmiş gözlerimi çevirip profiline baktım. Konuşmaya başladı-

ğında gözlerindeki boş bakış hâlâ devam ediyordu ama kullandığı kelimeler gözlerinin aksine fazla dolu ve anlamlıydı.

"Çünkü sen, bana ailenin ismi olan Armağan olarak gelmedin. Sen, bana Tanrı'nın gönderdiği bir Armağan olarak geldin."

Ve benim ağlamaktan şişmiş gözlerimden bir damla yaşın daha yanağımdan usulca süzülmesine sebep oldu.

Bölüm 26

Hayatımda hiçbir zaman olaylara iyi yönden bakamamıştım. Beni ilgilendiren olayın en kötüsünü düşünür, kendime en kötü olanı yakıştırırdım. Sanki benim iyi bir durumum olamazmış gibi, sanki benim yaşadığım hayat iyilere layık değilmiş gibi, kendi kendimi her zaman en kötülere iterdim.

Ama şu anki konuda kendimi iyiye odaklama taraftarıydım, çünkü konu Erdinç'ti. Ona inanmak istiyordum. Onun kollarında yattığım her gece güvende olduğumu bilmek, bana zarar gelmesini istemeyen bir adam olduğunu düşünmek ve ona güvenmek istiyordum. Erkeksi kokusunun ve güçlü kollarının bana her zaman yakın olmasını istiyordum.

Canımı almak istediğini açıkça itiraf etmişti ama ona güvenmem için, konunun kapandığını da söylemişti. Paris'te geçen gecemizde beni buna inandırmıştı. Ben insanlara güvenmezdim, ne olursa olsun kimseye güvenmez, yoluma tek başıma devam ederdim ama konu Erdinç'ti, sanki bu zamandan sonra onsuz yola devam edemezmişim gibi geliyordu. Her an onun erkeksi kokusunun burnumda, güçlü kollarının etrafımda olması lazımmış gibi bağımlısı olmuştum.

Uçağımız gece yarısında Türkiye'ye indi. Sabaha karşı ikide eve geldiğimizde Erdinç'le aynı ortamda bulunup şiş gözlerimi ona göstermemek için hemen odama çıktım. Üzerime geçirdiğim kıyafetlerle yatağa girerken odamın kapısını da kilitledim. Bu gece yalnız uyumak istiyordum. Daha doğrusu yalnız kalıp Erdinç'in intikamını enine boyuna düşünmek istiyordum. Saat sabahın dördünü gösterdiğinde, uykuya dalmadan önce aldığım karardan emin olmaya çalışıyordum.

Erdinç'i seviyordum, evet, ama aramıza belirli sınırlar koyabilirdim. Bir zamanlar canımı isteyen adamdan uzak durabilirdim. Örneğin bana dokunmasını ve öpmesini yasaklayabilirdim veya her gece beraber uyumamamızı engelleyebilirdim. Ben kararımın maddelerine yakın olan her teması eklemeyi göze alıyorken, Paris'te silah korkusundan karanlığıma saklanan Asya ortaya çıkıp, *"Sen, Erdinç'in sana dokunmadan duracağına inanıyor musun?"* diye sordu. Gözlerim kapalı, yataktan indim. Uyuklayarak banyoya ulaşıp küvetin dolmasını bekledim. Ilık su vücuduma temas ettiğinde göz kapaklarım çabucak açıldı.

Acele etmeden rahatça duşumu aldım ve küvetten çıkıp kapının arkasındaki pudra pembesi bornozuma sarındım. Odanın içine geçip beyaz kıyafet dolabını açtığımda, gözüme ilk çarpan tişörtü alıp altına da açık renk dar bir kot uydurdum.

Telefonumun saatine baktım, stajımın başlamasına bir buçuk saat daha vardı. Hemen üzerimi giyip, saçlarımı kurutarak hafif bir makyaj yaptım. Odamdan çıkıp merdivenleri inerken, saçlarım dümdüz olduğu için şükrettim. Bir de onlara düzen vermek için saatlerimi feda edemezdim.

Erdinç'le konuşmak isteyip istemediğimi bilmiyordum. Başımı dik tutup salonun kapısından içeri girdiğimde onun kahvaltı yaptığını gördüm. Gördüğüm anda da başımı eğdim ama dik duruşumu bozduğum için kendime en ağır küfrü de takdim ettim.

Sekiz kişilik yemek masasının bir başında Erdinç oturuyordu. Diğer uçta ise benim için hazırlandığı belli olan krep duruyordu. Erdinç'in yüzüne bakmadan masaya doğru ilerleyip yerime oturdum ve sessizce yemeye başladım.

On dakikalık sessizliğin ardından Erdinç yemeğini bitirdi ama ben yarısına yeni gelmiştim "Benimle konuşmayacak mısın?" diye sordu.

Ona bakmadım, çünkü kırgınlığımın geçmesine izin vermek istemiyordum. Gözlerim hâlâ tabağımdaki yarım krepteyken, "Sor-

duğum soruları cevaplamıyorsun," dedim. Aslında koca bir ülkeyi kapsayacak kadar detaylı sorularım vardı ama ben onları eleyerek sadece bir tanesine takılmıştım; biyolojik ailemle olan davası neydi de benim canımı istiyordu?

"Cevaplanması gereken sorular değil."

Arkasına yaslanmış, gözleri bir an olsun beni bırakmıyorken kahvesini keyifli keyifli yudumluyordu. Sanki bir zamanlar canımı almak isteyen adam değilmiş gibi. Aslında bunu hâlâ istiyor olabilirdi ama şu anda karşımda hiçbir şey olmamış gibi rahat oturuşu sinirimi bozuyordu.

"O soruların cevabı canıma kastediyor."

"Artık kastetmiyor."

Elinde tutuğu kahve fincanını sertçe masaya vururken, gözlerindeki bakışla ses tonu arasında kilometreler vardı. Sesi konunun kapanması için harfleri bıçağa çevirip üzerime atıyorken, bakışlarını yumuşak tutmaya çalışıyordu. Bir nevi, sakin duruşunu bozmamaya çalışıyordu.

Ben de arkama yaslandığımda Erdinç gibi pes etmeyen bir görünüme bürünmeye çalıştım. O sakinse ben de sakin olacaktım ama ağzımdan çıkan da bıçağa dönüşecekti. "Ailemle derdin ne?"

"Ailem deme şunlara."

O sakin duruşu bir anda bozuntuya uğrarken yüzü kaskatı kesildi. Paris'te yaşanan son olaydan sonra ailemin kötü insanlarla kötü işler yaptıklarına kesin olarak kanaat getirmiştim. Onlardan uzak durmam ve on dokuz yıldır olduğu gibi, bir gizem içinde yaşamıma sağlıklı şekilde devam etmem lazımdı ama beynimde dolaşan akvaryum balıkları her seferinde Erdinç'in ailemle olan münasebetini hatırlatıp, tüm kararlarımı köreltiyordu.

"Peki, ne yaptılar sana? Yani ne oldu da onları geçtin, benim canıma kastettin? Mallarını mı çaldılar, işine mi karıştılar, yanında çalışan bir adamını mı öldürdüler, Erdinç? Lütfen! Kafamda dönen yakıcı sorulara bir son ver ve cevapla," dedim.

İşte ben de sakin duruşumu bozmuş ona yakarıyordum. Erdinç kısa bir an yakarışımı izleyip kendinden en ufak bir taviz vermezken, konuşmanın başında da olduğu gibi gözlerini benden ayırmadı. Bakışlarında uzay boşluğunu andıran karanlık ifadeler varken, o karanlığın arkasında beyninde dönen gürültülü olayları görebiliyordum. Bir şeyler yaşamıştı ve onların kalıntılarını barındırıyordu ama ne olduklarını bana açıklamıyordu. En sonunda o gürültüden

seçtiği en sessiz kelimelerle, "Dokunmamaları gereken birine dokundular," dedi. Yüzü hâlâ gergindi ve bir şeyleri saklıyordu.

"Kime?" Sorduğum soruda dramın kalıntıları barınıyordu.

Bakışlarını yüzümden çekip beynindeki düşünceleri defederken, ayağa kalkıp bana doğru gelmeye başladı. "Staja geç kalıyorsun."

İşte yine konuyu kapatıp üzerine beton dökerek bir daha açılmasını engelliyordu. Yanıma gelmesine iki adım kalmıştı ki aklıma merdivenlerden yuvarlanan top misali bir soru düştü. "Çatı katında ne var?"

Evin her yerine girip karıştırabilirdim, hatta Erdinç'in odasını dahi karıştırıp istediğimi yapma imkânım vardı ama çatı katı yasaktı. Tıpkı sorduğum sorunun cevabını öğrenmemin yasak olduğu gibi.

Aramızda bir sandalyelik mesafe varken öylece durup, kuşkulu gözlerle bende bir şey aradı.

"Nereden çıktı bu?"

"Bilmiyorum, bir anda aklıma geldi." Bakışlarım kuşkulu suratındayken kahverengi dünyalar açık vermemek adına titiz davranıyordu. "Neden oraya girmem yasak?" Bu sabahki kotamın dolduğunun farkındaydım ama işler bu kadar karışıkken geri de çekilmeyecektim.

"Yürü, gidiyoruz."

Sanki lafını etmem bile saçmalıktan başka bir şey değilmiş gibi kolumdan tutup evin çıkışına yönelirken, beni tutan parmaklarından kurtulmak için kendimi geri çektim. "Her seferinde böyle yapıyorsun işte. Konuşmak istemediğin bir konu açıldığında kendi isteklerini gerçekleştiriyorsun." Az önce kahvaltı yaparken kahveme ne atılmıştı farkında değildim ama Erdinç'in siniri hâlâ yüzündeyken kafa tutar gibi dikleniyordum. "Ama sana uymak zorunda değilim."

Erdinç sabır dilenir gibi derin bir nefes alıp boynunu oynattığında bir şeylere zarar vermemek için kendini tuttuğu belliydi. "Bana diklenme." Resmen dişlerinin arasından tıslamıştı.

"Neden? Yoksa intikam için kapattığın konuyu tekrar açmak zorunda mı kalırsın? Beni öldürür müsün?" Kendimi susturup Erdinç sinirliyken konuyu uzatmayayım diyordum ama içimde birikmiş olan sözlerin torbasının ağzını bağlamayı bir türlü başaramıyordum.

"Elimden bir kaza çıkmadan arabaya geç, Asya!"

Gözleri, dediğini yapmadığım takdirde felaketin fragmanını izleteceğim der gibiydi. Yine de torbamdan çıkmak isteyen birkaç kelimeyi dışarı vurmadan edemedim. "Ve şunu da söyleyeyim, o yenilmez egonu daha fazla tatmin etmemi bekleme. Senden nefret ediyorum."

Kurduğum son cümle yalanlarla doluyken, gerçek olabilmesini dilediğim sözlerdi. Erdinç'in egosunun zaten benim gibi birinin ufacık sevgisiyle büyümeyeceği kesindi ve ne yaparsa yapsın ondan nefret edemiyordum.

Sinirli yüz hatlarındaki kahverengi dünyaları ağzımdan çıkan son iki sözcükle donuklaşıp, kırmızı volkanlar şeklinde kendini gösterdi. "Hastaneye kadar ağzını açarsan elimden bir kaza çıkar."

Elini çıplak etime gömüp kapıya doğru çekiştirirken direnmemem sağlığım açısından önemliydi. Canım yanacak şekilde evinden çıkartılıp, önümüzdeki beş merdiveni hızla indirilerek, bizi bekleyen arabaya resmen savrulup atıldım.

Kötü davranışından dolayı sinirlenince dişlerimin arasından, "Piç herif!" dedim.

Öfkesini arabasından çıkarmak istercesine gazı kökleyip evden uzaklaştı. Emniyet kemerimi takıp yol boyunca konuşmadan oturdum. Nefret ettiğimi söylememe böylesine tepki vermesine de şaşırmıştım.

Erdinç'in sinirle sürdüğü araba hastanenin önünde durduğunda ikimizin de sinirli halleri geçmemişti. Suratına bile bakmayıp arabadan indim. Küfretmediğime şükretmeliydi. Piç herif, Paris'teki gecem yetmezmiş gibi bir de sabahımı berbat etmişti.

Hastanenin soyunma odasına geçeceğim sırada arkamdan tanıdık birinin seslendiğini duydum.

"Asya."

Bu, Tusem'di ve sesinden anladığım kadarıyla neşesi yerindeydi. Arkamı dönmeye gerek duymayıp bir iki metre ötemdeki soyunma odasına doğru yürümeye devam ettim. İçeri girince kapıyı kapatma zahmetinde bulunmadan Tusem'in gelmesini bekledim.

On saniye geçmeden peşimden içeri girdiğinde kapıyı ardından nazikçe kapattı. "Sana sesleniyorum, neden cevap vermiyorsun?"

Hiç de güzel olmayan bir cevapla, "Konuşuruz," dedim ve üstünü örtebilmek için de, "Keyfin yerinde görünüyor," diye ekledim.

Hafif de tebessüm etmeye çalıştım ama Erdinç'in sinirinden sonra ne kadar düzgün olduğunu bilemeyecektim.

Tusem sormuş olduğum soruya neşesine neşe katarak cevap verdi. "Bugün erkenden Özgür'le buluşup Boğaz'da kahvaltı yaptık. Çok güzeldi ve akşam yemeğinde de beraber olacağız. Yine beni bir yere götürecekmiş."

Anlatırken bile yüzünde güller açıyordu. Ne kadar mutlu olduğunu söylemesine bile gerek yoktu. Dolabımdan aldığım üniformaları tutarken, Tusem ne kadar mutluysa ben de o kadar mutsuzum diye düşündüm. Dün geceden bu saate kadar yaşadıklarım tam bir kâbusu andırıyorken, onun bu kadar güzel bir hayatı olmasını kıskandım.

"Senin adına sevindim. Zaten Özgür'ün iyi biri olduğu her halinden belliydi."

İkimiz de günlük kıyafetlerimizi çıkarırken üniformalarımızı üzerimize geçirdik. Özgür'ü Erdinç'in yanında gördüğüm kadarıyla ve piknikte Tusem'e davranışları doğrultusunda az buçuk tanımıştım. Ve şu da vardı ki Erdinç gibi bir adamın yanında çalışıyordu. Bu da demek oluyordu ki Özgür çok sabırlı ve iyi biriydi.

"Haklısın, o eski pisliği bana unutturmayı başardı." Eski sevgilisini hatırladığı için yüzünde ekşi bir tat oluşurken ayağa kalkıp günlük kıyafetlerini dolabına yerleştirdi. "Ben en iyisi vakit kaybetmeden gıcık Doğan'ın kahvesini yapayım."

Stajımızın bitmesine az bir zaman kalmasına rağmen hocası olan Doğan Bey'le arası bir türlü düzelememişti.

"Tamam, sonra görüşürüz." Ben de ayağa kalkıp kıyafetlerimi dolabıma koyarken aynanın karşısına geçip saçlarımı topladım.

Tusem soyunma odasının kapısını kapatırken tatlı tatlı, "Görüşürüz," dedi ve gitti.

Aynanın karşısında kendime bakarken deliler gibi kendi kendime konuştum. "Bugün staj bitene kadar Erdinç'i düşünmek yok. Seni kırıp, üzen adamı iş bitimine kadar aklına getirmiyorsun ve ameliyatlara konsantre oluyorsun. Erdinç'le küssün, unutma. Bir süre ondan uzak duruyor ve konuşmuyorsun."

Aynen aynanın karşısında kendimi tembihlediğim gibi gün boyunca Erdinç'i düşünmemeyi başardım. Tüm gün dört ameliyata girip, günün bütün yorgunluğuyla kendimi soyunma odasına attım. Kısa sürede üzerimi değiştirip hastanenin çıkışına ulaştığımda, gün boyunca savaş verip düşünmediğim adamı sabah beni bıraktığı yerde beklerken buldum.

Arabasının içinde oturmuş, sigarasından derin nefesler alırken, hastanenin çıkış kapısına diktiği gözleri beni buldu. Dudaklarındaki zehirleyici maddeyi söndürmeden arabanın camından dışarı atıp, beni bir an olsun göz hapsinden ayırmadı. Ayaklarıma komut verip arabaya doğru yürümeye başladım. Arabaya bindikten sonra kemerimi taktım ve Erdinç'e bir an olsun bakmayarak başımı cama çevirdim.

Sabah olanları ve Paris'i hâlâ unutamamıştım, kendime verdiğim sözü de tutacaktım. Ondan elimden geldiği kadar uzak duracaktım. Erdinç aramızdaki soğukluğun yarattığı gergin elektriği hissedip yüzüme kısa bir an baktı. Ardından arabanın içinden yarı yarıya çıkmış olan sigara dumanına aldırmadan tüm camları kapatıp klimayı açtı. Evine giden yoldan başka bir yola sapıp aynı şekilde dümdüz ilerledik.

Erdinç'le konuşmak istemiyordum ama en soğuk halimi takınıp, "Eve gitmiyor muyuz?" diye sordum.

Gözlerini İstanbul'un yoğun trafiğinden ayırmadan, "Birine dosya vermem lazım," dedi.

Aldığım cevap bana yeterli gelirken daha fazla üstelemedim. On beş dakika geçmişti ki sahil yolu üzerinde bulunan bir limanın önünde durduk. Erdinç emniyet kemerini çıkarıp bacaklarımın önündeki torpido gözünü açmak için eğilirken, "Aşağı in," dedi. Ardından eline aldığı birkaç dosyayla torpido gözünü kapatıp arabadan indi.

Söylenmemeye çalışıp arabadan inerken lüks teknelerin bulunduğu limanda Erdinç'in buluşacağı kişileri gözlerimle aramaya başladım. Kiminle işi vardı bilmiyordum ama iş adamına benzer kişileri görmeye çalışıyordum.

Erdinç, beni beklemeden teknelere doğru ilerlemeye başladı. Limanın en sonundaki lüks bir yatın önünde durup, onu bekleyen kaptanla el sıkışırken sonunda beni hatırlamış gibi, arkasından geliyor muyum diye bakma zahmetinde bulundu. Kafasını bana çevirdiği gibi gözlerime onu görmemesi için işkence edip başka yöne çevirdim.

"Ne kadar zamanda geçeriz karşıya?"

Yanlarında durduğumda kaptan, Erdinç'e cevap vermeden bana başıyla selam verip, "Yirmi dakikada istediğiniz semtin kıyısına varmış oluruz, Erdinç Bey," dedi. Adam bize çok nazik ve saygılı davranıyordu.

"Tamam o zaman, vakit kaybetmeyelim."

Erdinç belime baskı uygulayıp beni yata doğru yönlendirirken önüme geçip yata atladı. Bana doğru dönüp elini uzattığında, "Düşme, tut elimi," dedi.

Durduk yere arabadan inip lüks bir yata bineceğimi idrak ettiğimde kaşlarımı çatarak ona baktım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Yine beni nereye sürüklüyordu acaba? "Hani dosya verecektin birine? Nereye gidiyoruz şimdi?"

"Vereceğim zaten. Karşıya geçmemiz lazım. Bu trafikte ancak üç saatte ulaşırız diye deniz yolunu seçtim."

Erdinç sanki bugün bana sabırlı davranmak için yemin etmişti, yoksa işi varken bana bu kadar açıklama yapmazdı. Aslında doğru da söylüyordu, bu trafikte karşıya geçeceksek en az üç saatimiz giderdi. Erdinç hâlâ elini bana uzatmış, yata atlamamı beklerken aklımda başka bir soru iğne ucu gibi parladı. "Kimin bu yat?"

Kollarım göğsümde bağlanmış halde cevap vermesini bekledim. Erdinç sabır dilercesine bana uzattığı elini havada yumruk yapıp, derin bir deniz havası çekti içine. Sonra yumruğunu çözerek, "Benim, Asya. Şimdi ver elini de gidelim," dedi.

Kendime, ona dokunmayacağıma dair verdiğim sözü hatırlatarak elini görmezden geldim ve yata atladım. Erdinç kendine tutunmadığım için kafasını iki yana sallayıp sinirli gözlerle beni süzdükten sonra, kolunun altındaki dosyalarla yatın iç kısmına geçti. Arkamda hissettiğim hareketlenmeyle korkup kendimi geri çekerken kaptanın demir aldığını gördüm.

Beyaz, iki katlı gibi duran yatın merdivenlerinden çıkıp, ön tarafına ilerledim. Erdinç içerideki masaya oturmuş, elindeki dosyalarla uğraşıyordu. Ön tarafa ilerlemeye karar vererek yürüdüm ve Marmara Denizi'nin güzelliğiyle burun buruna geldiğimde, uzun zamandır hasret kaldığım denizin huzurlu kokusunu ciğerlerime çektim. Bir süre öylece bekleyip mavi güzelliği izledikten sonra yatın hareket etmesiyle midem bulandı. Yatın uç kısmından arkama bakıp, üst kata nasıl çıkarım diye düşünürken, Erdinç'in denizin üzerindeki pahalı servetini inceledim. Bu adamdaki paranın sınırının olmaması gözümü korkutuyordu. Belki de benim mezun olduktan sonra her ay alacağım maaşımın bir yıllık toplamının yüzlerce, hatta binlerce katını o, bir ayda cebine rahatlıkla indiriyordu.

Ayağa kalkıp yatın yan tarafında bulunan merdivene ilerledim. Sekiz basamak sonra Marmara Denizi'ni ve boğazı daha net şe-

kilde görerek gülümsedim. Yatın en üst kısmının üzeri tamamen açıktı. Dikdörtgen şeklindeki alanın kenarları tamamen koltuklarla çevrelenmişti.

Denizi en güzel gören kenara geçip oturdum ve yatın kenarına kolumu yaslayarak denizi izlemeye başladım. Parmaklarım boğazıma kaydığında da Erdinç'in benim için tasarlamış olduğu kolyeye dokundum. Kalbi pırlanta dövmesinin istilasına uğramış prensese... Kalbi sadece onun için atması gereken prensese... Ne kadar da mutluydum o gece, bir de şimdiki halimize bakınca...

Yaşadığım on dokuz yılla birlikte, son bir buçuk ayda geçenleri düşünüp kafamın içinde tartarken ne kadar zamanın geçtiğini anlayamadan karşı yakada bir kıyıda durduk. Geçen zaman zarfında Erdinç yanıma hiç gelmemiş, sesini bile çıkartmamıştı. Muhtemelen vereceği dosyalarla ilgilenip, eksikleri falan tamamlıyordu.

Yerimden kıpırdamadan, kıyısına yanaştığımız limana baktım, ardından gözlerimi yatın girişine çevirdim. Erdinç elinde dosyalarla yatın tamamen kıyıya yaklaşmasını bekleyip, karşısındaki takım elbiseli adamlara başıyla selam verdi, sonra yattan indi ve onların yanına gitti. İş adamı gibi görünen adamlar saygıda kusur etmeyecek şekilde ceketlerini iliklemişlerdi. Erdinç'in kafasını hafif oynatmasıyla sıkıldığını anlamıştım.

Yüzüm benden bağımsız şekilde tebessüm ederken, Erdinç'in hareketinin anlamını biliyor olmama şaşırmadım. Çünkü değer verdiğim az insan vardı ve ben de benim için değeri olanın en ufak hareketine dikkat ederdim.

Erdinç dosyalarını verip vedalaştıktan sonra adamların arabalarına binmelerini izledi. Tam arkasını dönüp yata tekrar bineceği sırada ise kafamı çevirip, onu izlediğimi görmemesini sağladım.

Paris'ten uçağa bindiğimizden bu zamana kadar ona elimden geldiği kadar soğuk davranıp, uzak durmuştum ve o bilmese de bana dokunmasını yasaklamıştım. Ona karşı olan soğuk tutumumun farkında olduğu için her zaman yaptığını yapıyordu; benim istediğim gibi ya da olması gerektiği kadar benden uzak duruyordu.

Londra'da olan yakınlığımızdan sonra bu kadar kısa zamanda birbirimizden uzaklaşmamız canımı yaksa da, canımı almak isteyen adamdan uzak durmam en mantıklı hareketim olacaktı. Madem bir zamanlar canımı istiyordu, neden o zaman beni bu kadar sahiplenip bir de öpmüştü? Aklımı saran sinsi bulutların cevabı neydi?

"Ayağa kalk."

Erdinç'le olan mutlu ve sinir bozucu anlarım gözlerimin önündeyken, hayalimin başkahramanı düşüncelerimi yok edip arkamda belirdi. Sesiyle bir anda korkup kıpırdansam da çabuk toparlanıp, "Neden?" dedim. Konuşurken de özellikle dikkat edip yüzüne bakmadım.

"Sinirleniyorum, Asya, bir söylediğimi de ikiletmeden yap."

Sakin olmaya çalışan sesi, istersen beni zorlama der gibi uyarı doluydu. Durduk yere gelip denizle olan huzurlu dakikalarımı bozduğu için kızarak ayağa kalktım. Karşısında durup kaşlarımı çatarken beni önemsemeyip, kalktığım yere güzelce oturdu.

Kaşlarım sinir ve şaşkınlıkla daha çok çatılmıştı. "Ne yani, kendin oturacağın için mi beni kaldırdın?" diye sordum. Ellerimi yumruk yapmış, güzel yüzüne vurmamak için kendimi zor tutuyordum.

Kafasını iki yana salladı. "Saçmalama da gel buraya," dedi ve kolumdan tutup beni kucağına çekti.

Kendime koyduğum yasaklara uymaya kararlıydım. Belime yerleşen elleini iterek ayağa kalkmaya çalıştım. "Çek ellerini! Başka yere oturacağım!"

En sonunda tüm hareketlerimi sonlandıracak şekilde kollarımı arkamda birleştirdi ve beni kendine doğru çekti. Yüzü sadece birkaç santim ötemde dururken gözlerimi kendine hapsetti. "Ergenler gibi trip atma, Armağan. Benden uzak duramazsın. İzin vermem!" dedi, ciddiyetini belli etmek için de bir kaşını havaya kaldırmıştı.

Bir adam nasıl olur da tek kaşı havadayken bu kadar seksi ve yakışıklı olmayı başarabilirdi? Ona benden sakladıklarından dolayı sinirliyken, ani yakınlığıyla buz kütlelerimin çöle düşerek buharlaşması bir oldu. Zorla da olsa kendimi güzel suratına bakmaktan alıkoyup biraz uzaklaştım ve kendimi savunurcasına konuştum. "Ergenmiş! Asıl sensin ergen, her seferinde şımarık bir çocuk gibi davranıp kendi isteğini yaptırıyorsun."

Erdinç sonunda, onunla eskisi gibi konuşmamla neşelenip, dudağını yukarıya kıvırırken yine yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Şu konuya açıklık getirelim. Ben yirmi altı yaşındayım ve ergenliğimi çoktan tamamladım. Sense daha on dokuz yaşındasın, yani ergen olmaya daha uygun bir yaş." Dudağı haklı olduğundan dolayı eğlendiğini belli edercesine daha çok yukarı kalktı ve anladın mı bakışı attı. İkinci konuya da açıklık getirmek için tekrar konuştu. "Kendi istediklerime gelecek olursak, doğru, her zaman benim istediğim

olmak zorunda ve sen de buna uyacaksın, çünkü senin için en iyi olanı ben bilirim."

Kaşlarım ona inanmadığını belli edip garip bir hal aldı. "Beni düşünüyormuş veya koruyormuş gibi yapmana gerek yok. İkimiz de senin ne istediğini çok iyi biliyoruz."

Erdinç artık gerçekten de çok fazla sıkıldığını anlamam için ellerimi daha sıkı tutup beni kendine iyice çekti. "Seni, kendi ailenden bile koruyacak olan tek kişi benim, Asya. Bir zamanlar canım çok yandığı için senin canını almak istedim ama bir zamanlar! Şimdi ise hiçbir önemi yok. Benim yanımdasın ve güvendesin. Sana bu saatten sonra ne Leyton ne de ailen yaklaşabilir."

Dişlerini sıkarak kurduğu cümleler bittiğinde ellerimi serbest bıraktı. Kalkmamam için kendini geriye yaslayarak beni de göğsüne çekti. Başım, sert göğsünde güven ararken gözlerimi kapatıp kendime verdiğim söze ihanet ettim. Okyanusu hatırlatan erkeksi kokusu burnumu doldurup ciğerlerimi kaplarken, beynime giden nöronları uyuşturup mantıklı düşünmemi engelliyordu. Yatın en üstünde, Marmara Denizi'nin hafif rüzgârıyla, geldiğimiz yönden geri dönerken güneş kendini geri çekiyordu. Güneş batarken yaydığı kırmızı mavimsi karışım hemen tepemizde, güne ayrı bir güzellik katıyordu. Yaklaşık on dakika boyunca Erdinç'in kucağında otururken, başımı boynundaki güzel kokuya daha çok yaklaştırdım. Erdinç de kollarını beni hiç bırakmak istemiyormuşçasına sıkmıştı. İçimdeki Asya kafasını karanlıktan uzatıp, *"İşte, siz busunuz,"* dedi. *"Ne yaparsa yapsın, canını bile istese, kollarının arasına girdiğinde her şeyi unutuyorsun. Ama korkma! O adam da aynı senin gibi, ne zaman sana sarılsa, yaşadığınız olayı unutup, başka boyuta atlıyor."*

İçimdeki karanlıktan bizi izleyen Asya, sözleri bittikten sonra çıktığı köşesine geri döndü. Kafamı kaldırmadan en düz sesimle, "Sana karşı neler hissettiğimi biliyorsun, Erdinç," dedim. "Artık beni üzme."

Resmen gururumu ayaklarımın altına alıp küçük bir parça dahi kalmayana dek ezmiş ve parçalara ayırmıştım. Ama yapacak bir şeyim de yoktu. Hayatımda ilk kez birini seviyordum ve o da beni her geçen gün daha da korkutup, kalbimde kapanmayacak yaralar açıyordu. İnkâr da etmiyordum, bedenim ve ruhum sevgiye muhtaçtı. On dokuz yıl boyunca hiçbir şeye muhtaç olmayan ben, Erdinç'in sevgisine muhtaçtım.

Kafasını saçlarıma gömüp kulağıma doğru eğildi. "Tüm bilin-

mezlikler çözülüp, rahata kavuştuğumuzda mutlu olacağın günler de gelecek," dedi. Ardından derin bir nefesle kokumu içine çekti.

Yine en düz sesimle, "Sen de olacak mısın o günlerimde?" diye sordum.

"Her anında yanında olacağım."

Kafasını geriye çekmediği için konuşurken dudakları kulağıma değiyordu. Aldığım cevaba sevinmem gerekir miydi bilmesem de bu kötü adamın yanından ayrılmak istemiyordum.

"Son üç haftamız," dedim.

İki ayımızın adım adım sonuna ulaşıyorduk ve bilinmezliklerimizin nereye varacağını kestiremiyorduk. Aslında kestiremeyen tek kişi bendim. Eğer üç haftanın sonunda başımdaki belaları hâlâ öğrenememiş ve Erdinç'in ağzından duymak istediğim o iki kelimeyi de duyamamışsam, arkama bakmadan çekip gideceğimi biliyordum. Erdinç ne kadar her an yanımda olacağını söyleyip, beni bırakmayacağını dile getirse de, gururumun daha fazla ayaklar altında sürünmesine müsaade etmeden, ne yapıp edip yanından ayrılacaktım. Tabii bir diğer seçenek de üç hafta içinde istediğim iki kelimeyi söylemesi ve bilinmezliklerimi bir kenara atarak zamanla çözülmesini beklemem olacaktı. Yani her şey Erdinç'in iki dudağı arasındaydı.

"Üç haftanın sonunda yine kollarımın arasında olacaksın. Hiçbir şey değişmeyecek."

Aslında her şey değişecek gibi hissediyordum. "Sözleşmemiz bitip sona ulaştığımızda ikimiz de biliyoruz ki şu anki gibi olamayacağız. Kabullen," dedim. Çünkü Erdinç'in canımı isteme konusu neydi bilmiyorum ama öğrendiğimde neler olacağını da kestiremiyordum. Evinde kalmamsa sadece sözleşmemiz son bulana kadardı. Bittiği andan sonra kendime orada kalmayı da yakıştıramazdım. Leyton'a gelecek olursak, onun benden istediği intikam umurumda bile değildi. Sadece ailemin ona ne yaptığını merak ediyordum o kadar. Üçüncü bilinmezime gelecek olursak da bu, ailemin kim olduğuydu. Zaten üç bilinmezimin arasındaki en sağlam tahminim biyolojik ailemle ilgiliydi. Onlar hakkında emin olduğum tek şey gerçekten iyi insanlar olmadıkları ve iyi işlerle uğraşmadıklarıydı.

Erdinç saçlarıma gömdüğü kafasını geri çekip oturduğumuz koltuğa yaslarken, "Sinirlenmek istemiyorum, Asya. Sus," dedi. O da söylediklerimde haklı olduğumun farkındaydı.

Dediğini yapmak istemiyordum ama içimden daha fazla ko-

nuşmak da gelmiyordu. En iyisi huzurumuzu kaçırmamak deyip kucağında öylece kaldım. İki dakika kadar kısa bir zaman sonra, ikimiz arasındaki ölüm sessizliğini bozan neşeli gürültüyle kafamı kaldırıp, neler oluyor diye şaşkınca etrafıma bakındım. Denizin ortasında, az ilerimizde duran, Erdinç'in yatı kadar lüks sayılacak beyaz bir yattan 'evet, evet' çığlıkları yükseliyordu. Erdinç'le ikimiz de sağ tarafımızda bulunan tekneye odaklanmış, neler dönüyor diye inceliyorduk. Erdinç benden önce anlayıp boş bir sesle, "Aptallar," deyip önüne döndü ve kollarını yine belime sardı.

"Bence romantik."

Net olarak göremesek de bir erkek yere diz çökmüştü ve karşısındaki sarışın kıza bir şeyler söylüyordu. Kız da sevinçten deliye dönmüş şekilde 'evet' diye bağırıyordu. Aslında romantik bulmamıştım. Sırf Erdinç'e inat olsun diye karşı fikri savunmuştum. Birçok insan bu görüntüyü romantik bulabilirdi ama bana göre değildi. Doğrusu romantik anlar bana göre değildi. Tabii ki ben de günün birinde klasik ve fazla romantik olmayan bir evlenme teklifi istiyordum ama bunun için yaşımın biraz daha ilerlemesi lazımdı.

"Neresi romantik? Zaten birbirlerini seviyorlar ve sonunda evleneceklerinin farkındalar. Boşuna stres yaptırıp, üzerine bir de adamı maskara ediyorlar."

İşte tam da Erdinç'e göre bir düşünme sistemi. Yüzüne hiçbir duygu barındırmadan bakarken, "Gerçekten odunsun," dedim. Ellerini bana dolamasına izin vermeden sözlerime devam ettim. "Hatta sadece odun da değilsin. Arada bir korkutucu yaratık, piç, duygusuz, Azrail'in beden bulmuş hali, ayı-" Hakaretlerime bir sürü hayvan daha ekleyecekken parmaklarını dudağıma bastırıp beni susturdu. "Sen de tam bir kirpisin," dedi.

Benzetmesine anlam yükleyemiyorken, "Kirpi mi?" diye sordum. Benden bağımsız olarak da kaşlarım çatılıp kafam hafifçe yana düşmüştü.

"Evet. Kirpiler kendilerini koruyamadıkları için Tanrı tarafından onlara diken verilmiştir. Tehlike anında kendilerini korumak için sırtlarındaki dikenleri çıkarıp, tehlike geçene kadar beklerler. Aynı onlar gibisin. Tek farkın, korktuğun zaman dikenlerini çıkartıp insanlardan kendini korumak yerine, onlara zarar vermemeyi seçip susman. İçine atıyorsun, sonra da kendinden soğumaya başlayıp, sanki iyi şeyler sana layık değilmiş gibi hissediyorsun." Kısa bir duraksamayla yüzümü inceledi. "Şimdi diyeceksin ki sen benim iç dünyamı nereden biliyorsun?"

Beni bu kadar tanıdığına mı şaşırsam, korkak olmama mı yansam diye öylece kucağında oturuyorken, itiraz etmeme müsaade etmeden beni kendine çekip, göğsüne yatırdı.

"Biliyorum, çünkü seni her korkuttuğumda benden kaçmadan karşımda duruyor, sessizliğine bürünüyor, alttan alıyorsun. Ama şunu da biliyorum ki gece başını yastığa koyduğunda kendine sinirlenip, neden karşılık vermediğini düşünüyorsun. Gözlerin, ağzından çıkan sözlerden çok daha fazlasını bana aktarıyor, Armağan."

Beni bu denli tanıyan adama karşı kendimi nasıl korur, onu kendimden nasıl uzak tutabilirdim ki? Kafam, göğsünün güven verici kokusuna sığınmışken hafifçe gülerek, "Bundan sonra bana bağırdığında içime atmayıp, dikenlerimi çıkarıp sana zarar vereceğim," dedim. Benim gibi bir sağlıkçının birine zarar vermesi... Ben kimseye zarar veremezdim ki! Sadece onları kurtarır ve iyileştirirdim.

Erdinç, sonunda yüzümü güldürünce kendisi de rahatladı ve hafif gülerek kokumu tekrar içine çekti. "Bana sorarsan deneme derim. Farkındasın ki sinirlendiğimde gözüm hiçbir şeyi görmüyor." Başımın üzerinde hissettiğim dudakları tekrar aralandı. "Dışarıdan birisi seni korkutmaya çalışır ya da sana zarar vermek isterse sakın sessiz kalma."

Şu anda sadece içimde kopan fırtınaların arasından geçen sessizliğe gömülmek ve başımı, huzur bulduğum göğüsten kaldırmamak istiyordum. Denizin üzerinde hafifçe salınarak çıktığımız limana geri dönerken, ikimiz de son günlerin acısını çıkarıp özlemimizi giderdik.

***

"Erdinç, artık gerçekten uyanmalısın. Kaburgalarım ağrıdı."

Saatimin çalmasının üzerinden yarım saat geçmesine rağmen yatağımın içinde, Erdinç'in kollarının arasından çıkmaya çalışıyordum. Dün akşam saatlerinde eve gelmiştik ve yemekten sonra Erdinç direkt çalışma odasına kapanmış, işleriyle uğraşmıştı. Ben de odamda ikinci sınıf derslerine göz atarken uykuya dalmış, gecenin bir yarısında üzerime yerleşen Erdinç'le karşılaşmıştım. İtiraz etmeme izin vermeden, "Çok uykum var," demişti. Gözlerindeki kızarıklığı görmem de susmama neden olmuştu.

"Erdinç, staja geç kalıyorum!"

En sonunda koluna, canını acıtacak bir çimdik atıp onu inletirken hareket etmesinden yararlanıp altından kayarak çıktım.

"Bana çimdik atman aklıma başka sahneler getiriyor." Sonunda ayılıp yatağın diğer ucuna uzanırken yüzünde pis gülüşü belirdi.

Yatağın kenarında ayakta durmuş, Erdinç'e bakarken ellerimi belime koydum ve alttan alttan neyi ima ettiğini anlayarak, "Aklın fikrin orada zaten," dedim.

"Ben şikâyetçi değilim."

Gözlerindeki muzır bakışlar pudra pembesi geceliğimde dolaşırken belimdeki kollarımı göğsümde bağladım. "Kalkıyor musun yoksa ben yalnız mı gideyim hastaneye?"

"Ben bırakırım, hazırlan."

En sonunda yatağımdan kalkıp uykulu gözlerle odanın çıkışına yöneldiğinde rahat bir nefes aldım. Üzerimi hızla değiştirdim ve stajımın başlamasına son yarım saat kala odamdan çıktım. Merdivenleri inerken Erdinç de giyinmiş bir şekilde odasından çıktı.

"Kahvaltı yapmayalım, geç kalacağım," dedim ve yanından geçip çıkışa yöneldim.

"Giderken atıştırmalık bir şeyler alırız," dedi.

Ben de onun yaptığı gibi başımla onayladım ve evden çıktık. Yol üzerinde bulunan bir fırından poğaça, açma, simit gibi şeyler aldık. Kucağımdaki poşetten bir tane kıymalı poğaça çıkarıp peçeteye sardım ve ona uzattım. "Sen de kahvaltı yapmadın, ye bunu."

Gözleri yoldan ayrılıp elimdeki poğaçaya kaydığında direnmeyip aldı. Bir ısırık aldıktan sonra, "Senin kıymalı poğaçan daha güzel," dedi.

"Bence bunlar da güzel," dedim. Kıymalı olanından yememiştim ama emindim ki o da sadesi kadar güzeldi. Erdinç benim kıymalı poğaçalarıma takıntılı olmuşa benziyordu.

"Bence seninkiler güzel."

İlla inatlaşacaktı. "Tamam Erdinç, senin dediğin gibi olsun," dedim. Sabah sabah tartışacak havamda değildim.

Kısa zaman içerisinde ikimizin de karnı doymuştu. Hastanenin önünde durduğumuzda çantamı koluma takıp arabadan indim. Kapıyı kapatmadan önce, "Sana kolay gelsin," deyip, ilk kez güzel bir veda ederek inmiş olmayı başardım.

Erdinç de bunu fark etmişti ki, "Görüşürüz," dedi.

Hastaneden içeri girip Erdinç'i arkamda bıraktığımda, her zaman yaptığım gibi ilk olarak soyunma odasına yöneldim. Arkamdan biri sırtıma dokununca durdum ve elin sahibine baktım. On yaşlarında bir erkek çocuğuydu.

"Asya Abla sen misin?" diye sordu.

Sarışın, mavi gözlü, şirin çocuk, elinde tuttuğu kâğıtla heyecanlı görünüyordu. Gülümseyerek cevabımı bekledi. "Evet, benim. Sen kimsin?"

Elindeki kâğıdı bana uzattı. "Bunu sana bir teyze gönderdi. Sana vermem lazımmış."

Küçük beyaz kâğıdı parmaklarımın arasına aldığımda yüzümdeki gülümseme soldu. Avucumdaki kâğıt Leyton'ın bıraktığı notu hatırlatırken bir anda içim titredi. Ardından çocuğun söylediği sözleri tekrar düşündüm; teyze demişti. "Bu kâğıdı sana veren teyze şimdi nerede?" diye sordum.

"Seni gösterdikten sonra otoparka doğru gitti," dedi.

Çocuk, yönü tarif etmek ister gibi hastanenin yan tarafında bulunan otoparkı işaret etti. İçimdeki merak duygusu beni tetikleyip, elimdeki kâğıdı sıkıca tutmama neden olurken, karşımdaki çocuğa kısaca, "Teşekkür ederim," dedim. Koşturarak hastanenin yan tarafındaki otoparka gitmeye başladım.

Karşıma kimin çıkacağını bilmeden tanıdık birini aradım. Şansıma, otoparkta kimse yoktu. Ardından etrafıma bakınıp, herhangi bir kadın görmeyi umdum. Lacivert takımı vücuduna tam oturmuş, elinde siyah çanta taşıyan kadını da o sırada gördüm. Kendisini bekleyen arabaya doğru ilerliyordu.

Hemen harekete geçip koşmaya başladım ve arkasından, "Bakar mısınız!" diye bağırdım. Kadın bir an duraksadı ve yüzünü bana tam dönmeden hafifçe başını çevirdi. Kadının yüzünün yarısını görmemle koşmam yarıda kesildi ve nefesimi tutum.

Vücudumdan bir şok dalgası geçerken gözlerim öcü görmüş gibi büyüdü. Bu o kadındı; Erdinç'le ilk katıldığım davette onunla kavga eder gibi konuşan siyah saçlı kadın. Ardından Timuçin Bey'e gelip, Erdinç'in beni bırakmasını söyleyen kadın.

Peki, ama şimdi bana neden not bırakmıştı da yanıma gelmemişti?

Siyah saçlı kadın duraksamamdan yararlanıp az ilerisinde bulunan arabaya doğru hızla ilerlerken tekrar koşmaya başladım. Benden ne istiyorlarsa öğrenmeyi kafaya koymuştum. Kadının aceleyle arabasına yerleşip, hareket etmesi için şoförüne emir verdiğini dudaklarının hareket etmesinden anlamıştım. Ben daha da hızlı koşmaya çalışıp yanlarına ulaşmak isterken beyaz araba harekete geçti ve otoparktan hızla çıktı.

Nefes nefese öylece arkalarından bakarken hâlâ elimde duran ve habersizce sıktığım kâğıt aklıma geldi. Notu açıp okumaya başladığım anda vücudumdan ikinci bir şok dalgası geçti. O anda Erdinç'in kolları arasında olmayı istedim.

'Çok yakında seni o adamdan almaya gelecekler. Sabret.'

Bölüm 27

Sürpriz bir partiye davet edildiğinizde hiçbir şeyden şüphelenmez, daveti düzenleyenin ardından koşturarak parti mekânına gidersiniz. Mekânda ve partide bir gariplik olduğunu anladığınızda da sizi buraya getiren kişiye bakar, ne olduğunu anlatmasını istersiniz. Ancak o, her şeyin sizi mutlu etmek için yapıldığını söyler ve eğlenmenize bakmanızı diler.

Ben de bir partiye gider gibi hastanenin içinde koşturarak Timuçin Bey'in peşinden gitmiştim ve kendimi aniden parti mekânında bulup, Erdinç'in önüne atılmıştım. Ama partinin amacı beni eğlendirmek değil, yaptıkları partinin ardından oluşan pisliklerini toplatmaktı.

Partiden arta kalan pislikleri toparlayıp, karşımdakini eski haline getirdiğimde yaptığım iş onu tatmin etmiş olacaktı ki, yakamı bırakmadan beni tamamen emri altına almak için sözleşme imzalatmıştı. Ve o olayın üzerinden bir buçuk aya yakın zaman geçmişti. Bitip, son bulmasına ise sadece birkaç hafta vardı.

Birkaç gün önce hastanede başımdan geçen olayın ardından akşam eve geldiğimde, yemeğin ardından Erdinç'in çalışma odasına geçmesini bekledim. Ne olduğunu anlatmak için peşinden oda-

sına girdim. Sadece birkaç saniye, çalışma kâğıtlarından gözlerini kaldırıp bana baktı.

Normal bir şeyden bahseder gibi çalışma masasına biraz yaklaşıp, "Bugün bana bir not geldi," dedim. Yüzündeki ifadenin değişmediğini görünce, "İçinde seni de ilgilendiren garip bir şey yazıyordu," diye devam ettim. Gömüldüğü çizimlerden başını kaldırıp bana baktığında, kaşlarının çatıklığı ve gözlerinin sertliğiyle usulca yutkundum.

"Kim göndermiş?" Yüzünü ifadesiz tutarken bakışlarının ardında başka şeylerin gizlendiği gözlerinden belli oluyordu.

"Birlikte gittiğimiz partide rastladığımız çift vardı ya, o kadındı, siyah saçlı kadın." Aklıma gelen küçük bir ayrıntının ardından, "Şu parmağında kaplan dövmesi olan çift," dedim.

Erdinç anladığını belli edip yüzündeki ifadeyi yine değiştirmezken, gözleri sinirlendiğini haykırdı. "Ne yazıyordu?"

Bunu sorarken sinirlerini yatıştırmak için oturduğu deri koltuktan kalkıp yanıma geldi. Birkaç adım ötemde durup uzun boyuyla beni izlerken gözlerimi ondan kaçırmadım. Cebimde sakladığım kâğıdı çıkarıp ona uzattım. "Bu," dedim.

Erdinç gözlerini yüzümden çekmeden elimdeki kâğıdı aldı ve açtı. Gözleri kâğıda inerken nefesimi tuttum. Gözlerimse bir an olsun ondan ayrılmıyordu.

"Gerçekten aptallar, hâlâ bana kafa tutabileceklerini sanıyorlar." Ruhsuz bir kahkaha atıp elindeki kâğıdı sıkarken, "Kimse seni yanımdan alamayacak," dedi.

Bu kâğıdı verenin kim olduğu bile belli değilken, beni Erdinç'in alıp almaması umurumda değildi. Belki de o kadın benim biyolojik ailemin bir çalışanı falandı ve Erdinç'le baş edebileceklerini sanıp, meydan okumaya kalkmışlardı. Ama gelin görün ki bu Erdinç'in umurunda bile olmamıştı. Çünkü o, kendinden emindi, gücünün bilincindeydi ve istemediği bir şeyin gerçekleşmemesi için elinden gelen her şeyi yapacağının farkındaydı.

Ben karşısında durmuş, kahverengi gözlerin sadece birkaç hafta sonra beni terk edeceğinin acısını hissederken, nottaki kişilerin beni kurtarmaması işime gelirdi. Çünkü ben Erdinç'ten kurtulmak istemiyordum, aksine, bana istediğim iki kelimeyi söylemesini ve hiç itiraz etmeden yanında uzun süre kalmayı hayal ediyordum.

"Kimsenin, beni senin yanından alamayacağının farkındayım.

Sadece haberin olsun diye söyleyeyim dedim." Omuzlarımı silkip çalışma odasından çıktım ve salona geçtim.

***

"Erdinç, yaz aylarında üzerimde yatıyor olman gerçekten sıcaktan nefessiz kalmama sebep oluyor."

Yumuşak bir ayıya sarılır gibi kolları ince belimi sarmış, kafası boynumda, her gece üzerimde yattığı için on dakikadır söylenmemi dinliyordu. Şikâyetimin asılsız olduğu odanın kapısının üzerindeki klimanın çalışmasından belli oluyorken yine de söylendim. Garip olan ise Erdinç'in sanki beni duymuyormuş gibi uykusuna devam etmesiydi.

"Hey beni duymuyor musun?"

O kadar söylenmeme rağmen öylece yatmaya devam etmesi kafamı geriye çekip yüzüne bakmak istememe neden oldu. Uykusunda bile çatık kaşları tam olarak düzelmemişken, gözleri kapalı, huzurlu şekilde uyuyordu.

"Off Erdinç," diye hayıflandım.

"Dikenlerini yumuşat ve uyu."

Bugün günlerden cumaydı ve Timuçin Bey'in ameliyatı olmadığı için hastaneye gitmeme gerek kalmamıştı. Erdinç'inse, kendi işinin patronun olduğu için, bu sabah beni yataktan çıkartmayıp uyuyacağı sarılışından ve gözlerini açmayışından belli oluyordu.

Ve beni yine kirpiye benzetmişti.

"Hatırlatırım, kendimi savunmamı bana sen söylemiştin."

Yatta beni kirpiye benzettiğinde, dikenlerimin yerine sessizliğimin olduğunu söylerken, kendimi kimseye karşı ezdirmemi bildirip, sessizliğimin yerini dikenlerimin almasını tembihlemişti. Dipnot olarak da kendine karşı o tutumu sergilememem gerektiğinin en iyisi olacağını açık olarak söylemişti. Ama önemi yoktu. Aşağı inip kahvaltı yapmak istiyordum.

"Şu an boşuna konuşuyorsun."

Uyku mahmuru çıkan sesi onu rahat bırakıp biraz daha dayanmam gerektiğini sözlü olarak görüşüme sunuyorken, yine ağzımı açtım ama o anda Erdinç'in telefonu çaldı.

"Bir türlü uyutmadınız adamı!"

Erdinç artık sinirle solurken telefonunu uzatmam için eliyle hafif bir hareket yaptı ama gözleri hâlâ kapalıydı. Elim komodine

gidip siyah telefonunu kavrarken, kimin aradığını söyledim. "Nermin Hanım arıyor."

Bir anda gözlerini açıp, elimdeki telefonu alırken üzerimden kalktı. Erdinç'i kış uykusundan ayıran kişiye hayran kalırken, merak duygusu da içimi kavurdu.

"Bir sorun mu var?"

Telefonu cevaplarken uykusundan tamamen arındı. Sesi uykudan yeni kalkmasına rağmen pürüzlü dahi çıkmamıştı. Yatakta dikleşip Erdinç gibi oturur hale geldim ve bilerek ona yakın durdum. Kadının ahizeden gelen sesini dinliyordum.

Kadın başta bir şeyler geveleyip, telefonu başka bir kadına vereceğini söylerken Erdinç'in tüm bedeni gözle görülür şekilde katılaşmıştı. Gözlerimi yüzünden ayırmadan vereceği tepkileri izledim. Telefonun ucunda daha sakin ve yorgun bir ses duyulur gibi oldu. O anda jetonum düşerken donakaldım. Arayan, Erdinç'in annesiydi.

Annesinin adını bilmiyordum ama yüzündeki tanıdık ifadeyi gayet iyi biliyordum. Aynı ifadeyi, bovling oynarken de görmüştüm. Telefondaki kadın bir şeyler mırıldandı. Tam olarak ne dediğini duyamamıştım. Erdinç en düz sesiyle, "Hafta sonu işim var, yazlığa gitmek istiyorsan yanındaki çalışanlarınla gönderebilirim," dedi. Dışarıdan izlesem, kesin olarak çalışanlarından biriyle konuştuğunu düşünürdüm, çünkü çok katı ve duygusuzdu.

Sekiz yaşında yetimhaneye verilen çocuğun nefretini sergiliyordu.

"İşim var. Öğleye doğru seni almaya gelirler."

Ve ardından cevap beklemeden kapanan telefon...

"Gel buraya, uyumak istiyorum."

Erdinç telefonunu rastgele savurup, elini belime sardığında kendiyle birlikte beni de yatağa yatırıp gözlerini kapattı. Az önce üzerini örttüğü duygularını daha da derine kapatmak ister gibiydi.

"Arayan annen miydi?" diye sordum. Lafı dolandırmaya gerek yoktu.

"Evet."

"Ne dedi?" Soruyu sorarken bir yandan da korkuyordum. Kolunu bana sarmış bütün günü yatarak geçireceğini bağırıyorken, soruma cevap vermeme taraftarıydı. "Erdinç, cevap ver!" Israr etmemim tek nedeni, annesinden uzak durmasına rağmen, anne-

sinin arayıp sakince konuşmasıydı ve kadın ne dediyse Erdinç kesin dille geri çevirmişti.

Cevap vermeyeceği belliydi. Sinirle, "Ben kalkıyorum," dedim ve kolunu üzerimden atmaya çalıştım.

Nefesini sıkıntıyla dışarı verip beni yatağa sabitlemeye çalışırken, "İzmir'deki evimize gitmek istedi," dedi.

Hareket etmeyi kesip, uysal bir kediye dönüş yaparken kendimi yeniden Erdinç'in yanına bıraktım. "Senin İzmir'de evin mi var?"

Erdinç onu zorla konuşturduğum için sinirlenip yataktan kalktı ve öfkeyle bana baktı. Yine önemli bir olay yokken sinirlenmişti. "Ben İzmirliyim. Neriman Hanım da memleketini özlemiş."

Yatakta oturur vaziyette söylenmeye başladığında onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi anlayıp üzüldüm. Daha sevdiğim adamın nereli olduğunu bile bilmiyordum.

"Neden anneni götürmüyorsun?" Kadını bir kez görmüştüm, bitkin ve hasta göründüğünü hatırlıyordum.

"O, benim annem değil."

Küçük bir çocuk gibi huysuzluğu en üst seviyesine çıkarıp bayrak taşıyorken, gözlerimi devirdim. "Tamam, annen değil Erdinç."

Annem değil demesine rağmen annesini deli gibi sevdiğini çok rahat anlayabiliyordum. Duygularını saklamaya, ona yaşattığı kötü günlerin acısını çıkartmaya çalışıyordu ama annesine her şeye rağmen en iyi şekilde baktırıp, onun bir dediğini iki etmiyordu. Eğer şu an aklımdan geçen planı uygulamazsam, günün birinde Erdinç'in annesi öldüğünde vicdan azabı çekerdim ve buna da niyetim yoktu. O yüzden usulca yutkunup sakin olmaya özen gösterdim. Ardından boğazıma kadar çekilmiş pikenin altından, somurtkan yüzüme hiçbir zaman yakışmayan en şirin halimi takınmaya çalıştım. "Erdinç?" Sesim iki dakika öncesine oranla çok daha pozitifti.

Yatakta hâlâ oturur vaziyetteyken, "Ne?" diye sinirle soludu.

"Biz de annenle İzmir'e gidelim." Annem değil demişti ama ne diyeceğimi de bulamamıştım.

Erdinç'in sinirli bakışları hemen bana dönerken, boğazımdaki pikeyi kafama kadar çekmemek için büyük bir direniş gösterdim. Ama yüzümdeki şirin ifadeyi bir an olsun bozmadan, biraz da sinirleri yatışır umuduyla tebessüm edip yalvaran gözlerle baktım. Kabul etmesini istiyordum, çünkü annesi öldüğü zaman pişman olacağının farkındaydım. "Erdinç, lütfen! İzmir'i görmek istiyorum."

Yalvaran bakışlarım ve kendimi acındırma çabalarım hâlâ devam ediyordu.

"Bana öyle bakma!"

Dişlerini sıkmış, çenesi kasılırken iklemde kalmış olduğunu bakışlarından anlayabiliyordum.

"Ama lütfen!" Bu sefer üzerimdeki pikeyi atıp, onun hemen karşısında oturur konuma geçtim. Gözlerimde yine yalvaran bir bakış vardı.

"Bana öyle bakmayı kes, Asya! Sen kirpisin, dikenlerinin olması lazım. Böyle yetim Emrah bakışının değil."

Sinirli olmaya çalışıyordu ama elinde olmadan yumuşadığını da anlıyordum. "O zaman kabul et. İki gece kalacağız işte. Bir kere de kırma beni." Kendim için istemediğim bir olaya bu kadar yalvarıp, dil dökeceğimi söyleseydi güler geçerdim herhâlde.

Dişlerini daha çok sıkıp gözlerini benden almazken, "Eğer yarım saat içinde çıkış kapısının önünde olmazsan İzmir'i unut!" dedi. Sonra da bana boyun eğdiği için sinirle yataktan kalktı ve odamın çıkış kapısına doğru yürüdü.

Kabul edip annesiyle az da olsa vakit geçirmesini sağladığım için sevinçten havalara uçma isteğim gelmişti. Ben de yerimden kalkıp neşeyle, "Erdinç," diyerek onu kapıda yakaladım.

"Ne var yine?"

Arkasını döndüğü gibi beni gördüğünde, hangi ara dibimde bitti der gibi bakıp, ne diyeceğimi bekledi ama ben parmaklarımın üzerinde yükselip yanağına küçük bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim." İçimde doğan amansız tırtıllar midemde dolaşırken, mutluluğum hâlâ üst seviyedeydi. Erdinç beklenmeyen tepkime şaşırmıştı. Sırıtarak banyoya ilerledim. Erdinç'in arkamdan, "Ben bu kızla ne yapacağım?" diye kendi kendiyle konuşmasını duydum.

Banyonun kapısını kapatıp üzerimdekileri çıkarırken, benim annemle geçiremediğim zamanı, benim zorumla olsa da Erdinç geçireceği için sevinmeden edemiyordum. Erdinç'in annesi oğlunu yetimhaneye vermişti ama bunun geçerli ve çok önemli bir nedeni olduğu belliydi. Küçük yaşta kırılmış olan Erdinç'im, annesiyle iki günlük bir tatile çıkacaktı ve ben de ona eşlik etmekten büyük zevk alacaktım.

***

"Güzelim hafta sonumu hiç sıkılmadan uyuyarak geçirecektim şimdi ise senin yüzünden yollara düştüm."

Söylediği gibi yarım saatte, jeti aratmayan bir hızla hazırlanıp evin çıkış kapısına indiğimde arabanın hazırlanıyor olduğunu görmüştüm. Bir saate yakın süredir de annesinin İstanbul'un dışındaki evine doğru gidiyorduk. Artık yola çıktığımız için içim rahattı. Erdinç'in söylenmelerine aldırmadım. "Annenin adı ne?" diye sordum.

"O benim annem değil."

"Tamam, annen değil onu anladım. Adı ne?" Artık, annem değil lafından canım sıkılmıştı.

"Telefonumda okuduğun isim."

Komodinin üzerinden aldığım telefonda yazan ad Neriman Hanım'dı. Bu da demek oluyordu ki annesinin adı Neriman'dı.

Erdinç, annesiyle geçireceği iki günlük hafta sonu tatilinden dolayı gerginken en iyisinin ağzımı açmamak olduğuna karar verdim ve Neriman Hanım'ın evine gidene kadar bir daha konuşmadım. Erdinç, son anda ortaya çıkan İzmir yolculuğuna uçak bileti bulamadığı için kendi arabasıyla gitmeyi tercih etmişti. Bizim için sorun olmasa da annesi hastaydı. Umarım yolda başımıza sıkıntı çıkmazdı. Yola çıktığımız araba ise Erdinç'in Lamborghini'si olduğu için dört saatte İzmir'e varmış olacağımıza emindim.

Neriman Hanım'ın yeşilliklerin bol olduğu evinin önünde dururken Erdinç'in gerginliğinin iki katına çıkmış olduğuna bir kez daha şahit oldum ve acaba ikna etmekte yanlış mı yaptım diye kendimle çatıştım.

Zile basıp beklemeye başladık. Geçen geldiğimizde bizi karşılayan kadın kapıda belirdi ve saygıyla gülümseyerek bizi içeri buyur etti. "Hoş geldiniz, Erdinç Bey," demeyi de ihmal etmedi. Bana da başıyla selam verdi.

Erdinç önde, ben arkada evin salonuna adım attık.

"Hoş geldin, oğlum."

Erdinç önümde olduğu için yorgun ama mutlu gelen sesin sahibini göremedim. Erdinç sesin sahibine en uzakta yer alan koltuğa yöneldiği zaman, salonun çift kişilik koltuğunda oturan kadını rahatlıkla gördüm.

Erdinç, annesinin sevgi dolu karşılamasına tam bir hödüklükle karşılık verip, yüzüne bile bakmadan kafasını salladı. Ben de salondaki tek boş yere, üçlü koltuğa yöneldim.

"Bu kızımız kim, oğlum? Neriman Hanım, oğlunun hareketine üzüldüğünü belle etmek istemiyordu anlaşılan.

Erdinç zaten en gergin hallerindeyken onu bu durumdan kurtararak, "Ben, Erdinç'in çalışanıyım," dedim.

"Yanıma otur kızım, uzağa gitme." Neriman Hanım yanındaki boş yere eliyle hafifçe vurunca, Erdinç'e bakmadan ilerledim ve çekinerek oturdum.

Hastalığının ne olduğunu bilmesem de kadını çok yorduğu ve halsiz düşürdüğü yüzündeki kırışıklıklardan bile belli oluyordu. Oğluna şefkatle bakan gözlerinin kahveleri, oğlunun kahvelerinin aynısıydı. İlk geldiğimizde saçlarında gördüğüm aklar kaybolmuştu, gayet bakımlı görünüyordu.

"Benimle geldiğin için işlerin aksamayacaktır umarım." Kadın zor aldığı nefeslerinin arasından karşısında oturan Erdinç'e sesleniyordu.

"Döndüğümde hallerim." Erdinç'in gerginliği, ağzından çıkan sözlere ayna görevi yapıyordu. Neriman Hanım onu başını sallayarak onaylarken, bize kapıyı açan kadın içeri girdi. "Erdinç Bey, annenizin eşyalarını arabanıza yerleştireceğiz. Bagajı açabilir misiniz?"

Erdinç, ayağına gelen fırsatı iyi değerlendirmesini bilir gibi, "Tamam, ben hallerim," diyerek ayağa kalktı ve kaçarcasına dışarı çıktı.

Neriman Hanım'la yalnız kalıp sessizliğe gömüldük. Bir süre sonra yorgun ve yavaş hareketlerle yerinden kalkıp, televizyon ünitesinin çekmecesinden bir şey çıkardı. Tekrar yanıma oturduğunda, elinde tuttuğu albümün kapağını açtı ve ortaya çıkan fotoğrafı bana uzattı.

"Yüzünden bir an olsun gülücük eksik olmayan sekiz yaşındaki oğlumun bu hale gelmesine ben neden oldum," dedi.

Kadının vicdan azabı çeken sesi ve yüzü daha da yorgun görünmesine yol açarken, gözlerimi albümün ilk sayfasına kaydırdım. Fotoğrafta, altı yedi yaşlarında, evinin kapısı olduğunu tahmin ettiğim beyaz bir kapı eşiğine oturmuş bir çocuk vardı. Üzerindekiler kirlenmiş olsa da umurunda olmayan haylaz bir çocuk gibi görünüyordu. Kolunun altındaki topuyla gülerek poz vermişti. Bu zamana kadar nadiren gördüğüm gerçek ve içten gülüşü bu fotoğrafta belirgin şekilde görünüyordu. Kahverengi gözlerini kısmış, mutluyum diyordu.

İçimde Erdinç için sakladığım tüm duygular, kafalarını gömdüğüm kumdan başlarını çıkardılar. Ve ben, bu gülen yüz solduğu için ağlamak istedim. "Erdinç'i neden bıraktınız?"

Yorgun ve hasta kadını daha beter üzmek istemiyordum ama sırf bakamayacağını düşünüp korkaklık ederek Erdinç'i yetimhaneye verdiği için de sinirliydim.

"Erken yaşta evlenip, genç yaşımda anne olunca gözüm korkmuştu. Eşimi de kalp krizinden kaybedince ne yapacağımı şaşırdım. Durumumuz iyi değildi. Her sabah kalkıp bugün ne yedireceğim, acaba aç mı kalacak, diye düşünmekten kendi kendimi yediğim bir zaman, komşularımdan biri kısa süreliğine yetimhaneye vermemi söyledi." O zamanlar zihninde tekrar canlanıyorken gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bir süre, öyle bir şey yapamam deyip direnebildiğim kadar direndim. Ama bir gün ona yedirecek hiçbir şey bulamadığımda açlıktan ağlamasına yenik düştüm. Ertesi gün yetimhaneye verme kararı aldım. Bu kararı aldıktan sonra kendime söz verdim. Bir işe girip çalışacaktım ve yine ailemi bir araya toplayacaktım." Neriman Hanım'ın gözlerinden süzülen yaşları sildi ve mahcupça gülümsedi. "Başını ağrıttım kızım, özür dilerim."

Başımı iki yana sallayıp sorun olmadığını belirttim. "Lütfen devam edin. Erdinç hakkında yeni şeyler duymak beni mutlu ediyor." Belki bir çalışan için fazla ilgiliydim ve bunlar beni aşan konulardı ama biz de Erdinç'le pek patron çalışan ilişkisi sürdürdüğümüzü iddia edemezdik.

Kadın dertleşerek içini boşaltıyormuş gibi başıyla onaylarken, kucağındaki albümden bir yaprak daha çevirdi ve Erdinç'in üç yaşlarındaki gülen yüzü bana göz kırptı.

"Şimdi diyorsun ki, neden yetimhaneye verip de işe başladın? O zamanlarda İzmir'de bir tane ayakkabı fabrikası vardı ve çalışmak isteyen de mecburen oraya başvuruyordu. Fabrikanın en kötü yanı da sadece gece çalışacak olmandı. Eğer onu yetimhaneye vermeyip, her gece evde yalnız bırakabilseydim yapardım ama aklım yerinden çıkardı. Ben de mecburen kabul edip, bir süreliğine yetimhaneye teslim ettim. Ardından fabrikada işe başladım, her aldığım maaşı kenara attım. Ailemin tekrar bir araya geleceği ve onlara sıkıca sarılıp doyasıya öpeceğim günleri hayal ettim. Altı yılın sonunda, Erdinç on dört yaşına geldiğinde artık benim de çalışmaya halim kalmamıştı. Biriktirdiğim paranın bize yetebileceğini düşündüğüm için onu yetimhaneden almak istedim ama oğlumu, bana nefret beslemiş ve küsmüş bir vaziyette buldum. Benden

kaçtı." Bu son cümleyi dile getirdiğinde sanki başka bir olay da aklında canlanmış gibi gözlerini yumdu ve yorgun yüzünden yoğun bir hüzün geçti. "Onu yanımda sadece on sekiz yaşına kadar tutabildim. Ardından İstanbul'a kaçıp, kendine yeni bir yaşam kurdu. Şu anki konumuna gelmek için çok zorluk çektiğinin farkındayım ama ben hiçbir zaman oğlumun kötülüğünü istemedim. En son düşündüğüm şey onu başımdan atmaktı. Sadece her gece karnı doymuş şekilde yatağına yatmasını istedim, o kadar. Erdinç'i çok üzdük biz, kızım. Onu hep yalnız bıraktık. Hayatta en değer verdiği iki kişi de onu terk etti. Aslında ben terk etmedim ama Erdinç'in gözünde oğlunu küçük yaşta yetimhaneye terk eden bir anneyim."

Bu sözleri duyunca bir anda donakalmıştım. Erdinç'i bir kişi daha mı terk etmişti? Kimdi?

İçimde tarifi olmaz bir duygu deprem yaratıp, kuşku savururken, geçmiş hüzünlü yıllarıyla pişmanlık yaşayan kadının yorgun yüz hatlarına kaşlarımı çatarak baktım. "Erdinç'i ikinci terk eden kişi kim?" Benim gözlerim Neriman Hanım'ın kucağında duran albümden çoktan ayrılmışken, onun da gözleri beni buldu.

"Erdinç sana bahsetmedi mi?"

Sanki başka bir şeyin daha hüznünü yaşar gibi gözleri yaşaran kadına bakarken olanları hâlâ anlayamamıştım. "Hayır, neyden bahsedecekti?" Benim Erdinç'im iki kez terk edilmiş olamazdı.

Neriman Hanım kafamı kurcalayacak onca şey varken bir de dördüncü bilinmezi ekliyordu.

"Erdinç sana bahsetmediyse ilk söylen kişi ben olmayayım, kızım. Oğlum sana elbet bir gün söyler."

Neriman Hanım'ın aklıma attığı yem, köpek balıkları tarafından aranırken içime şüphe düşmüştü. Acaba Erdinç'in benim bilmediğim ama bir zamanlar çok sevdiği bir kız mı vardı? Erdinç'i beğenmeyip terk eden bir kız... Eğer öyle bir şey varsa o kıza karşı şu anda inanılmaz bir nefret besliyordum ve onu boğasım geliyordu. Kim, Erdinç gibi yakışıklı ve kariyerinde zirve yapmış bir adamı istemezdi ki?

Zorlukla yutkunup, konuyu irdelememem gerektiğini kendime hatırlatırken, Neriman Hanım'ın Erdinç'in düşündüğü gibi kötü bir anne olmadığını anlamıştım. Aslında kadının tek amacı oğlunun güvende ve karnı tok olması, ayrıca sıcak bir yatakta yatmasıydı. Bunu da zaten her anne isterdi.

İlgimi çeken diğer şeyse Erdinç'in İzmir'de doğmuş ve büyü-

müş olmasıydı. Ben bir buçuk aydır Erdinç'in hep İstanbul'da yaşamış olduğunu düşünürken, soğukluğunun aksine sıcak yerlerde yetişmiş olduğunu öğrenmiştim.

Neriman Hanım o kadar konuşmanın ve hüznün ardından nefesini kontrol edemeyip, öksürmeye başladı. Panikle, "İyi misiniz?" diye sordum.

Kadın, öksürüklerinin arasından parmağıyla koltuğun yan tarafındaki çantasını işaret etti. Ayağa kalkıp siyah çantayı elime aldım ve ona verdim. Çantanın ilk gözünden aceleyle spreyini çıkarttığını gördüm. Bu spreyin aynısından bende de vardı ve astımdan nefes alamadığım zamanlarda kullanıyordum.

Neriman Hanım derin bir nefes alıp, soluğunu açarken, iyiyim der gibi başını salladı.

"Ne rahatsızlığınız olduğunu sorabilir miyim?" Erdinç'le tanışana kadar insanlarla konuşmayı sevmeyen, çekingen davranan ben, son bir buçuk ayda kendimi aşmış, iki kere gördüğüm kişiyle sanki çok yakınmışız edasıyla konuşuyordum.

Neriman Hanım derin bir nefes alıp, arada sayfalarını çevirdiğimiz albümü benim kucağıma verdi. "Fabrikada çalışırken, işçilerin sağlığı için pek önlem alınmıyordu. Ben de kendime dikkat etmeyince amansız bir ciğer hastalığına yakalandım. İşi bıraktım ama sekiz yıldır çekiyorum böyle."

Kadın tekrar sevecen bir şekilde gülümseyip elimi, gücü yettiği kadar sıkarken Erdinç'in annesini her şeye rağmen bırakmamış olduğunu ve iyi şekilde yaşattığını bir kez daha fark ettim. Belli ki annesi hastalandıktan sonra yakınına alıp ilgilenmiyormuş gibi yaparak en ince detayına kadar ilgilenmişti.

Kadının çektiği dertler peşinden gelip ömür boyu yakasına yapışırken ben sadece, "Geçmiş olsun," diyebildim.

Konuşmamız sona ererken, ikinci terk eden konusunu yasak bir dosyaymış gibi beynimin siyah raflarından birine yerleştirip, üzerine çarpı işareti attım ve dikkatimi Erdinç'in çocukluğu ile dolu olan albüme verdim.

Kapının girişindeki hareketlenmeyle ikimiz birlikte aynı anda o yöne baktık. "Her şey tamamlandı, efendim. Erdinç Bey sizi arabada bekliyor."

Erdinç'i eşyaları yerleştirmek için çağıran evin çalışanı şimdi de bizi iki günlük tatilimizi başlatmak için çağırıyordu. Daha hepsine bakamadığım albümü gönülsüzce kapatıp ayağa kalkarken, Neri-

man Hanım da benimle birlikte ayaklanıp, beklemediğim bir şekilde elimi avucunun içine aldı.

Bu alışık olmadığım nazik ve yumuşak dokunuş garibime gitmişti. Şaşkın bir yüzle bana gülümsemeye çalışan yorgun ama şefkatli gözlere baktım.

"Gitmeden önce sana bir şey söylemek istiyorum, kızım."

En kararsız bakışlarım yüzümde dolaşırken, "Tabii, dinliyorum," dedim. Erdinç'in annesiyle konuşmak her geçen saniye daha ilginç bir hale geliyordu.

"Ben bu zamana kadar oğlumun yanında hiç kadın görmedim. Her ne kadar oğlumla aram iyi olmasa da onu tanırım. Bir yere giderken yanında sadece korumalarını götürür. Asla bir kadın götürmez. Bu da şu an oğlumun gözünde farklı konumda olduğunun kanıtıdır. Lütfen bizim kırdığımız ve terk ettiğimiz gibi, sen de oğlumu bırakma, olur mu?"

Neriman Hanım'ın ağzından çıkanlarla ağzım balık gibi açık kaldı. Acaba ben pek görememiş olsam da Erdinç bana karşı gerçekten ilgili miydi? "De-denerim," diyebildim. Bu zamana kadar oğlumun yanında hiç kadın görmedim cümlesinden yola çıkarak, Erdinç'i terk eden ikinci kişinin bir dişi olmadığını umuyordum. Ve bu şokun etkisiyle de kekelemiştim.

Peki, Erdinç'i terk eden ikinci kişi kimdi? Hem de Erdinç için önemli olan biri...

Kadın teşekkür eder gibi elimi hafifçe sıktı ve odanın çıkışına yönelip, yavaşça gözden kayboldu. Ben elimde albümle öylece dikilirken, kendimi toparlayıp, Neriman Hanım'ın aldığı çekmeceye albümü koymak için harekete geçtim. Tam albümü çekmeceye koyup, kapatacakken, Erdinç'in en çok dikkatimi çeken fotoğrafını aldım ve kotumun arka cebine soktum. Ardından sekiz yaşına kadar yüzünden gülücükleri eksik olamayan Erdinç'imin yanına gittim.

***

Erdinç'in İzmir'deki yazlığına gitmeden önce, İzmir'in merkezinde bulunan çok güzel bir balık lokantasında yemeğimizi yedik ve oradan yazlığa geçtik. Oturmaktan ağrımış ve ısınmış olan kıçım uyuşurken, Neriman Hanım'ın arabadan inmesine yardım ettim.

Kol çantası gibi olan küçük valizimi omzuma asmak için elime aldığımda Erdinç elime vurdu ve annesini kastederek, "Sen içeri geç, yatır onu. Sonra hastalanıp başımıza iş açmasın," dedi.

Yol boyunca gergin ve sessiz geçen anlarda azarlanmamak için ağzımı açmamıştım ama Erdinç'in de artık yumuşaması gerekiyordu. Neriman Hanım'la sabahki konuşmamız olmasaydı, eski düşüncelerimle dolu olsaydım, belki ben de Erdinç'in annesine soğuk davranırdım ama kadın, hastalığı yüzünden öyle kırılgandı ki ister istemez içimden acıma duygusu geçiyordu.

Onaylamaktan başka bir seçeneğim olmadığı için iki katlı beyaz evi nasıl açacağımın sorusunu sordum. "Anahtar?"

Cebinden çıkarttığı metal parçasını avucumun içine bırakıp, bagajdaki bavullara döndüğünde ben de kapının eşiğinde beni bekleyen Neriman Hanım'a yöneldim. Kapıyı açıp, onu geniş hole aldım ve kapıyı Erdinç için açık bıraktım.

Eve, beyaz ve mavi renkler hâkimdi. İnsanın içini açacak kadar ferahtı. Evin hemen önündeki denizin maviliği de evle uyum içindeydi. Holün sonunda bile deniz en güzel haliyle görünürken, Neriman Hanım'la birlikte yavaş adımlarla salona doğru yürümeye başladık.

"Kızım, ben odama geçip dinleneyim, siz de rahatınıza bakın."

Salona girmeden önce Neriman Hanım yürümeyi kesip, kendi odası olduğunu tahmin ettiğim kapının önünde durunca, "Tamam," dedim ve içeri geçebilmesi için beyaz kapıyı araladım.

Yol yorgunluğu daha bir çöktürmüş, yorgun düşürmüştü Neriman Hanım'ı. Geniş odasına girip yatağına uzandığında hemen gözlerini kapattı.

"Ne oldu?"

Erdinç'in arkamdan gelen tok sesiyle odanın kapısını çektim ve arkamda duran gergin adama döndüm. "Annen yorgunluktan halsiz düştü. Biraz uyusun."

Ben de üzerimde yolun yorgunluğunu taşıyorken, beyaz ve mavinin hâkim olduğu salona ilerledim.

Ben üçlü koltuğa uzanınca arkamdan gelen Erdinç de ayak ucuma geçti. Bacaklarımı kucağına çekerek ayaklarıma masaj yapmaya başladı. "Erdinç, ne yapıyorsun?" Bacaklarımı kucağından çekmeye çalıştım ama hünerli parmaklarının dokunuşları ayaklarımdaki ağrıyı da almıyor değildi.

"Yorgun olduğunu yüzünden anlayabiliyorum," dedi.

Kendine uğraş bulduğu için mi, yoksa annesi görünürde olmadığı için mi bilmiyordum ama gerginliği gitmişti. Yüz hatları daha yumuşaktı.

Masajı, derimin altındaki kasları yumuşatıp pamuk şeker kıvamına getirirken, evle ilgili aklımı kurcalayan küçük bir detayı sordum. "Sen bu evde mi doğdun?"

Eğer bu evde doğduysa yanlış giden şeyler vardı, çünkü Erdinç'in maddiyat yüzünden yetimhaneye verildiğini daha birkaç saat önce öğrenmiştim. Ama bu ev çok güzel ve pahalı görünüyordu.

Gözleri parmaklarındayken – bacaklarıma baktığını düşünmek istemiyordum – yüzüme bakmadan duyguları alınmış gibi konuştu. "Beş yıl önce bu evin yerinde harabeye benzer, yıkık dökük bir gecekondu vardı. İşlerim düzelip, elim haddinden fazla para görür hale geldiğinde ilk iş olarak doğduğum evi satın aldım ve yeniden inşa ettirip yazlık olarak kullanılmak üzere hazırlattım."

"Ne yani, yaptırdıktan sonra hiç mi gelmedin?"

"O geldi ama ben gelmedim." Kafasıyla annesinin yattığı odayı işaret etmişti. "Buraya geldiğimde bazı kötü anılar ve kişiler geliyordu aklıma. Hatırlamak istemediğim biri..." Parmakları son cümlesinde hareketini kesip, bakışlarını camdan, mavi denizin boşluğuna çevirdi. Kahverengi dünyaları da boş bakıyordu.

Aklıma bir kez daha, sabah annesiyle yaptığımız konuşma geldi. Düşüncelerim, Erdinç'i terk eden ikinci kişiye kayarken, dilimin ucuna kadar gelen soruyu gürültülü bir yutkunmayla içime attım. "Buraya ilk benimle geldin yani?" Üstü kapalı, imalı bir soruydu bu.

Erdinç de nereye varmaya çalıştığımı anlamıştı. Gözlerini mavi boşluktan çektiğinde, kahverengi dünyalarında hafiften gülen ve eğlenen ışıklar harekete geçti. Bunun üzerine hareketlenen Erdinç, benim üzerime doğru geldi ve başarısız kaçma girişimimden sonra kendimi, üçlü koltukta onun altında buldum. Dudaklarını, dudaklarıma birkaç milim kala durdurup, eğlenen gözlerle yüzüme baktı ve dudaklarının arasından usulca yüzüme üfledi. Bu yumuşak esinti tüm tüylerimi diken diken etmeye yeterken, içimdeki arzuyu dizginlemek için gözlerimi kapatıp, kendime birkaç saniye verdim. Ardından yine koyulaşmaya başlamış gözlere baktım. Birkaç milim ötemde duran o dudakları öpmek istiyordum.

"İlk seninle geldim. Zorla getirtildiğim şu iki günlük tatili bana en iyi şekilde yaşatırsan iyi edersin." Dudakları her hareketinde dudaklarımı teğet geçerken, en sonunda beni yavaşça öpmeye başladı. Sıcak ve yumuşak temas, içimde akıl almaz duyguları coşturuyordu, en son Paris'te tadına baktığım dudakların verdiği hissini özlemiş olduğumu anladım. Erdinç kendini istemeye istemeye

geri çekerken gözleri alevleri andıran bir yoğunlukla kaplıydı. "Aksi takdirde tatile çıkmamızın bir anlamı kalmaz."

İçimdeki aç gözlü Asya'ya, o adamı isteme diye bağırırken, sadece milimetrelerce ötemdeki güzellikle büyüleniyordum. Kızmaya gayret ederek konuştuğumda pek de başarılı olamadım. "Senin tatile çıkma maksadın benimkiyle aynı değil anlaşılan."

Gözlerimiz birbirinden ayrılmak istemiyordu.

"Maksatlarımız aynı olmayabilir ama isteklerle düşüncelerin aynı olduğunu az önce test ettim. Yani biliyorum."

Baştan çıkarıcı dolgun dudağı yukarı kıvrılırken kendime, içimden en ağır küfrü savurup, Erdinç'i üzerimden itmeye başladım. Aptal Asya, her seferinde Erdinç'in büyüsüne kapılıp, öpücüğüne karşılık verirsen tabii ki diline düşersin. "Piç herif, aklın fikrin belden aşağısına çalışıyor zaten."

Ona en çok yakışan kahkahasıyla güldü ve utanmış halime bakarak üzerimden kalktı. "Seni de kendime alıştıracağım, kirpicik."

Şeytan diyordu ki, o dikenler sivrileşip en olmayacak yerine girsin de. Ama bunu şu anki utancımla diyecek değildim. Erdinç'i üzerimden kalktığında ayağa kalkıp kaçmaya çalıştım ama peşimden geldi.

"Elimden kaçarın olmayacak, kendini hazırla."

Benden utanmadığı ve tüm pisliklerini bildiğim halde onunla olduğum ortadaydı ama insan annesinden de mi utanmazdı? Sahi, acaba Erdinç'in annesi, oğlunun pis işlerle uğraştığını biliyor muydu?

Cevap verme zahmetine bile girmeyip mutfağa sığındım. Erdinç'in evindekini aratmayacak kadar güzel ve şık bir mutfakla karşı karşıyaydım. Utancımla birlikte gelen sinirimi de unutmaya çalışıp, dolapları karıştırmaya başladım. kendimi yemek yapmaya verecek, sinirlerimi bozan adamı düşünmeyecektim.

Mutfakta kaç saat geçirdiğimi bilmiyordum ama üç çeşit yemekle bir çeşit tatlı yapıp, Erdinç'le yaşadığım tuhaf anı ancak unutabilmiştim. Son olarak Erdinç'in çok sevdiği kıymalı poğaçaları da fırından çıkarıp, taze fasulye ile fırında peynirli makarnanın yanına yerleştirdim. Peynir yemezdim ama Erdinç'in sevdiğini bildiğimden yapıvermiştim. Tatlı olarak da en sevdiğim dondurmalı pastamı yapıp buzdolabına koymuştum. Zaten İzmir'in sıcağına da en iyi giden tatlı, dondurmalı bir şey olurdu. Ben saatlerdir mutfakta vakit öldürürken, ne Neriman Hanım uyanıp yanıma gelmişti

ne de Erdinç beni rahatsız etmişti. Ev tamamen sessizliğe gömülüydü. Hem yorgun hem de hasta olduğu için Neriman Hanım'ın uzun süre yatmasını normaldi ama Erdinç'in gelip bana sataşmıyor oluşundan şüphelenmiştim.

Mutfak zemin kattaydı ve evin küçük bahçesine açılıyordu. Bana tanıdık gelen iki üç simayı bahçede görünce şok oldum. İstanbul'daki evin korumaları, İzmir'de de evin etrafının belirli yerlerini sarmalamıştı. Başımı iki yana salladım ve üzerimdeki teri atabilmek için evin üst katındaki odalara çıkan merdivene yöneldim. Merdivenin sonundaki koridorda karşıma sadece iki kapı çıktı, Erdinç'in içeride olmamasını umarak en sondakini açtım. Şansım yaver gitmiş olacaktı ki geniş odanın içinde kimse yoktu. Yatağın yanında duran küçük valiz odanın benim odam olduğunu belirtiyordu. İlk kez iç sesim beni doğru yere yönlendirmişti.

Valizimin içinden temiz iç çamaşırlarımı alıp odanın içindeki banyoya ilerldim. İzmir'in, insanı deli eden sıcağından birkaç dakika soyutlanıp, soğuk suyun altında ferahlarken acıkmış olduğumu hissediyordum. Kısa bir duşun ardından suyu kapattım ve banyonun içindeki küçük dolaptan beyaz bir havlu alarak sarındım. Havlu hemen kalçamın dibinde biterken, beyaz bacaklarımı ortaya seriyordu. Aldırmadan ıslak saçlarıma da bir tane havlu sardım ve banyodan çıktım.

Banyonun kapısını kapatırken sırtım odaya dönüktü ve yatakta boylu boyunca yatan Erdinç'i görememiştim. Odanın içini aydınlatan gece lambasının loş ışığında birkaç adım attıktan sonra Erdinç'i ancak fark edebildim. Korkuyla iç çekip havluma daha sıkı sarılırken, "Senin burada ne işin var?" diye çıkıştım.

Erdinç çıkışmama aldırmadan bacaklarımdan başlayıp, başımdaki havluya kadar hiçbir ayrıntıyı atlamadan süzerken, geri dönüp banyoya girmemek için kendimi zorladım. En sonunda, loş ışıkta bile dikkat çeken koyulaşmış gözleri gözlerime denk geldi. "Odamda yatıyordum," dedi. Gözlerini yüzümden ayırmamak için büyük bir çaba sarf ettiği çenesinin kasılmasından belliydi.

Düşmesinin korkusuyla ellerimi mengene gibi havluya kenetlemişken, Erdinç'in karşısında bu şekilde durmam sorun değilmiş edasıyla rahat davranmaya çalıştım. "Burası benim odam. Görmüyor musun, valizim burada."

"Yanımda kalacağın için valizini kendi odama getirdim." En sonunda bakışları bacaklarıma kaymıştı.

"Yanında falan kalmayacağım. Çabuk odamdan dışarı çık! Üze-

rimi giyineceğim." Bakışlarının ağırlığını bacaklarımda hissederken utancım da sinirim gibi yükseldi.

Kaşları eğlenerek havaya kalktı. Yatakta yan dönüp, başını sağ eline yasladı ve beni daha çok çileden çıkartmak için daha iyi bir açı yakalayarak bakmaya devam etti. "Ben seni odamdan kovmuyorken sana ne oluyor, Asya Hanım?"

"Beni sinirlendirme, tüm holdinge posterlerini yapıştırırım." Elime düşen kozumu kullanma zamanım gelmişti. "Egon ve havan zedelene bilir."

"Minnacık boyun ve böylesi korkaklığınla benim yıkılmayan egomu zedeleyebileceğine inanıyor musun?"

"Beni çok da küçük görmeyin, Erdinç Bey. Aramızda sadece yedi yaş var. Çıkıyor musun yoksa pazartesi günü holdinginin kapısında kendini mi görmek istersin?" Artık yüzündeki uslanmaz sırıtışın gitmesi lazımdı.

"Çok merak ettim, beni tam olarak neyle tehdit ediyorsun?"

"Sen istedin o zaman." Benden günah gitti der gibi göğsümde bağladığım kollarımı açıp, komodinin üzerinde duran çantama uzandım. Erdinç'in Neriman Hanım'ın evinden gizlice aldığım küçüklük fotoğrafını çıkarttım. Görebileceği bir mesafede tutarak, "Sence pis işler yapan bir mafya adamı, iki yaşlarındayken, bu kadar tatlı, tontiş ve güler yüzlü bir şekilde leğenin içinde yıkanıyor olabilir mi?"

İşte, fotoğraf tam da öyleydi; eskinin yıkanma şekli olan sobanın yanına kurulan bakır leğen. Erdinç, annesi gözükmese de, bakır leğende, sıcak suyun içine yatmış, gülerek eğleniyor ve temizleniyordu. Garip şekilde o kadar tatlı ve sevilesiydi ki, insanın hiç bırakmadan öpüp kucaklayası geliyordu. Elimde böyle bir kozun olabileceğine imkân bile vermediği, yüzündenki şaşkınlıktan belli olurken, yattığı yerden hızlı kalkıp oturdu.

"Sen nereden buldun bunu?" Şaşkınlığı sinire dönüşürken elimden almak için fotoğrafa atıldı.

Vermemek için kendime çekip yataktan bir iki adım uzaklaştım. "Annenle otururken buldum. Ne o, çok mu korktun?"

Yataktan çıkmak için kendini uca doğru çekti. Gözleri, bunu sana en güzel şekilde ödetirim dercesine bakıyordu. En sonunda yataktan kalkıp beni tekrar süzdü. "Ne korkacağım? Sıkıyorsa yap. Sonra bak bakalım kendi ellerimle boğmuyor muyum seni?"

"Çok korktum!" Söylediklerine boyun eğip alttan alacak de-

ğildim. Sinirlendirmeseydi beni, uslu uslu çıksaydı odadan sıkıntı yoktu. Neticede misafir sayılırdım.

"Korkmalısın!"

Bana doğru ağır adımlarla gelmeye başlamasıyla, ben de göğsüme bastırdığım fotoğrafla geriye doğru gitmeye başladım. Erdinç'in yüzünde şu anki duruma oranla anlamsız bir gülümseme belirirken içten bir kahkaha attı.

"Ne gülüyorsun be?"

"Elinde çıplak fotoğrafım var, Asya. Eğer beni o halde görmeyi bu kadar çok istiyorsan söylemen yeterli, bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Söylediği sözlerle ağzımı açık bıraktığı yetmezmiş gibi, bir de gözlerim yaratık görmüş gibi büyüdü. Ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım. "Piç herif, gelme üstüme. Terbiyesiz." Utancımdan kaçacak delik arıyorken Erdinç üzerime gelmeye devam ediyordu. Sıkıca tuttuğum havlumu ve fotoğrafı düşürmemeye dikkat ederken, yatağın diğer ucuna gelmiş olduğumuzu yatağa tosladığımda anladım.

"Benim elimde senin çıplak fotoğrafın yok ama senin elinde benim fotoğrafım var."

Lanet olsun ki doğru söylüyordu ama ben o fotoğrafı alırken sadece Erdinç'in yüzüne dikkat etmiştim, bir de gülücüklerine. Nereden bileyim böyle çıkarımlar yapacağını? "Tamam, üzerime gelmeyi kes, Erdinç." Artık kaçacağım yer kalmadığı için diz kapağıma kadar gelen yatağa sırtım dönük, Erdinç'in eğlenen yüzüne ve hafiften koyuluk barındıran gözlerine baktım.

Tam karşıma gelip, korkmuş yüzüme bakarken beni geriye doğru itti. "Küçük bir cezayı hak ettin, miniğim."

Sırtım yatağı buldu. Kalbim, korkudan boğazımda atmaya başlarken, sarıldığım havlumun çözülmemesi için daha sıkı kavradım. Erdinç kalkmama müsaade etmeden kollarımı iki yana gelecek şekilde sabitledi. Dehşete düşmüş şekilde yüzüne baktım ama o gayet neşeliydi. Bacaklarıma oturup kıpırdama yetimi de elimden aldı ve bana daha çok yaklaşmaya başladı.

"Ne cezası? Ne oluyor? Kalksana üzerimden!" Korkudan birisi boğazımı sıkıyor gibi nefesim kesilirken göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Erdinç korkutma beni, bırak kollarımı." Yüzü, boynuma giden yolu acele etmeden katederken, dudaklarını bana yaklaştırdı.

"Daha önceden yapmadığımız bir şey değil," dedi.

Yüzü, boynuma giden yolda son anda şaşıp bana döndüğünde korkmuş gözlerime sakinleşmem için baktı. Gözlerinde gördüğüm yoğun kıvam bana şu anki pozisyonumuzu unuttururken, bana az önce miniğim diye hitap etmesi süzüldü beynime. Kahretsin, gerçekten de o boyla bana bakarken minicik görüyor olmalıydı. Ama biraz da kulağa şirin gelmiyor desem yalan olurdu. Yumuşak kirpiden veya prensestense bu dediğini tercih ederdim. Boyumu kafaya takma meselesini sonra düşünmek için geri iterken, şu anki konumuza geri döndüm. "Yapmadığımız bir şey olmayan ne?" Sesim titrek çıkmıştı.

Kafasını, tamamen açıkta kalan boynuma yöneltti. "Uzun zamandır üzerinde izlerimi taşımıyorsun. Bir yenisini yapmam lazım."

Kısık sesle tenime değen harfler ateş parçasına dönüşüp ulaştığı yeri kavururken, ani basan sıcakla kendimi biraz daha yatağa bastırdım. Ne yapmak üzere olduğunu anladığımda bir kez daha çırpındım. "Erdinç sakın! İnsanlar yanlış anlıyor."

Boynumu geri çekmeye çalıştım ama etimi dudaklarının arasına çoktan almıştı bile. Boynumda baskısı olan dudakların dokunuşu, korkmuş bedenimi yumuşatırken kollarımı tutan elleri de artık çırpınmadığım için gevşek haldeydi. Dudakları bir süre daha boynumda oyalanıp, şah damarımdan geçen kanı ısıtıp buharlaştıracak sıcaklığa eriştirirken, işini en ağır şekilde tamamlayıp, geri çekilmeden önce eserine tatlı bir öpücük kondurdu.

Başını kaldırıp yüzümün her detayını aklına kazır gibi baktıktan sonra onu bekleyen gözlerimle buluştu. Kahverenginin en kıvamlı tonu irislerinde parlıyordu. Gözlerinden içime gönderdiği durgunluğa kapılmadan duygularımı yakıp, gevşemiş ellerinden kollarımı kurtardım ve onu üzerimden ittim. "Sen delirmişsin, hangi insan, başka bir insanın vücudu üzerinde iz bırakmak ister ki!" Üzerimden ittirerek attığım Erdinç'i görmezden gelirken, odanın içindeki aynanın karşısına geçtim. Boynumu hafifçe yana yatırıp morarmaya başlamış etimi gördüğümde yüzüme ağlamaklı bir ifade indi. "Ben bunu hastanede nasıl saklayacağım şimdi?" Sinirden kudurmuş içim Erdinç'ten intikam almak istiyordu ama nasıl? Onun bana yaptığının yanında bir hiç kalacağını bile bile yatağa yaklaşıp elime aldığım yastığı kafasına geçirdim. "Neden beni zor duruma sokuyorsun?" Bir de beyefendi işi bittikten sonra rahatça yatağa yayılmıştı. Bir kez daha hırsla vurduktan sonra, "Ben sana böyle şeyler yapıyor muyum, sana böyle şeyler yapılmasına izin verir miydin?" diye sinirle yastığı bedenine indirdim.

Gözleri duraklayıp, kısa bir an odanın boş karanlığına kaydı. Kafasında bir şeyleri tartıyor gibiydi. Sonunda, "Tamam yap," dedi. "Madem intikam almak istiyorsun, al intikamını."

Ciddi mi diye kontrol amaçlı yüzüne baktığımda, gerçekten de ciddi olduğunu fark ettim. "Ne yani, üzerinde iz bırakmama izin mi vereceksin?"

Benim bildiğim Erdinç Sakman'ın sadece parmağında pırlanta dövmesi ve sırtında kavga yaralarının izi olurdu. Üzerine bir yenisini ekletmezdi. Kendisi zarar verirdi ama asla izin almazdı. Zaten benim yapacağım morartı da en fazla üç günlük olurdu.

"Sen yapacaksan sorun yok. İzin veriyorum." Yatakta sırtüstü yatmış, yapabilecek miyim diye gözlerimi kollarken alayla, "Tabii ben o tür şeyleri anlamam, bir de intikam işleri bana göre değil diyorsan, orası da senin korkaklığın," dedi.

Eğer beni gaza getirmeye çalışıyorsa başarılı olmuştu, çünkü içim çok pis bir intikam ateşiyle kavrulmaya başlamıştı. "O tür şeyleri anlamamamla alakası yok. İntikamımı almaya gelince, sen izin vermeseydin başka türlü de alırdım."

Üzerimdeki kısacık havluyu banyodan çıkmadan önce üzerime o kadar sıkı bağlamıştım ki hâlâ açılmamıştı ve kalçalarımı kapatarak vücudumu sarmalıyordu. Erdinç'in gözlerinden, daha önce görmediğim bir ışık geçip, ellerini kafasının altına yerleştirdiğinde, gözlerindeki eğlenen tonla "Yapabileceksin yani?" dedi.

Sanki ben öyle bir şey yapamazmışım gibi.

Bu umursamaz ve küçük gören tavırlarına karşı dişlerimi birbirine bastırıyorken, kollarım göğsümün üzerinde birleşmişti. "Beni o kadar da hafife alma Sakman, yaparım tabii." Onun eğlenen ve anlam veremediğim şekilde parıldayan gözlerine karşılık sinirle baktım.

"İyi o zaman, bekliyorum."

Meydan okur gibi konuşup, yatakta kıpırdamadan yatmaya devam edince ben de tek dizimden destek alarak yatağa çıktım. Artık başarabilecek miydim, yoksa elime yüzüme mi bulaştıracaktım bilmiyordum, ama yanına ulaştığımda, onun bana yaptığı gibi, bacaklarımı iki yana açıp üzerine oturdum. Havlumun içinde iç çamaşırlarım bile yokken, sadece havluya sarılı vaziyette Erdinç'in karnının üzerine yerleştim. Bacaklarımın büyük bir çoğunluğu zaten açıktayken, bir de oturmamla yukarı daha çok çıkan havlu korkulası duruma geldi. Aldırmamaya çalışıp, yukarı çıkan havlu-

mu biraz aşağı çektim. Erdinç'in yüzüne kaydı gözlerim. Kendini zor tutuyor gibi dişlerini sıkmış, gözleri şu ana kadar görmediğim derecede koyulaşmıştı.

Hafifçe öksürüp dikkatini çekmeye çalıştım. "Başının altındaki yastığı at," dedim.

Erdinç kendisinin bile neye daldığını anlamamıştı. Başının altındaki yastığı çekip attı. "Elini çabuk tut."

Koyulaşmış kahverengi gözler bu gece bana bir garip bakıyordu. Yine bozuntuya vermeyip, kollarına uzandım. "Senin bana yaptığın gibi olsun," dedim. Kollarını, kafasının hizasından biraz yukarı sabitledim. Benim ince ve pek de uzun olmayan parmaklarım, Erdinç'in kaslı ve yapılı bileklerini bile tam saramazken, olan gücümle yatağa bastırmaya çalıştım.

Yüzüm boynuna yaklaşırken, gözlerindeki kararmaya zıt, alay eder gibi konuştu. "Bakalım miniğim fantezilerden ne kadar anlıyormuş?" Sanki sesindeki tonla bir şeyleri kapatmaya ya da bastırmaya çalışıyordu.

Dudaklarım tam boynuna değeceği sırada kulağına, dişlerimi sıkarak fısıldadım. "Bana miniğim demeyi kes." Konsantrasyonumu bozuyordu.

"Üzerimde oturduğunu bile hissedemiyorken benden böyle bir şey isteyemezsin."

Elleri fazlasıyla açıkta kalmış baldırıma sürünürken kalbim durdu sandım. Sanki teni tenime değmemiş de ateşten bir çubuğu bacağıma sürtmüşçesine yandım. Aramızdaki yankı elle tutulur kıvama gelirken yutkundum.

Yüzüne baktığımda birçok duyguyu bastırmış olduğu ve kendini bu pozisyonda zorla tuttuğu çenesinde gerilen kaslardan belli oluyordu. Kendime olan yersiz güvenime, tavana çıkarak beni bu konuma soktuğu için içimden küfrederken bir anda üzerinden kalktım. Bunu yapmamalıydım. Sonrası kötü olabilirdi.

Sanki benim hissettiklerimi o da hissetmişti ama kendini benden daha çabuk toparladı. "Ne o? Yapamayacağını mı anladın?" Yüzünde alaylı bir gülümseme gezinirken, gözlerinden çok farklı şeyler okunuyordu. "Zaten belliydi anlamadığın."

"Anlamadığım için değil." Yüzüne bakmak istemedim. "Üzerimi giyinmem gerekiyor. Yemek yiyeceğim."

Öylece beni izledi. O da, ileriye gitseydim neler olacağından kendini sorumlu tutmayacaktı.

Konuşmadı, yataktan kalktı ve dalgın şekilde banyoya girdi. Kapıyı çok sert kapatmıştı. İki saniye geçmedi ki içeriden su sesi duyuldu. Üzerini çıkartmadan soğuk suya mı atmıştı bu adam kendini?

Bunları düşünerek kendimi oyalamadım. Üzerimi giydim ve odadan hızla çıktım. Mutfağa indiğimde, yaşanan olaydan sonra iştahım kaçmıştı. Mutfağın camından görünen kumsala baktım. Huzur verici görünüyordu.

Kumsala indim ve denize doğru ilerledim. Hafif tuz ve yosun kokusu rahatlatıcıydı. Eğildim ve hâlâ sıcak olan kuma oturdum. Nemli olan saçımı topuz yaparken kapüşonumu başıma geçirdim ve gökyüzünde parıldayan yıldızlara baktım. Ne kadar da parlak görünüyorlardı. Bir süre izledikten sonra gözlerimi kapattım. Karaya vuran dalgaların sesi geliyordu kulaklarıma. Burnumda ise deniz kokusu dolaşıyordu. Bu kadar rahat şekilde yatarken kendimi güvende hissediyordum, çünkü Erdinç'in korumları buralardaydı ve akşam saati kumsala izinsiz olarak birinin girmesine izin vermezlerdi. Bir müddet öylece durdum ve ruhumu dinlendirdim.

Huzurlu anımın bozulması çok da uzun sürmemişti.

"Sen, beni delirtmek mi istiyorsun?"

Erdinç'in sesini duymayı beklemediğim için korkuyla gözlerimi açıp oturur pozisyona gelirken, sinirle bana bakan kahverengi gözlere odaklandım. Sonunda kendi rengine dönebilmişti gözleri.

"Sana diyorum, neden haber vermeden, yanına telefonunu almadan evden ayrılıyorsun?" Sinirle konuşurken yanıma oturdu.

"Evden kumsal görünüyor, endişelenmezsin sandım." Zaten ne kadar zamandır buradaydım ki? Onu bile bilmiyorum.

"Bir daha sakın yanında telefonun olmadan evden uzaklaşma. Bu kural İstanbul için de geçerli. Unutma!"

Gerçekten boğazındaki damarın belirgin şekilde atmasından sinirlenmiş ve endişelenmiş olduğunu anlıyordum. "Tamam, sadece hava almak istemiştim," dedim. Yaklaşık bir saat önce yaşadığımız anın utancından çıkamamıştım ve yüzüne tam bakamıyordum. Bunun yerine yine kuma uzanıp, gökyüzünü seyretmeyi seçtim.

Erdinç de ilk kez iyi bir şey yapıp üstelememeyi seçti ve yanıma uzandı. Benim gibi, elleri kafasının altında, gökyüzünü izlemeye başladı. O da benim gibi düşüncelere dalmışa benziyordu, kafasını kurcalayan ve karıştıran şeylerin cevaplarını arıyordu kendince.

İkimizin de sessizliği geceye kavuşup bir bütün olurken, bu

güzel anı bozmamak için Erdinç'e normal ama gayet düz bir ses tonuyla merakına düştüğüm soruyu sordum. "Ben yerleşmeden önce evine her gece kadın getirir miydin?"

Neden bu sorunun cevabını yüzde doksan dokuz ihtimalle biliyorken kendime işkence ediyordum ki?

Erdinç sorumun garipliğiyle bir süre cevap vermeyip, gökyüzünü izlemeye devam etti. Sonra, "Genelde," diye benim gibi düz bir sesle cevap verdi.

"Neden ben yerleştikten sonra getirmedin?"

İki aya yakın zamandır yanındaydım ve onu sekreteri olacak kaltak dışında biriyle görmemiştim. Aslında sekreter olayında da Erdinç'in suçu yoktu, o pis kadın bir anda öpmüştü onu.

Yattığı yerden omuz silkerken, "Gerek duymadım," dedi. Kısa bir duraksamadan sonra kafasını bana doğru çevirdi. "Yoksa getirmemi mi isterdin?"

Boş anıma mı geldi bilemedim ama sinirle, "Hayır!" dedim. "Yani beni ilgilendirmez," eklemesini yaparak kurtarmaya çalıştım.

Erdinç, başını sallamakla yetindi. Ona karşı olan duygularımın zaten farkındayken bu gece beni daha fazla utandırmamayı seçti. Gökyüzünü izlemeye devam ederken, "Ben gittikten sonra gelmeye devam edecekler mi?" diye devam ettim.

"Gitmek zorunda değilsin."

"Mecburum gitmeye." Mecburdum gitmeye, çünkü beni sevdiğini bir kez bile duymamıştım. Daha ne kadar beni sevdiğini bilmediğim bir adamın yanında kalabilirdim ki?

"Mecbur değilsin. İstersen, yani için öyle rahat edecekse, yanımda başka bir işte çalış ya da hiç çalışma. Sadece yanımda kal."

Son kelimesinde başını yeniden bana çevirdi ama ona bakacak gücü kendimde bulamadığımdan gökyüzünden gözlerimi ayırmadım. Ellerimi kafamın altından çekip oturur vaziyete geldim ve yanımda bir sanat eseri gibi yatan güzel adamın yüzüne baktım. "Bana yanında kalmam için bir neden söyle, Erdinç?" Duygusuzdum. Beni hem bedenen hem ruhen en ifadesiz halimle izleyen adamı izliyordum.

O da kalkıp benim gibi oturur vaziyete geldi. Her zamanki gibi siyah, belinden düşecekmiş gibi duran eşofman altını ve üzerine V yaka, gri tişörtünü o zaman fark ettim. İkimizin de yüzü aynı hizaya geldiğinde iki çift kahverengi göz karanlık kumsalda birbirini sarmaladı.

"Sadece yanımda kalmanı istiyorum, yetmez mi?" Erdinç Sakman'ın sesinde yalvarır bir ton yakalamıştım ama pes etmedim.

Başımı hafifçe iki yana salladım. "İstediğim cevap bu değil."

"İstediğin cevap ne?"

Bile bile sorup beni deli etmek istiyordu ama bugünkü kotamı aşırı kullanmıştım ve birazını daha kaldıramayacaktım. Hareket geçip yumuşak kumun üzerinde ayağa kalktım. Yüzüne çekinerek bakıp, "Ben üşüdüm, içeri geçeceğim," dedim. Bir saat öncesinde yaşadığım temasın utancı derimde yankısını taşırken, bu adamın yüzüne bakacak gücü nasıl bulduğuma şaşırıp, bünyemi tebrik ettim.

Ege'nin sakin dalgalarının güzel sesinin içime de vurup, Erdinç için barındırdığım duyguları silmesini istiyordum. Ona ait olan tüm güzel anların ve hatıraların yok olmasını, içimde ondan nefret edecek görüntülerin kalmasını istiyordum ama bunu yapabilecek en ufak olguya da imkân vermiyordum.

Erdinç'in çocukluğunun geçtiği eve doğru yürürken sol ayağımın adımı havada kaldı. Bir anda kendimi havada bulup, kafa üstü ters çevrildim. Topuzumun açıldığını, yer çekimi kanunuyla yere doğru dökülen saçlarımı gördüğümde anladım. Erdinç'in omzuna atılmıştım ve bacaklarımdan sabitlenmiştim. Tabii ki çığlık attım.

"Kız, minik bir şeysin ama sesin senden on kat daha büyük. Sus biraz."

Ani ruh değişimiyle ağzından çıkan neşeli seslerin ardından kalçama çok da acıtmayan bir şaplak attı.

"Kıçım acıdı!" Kafa üstü aşağı baktığım için başım Erdinç'in poposunun hizasındaydı. Onun bana attığı gibi ben de ona bir şaplak indirdim. "İndir beni."

"Sen benim popomu mu elledin?"

Erdinç bunu, yürümeyi bırakıp imalı şekilde sorunca utancım iki katına çıktı. Ben cevap veremezken, "Eğer beni elledisen, benim de karşılık olarak seni ellemem lazım," diyerek devam etti.

"Yaaa, sakın elleme popomu. Ben, seni ellemedim. Sadece vurmuştum." Ciyaklayarak debelenirken Erdinç'in omzundan inmek için hareket ettim.

"Nasıl vurdun, böyle mi?"

Ve aniden popomda hissettiğim hafif yanma acısı.

Çığlık atmamla Erdinç kahkaha atarken, "Ne oldu miniğim, popon mu acıdı?" deyip yürümeye devam etti.

Benim, "Önce sen başlattın," itirazlarım dinlenmezken, ben de inadıma canımın acıdığını söylemeyip sessiz kaldım ve bir kez daha sinirle çığlık attım. Erdinç de çığlığıma kahkaha ile gülerken, bu adamla nasıl bir orta yol bulacağız diye bir de kafa aşağıda düşünmeye başladım ama çözüm belliydi. Konu Erdinç'se onun istediği olurdu ve üç hafta sonra da büyük olayların bizi bekliyor olacağı belliydi. Ama her şeye rağmen bu adam, şu anda beni sinir etse de, bir yandan da mutlu ediyordu. Dengesizliği beni kendine daha çok çekip âşık ederken, ondan kurtuluşum olmadığını ve zaten ondan kurtulmak istemediğimi kendim de çok iyi biliyordum.

Erdinç ve ben, sonunun ne olacağını bilemediğimiz iki ayın sonuna adım adım yaklaşıyorduk ve birbirimizi bırakmamak için türlü bahaneler bulup, savaşlar açacağımızın da farkındaydık. Ama yine de günün sonunda ikimiz de mutluluğu kollarımızın arasında, birbirimize sarılarak buluyorduk. Tıpkı şu anda, yatağımıza çıkıp sarılarak uyuyacağımız gibi.

Bölüm 28

Yakınlaşmamızla geçen gecenin ardından iki gün daha İzmir'in güzel havasını soluyup, eve geri dönmüştük. Tabii iki günün nasıl geçtiğini bir ben, bir de Allah biliyordu ki burnumdan gelmişti.

Erdinç'in sürekli olarak annesinden kaçışı, Neriman Hanım'ın Erdinç'e kendini affettirme çabaları ve ardından hastalanacakmış gibi olması. Sağlıkçı olduğum için Neriman Hanım'ın ne zaman nefesi kesilecek olsa veya tansiyonu, şekeri oynasa hemen müdahale ediyordum. Erdinç bu zamanlar da annesi için deli gibi endişelenip, kendi kendini yese de yetimhanede geçen günlerini kolay kolay unutup sineye çekemiyordu. Ben annesiyle ilgilenirken, o da odasında beni bekliyor, sonrasında her şeyi detaylıca sorup öğreniyordu. Eğer içine sinmeyecek bir cevap verirsem iki günlük tatilin hastane yollarında geçeceğinin farkındaydım ama kadının pek de bir şeyi yoktu. Sadece Erdinç'in onunla ilgilenmemesi, onu hâlâ affetmemesi içindeki duyguları depreştiriyor ve onu yenik düşürüyordu.

Valizleri yere koyan korumalarını görmezden gelip, salona doğru yürürken bana baktı. "Yorgunsun, git duş al. Ardından hemen uyu."

"Sen de yorgun olmalısın. O kadar saat araba kullandın. İçmek yerine git de dinlen."

Zaten benim amacım da güzel bir duşun ardından yatağıma girip mışıl mışıl uyumaktı. Ama Erdinç sabah erken kalkıp o kadar yolu çekmişti. İstanbul'a gelmemize rağmen annesiyle geçen iki günlük tatilin stresini atmak için içecekti. Biliyordum, çünkü Erdinç'i yanında kaldığım kısa zamanda çok iyi tanımıştım. Ne zaman sinirlenip, stres atmak istese sigarasına ya da içkisine yönelirdi.

"Dediğimi yap, Asya." Ben konuşurken arkasına bile bakmamıştı ve salona girdiğinde, dediğini yapmam için bağırıyordu.

"Zorba! Bir kere de beni dinlesen."

Sinirlenip Erdinç'in duyamayacağı şekilde konuşurken merdivenlerden çıkmaya başladım. Aslında bana neydi ki? Gitsin ne yaparsa yapsın, onu düşünende kabahat.

Odamın kapısını açtığımda, tekli koltuğun üzerine yerleştirdiğim pudra pembesi büyük ayıcığımı görünce yüzüm güldü. Ayıcık sanki odam için özel hazırlanmıştı. Yanına gidip kocaman kalın boğazına sarıldım. "Seni kazanan şu hödük var ya, sinirlerimi çok bozuyor."

Madem dertleşecek, içimi dökecek arkadaşım yoktu, ben de ayıcığı kendime arkadaş ederdim.

"Ama onu düşünmeyeceğim, her ne kadar kendine zara veren davranışları olsa da düşünmeyeceğim."

İnce kollarımla onun kalın, yumuşak boynuna sarıldıktan sonra serbest bıraktım. Ayıcığımla olan anlamsız konuşmamın ardından banyoya geçip kısa ama insanı rahatlatan serin bir duş aldım. Yatağıma uzandığımda öğlen olmuştu ve saat on ikiyi gösteriyordu. Öğle güneşinin saçtığı ışığa aldırmamaya çalışıp gözlerimi kapattım ve beş saatlik yorucu yolun yorgunluğunu, Neriman Hanım'la Erdinç'in tatil stresini unutmaya çalıştım.

Gözlerimi açtığımda vücudum kendinden gayet memnun, dinlenmiş ve dinçti. Yatağımın içinde uykumu birazcık daha uzatmak için direnirken havanın kararmış olmasından faydalanıp, gözlerimi açmamayı seçtim. Ta ki telefonuma üst üste mesajlar gelene kadar. Sallanarak yataktan çıkıp, ayıcığımın önündeki sehpanın üzerinden çantamı alırken mesajlarıma bakmadan yatağa geri girdim.

Gelen mesajların hepsi Tusem'dendi.

'Özgür'den İzmir'e tatile gittiğini öğrendim ve bana söylemediğin için sana çoooook fazla kızgınım, bilsen iyi edersin.'

İşte bu da benim arkadaşlığa verdiğim önemi gözler önüne se riyordu. Ben düzenli olarak ne yaptığımı sadece Ulaç'a bildirirdim ve onunla konuşurdum, Ulaç dışındaki hiç kimseye de hiçbir şeyi mi anlatmazdım; ne kadar Tusem'e en yakın arkadaşım desem de.

Daha fazla beynimin içinde Ulaç'ı düşünmeden Tusem'den gelen ikinci mesaja baktım.

'Anestezi öğrencileri için okulun internet sitesinde ikinci sınıf ders programı yayınlanmış baksan iyi olur.'

İşte bu önemli bir haberdi, hemen ikinci yılın derslerine ve ders saatlerine bakmam, kendimi ona göre hazırlamam lazımdı. Üzerimdeki pudra pembesi, biraz da bol olan pijamalarıma takılmadan aşağı kata inip Erdinç'i aramaya başladım. Salonda ve mutfakta bulamayınca çalışma odasının önüne geldim. "Erdinç içeride mi?"

Aslında kapının iki yanında bekleyen korumalara bu soruyu sormamam lazımdı. Çünkü Erdinç ne zaman çalışma odasına girip, mücevher işi ile ilgili bir şeylerle uğraşsa kapıdaki korumaları rahatsız edilmemek için beklerlerdi. Yani geldiğim gibi geri gitmem lazımdı.

"Asya Hanım, acil bir sorun mu vardı?"

Yani önemli değilse Erdinç Bey'i meşgul etme, defol git diyordu. "Bir şey rica edecektim, geldiğimi söyler misin?"

En fazla beş dakika sürecek işim için dizüstü bilgisayarını kullanacaktım. Karşımdaki adam beni bir kez daha konuşturmayıp çalışma odasının kapısını hafifçe çaldı. Bedeninin yarısını içeri sokup, "Abi, Asya Hanım geldi, içeri alalım mı?"diye sordu.

İçeriden Erdinç'in sesi gelmedi. Onun yerine koruma geri çekilip, geçmem için kapıyı açtı. Erdinç, beni gördüğünde çizimlerinin üzerini kapattı ve rahatsız edildiği için biraz huysuzlandığını belli etti. "Ne var?"

Belli ki annesiyle geçen tatilinin stresini içki ve sigarası kesmemiş, kendini işine adamıştı. Masasına doğru yaklaşıp karşına geçtim. "Bilgisayarını beş dakikalığına kullana bilir miyim?" dedim.

Erdinç az önceki tavrının beni düşürdüğü konumdan pişman olmuş gibi sakin haline bürünüp daha sakin bir ses tonuyla, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

İşte, şimdi sevdiğim Erdinç bana bakıyordu. "Tusem mesaj atmış. Okulun internet sitesinde ikinci sınıf ders programı yayınlamış, ona bakacaktım."

Açıklama yapmamla başıyla onayladı. Masasının üzerindeki bilgisayarını göstererek, "Al," dedi.

Masasının üzerine uzanıp siyah dizüstü bilgisayarı elime aldım ve arkamı dönüp, çalışma odasının içinde olan deri oturma grubuna yöneldim. Üçlü deri koltuğa oturup dizlerimin üzerindeki bilgisayarın açılmasını bekledim.

Erdinç de önündeki tasarımlarına yönelip birkaçına anlamadığım şeyler karalarken çalışma odasının kapısı tıklatıldı.

"Abi, gelebilir miyim?" Kafasını içeri uzatmış olan koruma, kapıdaki iki korumadan biri değildi, başka bir korumaydı.

"Gel." Erdinç güçlü ve otoriter bir sesle cevap vermişti.

"Abi, istediğin kişilerin içine sızdırdığımız adamımız Kemal'den haber geldi."

Adamın sözleriyle Erdinç'in kaşları çatılmıştı. İkisine de bakmamak için gözlerimi yeniden bilgisayara çevirip, haftalık programımı inceledim. Ama kulağım istem dışı, yeni haberleri bildiren adama kayıyordu.

"Ne diyor?" Önemli bir konu olduğu, Erdinç'in bakışlarından belliydi.

"Adam ayarlıyorlarmış sağdan soldan. Birkaç güne de basacaklarmış."

Erdinç duyduklarıyla arkasına yaslanıp dişlerini sıktı. Benim varlığımı unutmuş gibiydi. "Bu gece tüm adamları topluyorsun. Güneş doğmadan hepsini evin etrafına yerleştirip, görünmeyecek şekilde pusuya yatırıyorsun. Geldikleri anda sadece baştaki kişilerin yanıma yaklaşmasına izin verip, yanında getirdiği tüm adamların icabına bakıyor ve ortadan kaldırıyorsunuz. Bir daha karşıma çıkmaya cesaret edemeyecek duruma gelene kadar zayıflatacağım o adamı. Kime kafa tuttuğunu unutur olmuş."

"Tamam abi, sen oldu bil." Korumaların başı gibi görünen adam kesin bir şekilde konuşup iyi geceler diledi ve odadan çıktı.

Evin bahçesinde ve etrafında olan korumaların sayısı bile fazlayken, bir de Erdinç'in yeni koruma getirtmesi gözümü korkutmuştu. Eğer bu kadar önlem alıp birini yerle bir etmek için plan kuruyorsa, Erdinç'in karşı tarafı pişman edeceği kesindi.

Kucağımdaki bilgisayarın kapağını usulca kapatırken temkinli şekilde sordum. "Leyton mı geliyor?" Eğer eve baskın yapılacaksa can sağlığım pek güvende değildi.

Erdinç sesimi duyduğu anda kaşlarını çattı ve varlığımı hatırlayarak bana baktı. Çatık kaşları, bana baktığında daha çok çatılırken aklına bir şey gelmiş gibi sinirle konuşup beni kovdu. "Soru sorma, Armağan, odana çık."

İşte yine adım Armağan olmuştu. Bana sinirlenmişti ama neden? "Bir şey mi yaptım?"

Ayağa kalkmış, elimdeki bilgisayarı ona doğru götürürken, bana karşı yeniden eski soğuk haline bürünmesine sinir olmuştum. Sinirle masasından kalktı. Üzerime gelip kucağımdaki bilgisayarını hızla çekip aldı.

"Senin gibiler bana ne yapabilir ki?"

Sinirlerini bozan şey neyse sinirini benden çıkaracağı kesindi. "Anladım Erdinç, yine birine olan sinirini benden çıkaracaksın ama inan iki günlük tatilde zaten ömrümü yedin. Seninle uğraşamayacağım."

Gece gece benim de sinirlerim tavan yapınca ona sert çıkmaktan geri durmadım. Erdinç, ona diklendiğim için köpürürken sinirini benden çıkarmaması için arkamı dönüp odasından hızla çıktım. Kapıyı da sertçe çarpmayı ihmal etmedim.

Rahat uyku uyudum diye sevinirken bu kadar öfke yüklenmiş bedenimi merdivenlerden ikili üçlü çıkardım ve odamın kapısını da hızla çarpıp yatağıma girdim. Londra'da, anın büyüsüne kapılıp ona karşı olan duygularımı itiraf ettiğimde kendime kızmışken, âşık olduğum ilk adamın neden bu kadar kötü olması gerekiyordu, diye kaderime isyan ettim.

Yatağımın içinde öfkeyle dönüp durdum. Çaresizce uykumu ararken gözüm, komodinin üzerindeki saate kaydı. Saat akşamın onunu gösterirken vücudum, yüklendiğim sinirle yeniden uyku istiyordu. O anda odamın kapısının usulca açılıp kapandığını duydum. Sırtım kapıya dönük olduğu için açık olan gözlerimi rahatça kapattım. Bir umutla, Erdinç'in sinirini benden almaya devam etmemesini umdum.

Yatağımın diğer ucu ağırlığın etkisiyle çökerken, arkadan belime dolanan güçlü kollar beni kendine çekti. Burnum Erdinç'in okyanusu andıran erkeksi kokusuyla dolarken kollarını, sardığı belimden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Ne oldu? Az önce beni dövecek kadar sinirliydin?" Sesimdeki gıcık olunası imayı gizleyememiştim.

Kollarını açmaya çalışmamla belimi daha çok sıkıp, bedenimi

kendi bedenine bastırırken burnunu arkadan boynuma sürttü. "Kapatalım o konuyu."

Sesinde, yaptıklarından dolayı pişmanlığını ele veren bir tını mı vardı çözemesem de geri adım atmadım. "Her seferinde suçum yokken bana yükleniyor ve kızıyorsun, Erdinç. Ne olduğunu sorup, sana yardımcı olmaya çalıştığımda da tüm sinirini benden alıyorsun. Ama unutma ki ben, senin sinirini çıkarabileceğin kum torbası veya stres topun değilim."

En sonunda çırpınmaktan yorulmuş ellerimi indirirken, bu kadar güçsüz olmama mı, yoksa Erdinç'in benden bu kadar güçlü olmasına mı sinirlendiğimi anlamadan elimi yumruk yapıp beni saran kollarına vurdum.

Erdinç yumruğumdan etkilenmemiş olsa da kollarını gevşetti. Beni dinlediği için sevinirken yanıldığımı anlayıp, bir anda yatağa sırtüstü yatırıldım ve Erdinç'le uyku pozisyonumuzu aldık. Erdinç üzerimdeki yerini alıp kafasını boynuma gömmeden önce tam gözlerimin içine baktı.

"Bu sefer haksızdım, kabul ediyorum. Şimdi o güzel dudaklarını oynatmayı kes ve ağzını kapatıp uyu. Yoksa o ağzını en sevdiğim şekilde kapatırım miniğim ve bu senin için hiç iyi olmaz."

Ardından kısa bir an daha yüzüme bakıp kafasını boynuma yerleştirdi. Son cümlesindeki ima hedefine ulaşıp ağzımı kapatmıştı. Aslında çok özlediğim dudaklarının tadını yeniden almak isterdim ama en son öpüşmemizin ardından gerçekleşen olaylar biraz ürkmeme neden oluyordu.

Erdinç, gözlerini kapatıp uyurken ben de onun çıplak bedenine sarılarak uyudum.

***

Hastanenin koridorlarında, yorgunluktan bitmiş bir halde soyunma odasına doğru ilerlerken Timuçin Bey'in, beş saatlik ameliyatın ardından gelen yorgun sesi beni buldu.

"Asya, bekler misin?"

Arkamı dönüp bana doğru yaklaştığını gördüğümde, "Buyurun, Timuçin Bey," dedim. İkimizin de zor geçen beyin ameliyatının ardından beyni sulanmış, yorgunluktan baygın bakmaya başlamıştık.

"Bugün öğleden sonra ameliyatım yok. Sen de çok yoruldun. Eve gidip dinlen."

Duyduğum sözler beni o kadar sevindirdi ki denizde boğulurken can simidi atılan çocuk gibi mutlu oldum. "Teşekkürler, Timuçin Bey."

Dinleneceğim için yüzümde gülücükler oluşurken, iyi günler dileyip arkamı döndüm ve soyunma odasına ilerlemeye başladım. Ameliyattan çıkamadığım için kaçırdığım öğle yemeği yüzünden karnım açlıktan zil çalıyordu. Erdinç'in, sabah zorla bir tane krep yedirmiş olmasına şükrettim, yoksa ameliyat masasının yanına bir sedye daha çekmek zorunda kalırlardı.

Soyunma odasına girip üzerimi değiştirmeden önce telefonumu elime alıp Erdinç'in numarasını çevirdim. Kulağımda tuttuğum telefon beşinci çalışını tamamlarken, önemli bir toplantısı var galiba, kapatsam mı diye düşünürken ahizeden erkeksi sesi duyuldu.

"Asya. Bir sorun mu var?"

Erdinç'i sürekli arayan veya telefonla irtibat kuran biri olmadığım için sesi telaş tınısı taşıyordu. Bu yüzden hemen konuştum. "Hayır, bir sorun yok. Benim işim bugün erken bitti. Timuçin Bey de eve gidebilirsin dedi. Haber vermek için aramıştım. Yani iş çıkışı beni almana gerek yok."

"Hastaneden yalnız ayrılma, beni bekle."

"Erdinç çok fazla yorgunum, saat beşe kadar bekleyemem seni." Sesim, yorgun olduğumu her kelimemde zaten ortaya seriyordu.

"Beni bekle derken, seni almaya geliyorum anlamında söyledim. Yirmi dakikaya yanında olurum. Hazırlan sen."

Sesim nasıl çıkıyorsa Erdinç kızmadan açıklama yapmıştı. Boşuna gelmemesi için şansımı denemek istedim. "Gelmene gerek yok, Erdinç. Kendim de geçebilirim eve."

"Yirmi dakikaya oradayım."

Ve telefon yüzüme kapandı, karşımdaki Erdinç'se şansımı fazla zorlamamam gerektiğini bilmem lazımdı.

Üzerimi uyuşuk şekilde giyindim. Bütün gün yoğun olduğum için, Tusem'e de iki günlük tatilimin raporunu verememiştim ve içim rahattı. Dolabımı kilitleyip, çantamı omzuma taktım ve hastanenin çıkış kapısının az ilerisinde beklemeye başladım. Erdinç, söylediği gibi yirmi dakika sonra gelirken, ben erken davranıp dışarı çıktığım için on dakika ayakta beklemek zorunda kalmıştım. Siyah Ranger Rover önümde durunca kapımı açıp arabaya bindim. Açlıktan dermanımın kalmadığı kapıyı çekerkenki halimden belliy-

di. Kafamı arabanın rahat deri koltuğuna yaslamış Zehra Hanım'ın yaptığı yemekleri düşünüyordum.

"Hayalet gibisin."

"Aç ve yorgun bir insana göre gayet iyiyim." Hiç olmazsa açlıktan bayılmıyordum.

"Sen öğle yemeği yemedin mi?"

Erdinç, beni azarlayarak suratıma baktı. Kafamı yasladığım koltuktan bir anlık kaldırmayıp, gözlerimi yoldan çekmiyorken, Erdinç'in kızgın bakışlarını üzerimde hissediyordum. "Hastaneye geldiğim andan itibaren beş saattir aynı ameliyattaydık. Ben de dahil kimse yemek yemedi." Keyfimden yemek yememişim gibi beni azarlıyor oluşu garipti.

"Sonra da böyle hayalet gibi beyazlar, minicik kalırsın."

Gaza yüklenmekten çekinmeyip evinin yolunu hızla katederken telefonundan bir numara çevirdi. "Volkan, birazdan evde olacağım. Arka bahçede hemen mangalı yakıp, gerekenleri hazırla. Zehra Hanım'a da söyle, Asya için odasına gelen makineyi çalıştırsın," diye bilgilendirdi. Ardından telefonun diğer ucunda konuşan adamın birkaç cevabını dinlemeye vakit ayırıp telefonu kapattı.

Ben, beni ilgilendiren kısma takılıp kafamı yasladığım koltuktan ayırırken, Erdinç'in belirgin yüz hatlarına baktım. "Odama ne makinesi geldi?"

Evin ağaçlarla çevrili yoluna dalıp ilerlememize devam ederken bana cevap verdi. "Astımına iyi gelecek, toz toplayıcı, havayı temizleyen bir alet."

Cevabı beni şaşkın bir suratla öylece bıraktı. Erdinç, gideceğimi bilmesine rağmen düşünceli davranmış, bana bir şey almıştı ve hiç ilgilenmiyormuş gibi yapıp beni geçiştiriyordu. İçimdeki karanlıkta saklanan çılgın Asya kafasını uzatıp, elindeki beyaz renkli pomponu sallarken, Erdinç'in bana ilgisi olduğunu haykırdı. Elime geçen ilk ağır cismi kafasına indirip sesini keserken baygın Asya'yı karanlığıma itip bir süre orada kalmasını uygun gördüm. Boş hayallere kapılarak, Erdinç'in beni önemsediği gibi bir düşünceye kapılamazdım. Sonu hüsran olabilirdi ama bana neden astımım için bir şey aldığı da kafamı kurcalamıyor değildi. Yorumsuz kalıp soru sormadım. Erdinç'in evinin demir kapıları iki yana açılıp, arabayla birlikte bizi de kabul etti. İkimiz de evin kapısının önünde inip, içeri yönelirken Volkan olduğunu bildiğim adam Erdinç'in yanına yaklaştı.

"Abi, arka bahçede mangal hazır."

Erdinç koluma uzanıp elimi avucunun içine aldı ve beni de peşinden çekerek evin etrafını dolaştırdı. Hazırda bekleyen mangal ve yandaki masanın üzerine dizilmiş çeşit çeşit kırmızı etle tavuklar karnımın gürültüyle guruldamasını sağladı.

Çantamı az ilerimizde bulanan bahçe salıncağının üzerine koyup, Erdinç'in bana uzattığı ceketini de aynı şekilde salıncağa bıraktım. Ona doğru ilerleyip yanan mangal ateşinin başına geldiğimde vücuduna tam oturan ve tüm kaslarını meydana döken beyaz gömleğinin kollarını yukarı doğru katlamasını izledim.

Masanın üzerindeki çoban salatasından bir kaşık alıp çiğnedim. "Ne kadar zamanda olurlar? Çok açım."

"On dakika sürer en fazla, köz baya kuvvetli görünüyor," dediğinde ben ağzıma ikinci kaşığı sokuyordum.

"Neden mangal yapıyoruz ki? Eminim Zehra Hanım da güzel yemekler hazırlamıştır."

Şikâyetçi olduğumdan dolayı sormuyordum ama boşuna zahmet edip, bir de yaz ayının sıcağında mangal ateşiyle uğraşacaktı.

"Fazla zayıfsın, incesin ve kanın yokmuş gibi de bembeyazsın. Kırmızı et insana güç verir ve kan yapar. Senin haftada en az üç dört gün yemen lazım," dediğinde elimdeki kaşığı sertçe masaya koydum.

"Ben zayıf değilim, güçsüz veya kansız da. Her insan kadar normalim."

Somurtkan yüzüm yine kendini gösterdi. Erdinç, eline aldığı ızgaranın teline kırmızı etleri dizerken benim yüzümü asmama sırıtarak baktı.

"O saydıklarının hepsisin, Asya. Şimdi somurtmayı bırak da gel bana yardım et."

Onun güzel suratında oluşan gülücükler benim de yüzümdeki ifadeye yeşil ışık yakarken yerimden kalkıp yanına gittim. "Ne yapacağım?"

"Kalan etleri diğer tele, biberleri de cağa diz," dedi. Kendi dizdiği etleri yanan mangala götürürken, "Şu yüzünü de asma, yoksa döverim," demeyi ihmal etmedi.

Bana verdiği emirleri gözlerimi devirerek protesto ederken, en iyisinin bir an önce dediklerini yapıp yemek yemeye geçmek olduğunda karar kıldım. Elime aldığım tele kalan etleri güzel şekilde dizip hazırda beklemeye alırken, biberleri de cağa dizmeye başladım. Gözlerim, mangalın başında elindeki mangal yelpazesini

sallayan Erdinç'e kaydı. Bu adamın, bu kadar kusursuz ve güzel görünüyorken, kendine kurduğu karanlık dünyanın yöneticisi olmasına lanet ettim.

Bana verdiği tüm işleri bitirdikten sonra arka bahçenin mis gibi kokmasına yol açan mangala doğru ilerlemeye başladım. "İstediklerin masanın üzerinde hazır." Mangalın üzerinde kızaran kırmızı etlere aç ve gözüm doymayacakmış gibi bakarken midemden gürültülü bir gurultu daha duyuldu.

"Birkaç dakikaya etler hazır olur."

Rüzgâr yapmak için kullandığı sarı yelpazeyi kenara koyarken, elinin tersiyle alnındaki teri sildi. Bu hareketiyle bile gözümde nasıl yakışıklı bir hal alıyordu bu adam?

"Senin elinden şu ana kadar hiç yemek yemedim. Zehirlenmem değil mi?" Gözlerimi Erdinç'ten zorlukla koparmış, mangalın üzerinde cızıldayarak pişen etlere bakıyordum.

"Elimden yemek yerine dayak yemek istemiyorsan şunu ağzına at, Asya."

Sözlerim ağır mı gelmişti? Yüzünden anlaşılmasa da telin arasından, kızarmış olan bir et parçasını kopartıp ağzıma tıktı.

Mangalın üzerinden yeni aldığı parça etin sıcaklığı dilimi yakarken canımın acısını inadına yüzüme yansıtmadım. Onun yerine güzelce baharatlanmış ve iyi şekilde pişmiş eti çiğneyip yuttum ve yüzümü ekşittim. Yüz hatlarıma, etin tadının çok kötü olduğuna dair bir hava yayarken, Erdinç'in beni izlediğinin farkındaydım.

"Ne? Çok mu kötüydü?" Kaşları çatılırken, ben her şeyin en iyisi yaparım duruşu bir an sarsılmıştı. Kısa süreli ödün verişine kahkaha atmaya başladığımda, kızarmış tavukları kenara alıyordu. "Siz, beni kandırdınız mı küçük hanım?"

"On dokuz yaş, hiç de küçük bir yaş değil." Tam karşımda durup tek kaşını havaya kaldırmışken birazdan olacakları az çok tahmin ediyordum.

"Benden yedi yaş geriden geldiğini değiştirmez, küçük hanım."

Sonda vurgu yapmayı unutmamıştı. Madem karşımda durmuş, bana tepeden bakıyordu, o zaman korkaklık yapmamam lazımdı. Yine cevap verdim. "Doğru aslında, ben genç biriyim. Sense benden daha yaşlısın."

Burun kıvırır gibi yarı alayla konuştuğumda Erdinç'in sabrını çok fazla denediğimin farkındaydım ama geri adım atarsam da dediği lafı kabullenmiş olurdum. Kızarmış etlere hamle yapıp tabağa

doğru yöneldiğimde yanından geçmeme izin vermedi.

"Senin yanında yaşlıyım, öyle mi?"

Tek kaşı hâlâ meydan okurcasına havadaydı ve bana bakan tehdit balonunu anımsatıyordu.

Yine geri adım atmayacağıma yemin edip meydan okumaya devam ettim. "Değil misin yoksa?" Normal bir konudan konuşur gibi gayet sakindim ve düz bir yüzle ona bakıyordum. O ise sinirden delirecekmiş gibi şişiyordu.

"Bak bakalım, yaşlı bir adam on dokuz yaşındaki bir kızı böyle omzuna atabilir mi?" Sözü bitmeden kendimi havada bulurken omzundan düşmemek için ellerimi beline sardım.

Erdinç, değişen ruh hali sayesinde Altın Portakal ödülünü almışçasına gülüp, benim halimle dalga geçerken, "Erdinç! Tamam şaka yaptım," diye ciyakladım.

"Ben pek bir ciddiye almıştım."

Bahçenin diğer ucuna doğru yürümeyi kestiğinde, alay eden ses tonuyla bu sefer o beni sinir etmeyi amaçladı ama nedense benim moralim bozulacağına, ona yaşlı dediğim için içimden gülme isteği geliyordu. Kendimi tutamayıp yere doğru dökülen saçlarımın arasından gülmeye başladım. "Ne o, benden yaşlı olman zoruna mı gitti?" diyemeden edemedim.

Erdinç, benim gülmeme mi, yoksa uzun aradan sonra birlikte güzel vakit geçirmemize mi gülmeye başladığını anlayamadan yine yürümeye başladı.

"Peki, o zaman miniğim, söyle bakalım, yaşlı bir adam omzunda taşıdığı genç kızı hiç zorlanmadan havuza atabilir mi?"

Gülen sesiyle konuşup havuza daha çok yaklaşırken, intikam almasına çok az kalmış olduğunu gördüm. "Erdinç!" Ayaklarımı, kurtulmak için kıpırdattım.

"Lütfen atma, gerçekten şaka yaptım," dememe rağmen ikimizin de sesinde hâlâ neşe vardı.

"Benimle şaka yapılmayacağını öğrenemedin be miniğim. Şimdi mecburen cezanı çekmen lazım."

Havuzun yanına ulaşıp, tam ucunda durduğumuzda beni atmak için hareketlendi. Ben de hareketliliğin getirdiği panikle bir kez daha cıyaklayarak gülerken, onun da güldüğünü işitiyordum. "Erdinç gülm-" Bir patırtı kopunca sözlerim ağzımda tıkalı kaldı. Ön bahçedeki korumaların bize doğru koştuklarını gördüm.

Bahçenin içindeki amansız hareketlenme, Erdinç'in beni havuza atmasının önüne geçerken, yüzümüzdeki gülücükler yavaşça silindi. İçine atılıp sırılsıklam olacağım havuza atılmayıp, hemen kenarında ayaklarımın üzerine bırakıldım. Ürkek bakışlarımı bahçenin içinden bize doğru koşan korumalardan çekerek Erdinç'in kasılmış çenesine çevirdim.

"Erdinç, neler oluyor?"

Ciyaklayan ve kahkahalarıyla bahçeyi oynatan sesim şimdi kedi yavrusu gibi çıkmıştı.

Erdinç, beni de yanında yürümeye zorlayarak, üzerimize gelen korumalara doğru ilerlemeye başladı. Havuzun birkaç metle ilerisinde durduk. Erdinç'in kaşları çatılsa da, neler olduğunu bildiğini belli eden bakışlarını Volkan denen korumasına çevirdiğinde bekledi.

Volkan peşinden gelen diğer dokuz korumasına eliyle hareket yapıp, beşini sol tarafımıza yönlendirip yerlerini aldırırken Erdinç'e döndü. "Abi, geldiler."

Erdinç anladığını belli edip sadece başıyla onayladı. Bana bakmadan bir elini belime doladı ve diğer elini Volkan'a uzattı. Volkan ne istediğini anlayıp, belinden çıkardığı siyah metali Erdinç'in avucuna bıraktı. Gürültüyle yutkunup, korkudan aralanmış dudaklarımı kapatamıyorken, iki taraftan da önümüzü kalkan gibi ören korumaları izledim. Elleri, her an bir şey olacakmış gibi tuttukları silahın tetiğindeydi ve Erdinç'in yüz kaslarında nefret kol geziyordu.

Eli, belime mengene misali dolanmış sıkarken, hâlâ bize bakan Volkan'a, "Kim geldi?" diye sordum. Sorduğum soru Erdinç'in dişlerini daha çok sıkmasına ve sinirden boğazında atan damarı daha belli etmesine sebep oldu. Başımı yeniden Volkan'a çevirdim. Cevap olarak aklımda tek isim yankı yapıyordu. Leyton diye geçirdim içimden. Beni öldürmeye gelmişti. Bu sefer hedefine ulaşacak mıydı acaba? Ya da burada böyle durmak yerine arkama bakmadan kaçmalı mıydım?

Volkan sorduğum soruya cevap verebilmek için Erdinç'ten izin veren bir bakış ararken, belimi sıkan kolun sahibi çenesini oynatmadan, dişlerin arasından ateş döker gibi, "Beklenen Armağanlar geldi!" dedi.

Kurduğu cümleyi anladığımda yüzüm kireç kadar beyazlayıp mumya gibi taş keserken, en son, karanlığımda bayıltmış olduğum Asya, yüzüne su dökülmüş gibi sıçrayıp var gücüyle yüzüme bağırdı.

"Ailen geldi."

Bölüm 29

On dokuz yıl boyunca ayna karşına her geçtiğimde ve yüzümü her incelediğimde yüzlerce soru işaretiyle burun buruna geliyordum. Acaba bu gür, kumral saçlarım kime benziyordu? Pamuk kadar beyaz olan ten rengim bana kimden mirasti? Açık kahverengi gözlerim kimi andırıyordu ve pek de dolgun olmayan pembe renkli dudaklarımın şekli kime aitti?

İşte, ben on dokuz yıl boyunca aynayla her karşı karşıya geldiğimde, kendimi her incelediğimde ailemden bir şey arıyordum. Annem mi, babam mı beyaz tenli diye hayal ederken, onları kendi içimde yaşatıyor ve iyi insan modeline sokuyordum. Ta ki Erdinç karşıma çıkana kadar ve ailemin iyi insanlar olmadığını öğrenene kadar...

Şimdi aynanın karşına geçip kendimi her incelediğimde, biyolojik ailemin benzeri olan yüzümün kimlerin canını yakıp, kimleri üzdüğünü düşünüyor, kendimden nefret ediyordum. Benim kafamın içinde hayal meyal kurguladığım biyolojik ailem, bu kadar kötü insanlar olamazdı. Beni sokağa atmış olabilirlerdi ama intikam alması için peşime adamlar takmazlardı. Ama ne yazık ki olmuştu. Beni sadece sokağa atmakla kalmamışlar, bir de hayatıma,

benim kazanmadığım can düşmanlarını ekleyip, bilinmezliklerin okyanusunda boğulmaya terk etmişlerdi.

Peki, şimdi hangi yüzle karşıma çıkacak cesareti yakalayıp Erdinç'in evini basmışlardı? Hangi güç, Erdinç'le baş edebileceklerini düşündürmüştü onlara?

Erdinç'le birlikte bahçe kapısına kilitlenmiş gözlerimiz gelecek olanları bekliyordu. Kalbimi daha fazla göğüs kafesimde zapt edemeyip avuçlarımın arasına almışım gibi terlerken tüm bedenimi ona yaslamıştım.

Karşılaşacağım kişilerden dolayı mı, yoksa birazdan gerçekleşecek olaylardan dolayı mı bilmiyordum ama kendimi daha solgun hissediyordum. Erdinç'in güven veren kolu belimi sarmalamış, yere düşmemi engelliyordu. Ben öyle düşünsem de acaba beni bu kadar sıkı tutmasının sebebi biyolojik aileme yardımcı olacağım düşüncesi miydi? Onun yanından ayrılacağımı düşünüyor da bırakmak istemiyormuş gibi belimi sıkıca kavramıştı. Kalbimin hızlı atışıyla gözlerim kararırken Erdinç'in beline sağ kolumu arkadan dolayıp vücuduna tam oturan beyaz gömleğine parmaklarımı zorlukla yapıştırdım.

Bir zamanlar canımı isteyen adamın yanında, biyolojik ailemin gelme korkusuyla ona sıkıca sarılıp kendime, güven hissini aşıladım. Önümüzü, etten duvar misali kapatan on koruma, elleri silahlarında hazır şekilde bekliyordu. Ciğerlerime akan hava kalbimin hızlı atmasına yetmeyip, nefesimi sıkıştırırken daha fazla dayanamayacağımı düşünüp etrafıma bakındım. Biyolojik ailem olacak kişileri görmeden birkaç dakikam varken kaçsam mı diye...

En sonunda görüş açıma, önümüzde dikilen korumalardan süzülen ve bahçe kapısından geçen bir çift girdi. Bacaklarım, yaşadığım anın stresiyle bir an boşalır gibi olunca belimdeki el, bana güven vererek düşmememi sağladı ve ayakta daha dik durmama yardımcı oldu.

Erdinç, bahçe kapsında beliren çifti görmesiyle omuzlarını dikleştirip yıkılmaz görünümünü daha da belirtirken kulağıma fısıldadı. "Sakın miniğim! Sakın güçsüz biri gibi görünme onların karşısında. Ve sakın aptalca bir hareket yapayım deme!"

Son cümlesinde ne demek istediğini anlamıştım. Onun yanından ayrılmak gibi aptalca bir hareket yapmamla tüm herkesi öldüreceği ve yine beni yanında tutacağı gerçeğini anlamam çok da zor değildi. Bize doğru gelen kırk yaşlarının sonundaki çiftin arkasında Erdinç'in korumaları olmadığını bildiğim iki koruma varken, bahçe

kapısından bir çift daha içeri girdi. Bahçeye adım atan ikinci çifti görmemle kendime sorar gibi, "Nasıl yani?" diye fısıldadım. Bu çift, kaplan dövmeli çiftti. Kadın iki kez hastaneye gelmiş, birinci de Timuçin Bey'le konuşmuş, diğerinde ise küçük bir çocukla not göndermişti. Adamı yalnız görsem belki tanımazdım ama bu kadını nerede görürsem göreyim tanırdım.

"Açılın!"

Erdinç dik duruşunu bir an olsun bozmadan önündeki korumalara komutunu verdi. Bahçeye giren çift, üç metre kadar ötemizde durmuştu. Arkalarında ise tanıdık olan diğer çift yer alıyordu. On koruma, aldıkları emirle, işlerini en iyi şekilde yaptıklarını belli edercesine çok açılmadan, sadece Erdinç'le benim görünebileceğim kadar iki yana kaydılar. Elleri her an tetikteydi. Gözlerim, kalp atışlarımın hızından kararmış, odak noktası yakalayamıyorken, yeşil çimenlere bakmayı bırakıp, hafif buğulu gözlerimle karşımdaki çifte odaklandım. İlk dikkatimi çeken kişi bir altmış beşin üzerinde boyuyla, siyah bir elbise giymiş kadındı. Beni baştan aşağı süzen, bana sevgi ve özlem karışımıyla bakan açık kahverengi gözlerle karşılaştım. Kısa kesim kumral saçlar, beyaz teninde parıldıyorken, kadının yüzünde ürkekçe bir tebessüm doğup, bu gülümseme, benim ruhsuz ve cansız yüzüme taşlı ve kıvrak yollardan geldi. Kadının bu hareketine karşı gözlerimde sinirler parladığında, onları aynı taşlı ve kıvrak yoldan geri gönderirken başka bir odak noktası aradım. Kadın bir nevi benim ileriki yaşlarımın yansımasıydı ama aynı zamanda kendime o yaşta yakıştıramayacağım kadar bakımlı bir güzelliğe sahipti.

Ve içimdeki Asya, başını karanlığından bir kez daha bana çevirip ağlayan gözleriyle, *"Annene benziyorsun,"* dedi. Lanet olsun ki haklıydı da. Ben, biyolojik anneme benziyordum.

Nasıl bu kadar yüzsüz olurdu insan? Hiçbir şey yokmuş gibi karşıma geçtikleri yetmezmiş gibi, bir de tuz biber ekerek tebessüm ediyordu.

Saniyeler ağır ağır ilerleyip kalbim mümkünmüş gibi daha bir hız kazanırken, gözlerime daha fazla yüklenip kadının yanındaki adama odaklandım. Kadın gibi, o da kırklı yaşlarının sonlarında gözüküyordu. Bakışları benim üzerimde sabit değildi. Erdinç'le göz teması kurmuş, konuşmadan gürültülü bir kavga ediyorlardı. Sanki yılların düşmanlığını gözleriyle ortaya dökmüşlerdi. Adamın sinir dolu bakışları en sonunda beni bulup gözlerimin içine odaklandığında, kendi içimde kopan fırtınaya ev sahipliği yaptım. Bu adamın

yüzünün şeklinde ve mimik yapısında kendi yüz hatlarıma bakmıştım. Yuvarlak yüz ve ona uyumlu keskin çene, mimikler... Adam gri takım elbisesinin içinde, Erdinç kadar uzun olmasa da, bir yetmişten uzun boyuyla karşımızda duruyordu. Yanındaki kadın gibi, vereceğim tepkiden korkuyordu. Bunu belli etmemeye çalışan ürkek bir tebessümü yüzüne oturtmaya çalışıyordu. Erdinç'in tüm bedeninin bir kez daha kasıldığını ve dik duruşunu sabitlediğini hissettim.

Karşımızdaki çiftin bana bakması bile Erdinç'i sinirden deliye döndürürken, sessiz ama ateş gibi bir nefesi içine çekti. Kolu, beni de kendi içine çekip saklamak istercesine belimi daha sıkı kavrarken, kendi gibi beni de dik tutmaya çalıştı.

Adamın tebessümüne de sinirle karşılık verip gözlerimi çektim. Ağır geçen birkaç saniye daha birbirini takip edip, Erdinç'le aralarındaki sessiz kavgayı sürdürdüklerinde, beni ayakta tutan adam bir an olsun kendinden ödün vermedi. Aksine, daha çok dikleşip tüm kaslarını öfkeyle gerdi.

Saniyeler birbiri ardına hızlı mı, yavaş mı geçip gidiyordu kestirmesem de aklımda bir soru parıldıyordu. Annem ve babam önde duran çiftse, her seferinde karşıma çıkan siyah saçlı kadınla eşi kimdi?

"Hiçbir durumda, duruşundan ödün vermiyorsun, Sakman."

Erdinç sadece bakışlarıyla bile karşısındaki kişiyi yıldırıp, konuşturuyordu. Biyolojik annem olacak kişinin bakışları beni hâlâ hasret barındıran duygularla süzerken, biyolojik babam olacak kişi Erdinç'i kışkırtmak istercesine garip bir tonla konuşmaya başlamıştı. Erdinç eli belimdeyken, en katı ve sert duruşunu bir milim bozmadı.

"Getirdiğin onca adamla amacına ulaşamayacağının bilincindesin değil mi?"

Kelimelerini, buzdan bir kütleden çıkarıp üzerine atarcasına savurdu. Bir nevi tehdit kokuyordu. Biyolojik babam olduğunu tahmin ettiğim gri takım elbiseli adam, aldığı cevapla bakışlarının boyutunu değiştirirken, Erdinç kadar sert olamayacak bakışlarını ondan ayırmadı.

"Sana, Asya'yı yanına aldığın ilk gün yazdığım mektupta, en kısa zamanda onu geri alacağımı söylemiştim."

Bu sözlerle, kendimi değersiz bir cisim gibi hissettim. Sanki marketten alınmış öylesine bir şeydim de beni isteyen iki kişi ara-

sında kavgaya yol açmıştım. Biyolojik babam olacak kır saçlı adam sesini bir ton daha sertleştirirken, "Zorluk çıkartma. Bizim olanı bize ver," diye açıkça emir verdi.

Erdinç ve emir almak...

Bu cümle, sonuçları karşı taraf için ürkütücü olabilecek kadar tehlike içeriyordu.

Erdinç kendine gönderilen emre tepki vermeden, "Sizin olanı size vereyim öyle mi?" diye sordu. Ardından müthiş dudaklarından dökülen ruhsuz kahkahayı, bastırma zahmeti gütmeden dışa vurdu. "Siz korkaklık yapıp onu sokağa attığınız gün, bir daha kazanamayacağınız şekilde kaybettiniz."

İşte, Erdinç'in en deli halleri baş göstermeye başlamıştı. Eğer eli belindeki silahına kayıp işi kökten çözme girişimine başvurursa, bu akşam bahçe cesetlerle dolardı. İçim acır mıydı diye sorulacak olursa... Bilmiyordum.

"Ayrıca, zorluk çıkarsam bile, tuttuğun üç beş adamına güvenip benimle baş edebileceğini mi sanıyorsun!"

Her zaman tetikte olup kendini güvene alan Erdinç, yine erken davranıp tüm adamlarını dünden toplamıştı. Şu an hiç olmadığım kadar emindim ki karşımdaki insanlar, ben istesem bile beni buradan götüremezlerdi. Yavaş yavaş içinde bulunduğu durumdan galip çıkamayacağını anlayan biyolojik babam ellerini yumruk yapıp sıktı.

"Kızımı bana ver, Sakman!"

"Kızım mı?"

Karşımdaki iki çift ve yanlarında bulunan iki korumanın karşısında Erdinç'in beline sarılmış kolum ve güven alan ruhum, karşımdaki adamın dudaklarından dökülen sihirli kelimeyle serbest kaldı. *Kızımı...*

Kızım...

Benim üzerimde ne kadar da yabancı duran bir sıfattı öyle. Bu zamana kadar mutlu aile tablosunu bile parkta çocuklarını sallayan çiftlerde görürken, bilinmez bir aileye dahil olmak tüylerimi ürpertecek derecede uzak ve yabancı bir histi.

Erdinç'in belini saran ince kolum, gömleğini sıkan parmaklarımın gevşemesiyle ayrılırken, yüzümde duyduğuna inanamayan ve bir ifade oluştu. Bakışlarım Erdinç'in yüzüne dönüp beni kuşkuyla izleyen gözlere değdiğinde yine aynı şekilde, "Kızım mı?" diye tekrarladım.

Karşıma beklenmedik anda çıkmaları az gelmiş gibi, bir de utanmazlık seviyelerini aşıp, bana *kızım* diye hitap ediyorlardı. Erdinç, yüzümdeki ifadeyle ve yaşadığım duygu karmaşasıyla ne yapacağımı bekleyip tetikte kaldı. Ama yanından kaçma girişimimi de göz önünde bulundurarak, sadece küçük bir adım kadar uzaklaşmama izin verdi.

O anda bahçenin içinde bir kadın sesi duyulunca Erdinç'le olan bakışmamız kesildi. Konuşan kişi kırk yaşlarımdaki halimdi.

"Evet, seni almaya geldik, kızım."

Ve bu bardağı taşıran son damlaydı.

"Beni almaya geldiniz!"

Erdinç kadar olmasa da az önce onun yaptığı gibi ruhsuz bir kahkaha attım. Ruhsuz gülüşüm, su saçılmışçasına dağılıp ciddileştiğinde, yarım dönük olan yüzümü biyolojik aileme tamamen dönüp, Erdinç'i hemen arka çaprazımda bıraktım. İki aya yakın sürede Erdinç'ten öğrendiğim en net ve sert sesimle, "Gidin buradan," dedim.

Ailem kötü insanlar olsa da, karşıma bir anda çıkıp beni zorla alacak kadar aptal olamazlardı.

Kadın aldığı cevap karşısında omuzlarını düşürmemek için direnip bir adım öne çıktı. Erdinç'in eli de hemen belime sarılıp beni kendi bedenine çekti. Kadının gözlerinde hazır bekleyen yaşlar benim sinirimle yanağından süzülürken ağzımda buruk bir tat oluştu. Önümüzde hazırda bekleyen korumalar, kadının attığı adımla öne çıkarlarken, biyolojik annem akıllılık edip yerinde sabit kaldı. Aynı anda Erdinç'in korumaları da durmuştu.

Kadının gözleri, sinirle bakan gözlerimden ayrılmazken, "Artık kimseden saklanmamıza gerek yok," dedi.

Bakışlarımı, kadının arkasında duran adama yönelttiğimde, gözlerinin, Erdinç'in beni saran kollarında olduğunu gördüm. "Seni bu adamın elinden almaya ve kötü işlerinden ayırmaya geldik. Evimize gideceğiz. Evine."

Bu sözlerle, bedenimden sekiz büyüklüğünde bir deprem dalgası geçmiş gibi, sinir dalgasıyla çarpıştım. Erdinç'in kollarını elimle açıp birkaç adım öne yürüdüm. Erdinç tepkisiz kalmıştı ama korumaları karşımdaki iki çifte yaklaşmama izin vermemişti.

"Evime götüreceksin beni, öyle mi?"

Öfke nöbeti geçiren sinir hastaları gibi, elimi boğazıma götürüp kaçmaya çalışan nefesimi sinirle geri çektim.

"Hangi ev? On dokuz yıl önce atıldığım ev mi?"

Benden çıkan sesi kendim bile yabancıydım. İğrenircesine, ağzımdan tükürük saçarak konuşuyordum. Kafamı inanamıyormuş gibi iki yana salladım.

"Daha öz anne babamın adını bile bilmiyorum! Bir de karşıma geçmiş, seni evine götürmeye geldik kızım, diyorsun."

Sinir, beyin damarlarımı zorlamaya başlamıştı. Yine en net ve sert sesimle, "Defolun," dedim.

Gerçek buydu işte. Beni dünyaya getiren annemin gerçek adını bilmeyerek hayatıma devam ediyordum ve babam diyeceğim adamın adını duymadan önce düşmanlarının adını duyup öğrenmiştim.

Kadının gözyaşları artık durmayacak şekilde akarken, on dokuz yılın savunmasını yapmaya başladı.

"Seni yetimhaneye bırakmak zorundaydık, mecburduk." Ellerini açarak ona inanmam için bir çeşit hareket yaptı ama gözlerim gözlerine sabitti. "İyiliğin için seni bırakmak zorundaydık. Eğer bir şans verirsen sana her şeyi en baştan anlatacağım."

Son iki ayda duymaktan nefret edip, işittiğim anda kulağımı tırmalayan cümleyi duymamla arka bahçeyi sesimle inletmem bir oldu. "Benim iyiliğimi düşünmeyin!" Ellerim sinirimi dışarı atmak için hırsla yumruk olup açıldı. "Benim iyiliğimi düşünen bana zarar veriyor! Şimdi, beni nasıl bırakıp gittiyseniz o şekilde defolun."

Sekiz şiddetindeki depremin ardından enkaz kalıntıları beynime süpürülüp onu doldururken, ağlamak isteyen gözlerimi inatla geri püskürttüm. Onların yanında ağlayamazsın diye bağırdım içime.

Cümlemin sonunda, yaşadığım evden kovduğum kişilere sırtımı dönüp Erdinç'in önünde durdum. Ama ikisinin de pes etmeyi niyeti yokmuş gibi, kadının susmasıyla kocası başladı.

"İnat etme, dinle bizi." Adamın sesi kadına oranla daha baskın ve benim dediğimi dinle diyen türdendi. "Senin bu adamın elinden kurtulman lazım, bize ihtiyacın var."

Bu adamın elinden kurtulman lazım... Nedense benim de sadece o adamın yanında kalmaya ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Her gece beni saran kollarına, biyolojik babamın başıma sarmış olduğu düşmanlarından beni kurtarmasına ve en önemlisi beni önemseyen hareketlerine ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Bu cümleye takılmadan kendilerini savundukları diğer cümleye geçtim ve Erdinç'in yüzüne bakmadan tekrar sırtımı ona döndüm. Yüzüne bakamıyordum çünkü içimde beni dolduran başka bir şüphe vardı.

"Benim size ihtiyacım vardı! Ama benim size yetimhane yıllarında ihtiyacım vardı! Karnım açken ihtiyacım vardı! Geceleri korkarken ihtiyacım vardı! Sevgiye muhtaçken ihtiyacım vardı! Kendimi büyüttükten sonra gelmenize ihtiyacım yok!"

Karşımda beni izleyen gözler yıllar önce yaptıkları hatanın şimdi ne boyutta şekil aldığını görünce susup sadece izlediler. Beni, kendi öz ailemden kurtarabilecek olan tek adama tekrar dönüp ailemi arkamda bırakırken, onun yüzüne bakamadan, "Lütfen gitsinler," diye rica ettim. Söyleyeceğimi söylemiş, göreceğimi görmüştüm. Yaşadığım duygu selinin beni ele geçirmesinden önce de gitmelerini istiyordum ama kendimde onları tekrar kovacak gücü bulamıyordum.

Aslında hata da yapmıyor değildim, çünkü karşımdaki adam da biyolojik aileme bir nedenden düşmandı. Bundan dolayı da canımı istemiş olan adamdı. Ama yine de sığınacak tek limanımdı.

Erdinç'in karşımızdakileri izleyen ölümcül bakışlarının ağırlığını yere bakan gözlerimle göremesem de hissediyordum. O anda yanımıza koşturarak gelen Erdinç'in korumalarından biri, ön bahçeden gelen ama bir süre önce kesilen seslere açıklık getirdi.

"Abi, getirilen tüm korumaların icabına bakıldı."

Bu, Erdinç'in hiçbir zaman yıkılamayacağının ve bunun yapmaya çalışanın da cezasının kesileceğinin açık çekiydi.

Sırtım biyolojik aileme dönük, bense Erdinç'i görmek istemeyecek kadar sinirliyken, önümde duran adama bakmak yerine yerdeki çimenleri izlemeyi seçtim. Başımın hizasına gelen geniş omuzlar, konuşmaya başlamadan önce aldığı zafer haberiyle gerilip şişerken, en baştaki ruhsuz, sert ses başımın üzerinden duyuldu.

"Gördüğün gibi Bülent Armağan, kızın seni istemiyor." Kısa duraksamasında üst dudağının alaylı edayla yukarı kalktığını görmesem de hissedebiliyordum. "Şimdi, evimden ya kendi isteğinle gidersin, ki biliyorsun bu şansı herkese vermem, ya da korumalarına yapılan muameleyi sana da uygularım."

İsteğimi iki seçenekle öne sürmüştü. Ve biyolojik babamın adı Bülent'ti. Ne kadar acınası bir durumdu ki bunu daha yeni öğre-

niyordum. Annemin adı ise, üstü örtülü bir kutunun içinde hâlâ saklıydı.

Erdinç ve kaba kuvvet zıt iki kutup değildi, aynı denklemin elemanlarıydı. Yenilginin yarattığı kırıklıkla birlikte, şu anda arkasını koruyabilecek adamlarının olmaması Bülent Armağan'ı sarsmıştı. Sırtım ona dönük olsa da bunu, saklamaya çalışmasına rağmen sesinden anlıyordum.

"Sen de biliyorsun Sakman, senin olan, benim yanıma kendi isteğiyle gelip, kendi isteğiyle gitti. Ben çok sevdiğin kişiyi senden çalmadım ama sen benden çalıyorsun!" derken korumalarını kaybetmenin sinirini zor zapt ediyordu.

Aklımın içinde Erdinç'in intikamına bir kalıp bulmuştum. Armağanlar Erdinç'in çok sevdiği birini elinden almışlardı ya da Erdinç öyle biliyordu. Karşımdaki gerilmiş ve omuzları şişmiş beden, Bülent Armağan'ın ağzından çıkan sözlerle hafifçe bir sinir sarsıntısı geçirdi.

"Onu bulup gerçekleri itiraf ettirene kadar seninle olan intikamım bitmez, Armağan."

Erdinç'in konuşmasıyla gözlerimi çimenlerden ayırıp sinirden gözü dönmüş yüzüne baktım. Aslında sesindeki ton yüzünden korkup bakmak zorunda kaldım.

"Şimdi, evimden defol!"

Bahsi geçen kişi kimse, Erdinç'i bu zamana kadar görmediğim şekilde öfkeye bürümüştü.

"Her şeyi detayıyla öğrenmeden önce sakın hırsını kızımdan çıkartma. Ve şunu da bil, kızımı senden en yakın zamanda alacağım."

Ardından birkaç adım sesi işittim.

"Peşlerinden gidin." Erdinç hırsla solurken, aklına gelen şeyle ellerini saçlarına daldırdı ve sinirle çekti. "Evin etrafını yabancı kimse olmayacak şekilde tarayıp, koruma altında tutuyorsunuz!"

Tüm korumalar aldığı emirlerle koştururken, korumaların başı olan Volkan, Erdinç'in bitmeyen emrini ve sinirle konuşmasını dinledi. Ardından o da arka bahçeyi terk etti ve Erdinç'le beni baş başa bıraktı.

Kendimi, ıssız adanın ortasında terk edilmiş bir ceylan kadar savunmasız, yorgun ve bitkin hissederken, daha fazla dayanamayıp dizlerimi kırdım ve yeşil çimene oturdum. Yarım saattir boğazıma dizili olan ağlama isteğini serbest bıraktığımda gözlerimden,

önü açılmış baraj kapağı gibi yaşlar dökülmeye başladı. İki ay öncesine kadar az da olsa aklımda canlandırdığım aile tablom paramparça olmuş, etrafa saçılmışken bir kez daha kaderime tükürüp, lanet ettim. Yanında kaldığım, bana güven veren adam bile beni kendi çıkarları için yanında tutuyorken, yaşamamın ne anlam ifade ettiğini kendi içimde sorgulamadan duramadım.

Dizlerimin üzerine çökmüş, omuzlarım yaşadığım acıyla ve ağlamamın şiddetiyle sarsılırken önümde bir ileri bir geri gidip gelen pahalı ayakkabıların sahibi yanıma çöktü.

"Ağlama! Onlar için ağlama!"

Korumasına bağırarak sinirlerini tam boşaltamamıştı. Onun telafisini de bana bağırarak tamamlıyordu. Sarsılan omuzlarım durduğunda ağlamam da duracakmış gibi ellerini bana uzatıp omuzlarıma bastırdı. Geri çekilip, ayağa kalktım. "Dokunma bana!"

Yaşlarımla buğulanmış gözlerim Erdinç'in yerden kalkışını izledi.

"O pisliklere olan nefretini benden çıkaramazsın."

Ani çıkışımı alttan almaya çalışırken, yaşadığımız olaydan sonra ben de fazla ileri gitmemeliydim ama o da benim dolaylı yoldan düşmanım sayılırdı. İçimdeki zehri akıtmam lazımdı.

"O pislik dediğin insanlar benim ailem!"

Onları savunmak ya da desteklemek gibi bir niyetim yoktu. Tek derdim, Erdinç'e karşı olan sevgime bir şeyler ispatlamaktı. Çünkü bu adam bana ne kadar intikamının kapandığını, bittiğini söylese de içinde kabuk bağlamayan bir yarası vardı. Bunu Bülent Armağan'ın ağzından çıkan sözlerle çok rahat anlayabilmiştim. Şimdi Erdinç, beni ne kadar koruyormuş gibi görünse ve sahiplense de aslında bir yerde yerle bir edip üzerimden geçeceğini anlıyordum.

"Onlara ailem deme!"

Üzerime doğru yürüyüp bana zarar vermemek için tekrar ellerini saçlarının arasına sokarken, dişlerini sıkarak tam gözlerimin içine baktı. Ellerimi iki yana açıp kavgaya tamamen başladığımı bildirirken sesimin tonunu kendimi korkutacak kadar yükselttim.

"Doğru. Onlar zaten benim ailem değildi. Az önce de onları kovarak tekrar yapayalnız, savunmasız ve sana muhtaç kaldığımı bağırdım. Mutlu musun şimdi? Ulaç'ı aldığınız yetmezmiş gibi bir de canımın ve hayatımın peşine düştünüz!"

Bağırmaktan boğazım ağrımışken iki adım ötemde duran Erdinç'in yanına hırsla gidip omuzlarından ittim.

"Neden çıktın karşıma? Neden on dokuz yıl boyunca kendime kurduğum hayatımı altüst edip duruyorsun? Ben hiçbir şey bilmeyip, bilinmezliklerimin içinde Ulaç'la yaşıyorken mutluydum." Ellerim vurduğu ve ittiği bedeni bir milim oynatmayı başaramıyorken, bu durum daha çok sinirlenip hıçkırıklarımın artmasına yol açtı. "Şimdi rahatladın mı? Tekrar yalnız ve savunmasızım."

Bir hıçkırık daha dudaklarımdan kaçarken bu sefer geriye doğru tökezleyip uzaklaşmaya başladım. Öyle yıkılmış, kendinden geçmiş, boş hissediyordum ki, Erdinç belindeki silahıyla vücuduma ateş etse acı hissedemeyecekmiş gibiydim.

O kadar bağırmama ve baş kaldırmama tepki vermeden, sinirli ve endişeli gözlerle beni izleyen Erdinç en sonunda, "Şu anda kendinde değilsin, mantıklı düşündüğünde söylediklerine pişman olacaksın," dedi.

Sözlerine karşılık sadece geri gitmeye devam ederek, "Beni yalnız bırak," dedim. Bir kez daha, kendi kurduğum on dokuz yılım başıma çullanmıştı ve tek yapabildiğim ağlamama devam ederek odama çıkmak oldu.

Erdinç dediğimi yapıp peşimden gelmedi. Bana zaman tanıyıp yaşadıklarımı sindirmeme fırsat sundu. Odamın kapısını açıp sertçe geri kapattığımda ayağımın altındaki zeminin hafiften titrediğini hissettim. Kendimi yatağımın içine atıp pikemi kafama kadar çektim. Bir süre o şekilde hıçkırıklarımı dindirmeye çalışıp, zorla nefes alırken yorgun düşmüş bedenim uykuya daldı.

Gözlerimi açtığımda hava çoktan kararmış, etraf ölüm sessizliği ile sarmalanmıştı. Duygu seliyle yorulan beynim ve bedenim bir nebze dinlenmiş, kendine gelmişken gözlerim açık, simsiyah odanın göremediğim tavanını izlemeye başladım. Beynimin içinde süzülen görüntüler, ailem, korumaların etrafımızı çevrelemeleri, Erdinç'le olan kavgam ve kavga esnasında ona söylediğim sözcükler... *Ulaç'ı aldığınız yetmezmiş gibi bir de canımın ve hayatımın peşine düştünüz! Neden çıktın karşıma! Neden on dokuz yıl boyunca kurduğum hayatımı mahvediyorsun!* İşte, Erdinç'e yaptığım sitemler ve bağırmalarım.

Peki, Erdinç bunları hak etmiş miydi? Karanlığımdaki Asya'ya göre sorunun cevabı kesinlikle hayırdı. Çünkü Erdinç hayatıma girmeseydi Ulaç'ın beni kandırmaları devam edecekti. Eğer Erdinç karşıma çıkmasaydı Leyton denen herif her hâlükârda karşıma çıkıp intikamını söke söke alacaktı ve Erdinç yanımda olmadığından dolayı hiç kimse beni kurtaramayacaktı. Leyton'a kafa tutacak güç-

te kimse olamayacaktı ve ben yapılan ilk hamlede ölecektim. Son olarak Erdinç'in hayatımı mahvedip etmeme konusu vardı. Tavanı izlemeye devam ederken bu son konuya kendi içimde net cevap bulamıyordum. Erdinç hayatımı karartıp bulandırdığı kadar temizlemesini de en iyi şekilde yapıyor, beni tekrar pudra pembesi hayata atıp, her şeyin iyi olmasını sağlıyordu. Kısacası Erdinç, hayatımı mahvetmekten çok kurtarıp, hayatta kalmamı sağlıyordu. Her ne kadar bir zamanlar kendi intikamı için canımı istiyor olsa da...

İçimdeki Erdinç mahkemesine son verip yataktan kendimi dışarı attığımda vicdanım sızlamaya başlamıştı. Ona bağırmam ve onunla kavga girişimim çok boş ve gereksizdi, bu aralar iyi giden aramızı da boşuna bozmuştum.

Ailem evi basıp ortalığı ayağa kaldırmadan önce mangal keyfi yapıyorduk ve onların gelişiyle bu keyif yarıda kalmıştı. Haliyle de açlığım katbekat artmıştı. İlk olarak üzerimi değiştirip, ardından da karnımı doyurduktan sonra Erdinç'in gönlünü almak için bir şeyler düşünecektim ama konu Erdinç'ti. Artık ne kadar başarılı olabilirsem.

Aklımda kurduğum planın ilki olan üstümü değiştirme maddesini gerçekleştirmek için büyük beyaz dolabımın karşına geçtim. O anda odanın içinde yanıp sönen ama benim daha yeni fark ettiğim bir alet dikkatimi çekti. Odanın en uç köşesinde Paris'ten kazandığımız ayıcığın hemen yanında bir alet çalışıyordu. Bunun ne olduğunu anlamak çok da uzun sürmemişti. Bu, Erdinç'in benim astımım için aldığı aletti. Havadaki tozu ve pisliği temizleyip, bana daha rahat nefes aldırmaya çalıştıran alet. Ve ben bugün aptallık yapıp, beni düşünen kişiye neler söylemiştim...

Hayıflanmayı bırakıp çabucak üstümü değiştirdiğimde alt kata inip mutfağa girdim. Zehra Hanım'ın bugün için hazırlamış olduğu taze yemekler tencerelerin içinde, sıcak şekilde yenmeyi bekliyordu. Erdinç, ben uyurken yemek yemiş miydi bilmiyordum ama saat epey geç olmuştu. Koyduğum bir tabak dolusu sıcak etli yemekle mutfak masasına geçerken bir bardak da su doldurdum. Bar taburelerinden birine oturmuş yemek yerken bir yandan da Erdinç'ten nasıl özür dilesem diye beynimde taktikler geliştiriyordum. Düşüncelerimin arasından açlığım galip gelip çabucak tabağımı bitirirken, masanın üzerinde duran tabağın içindeki Tofitalar ve bitter çikolatalar dikkatimi çekti. Erdinç'e kendimi nasıl affettireceğim beynimde biraz da olsa şekil bulurken elime aldığım bitter çikolata ile ayağa kalkıp mutfaktan çıktım.

Zemin katta bulunan salonun kapısı kapalı olduğu için elimde tuttuğum bitter çikolatayı arkama saklayıp, sol elimle kapıyı azıcık araladım. Erdinç'in aileme karşı olan sinirini benden çıkarma ihtimali çok yüksekken biraz tedirgindim.

Salonun kapısını tüm odayı göreceğim şekilde açıp Erdinç'in uyumamış olması için dua ederken, gözlerimle salonu aradım. Şansım bugün ilk kez yaver giderken onu geniş koltukta uzanmış, gece lambalarının aydınlattığı tavanı izlerken buldum. Sessiz salona adım atıp sağ elimde tuttuğum çikolatayı arkamda saklamaya devam ettim. Eğer konuşmaya başladığında sinirli olduğunu anlarsam da geri adım atıp barışmayı yarın deneyecektim.

"Erdinç?" Salonun içinde Erdinç'in yattığı koltuğa doğru temkinli şekilde ilerlerken uyumuş olmasını göz önünde bulundurarak kısık sesle bir kez daha seslendim. "Efendim?"

Cevap vermesini beklemiyor olacaktım ki bir anda normal çıkan sesini duyduğumda ürktüm.

Koltukta yanına gelip baş ucunda dikildim. Benim üzerimde pudra pembesi pijamalarım varken Erdinç yine siyah takım elbisesinin içindeydi. Sadece ceketi yoktu ve bir eli başının altında, bacakları yarı açık, rahat olmaya çalışırcasına uzanmıştı.

"B-ben bir şey söyleyecektim."

Onun yanına gelmeme rağmen yüzüme bakmadan öylece tavana bakıyor olması, acaba başka zaman mı özür dilesem diye ikileme düşürüyordu beni. Ve Erdinç'in hissettiği hiçbir şey, yüzünden belli olmuyordu. Yüzü duru ve duygusuzdu. Yine bana bakmadan tavanı izlemeye devam ederek, "Söyle," dedi.

Gerçekten de bana karşı ilk kez bu kadar duygusuz olduğu bir an yaşıyordum. Söylememi istemesine rağmen vazgeçip odama geri çıkmayı düşünürken, ne olacaksa bir an önce olsun bitsin diye düşünüp arkamda sakladığım bitter çikolatayı ona uzattım. "Sana söylediklerim için özür dilerim. Çok sinirliydim ve onlar da seninle olan intikamlarının konusunu açmışlardı. Söz konusu benken bu konuyu açmaları sinirime dokundu. Bana tekrar düşman olacağını düşündüm. Ondan dolayı da biraz sert çıktım. Tekrar özür dilerim."

Sonunda gözleri bana döndü, ifadesiz yüzü bir şeyi çözememiş gibi gözlerini kısti. "Peki, bu ne için?" derken yattığı yerden gözleriyle elimdeki çikolatayı işaret etti.

Beni affetmiş gibi konuşmasından cesaret alıp çok küçük gülümserken, "Senin gibi bir adama özür hediyesi olarak ne alınaca-

ğını düşünmedim ama düşünsem de her şeyin olduğu için bulamayacağımı biliyordum. Senin hakkında da bildiğim tek şey bitter çikolatayı seviyor olman," dedim. Omuz silkerken biraz utanarak gözlerimi kaçırdım. "Yani, özür hediyem gibi düşün."

Erdinç'in benim utancımla dalga geçip yerin dibine sokmasını beklerken, başının altındaki elini çekip çikolatayı uzattığım bileğimi kavradı ve beni hızla üzerine çekip yatırdı. Ani konum değişimimle ağzımı bile açmaya fırsatım kalmadan, tanıdık olan kaslı kolları, üzerine yatan bedenimi sardı.

"Özür hediyesi olarak bana sarılman, yanımda kalman yeterli."

Sesi buğulu çıkarken mis gibi erkeksi kokusu burnuma değdi. Şaşkınca açılmış gözlerim birkaç santim ötemde duran adamın güzel yüzüne bakarken, onun da beni inceleyen gözleri anlamını koyamadığım bir duygu ile kaplıydı.

Onca lafımın üzerine bana sinir beslememiş olmasına öyle sevindim ki beni saran kollarının arasında kafamı göğsüne yatırıp, kalp atışlarını dinlemeye başladım. Bu adam neden, bana dokunmak ve sahiplenmek için can attığını düşündürecek hareketler yapıyordu ki?

Kalp atışlarının dinginliğiyle sakinliğimizi koruyup, "Beni Leyton'ın elinden kurtardığını bilmeme rağmen sana o cümleleri kurduğum için gerçekten çok özür dilerim, Erdinç," dedim. Üzerine yatmış olan bedenim mahcupluğunu belli eder gibi daha bir küçülürken, kolları beni daha sıkı sarıp kendine bastırdı.

"Konuşmak istemiyorum artık. Kapatalım bu konuyu, minigim."

Tatlı nefesinin saçlarıma değdiğini hissettim. Konunun kapanması benim de işime geleceği için daha fazla üstelemeden sessiz kalıp kalp atışlarının sayımına başladım. Henüz otuz sekize yeni gelmiştim ki aklımdan yaptığım küçük bir hesaplamayla Erdinç'in yanında son on günüm olduğunu fark ettim.

"Son on gün," dedim aramızdaki sessiz ve dingin diyaloğa ışık tutarak.

Üç kalp atımı kadar sessiz kalan Erdinç üzerinde yattığım omuzlarını şişirerek kollarını belime daha sahiplenici sardı. "Gidecek hiçbir yerin yok."

Doğruydu, gidecek hiçbir yerim yoktu. Ne Ulaç'ın evi ne de yetimhane köşeleri...

"Bulurum başımı sokacak bir yer."

Hem on günün sonunda Erdinç'in son ameliyatta vereceği on bin lirayla yirmi binim olacaktı. O para beni bir yıl boyunca idare edip, iş bulana kadar da geçindirirdi. Üzerinde yattığım beden başını kaldırıp beni de kalkmaya zorlarken, mesafeyi iyi hesap edemeyip çok fazla yukarı çektim kendimi. O anda da Erdinç'le yüzlerimiz birbirine santimlik mesafede kalakaldı. Ardından en kadife ve erkeksi sesiyle yüzüme değen nefesini soludu.

"O zaman açıkça söyleyeyim, Asya. Beyaz teninin saflığı, masumluğun beni aydınlatmakla ve yolumu göstermekle kalmadı, gecemi süsleyen karanlık gökyüzümde parıldayan bir ay oldun. Ben de o ayın benim gökyüzümden çekilip, başka birinin gecelerini süslemesine izin vermeyeceğim."

Biçimli ve dolgun dudaklarının kıpırtısı içimde küçük balonlar patlatırken, sarf ettiği sözlere kendimi adapte edemiyordum. Bu adamı seviyordum, dudakları birkaç santim ötemde, beni sarmalayan ve güven veren kollarını seviyordum ama bunlar yetmiyordu. Onun da beni sevdiğini bilmem lazımdı. Yanında kalabilmem için istediğim şeyi duymam lazımdı.

"Duymak istediğim iki kelimeyi söyle."

Yoksa şu anki durumumuzu başka bir şey kurtaramayacaktı. Benim de dudaklarımın arasından çıkan kelimeler, nefesimle onun yüzünde gezinmişti.

Erdinç fısıltıyı andıran seslerimizin yarattığı çekime benim kadar dirençli olmayıp, belime sardığı bir elini yavaşça sırtımdan boynuma çıkardı ve başımı kendine doğru hafifçe itti. Zaten aralarında santimler olan dudaklarımız birbirine kavuştu ve önceden edindiği birkaç tecrübeyle uyum yakalamaya çalıştı. Erdinç'le birlikte olan kadınlar kadar güzel öpüşemeyeceğimi biliyordum ama pek de umurumda değildi. Erdinç intikamını kapatıp da beni sahiplenecek değildi. Zaten ben de bir zamanlar canımın peşinde olan adama kendimi verir miydim bilmiyordum.

Sert ve ne yaptığını bilen dudaklar beni daha çok kendi üstüne bastırırken nefes almam için geri çekildi. Gözleri artık gitme konusunu açma der gibi bakarken, bir kez daha dudaklarını aralanmış dudaklarıma bastırıp serbest bıraktı. Boynumdaki eli tekrar belime inerken, her seferinde olduğu gibi utancım yine öpüşmemin ardından gelip, bana saklanacak delik aratmaya başlamıştı. Tek kaçacağım yer Erdinç'in kaslı göğsü olurken aşağı doğru kayıp başımı tekrar kalbinin üzerine bıraktım.

"Seni yanımda tutmamam gerektiğinin farkındayım ama baş-

ka adamlara da gönderemem." Kısa bir duraksama yaşadı. "Sana istediğin iki kelime yerine bunları söylüyorum. Sen de bunlardan ne çıkarabilirsen onu çıkar."

Karanlığımdaki Asya bugün yeterince konuşmamış gibi tekrar başını uzattı. *"Bence seni seviyor."* İçimde kendimle birlikte büyüttüğüm Asya masum görünürken onu duymazdan geldim.

Bu cümleden çıkardığım tek şey de bana karşı boş olmayıp, içindeki duygularına da tam anlamıyla yön veremiyor oluşuydu. Yön verememe nedeni annesinin yarattığı güvensizlik mi, yoksa ailemle olan intikam meselesi miydi bilmesem de, içinde bana karşı bir şeyler barındırdığını düşünmeye başlamıştım.

Bu adam iki ay boyunca dile getirdiğini yapıp, on günün sonunda bırakmayacaktı. Beni kendine mahkûm edip istediğini alana kadar da pes etmeyecekti. Ama şunu da biliyordum ki iki ayın içinde bazı konuları aşmıştık. Örneğin istemediğim müddetçe bana sahip olmayacağının bilicindeydim. Bu evde kaldığım müddetçe de yanında başka bir kadının olmayacağını biliyordum ama yine de o kusursuz dudaklarının arasından *seni seviyorum* kelimelerini duymak istiyordum.

Üzerinde yatmış, yeniden Erdinç mahkemesindeki davalarımla uğraşırken aklıma dank eden bir konuyla mahkeme dosyalarını kapatıp konuştum. "Bir şey fark ettim de, ilk kez ben senin üzerinde yatıyorum."

Sesim bile bu olaya şaşırmış çıkıyordu. Garip bir durumdu. İki ay boyunca sürekli olarak Erdinç benim üzerime yatmıştı ve hareketlerime yön vermişti, ama şu anda ben onun üzerindeyken çok garip hissetmiştim.

Erdinç'in hafifçe gülmesiyle göğsü oynarken benim kadar şaşırmış sesini duymam beni daha da garip bir duruma soktu. "Benim için de bir ilk."

"Anlamadım?"

Erdinç için ne ilkti ki? Sesi benimle eğlenmeye başlamış olduğunun tınısını vururken, "İlk kez bir kızın üzerime çıkmasına izin verdim. Bunun anlamını biliyor musun, miniğim?" diye sordu ve beni göğsüne daha çok çekti.

Bölüm 30

Yaz tatilimin bitmesine ve okulumun başlamasına kalan son yirmi gün, Erdinç'in yanından ayrılıp yarım kalan hayatımın devamına son bir hafta ve stajımın son bulmuş olmasının ikinci günü. Kocaman yaz tatilim, stajımın ilk günlerinde karşıma çıkan adamla çok farklı bir boyut kazanıp tahminimin üzerinde olaylar yaşatmıştı bana. Örneğin sevmek nedir bilmeyen Asya'nın aklında bile küçük çaplı düşünce kalıpları oluşturtmuştu. Bazı kalıpların şekli yamuk yumuk olsa da aralarındaki bazı düşüncelerin şekli çok simetrikti. Şikâyetçi değildim yaşadığım iki aydan ama çok da mutlu bitireceğimi de söyleyemezdim. Gönül isterdi ki Erdinç de benim gibi itiraf etsin ve ben de onun yanında gönül rahatlığıyla kalabileyim ama o her zamanki zorluğunu bana yaşatıp, dolaylı yollardan söylemeyi seçiyordu.

Birkaç gece öncesinde dolaylı yoldan kurduğu cümlede, 'Seni yanımda tutmamam gerektiğini biliyorum ama başka adamların yanında da gönderemem,' demişti. Bir insan sadece sevdiği kişinin yanında olmasını ister ve onu paylaşamazdı. Ben de bu düşünceden yola çıkıp Erdinç'in bana karşı tamamen boş olmadığı kanısına varıyordum.

Yedi saatin üzerine Erdinç'in evinin bodrum katında bulunan merdivenlerden yukarı doğru çıkmaya başladığımda, arkamdan gelen Timuçin Bey'in eli omzuma hafifçe vurdu.

"İyi kötü atlattın iki ayı. Hadi geçmiş olsun."

Ameliyatların verdiği yorgunlukla küçük gülücükler atarken ben de başımı hafice sallayıp onayladım. Bitmişti. Sonuncu ameliyatıma girmiştim ve Erdinç'in yanındaki son görevimi tamamlamıştım. Şimdi geriye, kalan bir haftamda direnebildiğim kadar direnip bu evden ayrılmam kalmıştı. Yoksa Erdinç'le aynı evde yaşama durumuna pek de sıcak yaklaşmıyordum.

Bodrum kata bir daha girmeyecek olmanın sevinciyle merdivenleri bitirip salona doğru ilerledik. Kapıdan peş peşe girince Erdinç yudumladığı içkisini masaya koyup ayağa kalktı. Biz öğle saatlerinde ameliyathaneye inerken mücevher işinden dolayı holdingine gitmişti, Timuçin Bey'le de bu yüzden karşılaşamamışlardı.

"Nasıldı bugünkü mallar?"

Erdinç ve Timuçin Bey tokalaşıp selamlaştıklarında ben ayakta öylece dikilmeyi seçmiştim, çünkü odama çıkıp duş alacaktım. Salona girme nedenim ise saatlerdir görmediğim Erdinç'ti.

"Her zamankinden biraz daha yorucuydu." Timuçin Bey koltuğa yöneldiğinde tekrar konuştu. "Bu insanların gözünde paranın, sağlıklarından daha değerli olduğunu gün geçtikçe daha iyi anlar oldum."

Dediği şeyi içimden onaylamıştım. Bugün gelen insanların sayısı geçen seferki ameliyatlara oranla iki kişi daha fazlaydı. Erdinç cevap vermek yerine sadece başını olumlu anlamda salladığında benim yorgunluktan harap düşmüş bedenime kaydı gözleri. Erdinç'i birazcık da görmüş olsam enerji depolamıştım ve bakışlarına aldırmadan salonun çıkışına yöneldim. Erdinç'in sakin sesi beni durdurdu.

"Bekle."

Sırtım Erdinç'e dönük halde duraksadım ve ne olduğunu anlamak için ona döndüm. "Efendim?"

"Bu zarf senin."

Yan tarafımızda bulunan yemek masasının üzerinden aldığı, daha önceden de bir kez elime geçmiş olan zarfı bana uzattı. İmalı bakışımı, uzattığı zarftan ona çevirdim. "Sona ulaşıyoruz, Sakman."

Bir yandan da içinde on bin lira olan zarfı elime aldım. İki ayda kazandığım yirmi bine okuldan mezun olana kadar çok ihtiyacım olacaktı.

"Her şey aynen devam edecek."

O da biliyordu artık son gecelerimizin kaldığını.

"Göreceğiz."

Gözlerimiz birbirine farklı şeyler anlatmak istiyordu ama ağız larımız buna izin vermiyordu.

Cevap beklemeden, elimdeki zarfla odama çıktım. Odamın kapısını açmış, içeri adım atacağım sırada iki aydır dikkatimi çeken ince basamaklı merdivenlere yöneldi dikkatim. Birkaç gün sonra bu evdeki zamanım dolacaktı ve ben hâlâ çatı katında ne olduğunu bilmiyordum. Ama son günlerimde öğrenecektim, kafaya koymuştum.

Odamın kapısından içeri girip kapıyı ardımdan kapattıktan sonra direkt olarak banyoya gidip üzerimdeki ameliyat kıyafetlerinden kurtuldum. Ardından kendimi ılık suyun altına atarak dinlendirici bir duş aldım. Küvetin içinden çıkıp, üzerime sardığım pudra pembesi havlumla kurulandım ve banyo çekmecelerimin içinde bulunan iç çamaşırlarımı üzerime geçirdim. Başıma sardığım havlumla odama adım atarken üzerimde sadece pudra pembesi iç çamaşırlarım vardı. Büyük beyaz dolabımın günlük kıyafetler olan bölümünün kapağını açıp kendime spor kıyafetler hazırlayıp giyindim.

Alt kattaki Timuçin Bey'le Erdinç'in yanına inmek için tekrar merdivenleri kullanırken, bu basamaklarda kucağımdaki Asya'yla Erdinç'ten kaçışım aklıma geldi. Sarhoş olduğum zaman beni taşıyışı, art arda inmelerimiz, sabahları karşılaşmalarımız... Hepsi unutmam gereken güzel ve çirkin anılardı.

En alt basamağa geldiğim sırada içeriden bana çok tanıdık gelen bir bayan sesi duydum.

"Biz genelde bu tür işleri Ulaç'la hallederdik ama o burada olmadığı için ben tek kaldım."

Bu sesin sahibi Tusem'di. Konuya ise fazla Fransız kalmıştım. Herkesin dikkati Tusem'in ağzından çıkan sözlerdeyken kimse o anda odaya girdiğimi anlamamıştı.

"Yarın dedin, değil mi?"

Erdinç'in kaşları hafiften çatılmıştı ve düşünceliydi.

"Yarın olan ne? Ve Ulaç'la ne tür işleri hallederdin?"

Tüm bakışlar bana dönüp ardından birbirine kayarken Tusem'in ilk kez Erdinç'in evine gelmiş olması da dikkatimden kaçmamıştı. Herkes konuya bir anda atılmamla birbirine bakınmaya

devam ederken sadece Erdinç bana bakıyordu. En sonunda da Tusem konuşmayı seçti.

"Yarın annemle babamın evlilik yıl dönümü. Biliyorsun bu tür işleri, hediye ve organizasyonu hep Ulaç'la hallederdik ama o yok, ben de sana geleyim dedim." Tusem'in yüzünde sanki bir şeyleri saklar gibi bir hal vardı. Sevgilisinin yanından kalkıp, bana doğru gelmeye başladığında da kollarını açarak bana sarıldı. "Hem stajımız bittiğinden beri de görüşemez olduk. Özgür buraya geleceğim dediğinde ben de gelmek istedim."

Kollarını açıklamasının sonunda boynumdan çekmişti. Tusem'i tanıyordum. Anne ve babasına çok düşkün bir evlat olup, her yıl evlilik dönümlerini kutlamak amaçlı organizasyon yapardı. Hiç kimsenin de doğum gününü atlamazdı.

"İyi etmişsin."

Öküzlük olmasın diye Tusem'in yakınlığına gülümsemeyi tercih edip, Erdinç'in oturduğu koltuğa yöneldim.

"Bana yardımcı olacak mısın?"

Tusem konuşurken görüş alanımda sadece Erdinç'in düşünceli yüzü vardı. "Tabii olurum."

Ulaç kadar faydam dokunmazdı ama tek kız arkadaşım olan Tusem'i de geri çeviremezdim.

Küçücük şeylerden bile mutlu olmayı başaran Tusem, uzun sarı saçlarını geri iterek az önce kalktığı yere geri dönüp oturdu. İçi rahatlamışa benziyordu. Ama ortada hâlâ benden saklanan bir mevzu var gibiydi. En garibi de bunu, benim yerime Tusem'in biliyor oluşuydu. Sonradan ne olabilir diye içimden geçirdiğimde, boş verip düşünmeme kararı aldım.

Koltuğun bir ucunda Erdinç'le ben yan yana oturuyorduk. Karşımızda taze âşıklar Tusem ve Özgür vardı. Tekli koltukta da Timuçin Bey yorgunluktan sızmak üzereydi. Zavallı adamın benim gibi canı çıkmıştı bugün. Ortada dönen bilmediğim muhabbetten kendimi soyutlayıp gözümü Erdinç'in kadehine diktim. İçmek istiyordum ama en son içtiğimde başıma gelenleri biliyordum.

"Neyse gençler, ben evime geçiyorum."

Bir anda ayağa fırlayan Timuçin Bey, Erdinç'in koltuğunda uykuya dalacağını hissetmiş olacaktı ki uyumadan ayaklandı. "Sizin de muhabbetinize doyum olmazdı ama başka zaman artık," diyerek tokalaşmak için Erdinç'e elini uzattı.

"Bugünkü ameliyatın bedeli hesabına yatırıldı. Gittiğin zaman kontrol edersin."

Erdinç, ayağa kalkmış Timuçin Bey'i yolcu ederken Tusem'le Özgür'de ayaklandı. Özgür, "Abi, bize de müsaade, yarına zaten görüşeceğiz," dedi.

Herkesin ayaklanmasıyla ben de kalkıp Tusem'e sarıldım. "Yarın evden çıkarken seni ararım, olur mu?"

Tusem böyle güzel ve sevecen davranırken yarınki koşuşturmayı düşünmemenin en iyisi olacağına karar verdim, çünkü bu Tusem'di, alışveriş manyağı ve her mağazayı baştan aşağı gezip dolaşacak olan kızdı.

"Tamam, olur," dedi.

Başımı hafif sallayıp son kez gülümsedim. Özgür, Tusem ve Timuçin Bey art arda salondan çıkıp gözden kaybolurken beynimde şimşekler çaktı. Anında Erdinç'e dönüp panikle konuştum. "Erdinç, Timuçin Bey'in burada oluşunu Tusem'e nasıl açıkladınız?"

İçimizde Erdinç'in mafya işlerini bilmeyen tek kişi Tusem'di. Eğer Timuçin Bey'i tanımıyor olsaydı sorun olmazdı ama tanıyordu. Neden bu evde bulunduğunu da ilk gördüğünde sormuş olmalıydı.

"Endişelenme hemen, aynı üniversiteden tanışıyor olduğumuzu söyledik."

Mantıklı açıklamayı duyunca, panikleyen bedenim sakinleşti. Ardından Erdinç yüzüme daha dikkatli bakıp, "Sen acıkmış gibi görünüyorsun," dedi. Bu adamın ruh okuyan bir hali vardı. Yüzüme bir bakışta içimden geçeni anlıyordu.

"En son ne zaman yemek yedin?"

"Öğleye doğru, ameliyatlara girmeden bir şeyler atıştırmıştım." Sadece bir tane krep yemiştim ve kaç saattir açtım.

Erdinç'in kaşları sinirle çatıldı. "Ne kadar sorumsuz bir kız oldun sen! İnsan yemek yemeyi atlar mı? Zaten minicik, küçük bir şeysin, bir de başıma hastalık çıkaracaksın."

Azarlaması şiddetini artırıp sesini yüksek seviyeye taşırken bana doğru uzanıp kolumdan tuttu. Kendiyle birlikte salondan çıkarıp mutfağa sürüklerken ağzının içinde beni hâlâ azarlıyordu.

"Ne yapayım? Senin emirlerini çiğneyip ameliyatları yarıda mı bırakayım? Sonra da beni öldür."

Sert çıkışımı beklemediği beni mutfaktaki yemek masasının

bar taburelerine oturturken belliydi. "İki dakika yemek arası vermene bir şey söylemeyeceğimi bildiğinden eminim."

Doğru söylüyordu. Erdinç yemek konusunda üzerime çok düşüyordu. Kollarımı bırakıp üzerinde üç tencere bulunan ocağa yönelirken, "Ne yemek istiyorsun?" diye sordu. Erdinç Bey son zamanlarda bana oldukça kibar davranır olmuştu. Bunlar kıyamet alametleriydi. Umarım yakın zamanda başıma kötü işler açılmazdı.

"Fark etmez."

Omuz silkip ifadesiz kalmaya çalışırken Erdinç'in eline aldığı bir tabağa üzerinde dumanı tüten bir pilav, onun yanına da kızarmış güzel bir tavuk koyduğunu gördüm. En sevdiğimden...

Erdinç'in iki ayın sonunda benim önüme yemek koyacak olmasının zevkini tadarken, birkaç gün önceki halimiz istenmeyen konuk oyuncu gibi gözlerimin önüne geldi. Ailemin geldiği gün onlar gittikten sonra yaptığımız kavga ve benim bencil davranıp ona sarf ettiğim sözler... Erdinç her ne kadar o anki sinirime aldırmayıp, beni ciddiye almasa da vicdanım ona söylediklerimden dolayı bir türlü rahat etmiyordu. Acaba iki ay önce bana yaptıkları şu anda aklına geldiğinde benim gibi vicdan azabı çekiyor mudur diye kendime sorarken, ne önemi var diye geçiştirdim.

Ailemle olan yüzleşmemin ardından konu bir daha gündeme gelmemişti. Onları on dokuz yıl boyunca görmeyip tanımadığım gibi, bir kez daha görmek ve iğrenç hayatlarını bilmek istemiyordum.

"Bu tabakta bir lokma kalmayacak şekilde bu yemek bitecek."

Benim için hazırladığı tabağı önüme bırakırken kendi tabağını da hazırlamayı ihmal etmemişti.

Onun tabağının yanında benim tabağım bebek maması kadar az kalırken, uslu kız olmayı seçip biraz da sitemle, "Tamam," dedim. Öğlen saatlerinde başladığımız ameliyatlar yedi saatimizi almıştı. Üzerine, bir saati de Özgürlerle geçirince saat akşamın dokuzu olmuştu. Yorgunluk bedenime çökerken gözlerim henüz yemeğimi yerken kapanmaya başlamıştı. Masanın üzerine sesli şekilde bilinerek vurulan su bardağıyla oturduğum taburede sıçradım.

"Yemeğini bitirmeden uyumana izin vermem."

Erdinç'in gözleri, yarısına geldiğim tabakta ve önüme sürdüğü su bardağındaydı. Bu adam beni neden bir türlü rahat bırakmıyordu? On beş dakikayı aşkın bir süre daha kendime hâkim olmuş, yemeğimin sonuna geldiğimde kendimi daha iyi hissetmiştim. Kar-

nımın doyması bir nebze de olsa enerjimi artırırken, uykuma ve yorgunluğuma çok da etki etmemişti.

"Yemeğim de bittiğine göre ben uyumaya gidiyorum," dedim.

Vücudum iki ayda alışmış olduğu yumuşak yatağı arıyordu. Benimle birlikte ayağa kalkan Erdinç mutfağın çıkışına yöneldiğim anda sol elini bacaklarıma kaydırıp beni kucağına aldı.

"Madem benim yüzümden bu kadar çok yoruldun, birazını seni odana çıkararak telafi edeyim."

Yüzümü inceleyen kusursuz bakışların bu kadar ilgi alaka yüklenmeye başlaması ile tırsmıştım. Bu kadar iyi ve düşünceli davranışın burnumdan gelmemesini umarak yüzüne baktım.

"Bünyem senin enkazlarına dayanıklılık kazandı. Kendini benim için yormana gerek yoktu," dedim.

Bana yaptıklarının bir değeri kalmamıştı artık gözümde. Zaten sona ulaşmış, finale yaklaşmıştık. Yine de kendimi tutamayıp uykulu başımı boynuna gömdüm ve gözlerimi kapattım. On beş santim dahi olmayan boyun aralığından daha güzel ve huzur verici bir yer var mıydı?

Erdinç son söylediğim cümleye cevap vermeyip zemin katın koridorundan merdivenlere ilerledi. Gözlerimi bu gece bir daha açmamak adına kapatmış, bedenimi onun kollarına teslim etmiştim. En sonunda odamın kapısından içeri girip kapının kapanma sesini duydum. Üzerimden ayrılmayan kaslı kollarını da sıkarak kapıyı ayağıyla itip kapattığını canlandırdım gözümde.

Beni yatağa yatırıp uzaklaşırken kaşlarım istemsizce çatıldı. Neden gelip benimle yatmıyordu? Nereye gidiyordu şimdi? Dolabımın kapaklarının açılıp kapandığını duyduğumda gözlerimi hafifçe aralayıp ne yaptığına baktım; her akşam yatarken giydiği siyah eşofman altı ve gri tişörtünü eline almıştı. Evet, Erdinç'in birkaç kıyafeti benim dolabımda duruyordu artık.

Elinde tuttuğu giyeceklerle yatağıma yaklaşırken gözlerimi az önceki gibi tamamen kapatıp, kendime, Erdinç'in az sonra sergileyeceği güzelliğini izlememe cezası kestim. Neden kendime bu cezayı verdiğime anlam yükleyemesem de beynimin doğru bulduğunu yapmaktan geri durmadım.

Kulağıma gelen kıyafet hışırtılarının ardından alıştığım ağır bedenin üzerime yerleşmesine müsaade ettim. İki bacağım aralanıp Erdinç'in bir bacağını arasına alırken, kafası her zamanki gibi boynuma gömülmüştü.

"Bu çok saçma olabilir ama kokunu, üzerinden gün geçmemesine rağmen özlüyorum," dediğinde burnunu boynuma sürtüp çeneme kadar çıkarttı.

"Bence saçma değil."

Uyku mahmuru sesim huysuz çıkmıştı. Çünkü benimle ilgili olan bir şeyi özlemesini saçma görmesi sinirime dokunmuştu. Huysuzluğum için Erdinç'ten çıkan hafif kıkırdama sesinden sonra çenemden tutup isteğim dışında başımı kendine döndürdü. Yakınlaşmamızın getirdiği ateş ve Erdinç'in arzusuyla dudaklarımızın buluşması, yatağa daha çok batıp kaybolmamı sağladı. Sıcak ve cüretkâr dudaklar üzerimde hâkimiyetine devam ederken, sağ elini tişörtümden içeri sokarak yukarı doğru usulca çıkarmaya başladı. İzlediği yolun üzerindeki tüm hücrelerim yanıp kavrulurken, iç organlarımın bile kısa süreliğine görevlerini yerine getirmiyor oluşlarını hissettim. Erdinç'in parmakları en sonunda sütyenime değip sırtıma kaydı. Nefes nefese kalmış bedenimi onun izin verdiği kadar geri çektim. Kendime hâkim olamayıp üzerimdeki etkisinin devam etmesine izin verseydim durmayacağının farkındaydım. Erdinç, beni istiyordu, bunu da her seferinde dile getiriyordu. Şu anda bana karşı gelmeyip kendini tutmasının tek nedeni ise bir haftanın sonunda yine yanında kalmaya devam edeceğimi sanıyor olmasıydı.

Kahverengi dünyalara bakan yorgun gözlerim utançla başka yöne kaydı.

"Bu dudakları özlemem de saçma değil o zaman."

Kolları beni kendine çekip bastırırken her öpüşmemizin ardından gelen utanmama çapkın gülüşüyle sırıttı. Konuşacak dermanı kendimde arayıp bulamayınca doğru söylediğini onaylamak için sadece, "Hı, hı," diyebildim ve kafamı yastığa doğru sakladım. Doğru da diyordu. Ben ki onun kokusunu her gece özlemle içime çekip, dudaklarının tadını arıyorken onun da böyle hissediyor oluşuna bir şey diyemezdim.

***

"Asya Hanım, sizi götürecek olan araba hazır."

Evin korumalarından biri olan siyah takım elbiseli adam karşımda önünü iliklerken saygıda kusur etmiyordu. Sabah kahvaltımı bitirmiş olduğumdan ayağa kalkarken, "Tamam geliyorum," dedim.

Sabah kalktığımda Erdinç yatakta yoktu. Bu durum garip de-

gildi, benden daha erken kalkıp hazırlanan birlydi ama ilk kez ben kalkmadan erkenden evden çıkıp gitmişti. İki aydır birlikte yaptığımız kahvaltılara alıştığım için bugün kahvaltımı tek başıma yapıyor olmak içimde şüphe uyandırmıştı. Normalde beni uyandırıp, kahvaltımı yaptığımı görmeden asla işine gitmez, dışarı da çıkmazdı. Dünden beri zaten Tusemlerle bir şeyler dönüyor gibiydi ama bakalım altından ne çıkacaktı?

Evden çıkıp, basamakların dibindeki arabanın kapısını açmış beni bekleyen korumaya arabaya binerken teşekkür etmeyi ihmal etmedim. Koruma 'rica ederim' demek yerine yüzüme bile bakmadan teşekkürümü başıyla onayladı ve kapımı kapatıp evin kapısındaki yerine ilerledi.

Bahçenin ağır ve büyük demir kapısı iki yana açılıp araba evden çıkarken şoföre, beni götüreceği alışveriş merkezinin adını verdim. Sonrasında ise yol boyunca kulaklıklarımı takıp sevdiğim yabancı şarkıları dinledim. Üçüncü şarkım çalmaya başladığında Boğaz Köprüsü üzerinden muazzam manzarayı izliyordum ki müziğim kısa bir an duraksayıp devam etti. Tusem'den mesaj vardı.

'Ben geldim. Neredesin?'

Cevapla tuşuna basıp yazmaya başladım.

'On dakikaya yanındayım, giriş kapısında bekle.'

Ve mesajımı gönderdim.

Araba köprüden çıktıktan sonra son hızla alışveriş merkezine giderken mesajımda söylediğim gibi on dakikaya varmıştık. Dönen kapılardan içeri geçip etrafıma bakındığım sırada Tusem'in gülen yüzünün bana doğru ayrı bir heyecanla geliyor oluşunu izledim. Bir insan anne ve babasının evlilik yıl dönümü için bu kadar heyecan ve sevinç yaşayabilir miydi?

"Sonunda gelebildin!"

Boyu benden uzun olduğu için biraz eğilmek zorunda kalmıştı. Yanağıma küçük öpücüğünü bırakırken, "Nereden başlamalıyız sence?" diye sordu.

O anda üç katlı alışveriş merkezi gözüme küçük bir şehir kadar büyük gelirken, keşke Ulaç'ı bir günlüğüne buraya ışınlayabilselerdi diye hayıflandım. Emindim ki Ulaç benden daha iyi bir hediye seçme ustasıydı ve daha zevkliydi. Ulaç'a karşı başlamış olan özlemimi anında geri püskürtürken, onun ailemi benden sakladığını ve beni kandırmış olduğunu düşünüp eski anılarımı ihanetiyle örtmeye çalıştım.

"Ne almayı düşünüyorsun onlara?"

Tusem gibi güzel bir aileye sahip olan biri, tam adamını seçip ailesi olmayan biriyle ailesine hediye almaya gelmişti.

"Babama işinde takabileceği bir kol düğmesi, anneme de vakıf toplantılarına giderken giydiği elbiselere uygun bir broş düşünüyorum."

Düşüncelerini bana söylerken bir yandan da yürümeye başlamıştık.

"Sen öyle düşünüyorsan söylediklerine uygun bir mağaza arayalım."

Buraya daha önce geldiğim için gümüş ve mücevher satan mağazaların ikinci katta bulunduğunu biliyordum. Birinci katı daha çok giyim üzerine kuruluydu. Ayaklarım beni üst kata çıkaran yürüyen merdivenlere götürmeye başladığı sırada koluma girmiş olan Tusem'in telefonundan bir mesaj sesi geldi.

"Neden üst kata çıkıyoruz?"

Tusem'in gelen mesaja cevap yazarken ellerinin titriyor oluşu gözlerimin kısılmasını sağladı. Kiminle mesajlaşıyordu da bu kadar heyecan yapmıştı? Tusem'in anlamsız sorusuna kaşlarımı çatarken bana bakmadan hâlâ mesaja karşılık yazıyordu. Tusem'in de daha önce pek çok kez buraya geldiğinden emindim ama bugün bir garipti.

Sesime ima yüklemekten çekinmeyerek, "Tusem, anne ve babana almak istediğin türdeki hediyeler üst katta," dedim.

Sonunda telefonuyla olan işi sona erip telefonu cebine attığında kendini hızla toparladı. "Haklısın, sanırım unutmuşum."

Konunun başka yöne çekilmesinden korkarcasına koluma girip yürüyen merdivenlere yöneltti.

Sesime hiçbir duygu nüfuz etmeden, "Kiminle mesajlaşıyordun?" diye sordum.

"Özgür'le."

Gayet kısa ve net bir cevap verip yüzüme bakmadan, önünden geçtiğimiz mağazaların vitrinlerini inceledi. Yaklaşık olarak kırk dakikamızı, anne ve babasına almak istediği kol düğmeleri ile broşu seçmeye feda ederken sıkıntıdan patlamak üzere olduğumun farkındaydım ama sabretmek zorundaydım. Tusem, benim en yakın arkadaşım olan kişiydi. Kalbini kırmamalı ve bugünümü ona ayırmalıydım. Her sıkıldığımda alışkanlık olan boynuma giden elimi

durduramazken, parmaklarımın arasına Erdinç'ın Londra'da bana verdiği ve hiç çıkartmadığım kolye geldi. Banyo yaparken, dışarı çıkarken, uyurken... Her an boynumdaydı.

"Sonunda içime sinen güzel hediyeler bulabildik."

"Evet, güzel seçimler oldu," dedim.

"Ben şuradan kahve alacağım, sana da alayım mı?"

Tusem kolumdan çıkıp kahve standına yönelirken, "Hayır, ben içmeyeceğim," deyip reddettim. Doğrusu canım hiçbir şey istemiyordu. Sadece Erdinç'i görmek ve onun yanında olmak istiyordum, o kadar.

Tusem kahve standında bulunan iki üç kişinin arkasında beklemeye başladığında, ben de çantamdan telefonumu çıkartıp saatime baktım. Saat on ikiye geliyordu ve Erdinç beni hâlâ ne aramış ne de bana küçük bir mesaj atmıştı. Belki arayıp sormasına gerek yoktu ama içimde de garip bir duygu vardı. Bu Erdinç'ti! Sabahları beni sorguya çekip kısa sürede sinir etmeden bırakmayan adam... Hiç olmazsa yemek yiyip yemediğimi sormuş olması lazımdı.

Benden bir şey sakladığı düşüncesi etrafımı kara bir duman misali sarmalarken elimdeki telefonu sinirle çantama attım. Piç herif, yine bir işler karıştırıyordu. İnşallah yine mafya işleri değildir diye dua ettim. Başını belaya sokup tekrar yaralı şekilde karşıma gelmesini kaldıramazdım.

"Hadi gidelim."

Düşüncelerimin girdabına dalmışken Tusem'in çocuk sesi beni oradan çekip çıkarttı. "Benim yardımımı gerektirecek önemli işin yoksa ben artık eve geçsem." Erdinç mevzusu kafamı cidden bulandırmıştı.

"Tamam, ama önce alt kattaki kıyafet mağazasından bir şey almam lazım."

Üzüldüğünü belli etmiyordu ama maviş gözleri onu ele veriyordu. Alt kata inen merdivenlere yöneldiğimizde onu da bir telaş sarmıştı ya hadi hayırlısı.

Tusem mağazaya girdiğimizde yanımıza gelen çalışana, "Benim adıma burada bir kıyafet olacaktı. Onu alabilir miyim?" diye ricada bulunurken, ben etrafımdaki birbirinden pahalı kıyafetlere göz gezdiriyordum.

Mağaza genel olarak abiye ve parti kıyafetleri konseptindeyken, Tusem'in anne ve babasının evlilik yıl dönümü için bayağı bir emek verip kutlama yapacağı belli oluyordu.

"Asya şunları bir tutar mı-"

Elinde tuttuğu çantasını, hediyelerini ve kahvesini tutmam için bana uzattığı sırada kahve bardağı üzerime boşalıverdi. Sıcak kahvenin ince gömleğime dökülmesiyle tenimde ince bir sızı hissettim. Gömleğimin düğmelerini açıp kendimi geri çekmeye başlamamla tüm mağaza elemanları ellerinde su şişeleriyle bana doğru gelmeye başladılar.

"Asya, ben çok özür dilerim. Canın yanıyor mu?" Tusem dikkatsizliğinin bedelini eli ayağına karışmış bir halde belli ediyordu.

"Tamam sorun yok, sadece gömleğim kirlendi o kadar," dedim. Allah'tan mağazanın içinde bizim dışımızda bir iki kişi vardı da atletli görüntümü çoğu kişiye sergilemiyordum. Dikkatsizliğin doğurduğu küçük çaplı arbedenin ardından mağazada çalışanlar da durumumu sorup bir bir geri çekildiler.

Bu sırada yanımıza gelen mağaza görevlisi elindeki iki poşeti Tusem'e uzattı. "Sizin adınıza iki kıyafet hazırlanmış, hanımefendi," derken Tusem'in bakışlarındaki şaşkınlık elle tutulur kıvama ulaşmıştı.

"Evet, şey... Ben unutmuşum. Doğru, yani benim iki kıyafetim vardı," dedi Tusem.

Mağaza görevlisi kadın başıyla tamam der gibi hareket yapıp bana baktı. "Tekrar geçmiş olsun," deyip kasaya doğru ilerledi.

Tusem eline aldığı çantaların içine bir göz atıp bana döndü. "Sen eve böyle gidemezsin, bunu giy, ben senden daha sonra alırım."

"Gerek yok, birazcık daha beklersek kurur," dedim ama gömleğim kurusa bile eteğimde de kahve lekeleri vardı ve eve tek başıma dönerim diye düşünüp arabayı geri göndermiştim.

"Asya, lütfen beni kırma, buraya benim için geldin. Bir de üzerini mahvettim."

Tusem'in yüzünde ağlamaklı bir ifade oluşunca uzattığı çantayı aldım. "Tamam, giyiyorum."

Kabinlerin olduğu tarafa yürüyüp boş olan kabine kendimi attım.

"Çantanın içindeki ayakkabıyı da giymeyi unutma."

Kabin kapısının diğer tarafından duyulan Tusem'in sesi az önceki ağlamaklı ifadesinin tam zıttı çıkıyordu; neşeli ve isteği olmuş bir kız çocuğu gibi.

Cevap vermemeyi seçip başımı, ne günah işledim de bugünü yaşıyorum dercesine iki yana salladım. Ardından kapının arkasına asmış olduğum çantanın içinden ne çıkacağını bilmeden elimi sokup yumuşak bez parçasını çıkartmaya çalıştım. Mağazanın genelinde abiye ve şık elbiseler dizilmişken bir umut olarak dışarıda rahat gezeceğim bir şey olmasını geçirdim içimden.

Elime gelen su yeşili, üstü ince tülle kaplı, alt kısmı vücuda tam oturan bir elbiseydi. Elbise genel olarak güzel görünüyordu. Vakit kaybetmeden kalan kıyafetlerimi de çıkarıp elbiseyi üzerime geçirdim. Garip olan şeyse Tusem'in bu elbiseyi kendine nasıl aldığıydı. Çünkü Tusem benden daha uzun ve kalıplıydı ama elbise sanki benim için dikilmişçesine üzerime tam oturmuştu. Üstelik diz kapağımdan bir buçuk karış kadar yukarıdaydı. Poşetin içinde bulunan ayakkabıları da çıkarttım; krem renginin en solgun tonlarında topuklu bir ayakkabıydı. Ayaklarıma geçirip tam olmuş olmalarına şükrettim.

Kabinden çıkmadan önce aynada kendime son kez baktım. Sabah evden çıkmadan önce uzun ve gür kumral saçlarıma ince maşa yapmış olduğum için sevindim. Çünkü bu saç üzerimdeki elbiseye çok yakışmıştı. Aynada kendi yansımama bakıp sıradan bir gün için fazla süslü ve güzel giyindiğimi düşünürken, hiçbir yerde oyalanmadan direkt eve gitmem gerektiğini kendime tembih ettim.

"Hazır mısın?"

Tusem'in kabinin dışından gelen sesi heyecanlı duyuluyordu. Gözlerimi devirip kabinden çıktım. Beni gördüğü anda ağzını balık gibi yapıp uzatarak, "Çoooook güzel olmuşsun," dedi.

Kendimi tutamayıp şebekliğine gülerken gözlerim üzerini değiştirmiş olmasına takıldı. O da çok şık bir mavi elbise giymişti. Muhtemelen elindeki diğer torbada bulunan elbiseydi bu.

"Sen neden üzerini değiştirdin?" diye sordum.

Şebek yüzü anında düzelip ciddi bir hal alırken, "Arkadaşımın yanında sönük kalmayayım dedim, ne olmuş?" diye sordu.

Kırılmış numarası yaptığında pes edip kabinin içindeki çantamı aldım. Kirli kıyafetlerimi de elbisenin çantasına koydum. "Tamam, bir şey yok Tusem, artık çıkalım mı mağazadan?" dedim.

"Olur çıkalım."

Alışveriş merkezinden çıktığımızda, bu kadar süsün günlük bir mekânda fazla olduğunu anlayan birkaç kişinin bakışlarına maruz kaldık. Bakışlara dikkat etmemeye çalışıp ilerlemeye devam ettim,

ta ki Tusem'le yollarımız ayrılana kadar. "Ben buradan ayrılıyorum. Kıyafetlerini de yarın sana getiririm," dedim.

Otoparkla metrolara doğru ikiye ayrılan yol ağzında durmuştuk. Tusem'in bir anda kaşları çatıldı. "Sakın bana bu kıyafetle metroya ya da otobüse binmeyi düşündüğünü söyleme, Asya."

"Başka ne yapayım?" Taksiye de verecek fazladan param yoktu.

Tusem kolumu tutup kendiyle birlikte beni de otoparka götürmeye başladı. "Yürü, ben bırakırım seni eve, hem elbisemi de bugün geri vermiş olursun. Arabada beklerim seni," dedi.

Başta itiraz edip karşı çıkacaktım ama sonradan haklı olduğunu anladım. Eğer bu kıyafetlerle otobüse falan binecek olursam başıma kötü şeylerin gelmesine de davetiye hazırlamış olurdum. Hem emanet olan elbiseyi de sahibine erkenden vermek daha mantıklıydı.

"Tamam, gidelim o zaman," dedim.

Sıkıntıyla bugünkü kaderime boynumu eğdim. Arabaya binip çok da trafik olmayan yola çıktığımızda bir süre öylece ilerledik. Tusem boş muhabbetler açıp, benimle günlük konular hakkında konuşmaya çalışırken kalbini kırmadan, elimden geldiğince samimi cevaplarla karşılık veriyordum. Bir ara sigara bağımlısının aklına gelen tütün kokusu gibi Erdinç aklıma gelince elimi çantama atıp telefonumu çıkarttım. Ekranında herhangi bir arama veya mesaj görmeyi beklerken boş ekranla karşılaşmak sinirimi iki kat artırmıştı. Neredeydi bu adam ve beni neden aramıyordu?

Hazır telefonumu çıkarmışken saate bir göz attım, henüz on iki buçuk olduğunu gördüm. Araba normal güzergâhtan sapmadan devam ederken bir anda sahile inen dönemeçlerin birine sapıp lüks bir restoranın otoparkına giriş yaptı.

"Neden durduk burada?"

Zaten Erdinç yüzünden sinirlerim tepeme çıkmışken Tusem'e karşı sesimi pek de düzgün tutamadım. Emniyet kemerini çıkaran Tusem ses tonumdan azıcık bile etkilenmezken, "Kahvemi senin üzerine döküp içemedim. Şimdi benimle birlikte kahve içeceksin ve kıyafetlerini batırdığım için de özrümü kabul edeceksin," dedi. Benim aksime fazla sakin ve uzlaşmacıydı.

"Gerek yok, Tusem. Ben zaten senin özrünü mağazada kabul etmiştim."

"Tamam, kahve içmeme eşlik et o zaman."

Derinden gelen oflamamı bir an olsun içimde tutmadan dışarı

bıraktım ve arabadan inip onu takip ettim.

"Artık somurtma. Asya. Gerçekten çirkin oluyorsun."

Koluma girip somutmuş yüzümü neşelendirmek için maviş gözleriyle beni izlerken kendimi tutamayıp son söylediği kelimelere kahkaha atmaya başladım.

"Bu teşhisi koyan ilk insan değilsin."

İkimiz de ruh halimin ani değişimine gülerken, Erdinç'in de bana böyle söylediği günleri hatırlamıştım. Lüks restoranın merdivenlerinden çıkmaya başladık. Bizi içeri almak için cam kapı iki yana açıldı. Bu tür pahalı ve lüks restoranlarda müşterilerin genelde kapıdan karşılandığını biliyordum ama garip şekilde etrafımız aşırı ıssız ve sessizdi. Sanki kocaman restoran boştu ve çalışanları dahi izindeydi.

"Tusem?" Etrafı dolduran tek ses yanımda yürüyen Tusem'le ayakkabılarımızdan çıkan topuk sesiydi. "Acaba restoran kapalı mı?" Bugünkü şanssızlığım gözümü korkutmaya başlamıştı.

"Bilmem ki, bakalım."

Benim kuşku dolu yüz hatlarıma oranla onun yüzünde her şey yolunda gidiyor bakışı vardı. Düz gittiğimiz koridordan sağa doğru yönelip restoranın içine ilerlerken, karşımıza siyah ve kocaman bir kapı çıktı. Masaların bulunduğu ve müşterilerin oturduğu mekâna açılıyor olduğunu düşündüm.

Tusem kapıya yaklaştığımızda hızını kesip benim açmam için beklemeye başladığında gözlerimi çaktırmadan tekrar devirip, kocaman kapıyı ileri doğru iterek açtım. Benim ince kollarımın gücüne kıyasla bayağı bir ağır olan kapı, başımı öne düşürdü ve biraz daha rahat geçebilmek için sinirle ittim.

En sonunda adımımı içeri atıp başımı kaldırdığımda restoranın içinden sevinç nidaları yükseldi ve üzerime konfetiler yağmaya başladı. Ellerim anında yüzüme çıkıp yavaşça bir iki adım geriye giderken, mekânın içindekilere tek tek göz attım. Okuldan ve yurttan arkadaşım olan yirmiye yakın kişi, bunun yanında Timuçin Bey ve Özgür. Karşımdaki insanları süzüşümün bitmesinin ardından bakışlarım mekâna yöneldi. Etraf tamamen pudra pembesi hâkimiyetindeydi, güzel mi güzel bir görünüm sunmuştu insanlara. Mekânın ortası, yarım ay şeklinde yerleştirilmiş yedi sekiz masayla çevrelenmişti ve herkes masalarının başında bana bakıyor ve şaşkınlığıma sırıtıyordu. Ama bir dakika, bir şey eksikti. Erdinç neredeydi?

"Yine unutmuştun değil mi?"

Arkamdan gelen Tusem karşıma geçip en güzel gülüşüyle bana baktığında boynuma sıkıca sarılıp, "İyi ki doğdun," diye ciyakladı

Şaşkınlığım yüzümden belli oluyorken, bugün günlerden neydi ki diye düşündüm. Ah tabii ya, bugün 3 Eylül'dü. Benim doğum günümdü ama aklım hâlâ temmuz ve ağustosta takılı kalmıştı. Eylüle hangi ara geçtiğimize dikkat etmemiştim. Daha doğrusu bugün, bu zamana kadar dikkat etmemi gerektirecek kadar önemli bir gün olmamıştı. Doğmuştum, evet ama dünyaya gelişim kimi mutlu etmişti? Hiç kimseyi. Sadece ayak bağıydım ve iki ayın sonunda beni kapıya atmışlardı.

İlk kez, doğum günümün bu kadar güzel kutlanmasıyla içimi sevinç kaplarken, "Evet," diyerek onu onayladım. Bir yandan da arkadaşlarımın ve beni sevenlerin güzel dileklerini kabul ettim.

En sonunda herkes kenara çekildiğinde mekânın içinde güzel bir şarkı çalmaya başladı. Ben hâlâ şaşkın şaşkın gülüp etrafıma bakınırken gözlerim görmek istediği kişiyi, Erdinç'i aradı.

Arkamdan bir el yanağıma uzanıp saçımın buklelerini geri çekerken, öpmek için açtığı boynuma dudaklarını bastırdı. Ardından kulağıma doğru fısıldadı.

"Demek bugün dünyaya somurtkan, asık yüzlü ve çirkin bir kız gelmiş."

Sabahtan beri duymak istediğim tek ses tenime değip yayılırken yüzümü ona döndüm. "Bütün bunları sen mi hazırladın?" İçimde, karşımdaki adama karşı büyük bir hayranlık vardı. Beni mutlu edebilmek için bir kez daha uğraşmıştı.

"Mekânı ve elbiseni soruyorsan, evet, ben hazırladım." Yüzümdeki ifade Erdinç'e de geçerken elini belime koyup, beni Timuçin Bey ve Özgür'ün yanına doğru yönlendirdi. "Onun dışında, seni hazırlayıp buraya getirme işini ve konuk listesini Tusem ayarladı."

Demek Tusem Hanım dün bize bu yüzden gelmişti ve benim konuşmalarını bölmemle paniğe kapılmalarının nedeni buydu. Benim için organizasyon yapmak istemişlerdi. .

"Elbise seçiminde ilk defa renk değişikliği yapmışsın." İmalı şekilde başımı kaldırıp bakarken, yüzümdeki gülümsemeyi soldurami yordum.

Erdinç omuz silkip çarpık gülüşünü atarken sır verir gibi kulağıma eğildi. "Bir değişiklik olsun dedim ama sen yine de akşam pembe pijamalarını giy, olur mu?"

Sesinde haylaz çocukların sesinin tınısı vardı. Başımı sallayıp, "Tamam," dedim. Birkaç adımın ardından da bizi bekleyen üçlünün masasına ulaştık.

İlk önce Timuçin Bey gülerek bana sarıldı ve Erdinç'e de dostça göz kırptı. "İyi ki doğmuşsun, Asyacık. Yoksa ben iki ay boyunca, tek başıma Erdinç'le başa çıkamazdım." Masanın üzerindeki bir kutuyu bana verirken inanılmaz mahcup olmuştum. "Bu da benim, iki aylık yardımcıma küçük bir hediye."

Doğum günlerinde en nefret ettiğim olay birinden hediye almaktı. Erdinç'in belime sarılı eli hâlâ yerindeyken hediyeyi alıp, "Teşekkür ederim," dedim. Ardından, başka hediye gelmesini istemiyorum der gibi Erdinç'in bedenine yasladım kendimi. Ama bugün doğum günümdü ve kaçışım yoktu.

"Demek bir yaş daha yaşlandın ha!" Bu sefer Özgür ileri doğru atılıp yanaklarıma küçük öpücükler bıraktı. "İyi ki doğdun. Bu da Tuse'm'le bizim hediyemiz." Özgür, elindeki hediye paketini bana uzatırken sevgilisinin dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu.

"Teşekkürler," dedim. Elimdeki iki paketi yandaki masalardan birinin üzerine koyup tekrar Erdinç'in yanına geldim. Sevdiğim adam beni kollarının arasına çekerken göğsüne sokuldum.

Altı yaşıma kadar doğum günümü hiç kutlamamıştım. Hayatıma altı yaşından sonra giren Ulaç ise, on beş yaşıma kadar olan tüm doğum günlerimde parası yettiği kadar kek alır, üzerine de mum koyardı. Bu, benim klasik doğum günümdü. On beş yaşından on dokuz yaşıma kadar olan dört doğum günümde ise ailemden almaya başladığı parayla beni kafelere götürmeye başlamıştı. Yirmi yaşımı bu kadar güzel ve özel şekilde kutluyor olmam büyük bir şansken, sabahtan beri yanımda olmayan Erdinç'in benim için böyle bir organizasyon hazırlamış olması onca senelik doğum günlerimin telafisi gibi gelmişti. Tabii bu da bende, ona sürekli sarılma isteği doğuruyordu.

Mekânın bar masalarını andıran düzeninde ayakta dururken beşimizin arasında garip bir sohbet dönüyordu. Bazı yerlerine katılıp bazı yerlerinde konudan koparken Erdinç kulağıma, "Gel biraz dans edelim," diye fısıldadı ve bileğimden tutup beni de peşinden sürükledi.

İnsanları eğlendiren canlı müzik durmuş, ortam, çiftlerin dans etmesi için dingin bir atmosfere dönüşmüştü. Erdinç'in elleri belimi sarıp vücudumu sıfır aralıkla kendine yasladı. Benim de ince kollarım boynuna sarılmıştı.

"Beğendin mi?"

Gözlerim, etrafımdaki arkadaşlarıma kayıp onları incelerken Erdinç'in tepeden bakan bakışlarını yüzümde hissediyordum. Benim de gözlerim onun kahverengi dünyalarına donup bir tek orada parıldarken, "Bayıldım demek daha doğru olur," dedim.

Erdinç yüzümdeki neşenin tadını çıkarır gibi beni inceliyordu. "Miniğimin biraz daha büyüyüp olgunlaşıyor oluşuna böyle bir parti yakışırdı," dedi.

Mafya dünyasının korkulu adamı, kendi için bir kızın büyümesini istiyordu. Bakışları, kollarının arasından kaybolup uçmamdan korkarcasına bir dikkatle beni izlerken, benim de gözlerim onun güzel yüzünden ayrılmıyordu.

"Bu güzel doğum günü için sana nasıl teşekkür edebilirim?"

Etrafımızda dans eden çiftler olsa da sanki o anda dans pistinde sadece ikimiz vardık. Gözlerimiz birbirinden başkasını görmek istemiyor gibiydi.

Erdinç düşünür gibi yapıp ardından en piç gülüşünü attı. "Büyük tepside kıymalı poğaça ve seni soluksuz bırakacağım bir öpücükle ödeme yapman fena olmaz."

Yüzümde sert bir ifade oluşması lazımdı ama onun gülüşü bunu engelliyordu. "Daha ağır şeyler istersin diye düşünmüştüm," dedim. Kıymalı poğaçayı bana zaten zorla yaptırıyordu. Ne kadar itiraz etmek istesem de, beni öpüyor oluşu fazlasıyla hoşuma gidiyordu. İkisine de hayır demezdim.

"Miniğim yirmi yaşına girmiş olabilir ama bedeni ve duyguları henüz o tür ağır şeylere hazır değil, alışmasını bekliyorum."

Gözleri beni benden daha iyi tanıdığını bağırırken bir kez daha, âşık olduğum adamın gözlerine bakıp orada kaybolmayı seçtim. Beni bu kadar çok düşünen bir adama ne diyebilirdim ki? Sadece başımı göğsüne gömmekle yetinip içten bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedim.

Dansa ve bedenlerimizin çekimine kendimizi kaptırmışken müzik bir anda kesildi ve herkes, "İyi ki doğdun, Asya!" diye bağırmaya başladı.

Beni saran kollar gevşeyip, bedenimi bize doğru gelen pastaya çevirirken kendimi kahkaha atmaktan alamadım. Pastanın üzerindeki tam benim ruhumu ve işimi yansıtan türden bir karikatür figürüydü; asık suratlı, yeşil önlüklü bir kız. Kaşları huzursuz olduğunu belli edercesine çatılmış, gözlerindeki parlak ifade sönmüş,

dudakları da hafifçe sarkmıştı. Ben olduğumu anlamamak aptallık olurdu.

Pastanın üzerindeki 20 yazılı mumları üflemek için eğildim.

"Dilek tut."

Tusem araya girip, üflememi durdurmuştu. Haklı olduğuna kadar verip gözlerimi kapattım ve içimden bir dilek tuttum. *'On dokuz yıldır hasreti olduğum mutluluk yirmi yaşımda beni bulsun.'* "Tamam, tuttum," dedim ve üfleyip mumları söndürdüm.

Herkes aynı anda alkışlamaya başladı ve bir iki konfeti daha patlatıldı. Seslerinden ürkerek bir adım gerilediğimde sırtım bedenine çarptı, hep arkandayım dermiş gibiydi. Sonra kulağıma eğildi ve, "İyi ki doğdun, miniğim," diye fısıldadı.

Kendimi sıcaklığına ve güçlü kollarının arasına daha çok itip kafamı omzuna yasladım. Cebinden çıkardığı bir kutuyu önüme sunarken, "Bu da benim hediyem," dedi.

Pembe kadife kutuyu elime alıp kollarının arasından çıktım. "Bu kadar şeyi hazırladıktan sonra bir de hediye vermeni kabul edemem," dedim. Kutuyu geri uzatırken ciddi anlamda mahcup olmuştum.

Kutuyu iki parmağıyla bana doğru itip, "Senin," dedi. "Aç bakalım beğenecek misin?"

Son noktayı koymuştu, daha fazla uzatmamın anlamı olmadığını biliyordum. Kutunun kapağını yavaşça araladım ve içinde duran şeye hayranlıkla bakakaldım. Beyaz pırlantadan yapılmış, içi boş, yuvarlak bir daireydi. Uzun zinciri demir halkalarla tutturulmuştu. Dairenin üzeri küçük figürlerle süslüydü. Dikkatle inceleyip figürlerin ne olduklarını anladığımda ağzım açık kalarak Erdinç'e baktım.

Bunlar iki aydır Erdinç'le yaşadığımız anıların simgeleriydi. Tanıştığımız ilk zamanlarda yaptığımız maçı simgeleyen siyah beyaz top, barda sarhoş oluşumu simgeleyen tekila bardağı, ilk uçak yolculuğumu simgeleyen uçak, ikimizin baş harfleri, Asya bebeği simgeleyen bebek arabası, Paris'te kazandığımız büyük ayıcık, ilk araba sürüşümü simgeleyen minik bir Lamborghini, vazgeçilmezlerimizi simgeleyen minik birer şeker ve çikolata, son olarak da Erdinç'i simgeleyen bir pırlanta...

"Bunu sen mi tasarladın?" diye sordum hayretle.

"İki ayımızın küçük anılar," dedi.

"Çok aşırı güz-" derken cümlem yarıda kesildi.

Arkamdan gelen bir ses, "Asya Armağan siz misiniz?" diye soruyordu.

Arkamı döndüğümde sesin sahibinin bir kurye olduğunu gördüm ve, "Evet, benim," dedim.

Kucağında tuttuğu kutuyu işaret etti. "Bu, size gönderilmiş," dedi. Kutuyu arkamızdaki masaya bırakıp, imzalamam için bir kâğıt uzattı. İmzamı aldıktan sonra da, "İyi günler," diyerek uzaklaştı.

Erdinç ve ben kutuya bakarken Tusem ve Özgür de yanımıza geldiler. "Birinden bir şey bekliyor muydun?" diye sordu Özgür.

"Hayır, beklemiyordum," dedim ve kutuyu açmaya başladım. İçindekileri gördüğümde öylece donakaldım.

"Bu bebek kıyafeti," dedi Tusem şaşkınlıkla.

Hepimiz şaşkın görünüyorduk ama Erdinç tepkisizdi. Yeni doğmuş bir bebeğe ancak olacak kadar küçük sarı zıbını elime aldım, yanında da zıbınla takım olduğu belli olan küçük eldivenler vardı. Kutunun dibindeki kâğıdı görünce elimdekileri bir kenara bıraktım ve kâğıdı alıp açtım.

'Yirmi yıl önce bugün, sana giydirdiğim ilk kıyafetlerin, kızım. Lütfen beni affet.

Annen'

O anda boğazıma acı yumrular dizilirken, beynime kızgın yağ dökülmüş gibi oldu. İçime, yakıp kavuran bir kor atılmıştı sanki ama buna inat elim, ayağım buz kesmişti. Ağlamaya başladığımı bile hissedememiştim.

"Asya, ne oldu?" diye sordu Tusem panik dolu bir sesle.

"Annem göndermiş," diyebildim.

Erdinç derin bir nefes alıp sinirle dışarı vermeyi seçerken, tek kelime etmeden bana sarıldı. "Onlar için ağlamaman gerektiğini kaç kez söylemem lazım." İki dakika öncesinde gülüp eğlenen yüzlerimiz solmuştu, Erdinç'inkiyse öfkelenmişti.

Erdinç'ten uzaklaşarak, "Ben biraz hava alacağım," dedim.

Tabii ki dinlemedi, benimle birlikte hareket edip, "Ben de geliyorum," dedi.

"Gelme. Lütfen. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Cevap vermesini ya da itiraz etmesini beklemeden, kutudan çıkan eşyalarımı elime alıp kendimi hızla dışarı attım. Şu anda yanımda kimseyi istemiyordum. Öyle bir şeyin içine atılmıştım ki yalnız kalıp, uzun bir an düşünmem gerekiyordu. Yirmi yaşıma

girmiştim ve şu ana kadar kendi bebekliğimle ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Oysa en çok istediğim şeydi bebeklik halimin bir fotoğrafını görmek, nasıl bir bebek olduğumu bilmek. Tatlı mıydım, şişko muydum, yine böyle asık yüzlü müydüm? Ama yoktu, o zamanlara ait hiçbir şeyim yoktu. Yirmi yıl boyunca ailesiz yaşayınca, yokluklarını kabul ediyordu insan. Ve gerçekte var olduklarını da bir şekilde inkâr ediyor, varken yok oluşlarının acısını öteliyordu. Şimdi biyolojik annem tutmuş, ilk giydiğim kıyafeti bana yollamıştı. Onun var olduğunu şimdi nasıl inkâr edecektim ben? Edemeyecektim! Minicik bir bebekken annemin bir kere bile olsa beni giydirdiğini kabul etmiş olmuştum. Varken yok oluşunun acısını nasıl otelerdim şimdi?

Nefes alamaz hale geldiğimde nereye gittiğimi bilmeden sahil yolunda yürümeye başladım. Gözyaşlarım bana acır gibi yanaklarımdan akıp göz makyajımı akıtırken, elimdeki bebeklik kıyafetime sıkı sıkı tutundum. Duyduğum ani fren sesiyle bakışlarım caddeye çevrildi. Ne olduğunu anlayamadan üzerime gelen adamları fark ettim. Adamlar beni zapt etmeye çalışırken bebekliğim ellerimin arasından yere düştü. Yirmi yıl sonra kavuştuğum bebeklik hatıram, beni zorla alıkoymaya çalışanlardan daha önemlilermiş gibi yere eğilip almaya çalışırken, burnuma dayanan şeyin kokusu ne olduğunu anlamam yetti.

En sonunda, tanımadığım adamlara yenik düşen bedenim, soluduğum kokunun etkisiyle yere doğru yığılırken, beni tutan adamın parmağındaki dövme gözlerim kapanırken gördüğüm son şey oldu.

Oyun kâğıtlarının üzerindeki maça şekliydi. Ve ben bu dövmenin kimi simgelediğini çok iyi biliyordum; Leyton.

Bölüm 31

Elindeki ayıcığı, üzeri çamura bulanmış, toprak olmuş, gözleri ağlamaktan şişmiş, en sevdiği çınar ağacağının altına korkuyla sinmiş, ağlayan altı yaşındaki küçük Asya. Kaldığı yurtta, sırf elindeki ayıcığı vermemek için direndiğinden, ondan sadece iki yaş büyük olan üç çocuk tarafından dövülmüş, yerlerde süründürülmüştü. Ama yine de tek oyuncağı olan ayıcığını inatla vermemeyi başarmış, onu dövenlerle de başa çıkmıştı. Ağlamaktan burnu akmış, yanakları kızarmış ve güzel yüzüyle bedeni toz toprak içinde kalmıştı. Sinmiş olduğu çınar ağacağının gövdesinde saklanırken, tek arkadaşı olan ayıcığına sarılıyordu. Bir de üç kızın onu tekrar bulmalarından korkup görünmez olmayı diliyordu.

Hemen başının üzerinde bir hareket olunca kendini kasıp büzülürken ayıcığına daha sıkı sarıldı. Bir erkek küçük elini onun omzuna koyup yanına oturdu. "İyi misin?"

Küçük Asya burnunu çekip, ıslak gözlerini kırpıştırarak, "Tek arkadaşım olan ayıcığımı benden çalacaklardı ama ben vermedim," dedi.

Yanındaki, ondan sadece birkaç yaş büyük olan çocuğu son zamanlar yurtta çok sık görüyordu. Çocuğun onunla konuşmaya

çalıştığının da farkındaydı ama o kimseyle konuşmak istemeyen, korkak Asya'ydı.

"Ben de senin ikinci arkadaşın olabilir miyim?"

Asya gözlerinde iyilik parlayan sarışın çocuğa baktı. Günün birinde ona kötülük yapmayacak gibi görünüyordu. İlk kez böyle bir teklif aldığı için aklı karışmıştı ama ağlamaktan hâlâ akan burnunu çekerek, "Tamam," dedi. "Sen de Tofita gibi, arkadaşım olabilirsin." Somurtkan yüzünde küçük bir tebessüm oluşurken, elini uzatmış olan yeni arkadaşının küçük elini kavrayarak olanca gücüyle sıktı.

"Benim adım Ulaç," dedi yanında oturan sarışın, mavi gözlü çocuk.

Küçük Asya'da gülerek, "Benim adım da Asya," dedi.

"Ben zaten senin adını ilk geldiğim gün öğrenmiştim." Ulaç elini indirirken gözlerinin içini daha bir parlatarak güldü. "Biz bundan sonra birbirimizin en iyi arkadaşı olalım ve hiç ayrılmayalım, tamam mı?"

Ulaç da ailesi olmayan yetim bir çocuktu. Arkadaşa ihtiyacı vardı ki böyle bir şey istemişti. "Tamam, olur ama birbirimize yalan söylemek ve üzmek yok." Küçük Asya kurumaya başlayan gözlerinin günün birinde tekrar ıslanmasından korkar gibi şimdiden önlemini almak istemişti.

"Tamam, yok."

Ulaç büyük sevinçle Asya'nın tek kuralını kabul ettiğinde el ele tutuşup yetimhaneye doğru yürümeye başladılar.

İşte Ulaç'la küçük Asya, beraber geçirdikleri güzel ve güven dolu on üç yıllarının temelini o çınar ağacının altında atmıştı. Ta ki Erdinç'in evindeki o geceye kadar. Asya şimdi o güne dönüp, hiçbir şeyden haberinin olmamasını istiyordu, yine bilinmezliklerin içindeki mutlu hayatını istiyordu...

***

Beynimin bana gösterdiği rüyadan uyanmak istemiyordum, gözlerimi açıp nerede olduğumu, başıma nelerin geleceğini görmek istemiyordum. Ağacın altına saklanmış olan küçük Asya gibi gizlenip, Erdinç'in beni bulmasını istiyordum. Çünkü birazdan başıma geleceklerden korkuyordum.

Yanağıma atılan ağır tokat başımın yana düşmesine neden olurken, inleyerek ayılmaya başladım. "Kendine geliyor, efendim."

"Gelsin bakalım. Yirmi yıldır bekliyorum, biraz da kendine gelmesini bekleyeyim."

Bu sesi nerede duysam tanırdım. Beynime kazanıp, kendine öyle bir yer edinmişti ki, beynime kezzap dükseler yine o ses gün gibi orada kalırdı. Leyton'ın yanındaydım, korkulu rüyam olan, canımı isteyen adamın.

Gözlerimin bulanıklığı ağır ağır geri çekilen sis edasıyla dağılırken, tutulmuş boynumu oynatmaya çalıştım. "Neredeyim ben?" Bu soru hem kendime hem de yanımdakilere sorarcasına çıkmıştı ağzımdan.

"Bak bakalım etrafına neredeymişsin?" Leyton avını boynundan kapıp yemek için hazırda beklerken sesinden alaycılık akıyordu. Bozuk aksanının neşeli ve sakin tutuyordu.

Bilincim yerine gelmeye başlamıştı. İki kolumun sertçe kavrandığının ve bedenimi dik tutmaya zorlandığımın farkındaydım. En sonunda başımı eğdiğim yerden kaldırmayı başarıp, etrafıma bakındım. İlk önce, karşımda oturan Leyton'la karşılaştım. Yüzünde zaferle birlikte nefret ve sevinç kol geziyordu. Ellili yaşlarında olmasına rağmen iğrenç göbeğini eritmek yerine benim canıma takmıştı kafayı.

Gözlerim anında karşımdaki pislikten ayrılmak istediler. Nerede olduğumu gördüğümde bacaklarım beni taşımayı reddederek, kollarımdan tutan adamlara daha çok iş yüklediler.

Mezarlıktaydık.

Korkum toprak altındaki su birikintileri gibi buharlaşıp yüzeye çıkmaya başlamıştı. "Neden buradayız?"

Leyton'ın yüzü çok önemli bir şeyi unutmuşum da ne olduğunu sormuşum gibi şaşkına dönmüştü. "Seni öldürmek için."

Buklelerim yüzüme dökülüp, korkan gözlerimdeki ışığı kapatırken başımı iki yana salladım. "Benim bir suçum yok!" Bir umut, biri beni duyar diye bağırmıştım öğle vaktini geçen gündüze. "Neyin intikamını aradığını bile bilmiyorum."

Ölümün kokusu burnuma dolmaya başlamıştı. Kollarımdan tutan adamlardan kurtulmaya çalıştığımda daha sıkı tutup hareketimi kısıtladılar.

Söylediklerim Leyton'ın umurunda bile olmazken, sadece intikamına odaklı şekilde alaylı gösterisine devam etti. Anlaşılan yirmi yıldır beklediği anı acele etmeden, tadını çıkara çıkara yaşayacaktı. "Senin için bu kadar anlamlı bir hazırlık yapmışken lütfen korkma," dedi.

O iğrenç göbeğini hoplatarak gülerken, az ileride bulunan iki

mezarı gösterdi. Mezarlardan biri yeni kazılmıştı, kenarında boş ve kapağı açık bir tabut vardı. Diğer mezarın ise bir çocuğa ait olduğu belliydi.

Yeni kazılmış mezar bana göz kırparken, karanlığımdaki Asya başını uzatıp korkuyla feryat etti ve koşarak karanlıktaki en uç köşesine saklandı. Korkudan uçmak üzere olan aklımı dinç tutma çabasıyla kötü şeyleri düşünmemeyi denedim. Bakışlarımı bebek mezarına çevirip üzerinde yazanları okumaya başladım.

Asya Armağan

D.T.: 03.09.1995

Ö.T.: 08.11.1995

Adımın yazılı olduğu mezar taşında gerçek doğum tarihim yazarken, ölüm tarihim sokağa bırakıldığım tarihe denk geliyordu. Yirmi yıllık mezar, birilerine bir şeyleri ispat etmek ister gibi hazırlanmıştı.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordum.

"Anne ve baban tam yirmi yıl önce, seni benden koruyabilmek adına bu boş mezarı yaptırdılar. Seni de ulaşamayacağım ve yanlarında göremeyeceğim şekilde sokağa bırakıp, öldüğünü düşünmemi istediler." Gözleri boş mezara bakıp tekrar bana döndü. "Senin öldüğüne hiçbir zaman inanmamıştım zaten. Hep tetikte bekleyip, bir yerlerden çıkacağını düşündüm ve oldu da." Yüzü, eğlenir gibi aydınlandı. "Bir de baktım ki aradığım kişi Erdinç Sakman'ın gözde çalışanı çıktı."

Gözlerim Leyton'ın sözleriyle yirmi yıl önce benim için hazırlanan boş mezara kaydı. Demek ailem beni karşımda oturan pislik heriften korumak için terk etmişti. Daha doğrusu terk etmek zorunda kalmışlardı. Erdinç'in yanına taşındıktan sonra yaşadıklarım yüzünden onların kötü işler yaptığını, iyi insanlar olmadıklarını düşünmüştüm ve onlara olan nefretim iki katına çıkmıştı. Şimdi anlıyordum ki beni isteyerek değil, karşımdaki pislik heriften korumanın en güvenli yolu olduğunu düşündükleri için bırakmışlardı.

"Neden ailemden intikam istiyorsun?" Sesimi normal düzeyde tutamıyordum, korkum buna izin vermiyordu. Bir an önce birinin beni duyup bulmasını istiyordum, Erdinç'i istiyordum. "Eğer bana zarar verirsen Erdinç, seni yaşatmaz," dedim. Emindim ki şu anda Erdinç her yere haber salmış, beni arıyordu.

"Doğru. Erdinç, beni her yerde arar, peşime düşer." Bakışlarından bir an olsun alay eksik olmuyordu. "Benim anlamadığım,

Erdinç nasıl oluyor da intikamını almadan seni yanında tutup, ya şamana izin veriyor."

Leyton'ın neden intikam almak istediğini öğrenme isteğim anında rafa kalkmıştı. "Sen Erdinç'in intikamını nereden biliyor sun?" diye sordum. Ağlamak istemediğim için boğazım düğüm olmuştu. Hıçkırığımın kaçmaması için dişlerimi sıkarak konuşu yordum. Bir yandan da beni tutanlara zorluk çıkarmaya devam ediyordum. Ölmek istemiyordum! Doğum günümde ölmek iste miyordum!

"Yeraltının pis işleriyle uğraşıp da, Erdinç'in intikamını duymayan kişi yoktur," dedi. Oturduğu sandalyenin ucuna kayarak, göbeğinin izin verdiği ölçüde öne eğildi. Ellerini dizlerine yasladı ve, "Yoksa bilmiyor musun?" diye sordu.

Dişlerimin arasından, "Bilmiyorum," diye tısladım.

Leyton şu anda avıyla oynayan bir timsah gibiydi, benim çırpınışlarım, korkum ve çaresizliğim intikam ateşini körüklüyordu. Birazdan akacak olan gözyaşlarım da ona mutluluk verecekti.

"Anlatmamı ister misin?" O iğrenç suratında alaylı bir ifade ve iyi niyetli biriymiş gibi gözükme çabaları vardı.

Konunun, Leyton'ın beni öldürmesinden ve bitip tükenmeyen intikamından bir anda Erdinç'e kayması az da olsa korkumu dindirip, kafamı dağıtmıştı ama bu, birazdan olacakları değiştirmeye yetmeyecekti.

"Umurumda değil, Erdinç için o konu kapandı artık," dedim.

Leyton pisliğiyle Erdinç'i konuşacak değildim. Bir yandan da Erdinç'in intikamını öğrenme fırsatı ayağıma gelmiş olmasına rağmen öğrenmek istemediğime inanamıyordum. Belki de birazdan öleceğim için kötü haber falan duymak istemiyordum.

Leyton yağ kaplı göbeğini oynatacak şekilde karşımda gülüp, dalga geçercesine yüzüme baktı. "Erdinç kaçırılan abisinin intikamını asla kapatmaz," dedi.

O anda başımdan aşağı kaynar sular döküldü, acının vücuduma nüfuz etmesine izin verirken, kollarımdan tutan adamlarla harp etmeyi kestim. "Abisi mi?" Benim bildiğim kadarıyla Erdinç tek çocuktu, ne abisi ne de kardeşi vardı. Eğer Leyton'ın dediği doğruysa ve abisi varsa, Erdinç beni çok pis oyuna getirdi demekti. Beni kendine inandırıp, yanında tutmak için yalanlar uydurmuş demekti. En kötüs de, kendi kanından olan birinin intikamını kolay kolay unutmayacağı için, hâlâ benim canımı istiyor demekti. Belki de istiyordu.

"Erdinç'in abisi, babası öldükten sonra yetimhaneye verilmek istemediği için evden kaçmış. Bir rivayete göre de senin ailen tarafından kaçırılmış. Yani senin Erdinç o konuyu kolay kolay kapatmaz."

Leyton'ın konuşması aklıma birkaç hafta önceki olayları getirmişti. Erdinç'in annesi Neriman Hanım, *'Erdinç'i çok uzduk biz, kızım. Onu hep yalnız bıraktık. Hayatta en değer verdiği iki kişi de onu terk etti.'* demişti. Erdinç de, *'Ben o kelimeleri söylediklerimi hep kaybettim,'* demişti. Şimdi anlıyordum, sevdiğim adam küçük yaşta bir darbe yememişti, bu hale gelirken iki darbe yemiş, nefretini ve hırsını derinleştirip, kör çukurlara hapsetmişti.

Öğrendiğim intikam gerçeği beynimden kurşun geçmiş misali afallatmıştı beni, ailemin iyi olduğuna küçük bir an inandığım sırada yine karanlığa düşmüştüm. Benim biyolojik ailem Erdinç'in kanından olan birine bir şey yapmıştı... Kötü mü, iyi mi bilinmiyordu ama kendi yanında tutmuştu. Belki de Erdinç'in de beni yanında tutmak istemesinin nedeni buydu, abisinin yaşadığını veya ölü olduğunu bilmediği için de işini aceleye getirip beni öldürmemişti.

Peki, ama Erdinç'le yaşadığımız her şey yalan mıydı?

Ölmeden önceki son umudumla, "Yalan söylüyorsun," dedim.

"Ben yalanı pek sevmem, Armağan." Hâlâ alaycılığı devam ederken, oturduğu sandalyeden zorla kalkıp, "Aslında ben kötü biri de değilimdir, sadece şartlar bunları doğuruyor, o kadar," dedi. Karşısındaki çocukmuş gibi, masum adam ayaklarıyla kendini eğlendirmeye devam ediyordu. "Hatta sana ölmeden önce bir iyilik yapıp, Erdinç'le konuşturtacağım."

Tam karşıma gelip, yüzüme iğrenç ve mide bulandırıcı gülüşünü atarken, cebinden telefonunu çıkarttı.

Başımı dik tutma çabam başarı elde ederken, Erdinç için bir anda beslediğim saf nefret ve kandırılma duygusunu sakladım. "Konuşmak istemiyorum," dedim. Birazdan ölecektim. Ailemin Leyton'la olan intikamını hâlâ çözememiştim, neye kurban olacağımı bilmeden nefesimi keseceklerdi ama Erdinç'in intikamı hiç hesapta olmadan önüme dökülüvermişti.

Leyton telefonunda bir numara tuşladı, ardından hoparlörü açıp bekledi. "Sen konuşmak istemiyor olabilirsin ama ben şu anki sinirden deliye dönmüş hallerini merak ediyorum."

Duyduklarıma, düştüğüm duruma, hak etmediğim intikam oyunlarına yenik düşüp ağlamamak için başımı dik tuttum. Dişleri-

mi sıkarken, elimde olmadan çenemin titremesine mani olamıyordum. Birazdan ölecek olmama canım acımıyordu, Erdinç'in bana yaşattığı güzel günlere ve yalanlarına canım acıyordu. Hatta acım bile bana üzülerek ağlıyordu.

Zorla dik duran başım duyduğu sesle kendini bırakıp yere eğildi.

"Alo?" Tek kelimeyle bile gözünü kırpmadan cinayet işleyecek olan psikolojisini göstermişti.

"Ooo, Sakman, neye sinirlisin koçum sen?" Leyton benimle olan alaylı konuşmasını Erdinç'le devam ettirmeye karar vermişti.

Erdinç, Leyton'ın sesini duymayı beklemiyormuşçasına birkaç saniye sessiz kaldı. Ardından, "Sen misin lan orospu çocuğu!" diye öyle bir gürledi ki, Leyton bile telefonu kendinden az biraz uzaklaştırdı. "Asya nerede lan?"

Sinirli olmasına aldırmadan, yüzüme dökülen saçlarımın arasından ruhsuzca güldüm. Kendi öldürecekti tabii beni, abisinin intikamını alacaktı. Ama Leyton buna engel olmuştu.

Leyton yakaladığı avının zevkini kimsenin kaçırmasına izin vermeden tekrar alaycı havasına büründü. "Sakin ol, Sakman. Eğer intikamın için endişe ediyorsan senin yerine de birkaç işkence yöntemi uygularım."

"Eğer... Eğer ona zarar verecek olursan senin ölümün de benim elimden olur, Leyton. Duydun mu pezevenk! Seni elime geçirdiğimde o beynini büyük bir zevkle patlatacağım, duydun mu lan beni!"

"Hadi ama Sakman, ben burada iyilik yapıp, seni Asya'mızla son kez konuşturmaya çalışıyorum, senin yaptığına bak."

Erdinç'in sinirle konuşurken, boşta olan elini saçlarının arasından geçirdiğini hayal edebiliyordum. "Ver lan telefonu Asya'ya," dediğinde kafamı yerden kaldırıp, 'Hayır' der gibi salladım. Beni kandırıp, iki ay boyunca evcilik oynar gibi oynayan bir adamla artık işim olmazdı.

"Konuş."

Leyton telefonu ağzıma doğru yaklaştırıp emir verirken, başımı kararlı olduğumu bildirmek için yana çevirip bekledim. Leyton kollarımdan tutan adamlarına değil de arkamda bekleyen bir adama, "Konuştur," diye emir verince kendimi sıkarak, ani bir darbeye hazırladım. Ama arkamdaki adam daha farklı ve çıtası yüksek bir şey yapıp silahını boşluğa ateşledi.

Anında feryat edip çığlık atarken, kollarımdan tutan adamlar-

dan kaçmaya çalışırken, birkaç saniye boyunca vücudumda yakıcı bir acı bekledim. Ama hiçbir şey olmadı. Sadece Erdinç'ın gürlemesi duyuldu.

"Asya! Ne yaptın lan orospu çocuğu!"

Erdinç'in ipleri kopmuştu. Benim için hissettiği endişe ve acı yüzünden resmen cellallenmişti. En azından sesi öyle geliyordu. Bir anda, acaba yaşadıklarımız gerçekti de sadece arada yalanlar mı vardı diye düşündüm. Başım öne düşerken derin bir hıçkırık kaçtı boğazımdan. Ama dudağımı dişlerimin arasına alarak ikincinin kaçmasına izin vermedim.

Leyton, Erdinç'in gürlemesine karşılık sakince sadece, "Konuşturdum," dedi. Hiçbir şey yapmamış da tüm suç onun üzerine kalmış çocuk gibi.

Erdinç hâlâ benim vurulduğumu sanıp, deliye dönmüş bir halde kükremeye devam etti. "Seni öldüreceğim, Leyton! Bunu sana ödettire-"

Leyton araya girerek onu susturdu. "Benim ufak bir işim var, Sakman. Bitirince sana geri döneceğim," dedi. Sonra aklına o an gelmiş gibi ekledi. "Asya'nın kalbini söküp sana göndermemi ister misin? Malum, sen o işlerden iyi para kaldırıyorsun, satarsın birine."

Son duyduğumla çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Acaba Leyton kalbimi göderseydi, Erdinç onun bir başka bedende atmasına izin verir miydi? Onu gördüğünde delice çırpınan, öptüğünde kanat açan, dokunuşlarında ritim değiştiren kalbimin sırf para için başkasında atmasına izin verir miydi?

"Seni sikerim orospu çocuğu!"

Erdinç aynı sinirle gürlemeye devam ederken Leyton keyifli bir kahkaha atıp telefonu kapattı. Erdinç'in şu anda elindeki telefonu bir yerlere fırlatıp, delice küfürler savurduğunu biliyordum. Artık beni kurtaramazdı, küçük de olsa içimde onun beni kurtaracağına dair bir umut vardı ama artık o da uçup gitmişti. Bir yandan da beni kurtarmasını istemiyordum. Çünkü sevdiğim adam tarafından başka bir mezarın başında öldürülmek istemiyordum.

Ölümüme son birkaç dakika kalmıştı.

Bu sefer Leyton'ın bakışları alaycılıktan sıyrılmış, Vegas'taki sertliğine ve ciddiyetine bürünmüştü. "Artık ölme vaktin geldi," dedi, sesine de intikamın esintileri yerleşmişti. Eli, belindeki silahına doğru kaydı.

Ölümün kulağıma fısıldayan notaları kanımı dondurdu. Bacaklarım hak etmediğim ölümün şiddetiyle titrerken gözyaşlarıma daha fazla hâkim olamadım. Korkuyordum. Kalbim yerinden çıkıp ayaklanarak kaçacakmış gibi korkuyordum. Yirmi yaşıma birkaç saat önce girmişken ölmek istemiyordum, delice kırgın olduğum Ulaç'ı affetmeden ölmek istemiyordum, herkesin günün birinde yaşamak istediği o kusursuz duygu olan aşkı tatmadan toprağa karışmak istemiyordum. Ama karşımdaki adam beni öldürmekte kararlıydı.

"Ben bir şey yapmadım," dedim son bir umutla. Sonra, artık sona geldiğim için dizlerimi kırıp, yere çöktüm. Üzerimdeki, doğum günü sürprizi olan su yeşili elbisem, ayılmadan önce gördüğüm rüyamdaki altı yaşındaki Asya'nın kıyafeti gibi toz ve çamurla kaplanmıştı.

"Yine de intikamımı alabilmem için öleceksin." Leyton silahını kafama sıkmak için hazır hale getirirken başımı iki yana salladım.

"O lanet olası ailemin ne yaptığını bile bilmiyorum!" Ne kadar da aciz durumdaydım. Her yerden en sert darbeleri yemiş, tuzla buz olmuştum.

"O lanet olası ailen, benim altı yaşındaki kızımı öldürdü," dedi. Şimdi Leyton da Erdinç'i aratmayacak şekilde gürlemeye başlamıştı.

Ve bir kez daha aileme lanet okudum. İyi ki beni yetimhaneye bırakmışlar demek bile geçti içimden. Ailemin, onun kızını nasıl öldürdüklerini bilmesem de, o nasıl intikam alacağını biliyordu. Benim kızımı öldürürseniz, ben de sizin kızınızı öldürürüm diyordu.

"Ben suçsuzum." Dudaklarımla sadece bu kelimelere can verebilmiştim.

"Benim kızım da suçsuzdu." Leyton son sözünü söyleyip, elindeki silahını kafama dayadı. "Son nefesini al, Armağan."

Bir hıçkırık, çaresizliğimi dile getirip ağzımdan kaçtı. Başım tekrar önüme düşerken buklelerim gözyaşlarıma perde olup onları Leyton'a göstermedi.

Leyton'ın adamları kurşun kendilerine gelmesin diye kollarımı bırakıp yanımdan uzaklaştılar. Serbest kalan kollarımı korkudan titreyen bedenime sarıp, son duamı ederken her şeyin bittiğinin farkındaydım. Kendimi, bana verilen bir dakikada hazırlayabildiğim kadar ölüme hazırlarken, gözlerimi sıkıca kapatıp, ürkütücü sesin ardından beynimi delip geçecek acıyı bekledim.

"İndir o silahı, Leyton!"

Beklediğim ürkütücü ses kulaklarımı doldurmamıştı ama daha önce bir kez daha duyduğum başka bir sesti bu. Hiçbir zaman beynimden çıkmayacak olan ses. Bülent Armağan'ın sesi. Beynim anında bana uzatılan silahı unutup, kafamı sesin geldiği yöne kaldırmamı emretti. Bir hafta önce gördüğüm biyolojik babamla karşılaştım.

"Ooo, Bülent Armağan! Geleceğini söyleseydin sana da bir mezar kazdırırdım." Leyton'ın silahının ucu bu sefer biyolojik babama dönmüştü. Bana karşı takındığı sinirli tavır Bülent Armağan'la konuşurken daha çok artmıştı.

"Senin derdin benimle, kızımla değil."

Biyolojik babam, Leyton pisliğinden daha genç ve dinçti. Başıma bu kadar belayı sarıp, geçen hafta beni almaya geldiği gün onunla gitmedim diye beni sileceğini düşünmüştüm. Burada olduğumu nasıl bulup, Leyton'ı durdurmaya geldiğini bilmesem de içimde ölmeyeceğime dair umutlar yeşermişti.

"Yirmi yıl önce senin derdin de benimleydi ama evimi bastığın gün kızımı öldürdün." Leyton'ın yıllar önce yaşadığı acıların yaraları yeniden kanamaya başlamıştı, bunu yüzünün acı çeker halinden görebiliyordum.

"Yanlışlıkla olduğunu sen de çok iyi biliyorsun. Silahların patladığı bahçede kızın bir anda karşımıza çıktı, ne olduğunu bile anlamadan her şey olup bitmişti zaten."

Bülent Armağan da yaptığının acısının çekiyor gibiydi. Çekmeliydi de zaten, kim altı yaşındaki bir kız çocuğunu öldürüp vicdan azabı çekmezdi ki?

"Ben de ne olduğunu anlayamadan kızını birkaç saniye içinde öldürüp gömeceğim, Bülent. Tabii hazır ayağıma kadar gelmişken seni de yaşatmayı düşünmüyorum."

İki adamın da silahlarının ucu birbirlerine çevrilmiş, yıllar öncesinin hesaplarını konuşturuyorlardı.

"Kızım suçsuz, bırak gitsin."

Bülent Armağan'ın gözleri yerde diz çökmüş çaresizlikle ağlayan kızına takıldı. Yirmi yıldır görmediğim babama, başıma açtığı belalar için ne kadar öfkeli olsam da benim için endişeli ve acı çektiğini belli eden gözlerine baktığımda tüm kırgınlıklarım torbasının ağzını bağlayıp karanlıktaki Asya'nın yanına gitmişti. Ne kadar kötü olsa da, zamanında insanların canını yakmış olsa da o, benim bi-

yolojik babamdı. Yirmi yıl önce yaptığı bir hatanın bedeli olarak öz kızından kopmak zorunda kalıp, onu yaşatmak için plan yapan bir babaydı. Ama şimdi, yaşadığım yirmi yıl çöpe gitmişti, ölecektim. Belki biyolojik babamın ölümüne de şahit olacaktım.

İçim acımaya başlamıştı. Daha ikinci kez gördüğüm biyolojik babamın bir kere bile boynuna sarılamadan onu sonsuza dek kaybetmek canımda bilmediğim parçaların sızlamasına neden olmuştu.

"Yirmi yıl öncenden hiçbir farkın yok, Bülent Armağan. Hâlâ hiçbir şeyin farkında değilsin ve dik başlısın. Kabullen, bu sefer sen yenileceksin."

Bir tek Leyton'la Bülent Armağan'ın parmağı tetikte değildi, Leyton'un tüm adamlarının parmakları da tetikteydi ve Bülent Armağan yanında sadece iki koruma getirmişti.

"Eğer Asya'yla beni öldürürsen yanımda olanlar peşine düşer. Kızımı rahat bırakıp, beni alırsan hepsine Asya'yla haber gönderir, peşinden gelmelerini engellerim."

Leyton intikamını aldıktan sonra peşine kimin düştüğünün önemi olmadığını bildiren şekilde omuzlarını silkti. "Çok aptalsın Armağan. Eğer kızını benim elimden gerçekten kurtarmak isteseydin, buraya gelmeden önce Erdinç Sakman'ı yanına alırdın. Biliyorsun, onunla bu piyasada kimse başa çıkamıyor."

"O, seni her hâlükârda bulup öldürecek zaten."

İki adam da karşımda, adam öldürmenin çok sıradan bir olay olduğunu tehdit cümleleriyle birbirlerine bağırırken başımı tekrar önüme eğdim. İp, boynuma geçirilmişti, ucunda sallandırılmama ise ayağımın altındaki tabureyi itecek olan Leyton karar verecekti. Son saniyelerimde adı geçen Erdinç'i son kez görebilmek için her şeyi yapardım. Hem de kırmış olduğu kalbime, kandırmış olduğu benliğime rağmen yine de son kez görmek isterdim.

Haftalar önce Erdinç'in yatıyla karşıya geçtiğimizde yaptığımız konuşma aklıma geldi. Erdinç bana kirpi kadar korkak olma demişti, eğer olacaksan da dikenlerin pamuk veya sessizliğin olmasın demişti. İğne gibi olsun ve korktuğunu belli etmesin diye uyarmıştı. Bu sözler aklıma geldiğinde önüme eğdiğim başımı son cesaretimle dik tutmak için kaldırdım. Hayatım boyunca hissettiğim korkaklığın bedelini, ölümümde başımı dik tutarak ödeyecektim.

Gözlerim, birkaç metre önümde duran Bülent Armağan'ın arkasından sessizce yaklaşan Leyton'ın adamına takıldı. Leyton elin-

deki silahını biyolojik babama sabitlemiş, dikkatini ondan bir an olsun ayırmasına müsaade etmiyordu. Bunun yerine arkasından adamını yolluyordu.

Beni kollarımdan tutan kimse olmadığı için anında dizlerimin üzerinden kalkıp, "Dikkat et!" diye bağırdım. Ve her şey ardı ardına bir anda gerçekleşti; Bülent Armağan'ın arkasından gelen adam anında tetiğe basarak onu sırtından bir el vurdu. Bülent Armağan dengesini kaybetmeye başlayıp bir iki adım öne doğru geldi, elindeki silahı da parmaklarının arasından toprağa düşürdü. O sırada Leyton'ın tuttuğu silahtan da iki el ateş sesi yükseldi.

"Baba! Baba!"

Bülent Armağan'ın mavi gömleği kırmızıya bulanırken adımlarım ona doğru ilerliyordu. Az önce söylediğim şeyi kulaklarım sanki şimdi duymuştu. Baba kelimesi iki defa can bulmuştu dudaklarımda; ilki fısıltıyla, kendime itiraf eder gibi, diğeri önümde kanlar içinde kalan adama sıfat verir gibi.

Bir kez bile baba sıcaklığı, güveni, şefkati görmemiş bedenim, yine de babasının acı çektiğini gördüğü için kıvranmaya başlamıştı. Yüreğime düşen, nedeni açıklanamaz yangın içime kök söktürüyorken, boğazımdan hüzünle kanlanmış bir çığlık kaçtı. Ve yerde yatan Bülent Armağan'a bakarak bir kez daha, "Baba!" dedim.

Ne kadar da acınacak ve şanssız bir kızdım ben...

Bu olayları takip eden hızlı saniyelerin içinde Bülent Armağan'ın yanındaki iki koruma da vurulup etkisiz hale getirildi. Kollarımdan tekrar tutan korumalar babama doğru koşmama engel oldular ve benim için kazılmış olan açık mezara doğru bedenimi sürüklemeye başladılar. Ayaklarımdaki topuklular tek tek çıkıp öylece birbirinden uzakta kalırken, çıplak ayaklarımla zorluk çıkarmaya başlayıp direndim.

Sıra bana gelmişti.

Ağzı açık boş tabutun önüne getirtildiğimde, direnmeme son kalan birkaç damla gücümle devam ettim. "Bırakın beni! Ölmek istemiyor-" Ve enseme indirilen sert silah darbesiyle bilincimi kaybetmeye başladım. Gözlerimin önünü kara bulutlar kaplarken, toprakla temasım kesildi. Sonra bedenimi tabutun içine koyup kapağını kapattılar.

Ve her şey karanlığa bürünüp, doğum günümde son buldu...

Bölüm 32

Karanlık.

Bilinçaltım bu sıralar her karanlığa büründüğünde eskiye kayıyordu. Bununla birlikte iki ay öncesine kadar en değer verdiğim kişiyi beynimin içinde döndürüyordu.

Ulaç.

İki elin on parmağını geçmeyecek kadar kötü anımız olan, bir ömür boyu anlatacağımız kadar iyi ve mutlu günlerimin ortağı...

Bu sefer güneşli ve sıcak bir günde yurdun bahçesinde toplanmış, on erkek, tek kız saklambaç oynamak için hazırlanıyorduk. On erkek arasında tek kızdım, çünkü Ulaç'tan başka arkadaşım yoktu. Onunla birlikte bahçenin banklarında oturmuş, öylece güneşin tadını çıkarırken, yanımıza gelen arkadaşı zorla oyuna dahil etmek istemişti ikimizi. Ben diretip oynamamaya kesin kararlıydım ama Ulaç'ın ricasını kırmamış, toplanılan alana gönülsüzce gitmiştim.

On bir kişinin yaşları da üç aşağı beş yukarı, sekizle on arasındaydı. Futbol takımının kalecisi olan tombul çocuk, ebe olmuştu.

Tombul çocuk, yüzünü yurdun duvarına dönmüş, gözleri kapalı otuza kadar sayarken, herkes sessizce etrafta koşturuyor, saklana-

cak bir yer arıyordu. Sekiz yaşındaki Asya ilk kez toplu bir oyuna dahil olmanın heyecanıyla Ulaç'ının kolunu sıkıca kavramıştı. "Nereye saklanacağız?"

"Gizli bir yer biliyorum, benimle gel."

Küçük Asya'dan iki yaş büyük olan Ulaç saklanacağı yere Asya'yı da sürükleyip, yurdun eskimiş dolaplarının atıldığı bahçenin diğer ucuna koşturdu.

"Ne yapacağız burada?"

"Bu dolapların içine saklanacağız," diyen Ulaç kendiyle birlikte küçük Asya'yı da eski dolapların bir tanesinin içine çekti.

Dolaplar demirden yapılmıştı, iki metre kadar boyları varken enleri en fazla elli santimdi. Yetimhanenin dosyalarını içinde saklama görevi yapan dolaplar, yenileri gelince, çöpe atılmak için bahçenin kuytu köşesine öylece atılmıştı.

On yaşındaki mavi gözlü, kıvırcık saçlı Ulaç dışarıdan görünmelerini engellemek adına dolabın iki demir kapısını da çekip üzerlerine kapattı.

"Burası çok karanlık değil mi?" Küçük Asya parıldayan güneşinin kaybolmasıyla biraz ürkmüştü.

"Gizli şekilde saklanmamız için kapatmak zorundayız, Asya. Sen korkma, ben yanındayım." Ulaç'ın sesi her zaman olduğu gibi gayet sakin ve dinlendiriciydi.

"Ama temiz nefes alınacak her yok. Pencere yok." Küçük Asya hasta olduğunu biliyordu. Nefes alamadığı zamanları biliyordu, bu saklandıkları dolap da ona hastalandığında nefessiz kalışını çağrıştırmıştı.

"Dolabın içinde hava var, birazdan dışarı çıkacağız zaten, bir şey olmaz, korkma sen." Ulaç da değer verdiği tek kız arkadaşının endişesine üzülmüştü.

"Ulaç, ben çıkmak istiyorum." Sözünün yarısında nefesi sıkışmaya başlayan Asya bir elini kalbinin üzerine koyarken, diğer eliyle de üzerlerine kapanmış olan demir kapıyı ileri doğru itti. Demir kapı açılmadı. "Ulaç, açılmıyor!" Bu sefer hızla çarpan kalbinin üzerinden elini çekip, iki eliyle itmeye başladı.

"Tamam, sakin ol." Ulaç da demir kapıyı içeriden açmaya çalıştı ama olmadı. Çünkü bu dolaplar sadece dışarıdan dönen kolla açılıyorlardı.

"Burada mı kaldık?"

"Hayır, kalmadık. Bağırırsak sesimizi duyarlar, çıkarırlar bizi." Ulaç sağ yanında duran karanlıktaki Asya'ya onu görmeden dönü. "Hadi, beraber bağıralım. Yardım edin!"

Ulaç sustu ve Asya'nın da bağırmasını bekledi ama ses çıkmıyordu. Ulaç elini Asya'ya uzattı ama eli boşluğa değdi. "Asya?" Bu sefer Ulaç da korkmaya başlamıştı. Karanlık küçük alanda eli boşlukta sallanan Ulaç dizlerinin üzerine çöktü. Çünkü biliyordu ki küçük Asya yere çökmüş, temiz hava için dileniyordu.

"Dışarı çıkmak istiyorum, Ulaç." Küçük Asya korkuyla atan minik kalbinin üzerine iki elini koymuş, derin derin nefes almaya çalışıyordu.

Ulaç kurtulmalarının tek yolunun sesinin duyulması olduğunu bildiğinden, yere çömelmiş olan Asya'yı kolundan tutup ayağa kaldırdı. "Tamam, dışarı çıkabilmek için sadece iki kez, bizi kurtarın diye bağırmamız lazım. Benimle birlikte bağırır mısın?"

"Tamam."

"Bizi kurtarın!"

İki yakın dost, çocuk sesleriyle bağırıp kısa bir an durup etrafı dinlediler. Oyunun içindeki birkaç arkadaşlarının seslerine doğru koşturup, olumlu cevaplarla dışarıdan bağırdıklarını duyduklarından iki dost tekrar bir ağız olup, "Bizi kurtarın!" diye bağırdılar ve birkaç saniye sonra demir dolabın iki kapısı da açıldı.

Zihnimdeki küçük Asya temiz havaya kavuşurken, yattığım sert zeminden sıçrayarak, on beş yirmi santim uzağımdaki sertliğe kafamı çarptım. Alnım aldığı darbeyle sızlamaya başladı. Açık olduklarından emin olamayarak gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım, çünkü bulunduğum yer zifiri karanlıktı. Sonra, ensemdeki yakıcı acı iki saniye durup düşünmeme sebep oldu.

Ölmüştüm ben!

Ve babam da benimle birlikte öldürülmüştü.

O zaman şu anki karanlık benim öteki dünyada olduğumu bildiriyordu. Cennet mi? Cehennem mi? Bir ışık noktası bile göremiyorken aklım cehenneme yoruyordu.

Sonra bir kez daha durup düşündüm; Leyton beni öldürecekti, evet, ama bana silahla ateş ettiğini hatırlamıyordum. Sadece enseme aldığım darbeyi ve ağzı açık tabuta yatırıldığımı hatırlıyordum... Ve üzerime örtülen tabut kapağını.

İşte o anda gözümün önünde şimşekler çakıp dünyamı aydınlattı. Leyton, beni öldürmemişti, daha beterini yapıp diri diri gömü-

müştü. Can çekiştire çekiştire, korkunun limitini aştırarak canımı alacaktı.

Bulunduğum alanın içinde soluduğum havada ne kadar zamandır baygın yattığımı bilmiyordum, burnumdan ciğerlerime akan ağırlaşmış pis hava aklımdaki dünyada daha şiddetli şimşekler çaktırmaya başladı. Ellerimle, bulunduğum yerin boyutlarını ölçmeye çalıştım. Omuzlarımın yanında beşer santimlik boşluklar olmalıydı ama aşağı doğru indikçe alan daralıyordu. Titremeye başlayan ellerimi yüzümün hizasından yukarı doğru çıkararak, gözlerimi açtığım ilk anda alnımı vurduğum mesafeyi bir kez daha, bilinçli bir şekilde tahmin etmeye çalıştım. En başta da tahmin ettiğim gibi on beş yirmi santim kadar vardı.

Kesik kesik aldığım nefesle, "Olamaz!" dedim. "Böyle bir şey mümkün değil." Her yer zaten karanlık olup, en ufak bir yeri göremeyeceğim şekildeyken yine de gözlerimi sıkıca yumup tekrar açtım. Yine aynı karanlıkla karşılaştığımda bu zamana kadar kendimden duymadığım bir şekilde feryat edip ağlamaya başladım.

Başıma gelen birçok durumda çaresiz, çıkış yolunu kaybetmiş, bataklığa saplanıp kalmış gibi hissetmiştim ama asıl çaresizlik şu anda tıkılı kaldığım tabutun içindeki feryadımdı.

Nasıl çıkacaktım buradan? Nasıl yardım çağıracaktım?

Karbondioksit, içime çektiğim her nefeste ciğerlerime inmeye devam ederken boğazımdan bir öksürük kaçtı. "Ölmeyeceğim," dedim. Tabutun kapağını itmeye çalıştım ama bu, içeri toprak süzülmesinden başka bir işe yaramadı. Anında ellerimi geri çekip, korkuyla daha fazla çığlık attım. Nefesim, artık pis hava solumak istemeyen ciğerlerime girmek yerine, boğazımda takılı kalıp beni öksürük krizinin içine sokuyordu.

"Kurtarın beni!" diye haykırdım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp, başımın altındaki tahtayı ıslatmaya başladı. Demir dolapta kapalı kaldığımda hiç olmazsa yanımda beni sakinleştiren Ulaç vardı. Oysa şimdi yapayalnızdım. Aynı doğduğum anda olduğu gibi... Yirmi yıllık yalnız hayatımı yine yalnız sonlandıracaktım. Öksürüklerimin arasından bir kez daha ara bulup var gücümle, "İmdat! Yardım Edin!" diye bağırıp, bir umutla sesimin yeryüzüne ulaşmasını diledim.

Temiz hava diye bağıran ciğerlerime bir küçük oksijen çekme çabasıyla derin bir nefes aldım. Sonuç, yine boğazıma tıkanan pis karbondioksitle bir öksürük krizi daha oldu.

"Ölmek istemiyorum!"

Normal bir insan benden daha uzun süre dayanabilir, bütün gücünü sesine vererek yardım gelmesini sağlayabilirdi. Ama ben öyle derecede astım hastasıydım. Havasız yer demek benim için ölüm demekti.

Ölümün çanları kulağımda çalmaya başlamıştı bile. Kendimi, yüzmeyi bilmeden denize düşmüş gibi hissediyordum. Engin dalgaların arasında çırpınıyordum, nefes almaya, batmamaya çalışıyordum. Bacaklarımdan tutmuş, denizin derini olan karanlığına beni çeken ellerden kurtulmaya çalışıyordum ama olmuyordu.

Korkuyordum. Tek başıma ölüyor olmaktan korkuyordum.

Aniden tabutun içinde bir ışık yanıp sönmeye başladı ve aynı anda bir melodi duyuldu. Kafamı, tabutun kapağının el verdiği ölçüde kaldırıp ne olduğunu görmeye çalıştım. Tabutun içinde bir telefon vardı. Leyton hangi akla hizmet yanıma bir telefon bırakmıştı ki?

Titreyen elimi yavaşça aşağı kaydırıp telefonu yakaladım ve açma düğmesine basarak kulağıma yaklaştırdım.

"Asya! Güzelim!"

Bu, Erdinç'in sesiydi. Bayılmadan önce ona o kadar kızgın ve öfkeli olmama rağmen şu anda sadece buradan çıkmak istiyordum. Eğer yaşarsam, beni kandırmış olmasının hesabını nasıl olsa sorardım.

Öksürüklerimin arasında nefes alamadan iç çekerken, Erdinç'in sesinin şu ana kadar hiç duymadığım şekilde endişe ve panik yüklü olduğunu fark ettim. Sanki yanında bir de korku vardı ama hiçbirine takılmadım.

"Miniğim, cevap ver!"

Telefonun karşı ucundan garip bir hava sesi geliyordu, sanki Erdinç koşuyordu ama nereye?

"E-Erdinç!" Resmen ciğerlerimde kalan son havayı kullanıyordum. "Yardım et!"

"Korkma güzelim geldim, birazdan bulacağım seni."

Erdinç hâlâ koşuyordu ama beni bulmasına imkân yoktu, ben hiç tahmin edemeyeceği bir yerde can veriyordum.

"B-beni..." Sesim yine gidiyordu. "Gömdü."

"Biliyorum güzelim, az kaldı, birazdan bulacağım seni, dayan. Sakın korkma, çıkacaksın oradan."

Erdinç hâlâ neden bana bu kadar ilgili davranıyordu? Benim ailem abisini onun elinden almamış mıydı ya da ona benzer bir şey yapmıştı... Kim bilir, belki de bu kadar endişesi, paniği, korkusu sırf abisinin intikamını kendi almak istemesindendi. Burada ölmemi istemiyordu, çünkü bunu kendi yapacaktı.

Nefessizlik artık başımı döndürmeye başlamıştı. "Öluyorum." Yutkunarak sarf ettiğim kelimeler iğne gibi ciğerlerime batıyordu.

"Ölmüyorsun miniğim... Sen sadece sakin ol, benimle konuş, tamam mı? Birazdan çıkaracağım seni oradan." Erdinç hâlâ deli gibi koşuyor, bir yandan da yanındakilere bağırıyordu. "Herkes beşerli grup olup dağılsın. On dakika içinde bulmuş olacaksızın!"

Emir verdiği kişilere sinirle bağırıyor olmasına rağmen benimle gayet güzel konuşuyordu. "E- Erdinç..." Yine boğazımı yakan öksürük ve şiddetli baş dönmesi kesti konuşmamı. "Burası çok karanlık... Nefes alamıyorum." Sesim tam anlamıyla can çekişiyormuşum gibi hırıltıyla çıkıyordu. Elimde tuttuğum telefonun ağırlığı sanki on kilo birden artarken, parmaklarım hissizleşmeye başlamıştı bile.

Erdinç, benim yerime nefes alır gibi içini çekti ve Leyton'a ağır bir küfür gönderdi. "Tamam, sakin ol. Ölmene izin vermeyeceğim güzelim, tamam mı? Sen sadece benimle konuşmaya devam et, sakın telefonu kapatma."

Vücudumdan soğuk terler boşalmaya başladığında güçlükle yutkundum. Erdinç, beni bulacaktı, evet, ama canlı olarak değil. Artık kendimde bir dakika daha dayanacak gücü bulamıyordum. Sadece canımı teslim etmeden önce sorularımın cevabını almak istiyordum. "Beni... kandırdın mı, Erdinç?" Kurumuş dudaklarımın arasından cansız kelimeler çıkıp Erdinç'in kulağına aktığında koşturmayı bırakmıştı. Bunu kesilen rüzgâr sesinden anlamıştım. "Beni... Öpmen yalan mıydı?"

"Seninle yaşadığım her şey gerçekti, Asya." Erdinç bunu inanarak söylemişti ama ben inanamıyordum. İçindeki intikam ateşinin gerçekten sönmüş olabileceğine inanamıyordum.

İşte sorduğum sorular ve aldığım cevapla tüm gücüm vücudumdan çekilmişti. Parmaklarımın arasından kayıp tabutun zeminine düşmeden önce telefondan duyduğum son şey, yine koşmaya başlamış olan Erdinç'in yorulmuş nefes sesiydi. Sağ elimden telefonu bırakmamla boğazımdan son bir hırıltı ve öksürük yükseldi.

Kulağımın dibine düşmüş olan telefondan Erdinç'in sesi hafifften duyuldu. "Asya?"

Erdinç cevap alamadığı için bu sefer daha derinden bağırdı. "Asya!" Ama benim çıkaracak sesim kalmamıştı artık.

Kurumuş, cansızlaşmış dudaklarım son kez, "Yardım edin," diye kıpırdadığında kendim bile duyamadım sesimi. Göz kapaklarım, beynimde oluşan baskı ve baş dönmesine yenik düşüp kapanmaya başladıklarında, yerin altında kulağımın yanında duran telefondan ve gömüldüğüm toprağın üzerinden aşina olduğum ses duyuldu. "Asya!" Bulmuştu beni.

Bu sefer sesinde panik, endişe yoktu. Sadece korku vardı... Saf korku...

Ve gözkapaklarım tamamen kapanıp ölümün sessizliğine ağır bir kapı açtı. Açılan karanlık kapının girişinde bana bakan adam sakince durmuş izliyordu beni. Hiçbir duygu barındırmadan, şaşırmadan adım atarak daha çok yaklaştım ölümün kanıtına.

"Gel kızım." Bülent Armağan bana elini uzatmıştı. En son gördüğümde Leyton onu öldürmüştü... Demek ki ben de ölmüştüm.

Korkmadım yine de, dünyada çektiğim baba hasretini belki burada telafi ederim diye düşünüp, bana uzattığı eli tuttum. Erdinç'i arkamda bırakarak karanlık yolda kayboldum.

Bölüm 33

Özgür'den

Yarım Saat Önce

Asya'nın annesi Begüm Hanım bizi arayıp, kocasının Asya'nın kaçırıldığı yere gittiğini söylediğinde evde 3. Dünya Savaşı'nın hazırlığına benzer bir arbede çıktı. Erdinç aceleyle arabasına koştururken, bütün adamlarına haber salıp onları Asya'nın götürüldüğü yere yönlendirmişti. Yarım saatlik yolu on dakika gibi kısa bir zamanda alıp mezarlığa geldiğimizde, Asya'nın kaçırılmasının üzerinden neredeyse altı saat geçmişti. Hava kararmaya yüz tutmuşken, mezarlığın girişinde yüze yakın adamımız vardı. Bir anda Erdinç'in telefonuna bir mesaj geldi; Leyton'dandı.

İşinin bittiğini, bundan sonra Asya'yı bulsak da işimize yaramayacağını yazmıştı. Bir de telefon numarası eklemiş, 'Telefona cevap verirse dirençli kızmış der, öldürmek için yeniden karşısına çıkarım ama o kadar saatin ardından canlı kalması imkânsız,' demişti.

Asya'nın ne durumda can çekiştiğini bilmediğimiz için beynimizde binbir türlü senaryo kurup, getirdiğimiz adamları da ona

göre hazırlatmıştım. Ama Leyton öyle bir canilik yapmıştı ki, kızı diri diri gömmüştü. Erdinç'in delirmesine şaşırmıyordum.

Astım hastası ve korkak bir kız toprak altında ne kadar süre canlı kalmayı başaracaktı?

Neyse ki annesi telefonu kapatmadan önce Asya'nın sahte mezarının hangi mezarlıkta olduğunu söylemişti. Ancak mezarın yerini bilmiyordu. Göstermelik yapılan mezarın yerini, kızının yokluğuyla yüzleşmemek için öğrenmek istememişti. Hangi mezarlıkta olduğunu bilmemiz de bizim için büyük nimetti.

Erdinç mesajla gelen numarayı çevirdiğinde herkese emir verdi. "Bütün mezar taşlarını tek tek okuyun. Asya'nın adının yazdığı mezar beş dakika içinde açılmış olacak!"

Ardından da koşturarak mezarlıklarının arasına daldı.

Bir cevap alabilmeyi umarak numarayı tekrar tekrar aradı. Bir yandan da, "Hadi güzelim, aç şu telefonu, pes etmiş olamazsın," diyordu. Şu anda öyle bir durumdaydı ki, eğer Asya'yı bulmak gibi bir telaşı olmasaydı bir köşede oturup ağlardı. On yıldır dostum olan adamın ilk kez kaybetme korkusu yaşadığını görüyordum. İlk kez panik olmuştu ve ilk kez endişeliydi.

Erdinç, arkasında ben, benim arkamda da sayısız koruma her mezar taşını tek tek okuyorduk. İçimden Allah'a yakarıp, Asya için dua ediyordum. Eğer Asya'ya bir şey olursa Erdinç'i uzun süre kendine getiremeyeceğimizin bilincindeydim.

Arkadaşımı tanıyordum, Asya'ya bir şey olsa da, olmasa da bunu yapanları yaşatmayacak, ortalığı kan gölüne çevirecekti. Bunların olacağından adım kadar emindim, çünkü Erdinç'in abisiyle ilgili olan durumu biliyordum. O acının, hayatına ne kadar derinden kazındığına bizzat şahittim.

Erdinç'in, Asya'yı spor salonunda ilk kez gördüğü gün ben de yanındaydım. Kızın küçük bedenindeki sinirini atmak için attığı yumruklarla, beyaz teni direkt dikkatini çekmişti. Yanındaki korumalarından birine, "Bu kızı takip ettir, hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyorum," demişti. Aradan geçen iki günden sonra kızın hakkındaki dosya eline geldiğinde okuduklarıyla şok olmuş, neden o kız diye sinirden küplere binmişti.

İlk başta kızı öldürmeyi düşündü ama daha sonra anladı ki kız, ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. İntikam ateşini söndürmeyi başaramadığı için de kız yerine ailesine yöneldi. Ama yine de kızı

takip ettirmeyi bırakmadı. Asya hakkında her gün gelen haberler, bilgilerle Erdinç kendini başka bir boyuta taşımaya başlamıştı. Bunu gözlerinden ve kızın yanındaki erkekleri öldürmek istemesinden anlayabiliyordum. Erdinç için adam öldürmekle sinek öldürmek arasında hiçbir fark yoktu, yeter ki sinirlerini bozacak bir şey yapsınlar.

En sonunda da vurulup hastaneye gittiğinde, Timuçin'i de araya sokup kızı tamamen yanına almayı başarmıştı. Şimdi ise, sevdiğini kendine dahi itiraf edemediği kadın, biraz da onun yüzünden diri diri toprağa gömülmüştü. Evet, biraz da onun yüzündendi, çünkü katıldığı davetlere Asya'yı da yanında götürmüştü. Bunu yapmasaydı Leyton, Asya'yı asla bulamazdı. Ailesi onu güvende tutmak için çok güzel bir şekilde ortadan kaldırmayı başarmıştı.

Erdinç hâlâ elinde telefonla koşturmaya devam ederken en sonunda zavallı kızdan bir cevap alabildi. Ben de dahil herkes derin bir nefes alıp, Asya'nın hâlâ yaşıyor olduğuna şükrettik. Ancak Erdinç rahatlayamamıştı, kızını kollarına alana kadar da rahat bir nefes alamayacağı kesindi.

Çok geçmeden aradığımız mezarı bulduk. Şerefsiz herif bir de mezar taşı yaptırmıştı kıza. Doğum tarihi Asya'nın doğum tarihi, ölüm tarihi ise bugünün tarihiydi.

Erdinç kulağındaki telefona bir şeyler söyledikten sonra bir süre donup kaldı. Hemen ardından, "Asya!" diye öyle bir haykırdı ki, kararmaya başlayan havayı daha da karartı.

Asya'yı kaybettiğimizi anlamıştım.

Sevdiği kadın son nefesini onun kulağına fısıldamıştı...

***

Özgür'den

Şimdiki Zaman

Yıllardır yanında çalıştığım adamı kendim kadar iyi tanıyordum. Acımasız ve sarsılmaz bir adamdı. İçinde bulunduğumuz kanlı piyasanın rakip tanımayan, asla yıkılmayan adamı, tam da şu anda, sevdiği kadının harabe bedenini kucağında tutarken hayatının en güçlü yıkımını yaşıyordu.

Asya'nın gömülü olduğu mezarı bulduğumuzda dakikalar içinde kazdık. Sonrasında, Erdinç'in tepkisinden korkarak hepimiz nefeslerimizi tuttuk ve tabutun kapağını açtık. Tek gördüğümüz su yeşili elbisesinin içinde Asya'nın cansız bedeniydi.

Erdinç dizlerinin üzerinde öylece Asya'ya bakıyordu. Korumalardan biri parmaklarını uzatıp Asya'nın boynuna koydu. Hemen ardından da, donup kalan herkesi hayata döndüren o cümleyi kurdu.

"Abi, yaşıyor!"

Erdinç, Asya'nın küçük bedenini kucağına aldığı gibi arabasına doğru koşmaya başladı. Ben de hemen arkasından fırladım. Onlar arka koltuğa otururken diresiyona geçip gaza bastım.

"Dayan güzelim, kurtulacaksın." Erdinç gözlerini Asya'dan bir an olsun ayırmazken bana da bağırmayı ihmal etmiyordu. "Hızlı kullan şu arabayı!"

Acilin önüne geldiğimizde, arkamızdan bizi takip eden araçtan fırlayan korumalar arabanın kapılarını açtılar, Erdinç, Asya kucağında uçarcasına arabadan indi. Bir yandan da neredeyse bir ağızdan, "Doktor, sedye," diye bağırıyorduk. Çünkü ben de dahil hepimiz, Asya'nın ölmesi durumunda olacaklardan korkarak elimizden geldiği kadar aceleci davranıyorduk.

Erdinç, "Doktor çağırın!" diye bağırırken Asya'nın küçük bedenini sedyeye bıraktı.

Yanımıza gelen doktor, "Nesi var?" diye sordu.

"Astım hastası. Kapalı ve küçük bir alanda dört beş saat kadar kaldı."

Başını sallayarak onaylayan doktor, Asya'nın acil müdahale odasına alınmasını istedi. Odanın kapıları kapanırken Erdinç'e döndü. "Siz içeri giremezsiniz."

"Onu yalnız bırakmam." Hastanede olduğumuz bile umurunda değildi, direkt diklenip Asya'nın yanında içeri girmeye çalıştı.

Doktor, Erdinç'in deli hallerinden tırsmıştı ama geri adım atmadı. "Beyefendi, lütfen zorluk çıkarmayın. Bırakın hastayla ilgilenelim."

Doktora, "Tamam siz içeri geçin, biz buradayız," dedim ve önümde duran bombayı geriye doğru çekmeye çalıştım.

Erdinç, beni sertçe geri itti. "Sen ne yaptığını sanıyorsun!" Bu, soru değil, uyarıydı.

Sinirli Erdinç'le kimsenin baş edemeyeceğini biliyordum ama başka çarem yoktu. "Abi, sakin ol. Doktorların işini yapması lazım ki Asya kendine gelsin," dedim. Şu anda göremiyordu ama Asya'yla ilgilenecek olan doktoru zorluk çıkararak oyalıyordu.

Ellerini saçlarının arasından sinirle geçirdi ve duvara, tüm öfkesini kusar gibi sert bir yumruk attı. "Timuçin'i ara, buraya gelsin," dedi. Asya'yı koruyamamış olduğu için hissettiği öfke geçecek gibi değildi. "Gelirken Asya'nın işine yarayacak, alanında en iyi doktoru da getirsin. Acele et!"

"Tamam, abi, sen sakin ol, ben halledeceğim," dedim ve Timuçin'i aradım. Olanları kısaca anlatıp, Erdinç'in emirlerini iletim. Timuçin hemen geleceğini söylerken ben de telefonu kapatıp Erdinç'in yanına gittim. Müdahale odasının dikdörtgen camından içeri bakıyordu. "Abi, otur biraz sakinleş," dedim.

Önerime başını iki yana sallayarak itiraz etti. "Yaşamak zorunda," dedi. Kendi kendine konuşur gibi bir hali vardı ve sesi acı doluydu.

Bakışlarımı camdan içeri çevirdim. Burası Türkiye'nin sayılı hastanelerinden biriydi, içerideki doktor ve hemşirelerin işlerini en iyi şekilde yapacaklarından şüphem yoktu. Ama Asya bitmiş görünüyordu, durumu çok da iyi değil gibiydi. Görmezden gelerek, "Yaşayacak," dedim. Buna kendimi de inandırmak istiyordum.

Gözlerimizi ayırmadan izlerken arkamızdan koşturarak gelen Timuçin'in sesini duyduk. "On dakikaya kalmaz, Türkiye'nin en iyi göğüs hastalıkları uzmanı burada olur." Timuçin geldiği gibi, emrinin yerine getirildiğini Erdinç'e bildirdi.

Erdinç yine sesini çıkartmadan başını sallarken sedyede yatan Asya'dan gözleri bir an olsun ayrılmıyordu. İlk müdahaleyi yapan genç doktor, ekibine bir şeyler söyledikten sonra odadan çıktı. Üçümüz de ona doğru ilerledik. İlk konuşan Erdinç oldu. "Durumu nasıl?"

"Astım hastası olması nedeniyle ciğerleri normalden kat kat fazla yıpranmış durumda." Doktor, Erdinç'in öfkeyle daha çok şişmeye başlayan vücuduna bakarken kısa bir duraksama yaşadı. Sonra biraz daha çekinerek daha kötü haberi verdi. "Şu anki endişemiz hastanın ciğerlerinden çok beyninin hasar görmüş olması yönünde. Uzun süre oksijensiz kalmışsa eğer beyin ölümü gibi ciddi bir durumla da karşılaşabiliriz."

Duyduklarımla içimden saf bir korku meydana geldi. Asya gerçekten de kötüydü ama Erdinç daha beter dağılıyordu.

"Ne diyorsun lan sen?" diye gürleyerek doktorun yakasına yapıştı. "Asya kurtulacak!" Onu beyaz önlüğünden tutarak duvara

hızla çarpıp tekrar kendine çekti. "Sen emin olmadan nasıl beyin ölümünden bahsedersin!"

Erdinç'in en kuvvetli patlaması zavallı doktora denk gelecek gibi duruyordu. Ben de Timuçin'de öne atılıp Erdinç'in elinden doktoru zorla çekip aldık.

"Abi dur, ne yapıyorsun?" dedim. Koridorun başındaki bir iki koruma da yanımıza gelmişti. Doktoru Erdinç'ten hızla uzaklaştırdılar.

"Bırakın lan beni!" Erdinç, beni ve Timuçin'i geri iterken doktorun arkasından bağırdı. "Bir daha Asya'nın yanına yaklaşmıyorsun!" Bu, uyarı değildi, açık şekilde tehditti.

"Oğlum, sakin ol bir!" Timuçin, Erdinç'in önüne geçerken koridorun başından gelen bir adamı gösterdi. "İşte, Kenan da geldi."

Ellili yaşlarındaki, gözlüklü, keçi sakallı adam koşturarak bize yaklaşıyordu. tipli adam aceleyle bize koşturarak yaklaştı. Yanımıza geldiğinde, "Merhaba," dedi. "Ben Profesör Doktor Kenan Koça. Göğüs hastalıkları uzmanıyım. Bahsettiğiniz hasta nerede?"

"Hasta içeride. Benimle gel, ben de sen kontrol ederken yanında bulunmak istiyorum," diyen Timuçin, profesörü de alıp Asya'nın bulunduğu odaya girerken, neler olduğunu da kısaca anlattı.

Erdinç de yine sinirle ellerini saçlarına götürdü ve Asya'yı görebilmek için dikdörtgen camın önüne geçti.

Omzuna elimi koyup güven vermek istercesine sıktım. "Abi, doktorlara saldırma, onlar sadece yardımcı olmaya çalışıyorlar," dedim. Aslında o da farkındaydı ama sinirinden ne yaptığını kestiremiyordu.

Gözleri Asya'nın başındaki profesördeydi. "Kesin teşhis koymadan konuşup sinirlerimi bozmasınlar."

Beş dakika sonra Asya'yı odadan sedyeyle çıkarttılar. Başında profesör ve Timuçin vardı. Erdinç hemen kapıdan çıkan sedyenin başına gelip Asya'nın ince parmaklarını kavradı. "Nereye götürüyorsunuz?" Asya'nı burnuna, ciğerlerine daha temiz ve iyi oksijen gidebilmesi için garip bir şey takmışlardı, kollarında ise serumlar vardı.

Sedye koşar adımlarla hastanenin koridorlarında ileri itilirken özel olarak gelen doktor konuşmaya başladı. "Acilen beyin tomografisi çekmemiz lazım. Ancak o zaman beyin ölümünün gerçekle-

şip gerçekleşmediğini anlarız."

Erdinç'in gözleri, Asya'dan ayrılmak istemediği belli oluyorken, kuşkuyla konuşan doktora çevrildi. "Beyin ölümü gerçekleşmişse ne olacak?"

Doktor, başını iki yana sallayıp sedyeyle birlikte yürümeye devam etti. "Dua edelim de öyle bir şey olmasın."

Kısacası, Asya'nın son şansı olduğunu söyledi...

Erdinç kapanan kapının ardından derin nefesler alıp başını tavana kaldırırken, iki parmağıyla burnundaki kemiğini sıkıyordu. "Bir şey olmayaca," dedi. "O güçlü, yaşayacak."

Yine hızla işleyen dakikaların ardından tomografi çekilen odanın kapısı açıldı, elinde kâğıtlar tutan profesörle birlikte Timuçin dışarı çıktılar.

"Ümitli değildim ama kızın bedeni göründüğünden daha güçlü çıktı, beyin ölümü gerçekleşmemiş. Ama..." Doktor duraksadı ve Erdinç'in yüzüne baktı.

Erdinç'in kısa bir an için rahatlayan yüzü tekrar gerilirken, kaşları daha bir derinden çatıldı. "Ama ne?"

"Önümüzdeki kırk sekiz saat riskli, her an beyin kanaması geçirebilir," dedi. Elindeki beyaz kâğıtlardan birkaç şeye daha bakıp, "Gözetim altında tutulması ve yıpranmış ciğerlerinin daha hızlı toparlayabilmesi için yoğun bakıma aldırıyorum."

"İyi olacak, değil mi?" Erdinç sonucun peşindeydi.

"Önümüzdeki kırk sekiz saati atlatamadan bir şey söyleyemem."

Erdinç yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu. "Ben biraz hava alacağım," dedikten sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Yürüyüşü, deli hallerinin geleceği zamanın yakın olduğunu söylüyordu.

O, köşeyi dönüp görüş alanımızdan çıkarken, profesöre döndüm, Erdinç için daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu. "Yoğun bakım nerede?"

"Üçüncü kattaymış. Şimdilik oraya aldırıyorum."

İçimdeki sıkıntı büyüyüp dağ halini alırken, Erdinç'in yanında korkudan söyleyemediklerini düşünüp, "Asya'nın eski haline dönme ihtimali yüzde kaç?" diye sordum.

Timuçin ve Kenan birbirlerine kısa bir bakış attıktan sonra

bana döndüklerinde, Kenan konuşmaya başladı. "Yüzde elli," dedi. "Kırk sekiz saati sorunsuz bir şekilde atlatırsa her şey normale döner. Ama ciğerleri de beyni de fazlasıyla zorlanmış."

Çenemi sıkıntıyla sıvazlarken, "Elinizden ne geliyorsa en iyisini yapın, yoksa uzun bir süre Erdinç'in kan akıtışını izleriz," dedim.

Profesör ne dediğime tam olarak anlam yükleyemezken, Timuçin atılıp konunun üzerini kapattı. "Özgür, sen Erdinç'i yalnız bırakma. Biz de Asya'yı yoğun bakıma alalım. Ve emin olabilirsin ki elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

Timuçin'in iyi niyetinden en ufak bir şüphem yoktu. Eli omzuma dostça vurup Erdinç'i bulmam için yönlendirdi. Hastanenin çıkış kapısına doğru yürümeye başladım. Bahçeye çıktığımda da gözlerimle Erdinç'i aradım.

Hava tamamen kararmıştı. Aradığım adam ise hastanenin en uç köşesinde bir banka oturmuş, düşünceli gözleri eşliğinde sigarasını tüttürüyordu. Gözlerinde, dökülmeyen yaşların ateşinin kızarıklığı vardı, kim bilir, belki de o kızarıklığın aynısı kalbinde de vardı...

Boş bankın diğer ucuna oturduğum sırada içinin bir nebze rahatlayabilmesi için, "Asya'yı üçüncü kattaki yoğun bakıma aldılar," dedim ve elimi omzuna koyup sıktım. "Merak etme, iyi olacak."

Erdinç sözlerime karşılık sadece başını ağır ağır sallayıp sigarasından bir nefesi içine çekti. Dumanını dışarı verirken de acele etmeden nikotinin onu sakinleştirmesini bekledi. "Yaşamak zorunda." Dumanın bitiminde tek söylediği şey buydu.

Daha fazla konuşmama taraftarı olup, onu sessizliğine bıraktım ve bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde ona bir kez daha hayran kaldım. Hangi durumda olursa olsun, asla duygularını dışa vurmuyordu. Bunun yerine ifadesiz bir yüz takınıp, ağır içkisine ve sigarasına yöneliyordu. Erdinç'in en yıkılmış hali, bizim en iyi durumumuzu yansıtıyordu.

Ben de bir sigara yakıp tüttürmeye başladığımda, "Abi, bir şey sormak istiyorum ama öfkelenme," dedim. Abi, diyordum ama sesim dostçaydı.

Bakışları gri zeminde sabit, elinde bitmeye birkaç nefes kalmış sigarası duruyorken, "Sor," dedi.

"Asya'yı seviyorsun değil mi?" Bu, sorudan ziyade onay almaktı.

Soruma, önce elindeki sigarasından derin nefes çekip, yere atıp izmariti ayakkabısının ucuyla ezerek verdi. Sonra cevabı sese büründü. "Şu anki hislerim daha fazlasını karşılar."

Sonunda kulaklarımla da duymuştum. "Asya'ya hiç söyledin mi?" Kızın, Erdinç'i sevdiğini zaten biliyordum, bakışlarından çok kolay belli oluyordu.

"Hayır," dedi, tonlamasına bakılırsa pişman gibiydi.

"Ne yani, Asya onu sevdiğini bilmiyor mu?" Aslında çok şaşırmamıştım, söylememe nedenini biliyordum. Tıpkı, Asya bu durumda ölürse Erdinç'in, sevgisini itiraf etmediği için ömür boyu vicdan azabı çekeceğini bildiğim gibi.

"Söyleyip onu da kaybetmeye niyetim yok." Gözleri, akmayan yaşların kızarıklığıyla kaplandı yine ama yüzü hâlâ ifadesiz ve sertti.

Asya yalnız büyümüş, sevgiyi tanımamış bir kızdı. Erdinç'in onu sevdiğini bilseydi asla terk edip gitmeyeceğine emindim. Bundan emin olacak kadar onu tanımıştım.

Ağzımı açıp düşüncelerimi dile getirecektim ki korumaların başı olan Volkan yanımıza geldi ve arkamızda duran korumaları gösterdi. "Abi, biz burada durmaya devam edelim mi?"

Asya'yı mezardan çıkarıp aceleyle hastaneye gelirken onlar da peşimizden gelmişlerdi. Erdinç'ten önce konuşmaya başlayıp işi organize ettim. "On kişiyi seç, üçüncü kattaki yoğun bakımın önüne yerleştir. Ekstra bir durum olursa diye de hazırda adam beklet."

Volkan aldığı emirleri başını sallayarak onayladıktan sonra Erdinç'e döndü. "Abi, bizden bir isteğin var mı?"

Erdinç artık Asya'nın yanına gitmek için ayaklandığında Volkan'ın karşısına geçti. Volkan hemen önünü ilikleyip başını eğmişti bile gelecek olan emre. "Size üç gün veriyorum. O Leyton pisliğini canlı şekilde önüme getireceksiniz." Bu istek veya emir değildi, olmaması durumunda olacakların uyarısıydı.

Dört yıldır Erdinç'in emrinde çalışan Volkan tekrar başını eğerken, onayladı. "Tamam abi, bu sefer kaçmasına fırsat vermeden yakalayacağız iti."

Erdinç vakit kaybetmeden hastaneye ilerledi. Hastanenin içine girdiğimiz gibi, bugünkü tek şansımız olan boş asansörü yakalayıp üçüncü kata çıktık. Asansörün demir kapıları yanlara kayıp bizi hastalıklarla dolu koridora davet ederken, yoğun bakım yazan ka-

pıdan içeri girdik. Timuçin'le Kenan da üzerlerinde mavi önlükleri, kafalarında boneleri ve ağızlarında maskeleriyle başka bir kapıdan aynı anda çıktılar.

Timuçin ağzındaki maskeyle kafasındaki boneyi çıkardı."Burası yoğun bakım servisi olduğu için sadece bir kişinin bekleme izni var ama siz ikiniz kalın, sorun değil," dedi.

"Asya'yı görmek istiyorum." Erdinç yanında durduğumuz camdan, Asya'nın odasına baktı. Üzerine örtülü olan beyaz çarşaf vücudunun her yerine takılı olan kabloları saklayamıyordu. Kollarında serumlar, rahat nefes alabilmesi için ağzında hortumlar vardı. Yan tarafındaki monitör de, umudunuzu kaybetmeyin der gibi, kalp atışlarını gösteriyordu.

Kenan başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Kırk sekiz saat dolmadan seni içeri alamam," dedi. "Hastamız için sakıncalı olur."

Erdinç camın diğer tarafında yatan Asya'ya sıkıntıyla bakıp, tekrar karşısındaki doktora döndü. "Eğer yurt dışında farklı bir tedavi sistemi falan varsa söyleyin, hemen götürelim," dedi. "Maddi yönden hiçbir şeyden kaçınmanıza gerek yok."

Doktor, Erdinç'in sözlerine başını salladı. "Şu an beklemekten başka, hiçbir yerde, hiçbir şey gelmez elimizden, delikanlı. Sadece birazcık sabır."

Erdinç de kendi kendine tekrarlayıp, "Sabır," dedi.

Şu anlık tek ihtiyacı olan şey buydu; sabır.

Erdinç, camın önüne geçip ellerini iki yana yasladı ve sevdiğinin, zaten beyaz olan teninin iyice beyazlayıp, onu cansızmış gibi gösterişini izlemeye başladı.

Timuçin, "Biz artık gidiyoruz, Erdinç sana emanet. Yarın görüşürüz," dedi, ardından da profesör arkadaşını alıp gitti.

Asya'nın odasının karşısındaki yeşil koltuklara oturup sessiz koridoru izledim. Çok fazla hasta ve hasta yakını yoktu. Ortalıkta dolaşan doktor ve hemşireleri saymazsak kat bize ait gibiydi. Böyle olması da iyi bir şeydi, güvenliği sağlamak kolay olacaktı. Gözlerim yeniden Erdinç'i bulunca kalkıp yanına gittim. "Abi, eve gidip üzerini değiştir istersen. Böyle çok kötü görünüyorsun," dedim. Üstü başı toz toprak içindeydi, ceketini kim bilir nerede bırakmış, gömleği pantolonundan firar etmişti.

Başından savar gibi elini sallayıp gitmemi emretti. "Git başım-

dan, ben iyiyim."

"Ben bekl-" Daha cümlemi tamamlayamadan asansörün kapısı açıldı ve içinde çıkan kadın, "Asya!" diye bağırmaya başladı. Erdinç'le beni görmeden önce diğer uçtaki hemşireleri gören telaşlı kadın koşturarak yanlarına gitti. "Asya, Asya Armağan burada yatıyormuş. Nerede?"

Kadın o kadar telaşlı davranıyordu ki, Erdinç'in yüzüne bakıp, onu tanıyor mu diye bir iz aradım. Ama sonra kadına daha dikkatli baktığımda Asya'ya benzeyen beyaz teni ve kumral saçlarıyla her şeyi hatırlar oldum. Gelen kadın Asya'nın annesiydi. Erdinç'in yüzünde gördüğüm tek şey kararan gözleri ve onların üzerindeki öfkeyle çatılmış kaşlarıydı.

Hemşire, telaşlı kadını sakinleştirebilme çabasıyla oturduğu masadan kalkıp, "Sakin olun, siz nesi oluyorsunuz?" diye sordu.

Şık giyimli kadın gözyaşlarını elinin tersiyle silip, "Annesiyim," dediğinde Erdinç'in duvara sert bir yumruk geçirmesi bir oldu.

Koridorda yankı yaratan Erdinç'in yumruğu, Begüm Hanım'ın dikkatini çekmişti, önündeki hemşireyi geçip hızla bize doğru gelmeye başladı. "Kızımın ve kocamın bu hale gelmesinin tek nedeni sensin!" Kadın, eşiyle kızının acısını birbirine karıştırmış yanarken, ne kadar acı çektiği yüzünden belliydi.

Erdinç bunlara karşılık sadece acı şekilde güldü. "Eğer o kocan olacak pisliği Leyton öldürmemiş olsaydı ben zaten öldürecektim. Bundan beni sorumlu tutman umurumda bile olmaz," dedi ve kadına doğru bir adım attı. "Ama Asya'nın bu halde olmasından beni tek başıma kimse sorumlu tutamaz. Unutma ki Leyton'ı en başından Asya'nın başına saran sizsiniz."

Begüm Hanım içindeki ateşin etkisiyle korkmadan kafa tutmaya devam etti. "Ben ve kocam, Leyton'ın Asya'yı bulamaması için ne gerekiyorsa yaptık. Ta ki sen kızımın karşısına çıkına kadar. Bundan sonra ölmüş olan kocamın da Asya'nın da adını ağzına almayacaksın. Bu saatten sonra kızımı senin ellerine bırakmam."

Kadın bir yandan da eliyle, camın diğer tarafında yatan Asya'yı göstermişti. Bu öz güveni de muhtemelen kocasından ona kalan mirastan alıyordu ama şunu unutuyordu; Erdinç'in geliri onunkinin en az otuz katı kadardı.

"Kocan olacak kendini büyük zanneden adam eğer Asya'yı kurtarmaya giderken bana haber vermiş olsaydı, şu anda ikisi de

hayatta ve sapasağlam olurlardı." Erdinç yine kendini tutamayıp duvara bir yumruk daha attı. "Ama siz hep en iyisi olduğunuzu sanırsınız. Oysa hiçbir işi beceremediğiniz gibi, karşınızdakine de kafa tutabileceğinizi, onu yönetebileceğinizi düşünürsünüz."

Kadın onun ne söylemek istediğni anlamıştı. "Bu konunun ağabeyinle bir ilgisi yok," dedi.

"Ağabeyime de sıra gelecek. O konu hakkında da ne biliyorsan tek tek anlatacaksın ama şu an önceliğim Asya." Erdinç karşısındakine zarar vermemek için geri çekilip, koridorda birkaç adım attı ama duramıyordu. "Ve şunu kafana soksan çok iyi olur. Asya, benim!" dedi. "İstersem onun saçının telini dahi göstermem sana." Asya'yı seviyordu, evet ama bu, onun ailesine olan düşmanlığını örtecek değildi. Armağanların yanında abisinin başına ne geldiğini önünde sonunda öğrenecekti.

Begüm Hanım bir gün içinde yaşadığı iki acıdan ona kalan son gücü Erdinç'le uğraşarak kullanmamayı seçmiş olacak ki sustu. Cama yaklaştı ve bir intikam uğruna yıllardır hasret kaldığı kızına baktı. Onu sokağa bırakmış olabilirdi ama en nihayetinde o bir anneydi.

Erdinç sinirden yerinde duramıyor, koridoru bir ileri bir geri turluyordu. Şu an sigarasından bir nefes çekip, içkisini yudumlamak istediğini görebiliyordum. Çünkü kadının Asya'yı izlemesine katlanamıyordu. Asya'ya ondan başka birinin bakmasına bile tahammül edemez olmuştu.

Gece yarısına kadar saatler birbirini kovaladı ve günün yorgunluğu gecenin karanlığı gibi üzerimize çöktü. Gün boyu koşturmaktan Tusem bir an olsun aklıma gelmemişti. Şimdi hatırlayınca hemen elimi cebime götürüp telefonumdaki bildirimlere baktım. On iki mesaj, beş cevapsız çağrı. Kız telaş etmekte sonuna kadar haklıydı, o da Asya'nın kaçırılmış olduğunu biliyordu ama diri diri gömüldüğünden haberi yoktu. Eğer şimdi olayları anlatırsam gece yarısı demeyip buraya geleceğini biliyordum. Bu yüzden, bizim yerimize de uyumasına izin verip telefonumu kapattım.

"Abi, Timuçin gitmeden önce koridorun sonundaki odayı bizim için hazır ettiğini söylemişti. Sen git, az dinlen," dedim.

Yanımda oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, öne doğru eğik duruyorken kafasını ellerinin arasına almıştı. Yıkıldığını saklamaya çalışıyordu ama belliydi, Asya gözlerini açana kadar rahat

nefes yoktu Erdinç'e. "Asya'nın annesini götür de yatsın. Ben buradayım," dedi. Ölse dahi kırk sekiz saat geçene kadar buradan ayrılmayacaktı.

"Tamam, ama sen de kötü durumdasın, biraz uyumaya çalışsan," dediğimde de burun kemerini sıkıp başını salladı ve bedenini geriye doğru gerdi. Bu, konu kapandı demekti.

Ayağa kalkıp, arkası bize dönük olan Begüm Hanım'ın yanına gittiğimde fark ettim ki onun da Erdinç'ten bir farkı yoktu. Kolay değildi tabii, bugün eşini kaybetmişti ve kızı da gözünün önünde ölümle pençeleşiyordu.

"Begüm Hanım, koridorun sonunda boş bir oda var, siz oraya geçip dinlenin," dedim. Düşncelerine dalmış olacak, sesimi duyunca irkilip bana döndü. Bakışları birkaç metre ötemizdeki Erdinç'e kayınca, kızını onunla yalnız bırakmak istemeyeceğini düşündüm ama bütün geceyi ezeli düşmanıyla aynı koridorda geçirmemeyi seçti. Camdan içeri son kez bakıp, "Tamam," dedi.

Kadın uzaklaştığı anda Erdinç ayaklandı ve bir an boş kalmayan camın önünde yerini aldı. "Sen de boş bir oda bulup uyu," dedi bana. Yalnız kalabilmek için, yüzüme bile bakmadan beni de başından kovdu.

Hem yorulmuştum hem de kafasını dinlemesi için onu yalnız bırakmak istiyordum. Sırtına hafifçe iki kez vurup, "Tamam Abi, sen de uyumayı ihmal etme," dedim korumaların yanına geçtim. "Gözünüzü dört açın, bir olay daha yaşamayalım."

İçlerinden biri, "Güvenliği artırdık, Özgür Bey, siz merak etmeyin," dedi.

Sonra merdivenleri ağır ağır çıkıp kendime uyuyacak bir yer aramaya gittim. En sonunda tek kişilik boş bir oda bulup içeri sızdığımda yatağa uzandım, ayakkabılarımı çıkardım ve bacaklarımı rahatça uzattım. Uyumak istememe rağmen bir alt katımdaki sıkıntılı adamı düşünmeden edemiyordum. Sanki adamın hayatına iyi bir şeyin girmesi yasakmış gibi, tüm belalar her seferinde onu buluyordu. Tıpkı tanıştığımız gün olduğu gibi.

Erdinç'le üniversite birinci sınıfta, bir bar kavgasında tanışmıştık. Aslında yıl boyunca birbirimizi görüyorduk ama hiç sohbetimiz olmamıştı. Ben, polis akademisine başlamadan bir yıl öncesinde Erdinç gibi, Boğaziçi Üniversitesi'nde işletme okuyordum. Hayalim her zaman polis olmak olmuştu ama lisede edindiğim kötü arka-

daşlar nedeniyle uyuşturucuya başlamıştım, bundan dolayı da akademiye giremeyeceğimi biliyordum. Kimse, vatanını koruyan birinin uyuşturucu bağımlısı olmasına izin vermezdi. Günlerden bir gün aklıma yine uyuşturucu almak gelmişti, krize girecektim ki soluğu Gece Sokağı'nda almıştım. Erdinç'in işlettiği sokakta. Onun, sınıftakilerden öğrendiğim kadarıyla ikinci üniversitesini okuduğunu biliyordum ama Gece Sokağı'nın sahibi olduğundan haberim yoktu, aslında bundan kimsenin haberi yoktu.

Uyuşturucu krizinin eşiğinde zamanla yarışıp, param olmadan, Gece Sokağı'nın başındaki bir barda satıcının yanında soluğu almıştım. Ne kadar yalvarsam da, param olduğunda geri ödeyeceğimi söylesem de beni umursamayıp, ölüme sürükler gibi başından atmıştı. Son çare olarak, cebinde sakladığını bildiğim hapı zorla almıştım, tabii peşinden de büyük bir kavga çıkmıştı.

Satıcının adamları üzerime yürüyüp beni öldüresiye döveceklerdi ki Erdinç gelip konuyu kapatmıştı. Sokağın eski sahibinin Erdinç'e büyük bir iyilik borcu olduğunu, bu yüzden de sokağı ona bırakıp gittiğini sonradan öğrenmiştim. Adamla hâlâ görüştüklerini ve adamın başka yerlerde işlettiği sokakları olduğunu da biliyordum.

Beni kurtardığı o gece önüme iki seçenek sunmuştu; ya gidip tedavi olacaktım ya da az önce kurtardığı adamların beni öldürmesine izin verecekti. O kadar ciddiydi ki korkudan, ilk seçeneği kabul edip okulu dondurmuş, kısa zaman içinde de tedaviye başlamıştım. Ailemin olan bitenden haberi yoktu, tedavi masraflarımı da bir yıl boyunca Erdinç karşılamıştı. Uyuşturucudan tamamen arınıp iyileştiğimde akademiye girmek için bir şansım olmuştu. En sonunda da kabul edilmiş, okula başlamıştım. O günden sonra da kendimi Erdinç'e hep borçlu hissetmiştim. Bir yandan akademiye devam ederken, bir yandan da Erdinç'in yanında işlerine yardımcı olmaya başlamıştım. Beni istediği söylenemezdi ama bir yolunu bulup yanında kalmayı başarıyordum. Akademiden mezun olduğumda da temelli yanında kalmayı, güvenlik işlerini idare etmeyi önermiştim. Geçen süre içerisinde Erdinç bana güvenebileceğini anlamıştı, bu yüzden de teklifimi geri çevirmemişti. Aslında biz en başından beri yakın iki dost olmuştuk ama ben her zaman ona abi demeyi tercih etmiştim, çünkü bana yaptığı iyilik çok ama çok büyüktü.

Eski defterlerin sayfaları gözlerimin önünde çevrilirken uyku beni esir aldı.

Yirmi Dört Saat Sonra

"Abi, artık git üstünü değiştir, bir duş falan al. Hatta biraz da uyu."

Geçen gece neredeyse hiç uyumamış olan Erdinç bu geceyi de uykusuz geçirmeyi planlıyordu. "Ben iyiyim," dedi. Hastanenin üçüncü katında bulunan yangın merdivenin üst basamağına oturmuş, bir gündür yemek yerine tükettiği sigarasını dudaklarına götürüyordu.

"Abi, Asya'nın annesini sorun ediyorsan eğer ben bir saniye bile ayrılmayacağım yoğun bakımın önünden. Git duşunu al, bir şeyler atıştır. Uyuman, dinç olman lazım. Ne de olsa yarın Asya uyanacak."

"Uyanacak değil mi?" Bunu bana mı sormuştu yoksa kendine mi belli değildi ama gerçekleşmesini yüreğinden istediği belliydi.

"Uyanacak abi, yeter ki sen kendine gel."

Üzerinde hâlâ aynı kirli gömleği vardı. Sigarasını yere atıp söndürdü. "Kapısının önünden bir saniye bile ayrılmayacaksın," diye uyardı.

Sonunda kendi için bir şey yapacağına sevinirken, "Aklın burada kalmasın," dedim.

Erdinç gitmek istememesine rağmen yangın merdivenin kapısını itip içeri geçti. "Sabah ezanına doğru gelirim," dedi. Gitmeden önce de son kez Asya'yı görmek için koridorun sol ucuna yürüdü.

Asya'nın annesi Begüm Hanım yoğun bakımın karşısındaki koltuklarda oturuyordu, bugün dört saatliğine hastaneden ayrılmış, kocasının cenazesine gitmişti.

Erdinç camın önünden ayrılırken, "En ufak bir olayda hemen beni arıyorsun," dedi, sonra da asansörlere doğru ilerleyip gözden kayboldu.

Saat on ikiyi biraz geçiyordu, koridordaki koltuklardan birine oturup kafamı geriye yasladım. Telefonumun sesiyle beraber ekranda Tusem'in ismi belirdi, Asya'nın durumu hakkında birkaç şey sorduktan sonra da telefonu kapattı. Bu sabah hastaneye gelmiş, gözyaşlarına boğulmuştu. Ama Erdinç, "O iyileşecek, ağlamayı kesin," diye kükrediğinde titrek nefeslerle kendini susturmuştu.

Asansörün kapısı açılınca bakışlarımı o tarafa çevirdim ve yan-

lış mı görüyorum acaba diye daha dikkatli baktım. Gelen iki kişiden ilki Timuçin'di, tamam, bunda sorun yoktu ama hemen arkasından gelen kişi Erdinç'in elini kana bulayacaktı. Ulaç gelmişti.

"Oğlum, ben yanlış görmüyorum değil mi? Asansörde birlikte geldiğim Ulaç mı?" dedi Timuçin yanıma geldiğinde.

İkimiz de Asya'nın annesinin yanına giden sarışın çocuğa bakıyorduk şaşkınlıkla. "Ta kendisi," dedim. "Erdinç'e ne diyeceğiz?"

"Ben, Asya'nın kontrolünü yapıp kaçıyorum, sana kolay gelsin, koçum. Erdinç'in bir sinir krizini daha kaldıramam."

Doğru diyordu, Erdinç, Ulaç'ı gördüğünde burada olmak cidd anlamda hayati bir riskti. "Volkan'a söyleyeyim de birkaç kişi daha yollasın buraya," dedim. Başka çare yoktu, Erdinç'i zapt etmek için ne kadar kalabalık olursak o kadar iyiydi. Timuçin yanımdan ayrılıp yoğun bakıma girerken, ben de Volkan'ı arayıp adam göndermesini emrettim. Ardından da gözlerimi Ulaç'a ve Asya'nın annesine çevirdim.

Erdinç, Asya'yı araştırmamı istediğinde Ulaç'la ilgili de birçok bilgiye ulaşmıştım. Asya'nın ailesiyle yaptığı anlaşmayı da o zaman öğrenmiştik. Tabii Erdinç, Asya'yı kimseyle paylaşmak istemediği için bu bilgiyi onun da öğrenmesini sağlamıştı.

Asya'nın durumu hâlâ ciddiyetini koruyordu. Önümüzde atlatmamız gereken bir yirmi dört saat vardı. Timuçin odadan çıktığında Ulaç yanına gitti ve, "Asya Armağan'ın doktoru siz misiniz?" diye sordu.

Timuçin, "Evet," dedi ama bu tek kelimeyle bile Erdinç'e karşı suç işlemiş gibi hissettiğine emindim.

"Durumu nasıl? Yanına girebilir miyim?"

Timuçin, "Bunu söylemek için yirmi dört saat beklememiz gerekiyor. Bu süre içinde de hastanın yanına giremezsin," dedi. Onu Asya'nın yanına sokacak olsaydı Erdinç kafasını koparırdı.

Ulaç kibarca teşekkür ettikten sonra Asya'yı görebilmek için camın önüne geçti. Onun duyamayacağı bir sesle Timuçin'e, "Erdinç'i aramalı mıyım sence?" diye sordum.

"Bence arama. Nasıl olsa biz buradayız, yanlış bir şey yok," dedi. "Hem belki zor da olsa uyuka falan dalmıştır. Bırak, dinlensin biraz."

Saatime baktım, sabaha karşı üçtü. "Zaten iki saat sonra gele-

"Evet, haklısın," dedim. Giderken ezana doğru geleceğini söylemişti. "Ben gidiyorum. Daha sonra Kenan'la yine uğrayacağız."

Timuçin gittikten sonra Ulaç'ın yanına yürüdüm. Yakışıklı çocuktu ve en azından iki saat daha öyle kalacaktı. Omzunun üzerinden içeri göz attım, Asya sanki daha da solmuştu. Erdinç'e destek olmak adına sürekli olumlu şeyler söylüyordum ama kalbim tam aksini dillendiriyordu. Zaman geçtikçe umudumu kaybediyordum.

Ulaç arkasında olduğumu hissetmiş gibi, "Onu en son gördüğüm günle bugün arasında çok fark var," dedi. "Kilo vermiş, bedeni daha da küçülmüş."

Yüzünü görmüyordum ama ağladığını sesinden anlayabiliyordum. "Erdinç ona en iyi şekilde baktı," dedim. Bunu söylerken en ufak bir kuşkum yoktu, çünkü Asya'nın yemek seçme sorunu vardı, Erdinç de bunu bildiği için her gün evden çıkmadan önce Zehra Hanım'a yemek listesi verip, onun yiyeceği şeyleri hazırlatırdı.

"Erdinç, ona iyi bakmış olsaydı şu anda orada yatıyor olmazdı."

"Erdinç, ona iyi bakmamış olsaydı şu anda Asya orada bile yatıyor olmazdı," dedim. Sesim, kavga arıyorsan geri adım atmam der gibi çıkmıştı. Gerçi onunla kavga etmeme gerek yoktu, nasıl olsa Erdinç onu sabah sağ bırakmayacaktı.

Begüm Hanım yanımıza gelerek çok yorgun olduğunu, odaya gidip dinleneceğini söyleyerek Ulaç'ı da yanında götürdü. Sanırım gerginliğin farkına varmıştı. Onlar gittikten sonra koltuklara kendimi bıraktım ve cebimden telefonumu çıkarıp, son zamanlarda oynamaya başladığım savaş oyununu oynamaya başladım. Saatler birbirini kovalayıp beş olduğunda Erdinç hâlâ gelmemişti. Uyuyakalmış olduğunu düşündüm ama altı olduğunda da ortalıkta yoktu. Burada beklemekten şikâyetçi falan değildim ama Erdinç söylediği sözün dışına asla çıkmazdı. Hele ki konu Asya'ysa. Yine de uyuyakaldığına inanmak isteyerek sakin kalmaya çalıştım.

Tusem'in başına böyle bir şey gelseydi ne yapardım bilmiyordum. Bu düşünce canımı acıtınca zihnimin en ücra köşesine süpürüp beynimden atmaya çalıştım. Çünkü kimse sevdiğini toprağın altından çıkarmaya dayanamazdı, ben olsam Erdinç kadar güçlü davranamazdım. Tusem'in cansız gibi yatan bedenini kollarımın arasında düşünürken bile yüreğim sıkışıyorken, Erdinç'in hâlâ o dik duruşunu sergiliyor oluşu takdire şayandı.

Saat en sonunda yediyi gösterdiğinde Erdinç, Timuçin ve Ke-

nan hep beraber asansörden indiler. Anında ayağa kalkıp onlara doğru yürüdüğümde Erdinç'in şiş gözlerini yakından daha iyi görebildim. Kendine kızgın gibi hızlı hareket ediyorken, "Uyuyakalmışım," dedi. "Asya nasıl?" Sorusunu sorarken yanımdan geçip, altı saattir görmediği Asya'ya baktı.

Üçümüz de birkaç adımda yanına gittik. "Aynı abi, bir değişiklik olmadı," dedim.

Timuçin ve Kenan'a bakarak, "Bu akşama kadar uyanmazsa ne olacak?" diye sordu. İki gündür yüzünden silinmeyen endişe hâlâ çatık kaşlarının gerisindeydi.

"Birkaç saat sonra uyandırmaya çalışıp neler olacağını kontrol edeceğiz," dedi Kenan. "Ama bu süreçte Asya kendi uyanırsa bütün tehlikeyi atlattı demektir."

Kenan yoğun bakım odasına ilerlemeye başladığında Timuçin'e de onunla gitmesini işaret etti. Timuçin gergin görünüyordu, yüzüme bakıp dudaklarını oynatarak, "Ulaç," dediğinde sebebini anlamış oldum. Erdinç'in yanında cevap vermekten korktuğum için bakışlarımı Begüm Hanım'ın odasına çevirdim. Onlar içeri girdiklerinden Erdinç'e yaklaştım. Ulaç bir anda karşısına çıkarsa kendini kontrol edemeyebilirdi, söylemek zorundaydım.

"Abi," dedim derin bir nefes alıp. "Sana bir şey söylemem lazım."

"Ne oldu? İşle ilgiliyse şimdi sırası değil."

"Yok abi, iş değil."

Sesimdeki garipliği anlamıştı. "Ne oldu yine?" diyerek bakışlarını bana çevirdi ama gözlerimi bulamadı, omzumun üzeriden baktığı bir şey dikkatini çekmişti. Önce gözlerini kıstı, sonra çenesi gerildi, ardından da harekete geçti. "Senin ne işin var lan burada?" diye bağırarak yanımdan kasırga gibi geçti.

Yumruğu Ulaç'ın yüzüyle buluşup sert bir ses çıkardığında koşarak aralarına girmeye çalıştım. "Abi, dur! Yapma!" Ulaç, Erdinç'in elinde çırpınırken, Erdinç'in beline sarılıp geri çektim.

Erdinç bir yumruk daha indirdi. "Ulan sana ne İstanbul'a ne de Asya'nın yüz metre yakınına geleceksin demedim mi!"

Asya'nın her şeyi öğrendiği o geceden sonra Erdinç, Ulaç'ın önünü kesmiş, ilk ve son uyarısını yapmıştı. Korumalar da araya girip, Erdinç'i uzaklaştırdığımızda Ulaç'ın kaşından ve dudağından kanlar akıyordu.

"Senin öldürürüm demiştim!" diye kükredi bir kez daha.

Ulaç kendini yerden kaldıran korumaları geri iterken, "Ne yaparsan yap, Sakman! Bu olanlardan sonra Asya'ya kendimi affettirmek için ne gerekiyorsa yapacağım! İstersen öldür, umurumda değil ama Asya'yı artık bırakmam," diye diklendi.

Bu çocuk neyine güveniyordu, Allah aşkına? Yürek mi yemişti?

Erdinç duyduklarıyla beni ve korumaları itip tekrar Ulaç'ın yüzüne yumruğunu indireceği sırada Timuçin'in sesi koridoru doldurdu.

"Asya..." dedi. "Asya sonunda uyandı."

Ve Erdinç o anda ne için sinirlendiğini bile unutup yoğun bakıma doğru koştu.

Bölüm 34

Asya'dan

Bir Hafta Sonra

Ölüm sessizliğinin bedenime vurduğu ağır dakikalar... Korkudan sıkışmış kalbimin cılız vuruşları, beynimin yaşayıp, gerçek olmamasını istediği kapalı alandaki savunmasız hallerim... Kararmış hayatıma tekrar açılan gözlerim...

Zihnimin gerisindeki aydınlık köşede, en son neler hatırladığımı düşündüm. Toprağın altındaydım ve bayılmadan önce son olarak Erdinç'in sesini duymuştum. Karanlık, kasvetli bulutlar gibi etrafımı sardığında da bir kapının eşiğinde, ölmüş olması gereken babamı görmüştüm. Onun bana uzattığı elini tutup yürümeye başlamıştım ama bunu bozan şey Erdinç'in beni sarsması ve korku dolu sesiyle geri dönmemi sağlaması olmuştu.

O korku dolu ses kulaklarıma girmeye başladığında ciğerlerime de yumuşak ve temiz hava nüfuz etmişti. Aldığım taze havayla toprağın altından çıkarılmış olduğumu anlamıştım. Gözlerimi açmak istemiştim ama beynimin gerisindeki bir bulanıklık buna izin vermeden beni kendine çekmişti. Sonrası ise tamamen bilinmeyenlerle doluydu.

Ne kadar zaman sonra açtığımı bilmediğim gözlerim, içine giren ışıkla kapanıp netlik bulamazken göz kapaklarımı tekrar kapattım. Birkaç saniye sonra yavaşça açtım ve görüş alanım sis bulutlarıyla çevriliyken bulanık görmeye devam ettim. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp, sis bulutlarının dağılmasını sağladığımda her şey netlik kazandı.

İlk olarak içinde bulunduğum odayı inceledim. Alışılmışın dışında bir hastane odasında tek başıma yatıyordum. Alışılmışın dışında olmasını düşündüren etkense odanın, otel odası kadar şık ve lüks dekore edilmiş olmasıydı. Özel bir hastane olduğu kesindi. Her şey altın sarısıydı ve oda ağır işlemeli eşyalarla kaplıydı. Sadece yattığım hastane yatağı şıklığı bozuyordu, o kadar.

Gözlerimi açtığım andan itibaren başımın üzerinde belirli aralıklarla duyulan 'bip' sesinin kısık hali bile beynimi yorarken, ne olduğuna dair çok kuvvetli bir tahminim vardı. Staj zamanı sürekli olarak kontrolümde olan, kabloları insanların vücuduna bağlanmış şekilde kontrol edilen, kalp atışını gösteren monitördü. Şimdiyse o aletin kabloları benim vücuduma bağlıydı. Duyulan 'bip' sesi de benim yeniden can bulup atan kalbimin yorgun sesiydi. Sağ kolumdaki sızının sahibi ise koluma sokulmuş olan serum iğnesiydi.

Gözlerimi açmamla bu sonuçlara ulaşmam sadece bir dakikamı alırken, aklıma gelen ilk şey Leyton oldu. İkinci sırada ise onu takip eden Erdinç vardı.

Leyton, beni öldürememişti ama yarım kalan işini tamamlamak için geleceğine adım kadar emindim. Bir diğer ihtimalse Erdinç'in beni öldürecek olmasıydı. Böyle düşünüyordum, çünkü bana yalan söylemişti. Abisinin intikamının kapandığını söylemişti ama mantıklı düşündüğüm zaman bunun doğru olmadığını anlayabiliyordum. Hangimiz, kendi kanımızdan olan birinin intikamını unutabilirdik ki? En basit örneği Leyton'dı. O, içindeki kini yirmi yıldır unutmamıştı ve intikamını da en ağır şekilde almaya çalışıyordu.

Bu düşünceler, ölümle tekrar burun buruna gelme düşüncesi, beni sonu olmayan bir kuyuya iterken telaşla yerimden kalkmaya çalıştım. Hastane kıyafetinin içinden göğsüme bağlanmış kabloları koparıp kenara atarken, kendi kendime, "Kimse bir daha seni öldürmeye çalışamayacak," diyordum. "Bir daha o korkuyu yaşamayacaksın."

Üzerimdeki kablolardan tamamen kurtulduktan sonra sıra kolumdaki seruma geldiğinde hızlı hareket ediyordum. Erdinç or-

niklerde yoktu ama bir yerlerden çıkması an meselesiydi. Eğer kaçtığını görürse buna izin vermez, beni tutardı ve sonra da öldürürdü. Aslında öldürecek olsa şimdiye kadar durmazdı ama bu Erdinç'ti. Belki de beni iyi halime döndürüp, kendi işkence yöntemlerini uygulayacaktı, kim bilir.

Beynim tekrar, nefessiz kalıp çırpınarak temiz hava aradığım dakikaları gözlerimin önüne sererken, yaşadığım korku içime dolmuş gibi gözlerimi yaşarttı. Bununla beraber hızlanıp, çıplak ayaklarını yataktan sarkıttım ve sağ elimdeki serumun ucunu aceleyle damarımın içinden çektim. Bu hareket canımı yaksa da acıyı görmezden geldim. Tam ayağa kalktığım sırada odanın kapısı sessizce açıldı. Bana zarar verecek birilerini beklerken, içeri adım atan kişi yaklaşık iki aydır görmediğim Ulaç oldu.

Dolmuş gözlerim, her baygınlık geçirdiğimde aklıma süzülen Ulaç'ı bu sefer canlı olarak görmemle yaşlarını akıttı. Ulaç, beni karşısında ayakta, korkmuş ve telaş içinde görmeyi beklemediğinden şok olurken, açtığı kapıyı kapatmadan hızla yanıma geldi.

"Asya," dedi ve kollarını bedenime doladı. "Pamuğum, neden ayağa kalktın?" Biraz geri çekilip maviş gözleriyle beni süzdü. "İyi misin?" diye yarı sevinç, yarı rahatlamayla sordu. Ve beni tekrar kollarının arasına çekip, çok sıkmadan sardı.

Sarılışına tepkisiz kalıp kollarımı iki yanımda cansız tutsam da, beni yıllarca kandırmış olan Ulaç, şu an bana en güvenli liman gibi geliyordu.

Ruh gibi durmaya devam etmemle bir kez daha geri çekilip yüzüme baktı. Benim yüzümde hâlâ, Erdinç'in buraya gelme korkusundan dolayı panik vardı. Bir an önce buradan kaçmak istiyordum. Ulaç'ın yüzünde ise beni ayakta görmüş olmasından dolayı mutluluk vardı; bir de dudağında ve kaşında yaralar.

Kuşkusuz bu yaraların sebebi Erdinç'ti.

"Asya, iyi misin, pamuğum?"

Benim korkak ve ruhsuz hallerim Ulaç'ı korkutmaya başlamıştı. Gözlerimden bir damla yaş süzülüp, renksiz yanaklarımdan akıp giderken konuşmak istedim. Beni buradan çıkarmasını ve Erdinç'le Leyton'ın bana ulaşamayacağı yerlere götürmesini istedim ama kelimeler can bulup da ağzımdan çıkamadı. Gözlerimin önüne, o içine hapsolduğum tabuttaki halim geldi ve konuşamadan, çığlık atıp kaçmaya çalıştım.

Ulaç'ın yanından geçip, açık olan kapıdan çıkacaktım ki Erdinç

aceleyle içeri daldı. Her daim çatık olan kaşlar, koyu kahverengi dünyaları ve esmer teni, sanki bir yıllık yorgunluktan çıkmış gibi solmuştu. Ve ne kadar ondan kaçmak istesem de içimde bir yerlerde, deli gibi özlem kokan parçam kıpırdandı.

Erdinç'i görmemle açamadığım ağzımdan cansız bir yardım çığlığı kaçtı. Daha şiddetli ağlamaya başlayıp geri geri gittim. Gözlerim, bana yaklaşmaması için yalvarırken, yüreğim kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınıyordu.

Erdinç, "Asya, miniğim sakin ol," dedi. Anormal hallerim Ulaç'ı daha çok korkutuyorken, Erdinç bana doğru bir iki adım attı. "Sen mi bir şey yaptın?" Gözleri kısılmış, Ulaç'ı suçluyordu ama kendini hiç sorgulamamıştı.

"Hayır, geldiğimde kaçacak gibi duruyordu."

Ulaç'ın yüz ifadesi de Erdinç kadar endişe yüklüydü. Erdinç aldığı cevapla yönünü tekrar bana çevirdi. İçgüdülerim onun yanıma geleceğini, bana dokunacağını söylerken kendimi daha çok geri gitmeye zorladım. Gözyaşlarım akıl almaz şekilde akmaya devam ederken, çıplak ayaklarım soğuk zeminle temas ediyordu. Korkuyla kaçmayı düşündüğüm sırada ayağıma ayakkabı giymeyi bile düşünmemiştim. Sırtım sonunda hastanenin penceresine tosladığında ağzımdan yine, can bulamamış kelimeler yerine çığlık çıktı.

Erdinç'in yüzünde gerçekten benim için endişelenen bir ifade mi vardı? "Sakin ol! Sana zarar vermeyeceğiz," dedi.

Şimdi neden böyle söylemişti ki? Yoksa beni kandırıyor, başka şeyler düşünmem için benimle oynuyor muydu?

İçeri başka biri daha girdi. Özgür. Ve geri çıkması da yirmi saniye sürmedi, çünkü Erdinç, "Doktor çağır!" diye emretti.

Bağıran sesinde bile endişe vardı. Bir elimle kendimi sarmış ayakta durmaya çalışırken, diğer elim karşımdaki Erdinç'e gelme dercesine havadaydı. Kriz geçirir gibi durmadan ağlayıp iç çekerken, Erdinç de bana dokunmak istercesine bir adım attı ama akıl sağlığım için uzak durduğunu belirterek, "Tamam, gelmiyorum," dedi. "Sakin ol. Sana kimse zarar vermeyecek."

Pek inanmasam da bir nebze de olsa rahatlayarak derin nefes aldım. Aldığım nefesi veremeden bir çığlık daha attım. Bu sefer ayaklarım beni tutamadı ve pencerenin önünde yere sürünen perdelerin üzerine çöküp hıçkırmaya başladım. Kendimi yok etmek ister gibi küçülüp, bir elimle gelmemelerini istedim.

Krizimin artmasının sebebi ise biyolojik annemin içeri girme-

siydi. Zaten başıma gelen her şeyin sorumlusu o ve biyolojik babamdı. Onların yaptığı hatalar yüzünden, nedenini bile daha birkaç gün öncesinde öğrendiğim olay sayesinde, sevdiğim ilk adamla düşman olmuştum. Leyton pisliğini başıma sarmışlardı ve diri diri gömülmüştüm. O olayın aklıma gelmesi bile içimdeki sıkıntıyı metal bir telmiş gibi gerip organlarıma batırıyordu. Ama bunlara rağmen onun da gözleri şişti. Yüzü, onu en son gördüğüm günden bu yana yaşlanmış ve çökmüştü. Bunun nedenini başıma gelenlere değil, kocasını kaybetmiş olmasına yoruyordum.

Erdinç, aramızda görünmez saydam bir duvar varmış da bana ulaşmasına engel oluyormuşçasına ellerini saçlarının arasından hırsla geçirdi. Yanındaki Ulaç ve biyolojik anneme bakıp, ardından yine bana döndüğünde, "Asya, sakin ol!" diye kendini de frenlemek istercesine hafif yüksek sesle konuştu. Yanındakileri kolundan tutup dışarı atmak istediğini biliyordum ama onlar kadar Erdinç de beni korkutuyordu.

"Dışarı çıkın." Odaya giren doktor anında, yere diz çökmüş olan bedenime yöneldi. "Odayı boşaltın hemen."

Doktorun peşinden odaya giren hemşiresi, beni endişeyle izleyen Erdinç'i, biyolojik annemi ve Ulaç'ı dışarı çıkarmaya çalıştı. Ulaç ve biyolojik annem ağır adımlarla odanın çıkış kapısına gitmeye başladıklarında Erdinç yaşlarla buğulanmış gözlerimi terk etmeden bana bakmayı sürdürdü. Her zamanki siyah takım elbisesi üzerindeydi ama içindeki adam farklıydı. Duygularının gardını az biraz indirmiş, öylece bana bakıyor ve bekliyordu. Ama yeni bir başlangıç için geçti. Hele ki beni kandırdıktan sonra... O da anlamıştı artık bedenimde ve ruhumda nasıl bir yara açtığını.

"Tamam sakin ol, derin derin nefes almaya çalış."

Doktor, bir eliyle yüzümü kendine döndürmeye çalışırken, diğeriyle bileğimden nabzımı kontrol etmeye çalışıyordu. Vücudum şiddetle sarsılıyor, bu odadan kaçmak için çareler ararken hıçkırıklarım ve gözyaşlarım birbirine karışıyordu.

"Erdinç Bey, lütfen siz de dışarı çıkın."

Erdinç'i uyaran hemşire, ben baygınken neler olmuşsa Erdinç'ten biraz uzak duruyordu.

"Sakinleştirici iğneyi getirin!" dedi doktor.

Doktor, ağlamaktan kriz geçirir gibi titreyen bedenimi sakinleştirebilmek adına elleriyle, omuzlarımı tutmaya çalışıyordu. Hemşi-

re, doktordan aldığı emirle Erdinç'in yanından geçip uzaklaştı ve otuz saniye dolmadan geri gelip yanıma diz çöktü.

Elindeki iğneyi görmemle korkum daha çok arttı. Eğer beni uyutacak olurlarsa kendimi savunamazdım. Zaten Erdinç ve Leyton'ın karşısında zayıf haldeydim. Bir de bilincim yerinde olmazsa beni kim bilir nerelere sürüklerlerdi. Erdinç şu anda bana hiçbir şey yapmazmış gibi duruyordu ama buna aldanmamalıydım. Abisinin intikamının ateşi bir alevlenirse neler olacağını az buçuk tahmin edebiliyordum.

Doktor, krize girmiş bedenimi tutmaya çalışıp, iğneyi bana yaklaştıran hemşireye kolaylık sağlamaya çalışırken, korkuyla bir çığlık daha attım ama ağzımdan kelimeler çıkmıyordu. Konuşamıyordum.

Doktor beni zapt edemeyince, "Erdinç Bey, yardım edin," diye ricada bulundu.

Yüzündeki donakalmış ifade sert bir tokat yemiş gibi dağılırken gözlerini ilk kez benden ayırıp, beni sabit tutmaya çalışan doktora yöneldi. Ardından da hızla yanımıza doğru geldi.

Erdinç bana dokunacaktı.

Korkuyla avazım çıktığı kadar bağırırken, çığlığım, bulunduğumuz koridordaki duvarları inletti. Kendimi bu sefer de Erdinç'in tam aksi yönüne itmeye çalıştığımda hemşire engel oldu.

"Asyacığım, sakin ol."

Doktorun kollarımdan tutuşu hareketimi kısıtladı ama yine de ayağa kalkıp kaçmaya çalıştım.

Erdinç, ayağa kalkmamla birlikte sol kolunu kullanıp belimi sarmaladı ve beni kendine çekerek sırtımı göğsüne yasladı. Ellerimi kelepçe gibi sıkıca tuttuğunda, "Sakin ol," dedi. Sesinde vicdan azabı çeken bir ton vardı. "Miniğim, sakin ol. Sana zarar vermeyeceğim."

Bu sefer daha kısık şekilde, kulağıma eğilip söylemişti. Yine de korkuyla titreyen bedenimi inandıramadı.

Hemşire, Erdinç'in sıkı tutuşuyla başa çıkamadığım için durumumdan istifade edip iğneyi koluma batırdı. Canımın biraz yanmasıyla kendimi kasıp, bir umutla Erdinç'in kollarının arasından kaçmaya çalıştım ama olmadı. Kafese girmiştim bir kere...

"Erdinç Bey, yatağına yatıralım."

İğnenin kolumdan çekilmesinin ardından geçen üç saniyelik

zaman diliminde, vücudum direnmeyi bıraktı. Gücüm, parmaklarımdan başlayıp tüm bedenimden sömürülüyormuşçasına akmaya başladığında gözlerim de yeniden sislendi. Erdinç'in kolları arasındayken dizlerimin bağları çözülüp yere yıkılacaktım ki buna izin vermedi. Beni, boş bir koliymişim gibi rahatlıkla kucağına aldı.

Saniyeler içinde sırtım hastanenin yatağına değdi. Erdinç'in kolları üzerimden çekilirken, uykuya dalmadan önce sırtımı ona döndüm ve boğazımda kalmış olan son hıçkırığı serbest bıraktım.

"Neden böyle oldu?" Sesinde yanlış giden şeylere karşı siniri vardı.

"Ben, Asya Hanım'ın doktoru değilim, Erdinç Bey. Bunu siz de biliyorsunuz. Bugünkü olayı ve yaptığımız müdahaleyi Kenan Bey'e bizzat ileteceğim ama şu kadarını söyleyebilirim ki, Asya Hanım kolay bir şey atlatmadı. İnsanlara karşı bu tür tepkiler vermesi ve onlardan korkması normal ve psikiyatri bölümünden de yardım almazında fayda var."

Doktorun söyledikleri, uykuya dalan beynime bir borunun içinden geliyormuş gibi yankılı ulaşıyordu ve sonrasını da dinlemeyi reddedip bilinçsizliğe kaydı.

***

"Asya uyanmadan önce, Ulaç itiyle Asya'nın annesini hastaneden gönder."

Zihnimdeki karanlık yavaşça aydınlanırken kulağıma Erdinç'in yorgun sesi geliyordu.

"Abi deniyorum ama gitmiyorlar."

Özgür'ün başı, yine aldığı emirlerle dertteydi.

"Kapıdan çıktığımda onları görmeyeceğim, Özgür. Şimdi gidebilirsin."

Nasıl olacağının bir önemi yoktu, Erdinç için sadece istediğinin olması önemliydi.

"Tamam abi, iyi geceler."

Beni bayıltmadan önce hava aydınlıktı. Demek ki uzun süredir uyuyordum. Gözlerim hâlâ uykunun son demlerini sürdürüp açılmayı reddederken, Özgür'ün bizden uzaklaşan ayak seslerini dinledim. Kapının kapanmasıyla da Erdinç'le yalnız kaldık.

Kaçma isteği içimde bir yerlerde yaşamaya devam ederken kendi kendime, korkma dedim. Yapacak olsa sen uyurken yapardı.

Belki de abisinin intikamını sonraya saklıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak açıp etrafıma bakınmaya başladığımda koluma tekrar takılmış olan serum dikkatimi çekti. Erdinç, yattığım yatağın birkaç metre ilersinde, sanki benden bilerek uzak durmaya çalışıyormuş gibiydi. Beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmış, kollarını da göğsünde bağlamış, hiçbir duyguyu barındırmayan yüz hatları ve gözleriyle beni izliyordu.

"İyi misin?"

Sesi düz ve pürüzsüzdü. Cevap vermek yerine yattığım yerde dikleşip, kendimi geriye doğru çektim. Yaptığım hareket nedeniyle kolumu kıvırınca damarımın içindeki sert plastik canımı yaktı. Ağzımdan mırıltı gibi bir inleme çıktı. Açık olan saçlarım yüzümün yanına düşüp görüşümü kapatırken, Erdinç'in ayağa kalktığını hissettim. Bana yaklaşmasından korkup kendimi toparladım ve yatakta kayabildiğim kadar geriye kaydım. Bacaklarımı, üzerimdeki serin çarşafla birlikte kendime çekip sırtımı yatağın başlığına dayadım.

Erdinç anında durup geri adım attı. "Korkmanı anlıyorum ama sana zarar vermem, Asya."

Dudakları dışında yüzünde hiçbir kas oynamamıştı. Neden korktuğumu gerçekten anlıyor muydu? Peki ya ondan neden kaçmak istediğimi? Acaba her şeyden haberim olduğunu biliyor muydu? Abisini öğrendiğimi, her ne kadar konu kapandı dese de bir kardeşin acısının bitip, konunun kapanmayacak oluşunu, bunu söyleyerek beni kandırmış olduğundan haberim olduğunu biliyor muydu?

Tabii ki bilmiyordu. Zaten haberi olsa buradan kaçmamı sağlayacak bütün durumları ortadan kaldırır, tüm imkânları elimden alırdı. Aslında şu anda da pek farklı sayılmazdım.

Sessiz kalıp, uykudan yeni uyanmış gözlerle sadece yüzüne baktım. Bir de bana doğru gelmesi durumunda ne yaparım diye bir plan düşündüm. Erdinç ağzını tekrar açıp bir şeyler söyleyecekti ki odanın kapısı hafifçe tıklatılıp aralandı.

"Uyandı mı?"

Bu sesi tanımıyordum.

"Gel Kenan, uyandı."

Timuçin Bey'le birlikte içeri giren orta yaşlı, top sakallı bir adam bana doğru yöneldi, üzerinde doktor önlüğü vardı.

"Biraz öne doğru kayıp sırtını açar mısın, Asyacığım?"

Doktor, fazla kibar ve cana yakın bir hava yayıyordu etrafına.

Ben de dediğini yapıp biraz öne doğru kaydım.

"Bugün yaşanan olayı, müdahale eden doktordan dinledim."

Kenan Bey, ciğerlerimin ne halde olduğunu anlamak için stetoskopu sırtımda gezdirirken, ben de başımı hafif yana çevirmiş ona bakıyordum. O ise bakışlarını Erdinç'e kaydırdı.

"Fazla büyütülecek bir şey değil. Yaşadığı olayın etkileri zamanla geçecektir."

"Benden kaçıyor ve kimseyle konuşmuyor!" Erdinç'in sesi sinirliydi. Kenan Bey'in fazla büyütülecek bir şey olmadığı düşüncesi Erdinç için geçerli değildi anlaşılan.

Timuçin Bey, Erdinç'in yanında durmuş bizi izliyordu. "Bunları dışarıda konuşalım, Erdinç. Asya da dinlensin," dedi.

"Seni, bir hafta daha yoğun bakımda tutmam iyi yönde sonuç verdi, Asya. Ciğerlerin kendini toparlamaya başlamış."

Bir hafta yoğun bakımda mı kalmıştım ben? Hayatımın bir haftası bilinçsizce geçip gitmişti, öyle mi?

"Bir de gözlerine bakmak istiyorum." Stetoskopunu boynuna asarken önlüğünün yaka cebindeki ışığı alıp, gözüme tuttu.

İki gözüm de aldığı ışık darbesi nedeniyle buğulanırken, Kenan Bey kontrollerini bitirmişti. Kendimi tekrar geri itip bacaklarımı karnıma çektiğimde, Erdinç'e bakmak yerine kafamı dizlerime koydum ve gözlerimi kapattım.

"Şu an için kötü bir durum yok, Erdinç. Yarın sabah çıkış işlemlerini yapabilirsiniz."

"İyi mi yani?" İçinde kuşku barındırmak istemeyen bir adam ve soruları...

Kenan Bey en sade şekilde, "Evet," dedi. "Asya'yı biraz yalnız bırakalım, dinlensin." Cümleyi kurarken sakindi ama içinde başka imalar bulundurduğunu dile getiriyordu.

Yine hiçbir tepki vermeden konuşanları dinledim. Doktor, ne kadar iyi dese de sabah gözlerimi açtığımdan beri temiz havayı ciğerlerime zor aktarıyordum.

Erdinç, Kenan Bey'in söylediklerine sinirli bir nefes alışıyla karşılık verdi. Ardından, üç adamın ayak seslerinin uzaklaşmasını duydum.

Kenan Bey, "Benim işim bitti. Eğer eve çıktığınız zaman aksi bir durum sezerseniz beni arayabilirsiniz," dedi.

Dışarı çıkmalarına rağmen odanın kapısını tam kapatamamış-

lardı. Erdinç tıslar gibi sinirle burnundan soludu. "Aksi bir durum zaten var." Kenan Bey'in sakin oluşuna da ayrı sinir olmuşa benziyordu. "Asya gözlerini açtığından bu zamana kadar hiç konuşmadı. Yanına yaklaşanlardan kaçıyor. Benden kaçıyor..." En son kelimelerini daha bir sinirle ve zorlanarak söylemişti.

"Yaşadıkları kolay değil, Erdinç. Babası gözlerinin önünde öldürüldü. Kendi diri diri toprağa gömüldü. Kendini toparlaması biraz zaman alacak."

Kenan Bey sakin kalmaya devam edip uysalca konuşuyordu. Doğru, yaşadıklarım gerçekten de kolay değildi. Ne kadar babam olmadığını iddia etsem de Bülent Armağan benim babamdı. Onun vurulduğunu gördüğümde canım yanmıştı.

"Ne kadar zaman alacak?" Erdinç sabırsızdı.

"Buna bünyesi karar verir. Tabii psikiyatri bölümünden de destek almanızda fayda var."

"Sakin ol Erdinç, her şey yavaşça eski düzenine girecek." Bu sefer Timuçin Bey de söze dahil olmuştu.

Bir sıkıntılı nefes daha çeken Erdinç, "Paran bu gece hesabına yatırılır, sabah kalktığında kontrol edersin," dedi.

Anlaşılan Erdinç benim için özel doktor getirtmişti hastaneye ama umurumda değildi.

"Hadi, iyi geceler."

Timuçin Bey ve Kenan Bey Erdinç'e veda ettiler. Erdinç'le yeniden yalnız kalmak istemiyordum. İçime bidonlar dolusu huzursuzluk dökülmeye başladı. Konuşmaları dinlediğim sırada pozisyonumu bozmamıştım. Kafam hâlâ kendime doğru çektiğim dizlerimin üzerindeydi. Odanın kapısının kapanma sesiyle içimde bir yer korkuyla titredi.

"Burada olursam uyumayacak mısın?"

Sesi odanın uzak köşesinden geliyordu. Kafamı dizlerimden kaldırmadan iki yana salladım. İçimdense hayır diyordum.

"Kapının önünde olacağım. Korkma, kimse sana zarar vermeyecek. Sen sadece uyu ve dinlen." Tarihe yazılması gereken anlardan birini yaşıyordum şu anda. Erdinç Sakman ilk kez kendini geri planda tutuyor ve tamamen benim iyiliğim için bir şey yapıyordu. Yine cevap vermeden öylece durdum ve Erdinç ağzının içinde sessiz bir küfür yuvarlayıp, kapıyı sertçe vurup çıktı.

Sakman, sessizliğimin çaresizliğinde boğulmaya başlamıştı;

nsu benim, toprağın altında yardım dilenen benliğimdeki çaresizliğim gibi.

•••

Uzak durmaya çalıştığın, kaçmak istediğin, korktuğun adamın evine gidiyor olmak kadar onur kırıcı durum var mıydı? İşte, ben o durumu yaşıyordum.

Erdinç sabah erkenden, hastaneden çıkış işlemlerimi halletmişti. Onun yokluğundan fırsat bulduğumda, kaçacak bir yerim olmasa da onun evine gitmektense, okulun yurdunda kalmayı deneyecektim. Ama ne yazık ki odamın kapısını açıp dışarı bir adım atmamla başıma korumaların üşüşmesi bir oldu. Leyton'ın büyük yankı uyandıran kaçırma ve ardından gelen infazının üzerine Erdinç'in güvenliği de doğal olarak üst seviyeye fırlamıştı. Önüme çıkan korumalardan yılmayıp kaçacağıma kendimi inandırsam da emindim ki Erdinç hastanenin de etrafını çember altına almıştı. En fazla uzaklaşabileceğim mesafe çıkış kapısının on metre ilerisi olurdu.

Erdinç beni odamdan almaya geldiği sırada, kapalı kapımın ardından birilerine bağırmasını, daha doğrusu ahkâm kesmesini dinledim.

"Asya benimle birlikte, benim evime gelecek!" 'Benim' kısmına ayrı bir vurgu yaparak öne çıkarmıştı. "Bundan sonra benim iznim olmadan yanına yaklaşmayı bırakın, saçının tek bir telini dahi görmeyeceksiniz." Dediklerinin anlaşılması için birkaç saniye ara verdi. "Sen de, seni öldürmeden önce topla pılını pırtını, defol geldiğin yere."

"Hiçbir yere gitmeyeceğim." Son tehdit Ulaç'a gitmiş olacaktı ki dik başlı davrandı. "Asya'yı seviyorum. Ondan uzak durmayacağım."

Erdinç kısık ama kan donduracak şekilde güldü. "Konya'da oynadığın kumardan haberim var." Ulaç kumara mı başlamıştı?

"Borçlu olduğun kişilerle de pek bir samimiyimdir." Buna hiç şaşırmamıştım.

"Bir iki saat içinde seni bulup, öldürmelerini istemiyorsan, bir daha Asya'nın yaşadığı şehre adımını atma." Tehdidi dolambaçlı yollarla yüzüne vurmamıştı. Erdinç usulü, direkt yüzüne söylemişti.

"Konya'ya dönemem." Ulaç'ın sesindeki korkunun tonu ar-

çekti. "Burada Asya'nın yanında kalmak istiyorum. Hem gidersem beni öldürürler."

Erdinç'in elleri siyah takım elbisesinin ceplerinde, umursamazca omuz silktiğini görür gibiydim.

"Burada kalırsan da ben, seni öldüreceğim." Öyle rahat ve sakin söylemişti ki sanki yapacağı iş çocuk oyuncağıydı. Kısa bir an sessizlik oldu. Ardından duyulan ses Erdinç'in sabrının artık kalmadığını belirtiyordu. "Sana son bir şans tanıyacağım, Ulaç. O da sırf, yıllarca Asya'nın yanında kalıp, onu koruduğun için."

"Ne şansı?"

"Borcunu ben ödeyeceğim ama... Geberene kadar Asya'nın karşına bir daha çıkmayacaksın."

Ulaç'ın bana bağlılığına ve sevgisine karşı; para. Teklif yine en açık şekildeydi.

Ulaç bir süre düşünmüş olacak ki konuşmadı. Kapının diğer tarafında, bir ümitle, beni seçmesini isteyerek durdum. Daha yeni yeni affetmeye başladığım çocukluk kahramamını tekrar kaybetmek istemiyordum. Hem borcu ne kadar olabilirdi ki? Beş bin mi? On bin mi? Yirmi bin mi? Benim, Erdinç'in yanında kazandığım yirmi bin liram vardı. O parayı gözüm kapalı verirdim Ulaç'a. Yeter ki yanımda tutunabileceğim bir dalım olsun.

"Tamam," dedi Ulaç, sesinde hiç tereddüt olmadan. "Kabul ediyorum."

Ve bir kez daha sırtımdan vurulmanın acısını tattım. Hayatım buydu işte benim; kimsem yoktu.

"Şimdi, kaybol karşımdan."

Erdinç yine hedefine ulaşmıştı. İstediği olmuştu ve şimdi de onu başından defediyordu. Ulaç kumar borcunun ağır basmasıyla veda bile etmeden gidecekti belli ki. Ulaç'ın uzaklaşan ayak seslerini dinledim; bir daha yüzünü bile göremeyeceğim, yıllarımın sahibinden bana kalan son şeyi.

"Kızımı benden uzak tutma." Dün beni krize sokan kadının sesi, yorgun ve yılmıştı. Medet umuyordu.

"O sadece benim." Erdinç için sıra ikinci engelini ortadan kaldırmaya gelmişti.

"Leyton yüzünden, kızımdan yıllarca uzak kaldım." Kadın ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Sonuç; kocamı kaybettim, kızımı ise son anda hayata bağlayabildim."

Kadın bir hıçkırıkla konuşmasına ara verirken, gözlerimin nedendolmaya başladığına anlam veremedim.

"Ben seninle başa çıkamam ama kızım için elimdeki tüm imkânlarla savaşırım. Ona kendimi affettireceğim."

Erdinç bu sefer, Ulaç'a karşı olan tavrından farklı olarak kendini tutmaya çalışır gibi cevap verdi. "Asya eski haline dönene kadar yanına yaklaşamazsınız. Sonrasına da vakti geldiğinde karar veririm."

Biyolojik annem sadece, "Vakti geldiğinde bana haber vermeyi unutma," dedi. Sonrasında onları dinlemek yerine geri çekildim ve aralarında geçen konuşmaları mırıltı gibi duydum. Yatağıma doğru gittim ve ucuna oturdum.

Biyolojik annem, kendini bana affettirmek istiyordu. Yıllar önce korkaklık yapıp terk ettiği kızını şimdi yanında istiyordu. İçimdeki sesle konuşmaya başladığımda bunca yıl 'onları affetme' diyen tarafımın şimdi pamuk şekeri gibi yumuşadığını görüyordum. O ses, annemi affetmem gerektiğini söylüyordu. Tüm bunların onun suçu olmadığını, sadece benim iyiliğim ve güvenliğim için benden uzak durmak zorunda olduğunu dile getiriyordu. Doğruyu da söylüyordu zaten. Biyolojik annem ve babam sırf benim hayatta kalabilmem için bırakmışlardı beni sokağa ama yine de Leyton'ın elinden kurtaramamışlardı.

Peki, ailemden geriye kalan tek kişiyi affedecek miydim? Annemi, gerçek bir anne gibi sarabilecek miydim? Bunu istiyordum doğrusu ama zaman gerekiyordu. Ruhumdaki ve bedenimdeki derin yaraları sarabilmem için uzun zaman geçmesi lazımdı. Her zaman merak ettiğim anne kokusunun ve şefkatinin beni sarmalaması için biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Şimdi ise, arabanın ön koltuğuna sinmiş, başım cama çevrili, kollarım göğsümde bağlanmış, asık suratlı bir halde, İstanbul'un yağmurdan ağlayan gri bulutlarına bakıyordum. İçimde ağlayan Asya'ya eşlik eden, yumuşak başlı bulutlara...

İki ay boyunca sürekli Erdinç'e ayak uydurmuştum ama şu anda o, benim sessizliğime ayak uyduruyordu. Biraz ötemdeki koltuğunda oturmuş, öğle saatinin trafiğinde ilerliyordu. Düşünceli miydi, boş mu bakıyordu anlaşılmıyordu.

Erdinç'in üç katlı evinin bahçesine açılan kapının önüne geldiğimizde kormalar ağır demir kapıyı her zamanki gibi ileri doğru iterek iki yana açtı. Araba evin giriş kapısına park edince, elinde bir

şemsiyeyle koşarak kapımı açmaya gelen koruma, "Geçmiş olsun, Asya Hanım," dedi.

Arabadan acele etmeden inip eve yöneldiğimde, etraftaki koruma sayısının neredeyse üç kat arttığını gördüm. Çünkü Leyton hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi ya da Erdinç onu çoktan yakalayıp öldürmüştü. İyi dilekli korumaya, başımı sallayarak teşekkür ettim.

Erdinç arkamdan eve girdiğinde konuşmasına fırsat vermeden odama kaçmaya çalıştım. Merdivenlere yönelip, benim için fazla, normal insanlar için sıradan sayılan bir hızla yukarı çıkmaya başladım. Erdinç'in bakışlarının ağırlığı sırtımı tırmalıyordu. Kendimi tutma mücadelemin ardından arkama bakma zahmetine bile girmeden ilk katı bitirdim. Ciğerlerim hâlâ hasarlı olduklarını hatırlatır gibi ağrıyarak nefesimi zorladı. İkinci kata çıkan merdivenin ilk basamağında elimi sırtıma kaydırıp hafif öne eğildim ve ağrımın geçmesini, derin bir nefesle ferahlık bulabilmeyi diledim.

"Benden kaçacaksın diye kendine zarar vermeyi kes!"

Erdinç'in sesi sakin çıkmasına rağmen sinir ve diken doluydu. Beni izlemeye devam ettiğini bilmediğimden, birdenbire konuşması ödümü patlatmıştı. Hemen arkamı dönüp sırtımı duvara dayadım. Bakışlarımla, benden uzak durması gerektiğini söylemeye çalışıyordum. Aslında zaten öyle yapıyordu. Konuşurken bile aramızda en az bir buçuk metrelik mesafe bırakmıştı.

"Sana dokunmayacağım. Sadece yavaş ol ve odana çıkıp dinlen."

Sesini, ilk konuşmasına oranla kontrol altına almayı başarmıştı. Kendini suçlu mu hissediyordu da bana bu kadar hoşgörülü davranmaya çalışıyordu, yoksa altında başka duygularla düşünceler mi gizliydi bilmesem de, fazla zorlanmaya gelemeyeceğinin de farkındaydım.

Cevap vermeden merdivenleri yavaşça çıkmaya devam ettim. Arada bir Erdinç'le olan mesafeme bakmak için omuz hizamdan arkamı kolluyordum. Erdinç bilerek aramıza mesafe yerleştirse de peşimden gelmeye devam etti.

Odamın kapısına gelip içeri girdiğimde Erdinç'in de gelme ihtimaline karşılık kapıyı arkamdan sertçe kapatıp bekledim. Ne tepki vereceğinden korkmuştum ama hiçbir şey yapmadı. Kapıyı açmadı veya tekmelemedi. Muhtemelen arkasını dönüp aşağı inmişti.

Kapının önünde durup, benim için oldukça büyük olan odama baktım. Gözümde, iki ay önce Erdinç'in bana 'Burası artık senin

adan' dediği zaman canlandı. Erdinç'ten o zamanlar hem nefret ediyor hem de şimdiki gibi korkuyordum. O zamanın şu andan tek farkı ise nefretimin yerini sevgimin almış olmasıydı.

Ben, iki ay içinde Erdinç'e karşı sevgi beslemiştim. Nefretimi kaldırmış, sevgimi, betonların arasında kalmış yaşlı topraktan tırnaklarımla kazarak çıkartmıştım. Peki, karşılığı ne olmuştu? Kardeşinin intikam ateşiyle dolu olan adamın beni kandırarak kendine bağlaması ve âşık etmesi oldu. Bana intikamının bittiğini söyleyip, kendi kanından olan birini unuttuğuna inandırdı. Ama gerçek ortadaydı.

Bu düşünceler beynimin içine yılan zehri gibi akarken başımı iki yana salladım. "Düşünme Asya," dedim kendi kendime. "Bir yolunu bulup gideceksin zaten buradan. Düşünüp kendini yorma."

Bir süre burada kalmaya mahkûmdum. Kendimi toparlamam lazımdı. Ciğerlerimin biraz da olsa eski haline dönmesi gerekiyordu. Tek yapmam gereken sabredip beklemekti ve sonunda kaçıp, kendime mutlu bir hayat kuracaktım.

Mutlu hayat... Erdinç'siz...

Hemen yan tarafımda duran pudra pembesi ayıcığa baktım. Ardında da elimi kaldırarak Erdinç'in bana verdiği, boynumda takılı olan prenses kolyesine dokundum. Bir hışımla boynumdaki kolyeyi çıkarırken yerde duran ayıcığın yanında diz çöktüm.

"Artık onu kalbimde istemiyorum."

Avucumun içinde minyatür gibi duran, beyaz pırlantadan yapılmış prensesin sol göğsünün üzerine işlenmiş olan pırlanta sembolü, Erdinç'in her an kalbimde tahtı olacağını simgeliyordu ama artık bitmişti. Onu ne beynimde, ne kalbimde, ne de boynumda istiyordum. Elimdeki kolyeyi, ayıcığımın önünde birleştirmiş olduğu pençelerinin arasındaki küçük bölmeye soktum. Zaten kalbimde ağırlık yapan kolyenin anlamını bir de boynumda taşıyamazdım.

Beynimin yorgunluktan isyan etmeye başladığını sezdiğimde ayağa kalkıp, yatağıma doğru yürüdüm. Üzerimdeki kıyafetleri dışarıda giymiş olmama aldırmadan pikenin altına girdim. Başımı yastığıma koyup gözlerimi kapattım. Sonrasında ise dinlenmeye programlanmış beynim beni uykunun içine çekerek huzursuz bir karanlığı önüme serdi.

Göz kapaklarım saatin kaç olduğunu bilmeden aralandığında, uyumadan önce odamın içinde parlayan güneş ışığı sonmüştü.

Onun yerine, baş ucumda duran komodinlerin üzerindeki gece lambalarının yakıldığını fark ettim.

Pikeyi üzerimden atıp yan tarafımda bulunan saatime baktığımda ise sabaha karşı üç olduğunu gördüm. Neredeyse on iki saattir uyuyor muydum?

"Senden uzak duruyorum, mutlu musun?"

Ses hemen yatağımın ayak ucundan gelmişti. Sorusunun yanıtını ise içimden verdim. 'Ne hissetmem, ne düşünmem gerektiğimi bilmiyorum.'

Boş bulunup, uyku mahmurluğuyla irkilirken yatağımın içinde geriye doğru kaydım. Odaya, ben uyurken girmiş olacaktı. Ayak ucumda bir sandalyenin üzerinde oturuyordu. Elinde ise görmeyi özlemediğim kristal camdaki pahalı içkisi vardı.

Hafif sarhoştu. Geriye doğru yaslandığı sandalyesinde bacaklarını rahat edeceği şekilde genişçe üst üste atmıştı. Bana odaklanmış bakışlarında ise karanlık vardı. Ne düşündüğünü belli etmeyen karanlık...

"Bu gece her şeyi bitireceğim," dedi elindeki kadehi yanında duran küçük beyaz sehpaya sertçe bırakırken.

Bitirmekten kastı neydi? Beni öldürmek mi? İşte o anda dikkatimi çeken şey kanımı dondurdu. Beyaz sehpanın üzerindeki simsiyah metal bana oradan göz kırpıyordu. Bakışlarımdaki soğukluğu yakaladığı gibi onun da gözleri silahına kaydı. Eline aldı ve ayağa kalkıp bana doğru yaklaşmaya başladı.

"Herkes yaptığının bedelini ödeyecek!"

Abisinden geriye kalan intikâmının bedeli mi? Yine ağzımı açıp da bir şey söyleyemedim. İçi dolup da ağırlaşan buğday tanesi gibi başım önüme düştü. İşte yine ölüm anını yaşacaktım. Bedenim buna tepki olarak yüreğimden gelen bir iniltiyle karşılık verdi.

"Kaldır başını!" Yatağın diğer ucundan dolaşarak tam önümde durdu. Elindeki siyah metali görebiliyordum. "Yüzüme bak!"

Yatağın kenarına oturdu ve pahalı içki kokusunu daha çok hissettirdi. Başımı büyük bir zorlukla havaya kaldırırken, kafamın içindeki tüm düşünceleri ve korkuları sildim. Ne olacaksa bir an önce olmalıydı. Korkuyla yaşamak istemiyordum. Gömülü kaldığım o tabutun içindeki yaşam savaşımdan sonra böyle bir yerde can verecek olmak öncekine oranla çok da zor gelmemişti gözüme.

Erdinç, yüzüne bakmamla bana doğru yaklaşmaya başladı. Elleri iki yanıma koyup, beni yatağın başlığına bastırırken kafamı yana kaydırdım. O da boynuma yöneldi. İçimden gelen korku çığlığını yuttum.

"Bu gece son buluyor korkuların," dedi tenimi yalayıp geçen nefesiyle. "Kurtarıyorum seni içine soktuğum kötülükten."

Burnunu boynuma sürtüp derin bir nefes aldı. Hayatıma son vererek mi kurtaracaktı beni korkularımdan?

Boynuma sürten burnunun yarattığı ürperti tüm bedenimi kasarken nefesimi tuttum. Erdinç, iki elini de yanlarıma gelecek kadar açıp beni sıkıştırdığı için, sol elindeki silahın ucu baldırıma değiyordu. İçime dökülen buzlu su donup, beni kalıp gibi tepkisiz bırakırken bayılacağımı hissettim.

Odanın içinde duyulan yumuşak kapı vurulma sesiyle Erdinç geri çekilip yüzüme baktı.

"Gel."

Nefesi alkol kokarken, bakışları fazla içtiği için baygındı. Bağırmamıştı ama kapının gerisinde duran kişi rahatlıkla duymuştu. Kapı, büyük bir sessizlikle açıldı. Rahatsızlık vermemek adına çaba harcayan koruma, içeri tam girmeden kapıdan konuştu. "Abi, getirdik, aşağıda."

Erdinç, sabırsızlıkla beklediği anı yakalamış gibi bir çırpıda, "Geliyorum," dedi. Başı hafif eğikti ve yüzü kapıya dönüktü. Saçlarından, okyanus kokusunu andıran erkeksi kokusuna karışmış sigara kokusu geliyordu.

Kapı kapanıp Erdinç'le tekrar yalnız kaldığımda, biraz dinmiş olan korkum geri döndü.

"Sana kimse zarar veremez." Kafası yeniden bana dönmüştü. Gözleri beni kendine çekip bırakmazken, vurgulayarak, "Ben bile," dedi. "Beni bile, sana zarar veremeyecek hale getirdin."

Bana bakan kahverengi dünyalarda, bu zamana kadar görmediğim bir duyguyla birlikte başka şeyler de saklıydı. Onu böyle düşünmek zorunda bıraktığım için bana sinirli mi, minnettar mı karar verememiştim.

Erdinç, gerçekten alkolü fazla kaçırmış olacak ki ilk kez bu kadar açık ve cüretkâr konuşuyordu. Ama etime batan silahının ucu, sözlerini ve bakışlarını yalanlıyordu.

Sözlerinin sonunda bana daha çok yaklaşmaya başladı. Dudaklarıma yöneldiği anda başımı diğer tarafa çevirip ona engel oldum.

Beni öpmesini ya da bana dokunmasını istemiyordum. Sadece yaralarım kapanana kadar beni yalnız bırakmasını istiyordum.

Erdinç bir kez daha ondan kaçmama sinirlenip kısık sesle küfrederken, "Bu gece başındaki belaya son vereceğim," dedi. Ayağa kalkıp silahını beline yerleştirdiğinde artık canına tak etmiş gibi sinirle odadan çıkıp gitti.

Beni öldürmemişti. O zaman neden öyle konuşmuştu? Kısa bir süre Erdinç'in çıkıp gittiği kapıya bakıp öylece durdum. Beynime bir şey düşünme fırsatı sunamadan, aşağıdan gelen kalabalık uğultu tüm dikkatimi bozdu. Ayaklarımı yataktan indirip ön bahçeyi gören pencereme doğru yürüdüm. Pudra pembesi perdeyi bahçeyi görebileceğim kadar aralayıp aşağı baktığımda, her yerin korumalarla dolu olduğunu gördüm. Neredeyse yüze yakın siyah takım elbiseli adam, ön bahçede toplanmış, bir noktaya bakıyorlardı.

Leyton'a...

Onu görmemle birlikte bir adım geriye gittim ve titreyerek iç çektim. Ön kapıya doğru dönmüş olan topluluğun en önündeki Leyton iki adam tarafından tutulmuş beklerken, Özgür'ün de biraz daha önlerinde, elinde beyzbol sopasıyla beklediğini gördüm.

Erdinç'in her şeye son vereceğim derken ne demek istediğini şimdi anlamıştım. Erdinç beni değil, Leyton'ı öldürecekti.

Bakışlarım bu kez de evin kapısından bir hışımla çıkan Erdinç'e kaydı. Üzerindeki beyaz gömleğin zaten katlı olan kollarına, yürürken bir kat daha atıyordu. Özgür'ün yanından geçtiği sırada, gözlerini Leyton'dan ayırmadan beyzbol sopasını kaptı. İki adımının ardından da sopayı son hızla Leyton'ın sırtına indirdi.

Leyton'ı tutan korumalar geriye çekilip, alışık oldukları sahneyi izlemeye başladıklarında Erdinç'in sesi bahçede gürledi.

"Sana, ondan uzak durmanı söylemiştim!"

Siniri, büyük bir ormana ateş olup, tek bir ağaç bırakmadan yakacak türdendi. Leyton'a söz hakkı vermeden elindeki sopayla bir darbe daha indirirken, Leyton'ın yüzünü yandan görür gibi oldum. Acı çekerek ağzında bir şeyler geveliyordu. 'Öldüremedim ama verdiğim zarar bana yeter,' der gibi bir yüz ifadesi vardı.

Erdinç sopayı bir kez daha Leyton'ın bedenine indirip kenara atarken, belindeki silahı eline aldı ve onun kafasına doğrulttu. Bundan sonrasını izlemek ruhumda daha derin yaralar açardı.

Erdinç en başında Leyton'ı uyarmıştı. 'Kız artık Armağanların değil, benim,' demişti. Bana zarar vermesi halinde, ona bunu ka-

ıyla ödeteceğini zaten bildirmişti. Şimdi de yalan söylemediğini açıkça gösteriyordu. Erdinç'ti işte bu. Onunla şaka yapılmazdı. 'Benim' dediği kişiye dokunulmaz, 'yaparım' dediği şeyi yapardı.

Elimdeki perdeyi serbest bırakıp sırtımı cama döndüğümde gözlerimi sıkıca kapattım. Toprağın altındaki ölüm kalım savaşımdaki sessiz çığlıklarım beynimde yankı yaparken, bahçeden gelen bir el silah sesi kulaklarımda çınladı.

Ve Erdinç'le Leyton'ın yarışının galibi belli oldu. Erdinç kazanmıştı...

Bölüm 35

Üç gündür, bitkisel hayat yaşıyormuşum gibi tepkisiz şekilde odamda oturuyordum. Bir camın perdesi sonuna kadar açık, önünde duran iki koltuktan birinde Paris'ten kazandığımız ayıcık diğerinde ise ben oturuyordum. İkimiz de üç gündür sessiz sakin, karşımızdaki ormanı izliyorduk. Beynim, karman çorman olmuş örgü ipinin en sonunda sorunlu yerden koparılıp atılması gibi rahat ve düzken, camdan bakarken tek bir şey bile düşünmüyordum. İçim boştu. Beynim boştu. Duyguiarım ölmüştü.

Leyton'ın ölümünün üzerinden üç gün geçmişti. Artık, deyim yerindeyse veya bilmediğim başka düşmanım yoksa hayatım kurtulmuştu.

O gece Erdinç, Leyton'ı öldürdüğünde, ardından gelen karmaşanın uğultularını duymamak için kendimi odamdaki banyoma kilitlemiştim. Dört saatin sonunda çıktığımdaysa gün doğmuştu. Güneş, sonbaharın son günleri için son kez kendini böyle canlı gösteriyordu.

Geçen üç günde yeni değişiklikler de olmaya başlamıştı. Erdinç hastaneden çıktığım günkü gibi bana fazla yaklaşmazken, her gece ben uykuya daldıktan sonra elinde içkisiyle odama gelip, yatağı-

mın ucuna sandalye çekiyordu. Ondan korkup kaçtığımı bildiği için bana dokunmadan, ses çıkarmadan öylece beni izliyordu. Güneş doğduktan sonra ise ben uyanmadan çıkıp gidiyordu. Bunu, bir gece uykumun bölünmesiyle fark edip, diğer gece de doğrulamıştım.

Ondan neden korktuğumu bir türlü bulamıyordu. Leyton'ın bana abisinden bahsettiğinden haberi yoktu. Beni hâlâ hiçbir şeyden haberi olmayan Asya olarak biliyordu; kandırdığı, ona güvenmesini sağladığı Asya olarak.

Saatlerdir oturmaktan ağrımış kıçımı koltuktan kaldırıp, alt kata inmek için odamın kapısına yöneldim. Bugün pazardı, yani Erdinç evdeydi ve bütün gün onu görmemek için uğraşırsam odamdan çıkmamam lazımdı.

İki kat indiğim merdivenden sonra nefesimin hastaneden çıktığım güne oranla daha iyi olduğunu kendim de anlıyordum. Bedenim fiziksel olarak açılan yarayı hızla kapatıyordu, çünkü kendi de biliyordu ki bir an önce iyileşmesi lazımdı. Erdinç'in elinden kaçıp kurtulabilmek için tamamen iyileşmem gerekiyordu.

"Gelen yeni taşları da banka kasasında duran diğer taşların yanına yerleştirin. Bu görev senin, çünkü ben bugün evden çıkmayacağım."

Erdinç'in yorgun gelen sesi, zemin kattaki ilk odadan geliyordu, yani çalışma odasından. Kapının önünden geçerken konuşmaları duymamışım gibi yapıp mutfağa girdim. Saat on ikiye gelmesine rağmen ben hâlâ yemek yememiştim.

Mutfağın içinde her zamanki gibi koşuşturan Zehra Hanım, beni gördüğünde yavaşlayıp gülümsedi. "Günaydın, Asya Hanım. Kahvaltı yerine, yeni pişmiş mercimek çorbası vermemi ister misiniz?"

Zehra Hanım yüzüme bakarak cevap bekliyordu, çünkü o da alışmıştı benim konuşmamama.

Başımla onayladım. Mercimek çorbası, içtiğim iki çorbadan biriydi zaten. Zehra Hanım hızlı davranıp dumanı tüten çorbayı önüme bıraktığı sırada mutfağın kapısının önünden geçen Erdinç'i gördüm. Benim mutfakta olduğumu biliyordu ama geldiği takdirde, benim kalkıp gideceğimi bildiği için yanımıza gelmiyordu. Belli ki yemek yememi istiyordu.

Çorbamı yarılayıp afiyetle yerken salona giren biri beni sordu. "Asya nerede?"

Bu ses de her gün usanmadan beni ziyarete gelen Tusem'in sesiydi. Emindim ki yanında da Özgür'ü vardı. Cevabı tam duyamasam da, Erdinç'in kısık sesle bir şeyler söylediğini ve Tusem'i yanıma göndermediğini anladım.

Çorbam bittiğinde masanın üzerinde duran bir bardak suyun hepsini içtim. Şimdi önünden geçeceğim kapının bir mucize eseri beni görünmez yapmasını, Tusem'in ve Özgür'ün beni görmemesini istiyordum. Erdinç görse de sorun olmazdı, çünkü alışmıştık üç gündür birbirimizi rahat bırakmaya.

Tam atlattım diyerek geçtiğim kapının önündeyken Tusem, "Asya biz geldik, gelsene," diye seslendi. Atacağım son adım havada asılı kalırken, çaresiz içeri girdim.

Özgür'le Tusem koltukta yan yana oturmuşlardı. Karşılarındaki tekli koltukta ise elinde içkisiyle Erdinç vardı.

"Bugün rengin biraz daha yerine gelmiş."

Özgür'ün sakin sesi şu an beynime iyi gelmişti. Özgür'e yarım yamalak bakıp tebessüm ettim ve koltuğun en uç kısmına oturup, kırlentlerden birini kucağıma aldım. Hepsinden uzaktım.

Neden bir kişiyle bile konuşmadığımı düşünüyor olabilirlerdi ama şunun farkında değillerdi ki, ben her şeyi biliyordum artık. Bildiklerim de bana ağır geliyordu.

Konuşmuyordum, çünkü konuşursam içimdeki kırgınlıkları, nefreti, kandırılmış olmanın sinirini, her şeyi haykıracaktım. Bu da zaten yaralı olan bedenimi daha çok kanatıp, iyileşmemi zorlaştıracaktı. Aslında sessiz kalarak Erdinç'in benim için söylediği bir benzetmeyi de kesinleştiriyordum. Kirpi demişti bana.

'Tek farkın, korktuğun zaman dikenlerini çıkartıp insanlardan kendini korumak yerine, onlara zarar vermemeyi seçip susman.'

Doğru da söylemişti, çünkü ben böyleydim. Ne zaman sıkıntı, korku, dert, keder görsem sessizliği içime alır, dışarıya da sadece somurtkan yüzümü yansıtırdım.

Günlerdir doğru dürüst yüzüne bakmadığım Erdinç'in bakışlarının yoğunluğunu üzerimde hissediyordum. Gözlerim, kimsenin izlemediği, sesi kısık televizyonun ekranındayken kısa bir an, ona baktım. Gözleri, günlerdir olduğu gibi şiş ve kızarıktı. Hatta göz altları morarmaya başlamıştı. Elinden düşürmediği içkisini yenilemek için ayağa kalkarken, "İster misiniz?" diye sordu. Tabii ben hariç...

"Yok abi, biz hemen kalkıyoruz. Tusem, Asya'ya bir şey söyleyecekmiş. Onun için gelmiştik."

Tusem'in ne söyleyeceğini öğrenmek için bakışlarımı ona çevirdim. Erdinç'in bakışları da Tusem'e kaydı.

"Bir hafta sonra okullar açıldığı için kayıt yenileme formunu doldurmamız lazımmış."

Tusem'in maviş gözleri bana bakıyordu. Ve kocaman yaz tatilim, harabe halimle sona eriyordu.

"Yarın beraber gidip, halledelim mi diye soracaktım?"

Yaşadığım olayların etkisiyle zihnim okulu tamamen silmişti. Hangi ara bitirmiştim o kadar günü, onu bile fark edemez olmuştum. Tusem'in her zamanki düşünceli haline minnettar olup, başımla onaylarken Erdinç oturduğu yerden konuştu.

"Yarın korumalar sizi götürür."

Her ihtimale karşı tedbiri elden bırakmayı düşünmüyordu. Tusem, Erdinç'in sözünün üzerine bir şey söyleyemedi ama onun da benim gibi bunu istemediği yüzünden belli oluyordu.

"Abi, yalnız kalmaları daha iyi olmaz mı?"

Özgür her zamanki ara buluculuk görevini üstlenmişti. Erdinç'in bakışları anında bana döndü. Karşılaştığı manzara ise benim çatık kaşlarım ve somurtkan yüzüm oldu.

"Yarın gelip Asya'yı alabilirsin ama korumalar arkanızda takipte olacak."

Hiç olmazsa burnumuzun dibinde olmayacaklardı. Tusem neşeyle, "Tamam o zaman, yarın bir gibi almaya gelirim seni," dedi. Çifte kumrular ayaklanmışlardı.

"Akşam yine gelir, yeni gelmiş olan malların son durumlarından haberdar ederim seni, abi." Özgür, Tusem'i önüne alarak çıkış kapısına yönelirken Erdinç'e başıyla da selam vermeyi ihmal etmedi.

Özgür'le Tusem sonunda dış kapıdan çıktıklarında ben de oturduğum yerken ayağa kalkıp, neredeyse hiç ara vermeden içen ve rahatlayan Erdinç'ten uzaklaşmaya başladım. Onu neredeyse üç aydır tanıyor olmama rağmen ilk defa bu şekilde alkol tükettiğine şahit oluyordum. Sanki beynine, düşünmek istemediği şeyleri yasaklıyor ve alkolle de onları etkisiz hale getiriyordu.

Bir kere bile bakmadan, onu salonda tek başına bırakıp odama çıktım. Bu kadar gün geçmiş olması ve hâlâ tek bir kelime etmemiş olmam yüzünden, Erdinç'in sabrı gitgide tükeniyordu ama bir şey dememekte kararlıydı. Beni kendi halime bırakmıştı. Yaralarımın

kendi kendine iyileşmesini bekliyordu.

Leyton'ı öldürdüğü gecenin sabahında eve bir psikiyatrist gelmişti. Kendi dalında ünlü ve yüksek lisans yapmış olan bir doktordu. Sırf biraz konuşabilmem, içimdeki yaraya pansuman olabilmesi için getirilmişti ama odamın kapısını kilitleyip, konuşmayacağımı kesin olarak dile getirmiştim. Bunun üzerine Erdinç sinirlense de kendini zor tutmuştu. Üzerime yürümemek için sabır dilendiği sırada da ağlamaya başlamıştım. Sonrası ise şimdiki gibi sessizlik olmuştu. Bir daha da üzerime gelmemişti.

***

"Tusem Hanım sizi bahçede bekliyor."

Bütün gece Erdinç'in içmesi yüzünden doğru düzgün uyuyamamıştım. Sabaha karşı dörtte odama girip kendince sayıklamaya başladığında beni de uyandırmıştı. Sarhoş hali, normal halinden bin kat daha kötüydü ve insanı korkutuyordu. Uyumak için odamdan kaçıp salona inmiştim. Erdinç'se, benim odamda hâlâ uyuyordu.

Öğle saatlerine bırakmak istemediğim kahvaltım Tusem'in gelmesiyle mecburiyetten yarıda kalmıştı. Evden çıkmayı hiç istemeyen ruhum, ön bahçeye adım attığında kafesten özgürlüğüne kavuşmuş kuş gibi kanat çırptı. Tabii fazla sürmeden kanatları kırılıp yere düştü. Nedeni ise dört gün önce aynı yerde Leyton'ın öldürülmüş olmasıydı. Her ne kadar Leyton düşmanım olsa da Erdinç'in vahşiliği beni ürkütüyordu.

"Asya Hanım, dün aldığımız emir doğrultusunda, Tusem Hanım'la sizi takip etmek zorundayız."

Yanıma çok yaklaşmadan iletişim kuran evin korumalarından birisi, hemen Tusem'in arabasının arkasındaki siyah Audi'yi gösterdi. Zaten her şey ayarlanmış ve düzenlenmişti. Üzerine ne dememi bekliyordu ki? Başımı hafifçe sallayıp onayladım ve önümdeki beş basamak merdiveni inerek, beni bekleyen Tusem'in arabasına bindim.

"Tünaydın, kuzum."

Neşesi her zamanki gibi yerindeydi. Cevap ise, dört gündür herkese karşı olan tutumum oldu. Tepkisiz kalan yüz hatlarım ve başımla yapılmış bir onay...

Tusem ne yaparsa yapsın konuşmayacağımı bildiği için daha fazla üzerime gelmeden yola koyuldu. Okulumla Erdinç'in evinin

arasındaki mesafe kırk dakika iken, boş yolun avantajıyla yirmi beş dakikada gelmiştik. Tabii ki arkamızdan bizi takip eden Audi'yle birlikte.

İkimiz de arabadan acele etmeden inip, okulun kayıt işlem bürosuna doğru ilerlemeye başladık.

"Ay, yine o buruşuk suratlıyı göreceğim."

Tusem'in iğrenir yüz ifadesi, asık suratımda sadece bir saniyelik bir tebessüm yaratmıştı. Nedeni ise açıktı; sanki sorunlu insanları mıknatıs gibi üzerine çeken Tusem, bu sefer de sekreterlikteki itici kadınla ters düşmeyi başarmıştı. Aslında konu fazla büyütülecek bir şey değildi ama ne zaman Tusem'in işi o büroya düşse kadınla atışacak bir sorun buluyordu. Bunun sebebi kesinlikle her an neşeli olan Tusem'den kaynaklanmıyordu. Kadın gerçek anlamda iticiydi.

"Ooo, Tusem." İçeri adım attığımız anda kadının hedefi şaşmadan önümdeki Tusem'e isabet etti.

"Leyla."

Tam bir kedi, köpek sokak savaşının çanları çalmıştı ikisi arasında. Tusem'in dudakları büzülmüştü. İçimden gülmek geldi ama kendimi tuttum.

"Kayıt yenilemek için form almaya gelmiştik." Direkt konuya giriş yapmıştı. Belli ki Leyla'nın şişman vücudunu ve her zamanki gibi kırmızı ojeli tırnaklarını daha fazla görmeyi istemiyordu.

Leyla önündeki dosyadan birkaç kâğıt çıkartıp Tusem'e uzatırken, "Şuradaki koltuklara oturabilirsin," dedi ve ilerideki koltukları işaret etti. İnadına, en uzaktakileri göstermişti.

Tusem ilk önce, benim için de aldığı formalardan birini bana uzattı ve Leyla'nın gözünün içine baka baka gidip hemen masasının önündeki deri koltuğa oturdu. Leyla, onun hareketine sessiz kalıp bu sefer bana yöneliyordu ki elime aldığım kalemle, Tusem için işaret ettiği koltuklara yöneldim.

"Sen neler yapıyorsun, Asya? Hiç sesin çıkmıyor." Sesi ima doluyken sözlerine devam etti. "Tabii insanın böyle çok konuşan arkadaşı olursa sesi kesilir." Bakışları yandan Tusem'i işaret ediyordu.

"Konuşmam bir gün senin de sesini kesecek."

Tusem, şirin suratına yapmacık bir gülücük eklerken Leyla'ya yarı şaka, yarı ciddi, lafını oturttu. Zaten Leyla'nın sorusuna cevap vermeyi düşünmüyorken, Tusem'in araya girişi de iyi olmuştu. O sırada içeri giren başka öğrencilerle atmosfer değişti. Gözlerim bü-

rasın dışında bekleyen korumalara takıldı. Bir çift şahin gibi beni
oluyorlardı.

Aklımdan geçen plan belliydi. Buraya kayıt yenilemeye gel-
memiştim. Buraya okulumun ikinci yılını dondurmaya gelmiştim.
kendimi biraz daha toparlayıp, gerçek anlamda iyi hissettiğimde
ba laçacaktım. Geri dönüp dönmeyeceğimi bilmediğim için de en
gü enin okulumu dondurmak olduğuna karar vermiştim.

Beyaz kâğıt üzerinde, üç seçenek alt alta gelecek şekilde sı-
lanmıştı. Karşılarında duran boş kutucuklardan ortada duranı
işaretledim.

- Kayıt yenileme
- Kayıt dondurma
- Yeni kayıt

Son olarak da kâğıdın en alt kısmına imzamı atıp Tusem'e de çaktırmadan Leyla'ya geri verdim. Büyük hayallerle başladığım okulum, hayal edemeyeceğim nedenlerden dolayı dondurulmuştu.

***

Tam okulun kampüsünden çıkacağımız sırada annesi mesaj atınca Tusem'in gitmesi gerekti. Zaten Leyla yüzünden morali bozulmuştu. Üzerine beni de ekiyormuş gibi olunca belli etmese de hepten çökmüştü. Eve Tusem'le ya da Erdinç'in korumalarıyla geri dönmek benim için bir fark yaratmasa da konunun uzamasına izin vermeden, Tusem'in yanağına bir öpücük kondurup beni bekleyen korumalara doğru yürüdüm.

Benim için kapısı açılmış olan arabanın arka koltuğuna yerleşip, önde iki koruma yokmuşçasına davranmaya başladığım sırada arabayı kullanan korumanın telefonu çaldı. Arayan kişi Erdinç'ti. Ne konuştuklarıyla ilgilenmediğimi belirtircesine kulağıma kulaklıkları taktım, gözlerimi kapatıp eve varana kadar da açmadım.

Yedi şarkı dinledikten sonra araba, tanıdık olan çakıl taşlı yola girdi. Ben de kulaklıklarımı çıkarıp çantamın içine tıktım. Herhangi bir korumanın kapımı açmasını beklemeden arabadan indim. Eve girdiğimde de kimseye görünmeden odama çıktım.

Evden çıkmadan önce Erdinç sızmış şekilde yatağımda uyuyordu. Odamın kapısını çok ses çıkarmayacak şekilde açıp içeri baktığımda yatağımın toparlanmış, Erdinç'in de gitmiş olduğunu gördüm.

Sonbahara yavaştan giriş yaptığımız günlerde üzerime, ince de

olsa ceket giymiştim. Çantamla birlikte ceketimi, koyu renk kotu mu ve tişörtümü çıkartıp yatağa attım. Rahat edebilmek için büyük beyaz dolaptan, spor tayt ve onunla uyumlu tişörtü alıp üzerime geçirdim. Son olarak da baharlık ince poları giydim. Geçen gece mi sürekli tedirginlik içinde geçirip, salondaki koltukta da rahat uyuyamadığımdan uykusuzdum. Yeni toplandığı belli olan yatağın içine süzüldüm ama gün ışığı uyumama izin vermedi. Komodinimin üzerinde duran ama hiç kullanmadığım pudra pembesi göz bandını taktım. Şimdi her yer karanlıktı, uyumaya daha uygun bir ortam olmuştu.

Dün gecenin huzursuzluğu ve bugün dışarı çıkmamın yorgunluğu, zayıflamış olan bedenimi güçsüz düşürmüştü. Aslında bugün dışarı çıktığımda ne yürümüş, ne de bir işle uğraşmıştım ama yine de hasar almış ciğerlerime o kadar hareket fazla gelmişti.

Gözlerimin üzerindeki yumuşacık göz bandımı saçlarıma doğru kaldırıp taç gibi bırakırken, havanın yine kararmış, yatağımın iki tarafındaki komodinlerin üzerindeki gece lambalarının yanmış olduğunu fark ettim. Yatağın içinde esneyip doğrulduğumda, hafif karanlık odada yatağımın ucunda oturan Erdinç'le karşı karşıya geldim.

"Ne zaman konuşmayı düşünüyorsun?"

Bakışları ve sesi sakindi. Sarhoş değildi ama günlerdir içtiği içkinin izlerini taşıyordu. Uzun zaman sonra derin bir uyku uyumuş olması bile gözlerindeki şişlere iyi gelmemişti. Konuşmadım, sessiz kaldım. Sessizliğim artık sabrının son demlerini zorluyordu.

"On üç gündür konuşmuyorsun."

O kadar olmuş muydu?

"İki gün komada, yoğun bakımda kaldın."

Konuşurken gözleri o günlerin aynası gibi farklı bir hale bürünüyordu.

"Ardından vücudunun kendini toparlayabilmesi için, bir hafta daha yoğun bakımda kalmanın iyi olacağı söylendi. Bir haftanın sonunda odaya alındın. Ayıldığında da, kimseyle konuşmayan biri olarak yeniden yaşamaya başladın."

Çatık kaşları ilk kez düzdü. Sabrı taşmıştı artık ama elinden bir şey gelmediği için çaresiz duruyordu. Erdinç'i ilk defa bu kadar savunmasız yakalamıştım.

"Sesini özledim, miniğim."

Bu sözler dudaklarından şarkı gibi dökülmüştü.

"Sana sarılmayı özledim, seni öpmeyi özledim, teninde uyumayı özledim..."

Erdinç'e neler oluyordu? Neden gardını indirmişti bana karşı?

Yine tepkisiz kalıp öylece yüzüne bakmama daha fazla dayanamayıp ayağa kalktı ve bana doğru gelmeye başladı. Vücudum da benden bağımsız hareket edip yataktan çıktı ve odanın kapısına doğru koşmaya başladı.

Kaçma girişimimin nedeni belliydi. Erdinç'i hâlâ affedememiştim. Beni kandırmış olmasını hâlâ sindirememiş, yaşadığım şoku atlatamamıştım.

"Artık kaçma beden."

Erdinç bana oranla daha hızlı ve atik olduğu için önümü kesip kollarımı kavramıştı. Bedenim çırpınmaya devam ettiği için sızlanırken, Erdinç beni tamamen kendine hapsetti.

"Sana zarar vermeyeceğimi kaç defa söylemem gerekiyor?"

Gözlerinin içine bakarken Leyton'ın Erdinç'in sırrını itiraf edişi kulaklarımda çınlıyordu. Gözlerim ailemin kötülükleriyle ve Erdinç'in acısıyla bir kez daha doldu. Konuşmadan sessiz kaldım.

"Neden bana yaşadıklarımız gerçek miydi diye sordun?"

Yerin altında gömülüyken son nefesimde sorduğum sorumdu. Erdinç'in benim için gerçek olup olmadığını bildiren soru. Gözlerime bakan kahverengi dünyalar zekiydi, nereden gitmesi gerektiğini biliyordu.

"Sen, benden korktuğun için kaçmıyorsun, miniğim. Eğer öyle olsaydı, yanımda kaldığın iki ay boyunca her an kaçardın."

Doğru, ben Erdinç'ten sadece beni öldüreceği için kaçmıyordum. Ben Erdinç'ten, beni kandırdığı için kaçıyordum.

"Ne saklıyorsun benden?"

Ruhum, Erdinç'le edeceğim kavgaya hazır değildi ama artık zamanı gelmişti. Meydan okuyarak, "İki ay boyunca senin benden sakladığını," dedim. Sesim, günlerdir kullanmadığım için pürüzlüydü. Ayrıca buz kadar soğuk, uçurumlar kadar mesafeliydi.

Erdinç konuşmamla sesimi duyup gevşedi. Rahat bir nefes alıp, kollarını çözmesini beklerken beni bırakmadan gözlerimin içine baktı.

"Ne sakladım senden?"

Hâlâ saklama taraftarı mıydı? Sinirim gitgide yükselip bileklerimde güç olarak toplanırken beni tutan ellerini geri ittim.

"Ağabeyinin intikamı senin için gerçekten bitti mi, Erdinç?"

Sesimde en ufak bir duygu yoktu. Sadece, beni kandırmasından dolayı meydan okuma vardı.

Dudaklarımdan dökülen 'Ağabey' lafıyla tüm yüz hatları değişirken, çatık kaşları geri gelmişti.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Sesi koyulaşmıştı.

"Leyton, beni gömmeden önce her şeyi anlattı. İntikamın bitmedi değil mi? Bana yalan söyledin!"

Öylece birbirimize bakarken intikamının bitmemiş olduğunu anlıyordum. Ne acı bir durumdu, sevdiğim adamla geçirdiğim her güzel an yalan çıkmıştı. Gözümden bir damla yaş süzülüp aktığında gözlerimi inatla gözlerinden çekmedim.

"Madem intikamın hâlâ bitmedi, beni öldürmek istiyor olmalısın."

Gözleri ölüm lafıyla kısıldı ama yine tepkisiz kaldı. Eski anıları gözünde yeniden hayat buluyordu sanki.

"Seni öldürmek istemiyorum."

İntikamının bitmemiş olduğunu inkâr etmemiş, açıkça hâlâ devam ettiğini belirtmişti. O zaman eskisi gibi canımı da istiyor olmalıydı. Gözlerimden yuvarlanan yaşlarla başımı hafifçe iki yana salladım. "Yalan söylüyorsun, sana inanmıyorum."

Bu saatten sonra nasıl inanırdım ki zaten?

"İntikamımın bitmemiş olması, seni öldüreceğim anlamına gelmez."

"O zaman neden o lanet olası konu kapandı diye yalan söyledin? Seni çok iyi tanıyorum, Erdinç. Sen, kendi kanından olan birinin intikamını almadan rahatlamazsın. Beni iki aydır yanından tutarak ne planlıyordun?" Gözlerim sinirle kısılırken sesimde hâlâ meydan okuma havası vardı. "Bu safı yanıma alayım, ne de olsa işime yarar. En sonunda da öldürür bir kenara atarım diye mi düşündün?" İçimdeki siniri bağırarak atıyordum ama yine de işe yaramıyordu.

"Asya saçmalama, kendine gel!"

Yine bana yaklaşıp beni zapt etmeye çalışınca geri kaçmadım. Onu ellerimle geri itip, göğsüne vurdum. "Doğru, saçmalıyorum. Senin gibi biri için öldürmek kolay olurdu. Sen daha beterini seçip, beni kendine âşık ettin."

Ciğerim yine soluksuz kalmaya başlamıştı. Sızlıyordu ama

[illegible] değildi, çünkü bedenime, yüreğimdeki kandırılmanın [illegible] daha çok acı veriyordu. İçimde birikmiş olanları çığlıklarla [illegible] vurmaya devam ettim.

"Şimdi, içindeki intikam ateşi söndü mü ha? Beni kendine âşık [illegible] daha fazla acı çektirdin. Biraz da olsa dindi mi intikamın?" [illegible]lerimle göğsüne vurup benden uzaklaşması için elimden geleni [illegible]yarken, gözyaşlarım bir bir süzülüyordu yanaklarımdan. "Ama [illegible] bununla da yetinmezsin." Dudağım alayla havaya kalktı ve [illegible]ca gülümsedim. "Nerede silahın? Son olarak canımı al da [illegible]amen bitsin şu başımdaki belalar. Kendim kazanmadığım tüm [illegible]manlıklar son bulsun."

Ellerim Erdinç'in sert göğsüne vurmaktan ağrırken karşımda [illegible]kisiz kalmıştı. Sadece, ne düşündüğünü belli etmeden bana [illegible]yordu. Yorgun ellerim iki yanıma düşerken sesim de kısılmış [illegible]. "Keşke en başında, benim Armağan olduğumu öğrendiğin gün [illegible]dürseydin beni."

Gözlerine bakarken fısıldamıştım acı gerçeği. Hiç tereddüt etmeden, "Öğrendiğimde çok geçti," dedi. Gözleri beni delip geçerken bedenimi görmüyordu sanki. Bakışları, yarattığı yıkımı ruhu görüyordu. Ve üstü kapalı garip bir itirafta bulunmuştu.

"Yalan söyledim, evet ama asla seni öldürmeyeceğimi söylerken ciddiydim. Sadece, intikamımın artık seni ilgilendirmediğini düşünmen için kapandığına inandırmak istedim o kadar." Ruhunun kanatları kopmuş Asya'nın, Erdinç'i bu denli açık konuşmaya itmesine hayran kalmıştım. 'Öğrendiğimde çok geçti.' Kurduğu cümlenin anlamı, on üç gün öncesinde içime en büyük sevinci doğurabilecekken şimdi bir hiçti. İnanamayacağım kadar hiç.

"Hâlâ yalan söylüyorsun."

Nasıl olurdu da artık ona inanmamı beklerdi ki? İki ay boyunca beni kandırmıştı, yalan söylemişti ve bunlar yetmezmiş gibi her şeyi Leyton pisliğinin ağzından öğrenmeme neden olmuştu. Sonrası ise benim için tamamen ölüm çukuruyla kaplı zindandı. Belki de Erdinç'in beni kandırmış olmasına bu kadar kapalı bakmamın tek nedeni buydu. Leyton'ın beni hapsettiği kör çukur ve orada yaşadığım inanılmaz korkuydu. Bir daha öyle bir duruma düşmeyi göze alamadığım için artık güvenemiyordum Erdinç'e...

Kolları, on üç gündür dokunmadığı bedenime uzanıp yalan söylemediğini dokunuşlarıyla ispat etmek istiyordu ki izin vermedim.

"Senden nefret ediyorum!"

Onun yüzüne bakıp, gözümü bile kırpmadan dudaklarımdan dökülen kelimeler doğru muydu? Doğruluğunun önemi de yoktu. Bu saatten sonra yanında durmam bile bir hataydı.

Erdinç duyduklarıyla, düğmesine basılmış robot misali donup kalırken, yarı açık itirafına böyle bir tepki beklemiyordu.

Gözümden bir damla yaşın daha akmasına izin vermeden yanından hızla uzaklaşmaya başladım. Merdivenlerden, ciğerlerimi zorlayacak şekilde inerken, hiç hızımı kesmeden salonun arka bahçeye açılan kapısına koştum. Şansım vardı ki arka bahçede koruma yoktu. Koşarken, gizli bölmenin kapısının açık olması için dua ettim. En sonunda açık bulduğum kapıdan kendimi çakıllı yola atarken ciğerlerime derin bir nefes çektim.

Erdinç'in harekete geçmesine saniyeler kaldığını biliyordum. Vaktim kısıtlı olduğu için onu boşa harcamadan ayağımdaki terliklerle tekrar koşmaya başladım. Planım önceden belliydi, bu yüzden de odamdan fırlamadan önce terliklerimi elime almış, bahçeye çıkmadan önce de ayaklarıma geçirmiştim. Çakıllı yolu iki dakika bile sürmeden aşıp ana yola çıktım. Yokluğumun anlaşılıp, Erdinç'le korumalarının peşime düşmelerine fırsat vermeden yol boyu ilerlemeye başladım. Hava kararmış, etraf sessizliğe bürünmüş, otobandan arabalar tek tük geçer olmuştu. Erdinç'in evine doğru giden çakıllı yoldan bir Ranger Rover'ın çıktığını ve arkasından da Audi'nin onu takip ettiğini gördüm. Elim ayağıma dolaşmışken panikle etrafıma bakınıp saklanabilecek bir yer aradım. Bir metre kadar uzağımda duran dar ara sokak, gözüme en güzel kaçış gibi görünürken, gece yarısı tek başıma oraya girecek olmam büyük aptallık olacaktı ama başka şansım da yoktu.

Beş saniye kadar kısa zamanda, bir metre ötemde bulunan sokağa adım attım. Erdinç'i tanıyordum. Birazdan tüm adamları buraları saracaktı ve yakalanmam sadece birkaç dakika sürecekti. Dar sokak, ana caddeden uzaklaştıkça daha çok kararda. Etrafımda sadece hafiften esen rüzgârın sesi duyulurken, gökyüzünden de yola ince bir ay ışığı yayılıyordu.

Ciğerlerim, artık durmam için bana sinyallerin en delisini göndermeye başlamıştı. Daha fazla adım atamadan durdum. Soluk soluğa, ağrıyan ciğerlerim nefes almak için çırpınırken, arkamdaki karanlıkta hafif bir hareket hissettim. Yüreğim ağzımda, nefesimi tutup arkamdaki karanlığa göz gezdirdim. Birinin bana doğru yaklaşan ayak seslerini işitmem zor olmadı. Sokak karanlık olduğu için

kimin geldiğini seçemiyordum ama Erdinç değildi. Gelen kişi, geceyle uyumlu şekilde spor kıyafetli biriydi. Kafasında kapüşon olduğundan yüzünü seçmem güç bir hal almıştı ama adam kesinlikle belaydı. Gelişinden ve kıyafetinden belliydi.

Ne kadar Erdinç belasından kaçıp birkaç saatliğine nefes almak istemiş olsam da paçamı beladan kurtaramıyordum. Şimdi de ara sokakta, tek başıma, belayla burun buruna kalmıştım...

Bölüm 36

Karanlık, korku, sessizlik, boşluk ve ıssız sokakla çevrelenmiş savunmasız bedenim... Karşımdaki, yüzü görünmeyen adama yaşlı gözlerimle bakıyordum. Lütfen, bir bela da senden bulmayayım.

Adam birkaç adım ötemde durup acele etmeden başındaki kapüşonunu indirdi. "Bu sokak sizin gibi biri için pek tekin görünmüyor?"

Sokağın karanlığında kömür siyahı görünen gözler yüzüme bakarken, ses tonunda bir şey yakalamıştım. Farklı ve huzur verici bir tını... Boyu tahminen bir seksen görünen ve bir anda karşıma çıkan adam, bana tepeden bakmaya devam etti.

Erdinç gibi bir doğal afetin bedenime vuruşundan sonra, dış görünüşüyle tam zıtlı görünen karşımdaki adama tepkisiz kalmaya devam ettim. "Bir de, üzerinizdeki kıyafetler fazla dikkat çekici."

Gözlerim anında, evden paldır küldür kaçarken üzerimde olan kıyafetlere kaydı. Pijamam ve terliklerim...

"Benim gitmem gerekiyor," dedim.

Adım Guinness Rekorlar Kitabı'na, dünyanın en şanssız insanı olarak girmeye adaydı. Şu an, hiç tanımadığım bir insanla konuşa-

mazdım. Karşımdaki adam, bana zarar vermeye çalışacak biri değildi. Bunu sesinden ve yüzünden anlayabiliyordum ama bir anda neden karşıma çıkıp, 'Yardım etmemi ister misin?' duruşunu sergilediğini anlayamıyordum.

O anda sokağın başından dönen bir erkek grubunun sesi ıssız ve karanlık sokağı doldurdu. Gözlerim yolda düzgün yürüyemeyecek kadar sarhoş olmuş bir avuç gence odaklanırken, ne tarafa kaçacağımı kestiremedim. Akılsız kafam ara sokağa kaçmama nasıl onay vermişti? Hâlâ önümde duran adamı ve arkasından gelen sarhoş grubu yok sayıp, hızla arkamı döndüm ve zıt yöne ilerlemeye başladım.

"O tarafa gidersen evlerine gitmiş olursun."

Arkamdan gelen sakin sese döndüm. Ne yapmaya çalışıyordu? Sarhoş gençlerle aramızdaki mesafe gittikçe kapanırken, sarhoş olduklarından ve sokağın karanlığından dolayı bizi hâlâ fark edememişlerdi.

"Gel benimle, seni güvenli bir yere götüreyim. Sonra da ne istersen yaparsın."

Sesler artık daha yakınımızdan duyulmaya başladığı sırada adam elini bana uzatarak kolumdan sakince tuttu ve hızla ilerlemeye başladık. Sokağın ıssızlığında, yan yollardan birine dalıp daha da ıssız bir ortama ilerlerken, korkum üst seviyelerde geziniyordu. Kafayı mı yiyordum ben? Nasıl olur da birkaç dakika önce tanıdığım bir adama uyup beni bilmediğim yerlere sürüklemesine izin veriyordum? Ya da neden bu kadar derin düşünüyordum ki? Hayatım zaten batmıştı. Bir de kolumdan tutam adam darbe atsa ne olurdu?

Kolumdan tutmayı bıraktı ve bir süre daha hiç konuşmadan yolumuza devam ettik. Güvenli sayılacak bir yere çıkmış olacağız ki durdu. Etrafıma bakınıp nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım; boş ve terk edilmiş bir fabrikanın önündeydik. Burası mı güvenliydi?

"Neresi burası?" diye sordum.

"Neresi olduğunun bir önemi yok." Omuz silkip bana bakan adam, gelmiş olduğumuz yolun aksini gösteren başka bir yolu işaret etti. "Şuradan ilerleyip beş dakika kadar yürürsen ana yola çıkmış olursun. Merak etme, burada pek fazla it kopuk da olmaz," dedi. Şaşkınlığım biraz daha artmıştı. Sarhoşların evi olan sokakta

böyle birinin ne işi vardı ve benim gibi şanssız birine nasıl denk gelebilmişti?

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Sadece bu kadarı çıkabildi ağzımdan. Gizemli adama arkamı dönüp yavaşça ilerlemeye başladım. Şimdi ne yapacağım diye düşünüyordum.

"Bakar mısın?"

Sakin sesli adam beşinci adımımda bana seslenmişti. Koşmaktan ve adrenalinden İstanbul'un soğuğunu hissedememiştim ama şimdi soğuk, bedenimin her noktasına hızla hücum ediyordu. Kollarımı soğuktan korunmak için göğsümde birleştirmiş şekilde arkamdaki adama döndüm. "Efendim?"

"Gidecek bir yerin var mı?"

Yüzümden bu kadar mı belli oluyordu yalnızlığım? Başımı hayır anlamında salladım.

Herkesin başına gelebilir dercesine omuzlarını kaldırıp indirdi. "Kahve içmek ister misin?" diye sordu.

Kendime detaylı düşünme fırsatı vermeden, "Olur," dedim. Zaten nereye gidecektim ki?

"Beni takip et."

Yüzünde bana zarar verecek bir tutum yoktu. Dediğini yapıp arkasından gitmeye başladığımda bir depoya girdiğini gördüm.

"Burası pek tekin görünmüyor."

Güldüğünü duyar gibi oldum. "Güvenli," dedi sadece.

İçi yıkık dökük ve pas kokan, oda gibi bir yerin içinden üst kata çıkan bir merdivene yöneldik. İçimde korku olsa da umursamıyordum. Ölsem bile artık kaybedecek bir şeyim yoktu. Deponun içinde belirli aralıklarla pek de parlaklık yaymayan ampuller yanıyordu. İkinci katın sonundaki bir kapının önünde durduk. Fabrikanın içine oranla gayet sağlam görünen bir kapıydı.

Adını hâlâ bilmediğim adamın arkasında durmuş, neler olacağını, neyle karşılaşacağımı bilmeden beklemeye devam ettim. Cebinden çıkarttığı anahtarla kapıyı açıp içeri geçmem için geri çekildi.

Kollarım göğsümde bağlanmış, büyük ihtimalle saçım başım dağınık, üzerimde pijamalarımla dururken tam anlamıyla aptal gibi görünüyor olmalıydım ama bu da umurumda değildi. Yanından geçip içeri adım attım ve gerçekten deponun içinde miyim diye dönüp arkama baktım. Burası yıkık dökük, harabe deponun

tam zıttı olan, gayet modern döşenmiş, tek odalı bir ev gibiydi. "Bu da ne böyle?" dedim şaşkınlıkla.

Kapıyı kilitledikten sonra, "Evim," dedi ve yüzümdeki ifadeye hafifçe gülmeye devam etti.

"Gerçekten burada mı yaşıyorsun? Neden?"

Şu an bulunduğumuz ortam her ne kadar güzel ve iyi hazırlanmış olsa da demir kapının arkasında tehlikeler yığılıydı. Parası olmadığı için burada kalıyor olma ihtimali de mantıklı görünmüyordu, çünkü tek odalı ev gayet güzel eşyalarla doluydu.

"Sen bugün koşarak o ara sokağa girerken birilerinden kaçıyor gibi görünüyordun. Kim bilir, belki ben de kaçıyorumdur."

Söylediği şey mantıklıydı. Birinden kaçıp saklanabilmek için oldukça iyi bir yer seçmişti. Birden aklıma Erdinç geldi. Kim bilir şimdi beni nasıl arıyordu ve sinirden nasıl küplere binmişti? Bunlar aklıma geldiğinde evden kaçarkenki ruh halim beni yine sarmaladı ve karşımdaki adamın son söylediğine bile cevap vermeden sessizliğe bürünüp odanın içine doğru ilerledim. Kendimi asker yeşili tekli koltuğa bıraktığımda kafamı ellerimin arasına aldım ve öylece kaldım. Yaşadığım kâbuslar artık son bulmalıydı.

Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından burnuma kahve kokusu geldi.

"Eray."

Başımı kaldırıp bana uzatılan kahveyi alırken ona anlamayan gözlerle baktım.

"Adımı sormadın hâlâ. Adım Eray," dediğinde yüzündeki tebessüme ben de karşılık verdim.

Kısık sesle bende kendimi tanıttım. "Asya."

Sıcak kahve bardağını avucumun içinde sıkıca kavrarken, karşımdaki diğer tekli koltuğa oturan Eray'a baktım. Oda aydınlık olduğu için yüzünü ilk kez rahatça görme fırsatım oldu. Buğday tenliydi ve Erdinç kadar uzun sayılırdı. Garip bir çekiciliği ve olgunluğu vardı. Tahminen de yirmili yaşlarının sonundaydı.

"Sen o ıssız sokakta ne arıyordun?" diye sordum. Sesim, konuşmadığım günlerin ardından istesem de yüksek çıkmıyordu.

Açıkça ve beni şaşırtarak, "Seni," dedi.

Dudaklarıma yaklaştırdığım sıcak kahvem havada asılı kalırken, şaşkınlıkla ve gözlerimi büyüterek, "Hı?" dedim.

Eray, tepkime içten gülerek karşılık verirken, gözlerinin kısıl-

masa ayrı bir tatlılık katmıştı yüzüne. "Yanlış anlama hemen. Sadece, yolda yürürken seni gördüm. Birinden kaçarcasına koşarken üzerindeki bu pijamalarla oldukça dikkatimi çektin. O ara sokağa yöneldiğinde başına ne tür belaların gelebileceğini tahmin edip peşinden geldim."

Eray bir saat öncesinde yaşadığım kaçış anımı üstü kapalı anlatırken, iyi niyetli biri olduğunu da belli etmişti. Çoğu insan umursamaz davranır, yoluna devam ederdi. "Teşekkürler," derken sesim yine kısık çıkıyordu. Düşüncelerim ise son iki ayda karşıma çıkan en iyi insan Eray galiba diye fısıldıyordu.

Eray önemi yok dercesine omuz silkip kahvesini yudumlamaya devam etti. "Sen kimden kaçıyordun bu arada?" diye sordu.

Yirmi yılda tanıştığım tüm insanlardan...

Gözlerimin önüne Erdinç'in yüzü geldi. On üç günün ardından sesimi duyduğunda gözlerinde oluşan sevinç ve abisinden bahsettiğimde yüzünün donması... Erdinç içinde bana karşı birçok his besliyordu, bunu görebiliyordum ama hangi duygunun ağır bastığına karar veremiyordum.

"Birçok şeyden."

"Dinleyebilirim."

İçimdeki sıkıntılarımı hiç tanımadığım birine saatlerce anlatıp rahatlamayı her zaman hayal etmişimdir. Şimdi de galiba onu yapacaktım. Karşımdaki adamla tanışalı henüz bir saat bile olmamıştı ve büyük ihtimalle onu bir daha görmeyecektim. Bu yüzden, üstü kapalı bir şekilde içimi dökmekten zarar gelmezdi.

"Sevdiğim adam bana öyle bir darbe vurdu ki, içimden kopup düşen sevgiyi, aşkı, gururu, nefreti ve onuru yerden nasıl toplayıp da tekrar içime yerleştireceğimi bilmiyorum."

Erdinç'in bana yaptığı tam da buydu işte. Onu o kadar çok sevmiştim ki beni kandırması onurumu kırmıştı. İki ay boyunca süren dokunuşlarının, öpüşlerinin gerçek değil de sahte olma ihtimali bile içimi iki kat daha fazla parçalıyordu.

Ellerim sıcak kupayı sıkıca sarmış, gözlerim yerdeki halıda donmuşken devam ettim. "Ama en acısı da ne biliyor musun? İçimden o kadar duygu kopup düşmesine rağmen onun kalbimdeki yerinin bozulmaması. Beni intikam planları için kullanan adamı hâlâ seviyor olmam..."

Her yönden tam acınacak haldeydim. Eray'dan ses çıkmayınca, başımı yavaşça kaldırıp ona baktım. O da düşüncelere dalmışa

benziyordu. Derin bir şeyler düşünüyordu ve birine sinirlenmiş gibiydi.

"Sence ben acınacak durumda mıyım? Ya da kendine saygısı olmayan biri miyim?" diye sordum ve burnumu çekerken, oturduğum tekli koltuğa daha çok sindim ve gözlerimi Eray'a sabitledim.

Eray'ın gözleri, bir şeyler düşündüğünü belli ederken donuk haldeydi ve yere bakıyordu. "Hayır, değilsin," dedi. Bunu, bana sabitlediği kahverengi gözleriyle çok net anlatmıştı. "Aksine, seni bu duruma getiren adam acınacak durumda." Yüzümdeki ifadeyi kısa bir an ölçer gibi baktıktan sonra devam etti. "Ve kendine olan saygın o kadar büyük ki, bir gün unuturum da ona haksızlık olur diye içinde yedeklemişsin sevgini. Şimdi de, sevdiğin adama karşı onu kullanıyorsun."

Güzel tespit olduğu kadar yerinde bir sözdü de. Sevgiyi bilmeyen ben, ilk kez başıma gelen aşkı yedeklemiş ve kalbime saklamıştım. Söylediği sözlere içimden doğru diyordum fakat sesli olarak kabul edemiyordum.

Konuyu dağıtmak adına, "Sen kimlerden kaçıyorsun?" diye sordum. İçeri ilk girdiğimde söylediği sözler aklıma gelmişti. Böyle bir soruyu sorma amacım, daha yeni tanıştığım ve hakkında bilgi sahibi olmadığım kişiyi huzursuz etmek değildi ama onu yıkık dökük ve harabe olan bu yerde yaşamaya iten şeyi de merak etmiştim. "Ya da şöyle sorayım, gerçekten birilerinden kaçıyor musun?"

Yüzünde gereksiz yere oluşan huzursuzluk gözlerimden kaçmamıştı. Elindeki bardağı önünde bulunan küçük sehpaya bıraktı ve gözlerini yerden kaldırıp tekrar yüzüme baktı.

"Kaçıyor muyum, kaçmalı mıyım, ben de bilmiyorum."

"Anlamadım?"

"Sadece, uzun süredir yalnızım ve gereksiz yere aranıyorum diyelim."

"Kaçakçı mısın?"

Ben kiminle tek başıma oturuyordum, akılsız kafam! Eray bir anda öyle içten ve samimi kahkahalar atmaya başladı ki uzun zamandır neşeli insan görmemiş ben bile hafiften güldüm.

"Hayır, kaçakçı veya zararlı biri değilim," dedi kendini gülmekten aldığında.

"Kahve ve bu geceki iyiliklerin için teşekkürler. Ben artık gitsem iyi olacak," diyerek ayağa kalktım.

Zararsız biri olduğunu iddia eden bu adama az biraz inanabiliyordum. Yüzündeki ve hareketlerindeki tutumlar buna yol açarken, durumu fazla da zorlamamak gerekiyordu. En iyisi buradan çıkıp kendime kalacak başka yer bulmaktı.

"Gidecek bir yer bulabildin mi kendine?" diye sordu. Sakin ve insanı rahatlatan halleri onu gerçekten farklı biri gibi gösteriyordu.

"Hayır, yürürken aklıma gelir herhâlde." Şansa bırakmıştım bu geceyi. Hüznümün içinde yine Erdinç süzüldü aklıma. Acaba ne yapıyordu şu anda? Kesin her yerde deli gibi beni arıyor, bulamadıkça da siniri kat kat artıyordu.

"Bir gecelik misafirim olman beni rahatsız etmez. Zaten kimse de bulamaz seni burada ama yine de sen bilirsin."

Burada kalıp kalmamam Eray'ın pek umurunda görünmüyordu. Sadece, yardıma ihtiyacı olan birine, iyi niyetinden dolayı kapısını açıyordu, o kadar. Aslında benim de o kapıya ihtiyacım vardı, çünkü hava soğuktu ve gidecek hiçbir yerim yoktu. Mecburen, "Rahatsız olmayacağına emin misin?" diye sordum.

Yüzüne anında samimi bir tebessüm otururken, yanaklarındaki gamzeler görünür oldu. Gerçekten fazla sempatik ve çekici bir adamdı. Ama Erdinç kadar seksi ve sert bir yapısı yoktu. Bunları düşünürken kaşlarım çatıldı. Neden durduk yere Erdinç'le Eray'ı karşılaştırma isteği duymuştum?

"Ben sana üzerine örtebileceğin bir şey getireyim," dedi.

Sorumu ciddiye bile almadan, bana yer ayarlamak için ayağa kalkmıştı. On dakika sonra üçlü kanepeye kıvrılmıştım. Eray nereye açıldığını bilmediğim bir kapıdan geçip kapısını kapatmıştı. Daha rahat uyuyabilmem için de ışıkları söndürmüştü.

Bütün gece kaçtığım düşüncelerim karanlığın üzerime çökmesiyle beynimi kaplarken, şimdi ne yapacağım diye düşündüm. Aslında gayet açıktı ne yapacağım. Yarın Erdinç evde yokken bir yolunu bulup eve girecektim ve iki ayda kazandığım yirmi bin lirayı alıp buralardan gidecektim. Sevdiğim adamı, ilk aşkımı, ihanete uğramışlığımı, kandırılmışlığımı geride bırakıp kaçacaktım. Kaç saat bu düşüncelerle beynimi yorup yıprattığımı bilmiyordum fakat günün ağarmaya başladığı saatlerde bir telefonun çalma sesi duyuldu. Gözlerimi anında kapatıp uyuyormuş gibi numara yapmaya başladım. Saniyeler sonra ise Eray girmiş olduğu odadan çıkıp, çalan telefonunu üçüncü çalışta bulup cevapladı. Bu adam uyumuyor muydu?

"Efendim?"

Sesi beni uyandırmamak için çok kısıktı ve odasına geri dönmemişti. Benim kaldığım odanın içinde olan küçük mutfaktan kendine sessizce su doldurmaya çalışıyordu. Karşı taraftan gelen ince ses konuşup sustuğunda, "Evet buldum," dedi. Bu sefer karşı tarafın tepkisi daha yüksek sesle ve heyecanla karışık gelmişçesine kulağıma ulaştı. Eray, "Denildiği gibi fazla saf, kırılgan ve gerçekten güzel," dediğinde, günün yorgunluğunu taşıyan bedenim beni ilgilendirmeyen konuşmayı dinlemeyi bırakıp kendini uykuya bıraktı.

***

Gözlerimi açtığımda ne bedenim dinlenmişti ne de beynim. Sadece zaman geçmiş, gün doğmuştu ve bir günü iyi kötü bitirmiştim. Yattığım yerden doğrulup etrafıma bakındığımda, hastane dışında, aylar sonra ilk kez başka yerde gözlerimi açmış olduğumun farkına vardım. Hâlâ Eray'ın deposundaydım.

"Günaydın."

Ses, sağ tarafımdan, odanın en uç kısmından gelmişti. Kafamı çevirip baktığımda beyaz, kuyruksuz bir piyanonun başında oturan Eray'ı gördüm. Elinde kahvesiyle, piyanonun tuşlarının üzerine bırakmış olduğu beyaz kâğıtları inceliyordu.

Dün gece baş ağrım ve beynimin doluluğu yüzünden odanın diğer tarafındaki, tavandan yere kadar uzanan bordo renkli perdeyi görmüş ama arkasının camla kaplı olduğunu düşünmüştüm. Ama tamamen yanılmıştım. Bir dakika! Depoya piyano da mı getirmişti, yoksa ben mi yanlış görüyordum?

Uyku mahmuru gözlerle, "Günaydın," diye karşılık verirken kanepeden kalkmaya çalıştım. "Saat kaç?" Bir an önce gidip paramı ve kıyafetlerimi almalıydım.

"Saat henüz çok erken, altı buçuk." Eray, önündeki başka kâğıtları da incelemeye başladığında hemen yanında durdum.

"Bunlar ne?"

"Notalar," dedi.

"Profesyonel mi çalıyorsun?"

Bu soruyla kendi geçmişimdeki hüznümü hatırladım. İlkokula giden bir arkadaşım özel olarak piyona eğitimi alırdı ve her yıl yapılan yılsonu gösterilerinde özel olarak çıkıp birkaç parça çalardı. Onu o kadar çok kıskanırdım ki içimde hâlâ bir nebze de olsa öğrenme isteğim vardı.

"Sayılır." Bakışlarımda nasıl bir gariplik vardı bilmiyorum fakat Eray yüzüme baktığında kahverengi gözlerini kısarak güldü. "Çalmamı ister misin?"

Aslında çalmasını çok isterdim ama Erdinç gibi bir doğal afetten kendimi kurtarmam gerekiyordu. Zaman kaybetmemem en iyisiydi. "Benim artık gitmem gerekiyor."

"Bir kahve içseydin." Elindeki yarı dolu fincanı havaya kaldırıp işaret etti.

"Yok, gitsem daha iyi olacak."

"Sen bilirsin." Bana bakıp sempatik bir şekilde tebessüm ederken, "Bu arada, yine bu kıyafetlerle mi çıkacaksın dışarı?" diye sordu.

Gözlerim, mahcup bir halde üzerimdeki pudra pembesi pijamalarıma kayarken, "Saat çok erken, çok kişi görmeden giderim," diye cevapladım. Ben birkaç adım geriye gidip arkamı dönerken o da ayağa kalktı.

"Seni caddeye kadar çıkartayım."

Sanki bütün gece yaptığı iyilikler az kalmıştı. "Hayır, benim için daha fazla bir şey yapmana gerek yok," dedim. Bunları söylerken bir yandan da kilitli olan kapıyı açmıştım.

"Haddimi aşmış olmazsam bir şey sorabilir miyim?"

Tam kapının eşiğindeyken Eray'ın çekingen sesini duyup ona doğru döndüm. "Tabii."

"Bundan sonra ne yapmayı düşüyorsun?" Sorduğu soruyla kaşlarımı çattığımda, sorusunu daha açık şekilde sordu. "Yani... Sevdiğin adamı affedecek misin?"

Bir süre sessiz kalıp düşündüm. "Affetmemek için bu şehri terk edeceğim," dedim gülümseyerek. Ama bu buruk bir gülümseme-di. Çünkü biliyordum ki Erdinç beni ne kadar kandırmış olsa da yanında tutarak kendini bana affettirecekti. O büyülü dudakları tenime değdiği anda tüm öfkemle birlikte nefretim ve kırılmış olan onurumun acısı da kaybolacaktı. Bundan dolayı gitmem gerekiyordu.

"Nereye gideceksin?"

Eray'ın ses rengi değişmişti. Omuz silktim ve bir gecemi paylaştığım yabancıya, "Bilmiyorum," deyip, onun bana yaptığı gibi burukça tebessüm ettim. "Her şey için tekrar teşekkürler."

Arkamı dönüp deponun eskimiş merdivenlerinden inerken

dum ve rahat edebileceğim siyah bir kotla ince bir kazak giydim. Üzerime pek de ince olmayan mevsimlik yağmurluğu çekerken, odamın ucundaki sırt çantamı alıp, içine birkaç parça kıyafetle, ihtiyacım olan yirmi bin lirayı koydum. Fermuarını çektiğim çantayı sırtıma taktığım gibi, iki ayımı geçirdiğim odama son kez baktım.

Her köşesinde Erdinç vardı. Yatakta sarılarak uyumamız, üzerimden kalkması için ısırdığımda beni banyoya kovalaması, astımım için aldığı alet, Paris'ten kazandığımız pembe ayıcık... Bir anda, ne yaptığımı bile anlamadan, pembe ayıcığa doğru yürüyor olduğumun farkına vardım. Ne kadar Erdinç'i terk ediyor olsam da ondan bir parçanın yanımda olmasını istiyordum. Ayıcığın beline sarılıp kucağıma alırken daha fazla oyalanmamayı seçip kendimi odadan dışarı attım.

Evin içinden hâlâ ses gelmiyorken gözlerim iki aydır dikkatimi dağıtan basamaklara kaydı. Üst kata çıkan merdivenler... Çatı katına çıkan...

Büyük ihtimalle bu eve bir daha gelmeyecektim ve bana kesin olarak yasaklanan çatı katında ne olduğunu da asla öğrenemeyecektim. Bu yüzden geri döndüm. Erdinç'in her an gelebileceğinin farkındaydım fakat şimdi bakmazsam bu merak ömür boyu yakamı bırakmazdı. Kucağımda ayıcığım sırtımda çantamla çatı katına çıkan merdivenleri tırmandım ve karşıma çıkan kapalı kapının önünde durdum. Demir kapının kolunu kalbim boğazımda atarken bir umutla indirdim ve kapı ufak bir kilit sesi çıkararak açıldı. Şaşırdım ama sorun değildi. Artık çatı katını görebilirdim.

Bölüm 37

Kalbim boğazımda atmayı bırakmış, ağzıma kadar çıkmışçasına şiddetle çarpıyordu. Damarlarımda akan kan, sıcaklığını iki katına çıkarırken, önünde durmuş olduğum kapıyı itmeden önce biri geliyor mu diye kısa bir an durup etrafı dinledim. Evin sessizliği önümdeki odayı benim için daha korkunç kılıyordu. Neyle yüzleşeceğimi bilmeden kapıyı araladım.

İlk dikkatimi çeken şey siyah renk olmuştu. Başımı yerden kaldıracak cesareti henüz bulamadığım için etrafa bakamıyordum. Siyah granit taşlarlarla döşenmiş zemin dikkatimi üzerine toplamıştı. En sonunda kapıyı tamamen açtım ve kafamı kaldıracak cesareti toladım. Ve öylece kalakaldım.

Her yer benimle kaplıydı.

Oda, zeminle uyumlu şekilde siyaha boyanmış, yere kadar uzanan siyah perdelerle pencereler kapatılmıştı. Duvarlar ve tavan, benim haberim olmadan çekilmiş belki bin tane fotoğrafımla kaplanmıştı. Her biri siyah zeminin üzerine tutturulmuştu. Daha ilginç olan yanı, fotoğrafların bazılarının ben daha Erdinç'le tanışmadan çekilmiş olmasıydı. Bunu anlamam zor değildi, çünkü bir fotoğrafımda sürekli olarak gittiğim pastaneden çıkıyordum, fakat

oraya en son, Erdinç'in yanında işe başlamadan en az bir ay önce uğramıştım.

Kucağımda tutmaya devam ettiğim ayıcığımla yavaş adımlarla ilerledim. Fotoğraflara tek tek bakmaya başladım. Birinde sahilde oturmuş, denize bakarak kara kara düşünüyor, bir diğerinde okulun bahçesinde oturmuş, ders notlarımı inceliyordum.

Bu oda bana bu kadar anlamsız gelirken, Erdinç'in neden benim için böyle bir zahmete girdiğine de anlam veremiyordum. Tamam, spor salonunda gördükten sonra beni bir müddet takip ettirdiğini söylemişti ama buradaki fotoğraflar tam aksini söylüyordu. Burada, Erdinç'in yanına gelmeden önceki üç ayıma ait fotoğraflarım vardı ve bununla da sınırlı değildi. Bir diğer duvara geçtiğimde bu evde çekilmiş fotoğraflarımla karşılaştım. Birinde, ellerimi yanağımın altına sıkıştırmış, yorgun halde, en derin uykularımdan birini uyurkenki halim, diğerlerinde, Erdinç'in evde olmadığı zamanlarda bahçeye çıkıp dolaştığım, kitap okuduğum anlarım vardı.

Erdinç neredeyse beş aydır saniyesi saniyesine beni gözetim altında tutmuştu. Odanın tam ortasında bulunan siyah masa ve deri sandalyeye yaklaşmaya başladığımda, yaşadıklarım ve gördüklerim başımı döndürmeye başlamıştı. Masaya tutundum ve üzerindeki dosyalardan birinin kapağını kaldırıp baktım.

'İstanbul Göztepe Semiha Şakir Çocuk Yuvası'

Gördüğüm başlıkla şok olurken, dosyayı kenara çekip bir altındaki dosyanın kapağını araladım. *'İstanbul Eyüp Çocuk Yuvası'*

Bu dosyalar gözlerimin yuvalarından fırlayacakmışçasına büyümesine neden oldu, çünkü yurdun birinde altı yaşıma kadar kalmıştım. Diğerinde de on sekiz yaşıma kadar kalıp ayrılmış ve hayata atılmıştım. Bu durumda da yine garip olan şey, yurtta benimle ilgilenen personellere kadar araştırılıp dosyanın içine koyulmuş olmasıydı.

Erdinç ciddi anlamda korkacağın ve bir kere pençesine düştüğünde kurtulamayacağın bir adamdı. Ve ben de şimdi ondan kaçmaya çalışıyordum. Erdinç'in bu tutumu hastalıklıydı. Bir insanı bu kadar sahiplenmesi ve odak noktası haline getirmesi göz korkutucuydu.

Ağzım açık kalakalmıştım. Şaşkınca, etrafımdaki ve tavandaki fotoğraflarıma bakarken, aklıma iki şık geliyordu. Birincisi ve en düşük ihtimalli olanı Erdinç'in gerçekten doğru söylediği, benimle

yaşadıklarının tamamen gerçek olduğu ve bana karşı büyük duygular beslediğiydi. Çünkü insan böyle bir şeyi ancak sevdiği kişi için yapardı. Onu gözetim altında tutar ve zarar gelmemesi için arkasında her an birini bulundururdu. İkinci şık ise Erdinç'in, benim Arınağanların kızı olduğumu öğrendikten sonra elinden kaçırmamak için peşime adam takmış olmasıydı. Bence, doğruluğu yüksek olan şık buydu. Peki, şimdi hangi seçeneği doğrulamalıydım?

Kendime daha fazla düşünme ve kararımdan cayma fırsatı tanımadan, masanın üzerinde duran ve daha önceden Erdinç'in elinde gördüğüm, günlüğe benzer defteri de alıp hızla odadan çıktım. Merdivenleri indim ve kimseye görünmemeyi başararak bahçenin arka çıkış kapısına ulaştım.

Çakıllı yolda hızlı adımlarla yürümeye devam ederken, ileriden gelen bir arabanın çakıllı yolda çıkarttığı ezilme sesini duydum ve ağaçlık alana yöneldim. Koşar adımlarla, bana en yakın ağacın arkasına saklanmamla, Erdinç'in arabasının önümden geçmesi bir oldu.

Erdinç, normal zamandaki haline oranla arabayı oldukça yavaş kullandığı için, yüzünü birkaç saniye görebilmiştim. Yüzündeki ifade, bütün gece uyumadığını belli edercesine yorgundu. Yüzündeki tüm kasların gergin ve sert olduğu da belliydi. İşte bu da, Erdinç'i son görüşümdü. Belki de bir daha onu hiç göremeyecek, hiçbir şekilde haberini alamayacaktım.

Bu düşünceler beynimde kol gezmeye başladığında kendime kızarak hepsini geri ittim. O adam seni kullandı, o adam sana yalan söyledi, o adam abisinin acısını hâlâ unutamadı ve büyük ihtimalle hâlâ senin canını istiyor. Her şey bununla da sınırlı değil. İki ay boyunca seni en pis işlerine dahil etti.

Tüm bunlara rağmen, lanet olsun ki kalbimde hâlâ yeri vardı ve kırılmış onurumu kurtarabilmek için buralardan gitmek zorundaydım. Yoksa bir kez daha, diri diri gömülmekten daha beter olabilirdim.

***

Ciğerlerimin ağrısıyla taksiden inerken, nereye gideceğime hâlâ karar vermemiştim. Acele etmem gerektiği halde sakince otogara ilerledim. Önümde tutup kollarımla sarmış olduğum pembe ayıcığımın iri bedeniyle birlikte bilindik firmalardan birine girdim.

"Hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Saçları güzelce toplanmış esmer bir kız, gülerek yüzüme bak-

maya devam ederken bir kez daha kendime sordum; 'Şimdi nereye gideceğim?' Ulaç'ın yanına gidemezdim. Beni bir kez daha şaşırtarak, para karşılığı yarı yolda bırakmıştı ve defolup gitmişti. Zaten Erdinç'i azıcık tanıdıysam, yarından itibaren Ulaç'ın yanına da bir iki adamını göndertecekti.

"On dakika içinde kalkan otobüsünüz var mı?"

Artık işimi şansa bırakmıştım. Rüzgâr beni nereye savuracaksa oraya gidecektim ki zaten aklımda bir plan vardı. Gittiğim yerde fazla kalmadan, kalıcı olarak gideceğim yere geçecektim.

"On beş dakika sonra Malatya'ya otobüsümüz kalkacak."

Malatya. Geçici olarak rahatlıkla kalınabilecek bir şehir olabilirdi. Artık kaybedecek vaktim yoktu.

"Bir bilet verir misiniz?"

Başımla da gideceğim yeri onayladıktan sonra sırt çantamdan, bir zamanlar Ulaç'la çıkartmış olduğumuz sahte kimliğimi alarak görevliye verdim. Kendi kimliğimi kullanamazdım, çünkü Erdinç'in tüm otogarları ve havaalanlarını kontrol ettireceğinin farkındaydım. Erdinç'in beni bulması artık imkânsızdı.

"Buyurun!"

Bileti uzatan esmer kıza tebessüm etmeyi ihmal etmezken, ödeme işini de halledip birazdan kalkacak olan otobüse ilerledim. İnsanlar telaş içerisinde, yolcu edecekleri yakınlarını kucaklayıp birkaç damla gözyaşı dökerken, bazıları da sevinçle, gelecek olan yakınlarını bekliyorlardı. Hayatımda sahip olamayacağım şeyler vardı ve bunlar açıkça belliydi; hiçbir zaman ne bekleyenim olacaktı, ne de beklenenim. Yirmi yıl öncesindeki bebek Asya gibi yapayalnızdım.

Düşüncelerimin yaydığı hüzün, arkamdan gelen birinin adımı seslenmesiyle bölünmüştü. "Asya."

Bu sesi sabah işittiğime emindim. "Eray?" Arkamı dönüp baktığımda, Eray'ın gerçek olup olamadığını idrak edememiştim. Neden buradaydı?

"Bir an, yetişemeyeceğim sandım." Nefesini kesik kesik aldığı kadar, hızlı da soluyordu.

"Bir şey mi söyleyecektin?"

Acele etmesi gerekiyordu, çünkü otobüsüm on dakika sonra kalkacaktı. Hem de aklım Erdinç'le dolup taşıyordu. Artık hayatıma Erdinç'siz nasıl devam edecektim? Gururum kırılmıştı ama içimde-

ki aşk bir gram bile azalmamıştı.

"Seni yolcu etmek istedim, bir de..." Yüzü garip bir hal alırken, "arkadaşın olmayı çok isterim," dedi.

Bu saatten sonra arkadaşım olsa da bir şey fark etmezdi benim için. Bir daha karşıma bile çıkmayacak olan iyi niyetli bir adamdı işte. "Dün geceki iyiliğinden sonra sen söylemesen de arkadaşım olmuştun zaten," dedim.

Bunu söylerken, Erdinç'i bir daha göremeyeceğim için içimdeki şehirde en kuvvetli hortumlar dolaşıyorken, yüzüme zorla, samimi olmayan bir ifade yerleştirmiştim.

Eray, benim aksime samimi şekilde gülümsedi. "Arkadaşına nereye gideceğini söyleyecek misin peki?"

"Malatya." Artık yalnız kalıp içimdeki şehirde dolaşan hortumların beni yerle bir etmesine izin vermek istiyordum. "Eray, senden son bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Tabii."

Çantamdan aceleyle, takside yazdığım ve Erdinç'in siyah günlüğünün içine koyduğum mektubu çıkardım. "Bunu, üzerinde yazan adrese gönderir misin?" Aslında bu mektubu bu şekilde göndermeyecektim ama madem karşıma Eray çıkmıştı, ona teslim edebilirdim.

Eray mektuba bakıp kısa bir an düşündükten sonra elimden aldı. "Gönderirim, merak etme," dedi. Yüzü garip bir hal almıştı.

"Her şey için tekrar teşekkürler, Görüşürüz."

Arkamı dönmüş otobüsün kapısına ilerlerken Eray'ın sadece, "Görüşeceğiz," dediğini duydum. Kendinden emindi ama umurumda değildi.

Otobüsteki yerimi alıp, yanımdaki koltuğun şans eseri boş olmasına sevindim. Kucağımdaki pembe ayıcığımı yanıma, sırtımdaki çantamı da otobüsün üst bölümüne yerleştirdim. Otobüs ağır ağır harekete geçip, sakince otogardan uzaklaşmaya başladığında da kafamı cama yaslayıp içimdeki fırtınanın beni yerle bir etmesine izin verdim.

Kalbim acıyordu. En derinden, en sızlayanından, en çok kanatanından... Çektiğim acı içimi kavuruyordu. Ayağımdaki ayakkabılardan kurtulup, dizlerimi karnıma çekerken sessiz hıçkırıklarımı serbest bıraktım. Kalbimin üzerine dökülmüş olan yakıcı kezzabın etkisi her saniyede ilerliyordu. Kendime sessizce, "Geçecek, unutacaksın," diye söz verdim.

Ne kadar süre içimdeki acıyla boğuşup, ağlamaya devam ettiğimi bilemeden uykuya dalmıştım. Gözlerimi açtığımda ilk olarak nerede olduğumu anlayamadım. Sonra, ayaklarımın ve belimin uyuşması sayesinde hâlâ otobüste olduğumu hatırladım. Etrafıma bakındığımda hareket halinde olmadığımızı fark ettim. İhtiyaç molası verilmişti.

Belimin ağrısıyla yüzümü buruşturup geriye doğru esnerken derin bir nefes aldım. Kalbim hâlâ acıyordu. Sol kolum, yan tarafımda bulunan ayıcığıma değdiğinde, adını Tofita koyduğum ayıcığıma döndüm. Aklıma gelen detayla gözlerim ayıcığımın elindeki çıkıntıya kaydı. Birkaç gün önce o çıkıntıya saklamış olduğum, kalbinde pırlanta dövmesi olan prenses kolyemi çıkarttım. Erdinç'in, 'Hiçbir zaman boynundan çıkmayacak,' dediği kolyeyi parmaklarımın arasında tutarken ani bir kararla tekrar boynuma taktım. Tıpkı kolyede olduğu gibi, benim kalbim de Erdinç'le kaplanmıştı. Sağ tarafımdaki camdan yansımama baktığımda ise yıkılmış olan Asya'yı gördüm. Gözleri şiş, saçları dağılmış, eli boynundaki kolyede, yenilmiş Asya...

Ama artık her şey sona ermişti. İki ay bitmiş, gerçekler ortaya çıkmış, aptallığım ve kullanılmışlığımla öylece kalakalmıştım.

Zaten ne bekliyordum ki, iki ayımın mutlu sonla bitecek olmasını mı?

Ve son olarak camdaki yansımam bana fısıldadı; ruhun, depremde sarsılarak hasar almış, eskimiş, terk edilmiş bir evin içinde unutulmuş piyanodan farksız. Tuşlarına basıldığında ses çıkarıyor olsa da eskisi kadar canlı ve huzur verici değil.

Erdinç'ten sonra beni bekleyen hayat da aynı böyle olacaktı; cansız ve huzursuz...

Teşekkür...

On altı yaşımda zihnimde çıktığım gemi yolculuğumun son durağı, hayallerimin limanı oldu. Yolculuğum esnasında gemimde bana eşlik eden, hayatıma güzel izler bırakan birçok insana kendimi borçlu hissedeceğim doğrudur. Çünkü hiçbir zaman sıkılmadan hayallerimi dinlediler, durmayı düşündüğümde elimden tutarak ilerlememe yardımcı oldular, güçlendirdiler, eksik kaldığımda tamamladılar...

Gemimin dümenini her zaman doğruya ve umuda kıran dostlarıma teşekkür ediyorum.

Kitabımın baskıya hazırlanışı esnasında beni hiç yalnız bırakmayan, çıktığım bu yolculuğa destek olan Agapi Yayınları ailesine, anneme ve abiama, verdikleri sonsuz güçten dolayı çok teşekkür ediyorum.

İnsanı soluksuz bırakacak güçte bir adamın
zorlamasıyla imzalanan iki aylık **SÖZLEŞME...**

Bir imza ile başlayan iki aylık serüven,
Yıllarca bekletilmiş *intikam* oyunları,
Kayıp iki hayatın gerçekleri,
Zihinden kalbe inen onlarca sır,
Bir simgenin gücü,

Ve insanı kendine
hayran bırakan
bir Aşk...

agapiyayinlari
agapiyayinlari

www.agapiyayinlari.com

32,5

9 786057 936455
Sozleşme 1